Giới thiệu

Giữa thời đại Hồng Hoang hỗn mang, nơi những con sóng khổng lồ của Đông Hải vỗ vào bờ cõi vô tận, một linh hồn đến từ thế giới hiện đại tỉnh dậy trong thân xác của một con rùa đen nhỏ bé.

Tên anh là Lâm Huyền, một kẻ xuyên không bất hạnh đến cùng cực.

Anh không có huyết mạch thượng cổ, không có sư phụ là đại năng che chở, và tệ hơn cả, không có hệ thống đi kèm.

Anh bị ném vào hồi kết của Long Hán đại kiếp, một thời đại mà Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đang tàn sát lẫn nhau để tranh đoạt ngôi vị bá chủ Hồng Hoang, và vạn tộc bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh đẫm máu.

Với tu vi Thiên Tiên yếu ớt, Lâm Huyền chỉ là một hạt cát giữa sa mạc, một con mồi ngon trong mắt vô số sinh vật mạnh mẽ hơn.

Mỗi ngày trôi qua là một cuộc đấu tranh sinh tồn, đỉnh điểm là khi anh phải giả dạng thành một hòn đảo nhỏ để trốn thoát khỏi sự truy sát của một con bạch tuộc cảnh giới Chân Tiên.

Trong khoảnh khắc tuyệt vọng và oán thán số phận, một âm thanh máy móc vang lên trong đầu anh, tựa như tia sáng cuối đường hầm.

Hệ thống Thành Tựu Tối Thượng đã đến, mang theo một cơ chế đơn giản nhưng đầy tiềm năng: hoàn thành các thành tựu, dù là nhỏ nhất, để nhận được phần thưởng tự chọn.

Thành tựu đầu tiên của Lâm Huyền, "Đoạt mệnh đào vong", chính là kết quả của việc trốn thoát khỏi con bạch tuộc.

Đứng trước ba lựa chọn: tăng cường phòng ngự, tấn công hay tốc

độ, Lâm Huyền đã đưa ra một quyết định định hình toàn bộ con đường tu luyện của mình sau này.

Anh hiểu rõ bản chất của một con rùa là phòng thủ.

Thay vì cố gắng bù đắp những điểm yếu bẩm sinh, anh quyết định biến ưu điểm duy nhất của mình thành một bức tường thành không thể phá vỡ.

Anh chọn "Kim Cương Bất Diệt Thân" và cường hóa mai rùa.

Ngay lập tức, một pháp môn phòng ngự tối thượng và một lớp mai rùa cứng rắn hơn được ban cho, biến anh thành một pháo đài di động.

Hệ thống còn hào phóng tặng thêm gói quà tân thủ: Tiên Thiên Chí Bảo "Cửu Long Kim Văn Ngao" – một chiếc chảo đa năng vừa có thể tấn công, phòng thủ, vừa có thể nấu ăn – và công pháp đỉnh cấp "Huyền Minh Hỗn Nguyên Chân Chương", giúp anh đột phá tu vi.

Sự trỗi dậy của Lâm Huyền bắt đầu từ đây.

Khi con bạch tuộc Chân Tiên tìm đến một lần nữa, nó đã phải đối mặt với một con rùa không thể bị xuyên thủng và cuối cùng bị chiếc chảo Cửu Long đập cho hồn phi phách tán.

Lần đầu tiên nếm trải cảm giác tự tay diệt địch, Lâm Huyền tiếp tục củng cố con đường phòng ngự đến cùng cực của mình.

Tuy nhiên, bước ngoặt lớn nhất trong đời anh lại đến từ một sự hiểu lầm trớ trêu.

Khi đang đột phá Kim Tiên, dị tượng mà anh tạo ra đã thu hút Thái Nhất, một trong hai con Tam Túc Kim Ô từ Thái Dương Tinh, yêu hoàng tương lai của Yêu tộc.

Thái Nhất, với tính cách thẳng thắn có phần ngây thơ, tưởng rằng có linh bảo xuất thế nên đã lao vào đoạt lấy, nhưng lại bị lớp giáp gai

phản thương của Lâm Huyền đánh cho bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, trong một chuỗi hiểu lầm dở khóc dở cười, Thái Nhất lại tin rằng Lâm Huyền chính là ân nhân đã cứu mạng mình khỏi một kẻ tấn công bí ẩn.

Cảm kích vô cùng, Thái Nhất khăng khăng đòi kết bái huynh đệ, phong cho Lâm Huyền làm tam đệ, bên cạnh đại ca Đế Tuấn của mình.

Nắm bắt cơ hội ngàn vàng này, Lâm Huyền không chỉ thuận nước đẩy thuyền mà còn bắt đầu một kế hoạch táo bạo.

Anh lợi dụng sự ngây thơ và tốc độ kinh hoàng của nhị ca Thái Nhất để thực hiện những phi vụ động trời.

Hai huynh đệ cùng nhau đột nhập và cướp phá bảo khố của Long tộc, thu về vô số linh bảo.

Chưa dừng lại ở đó, họ còn giăng bẫy, đánh úp và cướp sạch hai vị đại năng đến từ Tây phương là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hai kẻ sau này sẽ trở thành Thánh nhân.

Những hành động điên rồ này không chỉ mang lại cho Lâm Huyền vô số tài nguyên mà còn giúp anh liên tục kích hoạt thành tựu, nhận về những phần thưởng giúp sức mạnh phòng ngự tăng tiến vượt bậc.

Trong một lần tình cờ, Lâm Huyền bị Huyền Vũ, lão tổ của Quy tộc, phát hiện và đưa về tổ địa.

Tại đây, anh không chỉ được công nhận huyết mạch mà còn nhận được một cơ duyên to lớn: dung hợp bản nguyên của vô số tiền bối Quy tộc đã qua đời, giúp huyết mạch thăng hoa, siêu việt cả huyết mạch Huyền Vũ nguyên bản.

Trong quá trình này, một biến cố bất ngờ xảy ra: một tia tàn hồn của Ma tổ La Hầu, kẻ đứng sau Long Hán đại kiếp, định nhân cơ hội

đoạt xá Lâm Huyền nhưng lại bị anh hấp thụ, trở thành một phần sức mạnh ẩn giấu, một con át chủ bài kinh thiên động địa.

Trở về Quy tộc, Lâm Huyền lại một lần nữa sắm vai người hùng khi một con nghiệt long Đại La Kim Tiên đến gây hấn.

Với lớp phòng ngự không thể xuyên thủng, anh đứng yên chịu đòn và phản sát kẻ địch, khiến toàn bộ Quy tộc tôn anh làm chủ tâm cốt, người bảo hộ tối cao.

Từ một kẻ xuyên không tầm thường, Lâm Huyền đã từng bước trở thành một nhân vật không thể xem thường trên bàn cờ Hồng Hoang, bắt đầu con đường trở thành một tồn tại đặc biệt, một người chơi cờ thay vì một quân cờ trong vòng xoáy của số phận và những âm mưu to lớn hơn.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 1

Hồng Hoang, Đông Hải.

Sóng lớn cuồn cuộn dâng trào, biển biếc mênh mông, một màu vô tận.

Lúc này, một hòn đảo nhỏ đang lơ lửng trên mặt Đông Hải.

"Phanh!" Một tiếng động vang lên, ngay sau đó một cái đầu lâu có vẻ hung tợn xuất hiện trên mặt biển.

Nhìn kỹ lại, đây đâu phải là đảo, rõ ràng là một con rùa khổng lồ.

"Mẹ nó chứ!

Xuyên không thì thôi đi, lại còn xuyên thành một con rùa cảnh giới Thiên Tiên, xuyên thành rùa cũng đành, còn xuyên đến cuối thời Long Hán lượng kiếp.

Quan trọng nhất là, hệ thống cũng không có, làm ăn kiểu gì đây?" Con rùa khổng lồ lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ oán hận.

Lâm Huyền vốn đang ngủ ở nhà, kết quả vừa tỉnh dậy đã xuyên không đến Hồng Hoang.

Người ta xuyên không không có căn nguyên tốt để bái sư đại năng, thì cũng có hệ thống bầu bạn, treo đánh Thánh nhân, kết quả mình thì một cọng lông cũng không có.

Huống chi bây giờ đang là cuối thời Long Hán lượng kiếp.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc vì tranh đoạt vị trí bá chủ Hồng Hoang mà đánh nhau sống chết, vạn tộc Hồng Hoang đều tham chiến, nếu không phải hắn thực lực thấp, e rằng đã sớm bị lôi ra chiến trường tam tộc làm lính quèn.

Chỉ là tình hình của Lâm Huyền bây giờ cũng không lạc quan, thế giới Hồng Hoang nguy cơ tứ phía.

Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, chín đại cảnh giới, hắn hoàn toàn ở tầng thấp nhất, tùy tiện đụng phải một kẻ săn mồi nào cũng phải chết.

Đây không phải sao, vừa rồi hắn chính là vì để thoát khỏi sự truy sát của một con bạch tuộc lớn cảnh giới Chân Tiên nên mới bất đắc dĩ trồi lên mặt biển giả làm hòn đảo, lừa gạt cho qua chuyện.

Nhưng cứ thế này cũng không phải là cách hay!

Ngay lúc Lâm Huyền đang sầu não. .....

"Đinh!!" Lâm Huyền:???

Vừa nhắc hệ thống, hệ thống đã tới?

"Kính chào ký chủ, hệ thống Thành tựu Tối cao xin phục vụ ngài, chỉ cần ngài kích hoạt thành tựu, liền có thể lựa chọn phần thưởng được liệt kê." "Chúc mừng ký chủ, hoàn thành thành tựu 'Đoạt Mệnh Đào Vong', mời ký chủ lựa chọn phần thưởng!" "Lựa chọn một: Pháp môn Kim Cương Bất Diệt Thân + Cường hóa mai rùa!" "Lựa chọn hai: Thuật Huyền Minh Thủy Pháo + Cường hóa móng rùa!" "Lựa chọn ba: Thuật U Ảnh Thủy Độn + Cường hóa đuôi rùa!" Lâm Huyền hiểu rồi, hệ thống này đơn giản, chính là sau khi hoàn thành thành tựu thì có thể tự mình chọn phần thưởng.

Đoạt Mệnh Đào Vong, chắc là việc mình chạy thoát khỏi con bạch tuộc lớn kia đã hoàn thành thành tựu.

Ba lựa chọn này cũng rất đơn giản.

Phòng ngự, công kích, tốc độ!

Suy nghĩ một lúc, Lâm Huyền lập tức đưa ra lựa chọn.

"Ta chọn một!" Pháp môn Kim Cương Bất Diệt Thân và cường hóa mai rùa.

Hắn xuyên không thành rùa, thực ra thuộc tộc Huyền Quy, xem như là một con rùa non chưa thành niên, huyết mạch của Huyền Quy trong tộc rùa chỉ đứng sau Huyền Vũ, thậm chí nếu huyết mạch được tăng cường, còn có thể tấn thăng thành Huyền Vũ, được xem là quý tộc trong loài rùa, ở Hồng Hoang vạn tộc cũng là huyết thống không tồi.

Loài rùa, sở trường nhất đương nhiên là phòng ngự.

Một con rùa như ngươi, tốc độ bẩm sinh đã chậm, vậy phải cộng bao nhiêu điểm kỹ năng mới có thể so sánh với loài chim có ưu thế bẩm sinh?

Về phương diện công kích, Lâm Huyền cũng không cân nhắc, cảnh giới Thiên Tiên của mình dù có cộng thêm công kích cũng chưa chắc đã đánh lại Chân Tiên.

Nhưng nếu tăng cường phòng ngự của mình, e rằng tồn tại cảnh giới Chân Tiên cũng không làm gì được mình.

Theo tiếng nói của Lâm Huyền hạ xuống, một luồng kim quang đột nhiên sáng lên.

Kim Cương Bất Diệt Thân!

Đừng xem cái tên này quê mùa không bắt mắt, nhưng pháp môn này chuyên về phòng ngự, tổng cộng có mười hai trọng, luyện đến cảnh giới cửu trọng, liền có thể vạn kiếp bất ma, chống lại được Đại La tấn công, luyện đến thập nhị trọng, e rằng ngay cả một đòn của Thánh nhân cũng có thể đỡ được.

Hơn nữa Lâm Huyền vừa nhận được, lập tức đã lĩnh ngộ được

trọng thứ nhất.

Ngay sau đó, trên mai rùa của Lâm Huyền lại có phù văn huyền ảo hiện lên, khiến mai rùa của hắn trông càng thêm dày chắc.

Tới rồi, cường hóa mai rùa!

Lâm Huyền dám chắc, Kim Cương Bất Diệt Thân cộng với cường hóa mai rùa của mình, nếu gặp lại con bạch tuộc lớn kia, cái thứ chó đó có đánh thế nào cũng không lay chuyển được.

Không đợi Lâm Huyền phản ứng lại, lại có một tiếng thông báo của hệ thống truyền đến.

"Đinh, chúc mừng ký chủ mở hệ thống, hiện tại phát một phần quà tân thủ." "Chúc mừng ký chủ nhận được Tiên thiên chí bảo, Cửu Long Kim Văn Ngao!" "Chúc mừng ký chủ nhận được pháp môn Đại đạo, Huyền Minh Hỗn Nguyên Chân Chương!" Điều này lại dọa Lâm Huyền giật nảy mình.

Hảo gia hỏa, hệ thống này được đấy, có đồ xịn là cho thật!

Tiên thiên chí bảo, cả Hồng Hoang cũng không quá một bàn tay, là thứ ngay cả Thánh nhân cũng phải tranh giành.

Còn có pháp môn Đại đạo này, là công pháp chỉ thẳng tới Đại đạo, e rằng trong Hồng Hoang chỉ có một phần này.

Tiếp đó, trước mặt Lâm Huyền xuất hiện hai luồng linh quang.

Một luồng linh quang bên trong chính là cực phẩm Tiên thiên linh bảo Cửu Long Kim Văn Ngao, tên nghe thì hay, thực ra chính là một cái chảo đế bằng hoa lệ khắc chín con rồng vàng (tham khảo Long Văn Ngao của Uông Đại Đông).

Chương 2

Lâm Huyền cũng không chê.

Chảo tốt mà!

Vừa có thể đánh vừa có thể đội lên người chịu sát thương, đến lúc đó hầm chút đồ ăn, sướng mê tơi!

Tiếp đó luồng linh quang thứ hai liền chui vào trong cơ thể Lâm Huyền.

Trong nháy mắt, trên Đông Hải thủy khí mịt mù, sóng biển cuồn cuộn.

Huyền Minh, thuộc Thủy!

Pháp tắc Thủy nặng nề hội tụ về phía Lâm Huyền.

Không lâu sau, thủy khí tan đi, thân thể Lâm Huyền lại lớn thêm một vòng, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là hắn trực tiếp tấn thăng Chân Tiên trung kỳ.

Khỏi phải nói là thoải mái đến mức nào.

Đây chính là niềm vui của việc gian lận sao?

"Hệ thống, ta có một câu hỏi, nếu lúc đó ta chết dưới tay con bạch tuộc lớn, ngươi có cứu ta không?" Lâm Huyền tò mò hỏi.

"Không!" Lâm Huyền: .....

Thật vô tình.

"Vậy thành tựu nên hoàn thành như thế nào?" "Xin ký chủ tự mình tìm tòi." Lâm Huyền ngộ ra, hệ thống này chính là ghen tị hắn đẹp trai, nên mới cao lãnh như vậy.

Được, ta đẹp trai, ta không chấp nhặt với ngươi.

Hệ thống:???

Lần trước ta cạn lời như vậy là vào lần trước.

Lúc này Lâm Huyền cũng bắt đầu suy nghĩ con đường sau này nên đi như thế nào.

Lượng kiếp Hồng Hoang, Long Hán, Vu Yêu, Phong Thần, Tây Du.

Lần lượng kiếp nào mà không phải sinh linh đồ thán, thậm chí một lần còn kịch liệt hơn một lần, thời kỳ Long Hán còn chưa có bao nhiêu Chuẩn Thánh.

Thậm chí tộc trưởng của tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đều là mượn khí vận của tộc để tăng lên chiến lực Chuẩn Thánh.

Trận chiến Long Hán kiếp, đã đánh thảm liệt như vậy.

Vu Yêu về sau, rồi Phong Thần kiếp sau nữa ngay cả Thánh nhân cũng phải xuống sân, con Huyền Quy nhỏ bé như mình biết đi đâu về đâu?

Cẩu?

Thực ra không ổn.

Trước hết, ẩn mình chưa chắc đã loại bỏ được hết nhân quả, ngươi xem con rùa lớn ở Bắc Hải kia, không biết đã tu hành bao nhiêu năm, ngay cả đầu cũng chưa từng ló ra, cuối cùng chết thảm dưới kiếm của Thông Thiên.

Oan không chứ!

Quan trọng nhất là hệ thống yêu cầu làm thành tựu, ẩn mình thì làm sao mà thực hiện?

Hay là dựa vào việc biết trước tương lai, tìm một thế lực tiềm năng để bái sư?

Lâm Huyền nghĩ rồi lại từ bỏ, sau Long Hán kiếp, cả Hồng Hoang đều do lão âm hiểm Hồng Quân định đoạt, bái nhập môn hạ Thánh nhân là an toàn rồi sao?

Không thấy môn hạ Thông Thiên đệ tử thân truyền chết cả đống à?

Còn bái sư Hồng Quân, thôi đi, không nói người ta có coi trọng mình hay không, làm đệ tử của lão ta chẳng phải bị tính kế đến chết sao!

Rất nhanh, Lâm Huyền cũng không nghĩ nữa, đi một bước xem một bước, trước tiên phát triển một phen rồi tính.

Tộc Huyền Quy đến Kim Tiên mới được tính là trưởng thành, mới có thể hóa hình.

Đặt một mục tiêu nhỏ trước, hóa hình!

"Ầm ầm!!!" Lâm Huyền vừa chuẩn bị đi, đột nhiên một cột nước phóng thẳng lên trời.

Trong nháy mắt, sóng nước chấn động kịch liệt, ngay sau đó lại là mấy cột nước nữa phóng lên trời.

Mà những cột nước này, chính là những xúc tu bạch tuộc hung tợn.

Không nhiều không ít, tám cái.

Tiếp đó hai trong số đó liền lao về phía Lâm Huyền.

Mà Lâm Huyền liếc mắt đã nhận ra, gã này, không phải là con bạch tuộc lớn Chân Tiên đã truy sát mình trước đó sao?

Tên này còn cho rằng mình dễ bắt nạt đây mà!

Khoảnh khắc tiếp theo, trên mai rùa của Lâm Huyền sáng lên một luồng ánh sáng vàng nhạt.

Kim Cương Bất Diệt Thân!

Cường hóa mai rùa!

Tất cả đều bật lên tối đa!

Xúc tu đó đột kích, cuộn lên từng đợt sóng nước, tiếng gào thét truyền đến.

"Bốp!!!" Một tiếng nổ lớn, sóng biển lại lần nữa chấn động dữ dội.

Nhưng không lâu sau con bạch tuộc liền lộ ra cái đầu to đầy nghi hoặc.

Chuyện gì vậy?

Con Huyền Quy nhỏ này lại đỡ được đòn tấn công của mình?

Sao có thể?

Nhưng con bạch tuộc cũng không nản lòng, lần này, tám xúc tu cùng lúc lao lên.

Huyết mạch của con Huyền Quy nhỏ này thuần khiết, mình nuốt nó sẽ có lợi ích to lớn, nếu không cũng sẽ không truy sát mãi không thôi.

Đối mặt với tám xúc tu đột kích, Lâm Huyền không hề hoảng hốt, dựng lên phòng ngự.

"Phanh!!" Tám xúc tu vô công nhi phản, con bạch tuộc ngây người.

Lâm Huyền trong lòng vui vẻ, con bạch tuộc lớn này có tu vi Chân Tiên trung kỳ, dùng toàn lực cũng không lay chuyển được phòng ngự

của mình, thậm chí một chút cảm giác cũng không có!

Buff mình cộng thêm quả là đáng giá!

"Đến lượt ta, ăn một chảo của ta đây!" Lâm Huyền tâm niệm vừa động, Cửu Long Kim Văn Ngao hóa thành lưu quang, hung hăng bổ xuống.

"Ầm!!" Nước bắn tung tóe, con bạch tuộc kia càng là ngã thẳng cẳng trong nước biển, trong nháy mắt không còn sinh khí.

Lực công kích của Lâm Huyền yếu, đó chỉ là tương đối.

Tu tập Huyền Minh Hỗn Nguyên Đạo Chương, nội tình thâm hậu, lực công kích thực ra không yếu, thậm chí còn vượt xa cùng cấp.

Hơn nữa có Tiên thiên chí bảo Cửu Long Kim Văn Ngao, con bạch tuộc này sao có thể không chết?

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, lần đầu tiêu diệt cảnh giới Chân Tiên, mời lựa chọn phần thưởng dưới đây." "Lựa chọn một, Kính Diện Quy Giáp (có thể cường hóa)!" "Lựa chọn hai, Phá Phong Lợi Trảo (có thể cường hóa)!" Lâm Huyền không nghĩ ngợi, trực tiếp chọn một, Kính Diện Quy Giáp.

Có thể phản lại một lượng sát thương nhất định.

Đã chọn phòng ngự, vậy thì chúng ta không nên đứng núi này trông núi nọ, kiên trì phòng ngự đến cùng.

Nhìn mặt biển gợn sóng không yên, Lâm Huyền dùng Cửu Long Kim Văn Ngao thu lấy thi thể con bạch tuộc lớn rồi độn tẩu.

Đông Hải mênh mông, cho dù bây giờ Lâm Huyền dốc toàn lực, e rằng cũng phải mất vạn năm mới có thể đi hết, trong Đông Hải ẩn giấu vô số hải tộc, ở đây gây ra động tĩnh lớn như vậy, ai biết có dẫn

tới tồn tại mạnh hơn không.

Còn về con bạch tuộc lớn này, không vì gì khác, chỉ vì một bữa lẩu bạch tuộc thơm lừng cũng phải mang đi.

Đặc biệt là tám cái xúc tu kia, chắc chắn rất giòn.

Nếu có rượu nữa thì quá tốt.

Chớp mắt, nghìn năm trôi qua.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, ngao du Đông Hải, mời lựa chọn phần thưởng dưới đây." "Lựa chọn một, Tiêm Thứ Quy Giáp tấn thăng Kinh Cức Chiến Giáp!" "Lựa chọn hai, thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Thanh Vân Thủy Kiếm!" "Ta chọn một, tấn thăng Kinh Cức Chiến Giáp!" Nghìn năm thời gian, Lâm Huyền liều mạng phát triển, điên cuồng kích hoạt các loại thành tựu.

Tiêm Thứ Quy Giáp chính là phiên bản tiến giai của Kính Diện Quy Giáp, hiện tại tấn thăng thành Kinh Cức Chiến Giáp, có thể phản lại tám mươi phần trăm sát thương của đối phương.

Cứ đứng yên không động, đối phương cũng sẽ bị sát thương của mình phản lại đến chết.

Đương nhiên Kinh Cức Chiến Giáp này của hắn cũng có giới hạn, hiện giờ hắn có thực lực đỉnh phong Huyền Tiên, vẫn không chịu nổi đòn toàn lực của Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng Lâm Huyền cũng khá mãn nguyện rồi.

"Gần đây thủy tộc ở vùng nước này ngày càng ít, Hồng Hoang thỉnh thoảng lại chấn động, nghiệp lực lan tràn, đại chiến tam tộc e rằng đã đến giai đoạn cuối cùng.

Vượt qua được đợt này, là có thể nghênh đón thời kỳ phát triển dài

lâu.

Chỉ là gần đây kích hoạt thành tựu ngày càng ít đi, phải tìm tòi một chút mới được!" Trong lúc Lâm Huyền trầm ngâm, gai nhọn trên mai rùa của hắn đã có chút co lại, nhưng trên toàn bộ mai rùa, những văn lộ huyền ảo không những ngày càng rõ nét mà màu sắc cũng ngày càng thâm trầm.

Chương 3

"Trước tiên đơn giản lên một cấp, đạt tới tầng Kim Tiên, cũng coi như có chút sức tự vệ trong Hồng Hoang." Kim Tiên, bắt đầu nở ra Duyên Hoa trong tam hoa.

Tam hoa tụ đỉnh, chính là Đại La, bách kiếp bất xâm, vạn kiếp bất ma.

Đại La ở Hồng Hoang hiện nay, đã được coi là hàng top, cho dù sau này Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, cũng có thể chen chân vào thân phận ba ngàn khách Tử Tiêu Cung.

Đợi đến Kim Tiên, Lâm Huyền chuẩn bị mang chảo đổi chỗ khác để mở khóa thêm nhiều thành tựu.

Nói là làm, Lâm Huyền lập tức vận chuyển Huyền Minh Chân Chương, điều động Huyền Minh thủy khí toàn thân, chuẩn bị cho việc tấn thăng.

Hắn trực tiếp thắp sáng Kim Cương Bất Diệt Thân, đồng thời thúc đẩy Kinh Cức Chiến Giáp đến cực hạn.

Cửu Long Kim Văn Ngao bay ra, úp ngược trên mai rùa của hắn.

Như vậy vẫn chưa xong, từ trong mai rùa của Lâm Huyền lại bay ra mấy lá cờ lệnh, trong nháy mắt thành trận.

Trong trận có Tứ Thánh Thú hiện ra, thể hiện tư thái phòng ngự.

Đây là một bộ Tứ Tượng Trận mà hắn đã chọn sau khi hoàn thành thành tựu, cho dù là Đại La muốn phá trận cũng phải tốn không ít công phu.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Huyền Minh khí trong phạm vi trăm vạn dặm xung quanh đều hội tụ về phía Lâm Huyền.

Trong phút chốc, thủy tộc trong phạm vi trăm vạn dặm này đều bị kinh động.

Lúc này, một con tôm hùm lớn cảnh giới Huyền Tiên mở mắt.

"Khí tức này, là con rùa lớn kia?

Tên này đi khắp nơi bắt thủy tộc làm lẩu, sashimi, đồ nướng, suýt nữa khiến nhà tôm ta thành món ăn trên đĩa của hắn, hôm nay hắn nhất định đang ở thời khắc quan trọng, nếu có thể tìm cơ hội nuốt chửng hắn, ta cũng có thể tấn thăng cảnh giới Kim Tiên!" Con tôm hùm lớn nghe động liền đi.

Hơn nữa vùng biển này không chỉ có một vị Huyền Tiên là tôm hùm lớn, ngoài nó ra còn có một con cá voi một sừng cảnh giới Huyền Tiên, và một con hải đới cảnh giới Huyền Tiên.

Ba vị Huyền Tiên, đều có mâu thuẫn nhất định với Lâm Huyền.

Chỉ là Lâm Huyền vẫn luôn coi ba tên này là lương thực dự trữ và công cụ che mắt, nên vẫn chưa động đến chúng.

Dù sao thì vùng biển này nếu chỉ có mình hắn là Huyền Tiên, mục tiêu sẽ quá lớn.

Tôm hùm, cá voi một sừng, hải đới rất nhanh đã tụ tập lại.

"Hôm nay ba người chúng ta nhất định phải trừ khử con rùa này." Cá voi một sừng mở miệng trước tiên, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ, nếu nhìn kỹ, vây đuôi của nó đã thiếu một mảng lớn.

Nói nhiều đều là nước mắt, con rùa khốn kiếp đó nói muốn làm món đuôi cá cay, trực tiếp chặt của nó một miếng, bây giờ vẫn chưa mọc lại.

"Nhiều Huyền Minh khí như vậy, con Huyền Quy kia chắc chắn là muốn đột phá cảnh giới Kim Tiên, ba người chúng ta cùng nhau ra tay,

khiến nó phá cảnh thất bại, rồi nuốt chửng huyết mạch của nó." Hải đới âm lãnh nói.

"Ta đã mất năm trăm năm, luyện lại đôi càng khổng lồ của ta, bây giờ đôi càng này của ta có thể sánh với hậu thiên linh bảo thượng phẩm, xem ta kẹp chết con rùa lớn này!" Thế là tôm hùm và các hải thú khác hiên ngang bước vào trong Tứ Tượng Trận.

Trong Tứ Tượng Trận Bạch Hổ chủ sát, mở mắt, một vuốt vung qua.

"A!!" Ba tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tôm hùm, chết!

Cá voi một sừng, chết!

Hải đới, chết!

Lâm Huyền ở trung tâm trận pháp cũng có cảm ứng, đối với việc này cũng không có phản ứng gì lớn.

"Đợi gia đây tấn thăng Kim Tiên, sẽ làm một bữa tiệc hải sản để tự thưởng cho mình." Nhưng Lâm Huyền không để ý, lúc này ngay trên không trung của hắn, một con Kim Ô toàn thân tỏa ra ngọn lửa nóng bỏng đã bay qua. .....

Trên Đông Hải, một con Kim Ô dang cánh, thần uy hiển hách, sau lưng còn có một vệt lửa kéo dài, lướt qua từ trên cao.

Nhưng rất nhanh, thân hình nó khẽ dừng lại, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

"Đại ca đã nói, chỉ cần thiên địa linh khí dao động kịch liệt, chắc chắn sẽ có linh bảo xuất thế.

Nếu có thể có được một kiện tiên thiên linh bảo, đại ca chắc chắn sẽ khen ta!" Thái Dương Tinh là do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành,

thai nghén ra hai con Kim Ô.

Một là Đế Tuấn, một là Thái Nhất.

Đó là Yêu Hoàng định sẵn của tương lai.

Mà vị đi ngang qua này, là Thái Nhất.

Vốn hai huynh đệ Kim Ô hóa hình không lâu, vừa hóa hình đã có thực lực đỉnh phong Thái Ất, hiện nay đại chiến tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, Đế Tuấn cảm thấy phú quý tìm trong hiểm nguy, muốn nhân lúc loạn lạc đi tìm chút cơ duyên.

Hai huynh đệ tự tin vào thực lực và độn thuật của mình, cứ thế xuất phát.

Kết quả vừa ra ngoài đã gặp một con Long tộc cảnh giới Đại La, thèm muốn huyết mạch của hai huynh đệ, hai huynh đệ phân tán thoát khỏi con Long tộc Đại La kia, nhưng cũng vì thế mà lạc mất nhau.

Hiện tại Thái Nhất đi qua Đông Hải, đang tìm kiếm tung tích của Đế Tuấn.

Cũng chính lúc này, Lâm Huyền bị Huyền Minh chi khí vô tận bao bọc, trên đỉnh đầu hắn, một đóa hoa đang chớm nở.

Cùng lúc đó, trong Tứ Thánh Trận, Huyền Vũ dường như nhận được một loại cảm ứng nào đó, mở mắt gầm thét.

Hư ảnh Huyền Vũ khổng lồ đó, xuất hiện trên Đông Hải.

Hồng Hoang Bạch Ngọc Kinh.

Một lão giả mặc bạch bào bấm ngón tay tính toán, lại nhíu mày.

Trên đỉnh đầu lão, một cái ngọc điệp đang lơ lửng, ba ngàn đại đạo rủ xuống, tỏa ra vô cùng quang huy!

"Lực lượng Huyền Vũ thật tinh thuần, chẳng lẽ tộc Huyền Vũ lại

sinh ra một vị thiên kiêu?" Nhưng rất nhanh, Hồng Quân cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này lão, nhận được chỉ dẫn thiên cơ, đã sớm biết sau lưng đại chiến tam tộc là La Hầu giở trò, chỉ là La Hầu nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận, phải tìm cách phá trận này.

Rất nhanh, Hồng Quân liền linh quang lóe lên, có chủ ý.

Cùng lúc đó, ở nơi sâu trong chiến trường tam tộc, khí huyết tanh tưởi mịt mù, thi thể khắp nơi, quả thực giống như nhân gian luyện ngục.

Nơi đóng quân của Long tộc.

"Ha ha ha!

Lão Huyền Vũ, hậu bối của ngươi hình như đã xuất hiện một nhân vật không tầm thường, lần này y bát của ngươi đã có người kế thừa.

Đợi đến khi Long tộc ta tranh được vị trí bá chủ Hồng Hoang, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho tộc Huyền Vũ của ngươi.

Đến lúc đó, ngươi lại mang hậu bối đó về, bồi dưỡng cho tốt!" Trên bảo tọa thượng thủ, một người trung niên mặc hắc y đầy uy nghiêm ha ha cười nói.

Người này chính là thủ lĩnh Long tộc, Long Vương!

Lúc này ông ta vô cùng tự tin, hiện nay Kỳ Lân tộc và Phượng tộc liên thủ, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng liên thủ cũng không địch lại ông ta, vị trí bá chủ Hồng Hoang này, trong tầm tay!

Đến lúc đó Thánh vị, cũng là dễ như trở bàn tay!

"Đa tạ Long Vương đại nhân!" Phía dưới, đứng là một lão giả áo xám.

Trông có vẻ không có gì nổi bật, thậm chí có chút hàm hậu.

Nhưng lão chính là lão tổ của Quy tộc, Huyền Vũ!

Ở Hồng Hoang hiện nay, thực lực của lão cũng là tồn tại đỉnh tiêm.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng động, một con Long tộc Đại La xuất hiện.

"Long Vương đại nhân, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc lại lần nữa đột kích!" "Lần này, ta sẽ triệt để trấn áp Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, để Long tộc ta ngồi lên vị trí bá chủ Hồng Hoang!" Long Vương đứng dậy.

Ông ta cảm nhận được, trận chiến cuối cùng đã đến!

Sâu trong nội tâm của Huyền Vũ lúc này, lại có một tia lo lắng và hoảng sợ.

Là người ủng hộ trung thành của Long tộc, lão hết lòng ủng hộ Long Vương.

Nhưng lão đã trải qua sự hưng thịnh và tàn sát của tam tộc, luôn cảm thấy việc tam tộc tàn sát nhau, có chút quá đáng.

Cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

Lão có ý khuyên Long Vương cẩn thận một chút, chỉ là hiện tại, Long Vương e rằng đã không còn nghe lời khuyên của bất kỳ ai nữa.

Sau đó lão lại nghĩ đến sự rung động từ huyết mạch vừa rồi, mình nên làm gì đó!

Điện thần Bàn Cổ.

Mười hai cái kén máu đang không ngừng nhảy động.

Trên đó có các pháp tắc khác nhau bao quanh.

Tổ Vu, vẫn đang được thai nghén, chẳng bao lâu nữa, tộc có chiến lực vô song này sẽ hiện thế trong Hồng Hoang.

Vào lúc Lâm Huyền triệu hoán lực lượng Huyền Minh để tấn thăng.

Cái kén máu thứ hai từ dưới lên, phát ra một sự rung động nhẹ.

Đó là vị trí của Băng Vũ Tổ Vu Huyền Minh.

Cảm nhận được tiếng gọi từ huyết mạch, bên trong kén máu Huyền Minh, truyền ra một tiếng thì thầm.

Chương 4

"Ta sẽ tìm thấy ngươi....." Trên Đông Hải.

Độn thuật của Kim Ô ở Hồng Hoang cũng có thể xếp vào hàng đầu, trong nháy mắt đã đến vị trí của Lâm Huyền.

Nhìn Huyền Vũ lượn lờ giữa không trung, Thái Nhất lẩm bẩm.

"Bảo vật này thanh thế to lớn, phẩm giai chắc chắn không thấp, đưa đây cho ta!" Thái Nhất dang cánh, hiên ngang vươn vuốt, muốn lấy vật bên trong.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên một luồng sức mạnh cường đại bắn thẳng về phía hắn.

"Đánh..... lén....." Thái Nhất không kịp né tránh, trực tiếp bị đánh trúng, ngã thẳng xuống mặt biển.

Thái dương chân hỏa trên người hắn bốc lên, tạo ra một làn sương mù mênh mông.

Đây cũng là do Thái Nhất quá vội vàng, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ thử dò xét một chút, kết quả tên này cũng không dùng linh bảo hộ thể, cứ thế dùng móng vuốt xông lên.

Kinh Cức Chiến Giáp cộng thêm gia trì của Tứ Thánh Trận, ngươi không xui xẻo thì ai xui xẻo!

Đối với những điều này, Lâm Huyền hoàn toàn không biết.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lâm Huyền từ từ tỉnh lại.

"Thật thoải mái!" Thân hình Lâm Huyền biến đổi, hóa thành một thiếu niên mặc thanh y, lấy ra một chiếc gương linh bảo soi soi.

"Ây da, cũng đẹp trai phết!" Vị trí này, Lâm Huyền cũng không

định ở lại lâu, thu lại trận pháp, vừa định dọn dẹp mấy cái xác rồi đi.

Kết quả quay đầu lại nhìn, có chút không đúng.

"Một con chim thật lớn!

Sinh vật Hồng Hoang phát triển tốt thật!

Con chim này vàng óng ánh, chắc là vị không tồi." Lâm Huyền đã ở khu vực này của Đông Hải một ngàn năm, vì không dám chạy lung tung, nên đồ ăn không thay đổi, hải sản, hải sản, hải sản, vẫn là hải sản.

Con chim này chắc là trong lúc mình tấn thăng đã vô tình xông vào, vừa hay cải thiện bữa ăn.

Mấy ngày trước mình vừa hái được một ít nấm biển có vị rất giống nấm hương, làm một nồi gà hầm nấm không phải quá tuyệt sao?

Lâm Huyền nhanh nhẹn dùng chảo thu lại tôm hùm lớn, hải đới và cá voi một sừng, rồi dùng tay sờ sờ lên người Thái Nhất.

Vừa sờ, trên đó còn có tia lửa nhảy múa, cũng khá ấm tay.

Đây cũng là do Lâm Huyền tự tay sờ, nếu là Kim Tiên bình thường, e rằng ngay cả thân thể Thái Nhất cũng không thể đến gần.

Thái dương chân hỏa trong các loại hỏa diễm của Hồng Hoang, có thể xếp vào top ba tồn tại.

Cũng may là phòng ngự của Lâm Huyền biến thái!

"Con chim này trông đẹp thật!

Nhìn bộ lông này xem, trên đó còn có hoa văn.

Nói chứ con chim này càng nhìn càng giống loài vịt, không lẽ là Tam Túc Kim Ô của Hồng Hoang?" Nhưng rất nhanh, Lâm Huyền đã

gạt bỏ ý nghĩ này.

Hiện nay trong Hồng Hoang chỉ có hai con Tam Túc Kim Ô.

Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai anh em này không biết đang ở đâu, cho dù là họ hóa hình, với tính cách của hai người, ai có thể rời xa ai?

Đây chắc chỉ là một con quạ lửa thôi.

Lâm Huyền cũng lười nghĩ tiếp, có đồ ăn là được, thu lại trước đã.

Hắn một tay nắm lấy chân chim Kim Ô, hiện tại Thái Nhất tuy đã hóa thành bản thể, nhưng thực ra cũng không quá lớn, chỉ khoảng ba bốn mét.

Lâm Huyền nhấc lên chuẩn bị ném vào chảo, nhưng lúc này ánh mắt hắn liếc qua, nhìn vào chân con Kim Ô này.

Một, hai, ba?

Đếm lại lần nữa, một hai ba!

Mẹ kiếp!

Con chim này có ba chân!

Lâm Huyền trong lòng chấn động mạnh, ngẫu nhiên? trùng hợp?

Cũng chính lúc này, sau lưng hắn Thái Nhất đột nhiên mở mắt.

"Ngươi là ai!

Ngươi bắt chân ta làm gì!?" Giọng nói này vang lên, dọa Lâm Huyền giật nảy mình.

Mẹ nó, sơ suất rồi!

Mình sờ xác chết mà không để ý con chim này vẫn còn sống.

Thực ra vẫn là do cảnh giới của Thái Nhất cao hơn quá nhiều,

nhãn lực của Lâm Huyền không đủ.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lâm Huyền đã tăng phòng ngự của mình lên cực hạn.

Thậm chí có chút hối hận đã dỡ bỏ Tứ Thánh Đại Trận!

Mà bên kia, Thái Nhất lắc lắc đầu đứng dậy, lắc mình biến thành một nam tử mặc kim bào, sờ sờ đầu.

"Khốn kiếp, rốt cuộc là ai, lại dám đánh lén ta!

Để ta biết được nhất định sẽ dùng thái dương chân hỏa thiêu hắn thành tro!" Lâm Huyền đơ người!

Ba chân!

Thái dương chân hỏa!

Chắc là một vị nào đó trên Thái Dương Tinh không sai rồi.

Tình cảm của hai huynh đệ này nhạt nhẽo đến vậy sao?

Lại không ở cùng nhau?

Hiện tại hai con Kim Ô kia chắc là chưa đến cấp Đại La, mình vẫn có thể chạy thoát.

Thuận lợi tấn thăng Kim Tiên, chống đỡ đòn tấn công của Thái Ất vẫn có thể được.

"Vị đạo hữu này, ta là Thái Nhất của Thái Dương Tinh, có phải là ngươi đã cứu ta không?" Thái Nhất hướng về phía Lâm Huyền cảm kích nói.

"Tên trộm đó thật sự quá âm hiểm, lại nhân lúc ta đoạt bảo mà đánh lén.

Nếu không phải đạo hữu xả thân cứu giúp, ta e rằng đã chết rồi!" Lâm Huyền:???

Hắn nghĩ một lúc, có phải Thái Nhất đã tự biên tự diễn một vở kịch rồi không!

Là do thực lực của mình quá thấp, Thái Nhất cảm thấy mình không có năng lực đó?

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, sự cảm kích của Thái Nhất, mời lựa chọn phần thưởng dưới đây." "Lựa chọn một: Kim Cương Bất Diệt Thân tấn thăng một trọng (lục trọng)!" "Lựa chọn hai: Tốc độ *2" "Lựa chọn ba: Thượng phẩm tiên thiên linh bảo Huyền Hoàng Lưu Ly Tháp!" Lâm Huyền tiện tay chọn một.

Hắn đã có thể khẳng định, Thái Nhất đã tự mình biên diễn một vở kịch, còn coi hắn là ân nhân cứu mạng.

Điều này khiến Lâm Huyền cạn lời.

Tương truyền đến cuối Vu Yêu kiếp, Kim Ô Thái Nhất có thể một mình địch lại sáu vị Tổ Vu, chiến lực này, là dùng trí thông minh để đổi lấy sao?

Thôi kệ.

Khó khăn lắm mới gặp được một kẻ dễ lừa, cứ lừa gạt cho qua chuyện rồi tính.

"Đạo hữu khách sáo rồi, chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi.

Lúc đó ta vừa hay đang ẩn nấp dưới biển, thấy đạo hữu rơi xuống, có một thân ảnh khổng lồ lao tới, ta liền vội vàng giấu đạo hữu đi, lúc này mới thoát được một kiếp." Lâm Huyền nghĩa chính ngôn từ nói.

Thái Nhất vô cùng cảm kích.

"Đạo hữu, sau này có chuyện gì, ngươi cứ gọi ta, ta cho dù là hy

sinh tính mạng này, cũng phải bảo vệ ngươi chu toàn.” “Đạo hữu, ta thấy ngươi phẩm chất cao thượng, lại hợp duyên với ngươi như vậy, hay là ta và ngươi kết bái đi!

Ta trên còn có một đại ca, nếu huynh ấy biết ta nhận một huynh đệ như ngươi, chắc chắn sẽ rất vui, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là tam đệ của ta!” Lâm Huyền vội vàng: “Đạo hữu..... ta.....” “Tam đệ, ta biết ngươi tự ti, cảm thấy thực lực mình thấp, không xứng làm huynh đệ với ta, không sao, ta không chê, đại ca ta cũng sẽ không chê, cứ quyết định vậy đi, nếu ngươi không đồng ý, chính là xem thường ta.” Thái Nhất làm ra vẻ mặt hung dữ.

Lâm Huyền khóc rồi.

Ta không tự ti!

Ta chỉ sợ hai huynh đệ các ngươi sau này chết trận trong Vu Yêu kiếp còn liên lụy đến ta.

“Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, sự tin tưởng của Thái Nhất, mời lựa chọn phần thưởng dưới đây.” “Lựa chọn một: Kim Thân Lưu Ly Quyết!” “Lựa chọn hai: Huyền Minh Chưởng!” “Lựa chọn ba: San hô bảo vạn năm!” Lâm Huyền ngẩn người.

Mình ở vùng nước này cả ngàn năm, năm trăm năm sau đó về cơ bản cứ trăm năm mới kích hoạt được thành tựu một lần, vậy mà giờ trên người Thái Nhất lại liên tiếp cày được hai lần sao?

Chương 5

Có phải là trên người những nhân vật nổi tiếng Hồng Hoang dễ cày thành tựu hơn không!

Lâm Huyền càng nghĩ càng thấy có khả năng.

"Đúng rồi, tam đệ, ngươi còn chưa nói cho ta biết tên tiểu nhân đánh lén ta trông như thế nào!" Thái Nhất phẫn nộ nói.

"Tên đó là một con chim khổng lồ, cánh dang ra che trời lấp đất, mà nó xuống nước lại có thể hóa thành cá lớn, còn là ai thì ta không rõ lắm." Lâm Huyền không nghĩ ngợi nói.

"Vào trời làm chim, xuống nước làm cá, đây chẳng phải là Côn Bằng ở Bắc Hải mà đại ca nói sao?

Mẹ nó, lần sau gặp lại không đánh chết nó!" Thái Nhất tức đến muốn đi gây sự.

"Đúng, đánh chết nó, lén lút đánh lén sau lưng, tâm địa quá xấu xa!" Lâm Huyền cũng hùa theo, mặc niệm cho Côn Bằng ba giây.

"Tam đệ, lần này ta cùng đại ca rời khỏi Thái Dương Tinh, chuẩn bị đến Hồng Hoang tìm cơ duyên, lại bất ngờ lạc mất đại ca.

Đại ca hay nói ta ngốc, ta muốn giành được nhiều cơ duyên hơn để chứng minh mình không ngốc, ngươi có cách nào không?" Thái Nhất cười gãi đầu.

Lâm Huyền: .....

Ngươi không phải ngốc, mà là thiếu não.

Lâm Huyền tiếp tục hỏi: "Đạo..... nhị ca, hiện tại đại chiến tam tộc đến mức độ nào rồi?" Vị nhị ca hời này xem ra không nhận không

được rồi, hơn nữa Lâm Huyền có kế hoạch mới.

Thái Nhất suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nghe đại ca ta nói, hiện tại tam tộc đã đánh đến tận phía tây rồi, chắc là rất nhanh sẽ phân thắng bại.

Tam đệ, ngươi nói ai có thể thắng?" "Tam tộc này, đều là quân cờ, không ai thắng được." Lâm Huyền cười lạnh nói.

Đến lúc đó tam tộc biết mình làm áo cưới cho người khác, chắc là tức chết.

Đương nhiên, nếu La Hầu biết mình cũng góp kinh nghiệm cho người khác, cũng sẽ tức chết.

Hiện tại ở Hồng Hoang, ai chơi lại được Hồng Quân và Thiên Đạo liên thủ?

"Bốp!" Thái Nhất kích động vỗ một chưởng lên vai Lâm Huyền, dọa Lâm Huyền giật nảy mình.

"Tam đệ, đại ca ta cũng nói như vậy, huynh ấy nói tam tộc có gian trá, người chiến thắng cuối cùng chắc chắn là kẻ khác.

Lời đại ca ta nói chắc chắn không sai, ngươi quá thông minh!

Không hổ là tam đệ của ta!" Ở đây Thái Nhất nói Lâm Huyền thông minh, Lâm Huyền lại cảm thấy Đế Tuấn có mắt nhìn.

Mình xuyên không nên biết trước, biết tranh đấu tam tộc là do La Hầu chủ đạo.

Không ngờ Đế Tuấn cũng nhìn ra?

Không hổ là người sau này có thể ngồi lên vị trí chủ của Yêu tộc, có hai ba bản lĩnh.

Tiếp đó Lâm Huyền lại nhìn sang Thái Nhất vẫn đang cười ngây ngô.

Hắn hiện tại lại nghi ngờ trí thông minh của Thái Nhất có phải đều đã cho Đế Tuấn rồi không.

Tuyệt!

Qua một lúc, Lâm Huyền lại mở miệng: "Nếu nói nơi nào trong Hồng Hoang có nhiều bảo vật nhất, không đâu khác ngoài bảo khố của Long tộc.

Ta cảm thấy đại ca rất có khả năng cũng ở đó.

Nhị ca, độn thuật của ngươi thế nào?" "Tộc Kim Ô của ta có bản mệnh thần thông Kim Ô Hóa Hồng Chi Thuật, ở Hồng Hoang xếp hàng đầu, lúc đó ta và đại ca bị Long tộc Đại La truy đuổi, nó vẫn không đuổi kịp hai chúng ta." Nhắc đến độn thuật, Thái Nhất một vẻ tự hào.

Nhưng hắn cũng không khoác lác, Kim Ô Hóa Hồng Chi Thuật ở Hồng Hoang quả thực là độn pháp đỉnh tiêm.

Lâm Huyền cân nhắc.

Phòng ngự của mình hiện tại ngay cả Đại La cũng chưa chắc phá được, cộng thêm độn thuật của Thái Nhất, tuyệt đối có thể làm một vố lớn.

Long tộc chiếm cứ tứ hải, trong tam tộc thực lực mạnh nhất, được xưng là phú hào số một Hồng Hoang.

Hiện tại Long tộc tham chiến, lực lượng bảo vệ bảo khố tuyệt đối là yếu nhất.

Cơ hội tốt như vậy rất hiếm thấy.

Đến đó chắc chắn có thể vớ bẫm một mẻ, tuy có hệ thống, nhưng ai chê mình có nhiều đồ tốt?

Hơn nữa cho dù Lâm Huyền không thèm khát bảo khố Long tộc,

cũng muốn đổi chỗ để kiếm thêm nhiều thành tựu.

Thực lực hiện tại, vẫn còn quá yếu, tấn thăng quá chậm.

Nếu lời này bị người khác nghe thấy, chắc tức chết.

Nghìn năm tấn thăng Kim Tiên, ngươi còn muốn gì nữa!

Về phần tìm Đế Tuấn, Lâm Huyền không ôm hy vọng quá lớn, hắn cũng không muốn gặp Đế Tuấn, mình lừa gạt Thái Nhất còn được, Đế Tuấn thông minh, không dễ lừa.

Hồng Hoang lớn như vậy, cho dù Đế Tuấn nghĩ đến việc cướp bảo khố tam tộc, cũng chưa chắc sẽ cướp của Long tộc, xác suất không quá lớn.

"Được, chúng ta đi đến bảo khố Long tộc, tìm đại ca!" Thái Nhất là người nóng tính, hóa thành bản thể, mang theo Lâm Huyền lao thẳng lên trời.

Tốc độ này, quả thực nhanh!

Bay một lúc lâu, Lâm Huyền phản ứng lại: "Nhị ca, ngươi có biết bảo khố Long tộc ở đâu không?" "A, không biết!

Ngươi biết ở đâu không?" Thái Nhất ngẩn người.

Lâm Huyền: .....

Mẹ nó, ngươi không biết bảo khố Long tộc ở đâu mà còn bay hăng say như vậy.

"Đông!

Bảo khố Long tộc tên là Long Vương Uyên, ở phía đông!!!" Lâm Huyền nói.

Thái Nhất vội vàng điều chỉnh phương hướng, bay về phía đông.

Cũng không lâu sau, hai người đã đến gần Long Vương Uyên.

Lâm Huyền cảm thấy, nếu là mình từ từ bơi, e rằng phải mất hơn mười năm mới đến được.

"Tam đệ, đám Long tộc tuần tra này hình như thực lực không mạnh, mạnh nhất cũng không quá Thái Ất hậu kỳ, ta lên một chuông có thể đánh chết một đám lớn, chúng ta bắt đầu cướp chứ?" Thái Nhất hăm hở muốn thử.

Long Vương Uyên, thực ra là một cái rãnh biển sâu không thấy đáy.

Bên ngoài, còn có không ít thủy tộc đang không ngừng tuần tra, thực lực mạnh nhất, có cảnh giới Thái Ất hậu kỳ.

Với thực lực của Thái Nhất, quả thực có thể đánh chết một mảng lớn.

Nhưng Lâm Huyền rất rõ, bảo khố Long tộc, cho dù là thời kỳ này, cũng không thể không có Đại La trấn thủ.

"Chờ một chút, xem tình hình đã." Lâm Huyền kéo Thái Nhất lại.

Sau đó tế ra Cửu Long Kim Văn Ngao che lấy mình, che giấu khí tức, càng muốn hỗn loạn thiên cơ.

Cũng chính lúc này, đột nhiên một thân ảnh hạ xuống, một luồng hắc mang sáng lên, đám thủy tộc và Long tộc trấn thủ Long Vương Uyên ngã xuống một mảng lớn.

"Đại chiến tam tộc, bảo vệ bảo khố Long tộc quả nhiên trống rỗng.

Cái gọi là phú quý tìm trong hiểm nguy, bản đại gia càn quét bảo khố Long tộc rồi chạy." Người này một thân hắc bào, ăn mặc như đạo nhân, có thực lực đỉnh phong Thái Ất.

Đại chiến tam tộc tuy cuốn theo vạn tộc, nhưng luôn có một số

con cá lọt lưới chờ nhặt của hời.

“Tam đệ, chúng ta mau xông lên!

Nếu không bảo bối đều bị cướp hết!” Thái Nhất rất lo lắng, Lâm Huyền suýt nữa không giữ được hắn lại.

Tuy nhiên, còn chưa đợi Thái Nhất xông ra.

“Ngâm” một tiếng long ngâm đột nhiên truyền đến, ngay sau đó một luồng uy áp mãnh liệt giáng xuống, một cây trường thương rơi xuống.

“Không!!!” Nhìn lại, đạo nhân hắc bào kia đã bị đinh chết trên mặt đất.

Thái Nhất đột nhiên rùng mình một cái, lòng còn sợ hãi.

Vừa rồi một thương kia, cho dù là mình, không chết cũng trọng thương!

Hắn lại cảm kích nhìn Lâm Huyền một cái, sau này Lâm Huyền nói gì hắn cũng nghe.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con kim long độn ra, đáp xuống đất liền hóa thành một nam tử mặc kim giáp anh vũ.

Hắn một tay thu hồi trường thương, đạo nhân hắc bào kia đã chết không thể chết hơn, hóa thành một con cá biển màu đen.

“Dám dòm ngó bảo khố Long tộc ta, tìm chết!!” Ngay sau đó, nam tử kim giáp hừ lạnh một tiếng, trên người hắn tỏa ra uy áp vô tận.

“Phanh!” Xung quanh Long Vương Uyên đột nhiên bùng nổ một trận huyết vụ.

Không cần nói, lại là một kẻ có ý đồ xấu.

Sau khi nam tử kim giáp lộ ra một tay này, lập tức lại có mấy bóng

người bay ra.

“Ta chỉ là đi ngang qua, không có ý dòm ngó, xin tướng quân tha mạng.....” “Phanh!” Chết!

“Ta.....” “Phanh!” Một đám người rối rít cầu xin tha thứ, nhưng nam tử kim giáp không có chút nào thương hại, toàn bộ đều giết sạch.

Chương 6

Sau đó hắn lại ngẩng đầu nhìn về phía tây, trong mắt cũng có vẻ lo lắng lướt qua.

Hắn là tướng quân Long tộc, không tham gia đại chiến, được giao nhiệm vụ trấn thủ bảo khố Long tộc.

Tuy rằng hắn đối với Long tộc tràn đầy tự tin, nhưng hắn vẫn có chút lo lắng.

Cuối cùng nam tử kim giáp cũng không nghĩ nhiều, hóa thành kim long rời đi, tiếp tục trấn thủ Long Vương Uyên, chờ đợi Long tộc khải hoàn!

Qua một lúc lâu, Lâm Huyền cười nhìn Thái Nhất.

"Còn xông vào không!" "Không vào nữa, không vào nữa!" Thái Nhất lập tức lắc đầu, sau đó cười nói: "Tam đệ, vẫn là ngươi liệu sự như thần!

Trong những người ta từng gặp, ngoài đại ca ra, chỉ có ngươi là thông minh nhất!

Không hổ là tam đệ của ta." Lâm Huyền cạn lời.

Ta thông minh, và là tam đệ của ngươi có quan hệ gì à!

Cũng khá tự luyến đấy.

"Tam đệ, Long Vương Uyên có Đại La tọa trấn, chúng ta làm sao bây giờ?" Thái Nhất lại trở nên mặt ủ mày ê.

Hảo gia hỏa, Xuyên kịch biến diện cũng không nhanh bằng ngươi!

"Không sao, chúng ta không vào, chúng ta cứ chờ ở cửa." Lâm Huyền nói.

Kim long kia thực lực mạnh mẽ, trong các Đại La Kim Tiên cũng được coi là cao thủ, tấn công mạnh chắc chắn không được.

"Chờ?

Sao được?

Chúng ta chờ ở cửa, chẳng lẽ bảo bối sẽ tự mình tìm đến cửa sao?" Thái Nhất sốt ruột.

"Không sai, chính là sẽ được đưa đến cửa.

Ngươi nói xem bây giờ chúng ta xông vào nguy hiểm biết bao, ta vừa rồi thấy có người đã nhân lúc loạn lạc vào bảo khố rồi, đợi họ ra, chúng ta cướp họ." Lâm Huyền cười cười.

Hắn cảm thấy mình lại sắp gặp được nhân vật nổi tiếng Hồng Hoang, nói không chừng lại có thể cày thành tựu rồi.

"Được, cái này hay, chúng ta cướp họ." Thái Nhất lại lần nữa biến thành mặt cười.

Lâm Huyền tiếp tục nói: "Lát nữa, đợi họ xuất hiện, ngươi trước tiên như thế này, sau đó lại như thế kia....." Thái Nhất như gà mổ thóc, vội vàng gật đầu.

Hắn cũng lười nghĩ, tam đệ thông minh, tam đệ nói gì thì là cái đó.

Cùng lúc đó.

Gần tổ địa của Phượng tộc, núi Bất Tử Hỏa Sơn.

Một nam tử kim bào hạ lạc, mân mê viên châu trên tay, trên viên châu đó thỉnh thoảng có long ảnh vụt ra, tỏa ra từng trận long uy nhiếp hồn đoạt phách.

"Đợi ta phá được bảo khố Phượng tộc, sẽ đi tìm Thái Nhất!" Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất tách ra, Đế Tuấn liền dùng kế giết chết con Long tộc Đại La kia.

Thái Ất đối Đại La, vượt cấp chiến đấu, Đế Tuấn tuy huyết mạch cực cao, nhưng chưa chắc đã đánh lại được Long tộc kia.

Nhưng Đế Tuấn vốn thông minh, đã từ từ mài chết tên Long tộc đó.

"Đế Tuấn đạo hữu, bảo khố Phượng tộc có Đại La trấn thủ, chúng ta lại không có chiến lực Đại La, phải làm sao đây?" Lúc này, một vị Thái Ất Kim Tiên tiến lên hỏi.

Hiện nay Đế Tuấn đã dùng sức hút cá nhân của mình, tập hợp được một nhóm sinh linh Hồng Hoang.

Vừa hóa hình, vừa ra khỏi Hồng Hoang, đã có tư chất kiêu hùng.

Trí tuệ, dũng khí, mưu lược, không thiếu thứ gì.

Chỉ tiếc là cuối cùng thua bởi trời!

"Ta có một bộ trận pháp, có thể vây khốn Đại La của Phượng tộc một lúc, cần năm vị đạo hữu cảnh giới Thái Ất ra sức.

Đương nhiên, sau khi đoạt được bảo vật, năm vị đạo hữu này có thể lấy nhiều hơn." Đế Tuấn đề nghị, lập tức nhận được sự tán thành của mọi người, quan trọng nhất là, những người này đều tin tưởng Đế Tuấn.

Mà lúc này Đế Tuấn, cũng không vội đi tìm Thái Nhất.

Giữa hai huynh đệ họ có quan hệ huyết mạch gần gũi nhất, có cảm ứng đặc biệt, hắn có thể khẳng định Thái Nhất không sao.

Với thực lực của Thái Nhất, hiện tại ở Hồng Hoang trừ chiến trường tam tộc và bảo khố tam tộc ra, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm gì.

Chiến trường tam tộc chính mình đã dặn dò, Thái Nhất chắc chắn sẽ nghe lời mình.

Còn bảo khố tam tộc, hắn cảm thấy, với trí thông minh của Thái Nhất, chắc chắn sẽ không nghĩ đến việc đi đến nơi đó, nên hắn rất yên tâm. .....

Lúc này, trên một hòn đảo nhỏ cách Long Vương Uyên ngàn dặm.

Hỗn Độn Chung lơ lửng trên đó, thay thế Cửu Long Kim Văn Ngao che giấu thiên cơ, cho dù là Đại La cũng đừng hòng thăm dò vị trí của họ.

Còn về Cửu Long Kim Văn Ngao che giấu thiên cơ trước đó. .....

"Ây da, tam đệ, cái này thơm quá, thơm quá đi mất.....

Ta..... ta chưa bao giờ ăn thứ gì ngon như vậy....." Thái Nhất cầm đôi đũa mà Lâm Huyền làm ra, ra sức gắp thức ăn vào bát của mình.

Lâm Huyền nghĩ, cứ chờ mãi cũng không phải là cách hay.

Bèn dùng Cửu Long Kim Văn Ngao nấu một nồi lẩu hải sản.

Thịt tôm hùm, thịt cá voi và hải đới trong nồi sôi sùng sục, dầu đỏ sôi trào, mùi hải sản nồng nặc.

Nồi này nếu để sinh linh thực lực thấp ăn, có thể ăn xong là thăng cấp trực tiếp.

Nhưng cho Lâm Huyền và Thái Nhất, hiệu quả thì kém hơn.

Nhưng để thỏa mãn cơn thèm ăn, thì vẫn có thể.

Khiến Thái Nhất ăn sướng tê người.

"Còn có cái này, cái này gọi là rượu, dùng để uống.

Là ta hái linh thảo vạn năm dưới đáy sâu Đông Hải cộng thêm Huyền Minh chi khí đặc hữu của ta ủ thành, uống một ngụm, sảng khoái vô cùng!" Lâm Huyền nhìn Thái Nhất ăn vui vẻ như vậy, bèn lấy ra bình rượu mình đã mày mò làm ra trăm năm trước.

Thái Nhất cầm bình rượu uống một ngụm, mắt liền sáng rực.

Đầu tiên là một vị cay nồng, tiếp đó là toàn thân một trận thư thái.

"Ngon, ngon quá!" "Ăn ngon uống ngon thì ăn nhiều uống nhiều vào." Lâm Huyền nói, rồi nhìn Thái Nhất, giật mình.

"Ngươi khóc cái gì!" Thái Nhất lau nước mắt, nói: "Tam đệ, ngươi không chỉ cứu ta còn cho ta nhiều đồ ăn ngon thức uống ngon như vậy.

Trên thế giới này, ngoài đại ca ra, chỉ có ngươi đối tốt với ta như vậy." Lâm Huyền nhất thời dở khóc dở cười.

Chẳng trách bất kể Đế Tuấn đắc thế hay thất thế, Thái Nhất đều ở bên cạnh.

Tương truyền trận chiến cuối cùng, Thái Nhất vốn có cơ hội chạy thoát, nhưng vì bảo vệ Đế Tuấn, đã tử chiến mà chết!

Con người này, thật tính tình, đáng kết giao.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, nước mắt của Thái Nhất, mời lựa chọn phần thưởng dưới đây." "Lựa chọn một, Phá Cấm Minh Văn (cấp Đại La / có thể thăng cấp)!" "Lựa chọn hai, cây Hàn Thiết Thụ trăm vạn năm!" "Lựa chọn ba, trung phẩm tiên thiên linh bảo Viên Nguyệt Kính!" Lâm Huyền quả quyết chọn một.

Hắn chủ tu phòng ngự, sợ nhất là cái gì!

Không phải công kích, là phong ấn.

Ví như hắn hiện tại, không sợ đòn đánh của cảnh giới Thái Ất, thậm chí ngay cả đòn đánh của Đại La cũng có thể chống lại một chút.

Nhưng tùy tiện một tồn tại cảnh giới Thái Ất cũng có thể phong cấm hắn.

Phong cấm đối với tồn tại chủ tu phòng ngự như hắn, là ác tâm

nhất.

Hiện tại có Phá Cấm Minh Văn cấp Đại La, mình muốn đi là đi.

Cái này tốt, cái này tốt!

Đồng thời, cũng đã nghiệm chứng được một điều, cày thành tựu trên người những nhân vật nổi tiếng Hồng Hoang không chỉ dễ dàng mà còn cực kỳ hữu dụng.

Cũng chính lúc này, Lâm Huyền lập tức thu nồi lẩu lại.

Thái Nhất cũng phản ứng lại: "Tam đệ, họ ra rồi?

Chúng ta ra tay?" "Đừng vội manh động, để họ đi xa một chút rồi hẵng đi cướp, chúng ta theo sau trước.

Ngươi nhớ lời ta nói không?

Ra tay phải nhanh, chuẩn, độc." Lâm Huyền nói.

"Nhớ rồi!" Thái Nhất gọi Hỗn Độn Chung, hai người theo sau hai bóng người lén lút.

"Sư huynh, lần này chúng ta vận khí tốt thật!

Chương 7

Lại lẻn vào được bảo khố Long tộc, nếu không phải Đại La kia phản ứng lại, chúng ta còn có thể lấy thêm chút nữa." "Sư đệ, cũng may là nhờ có bạn sinh linh bảo Thất Bảo Diệu Thụ của ngươi, nếu không chúng ta cũng không thể lẻn vào Long Vương Uyên!" Hai người này còn có thể là ai, đương nhiên là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của phương Tây.

Trong những tiểu thuyết Hồng Hoang kia, về việc hai người này ở đâu vào thời kỳ Long Hán kiếp, đã hóa hình hay chưa, vẫn còn tranh cãi.

Nhưng bây giờ Lâm Huyền xem ra, hai tên này e rằng đã sớm hóa hình, ra ngoài du lịch mới thoát được một kiếp.

Nếu không La Hầu trực tiếp phá vỡ địa mạch phương Tây, hai người này tuyệt đối gặp nạn.

Đột nhiên, Tiếp Dẫn đang nói thì bước chân bỗng dừng lại.

Chuẩn Đề cũng nhìn chằm chằm về phía trước.

"Sư đệ, ngươi nói cái chảo kia, là linh bảo cấp bậc gì?" Tiếp Dẫn hỏi.

"Sư huynh, theo ta thấy, cái chảo đó.....

ít nhất cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo!" Chuẩn Đề lau khóe miệng, thèm thuồng.

Hóa ra ngay phía trước họ, có một bóng người áo xanh đang thong thả cưỡi chảo bay.

Người đó không quan trọng, quan trọng là cái chảo.

Vàng óng ánh, trên đó còn khắc chín con rồng vàng, sống động như thật, bảo quang tứ phía.

Trong nháy mắt, hai người đã động tâm.

"Đạo hữu phía trước, xin dừng bước!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tăng tốc đuổi theo, trực tiếp mở miệng.

Lâm Huyền phía trước nghe thấy, hảo gia hỏa, lời thoại kinh điển của Thân Công Báo mà ngươi cũng dám cướp?

Ngươi không xui xẻo thì ai xui xẻo?

Lâm Huyền cũng nghe lời, dừng lại, một vẻ mặt ngơ ngác quay đầu, sau đó lộ ra một nụ cười ngây ngô.

Hắn cũng đã thay đổi dung mạo, không sợ một vạn chỉ sợ vạn nhất, âm người sao có thể dùng mặt thật?

"Hai vị đạo hữu, có chuyện gì à!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, cười thầm.

Đây chắc là một tên ngốc, lại không có chút phòng bị nào.

Cũng phải, có thể cưỡi linh bảo cấp này mà nghênh ngang qua lại, có thể thông minh đến đâu?

"Đạo hữu, hiện tại Long Phượng Kỳ Lân tam tộc chinh chiến, trong Hồng Hoang khắp nơi đều là nguy cơ.

Đạo hữu có phải là một mình không?" Chuẩn Đề làm việc cẩn thận, trước tiên hỏi rõ lai lịch.

"À đúng đúng đúng, yêm tên Hùng Nhị, vốn là một con gấu, khó khăn lắm mới hóa hình, chỉ muốn ra ngoài xem xem.

Các ngươi đừng nghĩ yêm yếu, yêm một chảo xuống, con bạch tuộc lớn như núi cũng không chịu nổi đâu." Lâm Huyền vẫy tay, nắm Cửu Long Kim Văn Ngao trong tay, lại lộ ra nụ cười ngây ngô.

Tộc gấu, cũng là ngụy trang, có chí bảo che đậy, hai tên này không nhìn ra được.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tâm lĩnh thần hội.

Đây chính là một con gấu Kim Tiên không có bối cảnh, không có tâm cơ, thân mang trọng bảo, lại ngốc nghếch.

Trong mắt hai người sát cơ chợt lóe qua.

Tuy rất ẩn ý, nhưng Lâm Huyền vẫn bắt thóp được.

Hảo gia hỏa, hai tên này bây giờ tâm đã đen như vậy rồi sao!

Chẳng trách trong Tử Tiêu Cung sau khi nhường chỗ lại thấy chết không cứu Hồng Vân.

"Đạo hữu, huynh đệ hai ta nhiệt tình hiếu khách, đến động phủ của chúng ta tụ họp, luận đạo một phen thế nào?" Chuẩn Đề cười nói.

Hai người họ đã đạt được đồng thuận.

Nơi này cách Long Vương Uyên vẫn còn quá gần, tìm một nơi ẩn náu rồi hãy ra tay.

"Được thôi!

Nhưng phải hỏi xem ca ta Hùng Đại có đồng ý không đã." Lâm Huyền toe toét cười.

Hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sững sờ.

Ca của ngươi?

Ngay sau đó.

"Đang!!!" Một tiếng động vang trời, đinh tai nhức óc vang lên, càng là trực kích linh hồn, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thầm kêu không hay, nhưng trong nháy mắt đã mất đi năng lực phản kháng.

"Ta thêm cho các ngươi một cái buff!" Lâm Huyền cầm chảo lên

hung hăng gõ một cái, hai người trực tiếp ngất đi.

Lâm Huyền tuy thực lực không cao, cũng chỉ ở cấp Kim Tiên.

Nhưng không chịu nổi Cửu Long Kim Văn Ngao là Tiên thiên chí bảo, bản thân đã có hiệu ứng choáng.

Đương nhiên, quan trọng nhất, vẫn là tiếng chuông vừa rồi của Thái Nhất.

Cho nên mang Thái Nhất đến, là rất chính xác.

Thái Nhất động tác cũng nhanh, vội vàng lấy ra một kiện linh bảo dạng dây thừng trói hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại.

"Tam đệ, vẫn là ngươi cao minh!

Hai người này thực lực không yếu, đều là đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, ta nếu đánh với họ, nhất thời cũng khó mà hạ được." Thái Nhất vui vẻ xoa tay.

"Đó là đương nhiên, sau này ngươi đánh người thì bớt đánh trực diện đi, vòng ra sau, biết không?

Hỗn Độn Chung của ngươi không tồi, có thể chấn nhiếp đối thủ trong nháy mắt, đến lúc đó ta lại tìm cho ngươi một vũ khí thuận tay, Hỗn Độn Chung gõ một cái, rồi trực tiếp một gậy úp sọt!" Lâm Huyền cười nói.

Thái Nhất gật đầu lia lịa, có lý, quá có lý.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau lục soát!" Lâm Huyền nhắc nhở.

"Ồ!

Ồ!

Ồ!" Thái Nhất và Lâm Huyền trực tiếp ra tay, đồ mà Chuẩn Đề và

Tiếp Dẫn cướp được, đều để trong không gian tùy thân, hơn nữa vì vừa mới cướp được, nên không giấu quá kỹ.

Thái Nhất một ngọn thái dương chân hỏa đốt một cái, liền phá được.

"Đây.....

đây là thượng phẩm tiên thiên linh bảo Chiến Long Thương, cái này là trung phẩm tiên thiên linh bảo Linh Lung Bảo Y.....

đây là trung phẩm tiên thiên linh căn Hỏa Linh Tảo Thụ, đây....." Không nhìn không biết, nhìn một cái giật mình.

Kiểm kê sơ qua một chút, tiên thiên linh bảo trên người hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có năm món, tiên thiên linh căn ba cái, các loại linh vật liệu khác thì số lượng càng nhiều.

Lâm Huyền không khỏi than một câu, vẫn là cướp bóc giữa đường là sướng nhất!

Đương nhiên, hắn không quên lấy đi Thất Bảo Diệu Thụ trên người Chuẩn Đề.

Bảo vật này được xưng là không gì không quét được, là một thủ đoạn tuyệt vời để phá trừ cấm chế.

Có bảo bối sao lại không lấy?

"Ngươi làm gì vậy?" Đợi Lâm Huyền ngẩng đầu lên, lại giật mình.

Tên Thái Nhất này lại trực tiếp phóng hỏa chuẩn bị thiêu chết Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thái Nhất ngẩn người, dừng động tác trong tay: "Tam đệ, đại ca đã nói, nếu kết thù tốt nhất là hạ sát thủ, nếu họ tỉnh lại phát hiện mình bị chúng ta cướp, sau này nhất định sẽ báo thù." Đế Tuấn vẫn

dạy hắn rất nhiều thứ.

Lâm Huyền vội vàng nói: "Hai người này tạm thời đừng giết!" Thái Nhất không hỏi nguyên nhân, từ bỏ ra tay.

Theo Lâm Huyền thấy, hai tên phương Tây này, vừa dễ lừa lại vừa dễ cướp, thả dây dài câu cá lớn.

Sau này lại cướp hoặc lừa vài lần.

Lời chắc.

Về phần báo thù của hai tên này, Lâm Huyền chưa từng cân nhắc.

Họ lại không biết mình là ai.

Ta bây giờ là Hùng Nhị, liên quan gì đến Lâm Huyền?

Không hoảng!

Cũng chính lúc họ đã lục soát xong mọi thứ.

Trong Hồng Hoang lại là một trận chấn động kịch liệt.

"Tam đệ, tam tộc này vẫn còn đang đánh, không biết đánh đến khi nào." Thái Nhất nhìn về phía tây, thậm chí còn có chút xoa tay nắn đấm.

Tên nhóc này bản chất là một kẻ cuồng chiến đấu.

"Chẳng bao lâu nữa, tam tộc sẽ bị nghiệp lực phản phệ, kẻ chủ mưu sau lưng chính là tên La Hầu kia, cũng sẽ gặp xui xẻo, cuối cùng là một người tên Hồng Quân thắng, không có gì hay ho, đi!" Tam tộc đánh một trận, không có trăm tám mươi năm không thể yên.

Nhưng trăm tám mươi năm đối với Hồng Hoang cũng chỉ là thoáng qua.

Chương 8

Lâm Huyền vừa nhấc hai người phương Tây đang hôn mê lên, đột nhiên nhìn một cái, ngây người.

Mình vừa rồi nói chậm một chút, tóc của hai tên này lại bị Thái Nhất thiêu sạch rồi.

Quả thật là trời định!

Tùy tay ném đi.

"Phụt!" Hai người rơi xuống Đông Hải.

"Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, đả kiếp hai người phương Tây, mời lựa chọn phần thưởng dưới đây!" "Lựa chọn một, Kinh Cức Chiến Giáp cường hóa năm mươi phần trăm." "Lựa chọn hai, cực phẩm tiên thiên linh bảo Kim Ô Phần Thần Côn." "Lựa chọn ba, thượng phẩm tiên thiên linh thực vật Long Ảnh Quả." Lần này Lâm Huyền do dự một chút, không chọn cái thứ nhất.

Trước đó Tứ Tượng Trận cộng Kinh Cức Chiến Giáp đã có thể đánh choáng Thái Nhất.

Thêm năm mươi phần trăm nữa thì phòng ngự chắc chắn có thể tăng lên một bậc.

Nhưng hắn không chọn một, mà chọn hai, cực phẩm tiên thiên linh bảo Kim Ô Phần Thần Côn.

"Đại địa phương Tây sắp sụp đổ, hai ngươi coi như đã triệt để thoát được một kiếp." Lâm Huyền lẩm bẩm, sau đó cùng Thái Nhất trực tiếp rời đi.

Cũng chính lúc họ vừa đi một lúc.

Một lão nhân mặc hắc y liền xuất hiện, nhìn nơi hai người phương Tây rơi xuống nước, cười.

"Nhóc con tốt, thật là nhóc con tốt, tâm đủ đen!

Nhưng, ta thích!" Lại là một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải.

"Tam đệ, ngươi làm gì vậy?

Cách đều là ngươi nghĩ ra, ta không thể nhận!" Thái Nhất nhìn linh bảo và các loại linh vật liệu mà Lâm Huyền đẩy qua, ngẩn người, sau đó vội vàng lắc đầu.

"Huynh đệ ruột còn phải tính toán rõ ràng!

Tính cả ba cây tiên thiên linh thực vật, tổng cộng có tám món tiên thiên linh vật, ta bốn món ngươi bốn món, rất công bằng." Lâm Huyền kiên trì nói: "Nếu không phải có ngươi, chúng ta cũng không thể thành công, cái này ngươi đáng được nhận." "Cầm lấy, không cầm ta giận đó!" Lâm Huyền biết, với tên ngốc Thái Nhất này, mình không cứng rắn một chút chắc chắn sẽ không nhận.

"Vậy được rồi!

Nhưng những thứ này có phải là quá nhiều không." Thái Nhất gãi đầu.

Lâm Huyền cũng không dây dưa với hắn, trực tiếp đẩy qua cho hắn.

Tiếp đó Lâm Huyền lại lấy ra một cây côn sắt màu đỏ.

Trên đó có hoa văn Kim Ô như đang bay lượn, còn có pháp tắc hỏa hệ bao quanh.

Cây côn này vừa được lấy ra, mắt Thái Nhất đã không rời được.

Tiếng gọi và sự cộng hưởng từ huyết mạch, khiến hắn nhìn không chớp mắt.

“Ta đã lấy Thất Bảo Diệu Thụ, Kim Ô Phần Thần Côn này, tặng ngươi.” Lâm Huyền đẩy cây côn trong tay về phía trước.

Thái Nhất lại càng không dám nhận.

Nhìn Thái Nhất vẻ mặt xoắn xuýt, Lâm Huyền cố ý nói: “Ngươi có muốn không, không muốn thì ta tặng người khác.” “Muốn, muốn, ta muốn!” Thái Nhất cầm lấy Kim Ô Phần Thần Côn lập tức yêu thích không rời tay.

Hơn nữa linh bảo này rơi vào tay Thái Nhất, lập tức tỏa ra thái dương chân hỏa.

Hai thứ này, hợp nhau.

“Tam đệ, ta cảm nhận được khí tức của đại ca.

Huynh ấy đang vội vã đi về phía này.” Đột nhiên, Thái Nhất vui vẻ nói.

Chỉ là Lâm Huyền thì không vui như vậy.

Đế Tuấn quá thông minh, mình không muốn giao du quá nhiều với loại người đó, hơn nữa tình huống của mình và Thái Nhất thế này, cũng không nói rõ được, phải tìm cơ hội chuồn đi.

Nhưng ngay lúc này, sắc mặt Lâm Huyền đột nhiên biến đổi.

“Cẩn thận!” Một luồng xung kích mạnh mẽ lao tới, Lâm Huyền lập tức hiện ra bản thể, tất cả kỹ năng đều được thắp sáng, buff đầy người, Cửu Long Kim Văn Ngao lơ lửng trên không cũng úp xuống người, che chở cho Thái Nhất đang ngây người ở dưới.

Tuy nhiên, ngay lúc Thái Nhất còn đang ngẩn ngơ, lại có một bóng người lướt qua, lại trực tiếp cuốn đi cả bản thể của Lâm Huyền và Cửu Long Kim Văn Ngao.

“Tam đệ!!!” Thái Nhất nhìn Lâm Huyền biến mất, lập tức một

luồng máu nóng xông thẳng lên não, hiện ra bản thể Kim Ô, trực tiếp lao về phía bóng đen lướt qua.

Thấy bóng người đó ngày càng xa, thậm chí bắt đầu đốt cháy bản nguyên Kim Ô để thi triển toàn lực Kim Ô Hóa Hồng Chi Thuật!

Chỉ là cho dù Thái Nhất dốc toàn lực, liều mạng truy đuổi, vẫn là truy mất dấu.

Ngay lúc này, một luồng khí nóng ập đến, Đế Tuấn đã tới nơi.

Vừa rồi phát giác Thái Nhất đốt cháy bản nguyên Kim Ô, y sợ đến suýt chết, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

"Thái Nhất, đã xảy ra chuyện gì?" "Đại ca, tam đệ bị người ta bắt đi rồi, mau cứu tam đệ!" Thái Nhất kêu lên.

"Tam đệ?" Đế Tuấn nghi hoặc.

Tam đệ ở đâu ra?

Ta có tam đệ từ khi nào?

Thái Nhất vội vàng kể lại sự tình một lượt.

"Đại ca, là tam đệ đã cứu ta, còn không tham lam linh bảo của ta, còn đưa ta đi ăn lẩu, uống rượu, còn dẫn ta đến bảo khố Long tộc…" "Cái gì, bảo khố Long tộc!?" Đế Tuấn giật nảy mình.

Sau đó y suy nghĩ một chút, sắc mặt hơi trầm xuống, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, hơn nữa nếu thật sự gặp phải Côn Bằng, một Kim Tiên làm sao cứu được Thái Nhất?

Nghi điểm quá nhiều.

Nghe lời của Thái Nhất, Đế Tuấn chỉ cảm thấy toàn là sơ hở.

Không chịu nổi bất kỳ sự suy xét nào.

Y thậm chí còn nghi ngờ, Thái Nhất chính là bị người ta lợi dụng.

“Đúng, bảo khố Long tộc, vừa rồi nếu không phải tam đệ che chở ta, nói không chừng ta đã chết rồi.

Đại ca, cầu xin huynh mau cứu tam đệ!” Thái Nhất van xin.

Đế Tuấn cười nói, giọng điệu dần lạnh lẽo: “Thái Nhất, ngươi sẽ không phải là bị người ta lừa rồi chứ!

Ta thấy hắn chính là lợi dụng ngươi để cướp bảo khố Long tộc, may mà ngươi không có trở ngại gì lớn, nếu không cho dù đuổi tới chân trời góc bể ta cũng sẽ giết hắn!” Người duy nhất mà Đế Tuấn y quan tâm chính là tên em trai ngốc này của mình.

Nếu ai dám tính kế Thái Nhất, y tuyệt đối sẽ không để đối phương sống yên!

“Đại ca, huynh không được nói tam đệ như vậy!” Thái Nhất sốt ruột, trực tiếp bày ra trước mặt những linh bảo và linh tài mà Lâm Huyền đã đưa.

“Tam đệ sẽ không lừa ta, đây đều là tam đệ đưa cho ta.” Đế Tuấn ngây người.

Này, bốn kiện Tiên thiên linh bảo, trong đó có một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, còn có những linh tài này, giá trị cũng khó mà đo lường.

Bản thân mình tập hợp người, khổ tâm tính kế, cuối cùng cũng chỉ vớt được hai kiện Tiên thiên linh bảo trong bảo khố Phượng tộc, một kiện Trung phẩm, một kiện Hạ phẩm.

Chuyện còn chưa hết, Thái Nhất lại vung tay.

Kim Ô Phần Thần Côn liền xuất hiện trước mặt Đế Tuấn.

Đế Tuấn vừa nhìn, mắt cũng trợn tròn.

Phẩm cấp của kiện linh bảo này, tuyệt đối ở tầng thứ Cực phẩm

Tiên thiên linh bảo, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bản thân y cũng chỉ có một kiện Hà Đồ Lạc Thư.

Quan trọng nhất là, trên kiện linh bảo này, y còn cảm nhận được sự cộng hưởng đến từ huyết mạch.

Y dám khẳng định, kiện linh bảo này là linh bảo thích hợp nhất với Kim Ô nhất tộc của y, cho dù lấy Tiên thiên chí bảo cũng không đổi.

Nếu không phải Thái Nhất là em ruột của mình, Đế Tuấn tuyệt đối sẽ nghĩ mọi cách để cướp đoạt.

"Đây… đây cũng là do tên tam đệ kia đưa?" Đế Tuấn quả thực không thể tin nổi.

"Những thứ này đều là tam đệ đưa cho ta, ta đã nói rồi, tam đệ không thể nào lừa ta." Thái Nhất tức giận, cũng không nói nhiều với Đế Tuấn, tự mình lại bắt đầu tìm kiếm tung tích của Lâm Huyền.

Đế Tuấn lúc này mới hoàn hồn.

Nhưng y trước nay không bao giờ tin trên trời lại có bánh ngon rơi xuống, người nọ chịu bỏ ra vốn lớn như vậy, chắc chắn có mưu đồ sâu xa hơn.

Đế Tuấn không chỉ thông minh, tâm cơ còn vô cùng sâu thẳm.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Huyền không muốn gặp mặt y.

Thái Nhất tìm rất lâu, vẫn không thu hoạch được gì.

"Đều tại ta, đều tại ta làm mất tam đệ, nếu không phải tam đệ vì bảo vệ ta…" Thái Nhất vô cùng tự trách.

"Thái Nhất, ngươi nói tam đệ thuộc Huyền Quy nhất tộc đúng không!

Ta vừa mới dò xét một chút, Đại La vừa giáng lâm lúc trước trên người cũng tràn ngập khí tức Huyền Minh, rất có thể là tộc nhân của

tam đệ đã đón hắn đi rồi.” Đế Tuấn an ủi.

Y biết, nếu mình không nghĩ cách bịa ra một lý do, Thái Nhất sẽ cố chấp một mực, không chịu đi cùng mình.

“Thật sao?” Thái Nhất đầu tiên là vui mừng, một lúc sau lại lẩm bẩm: “Cho dù có tộc nhân đón hắn rời đi, hắn cũng sẽ nói với ta một tiếng.” “Hiện tại đang là thời điểm Tam tộc đại chiến, Huyền Quy nhất tộc cũng là một bên tham chiến, hắn là trưởng bối trong tộc đã cưỡng ép đưa hắn trở về.

Nếu ngươi muốn tìm hắn, phải trở nên rất mạnh mới được.” Đế Tuấn nói.

Chương 9

“Vậy phải mạnh đến mức nào?” Thái Nhất nghiêm túc hỏi.

Đế Tuấn suy nghĩ một chút: “Ít nhất phải mạnh hơn Long Vương!” “Được, ta trở về sẽ bế quan!” Ánh mắt Thái Nhất trở nên vô cùng kiên định.

Đế Tuấn lúc này mới thở phào một hơi, vội vàng đưa Thái Nhất trở về Thái Dương tinh.

Cùng lúc đó.

“[Ting, hoàn thành thành tựu "Đế Tuấn Chấn Kinh", mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau.]” “[Lựa chọn một, Kinh Cức Chiến Giáp cường hóa 50%.]” “[Lựa chọn hai, pháp môn Huyền Nguyên Trọng Thủy Pháo.]” “[Lựa chọn ba, Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo Thanh Quang Kiếm.]” Tuy rằng phần thưởng của Kinh Cức Chiến Giáp đã mất mà tìm lại được, nhưng lúc này Lâm Huyền chẳng vui vẻ gì nổi.

Mình bị bắt rồi, mà người bắt mình còn không biết là ai.

Hắn chỉ biết, người này rất mạnh, đặc biệt mạnh.

Mạnh hơn tên Kim Long tướng quân kia rất rất nhiều.

Mình chỉ là một con rùa nhỏ, chọc ai ghẹo ai rồi?

Chẳng lẽ là truy binh của Long tộc?

Cũng không có khả năng lắm!

Bất quá cũng may, Thái Nhất và Đế Tuấn đã hội hợp, chắc là không có nguy hiểm gì rồi.

Lâm Huyền chọn một, trước hết cứ tăng thêm một tầng phòng

ngự rồi nói sau.

“Hắc, tiểu tử nhà ngươi, vào thời điểm mấu chốt này mà còn có thể lĩnh ngộ pháp môn?

Cũng có chút bản lĩnh đó!” Lúc này, Lâm Huyền phát hiện mình bị đặt trên một mảnh đất liền, tiếp đó một giọng nói truyền đến.

“[Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu "Huyền Vũ Tán Thưởng", mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau.]” “[Lựa chọn một, Huyền Minh Thủy Độn Chi Thuật.]” “[Lựa chọn hai, Trung phẩm tiên thiên linh thực vật Huyền Khôi Hải Thụ.]” “[Lựa chọn ba, Kim Cương Bất Diệt Thân tăng lên một trọng (thất trọng).]” Lâm Huyền: ???

Hảo gia hỏa, Huyền Vũ?

Đó không phải là lão tổ của Quy tộc sao?

Nhìn thông báo của hệ thống, chắc hẳn là vị đó rồi.

Chẳng trách không cảm nhận được sát ý.

Nhưng có chuẩn bị vẫn hơn, Lâm Huyền chọn ba, Kim Cương Bất Diệt Thân lại lên một tầng, cộng thêm các phòng ngự khác, Đại La tầm thường đừng hòng làm hắn bị thương.

“Vị tiền bối kia, ngài có việc cứ trực tiếp phân phó, ta tốt xấu gì cũng thuộc Huyền Quy nhất tộc, lão tổ Huyền Vũ của Huyền Quy tộc chúng ta cũng không phải kẻ dễ bắt nạt đâu.” Lâm Huyền cố ý nói.

Huyền Vũ nghe xong, vui vẻ.

Tên nhóc này, thật thú vị.

Chắc không phải là đã phát giác ra điều gì rồi chứ!

Không nên nha!

Bản thân mình sau khi phát giác ra huyết mạch Huyền Vũ tinh thuần kia, liền phái một cỗ phân thân tới muốn đưa tên nhóc này về tổ địa Quy tộc, nhưng cũng không vội mang đi, chỉ muốn xem thử tên nhóc này có bản lĩnh gì.

Thân huyết mạch Huyền Vũ thuần túy kia thì không cần phải nói, tuy rằng còn chưa chính thức phản tổ, nhưng nồng độ huyết mạch không thua kém gì bản thân mình, hơn nữa thiên phú dị bẩm, huyết mạch còn xảy ra biến dị tốt.

Lúc trước một kích của lão hạ xuống, không thua gì công kích cấp bậc Đại La, lại bị tên nhóc này cứng rắn chống đỡ, còn như không có việc gì.

Phải biết, tên này mới chỉ là Kim Tiên a!

Vậy nếu lên tới Đại La, còn đến mức nào nữa?

Đương nhiên, lão Huyền Vũ coi trọng nhất, là tính cách của tên nhóc này.

Lòng dạ đen tối, giảo hoạt nhưng lại trượng nghĩa, ân oán phân minh.

Những từ này đặt trên cùng một người có chút mâu thuẫn, nhưng trong mắt lão Huyền Vũ, tên nhóc này chính là người mình cần tìm.

"Lão tổ Huyền Vũ của ngươi?

Vậy ngươi xem ta là ai?" Huyền Vũ xua tan lớp che đậy.

Một luồng cộng hưởng huyết mạch mãnh liệt tự nhiên nảy sinh.

Lâm Huyền tuy biết là ai, nhưng vẫn buột miệng: "Huyền Vũ!?" "Bốp!" Huyền Vũ đưa tay gõ lên đầu Lâm Huyền một cái, bực bội nói: "Huyền Vũ là để ngươi gọi sao?

Gọi là lão tổ!" "He he, lão tổ khỏe!" Lâm Huyền xoa xoa đầu, lập

tức cười nói.

Tuy người trước mắt là lão tổ Quy tộc Huyền Vũ, đừng thấy Lâm Huyền vẫn còn đang cười hì hì, nhưng lòng phòng người không thể không có.

“Nhóc con nhà ngươi nghĩ gì trong lòng, ta còn không rõ sao, lão tổ ta sống nhiều nguyên hội như vậy, không nhìn ra được chút tâm tư này của ngươi à?” Huyền Vũ cười mắng.

“Ngươi yên tâm đi, lão tổ cưng ngươi còn không kịp ấy chứ!

Hừ!

Lúc trước các ngươi động thủ ở Long Vương Uyên, nếu không phải lão tổ giúp các ngươi che giấu khí tức, sớm đã bị tên Đại La Long tộc kia bắt được rồi.” “Ấy!

Lão tổ ngài đừng nói vậy, nói làm ta sợ hãi.” Cúc hoa của Lâm Huyền siết chặt.

Lão già này chắc không có sở thích đặc biệt gì chứ!

“Tiểu vương bát, lẩu và rượu của nhóc làm lão tổ thèm chết đi được, làm cho lão tổ một ít đi?” Huyền Vũ cười nói.

Lâm Huyền khinh bỉ liếc mắt, mình là tiểu vương bát, vậy chẳng phải ông là lão vương bát sao.

“Bốp!” Huyền Vũ lại đưa tay gõ một cái.

“Mau làm lẩu đi.” Lâm Huyền cũng không để ý, dù sao cũng không đau, nhanh nhẹn bày nồi ra.

“Ta có ít thịt rồng, thịt phượng, thịt kỳ lân, có thể nấu được không?” Huyền Vũ nhìn nồi lẩu cay đỏ hương thơm ngào ngạt, cũng thấy thèm.

“Lão tổ, được chứ, tất nhiên là được, ta còn chưa được ăn thịt

rồng phượng kỳ lân đâu!" Lâm Huyền vừa nghe liền phấn chấn, chính mình cũng thèm.

Thịt rồng phượng kỳ lân này, mình còn chưa được ăn bao giờ.

Huyền Vũ vung tay, mấy con cự thú liền rơi xuống đất.

Lâm Huyền nhìn qua.

Ghê thật!

Thi thể của rồng, phượng, kỳ lân này tỏa ra bảo quang, cho dù đã chết, cũng không che giấu được uy áp kia, ít nhất cũng phải là Đại La!

Hôm nay xa xỉ một phen.

Lâm Huyền lấy ra một con dao nhỏ linh bảo để cắt thịt, thái thành từng lát mỏng.

Dao pháp thượng thừa.

"Lão nhân gia ngài lấy thịt này, nhúng vào nồi khoảng ba bốn giây là có thể ăn được rồi." Lâm Huyền nói.

Lão Huyền Vũ lập tức nhúng thịt, bỏ vào miệng thử.

"Ngon quá!

So với đồ ăn của nhóc làm, những thứ lão tổ ăn trong vô số năm tháng qua, đều không đáng gọi là đồ ăn." "Rượu, còn có rượu nữa!

Mau lấy ra, nhóc con đừng giấu dưới nách." Lâm Huyền bật cười, lão vương bát này, chỉ nhớ đến chút đồ này của mình.

Lâm Huyền lấy rượu ra.

Lão đầu vừa uống, căn bản không dừng lại được.

Thịt rồng phượng kỳ lân nhúng lẩu, quả thực tuyệt vời, kết hợp với rượu ngon, chính Lâm Huyền cũng không dừng lại được.

Rượu qua ba tuần, Huyền Vũ thở dài một hơi: "Cũng không biết

sau này còn có cơ hội ăn được miếng này không." Đũa của Lâm Huyền cũng dừng lại.

Tuy mới gặp mặt, cũng chỉ ở cùng một lát.

Có thể là do sự gần gũi về huyết mạch, Lâm Huyền cũng nhìn ra lão Huyền Vũ đối với mình không có ác ý gì, hai người ở chung khá hòa hợp, giống như ông cháu thân thiết.

"Nhóc con, trước đây ngươi nói Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều không có kết cục tốt đẹp, kẻ chủ mưu đứng sau là La Hầu?

Người thắng cuối cùng tên là Hồng Quân?

Chuyện này sao ngươi lại biết?" Sắc mặt Huyền Vũ hơi nghiêm lại.

"Ngài cũng đừng quan tâm làm sao ta biết.

Ngài cũng là người thông minh, hẳn đã nhìn ra một chút manh mối, nếu ngài muốn thoát thân, thì nên sớm một chút." Lâm Huyền khuyên một câu.

"Muộn rồi, không thoát được nữa rồi a!" Huyền Vũ lại nặng nề thở dài một hơi.

Lâm Huyền trầm mặc một lúc.

Từ khi khai thiên lập địa, Quy tộc đã đi theo Long tộc.

Thời kỳ Long Hán, thế lực Quy tộc cũng không nhỏ, lão tổ Quy tộc Huyền Vũ càng là tướng tài đắc lực dưới trướng Long Vương.

Chỉ tiếc là, khi Long Phượng Kỳ Lân tam tộc bị tính kế, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân bị phong cấm, Huyền Vũ cũng bị lệnh trấn thủ phía bắc Hồng Hoang.

Nói là trấn thủ, thực ra là bị giam cầm.

Chương 10

Về sau, Quy tộc hoàn toàn suy tàn, không còn tin tức gì.

Người ta biết đến nhiều nhất, cũng chỉ là Quy thừa tướng của Long cung.

Nói là thừa tướng, thực ra là gia nô.

Xem ra, lão Huyền Vũ hẳn đã dự liệu được điều gì đó.

"Nhóc con ngoan, bây giờ lão tổ đã ăn của ngươi, uống của ngươi, trước đó nói sẽ cho ngươi một cơ duyên, ta cũng nên thực hiện lời hứa.

Bây giờ, lão tổ sẽ đưa ngươi đến tổ địa Quy tộc." Lão Huyền Vũ đứng dậy.

Lâm Huyền thu dọn đồ đạc, nghiêm túc nói: "Lão tổ, ta nhận tổ quy tông thì được, nhưng nếu ngài muốn ta làm thuộc hạ của Long tộc thì không được đâu?

Nếu không, cái tổ này không nhận cũng được." Đây là vấn đề nguyên tắc.

"Không làm, không làm thuộc hạ.

Năm xưa lúc khai thiên lập địa a!

Long Vương đã cứu ta một mạng, cho nên Quy tộc ta mới đời đời trung thành, bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, phần ân tình này, cũng nên trả hết rồi.

Bây giờ ta, chỉ muốn nghĩ cho Quy tộc." Huyền Vũ cười ha ha nói.

Lâm Huyền cũng cảm thấy đúng, nếu lão Huyền Vũ thật sự trung thành với Long tộc, lúc mình trộm linh bảo Long tộc, lão Huyền Vũ

này đã nên động thủ, càng không giúp mình che giấu dấu vết.

Hơn nữa, nhìn cái cách lão Huyền Vũ ăn lẩu, thịt rồng là ăn ngon nhất.

Chứng tỏ lão không quá cổ hủ.

Đương nhiên, Lâm Huyền thèm thuồng, là sau khi đến tổ địa Quy tộc hẳn là có thể hoàn thành một số thành tựu, còn về đại cơ duyên mà lão Huyền Vũ nói, Lâm Huyền không mấy để tâm.

Lão Huyền Vũ mang theo Lâm Huyền liền độn đi xa.

Tốc độ này, không hề chậm hơn Thái Nhất thi triển Kim Ô Hóa Hồng chi thuật a!

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Trước mắt Lâm Huyền, liền xuất hiện một hòn đảo.

Không, nên nói là một hòn đảo khổng lồ, nhìn một cái, không thấy điểm cuối.

Trên đảo này, cây cối xanh tươi, linh khí dồi dào.

Đương nhiên, đáng nói nhất, là đại trận trên hòn đảo này.

Lưu quang tỏa ra bốn phía, mơ hồ còn có phù văn biến ảo, đây là tiên thiên cấm chế có sẵn trên tiên đảo, lực phòng ngự vô cùng kinh người, nếu có Đại La trấn giữ, e rằng Đại La đỉnh phong cũng chưa chắc phá được.

Trên bãi biển kia, còn có một số Quy tộc đang phơi nắng.

“[Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu "Nhận Tổ Quy Tông", mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau.]” “[Lựa chọn một, Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo Loan Nguyệt Nhận.]” “[Lựa chọn hai, Thủy Ngọc Thảo mười triệu năm.]” “[Lựa chọn ba, Linh Hồn Hộ Giáp (có thể nâng cấp).]” Lâm Huyền vừa nhìn, chẳng phải là tới rồi

sao?

Nhanh chóng chọn ba.

Lần trước có một cái Phá Cấm Quy Giáp, không sợ phong cấm.

Bây giờ có thêm Linh Hồn Hộ Giáp, sự bảo vệ đối với chân linh của mình sẽ được nâng cao rất nhiều.

Toàn thân trên dưới phòng ngự, cuối cùng cũng đủ cả.

Chuyến đi này không uổng công.

Lâm Huyền nhìn qua, những Quy tộc này, cơ bản đều là Huyền Quy hoặc Huyền Vũ có huyết mạch tương đối thuần túy, hơn nữa thực lực đều không cao, nhiều nhất cũng chỉ ở cảnh giới Thái Ất, ngay cả Thái Ất Quy tộc, cũng không quá mười con.

"Cuộc tranh đoạt của Tam tộc cuốn vạn tộc vào vòng xoáy, điều ta có thể làm, chính là giữ lại một chút huyết mạch cho Quy tộc ta." Lão Huyền Vũ nói, sau đó lại nhìn về phía Lâm Huyền, cười cười.

"Nhóc con, Quy tộc ta tuy rằng đại bộ phận tộc nhân đã lên chiến trường vạn tộc, nhưng những người ở lại đều là huyết mạch tinh thuần, trong đó… còn có không ít tiểu mẫu quy, ngươi…" "Dừng, dừng lại, ngài đừng nói nữa, ta còn trẻ, ta tạm thời không có ý định tìm đạo lữ.

Vấn đề nguyên tắc đó!

Nói nữa là ta lật mặt đó." Lâm Huyền nghe mà ê cả răng.

Cuộc hôn nhân sắp đặt vạn ác a!

Hơn nữa, nhìn thấy bộ dạng của những con Huyền Quy này, mình cũng không cứng nổi.

Lên rùa thì có bản lĩnh gì, công lược Nữ Oa, Hậu Thổ mới gọi là bản lĩnh.

“Lão tổ, sao ngài lại về đây ạ?” Lúc này, đột nhiên một đạo độn quang bay tới.

Là một thiếu nữ da hơi ngăm, trông cũng không xấu, có chút cảm giác tiểu gia bích ngọc.

Lâm Huyền vừa nhìn đã biết, nha đầu này chính là Quy tộc, hơn nữa còn là Huyền Vũ.

Thực lực cảnh giới Thái Ất, nồng độ huyết mạch cũng rất cao.

Nhưng cũng phải, có thể thân mật với Huyền Vũ như vậy, địa vị trong Quy tộc không thể thấp được.

“Ai da, Lang Nha Đầu, lão tổ phái phân thân tới, có chút việc cần làm.

Ngươi cũng làm quen đi, tên nhóc này là lão tổ từ bên ngoài đón về, hai đứa có hứng thú tìm hiểu sâu hơn không?” Huyền Vũ cười nói.

Lâm Huyền mặt đầy vạch đen, lão vương bát này nghe không hiểu tiếng người à!

Nhưng không đợi Lâm Huyền mở miệng, nha đầu đối diện đã lên tiếng: “Dáng vẻ cũng khá tuấn tú, chỉ không biết bản lĩnh thế nào.

Nếu bản lĩnh không cao, ta cũng không thèm.” Lâm Huyền: … Làm như ta để ý đến ngươi vậy.

Huyền Vũ cũng không nói nhiều.

“Ngươi đừng coi thường tên nhóc này, được rồi, ta đưa tên nhóc này đi còn có việc quan trọng, các ngươi sau này có rảnh thì giao lưu thêm.” Nói xong, Huyền Vũ liền mang Lâm Huyền đi.

“Nhóc con, Lang Nha Đầu vừa rồi, là người có huyết mạch gần ta nhất ngoài ngươi ra, có cơ hội, hai đứa giao lưu một chút.

Hơn nữa ngươi cũng thấy rồi đó, Quy tộc ta sinh ra đã đôn hậu,

thật thà, không có nhiều tâm cơ.

Cho nên a, ở Hồng Hoang, là chịu thiệt.

Đến lúc không còn lão tổ che chở a, Quy tộc sẽ thảm lắm.

Nhóc con ngươi thì khác, lòng dạ đen tối lắm!" Huyền Vũ nói.

Lâm Huyền: ???

Mẹ kiếp, lòng dạ ông không đen à!

"Đến rồi!" Sâu trong Quy đảo, Huyền Vũ đưa Lâm Huyền dừng lại.

Nơi này, là một sơn động.

Vừa đáp xuống đất, Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Lực lượng huyết mạch trong người mình, lại đang sôi trào.

Sau lưng một hư ảnh Huyền Vũ đang hiện ra, hơn nữa càng lúc càng ngưng thực.

"Huyết mạch của nhóc con ngươi, muốn hóa thành Huyền Vũ, dễ như trở bàn tay, lão tổ sẽ không nhìn nhầm người.

Ha ha ha!" Huyền Vũ vung tay, phong cấm của sơn động liền mở ra.

"Vào đi!" Lâm Huyền cũng không khách sáo, trực tiếp đi vào.

Đợi hắn đi vào xem, liền ngẩn người một chút.

Sơn động này vô cùng rộng rãi, ẩn chứa sức mạnh không gian, là một không gian phụ được mở ra.

Nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, bên trong sơn động này, đầy đất đều là mai rùa.

Có lớn có nhỏ, có mai Huyền Quy, cũng có mai Long Quy, mai

Huyền Vũ… Cái nhỏ cũng lớn bằng một hòn đảo nhỏ, cái lớn thậm chí có thể so sánh với cả tổ địa Quy tộc này.

"Nơi này, chính là nơi chôn cất của Quy tộc ta, những Quy tộc có thể vào nơi này, ít nhất đều có cảnh giới Thái Ất.

Bên trong, thậm chí còn có mai rùa mà lão phu năm xưa lột ra." Lão Huyền Vũ chắp tay sau lưng, nói.

"Ngươi muốn lột xác thành Huyền Vũ, dễ như trở bàn tay.

Nhưng lão phu, muốn ngươi vượt qua huyết mạch Huyền Vũ!" "Vượt qua!?" Lâm Huyền ngẩn người.

Huyết mạch Huyền Vũ ở Hồng Hoang, cho dù không bằng Tam Thanh, Tam Túc Kim Ô, Tổ Vu những loại tiên thiên thần thai ma này, nhưng cũng là huyết mạch cực mạnh rồi.

Lão Huyền Vũ dưới trướng Long Vương, ngày thường không khoe khoang, nhưng ngay cả Long Vương, cũng đối với lão lễ độ có thừa.

Vì sao?

Bởi vì trong vạn tộc trừ ba tộc trưởng ra, lão mạnh nhất!

Thực lực mạnh, đó là vốn liếng!

Bây giờ lão Huyền Vũ lại nói cả chuyện vượt qua huyết mạch Huyền Vũ.

Khiến Lâm Huyền không biết phải làm sao.

"Không sai, vượt qua!

Chương 11

Ngô Huyền Vũ, nguồn gốc huyết mạch, đến từ Ngự Chi Ma Thần và Thủy Chi Ma Thần trong ba ngàn Ma Thần năm xưa.

Còn ta, chính là do một phần bản nguyên của hai Ma Thần, kết hợp với tiên thiên chi khí của Hồng Hoang mà sinh ra." Lão Huyền Vũ chắp tay sau lưng, lời nói hơi dừng lại.

"Lão tổ ta a!

Thành cũng vì huyết mạch này, bại cũng vì huyết mạch này.

Bởi vì huyết mạch này, tốc độ trưởng thành của ta cực nhanh, phòng ngự càng kinh người, công kích cũng không kém, cho dù là ba tộc trưởng, cũng đừng hòng dễ dàng phá vỡ phòng ngự của ta." "Nhưng, ta vì tiên thiên có chút khiếm khuyết, bị huyết mạch này trói buộc, không thể phá vỡ cảnh giới Đại La để đạt đến một cảnh giới cao hơn.

Ta không phá được Đại La, với tư cách là nguồn gốc huyết mạch của cả Quy tộc, Quy tộc cũng đừng hòng phá vỡ cảnh giới Đại La." "Nhưng ở trên người ngươi, ta đã thấy được khả năng vô hạn này." Lão Huyền Vũ quay đầu nhìn Lâm Huyền, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng.

"Vậy… vậy ngài không nghĩ cách tự mình đột phá huyết mạch sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Nghĩ chứ, sao lại không nghĩ, nhưng ta không làm được, ta là Huyền Vũ đầu tiên, là Quy tộc đầu tiên, vì huyết mạch, vì thiên đạo không hoàn chỉnh, bị quy tắc phong tỏa, ta không còn hy vọng nữa, cho nên chỉ có thể ký thác hy vọng vào hậu bối.

Vốn dĩ, người được ta chọn lựa ưu tú nhất là Lang Nha Đầu,

nhưng cho đến khi ngươi xuất hiện.” Lão Huyền Vũ cười nói.

“Ngươi cũng đừng lo lão tổ đối với ngươi không tốt, cũng đừng lo lão tổ muốn chiếm thân thể ngươi, tầm mắt của lão tổ không ngắn như vậy.” Lão Huyền Vũ không có ý xấu với Lâm Huyền, điều này Lâm Huyền rõ.

Hơn nữa nói thật, Lâm Huyền thèm thuồng cơ duyên mà lão Huyền Vũ cho.

Tuy có hệ thống, nhưng ai biết hệ thống khi nào mới sắp xếp chuyện siêu thoát huyết mạch Huyền Vũ này?

Bất quá, hắn không tin trên đời này có chuyện tốt miễn phí.

“Có điều kiện gì?” Lâm Huyền rất bình tĩnh.

“Trong phạm vi năng lực của ngươi, che chở Quy tộc!” Huyền Vũ cũng không úp mở.

“Ta có thể nhìn ra, thành tựu của ngươi, cao hơn ta, Quy tộc không trói buộc được ngươi, Đông Hải cũng không trói buộc được ngươi, ta chỉ có một thỉnh cầu, đó là giúp ta, che chở Quy tộc một chút.” “Được!” Giọng Lâm Huyền vừa dứt, cũng chính trong khoảnh khắc đó, Huyền Vũ vung tay.

Tất cả mai rùa trong không gian nhỏ này đều bị một luồng sức mạnh cường đại luyện hóa triệt để, hóa thành từng luồng lực lượng huyết mạch tinh thuần!

“Nhóc con, ta nhìn ra được, ngươi có nghiên cứu rất sâu về đạo phòng ngự.

Ngươi đúng rồi, phát huy sở trường, tránh sở đoản, phòng ngự nâng lên đến cực hạn, không ai làm gì được ngươi.

Ở đây, ta cho ngươi một ý tưởng.

Nếu huyết mạch của ngươi đột phá thành công, vậy mai rùa của ngươi, sẽ có ba trăm sáu mươi lăm mảnh, cũng chính là một con số Chu Thiên.

Ngươi đem mỗi một mảnh mai rùa, khắc lên một đạo trận văn hoặc một pháp môn, sau đó để ba trăm sáu mươi lăm mảnh mai rùa liên kết với nhau, phòng ngự của ngươi, lại có thể tăng lên một bậc!" Giọng lão Huyền Vũ vang lên bên tai Lâm Huyền, Lâm Huyền rất nhanh cũng chìm đắm trong lực lượng huyết mạch nồng đậm.

Nhìn Lâm Huyền tiến vào trạng thái, lão Huyền Vũ hài lòng gật gật đầu.

Cũng vào lúc này, cả Quy đảo đột nhiên truyền đến một trận chấn động kịch liệt.

Hầu hết tất cả Quy tộc trên đảo, đều nhìn về phía tây.

Mà thân hình của lão Huyền Vũ, cũng vào khoảnh khắc này, triệt để tiêu tan.

Trên Thái Dương tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đã an toàn trở về.

Đế Tuấn nhìn về phía tây, mắt hơi nheo lại.

Tam tộc bá chủ, khí thôn sơn hà.

Mình sau này, sẽ không thua kém bọn họ.

Hơn nữa, ba người này, rõ ràng là bị người ta tính kế mà không tự biết, uổng có một thân thực lực, lại không có đầu óc.

Nếu mình nắm quyền bất kỳ một tộc nào, e rằng đã sớm giành được thắng lợi.

Cũng vào lúc này, Thái Nhất đang chuẩn bị bế quan, một lòng muốn mạnh hơn Long Vương để đi tìm Lâm Huyền, nhìn Đế Tuấn

nhìn về phía tây, lẩm bẩm nói.

"Đại ca, không cần nhìn nữa, tam đệ đã nói, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều là kẻ ngốc, bị người ta lợi dụng, còn có kẻ chủ mưu đứng sau thao túng bọn họ là La Hầu, cũng là kẻ ngốc, cuối cùng bị một người tên là Hồng Quân thắng." Thái Nhất vừa nói xong, Đế Tuấn bỗng giật mình.

Đế Tuấn cảm thấy, mình thông tuệ hơn người, đã nhìn thấu cục diện Hồng Hoang.

Không ngờ, còn có người cũng nhìn ra được?

Bất quá, Đế Tuấn cảm thấy người này vẫn không bằng mình.

Đế Tuấn cười nói: "Tên tam đệ kia của ngươi, hẳn là có nhãn quang không tồi.

Nhưng hắn vẫn nói sai rồi, La Hầu ta biết, hiệu là Ma Tổ xưng bá phương tây, quả thực có năng lực tính kế tam tộc.

Nhưng Hồng Quân, ta chưa từng nghe qua.

Một kẻ vô danh tiểu tốt, cũng có thể đánh bại La Hầu trở thành người thắng cuối cùng?

Không có khả năng!" "Cho nên, Ma Tổ La Hầu chắc chắn là người chiến thắng.

Đợi ta sau này, nhất định phải cùng Ma Tổ so tài một phen!" La Hầu hoạt động khá nhiều ở phương tây, còn Hồng Quân thì ẩn cư, tiềm tâm tu đạo, tiềm tâm tính kế, ở Hồng Hoang biết Hồng Quân, không nhiều.

Nói cho cùng, vẫn là tu vi của Đế Tuấn còn nông cạn, không tiếp xúc được đến tầng thứ đó.

Mà y, cũng quá tự phụ một chút.

Thái Nhất gãi gãi đầu: "Vậy… có lẽ là tam đệ nhầm rồi?" Đế Tuấn khẽ thở dài một hơi, nhân sinh, tịch mịch như tuyết a!

Luận về trí tuệ, xem ra không ai có thể địch lại mình.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng nổ lớn từ phương tây vang vọng khắp Hồng Hoang.

La Hầu trước khi chết phản kích cuối cùng, dẫn nổ địa mạch phương tây.

Ngay sau đó, lại có một giọng nói khác truyền đến.

"Hồng Quân, hôm nay ngươi cao tay hơn một bậc, ta La Hầu nhận thua, nhưng ngươi đừng tưởng như vậy là xong.

Đại đạo ở trên, ngô Ma Tổ La Hầu hôm nay lập Ma đạo, từ nay Đạo tiêu Ma trưởng, Đạo cao một thước Ma cao một trượng!!!" Đột nhiên, toàn bộ Hồng Hoang liền sản sinh ra vô biên hung sát chi khí và ma khí.

Cùng với việc La Hầu hồn phi phách tán, ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều cảm nhận được con đường thành đạo sau này lại có thêm một thử thách.

Tâm ma!

Nhưng đối với Đế Tuấn mà nói, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là y vừa nghe được một cái tên.

Hồng Quân!!!

Hơn nữa La Hầu, hình như đã chết dưới tay Hồng Quân.

"Đại ca, tam đệ lại nói đúng rồi, thật sự có Hồng Quân, Hồng Quân thắng rồi!" Thái Nhất hét lớn.

Đế Tuấn: "…" Y trước đó đã thề thốt chắc nịch bao nhiêu, thì lúc này lại lúng túng bấy nhiêu, lúng túng đến mức muốn khoét thủng cả

Thái Dương tinh.

Vả mặt đến quá nhanh rồi.

Nhưng, y lại càng thêm tò mò và đề phòng đối với tên tam đệ kia, thậm chí coi Lâm Huyền là một đại địch.

Nhân vật này, nếu không thể vì mình mà dùng, nhất định phải dốc toàn lực tiêu diệt!

Trên Đông Hải, hai tên đầu trọc mặt mày ủ rũ, muốn khóc mà không có nước mắt.

"Sư huynh, mất rồi, cái gì cũng mất hết rồi… Thất Bảo Diệu Thụ của ta cũng bị cướp mất rồi… A… Sư huynh!" Chuẩn Đề trận trận ai oán.

Tiếp Dẫn không nói gì, nhưng trong lòng cũng khổ a!

Hai người bọn họ bận rộn cả nửa ngày, kết quả bị người khác cướp sạch, không nói đến những thứ cướp được trong bảo khố Tổ Long, ngay cả tích góp của chính họ, cũng không còn gì.

Hối hận thì đã muộn!

"Hùng Đại, Hùng Nhị, ngô Tiếp Dẫn sau này nhất định sẽ giết các ngươi!" Tiếp Dẫn nghiến răng nghiến lợi.

"Sư huynh, đầu ta lạnh quá!

Sư huynh, tóc ta cũng không còn nữa.

Sư huynh, tóc huynh cũng không còn nữa.

Quá độc ác, thật sự quá độc ác, ngay cả tóc của chúng ta cũng trộm a!

Táng tận lương tâm!" Chuẩn Đề cuối cùng không chịu nổi, gào khóc thảm thiết.

“Được rồi, đừng khóc nữa, khóc nữa đồ vật cũng không quay lại.

Ta thấy tóc của chúng ta cũng không cần mọc lại nữa, dùng điều này để ghi nhớ sự sỉ nhục lần này.” Tiếp Dẫn hung hăng nói: “Về trước đã, về rồi tính sau.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng dậy, vừa chuẩn bị trở về phương tây.

“Bùm!!!” Tiếng nổ ở phương tây vang lên.

Sắc mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cuồng biến.

Hai người bọn họ một người là do tiên thiên canh kim chi khí của phương tây hóa thành, một người là do tiên thiên linh căn khổ trúc của phương tây hóa hình.

Địa mạch phương tây bị hủy, hai người trong nháy mắt đã cảm ứng được.

Trong chốc lát, sắc mặt hai người đều trở nên trắng bệch.

Sau một hồi trầm mặc dài, Chuẩn Đề phát ra tiếng gào thét xé lòng: “Sư huynh, nhà của chúng ta cũng mất rồi!!!” … Nhìn một phương tây hỗn loạn.

Sắc mặt Hồng Quân cũng trở nên trắng bệch.

Chương 12

Mình tính kế nhiều như vậy, lại không tính đến La Hầu chơi chiêu này.

Kẻ hủy địa mạch phương tây là La Hầu, nhưng La Hầu đã chết, nghiệp lực đó liền rơi xuống người mình.

Một lúc sau, Hồng Quân thở phào nhẹ nhõm, Thiên Đạo chỉ dẫn, vẫn còn cơ hội cứu vãn.

"Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, các ngươi phạm tội nghiệt lớn như vậy, có biết tội không?" Hồng Quân nhìn về phía ba vị tộc trưởng.

Lúc này Long Vương và hai vị kia cũng mặt như tro tàn.

Cười khổ nhìn nhau.

Ba người bọn họ tranh đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng bị người ta tính kế, đều trở thành kẻ thất bại, không còn gì để nói.

Cuối cùng còn gánh nghiệp chướng lớn như vậy, vô biên nghiệp lực cuốn tới, ảnh hưởng đến cả tộc, tội lỗi quá lớn rồi!

Long Vương thở dài một hơi: "Đại đạo ở trên, bản tọa gây ra Tam tộc đại chiến, cảm thấy tội nghiệt sâu nặng, nguyện dùng thân thể vĩnh viễn trấn thủ Vô Tận Hải, để giảm bớt tội nghiệt của Long tộc!" Vô số Long tộc nghe vậy bi thương không thôi.

Nhưng không thể ngăn cản được gì.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân sau đó, một người trấn áp Thập Vạn Bất Tử Hỏa Sơn, một người trấn thủ đại địa Hồng Hoang.

Ba tộc trưởng bi ai lạc lõng.

Sau đó, lại có Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Chu Tước, trấn thủ tứ cực Hồng Hoang.

Hồng Quân tính kế, những người có mặt ngoại trừ Dương Mi không bị hắn hại chết, những người còn lại đều bị hắn tính kế.

Không chết thì bị trấn áp.

Tám thành chiến lực cao cấp của Hồng Hoang, đều bị Hồng Quân sắp xếp.

Huyền Vũ vào khoảnh khắc quy về phương bắc Hồng Hoang, lại nhìn về phía tổ địa Quy tộc.

Nhóc con, sau này Quy tộc, trông cậy vào ngươi bảo vệ rồi!

Trên tổ địa Quy tộc, những Quy tộc kia toàn bộ đều đang bi thương, mắt trừng trừng nhìn lão tổ bị trấn áp!

"Tam tộc đại chiến kết thúc, lão tổ bị phái đi trấn thủ phương bắc, Hồng Hoang tất sẽ đại loạn, tất cả tộc nhân hãy chấn chỉnh lại tinh thần, nhanh chóng dựng lên hộ tộc đại trận!" Huyền Lang không hổ là hậu bối được lão Huyền Vũ coi trọng, rất nhanh đã dẹp bỏ bi thương, lập tức hạ lệnh.

Hơn nữa nàng dự liệu không sai.

Tam tộc đại chiến hỗn loạn, nhưng sau khi không còn sự uy hiếp của Tam tộc, Hồng Hoang sẽ càng loạn hơn.

Tam tộc ít nhất còn có thể duy trì một trật tự nhất định, nhưng bây giờ, Hồng Hoang sẽ xuất hiện một thời kỳ hỗn loạn ngắn ngủi, người người tự thấy nguy hiểm!

Ngay cả người nghệ cao gan lớn như Đế Tuấn, cũng không dám ra khỏi Thái Dương tinh lúc này!

Rất nhanh, trên Quy đảo, đã dựng lên một đạo trận pháp cường

đại, bảo vệ Quy đảo!

Bùm!!

Vùng biên giới Nam Hải đột nhiên truyền đến một tiếng động.

Tiếp đó, một luồng khí thế cường đại, chấn động cả Nam Hải.

"Không hay rồi, nghiệt long Ngao Lăng thoát khốn rồi!" Có thủy tộc Nam Hải kinh hãi hét lớn.

Cũng vào lúc này, trong một vực sâu dưới đáy biển Nam Hải, một bóng rồng khổng lồ tràn ngập hung sát chi khí lao ra.

"Huyền Vũ, năm xưa ngươi phong trấn ta, có từng nghĩ đến ngày hôm nay không?

Ta xuất thế, nhất định sẽ diệt tuyệt Quy tộc của ngươi!" … Huyền Vũ quy về phương bắc, Lâm Huyền cũng có cảm ứng, trong lòng vô cớ cảm thấy một trận buồn bã.

Lão già, lên đường bình an.

Huyền Vũ: Ta mẹ nó còn chưa chết!

Đột nhiên, tiếng thông báo của hệ thống lại lần nữa truyền đến.

"[Ting!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu "Chuẩn Đề Tiếp Dẫn Hận Ý", mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau!]" "[Lựa chọn một: Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Lưu Quang Bảo Giám.]" "[Lựa chọn hai: Cực phẩm Tiên thiên linh căn Phong Nguyệt Đằng.]" "[Lựa chọn ba: Ngự Chi Ma Thần tinh phách x1.]" Lâm Huyền ngẩn người, phần thưởng này đến có chút đột ngột a!

Bất quá mình giữ lại hai tên đó quả thật là đúng đắn, sau này còn có thể từ trên người bọn họ kiếm thêm nhiều phần thưởng ưu tú.

Thật mong chờ được gặp lại hai tên này, tốt nhất là lúc đó trên người hai tên này có đủ nhiều đồ tốt.

Như vậy mới cướp sướng tay.

Lâm Huyền chọn ba.

Ngự Chi Ma Thần tinh phách thực ra chính là một phần bản nguyên của Ma Thần, hấp thu sẽ có lợi ích cực lớn.

Nếu có thể thu thập đủ mười hai tinh phách của Ngự Chi Ma Thần, vậy Lâm Huyền sẽ hóa thân thành Ngự Chi Ma Thần, sở hữu toàn bộ vĩ lực của Ma Thần.

Đương nhiên, Lâm Huyền không thỏa mãn với việc hóa thân thành Ma Thần, điều hắn muốn làm là siêu việt!

Ngự Chi Ma Thần lĩnh ngộ Ngự Chi pháp tắc, cuối cùng vẫn chết.

Chứng tỏ phòng ngự vẫn chưa đến nơi đến chốn.

Đây là tài liệu phản diện, không thể học tập.

“[Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu "Đế Tuấn Sát Ý", mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau.]” “[Lựa chọn một: Thủy Nguyệt Thụ mười triệu năm.]” “[Lựa chọn hai: Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hám Thiên Đao.]” “[Lựa chọn ba: Ngự Chi Ma Thần tinh phách x1.]” Lâm Huyền: ???

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hận ta thì còn có thể hiểu được, còn tên đại oan chủng Đế Tuấn này có sát ý với ta là vì cái gì?

Mình chiêu ai ghẹo ai rồi?

Thôi kệ, Lâm Huyền chọn ba, lại một lần nữa toàn lực hấp thu bản nguyên chi lực của Quy tộc.

Giờ phút này, sau lưng hắn, một Huyền Vũ khổng lồ đã thành hình, không bao lâu nữa, Lâm Huyền tin rằng, không bao lâu nữa, hắn

liền có thể triệt để dung luyện huyết mạch, thậm chí là siêu thoát huyết mạch hiện tại.

Khi Long Hán đại kiếp kết thúc.

Trên Bất Chu Sơn, Nữ Oa và Phục Hy đang đánh cờ.

Trên núi Côn Lôn, Tam Thanh đang ngồi luận đạo.

Bắc Hải có Côn Bằng vỗ cánh.

Trong Huyết Hải cũng không ngừng cuộn trào.

Dưới chân Bất Chu Sơn, mười hai đạo pháp tắc dũng động, Tổ Vu giáng thế! … Những tồn tại này của họ, căn nguyên phi phàm.

Cảnh giới Thái Ất đỉnh phong, thậm chí có thể trảm Đại La.

Chỉ là họ không thích "lãng" như hai thánh phương Tây và Đế Tuấn, Thái Nhất, từ trước đến nay đều không ra ngoài.

Những người này, mới là chủ lực của Hồng Hoang sau này.

Sau kiếp Long Hán, Thiên Đạo có xu hướng hoàn chỉnh, đến kiếp Vu Yêu, Hồng Quân hợp đạo bổ toàn Thiên Đạo.

Đến lúc đó sẽ xuất hiện một câu nói.

Thánh nhân bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!

Thiên đạo bất nhân, dĩ thánh nhân vi sô cẩu!

Thiên đạo, chấp chưởng tất cả.

Dù là thông tuệ hơn người, trong lòng ôm mưu lược, mưu lược đỉnh cao như Đế Tuấn, cũng phải bị chôn vùi!

Cho dù là kẻ kế thừa vĩ lực của Bàn Cổ, sức mạnh siêu quần như Tổ Vu, cũng phải cam phận làm quân cờ.

Những thánh nhân sau này, càng là từng người một bị tính kế.

Hồng Hoang đã triệt để biến thành trại chăn nuôi và hậu hoa viên của Thiên Đạo cùng Hồng Quân!

Cũng không lâu sau đại kiếp Long Hán, toàn bộ Hồng Hoang được xáo bài lại.

Số ít Đại La, đã trở thành những tồn tại đỉnh cao của Hồng Hoang.

Giờ phút này, trên tổ địa Quy tộc.

Một bóng rồng bao trùm, khí thế cường đại giáng xuống, các Quy tộc trên Quy đảo run lẩy bẩy.

"Ngao Lăng, năm xưa ngươi phạm sai lầm lớn, nếu không phải lão tổ cầu tình cho ngươi, ngươi sớm đã bị Long tộc trấn sát, hôm nay ngươi vì sao lại lấy oán báo ân?" Huyền Lang tay cầm một thanh lợi kiếm cao giọng nói.

Giờ phút này, nàng so với bóng rồng kia, trông vô cùng nhỏ bé.

Ngao Lăng, là Đại La sơ kỳ Long tộc.

Huyền Lang, thực lực bất quá Thái Ất hậu kỳ.

Nền tảng của Quy tộc sâu dày, trừ lão tổ Huyền Vũ ra, cũng có mấy chục vị Đại La.

Nhưng trận chiến cuối cùng của Tam tộc quá thảm liệt, Đại La Quy tộc cơ bản đều đã bị chôn vùi.

Huyền Lang không thể không gánh vác trọng trách này.

Chương 13

Nàng, không thể lùi!

“Lấy oán báo ân!?

Năm xưa ta thôn phệ long hồn, chính là do lão già Huyền Vũ kia mách lẻo, nếu không, ta há có thể bị trấn áp trăm vạn năm?

Hôm nay Quy tộc các ngươi, tất vong!” Ngao Lăng lạnh giọng nói.

Hắn thân là Long tộc, lại tàn sát đồng loại, thôn phệ long hồn tu hành, đây là đại kỵ.

Năm xưa hắn chính là bị Huyền Vũ bắt.

Tuy Huyền Vũ cầu tình cho hắn, miễn cho hắn tội chết.

Nhưng trong lòng Ngao Lăng, không có nửa điểm cảm kích, hắn sẽ không tìm vấn đề ở bản thân mình.

Hận ý, đều trút lên người Quy tộc.

Giọng nói vừa dứt, Ngao Lăng vươn móng vuốt hạ xuống.

“Gầm” Cùng với một tiếng rồng ngâm, sức mạnh cường đại bùng nổ.

“Ầm ầm ầm” Toàn bộ đại trận của Quy tộc bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Đại La cường giả trong tộc ta đều không ở đây, hộ tộc đại trận do chúng ta thúc đẩy vẫn quá yếu ớt, căn bản không chống đỡ được Ngao Lăng.

Huyền Hạo, Huyền Miểu, Huyền Tâm, ba người các ngươi mang theo huyết duệ của tộc ta mau chóng rút lui.” Huyền Lang cắn răng, quả quyết nói.

“Huyền Lang, tộc ta và Long tộc giao hảo, chúng ta hướng Long tộc cầu viện đi!” Một con Huyền Quy nói.

“Long tộc hiện tại tự thân khó bảo, làm sao có thể quản được Quy tộc ta?” Giọng nói của Huyền Lang vừa dứt, những hậu bối Quy tộc kia một trận hoảng sợ.

Quy tộc bọn họ không thích giết chóc, tính cách ôn hòa nhất, càng không có quá nhiều tâm cơ.

Những Quy tộc ở lại bây giờ, đều là thế hệ mới sinh, làm sao từng trải qua những chuyện này?

Trong đó, cũng chỉ có Huyền Lang là lý trí nhất.

Đương nhiên, cũng chỉ là tương đối mà thôi.

“Muốn chạy, các ngươi không chạy được đâu.

Bao vây Quy đảo cho ta.

Đợi phá trừ Quy đảo, chém giết tất cả Quy tộc, ta cho phép các ngươi vào Quy đảo tìm bảo vật!” Ngao Lăng một mắt đã nhìn ra ý đồ của Huyền Lang.

Khoảnh khắc tiếp theo, mấy chục bóng người bao vây Quy đảo.

Kẻ yếu nhất, cũng có cảnh giới Thái Ất.

Những người này, đều là thuộc hạ mà Ngao Lăng tiện đường tập hợp.

Nếu Tam tộc đã diệt, vậy Ngao Lăng liền nảy sinh tâm tranh bá.

Đợi đến khi Quy đảo bị phá diệt, hắn sẽ trở về tứ hải, đoạt lấy đại quyền Long tộc!

Những người đó trong chớp mắt đã bao vây Quy đảo.

Huyền Lang và các Quy tộc khác nhìn thấy cảnh này, mặt như tro

tàn.

Con đường thoát thân cuối cùng, cũng đã bị cắt đứt rồi sao?

"Bùm!!" Ngao Lăng ra tay, lại là một tiếng nổ lớn.

Hộ tộc đại trận của Quy đảo, vỡ tan!

"Huyền Vũ là cường giả đương thời, Quy tộc cũng là đại tộc Hồng Hoang, chắc chắn có trân bảo cất giấu ở tổ địa, huynh đệ, xông lên!" "Giết!!!" Những người bao vây Quy đảo xông tới, Ngao Lăng từ trên cao nhìn xuống, quan sát mọi thứ.

"Chúng ta liều mạng với bọn họ!" Một Huyền Quy nghiến răng nói.

Quy tộc đôn hậu, nhưng cũng không phải không có huyết khí.

Trong mắt Huyền Lang cũng lóe lên một tia sắc bén.

Chuẩn bị liều mạng một phen.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

"Hống" Một tiếng gầm rú truyền đến.

Ngay sau đó một bóng người xuất hiện trên Quy đảo, bắt đầu không ngừng phóng đại, cho đến khi che phủ cả Quy đảo.

Bóng người này, rõ ràng là một Quy tộc khổng lồ.

Trông giống như Huyền Vũ, nhưng lại có chút khác biệt.

Thân rùa quấn quanh một bóng rắn mờ ảo, trên mai rùa đầy những gai nhọn, trông khá dữ tợn.

Mà trên đầu, còn đội hai chiếc sừng rồng.

Biến cố đột ngột này khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Quy tộc chỉ cảm thấy khoảnh khắc bóng người này xuất hiện, huyết mạch của mình đều đang sôi trào.

“Con rùa lớn ở đâu ra, xem ta giết nó!” Một cường giả Thái Ất trông giống như chim, vung thanh linh bảo trường đao trong tay, dùng hết toàn lực chém xuống.

“Bốp!” Tuy nhiên, con rùa khổng lồ không những không bị phá vỡ, mà tên Thái Ất vừa cầm đao, đã hóa thành một màn sương máu, ngay cả thanh đao đó, cũng bị gãy ngang lưng.

Mọi người: ???

Ngay cả Ngao Lăng đang chờ Quy tộc diệt tộc, lúc này cũng ngây người.

“Phi Không là loài chim, sở trường tốc độ, sức mạnh không đủ.

Hơn nữa con Quy tộc này e là có chút tà môn, phòng ngự kinh người, mọi người cùng lên!” Một cường giả Thái Ất dạng vượn lớn tiếng nói.

Sau khi con vượn đó hét lên một tiếng, những Thái Ất còn lại cầm vũ khí liền xông lên.

Dùng hết sức lực toàn thân.

Bọn họ bây giờ, ai nấy đều muốn thể hiện trước mặt Ngao Lăng.

Tuy nhiên.

“Bốp!” “Bốp!” … Từng đám sương máu, giống như pháo hoa, trực tiếp nổ tung giữa không trung.

Toàn quân bị diệt!

Ngao Lăng: ???

Huyền Lang: ???

Các Quy tộc: ???

Đây… tình huống gì vậy?

Ngao Lăng trăm mối không thể lý giải, thực lực hắn mạnh, một mắt có thể nhìn ra con rùa khổng lồ trước mắt này, cũng chỉ ở cảnh giới Thái Ất.

Tay không động, trực tiếp chấn chết một đám Thái Ất Kim Tiên?

Đột nhiên, Ngao Lăng bỗng giật mình, con rùa khổng lồ đó động rồi.

Duỗi tứ chi, đầu lắc lư, một giọng nói thiếu kiên nhẫn vang lên.

"Ai vậy!" Lâm Huyền hấp thu những nền tảng của Quy tộc, lại hấp thu hai đoàn tinh phách của Ngự Chi Ma Thần, cũng xem như không phụ sự phó thác của Huyền Vũ, thành công khiến huyết mạch được thăng cấp.

Vì điều này, hắn còn nhận được phần thưởng của hệ thống, hoàn thành thành tựu Huyết Mạch Thăng Hoa.

Lần này hệ thống cũng hào phóng, giúp Lâm Huyền thăng cấp Kim Cương Bất Diệt Thân hai trọng.

Kim Cương Bất Diệt Thân thăng cấp đến cửu trọng!

Bây giờ phòng ngự của Lâm Huyền, Đại La cũng không đánh nổi hắn!

Thậm chí còn bị hắn phản đòn chết.

Cuối cùng tiểu thế giới đó không chịu nổi Lâm Huyền, triệt để sụp đổ, cho nên mới xuất hiện trên Quy đảo.

Nói ra, Lâm Huyền còn làm một giấc mơ.

Một đám ngốc không muốn sống cứ đâm vào người hắn, hình như đều chết cả rồi?

"Tìm chết!!!" Ngao Lăng phản ứng lại, một cây linh bảo cương xoa dưới sự điều khiển của hắn bay về phía Lâm Huyền.

Lâm Huyền ngẩn người, kẻ nào không biết sống chết lại dám động thủ với mình?

"Cẩn thận!" Huyền Lang hét lớn một tiếng.

Tuy không biết Lâm Huyền là ai, nhưng nhìn cái mai rùa này, là tộc nhân không sai rồi.

"Rắc!" Dưới sự chứng kiến của mọi người, cây cương xoa đó… gãy rồi.

Ngay cả chính Ngao Lăng cũng lùi lại mấy bước.

Chương 14

Huyền Lang: … Thôi, nói cũng như không.

“Huyền Lang, vị tộc nhân này là ai vậy!

Hắn… hắn mạnh quá!

Mai rùa của hắn lại có thể đỡ được công kích của Đại La!” Một Huyền Vũ kêu lên.

“Ta cũng không biết hắn là ai…” Huyền Lang nói còn chưa dứt lời, liền nghĩ đến Lâm Huyền.

Chẳng lẽ là hắn?

Nghĩ đến đây, trong mắt Huyền Lang ánh lên vẻ kỳ lạ.

“Ngao Lăng là Đại La Long tộc, là đại địch của Quy tộc ta, ngươi cẩn thận một chút!” Huyền Lang lập tức nhắc nhở.

Lâm Huyền lúc này mới tỉnh táo lại.

Chẳng trách tên này vừa rồi lại ra tay với mình, vậy tức là giấc mơ vừa rồi có một đám ngốc tự tìm chết, cũng là thật?

“Đại La Long tộc gì chứ, chẳng phải chỉ là một con giun dài sao?

Hắn cho dù dùng hết sức lực toàn thân, cũng không phá nổi phòng ngự của ta!” Lâm Huyền thản nhiên nói.

Huyền Lang không nói nên lời.

Ta thấy ngươi phiêu rồi.

Trước mặt ngươi, là Long tộc cảnh giới Đại La đó!

Ngao Lăng nghe thấy lời chế nhạo của Lâm Huyền, không chịu nổi.

“Gầm” Ngao Lăng hét dài một tiếng, vươn ra long trảo sắc bén lao về phía Lâm Huyền.

Hắn là Đại La Long tộc.

Nhục thân cường đại, long trảo của hắn, thậm chí có thể so sánh với Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo.

Dưới sự gia trì của thực lực Đại La, không nói là hủy thiên diệt địa, nhưng phá diệt tổ địa Quy tộc dễ như trở bàn tay, con rùa nhỏ này lấy gì đỡ?

Dưới một kích của Ngao Lăng, Huyền Lang và các Quy tộc khác sợ đến mặt mày trắng bệch.

Bọn họ đoán chắc, Lâm Huyền không sống nổi nữa rồi.

Chỉ là bọn họ không biết, Lâm Huyền cười rồi.

Dung luyện huyết mạch, lại luyện hóa hai đoàn tinh phách của Ngự Chi Ma Thần, thực lực của Lâm Huyền cũng bước vào cảnh giới Thái Ất.

Đương nhiên, xuất sắc nhất là phòng ngự của hắn.

Dĩ Thái Ất chi thân, kháng cự Đại La, dư sức!

“Chết!” Ngao Lăng gầm lên.

Long trảo đó cũng đã hạ xuống.

“Kinh Cức Hộ Giáp!” “Kim Cương Bất Diệt Thân!” “Lưu Ly Hộ Giáp!” “Cửu Long Kim Văn Ngao!” … Trên mai rùa của Lâm Huyền, tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Tiên thiên chí bảo Cửu Long Kim Văn Ngao che chở trên người hắn.

“Ầm!!” Va chạm cực lớn, ngay cả tổ địa Quy tộc cũng bắt đầu

không ngừng rung chuyển.

Trong hải vực Đông Hải, sóng cả hung dữ.

Không ít cường giả đều hướng ánh mắt về phía này.

Trong Long cung Đông Hải.

"Tướng quân, bên tổ địa Quy tộc truyền đến dị động, có cần đi viện trợ không?" Một Long tộc hỏi.

Trước mặt hắn, chính là vị Đại La Long tộc trấn thủ Long Vương Uyên.

"Long tộc hiện tại tự thân khó bảo, lo cho mình trước đã rồi nói!" Vị Đại La Long tộc đó lạnh giọng nói.

Long Vương đã chết, Tam tộc đại bại.

Long tộc hiện tại đang đầu bù tóc rối.

Quy tộc?

Tự cầu nhiều phúc đi!

Long tộc vừa đề nghị cũng không nói thêm gì nữa.

Tổ địa Quy tộc.

Đợi bụi trần tan đi, Huyền Lang và các Quy tộc khác vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, vẻ lo lắng đó biến thành kinh hãi.

Mai rùa khổng lồ đó, vẫn còn.

Còn về phần Ngao Lăng… "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, một thi thể rồng khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

"Ngao Lăng, chết rồi!?" Cảnh tượng trước mắt thậm chí đã lật đổ nhận thức của Huyền Lang.

Một Đại La đánh một Thái Ất, cuối cùng còn tự giết chết mình?

"[Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu "Phản Sát Đại La", mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau.]" "[Lựa chọn một: Một long hồn cấp bậc Đại La đỉnh phong!]" "[Lựa chọn hai: Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Lượng Thiên Xích!]" "[Lựa chọn ba: Một Siêu phẩm hồn linh!]" Lâm Huyền nhìn thấy phần thưởng này liền rơi vào trầm tư.

Hắn đã thành công thăng hoa huyết mạch, vượt qua huyết mạch Huyền Vũ, phá vỡ phong tỏa huyết mạch.

Hiện tại hắn, đại thể vẫn là hình dạng Huyền Vũ.

Huyền Vũ, chủ phòng ngự.

Nhưng lực công kích cũng không yếu.

Lực công kích của Huyền Vũ, đều hội tụ trên con rắn Huyền Minh quấn quanh thân nó.

Chỉ là đến chỗ Lâm Huyền, con rắn đó, có vẻ hơi hư ảo.

Theo gợi ý của huyết mạch truyền thừa, hắn có thể dung nhập hồn linh của cường giả vào trong hư ảnh này, để nó có được lực công kích cực mạnh.

Tuy Lâm Huyền chủ phòng ngự, nhưng lực công kích có thể tăng thêm một chút, tự nhiên là không tồi.

Khi Ngao Lăng đột kích, hắn đã có ý định.

Để long hồn của Đại La Long tộc này hoàn thành bước này.

Bây giờ hệ thống lại thưởng cho một long hồn Đại La đỉnh phong, tự nhiên là càng tốt hơn.

Nhưng cái Siêu phẩm hồn linh này, có ý gì?

Nghe có vẻ ngầu hơn long hồn Đại La a!

Cược một phen, xe đạp biến thành xe máy!

Lâm Huyền chọn ba.

Cũng vào lúc này, một hồn linh đang bám vào một đóa hắc liên tàn khuyết, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền.

"Con rùa nhỏ này đã thành công thăng cấp huyết mạch, thoát khỏi huyết mạch Ma Thần và cấm cố của Thiên Đạo, tiềm lực vô cùng.

Tên Huyền Vũ im hơi lặng tiếng kia, lại còn giấu một tay như vậy?

Nhưng bây giờ, sẽ thành toàn cho bản tôn!" Tàn hồn này không phải ai khác, chính là La Hầu.

Đại chiến phương tây, La Hầu lấy thân hóa Ma đạo.

Trông như vì thua mà tự vẫn, thực ra chỉ là La Hầu dùng một chiêu che mắt.

Khi hắn hóa thân thành Ma giới, hắn đã qua mắt trời, một luồng tàn hồn cuộn lấy Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên tàn khuyết và Thí Thần Thương rồi bỏ chạy.

Đây cũng là nguyên nhân cuối cùng Hồng Quân không phát hiện ra Thập nhị phẩm Hắc Liên và Thí Thần Thương.

Sau đó lại bị một luồng huyết mạch hấp dẫn đến đây, liền phát hiện ra Lâm Huyền.

Khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Chỉ cần đoạt lấy thân thể của con rùa nhỏ này, vậy hắn khôi phục thực lực, thậm chí là leo lên thánh vị cũng chỉ trong tầm tay.

Nói là làm.

Nói xong, đóa hắc liên đó liền với tốc độ cực nhanh lao về phía Lâm Huyền.

Tốc độ nhanh đến mức, ngay cả Lâm Huyền cũng không phản ứng kịp… Trong nháy mắt, La Hầu đã điều khiển Diệt Thế Hắc Liên xông vào cơ thể Lâm Huyền.

Khoảnh khắc tiến vào cơ thể Lâm Huyền, La Hầu liền cảm nhận được huyết mạch của Lâm Huyền dồi dào.

Độ tinh thuần đó, còn cao hơn hắn tưởng tượng.

Loại huyết mạch này, tiềm lực vô hạn.

Chương 15

Lần này, lời to!

La Hầu cũng không trì hoãn.

Thấy chân linh của con rùa nhỏ ngay trước mắt, La Hầu không thể chờ đợi được nữa, trực tiếp lao về phía chân linh của Lâm Huyền.

Nhưng… "Bốp!!" Đúng lúc La Hầu chuẩn bị thôn phệ chân linh, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một bức 'tường'.

Nói là tường, thực ra là bình chướng!

Phòng ngự của Lâm Huyền, không chỉ là vật phòng.

Kỹ năng bình chướng linh hồn cũng đã được hắn kích hoạt thành công.

Trực tiếp ngăn cản La Hầu.

"Khốn kiếp, chút thủ đoạn nhỏ cũng muốn cản ta?" La Hầu dùng hết sức lực cuối cùng điều khiển Thí Thần Thương, lao về phía bình chướng đó.

Tuy nhiên chưa đợi Thí Thần Thương công ra, đột nhiên một bóng rắn lóe lên, trong chớp mắt đã nuốt chửng La Hầu cùng Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương.

"Hồn linh này có chút thú vị, quả thực mạnh hơn long hồn Đại La a!" Giọng Lâm Huyền vang lên, cảm nhận được trong cơ thể có động tĩnh truyền đến, va chạm còn rất mãnh liệt.

La Hầu ngây người.

Tình huống gì vậy?

Nhưng hắn rất nhanh đã phản ứng lại.

Hắn hiểu rồi!

Con rùa nhỏ này đã sớm có chuẩn bị, chính là giăng sẵn bẫy, chờ mình a!

Nghĩ đến đây, tàn hồn của hắn tức đến run rẩy.

Hồng Quân tính kế hắn thì thôi, một con rùa nhỏ cũng dám coi hắn là con mồi?

Ta La Hầu không phục!

La Hầu lấy Thí Thần Thương ra múa may vài đường, kết quả Thí Thần Thương trực tiếp phản chiến, đâm vào tàn hồn của hắn.

"A…" La Hầu thảm thiết, oán hận không thôi.

Cnm!

Ngay cả ngươi cũng phản bội ta?

Tiếp đó bóng rắn lại hiện ra, quất liên tục vào La Hầu, đánh cho La Hầu kêu la thảm thiết.

Hắn đường đường là Ma Tổ, lại phải chịu sự sỉ nhục này?

La Hầu đến cả tâm muốn chết cũng có rồi.

Nhưng rất nhanh, hắn hiện tại đến chết cũng không làm được, bóng rắn đó, thôn phệ Thí Thần Thương, thôn phệ Diệt Thế Hắc Liên, hiện tại… cũng đã đồng hóa tàn hồn của hắn.

Mẹ kiếp, thả ta ra a!

Nếu có thể làm lại, La Hầu chắc chắn sẽ tránh xa con rùa nhỏ tà môn này.

Thế giới bên ngoài, Lâm Huyền không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của La Hầu, cũng không nghe thấy tiếng gào thét của La Hầu.

Hắn chỉ cảm giác được, bóng rắn sau lưng đã thành hình, toàn thân

tràn đầy sức mạnh.

Hơn nữa mình có thể tùy ý điều động phần sức mạnh đó.

Rất mạnh!

Cụ thể mạnh đến đâu, hắn không biết.

Hệ thống làm việc, hắn yên tâm, không lo có di chứng gì.

Đối với bóng rắn này, hắn sẽ dùng như một kỹ năng tất sát.

Phòng ngự, vẫn là cốt lõi nâng cấp của hắn, là nền tảng để hắn an thân lập mệnh.

Lâm Huyền lắc mình một cái, lại lần nữa hóa thành hình dạng thiếu niên, hứng khởi đi về phía thi thể rồng kia.

Cũng may con Long tộc này có thực lực Đại La, nếu không thì đến cặn cũng không còn.

"Này, các ngươi mau tới giúp một tay, tối nay chúng ta ăn tiệc toàn rồng!" Lâm Huyền hô lên một tiếng.

Mùi vị của thịt rồng lần trước, khiến hắn nhớ mãi không quên.

Tiếc là thi thể rồng lần trước, đều bị lão Huyền Vũ cái dạ dày vương kia ăn hết rồi.

Đương nhiên, hắn cũng ăn không ít, nhưng hắn không thừa nhận mình ăn nhiều.

Giờ phút này, những Quy tộc kia mới hoàn hồn lại.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta đang làm gì?

"Đi giúp đi!" Huyền Lang mở miệng.

“Ồ ồ ồ!” Những Quy tộc đó đều bắt đầu đi khiêng thi thể rồng.

Bên ngoài Quy đảo.

Vốn ngoài Ngao Lăng ra, còn có không ít người chuẩn bị hôi của.

Nhưng bây giờ, tất cả đều xám xịt bỏ chạy rồi.

Ngao Lăng cũng chết rồi, bọn họ không muốn đi nộp mạng.

“Ngươi làm không đúng rồi, thịt thăn rồng này, nên thái thành lát mỏng, nhúng vào nồi lẩu một chút, là có thể ăn rồi, vị rất mềm.” “Ai ai ai!

Móng rồng này nướng là thơm nhất, ngươi nướng đều một chút…” “Tiếc quá, mấy tên cảnh giới Thái Ất kia thực ra vị cũng không tồi, chỉ là quá ngu đâm vào mai rùa của ta, nếu không còn có thể giữ lại thi thể.” Trên Quy đảo, đông đảo Quy tộc bận rộn, hương thơm ngào ngạt.

Những Quy tộc đó, vào khoảnh khắc này, đã quên đi nỗi sợ hãi, tất cả mọi thứ, đều tràn ngập sự hòa bình.

Đáng nói là, người Quy tộc làm việc rất nghiêm túc, tỉ mỉ.

Thịt nướng, lẩu, bọn họ cầm dược liệu mà Lâm Huyền cung cấp, rất nhanh đã học được.

“Huyền ca, ăn chút thịt rồng xiên!” “Huyền ca, đây là móng rồng vừa nướng xong!” Đối mặt với Lâm Huyền, các tộc nhân Quy tộc ngoài sự gần gũi về huyết mạch ra, càng bị thực lực của hắn chinh phục.

Quy tộc đôn hậu, thuần phác, không có nhiều tâm cơ.

Ai tốt với họ, họ sẽ tốt lại với người đó.

Lâm Huyền là tộc nhân của họ, còn cứu họ.

Hiện tại lời nói của Lâm Huyền ở Quy tộc, còn hiệu quả hơn cả Huyền Lang.

Đương nhiên, cách xưng hô Huyền ca, là do chính Lâm Huyền đề xuất.

"Ngươi làm những điều này, là để bình ổn sự hoảng sợ trong lòng tộc nhân sao?" Huyền Lang ngồi bên cạnh Lâm Huyền, thần sắc phức tạp.

Lâm Huyền tay đang ôm một miếng móng rồng gặm, nói ú ớ: "Cũng coi là vậy!

Sao?

Ngươi có chuyện gì à?" Huyền Lang nghe Lâm Huyền hỏi, có chút ngượng ngùng, mặt cười cũng bắt đầu hơi đỏ, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí nói: "Lão tổ nói không sai, ngươi quả thật rất ưu tú, chúng ta kết thành đạo lữ thế nào?" "Bẹp!" Móng rồng trong tay Lâm Huyền rơi xuống đất.

Hắn lại vội vàng nhặt lên.

Rơi xuống đất không quá ba giây, thổi thổi là có thể ăn tiếp.

"Cái đó, Quy tộc… đều tùy tiện như vậy sao?" Lâm Huyền gãi gãi đầu.

"Không phải, Quy tộc hiện tại suy yếu, ta muốn để huyết mạch ưu tú nhất của Quy tộc được tiếp nối." Huyền Lang hít sâu một hơi, rất bình tĩnh.

Nàng không phải Lâm Huyền, nàng đối với Quy tộc có tình cảm sâu sắc, thậm chí vì Quy tộc, nàng có thể hy sinh chính mình.

Lâm Huyền đặt móng rồng trong tay xuống, thở dài một hơi nói: "Ta sẽ không kết thành đạo lữ với người ta không thích, ta cũng sẽ

không kết thành đạo lữ với người không thích ta, tình cảm là tự do, là hai chiều, ta không thể vì lợi ích của chủng tộc mà bán rẻ tình cảm của mình." "Ta không biết lão tổ có nói với ngươi chưa, nhưng ta không thể ở lại Quy tộc mãi mãi, ta muốn tìm kiếm cơ duyên của riêng mình." Huyền Lang trầm mặc.

Những điều này, tuy lão tổ chưa từng nói, nhưng sau một thời gian ngắn tiếp xúc, nàng cũng nhìn ra được.

Lâm Huyền tuy ở chung với Quy tộc hòa hợp, nhưng tâm không ở Quy tộc, Quy tộc cũng không giữ được hắn.

Nàng không phải Lâm Huyền, Lâm Huyền cũng không phải nàng a!

"Ta tuy sẽ không ở lại Quy tộc, nhưng ta và lão tổ đã có ước định, sẽ che chở Quy tộc.

Ta sẽ ở lại Quy tộc một nguyên hội, củng cố tu vi, đảm bảo Quy tộc bình an rồi ta mới rời đi." Lâm Huyền thở dài nói.

"Cảm ơn!" Huyền Lang cười cười.

"[Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu "Trụ Cột Của Quy Tộc", mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau.]" "[Lựa chọn một: Một tiên thiên pháp trận cấp Chuẩn Thánh.]" "[Lựa chọn hai: Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Hỏa Lân Phiến.]" "[Lựa chọn ba: Lưu Ly Hộ Giáp thăng cấp một trọng (ngũ tầng).]" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Lâm Huyền chọn một.

Tuy rằng có chút đau lòng.

Chương 16

Nhưng lão Huyền Vũ nói không sai, Lâm Huyền ích kỷ, lòng dạ đen tối, nhưng lại càng trọng tình trọng nghĩa.

Nếu không thì lúc đó Lâm Huyền cũng sẽ không từ bỏ phần thưởng mình muốn mà chọn Kim Ô Phần Thần Côn cho Thái Nhất.

Lần này, cũng vậy.

Bởi vì Lâm Huyền biết, lão Huyền Vũ tuy không nói nhiều, nhưng Lâm Huyền rõ, ân tình mà lão Huyền Vũ cho, rất lớn.

Nhanh chóng, các tộc nhân Quy tộc đều đã ăn no uống đủ, chút rượu cuối cùng của Lâm Huyền cũng bị uống sạch.

Nhưng thấy tinh thần của tộc nhân tràn đầy, Lâm Huyền cảm thấy bữa cơm này ăn rất đáng, vò rượu này uống cũng rất đáng.

Coi như mình cũng không phụ lòng lão Huyền Vũ.

"Huyền Lang, bây giờ còn lại bao nhiêu tộc nhân?" Lâm Huyền hỏi.

"Thuần huyết Huyền Vũ có bốn mươi tám danh, Long Quy có một trăm năm mươi, Huyền Quy có bốn trăm ba mươi hai..." Sau khi nguy cơ của Quy tộc qua đi, Huyền Lang đã thống kê lại số lượng tộc nhân.

Có điều tâm trạng của Huyền Lang có phần bi thương.

Từ lúc lão tổ Huyền Vũ bị trấn phong đến khi Ngao Lăng đột kích, thực ra đã qua gần vạn năm.

Nhưng tộc nhân quay về tổ địa lại lác đác không được mấy người, Đại La thì một người cũng không về.

Huyền Lang biết, những tộc nhân tham chiến kia, e rằng đều đã

lành ít dữ nhiều!

Hiện tại, những tộc nhân có huyết mạch thuần khiết chỉ còn chưa tới nghìn người.

"Đây là một tòa trận pháp, có thể bảo vệ Quy tộc bình an, dù là Đại La đột kích cũng không thể phá vỡ." Lâm Huyền lật tay lấy ra pháp trận cấp bậc Chuẩn Thánh mà hệ thống thưởng cho.

Tòa trận pháp này tên là Cửu Thiên Minh Phong Trận, là một tòa pháp trận phòng ngự.

So với trận pháp ở tổ địa Quy tộc trước đây còn mạnh hơn.

Huyền Lang không nói nhiều, nhận lấy trận pháp.

Đại ân không lời nào tả xiết!

"Ta đi bế quan, ngươi phải biết, ngươi mới là lãnh tụ của Quy tộc." Lâm Huyền xoay người rời đi.

Huyền Lang nhìn bóng lưng Lâm Huyền khuất xa, thần sắc phức tạp, nội tâm dao động.

Ngay sau đó, nàng nhìn trận bàn trong tay, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên nghị.

Lâm Huyền nói không sai, từ hôm nay trở đi, nàng chính là lãnh tụ của Quy tộc, phải gánh vác trách nhiệm này.

Không phụ lòng lão tổ, không phụ lòng Lâm Huyền!

Lâm Huyền tìm được một nơi linh mạch hội tụ trên Quy Đảo.

Bế quan!

Huyết mạch mà lão Huyền Vũ dung luyện, cộng thêm hai viên tinh phách Ngự Chi Ma Thần, hậu kình vô cùng mạnh mẽ.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là có một thứ không thành thật.

“Mẹ nó chứ, mày mà còn dám giãy giụa thêm một lần nữa cho ông xem!” Phía sau Lâm Huyền, một con hắc xà hiện ra, chỉ là con hắc xà này có chút không ổn định.

Rất nhỏ, thậm chí không có bất kỳ ảnh hưởng nào, nhưng Lâm Huyền chính là khó chịu.

Đồ của mình thì phải nằm trong sự khống chế tuyệt đối!

Vừa rồi vì xử lý chuyện của Quy tộc nên mới trì hoãn một chút.

Lâm Huyền tâm niệm vừa động, con hắc xà kia liền trở nên ngoan ngoãn.

La Hầu không cam tâm bị đồng hóa, không cam tâm bị một tiểu bối sử dụng, dốc toàn lực trốn thoát.

Có điều... chỉ trong một ý niệm của Lâm Huyền, hồn thể của hắn đã bị quất năm nghìn roi.

Mỗi một roi đều quất thẳng vào sâu trong linh hồn, đau đớn khôn tả, cho dù là La Hầu cũng đã bị quất đến hấp hối.

Chỉ là trong mắt La Hầu, vẻ hung ác lại tăng thêm vài phần.

Đợi bản tôn ra ngoài, nhất định phải treo con rùa đen nhỏ này lên quất cho năm vạn roi, ngày nào cũng quất, quất chết mẹ nó đi.

“Bốp!” một bóng roi bất thình lình vụt qua.

“A!” La Hầu khóc, ta vừa rồi có động đậy đâu!

Mẹ nó, đánh ta làm gì?

Chẳng lẽ suy nghĩ của mình bị con rùa đen nhỏ kia biết được?

Nhưng lần này La Hầu đã nghĩ sai.

“Hồn linh này tuy là siêu phẩm, nhưng lại là một cái xương tiện, không đánh không được, sau này mỗi ngày quất nó năm nghìn roi, tâm

trạng không tốt thì thêm năm nghìn roi nữa, tâm trạng tốt thì quất một vạn roi.

Xem ngươi có ngoan ngoãn không.” Lâm Huyền hừ hừ nói.

La Hầu: ...

Hắn không hiểu, tại sao tâm trạng tốt lại quất nhiều hơn?

Ngươi giết ta đi còn hơn!

Bên trong hắc xà thế nào, Lâm Huyền không biết, hắn chỉ biết có một hồn thể tiến vào, hơn nữa rất mạnh, còn mặc cho mình khống chế, như vậy là đủ rồi.

Thấy La Hầu đã ngoan ngoãn, Lâm Huyền khoanh chân ngồi xuống.

Pháp tướng bản thể sau lưng hắn hiện ra, quy xà thổ tức, khí tức hồn hậu.

Không chỉ vậy, trên đỉnh đầu Lâm Huyền còn nở rộ một đóa Duyên hoa, một đóa Ngân hoa.

Duyên hoa nở rộ viên mãn, Ngân hoa cũng đã nở được phân nửa.

Lâm Huyền lúc này đã là Thái Ất trung kỳ!

Huyết mạch thăng hoa, đã sắp đuổi kịp những Ma Thần đỉnh tiêm kia.

Thêm một thời gian nữa, Lâm Huyền dám chắc mình có thể đột phá lần nữa, sẽ không kém hơn Ma Thần đỉnh tiêm.

Lão Huyền Vũ từng nhắc tới việc khắc minh trận pháp và pháp môn lên mai rùa, Lâm Huyền cảm thấy có thể làm được, chỉ là không có manh mối gì lớn, bản thân hắn cũng không tinh thông trận pháp cho lắm.

Một nguyên hội, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm, nghe có vẻ rất dài, nhưng đối với Hồng Hoang mà nói, chỉ là một cái chớp mắt.

Ven Quy Đảo, có hai bóng người đứng đó.

"Không cần tiễn nữa, trong miếng huyết ngọc này có một giọt máu của ta, nếu Quy Đảo có chuyện, cứ bóp nát huyết ngọc, ta sẽ nhanh chóng quay về!

Còn nữa, đề phòng Long tộc một chút!" Lâm Huyền nói, đưa ra một vật.

Huyền Lang cẩn thận cất huyết ngọc đi.

"Ngươi ở bên ngoài... cẩn thận một chút...

Quy Đảo, mãi mãi là nhà của ngươi!" Huyền Lang so với vạn năm trước, trông trưởng thành hơn, có khí chất hơn.

Những năm này thống lĩnh Quy tộc, một lời nàng nói ra trong tộc không ai dám cãi, trên người nàng thỉnh thoảng toát ra uy nghiêm của bậc thượng vị giả.

Chỉ là Huyền Lang bây giờ, có vẻ hơi ngượng ngùng, còn có chút do dự.

"Đi đây!" Lâm Huyền khẽ cười một tiếng, đạp không rời đi.

Phía sau hắn, Huyền Lang nhìn bóng lưng hắn, siết chặt huyết ngọc trong tay, thở dài một hơi, khóe mắt có lệ vương qua, chỉ là cảnh này, không ai thấy được.

Tâm sự thiếu nữ, Lâm Huyền cũng hiểu được đôi chút.

Nhưng, đại đạo trường xa, người và việc gặp phải nhiều không đếm xuể.

Lâm Huyền có một trái tim cầu đạo, sẽ không bị ngoại vật níu kéo.

Hơn nữa Huyền Lang đối với hắn mà nói, không phải là người phù hợp!

"Đẹp trai quá cũng thật là phiền phức!" Lâm Huyền lắc đầu, bay về phía xa.

Chuyến đi này, hắn không có mục đích gì quá rõ ràng.

Ngay khoảnh khắc Lâm Huyền rời khỏi Quy Đảo, sâu trong Bắc Hải, một vật khổng lồ mở mắt ra, rồi nhanh chóng nhắm lại.

Trên Thái Dương Tinh, Thái Dương chân hỏa hừng hực bùng lên, mang theo thế muốn thiêu đốt vạn vật.

Đế Tuấn đang ở trong Thái Dương Thần Điện đứng dậy, vẻ mặt vui mừng.

Tiếp đó một bóng người lướt qua, mang theo khí thế mạnh mẽ, miệng nói đầy hân hoan.

"Đại ca, ta đột phá rồi, ta đã tấn thăng Đại La!" Đế Tuấn vỗ vai Thái Nhất: "Không tệ!" Người huynh đệ này của mình tuy đầu óc có hơi thẳng, nhưng thiên phú tu hành lại mạnh hơn hắn.

Đế Tuấn thật lòng mừng cho Thái Nhất.

Chương 17

Nhưng câu nói tiếp theo của Thái Nhất lại khiến sắc mặt Đế Tuấn trầm xuống.

“Đại ca, ta đã đột phá cảnh giới Đại La, có phải là có thể đi tìm tam đệ rồi không!

Nếu tam đệ thấy ta đột phá, nhất định cũng sẽ rất vui.” Thái Nhất hưng phấn nói, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Đế Tuấn suýt chút nữa không thở nổi.

Tam đệ, tam đệ!

Người đó có đáng để lưu luyến đến vậy sao?

Một nguyên hội trôi qua, Thái Nhất vẫn chưa quên được hắn?

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng trên mặt hắn vẫn nở nụ cười nói: “Ta lúc trước không phải đã nói với ngươi rồi sao?

Phải mạnh hơn Long Vương mới được, nếu không sẽ không tìm được tam đệ.

Thực lực của ngươi bây giờ vẫn chưa đủ.” “Vậy được thôi!” Thái Nhất có chút buồn bã, sau đó lại hăng hái hỏi: “Vậy đại ca, Long Vương mạnh đến mức nào ạ!” “Long Vương mạnh hơn Đại La, siêu việt Đại La, ngày nào ngươi có thể siêu việt Đại La, thì có thể tìm được tam đệ.” Đế Tuấn ôn hòa cười nói.

Một nguyên hội không đủ thì mười nguyên hội, mười nguyên hội không đủ thì trăm nguyên hội, nghìn nguyên hội...

Đế Tuấn tin rằng sẽ có một ngày, Thái Nhất sẽ quên đi.

Quên đi người tam đệ đó!

Đương nhiên, nếu mình có thể tìm được tên tam đệ đó trước thì tốt quá rồi.

Nếu hắn không biết điều, vậy chỉ có thể triệt để diệt sát hắn, rồi ngụy tạo thành một cái chết ngoài ý muốn, để Thái Nhất hoàn toàn hết hy vọng.

Ai cũng không thể lay chuyển tình cảm huynh đệ giữa bọn họ!!

Đối với những chuyện này, Thái Nhất hoàn toàn không biết, hắn chỉ muốn nhanh chóng gặp lại tam đệ, siết chặt nắm đấm, vẻ mặt đầy kỳ vọng.

"Ta tiếp tục đi bế quan, đợi ta đột phá cảnh giới trên Đại La, là có thể gặp tam đệ rồi." ...

Tây phương, núi Tu Di!

Một nguyên hội trôi qua, toàn bộ Tây phương, địa mạch đứt gãy, một mảnh hoang vu, đừng nói linh vật, ngay cả sinh mệnh cũng cực kỳ hiếm thấy.

Cũng chỉ có trên núi Tu Di là còn có chút linh quang lấp lánh.

"Sư huynh, lần này ta ra ngoài, thu hoạch không nhỏ, vậy mà lại tìm được một gốc hạ phẩm tiên thiên linh thực vật." Một người đầu trọc vẻ mặt vui mừng, nhưng nụ cười của y còn khó coi hơn cả khóc.

Vẻ mặt đau khổ, không phải Chuẩn Đề thì là ai?

Kể từ sau khi bị Lâm Huyền cướp bóc, trải qua việc địa mạch Tây phương bị hủy, hai huynh đệ liền quay về Tây phương.

Nhìn thấy mảnh đất Tây phương tan hoang khắp nơi, hai người muốn khóc mà không có nước mắt.

Đi một vòng xong, họ quay về núi Tu Di.

Cố thổ khó rời, họ quyết định chấn hưng Tây phương.

Bất kể mệt mỏi, bất kể khó khăn!

Về điểm này, Lâm Huyền vẫn khá khâm phục bọn họ.

“Tây phương của chúng ta nghèo nàn, chỉ có thể tốn nhiều tâm sức hơn thôi!” Tiếp Dẫn thở dài.

Còn Chuẩn Đề ngẩng đầu nhìn bức chân dung sau lưng Tiếp Dẫn, trong mắt tràn đầy hận ý: “Khi xưa, nếu không phải do Hùng Đại Hùng Nhị, hai người chúng ta cũng sẽ không rơi vào cảnh nghèo khổ như thế này.” Nhớ lại lần bị cướp, mất đi tám kiện tiên thiên linh vật và vô số linh nguyên liệu, còn cả Thất Bảo Diệu Thụ của mình, Chuẩn Đề lại thấy đau lòng.

Bức chân dung sau lưng Tiếp Dẫn chính là Lâm Huyền, hay nói đúng hơn là Lâm Huyền sau khi đã thay hình đổi dạng.

Bức chân dung này cũng đã treo được một nguyên hội, mỗi khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm thấy mệt mỏi, thậm chí manh nha ý định buông lơi, chỉ cần liếc nhìn bức chân dung này một cái là lập tức tràn đầy động lực.

Nếu Lâm Huyền mà thấy cảnh này, e là phải kêu lên một tiếng "hảo gia hỏa".

Nếu còn dán thêm một dòng chữ lên bức chân dung này: ‘Phấn đấu vì giết chết Hùng Nhị!’ Thì lại càng đúng vị.

“Yên tâm, đợi sư huynh đệ chúng ta tu luyện có thành tựu, nhất định có thể tìm ra tên Hùng Nhị đó.” Trong mắt Tiếp Dẫn lóe lên vẻ tàn nhẫn. ...

Lúc này, Lâm Huyền đang đi trên Đông Hải.

“Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được thành tựu, Đế Tuấn sát ý 2.0, mời lựa chọn phần thưởng sau.” “Lựa chọn một, tinh phách Ngự Chi Ma Thần x1.” “Lựa chọn hai, thượng phẩm tiên thiên linh bảo

Trảm Phách Kiếm.” “Lựa chọn ba, hạ phẩm tiên thiên linh thực vật Ngũ Bảo Thụ.” Lâm Huyền lại đầy dấu chấm hỏi.

Tên oan chủng Đế Tuấn này, lại làm sao nữa rồi?

Cách không bắn sát ý tới, bị bệnh à!

Nhưng có phần thưởng để nhận thì là chuyện tốt.

Sau này xem có thể kích thích hắn thêm lần nữa không, kiếm thêm chút phần thưởng từ trên người Đế Tuấn.

“Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được thành tựu, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hận ý 2.0.

Mời lựa chọn phần thưởng sau.” “Lựa chọn một, Linh Hồn Hộ Giáp thăng cấp (Linh Hồn Hộ Giáp 2.0).” “Lựa chọn hai, cực phẩm tiên thiên linh bảo Hãn Hải Hồ.” “Lựa chọn ba, một triệu năm Tử Thủy Tinh.” Kích hoạt liên tiếp hai phần thưởng, Lâm Huyền rất vui.

Còn về suy nghĩ của Đế Tuấn và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, hắn lười quan tâm.

Hắn chọn tinh phách Ngự Chi Ma Thần, rồi lại chọn Linh Hồn Hộ Giáp thăng cấp.

Sau đó tiếp tục du lịch trên Đông Hải, tìm kiếm cơ duyên kích hoạt thành tựu.

Mà La Hầu lúc này.

“Ngô là Ma Tổ, càng là tam thiên Ma Thần chuyển thế, một Quy tộc nho nhỏ như ngươi cũng muốn khống chế ngô?

Nghĩ nhiều rồi!” La Hầu cười gằn.

Một nguyên hội, ngươi có biết một nguyên hội này hắn sống thế nào không?

Mỗi ngày chịu năm nghìn roi, thân tâm chịu tổn thương nặng nề.

Nhưng may thay, hắn kiên trì không bỏ cuộc, nghiên cứu ra một pháp môn có thể thoát khốn.

Hắn đã nghĩ kỹ, chỉ cần thoát ra được, liền trói con rùa đen nhỏ này lại mà quất, để giải tỏa nỗi phẫn hận trong lòng.

La Hầu lập tức chuẩn bị động thủ, vận dụng sức mạnh tích tụ suốt một nguyên hội, ra tay quyết liệt.

Nhưng đúng lúc này, Linh Hồn Hộ Giáp của Lâm Huyền đột nhiên thăng cấp.

"Bùm!" La Hầu ngây người, hắn không những không thoát ra được, ngược lại còn bị trọng thương, sức mạnh tích tụ bao năm tiêu hao sạch sẽ.

"Không!

Tại sao!

Ta đã suy diễn vô số lần, với pháp môn của ngô, nhất định có thể thoát khốn..." La Hầu gào thét.

Nhưng rất nhanh, bóng roi lại ập tới.

"A!" Lâm Huyền cũng có cảm giác, nhíu mày, hồn linh siêu phẩm này bị đánh cả một nguyên hội rồi, sao vẫn không ngoan ngoãn.

Hắn có thể đoán được, cái gọi là hồn linh siêu phẩm này, rất có thể là một trong tam thiên Ma Thần, dù sao tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh bây giờ cơ bản là không có, có thể được gọi là siêu phẩm, cũng chỉ có những tàn hồn Ma Thần kia.

Nhưng hệ thống cũng không nhắc nhở, Lâm Huyền cũng không biết rốt cuộc là ai.

Kệ đi, dù sao cũng không thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Hay là sau này, lại thêm năm nghìn roi nữa?

La Hầu: ...

Rất nhanh, lại một trăm nguyên hội nữa trôi qua.

Lâm Huyền đang ở trong một tiên đảo trên Đông Hải.

Đông Hải có ba tiên đảo, nổi danh khắp thế gian.

Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng tam tiên đảo.

Đây là những động thiên phúc địa đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Đảo Bồng Lai bị Đông Vương Công chiếm cứ, sau này Đông Vương Công chết đi thì rơi vào tay Thông Thiên.

Hậu thế đều truyền đạo trường của Thông Thiên ở đảo Kim Ngao, thực ra không phải, đạo trường của Thông Thiên là Bồng Lai.

Còn đảo Doanh Châu, đảo Phương Trượng thì cơ bản không có ghi chép gì nhiều.

Lâm Huyền cũng là do cơ duyên xảo hợp mà chiếm được đảo Phương Trượng này.

Trong đảo này, Lâm Huyền tìm được mười hai viên Định Hải Thần Châu.

Vật này đáng lẽ phải có ba mươi sáu viên, hai mươi bốn viên bị Hồng Quân lấy được, sau đó Thông Thiên nhận được ở Phân Bảo Nham, mười hai viên còn lại không rõ tung tích.

Định Hải Thần Châu, hai mươi bốn viên cùng lúc đã có uy lực sánh ngang đỉnh cấp tiên thiên linh bảo, có thể định vạn vật.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu hợp thành số Thiên Cương, uy lực khi tụ lại, e rằng có thể định cả chí bảo.

Trên đảo còn có một chí bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Chương 18

Vật này và Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử đều là hậu thiên công đức chí bảo, hấp thu lượng lớn công đức khai thiên, Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp chủ về phòng ngự, còn Hồng Mông Lượng Thiên Xích chủ về công phạt, giết người không dính nhân quả, uy năng sánh ngang tiên thiên chí bảo.

Ngoài ra, trên đảo Phương Trượng còn có bốn kiện tiên thiên linh vật khác, một gốc tiên thiên linh thực vật Ngũ Châm Tùng, nằm trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, ghi chép về nó cũng cực kỳ ít.

Các linh vật khác cũng đa dạng chủng loại, một ao nhỏ Tam Quang Thần Thủy, một ít Tiên Thiên Tức Nhưỡng...

Tóm lại, Lâm Huyền lời to.

Tiên thiên linh bảo trên người hắn đã không dưới mười cái.

Điều này càng khiến hắn có thêm tự tin để tiếp tục lựa chọn nâng cấp phòng ngự.

Ở đảo Phương Trượng một trăm nguyên hội, cảnh giới của Lâm Huyền cũng nhảy vọt lên Đại La hậu kỳ.

Lúc này, đừng nói là Đại La, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó lòng làm hắn bị thương dù chỉ một chút.

Có điều, có một điểm khiến Lâm Huyền rất khó chịu, đó là xác suất kích hoạt thành tựu ngày càng ít đi.

"Lâm Huyền tiểu hữu, mau mau mở pháp trận ra, lão phu đến rồi!" Nghe thấy giọng nói này, khóe miệng Lâm Huyền giật giật.

Cuối cùng hắn vẫn mở pháp trận ra, tiếp đó một bóng người đáp

xuống trước mặt hắn.

“Lâm Huyền tiểu hữu, xem bộ dạng của ngươi, là không chào đón lão phu sao?” Người đến là một lão già râu trắng, tiên phong đạo cốt.

“Chào đón thì chào đón, nhưng lão đầu nhà ngươi mỗi lần đến là rượu ngon ta cất giữ lại bị phá hoại.” Lâm Huyền bực bội nói.

“Lão phu uống chút rượu của ngươi thôi mà, ngươi cũng quá keo kiệt rồi.

Ta cũng đã hơn mười nguyên hội chưa đến, thèm chết đi được, hôm nay làm món gì ăn đây?” Lão già kia cười cười.

“Vậy thì làm một bộ lẩu nướng.” Lâm Huyền miệng thì nói không nỡ cho rượu, nhưng thực ra cũng rất hào phóng.

Lão đầu này là người hắn quen biết sau khi dọn vào đảo Phương Trượng.

Thực lực cũng không yếu, có tu vi Đại La trung kỳ, qua lại vài lần cũng thành quen, tính tình không tệ, Lâm Huyền gọi ông là Mộc lão đầu.

Lâm Huyền cảm thấy, duyên của mình với các lão đầu khá tốt.

Hai lão đầu nhỏ mà hắn gặp đều khá thú vị.

Lâm Huyền nhanh chóng bày đồ ăn thức uống ra.

“Tiểu hữu à!

Câu nói lần trước ngươi nói với ta, ta đã tham ngộ mười nguyên hội, cuối cùng cũng đã ngộ ra, nếu không có ngươi, ta cũng không thể đạt đến cảnh giới hôm nay.” Mộc lão đầu đặt chén rượu xuống, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

“Câu gì?” Lâm Huyền chính mình nói gì cũng đã quên.

Còn tham ngộ mười nguyên hội, đúng là biết chém gió thật.

Bây giờ vì một bữa ăn mà mấy người này đều vô sỉ đến vậy sao?

“Thiên Đạo hữu khuyết, tổn hữu dư nhi bổ bất túc!” Mộc lão đầu nói.

“Câu đó à!

Ta nói bừa thôi, đừng coi là thật!” Lâm Huyền gặm sạch xiên nướng trong tay, nói úp mở.

Câu này, hắn có chút ấn tượng, là nói quá lời thôi.

Nhưng Mộc lão đầu này mới chỉ có cảnh giới Đại La, còn chưa dính dáng gì đến Thiên Đạo.

Ở đây ra vẻ thâm trầm à!

“Tiểu hữu, lần này ta đến, thực ra là để từ biệt.” Mộc lão đầu lại nói.

Lâm Huyền ngẩn người: “Đi đâu?” Tình cảm bao nhiêu năm ở đây, Mộc lão đầu muốn đi, hắn thật sự có chút không nỡ.

“Ta cũng không biết đi đâu, Hồng Hoang lớn như vậy, cũng nên đi xem một chút.” Mộc lão đầu buồn bã.

Lâm Huyền: ...

Nhưng đối với chuyện này, Lâm Huyền cũng không nói nhiều, mỗi người đều có mục tiêu theo đuổi của riêng mình.

Việc mình có thể làm chỉ là chúc phúc.

“Không lâu nữa, sẽ có người thành tựu thánh đạo, sẽ truyền đạo khắp Hồng Hoang, ngươi nhớ đừng bỏ lỡ, nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại.” Lâm Huyền lại lên tiếng.

Dù sao cũng là một trong số ít những người bạn, Lâm Huyền nghĩ

nên nhắc nhở một chút.

Mộc lão đầu đầu tiên là ngẩn ra, sau đó gật đầu, rồi lấy ra một cái hộp.

“Ta sắp đi, cũng không có gì tặng ngươi, đây là một chút tâm ý của ta, ngươi nhận đi!” “Lão đầu nhà ngươi, cứ coi như là tiền cơm và tiền rượu ngươi trả cho ta.” Lâm Huyền cũng không từ chối, lúc này mà từ chối sẽ khiến tình nghĩa trở nên nhạt nhẽo.

Tiếp đó Mộc lão đầu hành lễ với Lâm Huyền.

“Tiểu hữu có ơn thành đạo, ta khắc ghi trong lòng.” Chưa đợi Lâm Huyền phản ứng lại, thân hình Mộc lão đầu đã biến mất không thấy.

Lâm Huyền: ???

Lão đầu này đi cũng thật tiêu sái!

Với cảnh giới của mình, vậy mà không nhìn ra lão đầu đó rời đi như thế nào?

Tiếp đó Lâm Huyền lại nhìn cái hộp gỗ mà Mộc lão đầu để lại, thầm nghĩ bên trong có gì, đưa tay mở ra xem.

Lâm Huyền đơ cả người.

Cái hộp này trông nhỏ, nhưng thực ra cũng là một tiểu không gian.

Khoảnh khắc Lâm Huyền mở ra, bên trong hộp, bảo quang tứ phía.

“Đây...

đây là cực phẩm tiên thiên linh bảo, đây là thượng phẩm tiên thiên linh bảo...

đây...” Trong hộp này, linh bảo chứa đựng không dưới mười kiện.

Ngoài linh bảo ra, các loại linh thực vật, linh vật càng nhiều không kể xiết.

Đồ vật trong một cái hộp còn nhiều hơn cả toàn bộ đảo Phương Trượng!

Mà trong chiếc hộp này, thứ có linh quang sáng nhất, không phải là linh bảo hay linh vật nào, mà là một phương ngọc giản, trên đó có một dòng chữ vàng hiện ra.

Dĩ lực chứng đạo pháp môn chú giải!

"Chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu, Dương Mi cảm kích, mời lựa chọn phần thưởng sau." "Lựa chọn một: Thượng phẩm tiên thiên linh bảo Kim Long Kích." "Lựa chọn hai: Thượng phẩm tiên thiên linh thực vật Bàn Long Đằng." "Lựa chọn ba: Kinh Cức Chiến Giáp thăng cấp (phản đòn 150% sát thương)." Lần này, Lâm Huyền không vội vàng lựa chọn.

Vì cái tên này đã làm hắn chấn động.

Dương Mi!

Thánh nhân chân chính đệ nhất Hồng Hoang, còn là một kẻ tàn nhẫn chứng đạo bằng pháp tắc, cường giả có thể hành Hồng Quân ra bã, cứ thế bị mình gặp được?

Một lúc lâu sau, Lâm Huyền mới hoàn hồn, hắn dường như đã hiểu ra vì sao Dương Mi lại tìm đến mình.

Trăm nguyên hội qua, hắn ít nhiều cũng đã mò ra được lai lịch của hồn linh siêu phẩm trong cơ thể.

Dương Mi có thể là đến vì vị kia.

Chỉ là Lâm Huyền không rõ lắm, vì sao Dương Mi lại ưu ái mình như vậy.

Thôi, kệ đi.

Mình cũng chỉ nói một câu Thiên Đạo hữu khuyết mà thôi, chắc

không có chuyện gì, có lẽ sẽ không bị lôi vào ván cờ của các đại lão.

Sau đó Lâm Huyền âm thầm chọn ba, rồi lại âm thầm đậy hộp lại.

Đồ trong hộp này, không nói đến linh bảo, chỉ riêng cái ngọc giản kia thôi, e là Thánh nhân nhìn thấy cũng phải đánh vỡ đầu để tranh giành.

Mà lúc này Dương Mi, sau khi rời khỏi núi Phương Trượng, lại quay đầu nhìn lại một lần.

"Tiểu gia hỏa thú vị, hy vọng món quà ta tặng, ngươi sẽ thích." Khóe miệng Dương Mi nhếch lên một nụ cười, tiếp đó trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

"Thiên Đạo hữu khuyết, Hồng Quân, rốt cuộc ngươi đã giấu ta bao nhiêu chuyện!" Sau đại chiến tam tộc, ông ta liền nghỉ ngơi dưỡng sức, phục hồi thương thế.

Cơ duyên xảo hợp, vậy mà phát hiện ra khí tức của La Hầu, sau đó liền gặp được con rùa đen nhỏ thú vị kia.

Càng trò chuyện với con rùa nhỏ này, ông ta càng cảm thấy nó bất phàm.

Một câu Thiên Đạo hữu khuyết, tổn hữu dư nhi bổ bất túc, trực tiếp khiến ông ta lĩnh ngộ thánh đạo, dĩ lực chứng đạo phá nhập thánh cảnh, cho nên mới có cảnh vừa rồi.

Lúc này, Dương Mi đi thẳng đến Tử Tiêu Cung.

Sau khi Dương Mi rời đi, lại một nghìn năm trôi qua, Lâm Huyền cũng đã "cẩu" ở đảo Phương Trượng một nghìn năm.

Phát hiện không có ai đến tìm hắn gây phiền phức, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy lão già này, đều xấu xa cả, ai nấy cũng toàn là bẫy mình, sau

này thấy lão già, phải đề phòng mười phần mới được.

Nói đến đây, trong trăm nguyên hội này, tuy khách đến ít, nhưng cũng có mấy người, ví dụ như Tây Vương Mẫu cũng đã đến thăm mấy lần.

Lâm Huyền đối với vị nữ tiên Hồng Hoang này, ấn tượng vẫn khá tốt.

Chương 19

Lần trước Tây Vương Mẫu đến thăm là năm nguyên hội trước, lúc đó bà còn dắt theo một tiểu muội, khi họ luận đạo, tiểu muội của Tây Vương Mẫu thường hỏi những vấn đề hóc búa, cho nên Lâm Huyền ấn tượng khá sâu, chỉ là quên hỏi tên cô ấy.

Nhưng bất kể cô ấy là ai, lai lịch chắc cũng không lớn bằng Dương Mi đạo nhân.

"Ầm!" Đúng lúc này, trên toàn bộ đảo Phương Trượng, đột nhiên có một trận dị động truyền đến.

Hà quang tứ phía, tiên khí phiêu diêu, thậm chí cả hoa cỏ trên đảo cũng bắt đầu nhảy múa trong dị tượng này, lộ ra vẻ vui mừng.

Lâm Huyền lập tức cũng có cảm giác, lập tức bấm pháp quyết khởi động đại trận hộ đảo.

Ngăn cách tất cả ánh mắt dò xét từ bên ngoài.

Đông Hải, đảo Bồng Lai.

"Động tĩnh này, là con Huyền Vũ kia!?" Đông Vương Công đưa tầm mắt qua.

Tuy ba tiên đảo Đông Hải ngang hàng, là hàng xóm.

Nhưng khoảng cách cũng xa hơn mười vạn tám nghìn dặm.

Đông Vương Công từng có ý định kết giao với Lâm Huyền, chỉ là bị Lâm Huyền từ chối thẳng thừng.

Một kẻ lông lá không sống quá ba tập, Lâm Huyền tự nhiên không nghĩ đến chuyện kết giao.

Sau một trận rung chuyển ngắn ngủi, đảo Phương Trượng trở lại

yên tĩnh.

Mà khi thân hình Lâm Huyền xuất hiện trở lại, trước mặt hắn là một cây tùng tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Một trong mười đại linh căn Hồng Hoang, Ngũ Châm Tùng!!

Hồng Hoang có mười đại linh căn.

Hoàng Trung Lý, Tiên Hạnh, Phù Tang, Nguyệt Quế, Nhân Sâm Quả Thụ, Bàn Đào, Khổ Trúc, Lục Liễu Thụ, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Ngũ Châm Tùng!

Trong mười đại linh căn, ngoài Ngũ Châm Tùng ra, chín loại linh căn còn lại cơ bản đều đã xuất hiện.

Trong đó, có ba loại linh căn hóa hình thành công.

Lục Liễu, hóa hình thành Dương Mi lão tổ.

Khổ Trúc, hóa hình Chuẩn Đề đạo nhân.

Nhân Sâm Quả Thụ, hóa hình Trấn Nguyên Tử.

Khi Lâm Huyền đến đảo Phương Trượng, phát hiện cây Ngũ Châm Tùng này thực ra có chút đáng ghét.

Vì cái cây này ở trên đảo lâu như vậy mà không kết quả!

Bây giờ dị động này, có vẻ như Ngũ Châm Tùng muốn hóa hình.

"Nếu ngươi đã hóa hình trên đảo Phương Trượng, chứng tỏ có duyên với ta.

Ta sẽ giúp ngươi một tay!" Lâm Huyền tâm niệm vừa động, một ngón tay điểm ra, tiên lực hùng hậu liền hướng về phía Ngũ Châm Tùng.

Cành lá Ngũ Châm Tùng lay động, dường như đang bày tỏ lòng cảm kích với Lâm Huyền, đồng thời lại hấp thu toàn bộ tiên lực kia.

Mà nó cũng dường như đã đạt đến một điểm giới hạn nào đó.

"Ầm ầm!!" Trên không trung một đạo lôi kiếp giáng xuống, Lâm Huyền né sang một bên.

Sau kiếp Long Hán, Thiên Đạo dần hoàn thiện.

Hóa hình lôi kiếp cũng xuất hiện!

Căn nguyên càng mạnh, lôi kiếp càng mạnh.

Ngũ Châm Tùng là một trong mười đại linh căn mạnh nhất Hồng Hoang, hóa hình lôi kiếp của nó cũng vô cùng mạnh mẽ.

Lôi đình cuồn cuộn.

Đông Vương Công ngồi không yên, chạy đến Bồng Lai.

Động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ có linh bảo gì xuất thế?

Trong chớp mắt, tám đạo lôi phạt giáng xuống, Ngũ Châm Tùng đã bị đánh cho te tua, cành cây rơi vãi khắp nơi.

Mà đạo lôi phạt cuối cùng vẫn đang ấp ủ.

Cửu vi cực!

Mà hóa hình lôi kiếp này cũng có chín đạo, một đạo mạnh hơn một đạo.

Xem ra, đạo lôi kiếp cuối cùng, cây tùng này e là không qua được.

Lâm Huyền thậm chí còn nghi ngờ, hậu thế ghi chép về Ngũ Châm Tùng rất ít, rất có thể là vì Ngũ Châm Tùng hóa hình bị đánh chết.

Nhưng bây giờ, Lâm Huyền không thể thấy chết mà không cứu.

Khi đạo lôi phạt cuối cùng giáng xuống, Lâm Huyền ra tay, Cửu Long Kim Văn Ngao hiện ra, chặn đứng đạo lôi phạt kia.

Kiếp vân tan đi, trên người Ngũ Châm Tùng tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, nhìn lại, đã thấy một thiếu niên mặc thanh bào xuất hiện.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ kích hoạt nhiệm vụ chuỗi thành tựu, Vi nhân sư biểu.

Mời túc chủ thu đồ, kích hoạt thêm nhiều thành tựu.” Lâm Huyền nghe vậy, trừ lần Dương Mi giúp mình hoàn thành thành tựu, mình cũng đã mười nguyên hội không kích hoạt hệ thống rồi.

Bây giờ lại có một chuỗi thành tựu, hệ thống đang mở khóa tư thế mới à?

Không tệ, hắn rất thích.

“Ngũ Châm Tùng, ra mắt tiền bối, đa tạ tiền bối cứu mạng!” Thiếu niên mặc thanh bào cung kính hành lễ.

Thiếu niên này có hơi gầy gò, nhưng chỉ cần đứng đó, liền cho người ta một cảm giác...

ừm...

đứng rất thẳng?

Đây chính là...

đứng như tùng!?

“Ta là Huyền Đạo Nhân đảo Phương Trượng, thấy ngươi thiên tư phi phàm, muốn thu ngươi làm đồ đệ, ý ngươi thế nào?” Lâm Huyền nói.

Huyền Đạo Nhân là danh hiệu hắn tự chọn cho mình.

Ngũ Châm Tùng nghe vậy, lập tức vui mừng.

Tuy bây giờ hắn mới hóa hình, nhưng trước đó đã có linh trí không thấp.

Đối với Lâm Huyền, hắn có hiểu biết, tuyệt đối là bậc đại năng

của Hồng Hoang.

Hơn nữa, mình sinh ra ở đảo Phương Trượng, còn được ngài ấy cứu.

Bất kể vì lý do gì, sư phụ này, phải bái.

Đây là phúc phận của mình.

"Đồ nhi, bái kiến sư tôn!" Ngũ Châm Tùng quỳ xuống khấu đầu ba cái.

Khóe miệng Lâm Huyền giật giật, đứa nhỏ này, thật thà ghê!

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu Sơ vi nhân sư, mời chế định phương án bồi dưỡng đồ đệ." "Lựa chọn một: Dũng mãnh hình, thấy người là lao lên, không não lao vào chém giết, tặng kèm một gói quà lớn dũng mãnh." "Lựa chọn hai: Quyền mưu hình, ẩn mình sau màn, khống chế thế cục, tặng kèm một gói quà lớn quyền mưu." "Lựa chọn ba: Thận dũng hình, giấu tài trong mình, chờ thời mà động, tặng kèm một gói quà lớn thận dũng." Với lựa chọn này, Lâm Huyền đầu tiên loại trừ hình dũng mãnh.

Không dùng não, chắc chắn sẽ gây họa cho mình, không dùng được.

Còn hình quyền mưu, Lâm Huyền đắn đo một chút, cuối cùng cũng từ bỏ.

Nếu đồ nhi của mình có thể tính kế qua mặt Hồng Quân, thì còn có thể xem xét, nhưng thế của Hồng Quân đã là thiên hồ khai cục, tính kế qua mặt Hồng Quân hiển nhiên là không thể.

Vì vậy Lâm Huyền đã chọn hình thận dũng.

Thận dũng, không đến vạn bất đắc dĩ, không dính nhân quả, không cần thiết, không ra tay, nếu ra tay, nhất định lôi đình diệt chi.

Yên tâm!

“Hiện đang phát gói quà lớn thận dũng cho túc chủ.” “Chúc mừng túc chủ nhận được Sổ tay tu hành thận dũng x1.” “Chúc mừng túc chủ nhận được Trận đạo đại toàn x1, bao quát vạn vạn trận pháp thế gian, luyện đến đại thành, có thể khốn thánh (phiên bản đồ đệ).” “Chúc mừng túc chủ nhận được Chỉ nhân chi thuật, lựa chọn hàng đầu cho việc chạy chân sai vặt, thế thân thế mạng không gì sánh bằng (phiên bản đồ đệ).” “Chúc mừng túc chủ nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Đại đạo ngũ hành trận bàn (phiên bản đồ đệ).” “Chúc mừng túc chủ nhận được pháp môn cấp Chuẩn Đại Đạo Thanh Hư Huyền Đạo Chương (phiên bản đồ đệ).” “Chú thích: Phiên bản đồ đệ túc chủ không thể sử dụng.” Lâm Huyền: ???

Hệ thống này có ý gì?

Mình trông giống loại người sẽ tham ô đồ của đồ đệ mình sao?

Nhưng nói đi nói lại, cái Trận đạo đại toàn và Chỉ nhân chi thuật này, hình như rất thơm!

Nhưng Lâm Huyền cũng không quá bận tâm, lão Huyền Vũ từng nói, nếu mai rùa của mình có thể khắc minh trận pháp, thì phòng ngự còn có thể tăng lên.

Trước mắt đây chẳng phải là một công cụ nhân thượng hạng, mình sẽ không cần phải tự mình đi tham ngộ trận đạo nữa.

Nhìn ánh mắt của Lâm Huyền, Ngũ Châm Tùng có chút hoảng sợ.

Sư phụ, đừng nhìn ta như vậy, ta sợ.

Chương 20

“Nếu ngươi đã bái nhập môn hạ của vi sư, vậy vi sư sẽ ban cho ngươi tên Huyền Tùng.” “Ngươi bái nhập môn hạ của vi sư, vi sư cũng sẽ không keo kiệt.” Lâm Huyền phất tay.

Bốn luồng sáng xuất hiện trước mặt Huyền Tùng.

“Cái này, là Trận đạo đại toàn, tu đến đại thành, có thể khốn Thánh nhân.

Cái này, là Chỉ nhân chi thuật, có thể thế thân hoán mệnh.

Cái này...” Trừ Sổ tay tu hành thận dũng, Lâm Huyền đã đưa hết những thứ còn lại cho Huyền Tùng.

Giờ phút này, mắt Huyền Tùng đều trợn tròn.

Hắn là một trong mười đại tiên thiên linh căn, nhãn giới vẫn có.

Bốn món đồ này, mỗi món đều vô cùng quý giá, vô cùng khó có được.

Trước mắt sư tôn đã ban cho mình.

Đây...

Huyền Tùng lập tức cảm kích vô cùng.

Tuy không nói rõ, nhưng lòng biết ơn đó đã khắc sâu trong tâm, hình tượng sư tôn cũng trở nên vô cùng cao lớn.

“Đa tạ sư tôn!!!” Huyền Tùng lại khấu đầu mấy cái.

“Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu, Đồ đệ quy tâm (chuỗi Vi nhân sư biểu), mời lựa chọn phần thưởng sau.” “Lựa chọn một, Ẩn Nặc Hộ Giáp (che giấu thiên cơ 360 độ không góc chết / có thể thăng cấp).” “Lựa chọn hai, thượng phẩm tiên thiên linh bảo Vĩnh

Nhạc Phiến.” “Lựa chọn ba, tiên thiên linh vật thân thể Kiến Mộc.” Lâm Huyền chọn một, Ẩn Nặc Hộ Giáp, mình sẽ không cần lúc nào cũng đội một cái nồi.

Hơn nữa không lâu sau Hồng Quân thành đạo, hắn chắc chắn sẽ đi.

Lâm Huyền đối với đồ đệ này cũng rất hài lòng, Huyền Tùng căn nguyên mạnh, hóa hình đã có cảnh giới Thái Ất hậu kỳ.

Đạo lôi kiếp cuối cùng nếu Huyền Tùng tự mình chống đỡ được, thậm chí có thể đạt đến Thái Ất đỉnh phong, không hề thua kém những tiên thiên ma thần đỉnh tiêm kia.

Thêm vào đó có thể kích hoạt phần thưởng tiếp theo, thu đồ đệ này, lời to!

Ngay khi Lâm Huyền chuẩn bị truyền thụ Sổ tay tu hành thận dũng cho Huyền Tùng, đột nhiên, bên ngoài đảo Phương Trượng truyền đến một trận dao động.

“Đạo hữu, ta là Đông Vương Công đảo Bồng Lai, mời ra gặp mặt.” Lâm Huyền lập tức nhíu mày.

Tên xui xẻo này đến làm gì?

Tuy quan hệ của hắn với Tây Vương Mẫu không tệ, nhưng lại không ưa Đông Vương Công.

Đây không phải vì Lâm Huyền háo sắc.

Mà là Đông Vương Công đắc thế liền cuồng vọng, là cái thá gì?

“Đồ nhi, vi sư đi một lát sẽ về.” Nói xong, thân hình Lâm Huyền đã xuất hiện trên bầu trời đảo Phương Trượng.

Chỉ thấy Đông Vương Công mặc một bộ tử bào, quý khí bức người.

Nhưng Lâm Huyền một mắt đã nhìn thấu tên này, trông vẻ ngoài hoành tráng, nhưng thực ra ngay cả một kiện tiên thiên linh bảo cũng không có.

Đồ nghèo!

Theo lý mà nói, Đông Vương Công chiếm giữ Bồng Lai, thực lực cũng không tệ, bây giờ hắn đã bước vào Đại La hậu kỳ, lại không có một kiện tiên thiên linh bảo nào, là rất kỳ lạ.

Nhưng nếu là Hồng Quân tính kế, thì không có gì lạ.

Khi Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ hai, Đông Vương Công sẽ trở thành Nam Tiên Chi Thủ, khởi động Vu Yêu lượng kiếp, đặt nền móng cho sự hưng thịnh của Yêu tộc thiên đình.

Rất rõ ràng, là Hồng Quân đã giấu linh bảo của Bồng Lai đi, để Đông Vương Công sống khổ trước, nhưng hắn lại tự cho mình bất phàm, lòng không cam chịu, đến lúc một sớm đắc thế, mới có thể lập tức bành trướng.

Tên âm hiểm Hồng Quân này, đối với việc khống chế tâm lý cũng rất chặt chẽ.

"Đạo hữu, ta quan sát đảo Phương Trượng, thấy có dị tượng hiển hóa, có cần giúp đỡ gì không?" Đông Vương Công khách sáo nói.

Lâm Huyền nghe vậy, bật cười.

Hắn biết tên này có ý đồ gì, chắc là cảm nhận được dị động, tưởng có đồ tốt gì xuất thế, nên muốn chia một chén canh!

"Cút!" Lâm Huyền lạnh lùng nói.

Sắc mặt Đông Vương Công đột nhiên biến đổi.

"Ngươi quá đáng lắm!" Hắn đang thấy không có lý do để động thủ, bây giờ lý do động thủ không phải đến rồi sao?

Đông Vương Công trực tiếp một ngón tay điểm ra, thần thông hung hãn, hướng về phía đảo Phương Trượng.

Lâm Huyền không hề hoảng hốt, một hư ảnh Huyền Vũ hiện ra.

"Bùm!" Theo một tiếng nổ lớn, sắc mặt Đông Vương Công lại biến đổi, một luồng sức mạnh cường đại ập về phía hắn.

"Phụt!" Tuy hắn phòng ngự kịp thời, nhưng vẫn thổ huyết bị thương.

Điều khiến hắn khó tin nhất là, thần thông vừa tấn công lại, vậy mà lại cùng bản nguyên của hắn như một?

Hơn nữa, còn mạnh hơn!

"Cút!

Ta không muốn nói lần thứ ba!" Giọng của Lâm Huyền lại truyền đến.

"Hừ!" Đông Vương Công cũng không dám ở lại, xoay người rời đi.

Gặp phải đối thủ khó nhằn, chỉ có thể rút lui.

Lâm Huyền quay về đảo Phương Trượng, Huyền Tùng vẻ mặt sùng kính.

Sư tôn cũng quá mạnh đi!

Không ra tay cũng có thể đánh thương kẻ địch?

"Tiếp theo, ta sẽ bắt đầu dạy ngươi tu hành một môn bí điển, chỉ cần ngươi có thể lĩnh hội được tinh túy trong đó, thì Hồng Hoang rộng lớn, ngươi đi đâu cũng được." Lâm Huyền nói.

Vừa rồi Đông Vương Công đột kích hắn không để trong lòng.

Hắn không gây sự, nhưng không có nghĩa là người khác có thể gây

sự với hắn.

Hắn tuy không dũng, nhưng cũng không sợ.

Lúc này Huyền Tùng cũng vẻ mặt khao khát, thứ được sư tôn gọi là bí điển, nhất định là vô cùng mạnh.

"Đồ nhi, bây giờ ta sẽ dạy ngươi tổng cương của bí điển, thánh lộ ngàn vạn lối, an toàn là số một..." ...

Một nguyên hội trôi qua, thoáng chốc đã hết.

Trong hỗn độn ngoài biên giới Hồng Hoang, có hai bóng người đứng đó.

Một bóng người, mặc bạch bào, râu dài phất phơ, toàn thân toát ra một vẻ siêu thoát.

Còn người kia, mặc lục bào, cũng tóc trắng phơ, khí chất lại cực kỳ không linh, cho người ta cảm giác rõ ràng đứng trước mắt, nhưng lại không thể chạm tới.

"Dương Mi đạo hữu, ngươi tu, rốt cuộc là pháp môn gì?" Hồng Quân lên tiếng.

Một nguyên hội trước, khi đó, ông ta vừa thành tựu thánh vị, đang chuẩn bị theo kế hoạch bố đạo Hồng Hoang, không ngờ Dương Mi tìm đến cửa.

Điều khiến ông ta kinh ngạc nhất là, Dương Mi cũng đã đạt đến thánh vị.

Hai người ngồi luận đạo, thậm chí còn ra tay tranh đấu.

Cuối cùng Dương Mi thu hết linh bảo của Hồng Quân, với tư thế nghiền ép, hoàn toàn thắng Hồng Quân!

Đừng nhìn Hồng Quân trông có vẻ thản nhiên, thực ra ông ta uất ức vô cùng.

Mình khổ tâm mưu tính, được Thiên Đạo tương trợ, thậm chí nghiên cứu ra pháp môn trảm tam thi để thành đạo, không ngờ lại bại một cách triệt để như vậy.

"Ta tu hành, chính là dĩ lực chứng đạo!

Cũng gọi là pháp tắc chứng đạo, khi xưa Bàn Cổ đại thần, chính là muốn đi con đường này.

Ta cũng là cơ duyên xảo hợp, dùng con đường này để nhìn thấu cảnh giới Thánh nhân!" Dương Mi nói.

Hồng Quân sắc mặt hơi trầm xuống.

Dĩ lực chứng đạo, ông ta cũng biết, nhưng không ngờ nó mạnh đến vậy.

"Hôm nay, ta đến đây chỉ muốn hỏi đạo hữu, Thiên Đạo hữu khuyết, giải thích thế nào!" Ánh mắt Dương Mi như đuốc nhìn thẳng vào Hồng Quân, tim Hồng Quân đột nhiên rung lên.

Cũng không đợi Hồng Quân tiếp tục lên tiếng, Dương Mi thở dài một hơi.

"Khi xưa ngươi mời ta và Càn Khôn, Âm Dương hai vị đạo hữu, vốn dĩ không hề có ý định để chúng ta sống sót phải không!

Thiên Đạo hữu khuyết, bất kể là chúng ta cũng tốt, tam tộc và La Hầu cũng vậy, đều là dưỡng chất của Thiên Đạo, ta hiểu như vậy, có đúng không?" Hồng Quân im lặng.

"Thực ra ta đã biết câu trả lời, ta chỉ là thấy không đáng cho hai vị đạo hữu, uổng phí lòng tin của họ đối với ngươi." Dương Mi lại lên tiếng.

"Dương Mi đạo hữu định làm gì?" Hồng Quân vẻ mặt cảnh giác, ông ta đã âm thầm liên kết với Thiên Đạo Hồng Hoang, dù sao mình

cũng không đánh lại Dương Mi.

"Ta đến đây, chỉ vì một câu trả lời, bây giờ, ta đã biết câu trả lời, một trăm năm sau, ta sẽ rời khỏi Hồng Hoang." Lời Dương Mi vừa dứt, Hồng Quân đột nhiên kinh ngạc.

Ông ta tưởng Dương Mi đến tìm mình thanh toán, là muốn đoạt lấy Hồng Hoang, nhưng không ngờ Dương Mi chủ động đề xuất rời đi?

Chương 21

Tiếp đó, Dương Mi phất tay, toàn bộ linh bảo vừa thu được đều trả lại cho Hồng Quân, rồi biến mất trước mặt Hồng Quân.

Sau khi biết được chân tướng, Dương Mi rất thất vọng, thậm chí đã nổi sát tâm với Hồng Quân.

Nhưng ông ta phát hiện, Thiên Đạo và Hồng Quân liên kết, mình dù có thể đánh bại bọn họ, nhưng muốn diệt sát thì khó vô cùng.

Quan trọng nhất là, an nguy của Thiên Đạo, liên quan đến ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

Vì vậy Dương Mi, đã từ bỏ.

Mà Hồng Hoang sau này, e rằng cũng không có chỗ dung thân cho mình.

Rời đi, xông pha hỗn độn, là một lựa chọn không tồi!

Nhìn Dương Mi biến mất, để lại một mình Hồng Quân ngơ ngác trong hỗn độn, rất nhanh ánh mắt phức tạp của ông ta lại trở nên lạnh lùng, lẩm bẩm.

"Ngươi tốt nhất là nói được làm được, nếu không..." Mà Dương Mi rời khỏi hỗn độn, ngẩng đầu nhìn về phía núi Phương Trượng.

"Tiểu hữu, ta đã tranh thủ cho ngươi một nguyên hội thời gian, hy vọng ngươi không làm ta thất vọng!" Một nguyên hội, chắc là đủ để Lâm Huyền tiểu hữu tham ngộ một chút pháp môn dĩ lực chứng đạo rồi.

Sau đó, Dương Mi đi thẳng đến Thái Âm Tinh.

Thái Dương Thái Âm, là do mắt trái phải của Bàn Cổ hóa thành, là

những tinh thần cực kỳ quan trọng trong Hồng Hoang.

Trên Thái Dương Tinh, có tiên thiên linh căn Phù Tang Thụ, càng sinh ra hai huynh đệ Kim Ô.

Trên Thái Âm Tinh, có tiên thiên linh căn Nguyệt Quế Thụ, sinh ra Hi Hòa và Thường Hi hai vị Thái Âm nữ thần.

Sau này Hi Hòa và Thường Hi còn gả cho Đế Tuấn, thành tựu cuộc thiên hôn đầu tiên của Hồng Hoang, còn dùng điều này để củng cố thực lực của thiên đình.

Nhưng trên Thái Âm Tinh thực ra còn có một vị nữ thần, chỉ là bà ấy sống ẩn dật, ngay cả kiếp Long Hán cũng hiếm khi thấy bóng dáng.

Tên của bà, Vọng Thư!

Dương Mi đặt chân lên Thái Âm Tinh, Vọng Thư ra đón.

"Dương Mi đạo hữu đến Thái Âm Tinh, có việc gì?

Ta quan sát khí tức trên người đạo hữu, có phải đã bước vào cảnh giới truyền thuyết kia?" Vọng Thư mặc nghê thường, dáng vẻ mỹ phụ, quý không thể tả.

Vọng Thư nhìn Dương Mi, càng thêm kinh ngạc.

Thánh cảnh, cũng là mục tiêu cả đời bà theo đuổi.

Bên cạnh bà, trái phải đứng hai thiếu nữ, một đoan trang, một đáng yêu, dung mạo tuyệt đỉnh.

Chính là chị em Hi Hòa và Thường Hi, họ đối với Dương Mi đạo nhân cũng vẻ mặt tò mò.

Vọng Thư có thể coi như là mẫu thân của hai người họ.

Vị Dương Mi đạo nhân này, họ từng nghe mẫu thân nhắc đến, là đại năng đương đại của Hồng Hoang, thực lực mạnh mẽ.

“Hồng Quân đã đắc thế, ta một trăm năm sau sẽ rời khỏi Hồng Hoang!” Dương Mi đi thẳng vào vấn đề.

“Hồng Quân đạo hữu cũng đã nhìn thấu tầng quan ải đó?

Đây là chuyện tốt!

Nhưng đạo hữu tại sao lại muốn rời khỏi Hồng Hoang?” Khi Hồng Quân tiêu diệt La Hầu, Vọng Thư đang bế quan, đã bỏ lỡ trận chiến đó.

Trong mắt bà, Hồng Quân vẫn là một người cổ đạo nhiệt tràng, một lòng vì Hồng Hoang.

“Đạo hữu bị vẻ ngoài che mắt rồi.” Dương Mi thở dài, sau đó dùng bí pháp truyền một số nội tình cho Vọng Thư.

Lúc này, trong đôi mắt đẹp của Vọng Thư đầy vẻ chấn kinh.

Nhưng lời của Dương Mi, có lý có cứ, bà tin Dương Mi hơn một chút.

“Ta lần này đến, là muốn hỏi đạo hữu, có bằng lòng cùng ta rời khỏi Hồng Hoang, đến hỗn độn tìm kiếm cơ duyên.

Đạo hữu tuy không hỏi thế sự, nhưng Hồng Hoang e rằng cũng không có chỗ dung thân cho đạo hữu.” Dương Mi nói.

Bây giờ ông ta đứng ở tầm cao khác, cũng nhìn ra được một số tính toán của Hồng Quân.

Mấy lão già như bọn họ đều là nhân tố không ổn định, nhất định sẽ bị ông ta thanh trừ từng người một.

Vọng Thư, cũng không ngoại lệ.

Là bạn bè lâu năm, Dương Mi không nỡ nhìn Vọng Thư gặp nạn.

Vọng Thư im lặng một lúc.

Bà tuy sống ẩn dật, không hỏi chuyện Hồng Hoang, không có nghĩa là bà không có chút thành phủ nào.

Lời Dương Mi nói, không phải là không có căn cứ.

Nửa lúc sau, Vọng Thư thở dài một hơi: "Tâm ý của Dương Mi đạo hữu, ta xin nhận.

Nhưng... ta vẫn không thể từ bỏ Hồng Hoang..." Nói xong, bà liếc nhìn hai chị em Hi Hòa và Thường Hi.

Dương Mi cũng không ép buộc.

"Vọng Thư đạo hữu nếu sau này gặp tai ách, có thể đến đảo Phương Trượng." Nói xong, Dương Mi liền rời đi.

Lâm Huyền: Tôi đặc biệt cảm ơn ông đã quảng cáo cho tôi!

Đương nhiên, Lâm Huyền hoàn toàn không biết Dương Mi đã bán mình.

Vọng Thư lẩm bẩm, trong mắt lóe lên chút dị sắc.

"Đảo Phương Trượng!" Một trăm năm trôi qua.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lại mở mắt, trong lòng một tảng đá rơi xuống, Dương Mi đi rồi, sẽ không có ai có thể cản trở kế hoạch của ông ta.

"Dĩ lực chứng đạo?

Từ hôm nay trở đi, Hồng Hoang không thịnh hành con đường này!" Trong đảo Phương Trượng, hay nói đúng hơn là trong bóng rắn của Lâm Huyền.

Một số người cũng có cảm giác.

Dương Mi tìm đến Lâm Huyền, La Hầu lúc đó trong lòng giật thót.

Sợ Dương Mi đến tìm hắn gây sự, triệt để phá hoại hắn.

May mà Dương Mi không có ý định đó.

Nói đi nói lại, La Hầu thật sự ghen tị với Dương Mi!

Mình cũng đã tính kế Hồng Hoang, muốn thành tựu thánh cảnh, kết quả lại bị tính kế, một đời kiêu hùng lại có kết cục như vậy.

Thật đáng buồn đáng tiếc.

Nhưng La Hầu không hề từ bỏ, hắn vẫn đang nỗ lực phấn đấu để thoát khốn.

Lúc này, một bóng roi ập tới.

"A!" Tiếng kêu của La Hầu lộ ra một tia hưng phấn.

Đến đi!

Hãy quất ta thỏa thích!

Đây không phải là La Hầu tâm lý biến thái, mà là hắn phát hiện, sau khi bị quất, hồn thể vậy mà lại mạnh lên?

Bây giờ hắn đã bị quất cả chục triệu năm, hồn thể đã hồi phục gần bảy phần.

Đợi hắn có đủ tự tin, sẽ phản khách vi chủ, giết chết con rùa thối này!

Bất Chu Sơn!

"Lại thất bại rồi!" Một giọng nữ thánh thót vang lên, chỉ là trong lời nói đầy thất vọng.

"Tiểu muội, muội đã thử năm nguyên hội rồi, có phải muội bị người ta lừa không!" Phục Hy nhíu mày thở dài.

Năm nguyên hội trước, tiểu muội nhà mình ra ngoài một chuyến, về đến nơi liền nhất quyết muốn mày mò cái gì mà tạo hóa sáng linh chi đạo.

Cứ khăng khăng nói bùn đất có thể tạo ra sinh linh.

Nặn bùn năm nguyên hội, cũng không thấy nặn ra được cái gì.

"Ca, nhưng có một vị đạo hữu đã nói, con đường đại đạo nếu muốn có tiến bộ, phải chuyên tinh, chuyên tâm, nghiên cứu con đường của chính mình mới được, muội thấy huynh ấy nói rất có lý!

Hơn nữa huynh ấy nói, đã có người đi trước, bước vào cảnh giới khó có thể tưởng tượng, cảnh giới đó, được gọi là thánh!" Nữ Oa nhìn đống bùn đất không có sinh cơ trên mặt đất, bướng bỉnh nói.

"Ta tu hành chính là tạo hóa chi đạo, nếu có thể ban cho vật không có sinh mệnh sự sống, cũng là một loại nghiên cứu và đột phá đối với đạo!" Phục Hy lắc đầu: "Mạnh nhất trong Hồng Hoang, cũng chỉ là tộc trưởng của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc ngày trước, họ cũng chỉ có cảnh giới Đại La đỉnh phong, đều chưa từng nhìn thấu con đường phía sau, lời của đạo hữu nào đó của muội, sao có thể tin?

Ca của muội tính toán vô song, đối với con đường sau này càng là chưa từng nghe nói đến.

Cảnh giới khó có thể tưởng tượng, lừa muội thôi!

Thánh gì chứ..." Tuy nhiên, không đợi Phục Hy nói xong, trong đại địa Hồng Hoang, đột nhiên tiên âm vi diệu, đất trào kim liên, vô cùng dị tượng nổi lên.

Chương 22

“Ta là Hồng Quân, nay đã thành tựu thánh nhân vị, nghìn năm sau, ta sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài hỗn độn, người có duyên đều có thể đến nghe!” Giọng nói này vang vọng khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh Hồng Hoang đều có cảm giác.

Phục Hy: ???

Chết tiệt!

Thật sự có thánh?

“Ca, muội đã nói vị đạo hữu kia không lừa muội mà!

Vị đạo hữu đó là người có kiến thức uyên bác nhất mà muội từng gặp, còn lợi hại hơn cả ca nữa!” Nữ Oa cười nói.

Phục Hy lập tức trong lòng giật thót.

Kiến thức uyên bác nhất?

Đây không phải là danh hiệu của Phục Hy hắn sao?

Lợi hại hơn cả ca?

Lời này từ miệng Nữ Oa nói ra, giống như có người lấy kim thép đâm vào tim hắn vậy!

Nhìn vẻ vui mừng của Nữ Oa, Phục Hy lập tức cảm thấy một trận đau lòng, tiếp đó lại là một trận cảnh tỉnh.

Bắp cải trắng mình nuôi bấy lâu, không thể để người khác hái đi được!

Đối với vị đạo hữu kia của Nữ Oa, Phục Hy dần dần nổi lên ‘sát tâm’!

Đảo Phương Trượng.

Hồng Quân thành đạo, Lâm Huyền không có gì bất ngờ.

Lần giảng đạo này, hắn cũng chuẩn bị đi nghe.

Hồng Quân giảng đạo, tuy tính kế chiếm phần lớn, nhưng ông ta cũng giảng không ít kiến thức thực tế.

Hơn nữa, hắn không đi, e rằng sẽ bỏ lỡ không ít thành tựu.

"Sư tôn, người muốn đi Tử Tiêu Cung nghe đạo sao?

Trong Hồng Hoang, nguy cơ trùng trùng, trên Đại La còn có Chuẩn Thánh, nếu sư tôn không cẩn thận, chết trên đường, thì con phải làm sao?

Hay là, không đi nữa đi!" Huyền Tùng nhìn Lâm Huyền ngẩng đầu, lẩm bẩm.

"Bốp!" Lâm Huyền giơ tay lên đánh một cái.

Mẹ nó, có thể nói cái gì dễ nghe hơn không.

Từ khi truyền cho Huyền Tùng gói quà lớn thận dũng, cảnh giới của tên này vậy mà càng tu càng thấp.

Từ Thái Ất trung kỳ, tu đến bây giờ là Kim Tiên sơ kỳ.

Lâm Huyền đều kinh ngạc, còn có kiểu thao tác này?

Quan trọng nhất là, cảnh giới Đại La của mình vậy mà còn không nhìn thấu, nếu không phải hệ thống thỉnh thoảng nhắc nhở, hắn cũng không biết tên này đã tu đến Thái Ất đỉnh phong, chỉ còn cách Đại La một bước.

Không thể không nói, quá biết giả vờ.

Trên con đường cẩu đạo, mình đã không còn gì để dạy.

Còn về trận pháp, Huyền Tùng có thiên phú cực cao, đã giúp Lâm

Huyền khắc lên mai rùa ba trăm sáu mươi lăm đạo pháp trận phòng ngự.

Uy năng rất mạnh, chỉ riêng trận pháp thôi, đã có thể chống lại một kích toàn lực của Đại La.

Phòng ngự của Lâm Huyền lại được tăng cường thêm một chút, đây là chuyện tốt.

Bây giờ Huyền Tùng, làm việc kín kẽ không một sơ hở.

Từ không dễ dàng gây thị phi, dễ dàng không dính nhân quả.

Cũng thật sự khiến Lâm Huyền yên tâm.

"Lần giảng đạo này, vi sư không thể không đi, ngươi yên tâm, vi sư tự có chừng mực.

Vi sư chủ tu, là phòng ngự chi đạo, cẩu đạo chỉ là kiêm tu mà thôi." Nói xong, Lâm Huyền khởi động Ẩn Nặc Hộ Giáp, che giấu thiên cơ, giấu đi một số thứ của mình, ví dụ như hồn linh siêu phẩm kia.

Mình đã có hai cái mã giáp.

Một là Huyền Vũ Huyền Đạo Nhân.

Một là Hùng Nhị.

Huyền Đạo Nhân là chủ đảo Phương Trượng, kết giao với một số hảo hữu Hồng Hoang.

Lúc đó mới ra đời vẫn có chút không cẩn thận, để Thái Nhất biết quá nhiều, không kịp thời che giấu mã giáp.

Nhưng may thay, thân phận lúc đó của mình là Huyền Quy.

Bây giờ hắn là Huyền Vũ.

Huyền Quy và Huyền Vũ, là hai giống loài khác nhau.

Hơn nữa dung mạo khí tức của mình sau khi huyết mạch thăng hoa đã sớm có sự thay đổi.

Với trí thông minh của Thái Nhất, chắc không nghĩ đến chuyện này.

Khi xưa hắn coi như đã lợi dụng Thái Nhất, kết xuống nhân quả.

Nếu có thể, Lâm Huyền hy vọng qua hàng triệu năm, Thái Nhất đã quên hắn, triệt để cắt đứt nhân quả.

Tiếp theo là mã giáp Hùng Nhị, nếu lợi dụng tốt, sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Biết đâu còn có thể kiếm chác thêm một mớ.

Lâm Huyền chuẩn bị xong xuôi, xoay người rời đi.

Huyền Tùng lắc đầu.

Với con mắt chuyên nghiệp của hắn mà xem, phòng hộ của Lâm Huyền làm không hề đến nơi đến chốn.

Sư tôn đây là, bay bổng quá rồi!

Không được, nếu sư tôn ở ngoài có mệnh hệ gì, thì đảo Phương Trượng cũng không an toàn.

Nghĩ đến đây, Huyền Tùng vội vàng đi gia cố trận pháp đảo Phương Trượng.

Chỉ có mình sống sót, sau này mới có thể báo thù cho sư tôn.

Lời này nếu bị Lâm Huyền nghe được, e là phải hiếu tử.

Lúc này, biên giới Hồng Hoang đã tụ tập không ít sinh linh.

Họ đều nghe được tin tức Hồng Quân sắp truyền đạo, đều kéo đến, chuẩn bị đến Tử Tiêu Cung ngoài thiên ngoại.

Chỉ là Tử Tiêu Cung nằm trong hỗn độn, muốn đến, phải đi xuyên

qua cương phong trong hỗn độn.

Mà cương phong này rất lợi hại, ngay cả Đại La không cẩn thận cũng sẽ bỏ mạng trong đó.

Vì vậy những sinh linh này tuy đã đến, nhưng trước khi có đủ tự tin, không dám bước một bước vào hỗn độn.

Cũng ngay khi Lâm Huyền đến nơi, một luồng gió lớn đột nhiên ập đến.

Một bóng người đáp xuống, là một lão giả mặc lục bào, mũi diều hâu, ánh mắt có chút âm u, ông ta không nói hai lời, liền độn vào trong đó, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

"Bắc Hải có đại năng, tên là Côn Bằng.

Với năng lực của Côn Bằng đạo hữu, cương phong không thể làm tổn thương ông ta." Lâm Huyền quay đầu, liền thấy hai người xuất hiện cách mình không xa.

Một người mặc hồng y, còn một người mặc bạch bào, thực lực đều không yếu, đều có cảnh giới Đại La hậu kỳ.

Lâm Huyền biết hai người này là ai rồi.

Lão tốt bụng số một Hồng Hoang, cũng là kẻ xui xẻo số một.

Hồng Vân!

Còn một người là Trấn Nguyên Tử.

Lâm Huyền nghĩ nghĩ, nên giữ khoảng cách với người này trước.

Có lời đồn rằng Hồng Vân là do một giọt máu trong tim mà Bàn Cổ phun ra trước khi chết nhiễm vào đám mây đầu tiên giữa trời đất hóa thành, là hậu thủ của Bàn Cổ.

Vì vậy Hồng Quân không thể giữ lại ông ta.

Chắc chắn chết!

Ông ta sống lâu hơn Đông Vương Công một chút, Đông Vương Công có thể sống ba tập thì ông ta có thể sống bốn tập.

Lúc này, ngoài thiên ngoại lại có người đến.

Ba bóng người, Tam Thanh.

Ba người họ tự cho mình là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, là chính tông Bàn Cổ, mắt cao hơn trời, cũng không nói chuyện với ai, Lão Tử triệu hồi Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, bảo vệ ba người đi vào.

Chương 23

Một số sinh linh thấy Côn Bằng và những người khác vào trong không có chuyện gì, cũng lần lượt tiến vào hỗn độn.

Trong đó tuyệt đại đa số sinh linh đều chết trong hỗn độn.

Hồng Quân giảng đạo, nói là người có duyên đều có thể đến nghe.

Cái gọi là có duyên này, là có đặt ra ngưỡng cửa.

Hồng Quân giảng đạo, ý muốn thu nạp các cường giả Hồng Hoang, tất cả sinh linh có tiềm lực trong Hồng Hoang vào trong tầm kiểm soát.

Truyền đạo ba nghìn người, ông ta Hồng Quân chính là sư của ba nghìn khách Tử Tiêu, hội tụ khí vận của ba nghìn kiêu tử Hồng Hoang, để ông ta hợp đạo, để ông ta chuẩn bị cho những tính toán sau này.

Giống như câu nói hiện nay, ta phật không độ người nghèo.

Hồng Quân truyền đạo, không truyền rác rưởi!

Ba nghìn khách Tử Tiêu, ít nhất cũng phải là Đại La!

Cái chết của nhiều sinh linh, khiến những người muốn nghe đạo cũng cẩn thận hơn một chút.

Nhưng vẫn không ngớt người đến, Thánh nhân giảng đạo, ai muốn bỏ lỡ?

Ngay sau đó, một luồng khí nóng ập đến.

Hai huynh đệ Thái Dương Tinh đến.

“Đại ca, huynh nói tam đệ có ở đây không!

Tam đệ có đến nghe đạo không!

Ta đã lâu lắm rồi không gặp tam đệ.” Thái Nhất miệng nói, còn nhìn quanh bốn phía.

Lâm Huyền nhìn thấy.

Vội vàng lùi về sau.

Tên Thái Nhất này, vậy mà vẫn còn nhớ nhung mình.

Chẳng trách sát ý của Đế Tuấn đối với hắn ngày càng đậm đặc.

Hồng Hoang có một đệ khống, một muội khống!

Mình e là đã phạm vào điều cấm kỵ của Đế Tuấn.

Nếu lại phạm vào điều cấm kỵ của Phục Hy, thì cả đệ khống muội khống đều bị mình đắc tội hết.

“Chúng ta vào Tử Tiêu Cung trước, rồi đi tìm tam đệ.

Biết đâu tam đệ đã vào trong rồi.” Đế Tuấn nói.

“Được!” Thái Nhất lập tức đáp lời.

Sau đó, Đế Tuấn lại lên tiếng: “Ta là Đế Tuấn của Thái Dương Tinh, muốn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, ở đây, ta nguyện hộ tống các vị một đoạn đường.” Lời này vừa ra, không ít người đều động lòng.

Rất nhiều người trong số họ căn bản không có tự tin vào trong.

Nhìn khí tức của Đế Tuấn và Thái Nhất, rõ ràng là cường giả, có họ che chở, biết đâu có thể thành công.

Lập tức không ít sinh linh hăng hái ghi danh.

Đế Tuấn bung Hà Đồ Lạc Thư, Thái Nhất lấy ra Hỗn Độn Chung, đưa gần nghìn người vào trong.

“Vị Đế Tuấn này thật là cổ đạo nhiệt tràng, chúng ta nên noi gương.” Hồng Vân cảm khái không thôi.

Nhưng Lâm Huyền không nghĩ vậy.

Tên Đế Tuấn này, e là đang lôi kéo lòng người!

Trong nghìn người này, chắc không ít người là cốt cán của thiên đình sau này.

Nhưng, rất rõ ràng, loại thủ đoạn gần như gian lận này, chắc chắn không được Hồng Quân cho phép, nghìn người này, không biết có bao nhiêu người sẽ an toàn vào Tử Tiêu Cung.

"Huyền đạo hữu!" Một giọng nói kéo suy nghĩ của Lâm Huyền trở lại, chỉ thấy một thiếu nữ mặc cung phục đi về phía này.

"Tây Vương Mẫu đạo hữu, vẫn khỏe chứ!" Lâm Huyền cười nói.

"Đi, chúng ta đến Tử Tiêu Cung!" Tính tình Tây Vương Mẫu ôn hòa, nhưng sau khi quen thân với Lâm Huyền, bà thật lòng coi Lâm Huyền là bạn.

Tuy nhiên lúc này, một giọng nói âm dương quái khí vang lên.

"Ta nói sao không đi cùng ta, hóa ra là đã sớm tìm được người đi cùng rồi." Tây Vương Mẫu nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Đông Vương Công, ta đi cùng ai, liên quan gì đến ngươi?" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, một người là do một luồng tiên thiên chí dương chi khí hóa thành, người kia là do một luồng tiên thiên chí âm chi khí hóa thành.

Một âm một dương, hai người trông như trời sinh một đôi.

Nhưng Tây Vương Mẫu đối với Đông Vương Công một chút cũng không ưa, thậm chí còn rất chán ghét.

Nhưng cũng phải thôi, tính cách của Đông Vương Công, không ai thích nổi.

"Đông Vương Công, vết thương lần trước của ngươi, đã khỏi

chưa?" Lâm Huyền cười nói.

"Ngươi..." Sắc mặt Đông Vương Công đột nhiên biến đổi.

"Hai vị đạo hữu, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý.

Thánh nhân sắp giảng đạo, không nên làm mất hòa khí." Động tĩnh ở đây, đã kinh động đến Hồng Vân.

Hồng Vân là một lão người tốt điển hình, thấy Lâm Huyền và bọn họ cãi nhau liền vội vàng chạy tới khuyên can.

"Lâm Huyền, ngươi cứ chờ đấy cho ta!" Đông Vương Công thấy vậy liền phẫn nộ rời đi, dù sao cũng đánh không lại.

"Vị đạo hữu này, oan gia nên cởi không nên buộc a!" Còn chưa đợi Hồng Vân nói xong, Lâm Huyền đã lười để ý, trực tiếp cùng Tây Vương Mẫu rời đi.

Loại người như Hồng Vân, nói là có lòng tốt, nhưng lại là loại phiền phức nhất, còn thích dùng đạo đức để trói buộc người khác.

Trong Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, vì một kiện linh bảo cũng có thể đánh đến đầu rơi máu chảy, suy nghĩ của y quá ngây thơ rồi.

Hy vọng đến ngày y chết, có thể hiểu ra đạo lý này.

"Ai...

Chuyện này..." Hồng Vân nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Huyền cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Ngươi a!

Sau này vẫn nên sửa cái tính này đi.

Hai người đó vốn đã có thù oán, đâu phải ngươi dăm ba câu là có thể khuyên hòa được?

Lần này ngươi đắc tội cả hai bên rồi." Trấn Nguyên Tử không nói

nên lời.

Lão bằng hữu này của ông tính cách cứ như vậy, không biết đã nói bao nhiêu lần rồi.

Ông chỉ sợ sau này sẽ rước lấy họa hoạn, lúc đó thì phiền phức to.

Lâm Huyền và Tây Vương Mẫu đồng hành, hai người cùng nhau tiến vào trong hỗn độn.

Tây Vương Mẫu không giống tên nghèo kiết xác Đông Vương Công kia, vẫn có Tiên thiên linh bảo bên người.

Cương phong tuy dữ dội, nhưng đối với hai người bọn họ chỉ là chuyện nhỏ.

Về chuyện của Đông Vương Công lúc nãy, hai người cũng ngầm hiểu không đề cập tới, không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà làm hỏng tâm trạng.

Bọn họ băng qua hỗn độn, cuối cùng cũng nhìn thấy một tòa cung điện hùng vĩ xuất hiện trước mắt.

Trên đó có tấm biển khắc ba chữ lớn "Tử Tiêu Cung".

Đạo vận tỏa ra, khiến đạo tâm của tất cả sinh linh đến cầu đạo đều rung động.

Không ít người thậm chí vào khoảnh khắc này tâm cảnh còn được đề thăng.

Đối với việc Thánh nhân giảng đạo cũng càng thêm mong đợi!

Ngàn năm trôi qua, bên ngoài Tử Tiêu Cung trong hỗn độn, lục tục có gần ba ngàn người đến.

Tiếp đó, một đôi đồng nam đồng nữ phấn điêu ngọc trác xuất hiện bên ngoài cung, hai đồng tử này vậy mà cũng là tồn tại cấp Đại La.

“Ngàn năm đã đến, Tử Tiêu Cung mở!” Theo tiếng nói của chúng, đại môn Tử Tiêu Cung lập tức mở ra.

Những sinh linh đến nghe đạo đều ào ào chui vào.

Tử Tiêu Cung nhìn bên ngoài không lớn, nhưng không gian bên trong lại vô cùng tận, cho dù chứa mấy ngàn người cũng không hề có vẻ chật chội.

Bên trong tràn ngập huyền hoàng chi khí, đạo vận dồi dào, nếu tu hành ở đây một ngày, đủ bằng bên ngoài trăm năm.

“Thánh nhân ra oai, đúng là hoành tráng a!” Lâm Huyền lẩm bẩm.

“Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, tham gia nghe giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, mời lựa chọn phần thưởng.” “Lựa chọn một: Cửu Chuyển Kim Đan một bình.” “Lựa chọn hai: Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Tử Long Tiên.” “Lựa chọn ba: Ẩn Nặc Hộ Giáp thăng cấp (2.0).” Lâm Huyền sớm đã đoán được hệ thống sẽ cho phần thưởng, liền chọn ba.

Xuất hiện tùy chọn thăng cấp Ẩn Nặc Hộ Giáp, xem ra hệ thống đang đề phòng Hồng Quân.

Sau khi vào Tử Tiêu Cung, xuất hiện trước mắt bọn họ là sáu cái bồ đoàn.

Chương 24

Trên sáu cái bồ đoàn này, tử khí lượn lờ, từng đợt đạo vận hiển hóa, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

“Huyền đạo hữu, sáu cái bồ đoàn này...” Trong mắt Tây Vương Mẫu lóe lên tia khác thường.

“Không đến lượt chúng ta đâu.” Lâm Huyền cười ha hả nói.

Trước đó hắn cũng đã cân nhắc có nên cướp một cái bồ đoàn ngồi thử không.

Với thực lực hiện tại của hắn, phòng ngự mở hết cỡ, trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung không một ai có thể phá vỡ, cướp một cái bồ đoàn rất đơn giản.

Nhưng cuối cùng hắn đã từ bỏ.

Sáu cái bồ đoàn đại biểu cho sáu vị Thánh, nhưng cũng là một cái gông xiềng.

Tam Thanh và Nữ Oa vốn có tư chất dùng sức mạnh chứng đạo, nhưng bị Hồng Quân tính kế, trảm tam thi, cuối cùng vẫn phải đi con đường công đức chứng đạo rác rưởi nhất.

Hai thánh phương Tây thì khỏi phải nói, thánh vị này là Hồng Quân dùng để bồi thường cho phương Tây.

Cuối cùng lục thánh đều bị ép nuốt Vẫn Thánh Đan, chịu sự kiềm chế của Hồng Quân và Thiên Đạo.

Càng đừng nói trong Hồng mông tử khí kia, còn có “gia vị” của Hồng Quân.

Vị trí này, không thể ngồi.

Thế nhưng, cũng chỉ trong chớp mắt, Tam Thanh đã chiếm được ba cái bồ đoàn, Côn Bằng dựa vào tốc độ, đoạt được một cái, Hồng Vân nhờ sự giúp đỡ của Trấn Nguyên Tử cũng ngồi lên được một cái.

Khi nhìn về phía cái bồ đoàn cuối cùng, Lâm Huyền sững sờ.

Người quen a!

"Huyền đạo hữu, vị đó chính là Nữ Oa đạo hữu ở Bất Chu Sơn." Tây Vương Mẫu giới thiệu.

Nữ Oa cũng quay đầu lại mỉm cười với bọn họ.

Phục Hy phía sau nàng cũng nhìn sang, mặt đầy cảnh giác, đặc biệt là khi nhìn về phía Lâm Huyền, còn ném cho một ánh mắt cảnh cáo, dùng thân thể che Nữ Oa kín mít.

Đàn ông à?

Dám nhìn muội muội ta thêm một cái, tròng mắt cũng khoét ra cho ngươi!

Lâm Huyền: ???

Ngay khi sáu vị trí vừa được ngồi xuống, hai đồng tử lập tức lên tiếng.

"Lão gia pháp chỉ, trong Tử Tiêu Cung, không được làm ồn!" Đế Tuấn vốn đang chuẩn bị đi cướp bồ đoàn đành phải thôi.

Vốn dĩ, bằng thực lực của hắn, lại có Thái Nhất trợ giúp, hắn có cơ hội chiếm được bồ đoàn.

Nhưng vừa rồi hắn đang bận tâm chuyện khác, nên đã bỏ lỡ cơ hội tốt.

"Đế Tuấn đạo hữu không cần tự trách, ngươi cũng là có lòng tốt, ai biết vận khí của chúng ta lại kém như vậy, gặp phải bão cương phong, nếu không có đạo hữu che chở, mấy người chúng ta e rằng

cũng khó mà thoát nạn.” Một văn sĩ trung niên mặc áo trắng nói.

Đế Tuấn và Thái Nhất dẫn theo nghìn người vào hỗn độn, cuối cùng thành công vào được Tử Tiêu Cung cũng chỉ còn hai ba mươi người, tổn thất thảm trọng.

“Là ta có lỗi với các vị đạo hữu!” Đế Tuấn thở dài một hơi.

Vốn định tập hợp một thế lực hùng mạnh trong Tử Tiêu Cung, bây giờ xem ra, kế hoạch này đã thất bại.

Mà đồng tử cũng đã lên tiếng, hắn dù muốn ngồi bồ đoàn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có điều, một vị nào đó đang ngồi trên bồ đoàn lại cảm thấy không được tự tại cho lắm.

Côn Bằng cứ cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, sau gáy lạnh toát.

Nhưng mỗi lần y quay lại quan sát, lại chẳng thấy gì.

“Tam đệ đã nói, đánh lén phải có kỹ xảo.

Tên Côn Bằng này, ta tìm được cơ hội sẽ cho hắn một gậy, đánh không chết hắn, dám tập kích ta à?” Thái Nhất cầm Kim Ô Phần Thần Côn quơ quơ.

Hắn là người rất để bụng!

Lâm Huyền tốt với hắn, hắn có thể nhớ cả đời.

Côn Bằng đã chơi xấu hắn, hắn cũng có thể nhớ cả đời.

Lúc này, mọi người liền thấy một lão nhân áo bào trắng chậm rãi đáp xuống chủ vị.

Nhìn qua một cái, vậy mà không một ai có thể nhìn thấu chân dung của lão giả này, mỗi cử chỉ của ông dường như đều ẩn chứa chân lý thế gian, khiến người ta không thể dứt ra!

Trừ Lâm Huyền ra, người tỉnh lại đầu tiên, phải kể đến Lão Tử có tu vi cao nhất.

Giờ phút này, Lão Tử đã không còn chút ngạo khí nào.

Là người đứng đầu Tam Thanh, trước khi đến Tử Tiêu Cung, ông vẫn cảm thấy mình là tồn tại đỉnh cao trên đại địa Hồng Hoang.

Nhưng khi nhìn thấy Hồng Quân, ông mới biết mình nhỏ bé đến mức nào, và cũng đáng cười đến mức nào.

"Tỉnh lại!" Hồng Quân khẽ giơ tay.

Ba ngàn khách hồng trần đều tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân, tất cả đều là vẻ kính sợ và sùng bái.

Trải qua màn này, bất kể là ai, đều không dám tùy tiện làm càn!

Thánh uy mênh mông, không thể mạo phạm!

La Hầu trong bóng rắn nhìn Hồng Quân, mắt đầy hận ý, mối thù cản đường, vĩnh thế khó quên.

Nhưng La Hầu không dám ló đầu ra, giấu mình thật kỹ.

Cuối cùng Hồng Quân cũng không nhìn ra manh mối gì, Lâm Huyền và La Hầu đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi mọi người tưởng rằng buổi giảng đạo sắp bắt đầu.

Đột nhiên, hai bóng người đầu trọc lao vào.

Lâm Huyền vừa nhìn đã biết, màn kịch hay đã đến!

Hai cái đầu trọc kia vừa vào Tử Tiêu Cung, liền không chút giữ thể diện mà bắt đầu gào khóc.

"Sư huynh đệ hai người chúng ta nghe theo lời Thánh nhân giảng đạo, ngày đêm không nghỉ, đi ngàn năm, không ngờ vẫn chậm một bước a!" "Phương Tây chúng ta nghèo khó, đến cả trời cũng không

thương.

Bây giờ đến Tử Tiêu Cung, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, thà đâm đầu chết quách cho xong.” Nhất thời, cả Tử Tiêu Cung khóc trời lóc đất.

Rất nhiều cường giả đều nhíu mày vì điều này.

Bọn họ nhìn qua, thực lực của hai cái đầu trọc này cũng không yếu, cũng có tu vi Đại La hậu kỳ, bọn họ không cần mặt mũi sao?

Hơn nữa, ở đây ai mà không biết sáu cái bồ đoàn kia ý nghĩa phi phàm, thứ này, ai lại nhường chứ!

Ai lại ngốc như vậy!

Kết quả, một giọng nói đột nhiên vang lên: “Hai vị đạo hữu, các ngươi thật không dễ dàng, ta nhường chỗ cho các ngươi nhé!” Mọi người: ???

Mẹ kiếp, thật sự có thằng ngốc à!

Trấn Nguyên Tử lúc này muốn ngăn cản, nhưng ngay khoảnh khắc Hồng Vân đứng dậy, Tiếp Dẫn đã như tên lửa lao tới, một mông ngồi lên bồ đoàn.

“Đa tạ đạo hữu, đa tạ đạo hữu nhường chỗ.” Tiếp Dẫn luôn miệng nói, sau đó lại bắt đầu khóc lóc.

“Các vị làm ơn làm phước, sư huynh đệ hai người chúng ta mệnh khổ, ai nhường cho sư đệ ta một chỗ nữa đi!” Chuẩn Đề cũng phối hợp khóc lớn.

Lúc này, năm người ngồi trên bồ đoàn đều không thèm để ý.

Tiếp Dẫn nhìn một lượt, Tam Thanh là một thể, không động vào được.

Phục Hy sau lưng Nữ Oa kia vừa nhìn đã biết không phải dạng dễ

chọc.

Tiếp Dẫn lập tức nhìn về phía Côn Bằng.

"Đạo hữu, nhường chỗ thì thế nào?" Hồng Vân thấy vậy lại làm người hòa giải, khuyên nhủ: "Côn Bằng đạo hữu, hai vị ở phương Tây này đều không dễ dàng gì, hay là nhường chỗ cho họ đi." Trấn Nguyên Tử lại một lần nữa câm nín.

Tuy là đang làm việc tốt, nhưng cứ mở miệng một lần là lại đắc tội người khác.

Ông có lúc thật sự muốn khâu miệng Hồng Vân lại.

"Cút!" Côn Bằng vốn dĩ tính tình đã không tốt.

"Bọn mang lông đội sừng, cũng xứng cùng hàng với chúng ta sao?" Lúc này, một giọng nói truyền đến, Nguyên Thủy mở miệng, thậm chí trực tiếp ra tay.

Một câu nói của y đã đắc tội không ít người trong Tử Tiêu Cung, nhưng vì thực lực Tam Thanh mạnh mẽ, không ai dám tính toán với y.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng chớp đúng thời cơ, nhân cơ hội ra tay, trực tiếp đánh Côn Bằng rơi xuống, Chuẩn Đề nhanh như chớp ngồi vào chỗ đó.

"Ngươi... các ngươi?" Côn Bằng tức giận, định ra tay thì Hồng Quân lên tiếng.

"Các ngươi, đừng làm ồn, bồ đoàn đã định, không được tranh cãi nữa!" Giờ phút này, cho dù Côn Bằng trong lòng uất kết, nhưng cũng không dám nói nhiều.

Chỉ là lúc này, y đã ghi hận mấy người này.

"Lần giảng đạo này tổng cộng có ba lần, mỗi lần ba ngàn năm, vừa hợp với số ba ngàn của đại đạo." Hồng Quân mở lời.

Chương 25

Nhưng ngay sau đó, Hồng Quân khẽ cười một tiếng, nói: "Pháp, không truyền cho Lục Nhĩ!" Mặc dù bây giờ mọi người đều không hiểu, nhưng vẫn đồng thanh nói: "Tuân theo pháp chỉ của Thánh nhân." Chỉ có Lâm Huyền biết, một con khỉ nào đó sắp gặp xui xẻo rồi.

Một lúc sau, trong mắt Hồng Quân lại lóe lên một tia dị sắc, vì ông phát hiện, còn có một người bị lạc trong hỗn độn.

Mà người này, cũng là một trong ba ngàn khách định mệnh của Tử Tiêu Cung.

Nhưng ở đây rõ ràng đã đủ ba ngàn người rồi mà!

Hồng Quân vội vàng suy diễn một phen, cuối cùng phát hiện không tính ra được gì.

Thôi vậy, đại đạo năm mươi, độn đi một.

Có biến số là chuyện bình thường.

Chỉ cần Dương Mi đã rời đi, trong Hồng Hoang này, sẽ không ai có thể thoát khỏi tính toán của mình.

Hồng Quân cũng không nghĩ nhiều nữa, buổi giảng đạo bắt đầu.

Lần giảng đạo đầu tiên kéo dài ba ngàn năm, giảng về cảnh giới từ Địa Tiên đến Đại La.

Tuy rằng những người có mặt đa số đều ở cảnh giới Đại La, nhưng sau khi nghe xong, cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Lâm Huyền cũng nhân cơ hội này sắp xếp lại cảnh giới của bản thân, nền tảng không chỉ càng thêm vững chắc, mà cảnh giới cũng đã

đạt đến đỉnh phong Đại La.

"Ba ngàn năm đã đến, buổi giảng đạo kết thúc tại đây, các ngươi vạn năm sau hãy trở lại." "Ghi nhớ, chỗ ngồi không thể thay đổi!" Đợi đến khi mọi người mở mắt ra lần nữa, lại phát hiện mình đã ở trong Hồng Hoang.

"Thủ đoạn của Thánh nhân, thật đúng là thần uy khó lường a!" Lão Tử cảm khái nói.

Đột nhiên, Nguyên Thủy tâm thần khẽ động, nói: "Đại huynh, tam đệ, ta vừa rồi trong lòng dường như có cảm ứng, hình như có linh bảo hiện thế." Không chỉ Nguyên Thủy, Lão Tử và Thông Thiên cũng có cảm ứng.

Ba huynh đệ này là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, được Bàn Cổ ban phước, trong cơ thể không chỉ có công đức khai thiên để thành thánh, mà phúc duyên còn cực kỳ sâu dày.

Ra khỏi cửa một chuyến cũng có thể nhặt được mấy kiện linh bảo.

Chỉ tiếc là sau này bị Hồng Quân nuôi phế đi không nói, còn bị Hồng Quân tính kế khiến ba huynh đệ tan rã, thậm chí là đánh nhau đến xé rách mặt mũi, không còn chút tình nghĩa ngày xưa.

Ba người có cảm ứng xong, lập tức rời đi.

"Huyền đạo hữu, Tây Vương Mẫu đạo hữu." Nữ Oa qua chào hỏi.

Lâm Huyền biết, không trốn được rồi.

Phục Hy giống như một vệ sĩ, theo sát sau lưng Nữ Oa, không rời nửa bước.

"Ca, đây chính là Huyền đạo hữu mà muội đã nói, huynh ấy học

thức cực kỳ uyên bác, lần trước cũng chính là huynh ấy nói cho muội biết có Thánh nhân tồn tại." Nữ Oa giới thiệu.

Phục Hy cười nói: "Thì ra đây là Huyền đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu, muội muội nhà ta đã nhắc đến mấy lần rồi." Đặc biệt là khi nói đến "nhắc đến mấy lần", giọng điệu liền nhấn mạnh.

Ánh mắt muốn xiên người, đó là giấu cũng không giấu được.

"Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, oán niệm của Phục Hy, mời lựa chọn phần thưởng." "Lựa chọn một: Tinh phách Ma Thần Ngự Chi x1 (5/12)." "Lựa chọn hai: Tử Ngọc Thạch một viên." "Lựa chọn ba: Tiên thiên linh thực vật Bích Ngọc Thảo." Lâm Huyền lấy tinh phách Ma Thần Ngự Chi.

Xem ra mình lại nằm không cũng trúng đạn.

Nhưng Phục Hy so với Đế Tuấn, vẫn nói lý lẽ hơn một chút.

Vị này chỉ là oán niệm, còn vị kia thì trực tiếp là sát ý.

Lâm Huyền vội vàng đáp lại: "Là Nữ Oa đạo hữu quá khen rồi." Sắc mặt Phục Hy lúc này mới dịu đi một chút.

"Xin hỏi vị đạo hữu này, có phải đến từ Quy tộc không?" Lúc này lại một giọng nói khác vang lên.

Lâm Huyền quay đầu nhìn lại, là Thái Nhất.

Đế Tuấn đi bên cạnh y.

Lúc này Thái Nhất mặt đầy mong đợi, có chút sốt ruột lại mở miệng: "Đạo hữu, ngươi có biết một con Huyền quy không!

Trông giống hệt Huyền quy, còn có một cái mai." Nữ Oa: ???

Tây Vương Mẫu: ???

Phục Hy: ???

Lâm Huyền: .....

Một con Huyền quy, trông giống Huyền quy...

Mẹ nó chứ!

Miêu tả kiểu gì vậy, Nữ Oa bọn họ đều ngây người.

"Đạo hữu, ngươi có thể miêu tả rõ hơn một chút không?

Huyền quy của Quy tộc ta có hơn vạn con, ngươi nói có hơi qua loa..." Khóe miệng Lâm Huyền giật giật.

Không hổ là Thái Nhất, vẫn là công thức cũ!

Hắn đã nghĩ đến khả năng Thái Nhất sẽ tìm mình, nên cũng đã có sự chuẩn bị.

Trong lòng khẽ thở dài, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh.

"A!

Ta cũng không biết nó tên gì, chỉ biết nó biết làm lẩu, biết làm đồ nướng, rất ngon, còn có một thứ gọi là rượu, uống rất ngon." Thái Nhất lại mở miệng.

Đế Tuấn bên cạnh trong mắt lóe lên tia khác thường.

Quyết định rồi, chỉ cần tìm được tung tích của tam đệ kia, hay là trực tiếp giết rùa diệt khẩu cho xong.

Là đại ca, hắn biết hiện tại Thái Nhất điên cuồng đến mức nào để tìm tam đệ kia.

Hắn từng đề nghị, chỉ cần Thái Nhất vượt qua cảnh giới Đại La, là có thể tìm được tam đệ, kết quả Thái Nhất trực tiếp bế quan hàng chục triệu năm.

Không ra khỏi Thái Dương Tinh, chỉ có tu luyện, tu luyện.

Địa vị của tam đệ kia trong lòng Thái Nhất, quá cao rồi, cao đến

mức uy hiếp cả Đế Tuấn hắn!

Lâm Huyền giả vờ suy nghĩ một lát.

"Vị tộc nhân mà ngươi nói, ta có ấn tượng, nó được lão tổ của tộc ta đưa về tổ địa, lúc đó nó còn dạy chúng ta nướng đồ, làm lẩu các món ngon, còn dạy chúng ta ủ rượu.

Chỉ tiếc là, lúc lão tổ bị trấn phong, vị tộc nhân đó cũng đã cùng lão tổ rời đi." Nghe lời Lâm Huyền, Thái Nhất lập tức thất vọng.

Đó là sự thất vọng thật sự.

Trên thế giới này, người tốt với mình, có lẽ chỉ có đại ca và tam đệ, nhưng mình lại không bảo vệ được tam đệ, làm mất tam đệ rồi.

Y rất áy náy.

Nhìn thấy bộ dạng này của Thái Nhất, Lâm Huyền cũng có chút đau lòng.

Hắn vẫn luôn trốn tránh Thái Nhất, nói cho cùng là sợ phiền phức, hơn nữa còn có một Đế Tuấn kẹp ở giữa, để Thái Nhất đoạn tuyệt suy nghĩ này là tốt cho tất cả mọi người.

Nhưng hắn tự hỏi lòng mình, nếu Thái Nhất thật sự gặp phải nguy hiểm gì, bất trắc gì, mình có thật sự sẽ khoanh tay đứng nhìn không?

Hắn là người xuyên không, vẫn luôn dùng góc độ của một người ngoài cuộc để nhìn Hồng Hoang, quan sát vạn linh Hồng Hoang.

Nhưng trên con đường đại đạo, mình có thật sự có thể tránh được tất cả không?

Mình bây giờ, là sinh linh Hồng Hoang, có những thứ, e rằng không thể tránh được.

Cho nên vừa rồi, Lâm Huyền vốn định trực tiếp bịa ra chuyện mình đã chết, nhưng cuối cùng vẫn để lại cho Thái Nhất một chút hy

vọng.

Đợi đến khi thời cơ chín muồi, vẫn sẽ có lúc tương nhận.

"Thái Nhất, ngươi không cần đau lòng, tam đệ chỉ là bị phong trấn, không phải là không có cách cứu, đợi cảnh giới của ngươi đạt đến một mức độ nào đó, không phải là không cứu được tam đệ ra." Đế Tuấn khuyên nhủ, nhưng trong mắt lại không giấu được sự vui mừng.

"Ừm!

Ta phải nỗ lực tu luyện, cứu tam đệ ra!" Thái Nhất hạ quyết tâm.

Đột nhiên, Thái Nhất kêu lên: "Đại ca, ta hình như cảm nhận được có thứ gì đó đang gọi ta!" Tình huống này, có lẽ Thái Nhất không biết, nhưng Đế Tuấn rất rõ, e là có linh bảo hiện thế.

Lập tức dẫn Thái Nhất rời đi.

Ngay khoảnh khắc Đế Tuấn đi, bên tai Lâm Huyền liền truyền đến một giọng nói.

"Vị đạo hữu này, ta không quan tâm người mà Thái Nhất tâm tâm niệm niệm có bị phong trấn hay không, nhưng bắt đầu từ hôm nay, người đó không được phép xuất hiện trước mắt Thái Nhất, nếu không, Quy tộc các ngươi tự gánh hậu quả!" Đây là truyền âm của Đế Tuấn.

Chỉ có một mình Lâm Huyền có thể nghe thấy.

Giờ phút này sắc mặt Lâm Huyền đã trở nên có chút khó coi.

Không hổ là Yêu đình chi chủ sau này, thật đúng là bá đạo!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến Lâm Huyền bây giờ không dám cùng Thái Nhất tương nhận, chính là không muốn để Thái Nhất kẹt giữa hắn và Đế Tuấn, khó mà lựa chọn!

“Ca, muội hình như cũng cảm nhận được một tiếng gọi, e là có linh bảo xuất thế rồi.” Nữ Oa rất thẳng thắn, trực tiếp nói: “Hai vị đạo hữu, chúng ta cùng đi nhé!” Phục Hy tuy cảm thấy muội muội nhà mình có chút ngốc, nhưng vẫn đồng ý.

Vừa hay hắn cũng muốn xem muội muội và vị Huyền đạo nhân này rốt cuộc đã phát triển đến bước nào.

Chỉ cần phát hiện có gì không đúng, hắn sẽ lập tức bóp chết nó trong trứng nước.

Chương 26

Bên kia, Hồng Vân cũng có cảm ứng, cùng Trấn Nguyên Tử đi đến.

Hai người phương Tây vẫn luôn để ý đến các sinh linh trong Tử Tiêu Cung.

"Sư huynh, ta không thấy Hùng Đại Hùng Nhị đâu, ta cũng không cảm ứng được sự tồn tại của Thất Bảo Diệu Thụ, bọn chúng rất có khả năng không có ở đây." Chuẩn Đề thấp giọng nói.

Lần này đến đại địa phương Đông, bọn họ cũng muốn báo thù rửa hận, tốt nhất là tìm lại hết những thứ đã mất.

Thất Bảo Diệu Thụ là linh bảo bạn sinh của Chuẩn Đề, giữa hai thứ có cảm ứng cực kỳ mật thiết.

Chỉ là Ẩn Nặc Hộ Giáp của Lâm Huyền quá mạnh, ngay cả Hồng Quân cũng không tính ra được gì, Chuẩn Đề đương nhiên càng không thể.

"Ta phát hiện trong Tử Tiêu Cung có một Đại La Hùng tộc, nói không chừng có liên hệ với Hùng Đại Hùng Nhị, chúng ta hãy quan sát kỹ một chút." Tiếp Dẫn trầm giọng nói.

Trong khóe mắt của y, có một Hùng tộc trông ngốc nghếch đang gãi đầu.

Mà Hùng tộc kia hoàn toàn không biết mình đã bị để ý.

Đồng thời hai người bọn họ cũng phát hiện dị động của Tam Thanh và những người khác, vội vàng đi theo.

Cùng đi theo, còn có Côn Bằng và Minh Hà.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều đến Bất Chu Sơn.

Bọn họ phát hiện, trên vách núi Bất Chu Sơn có thần quang nở rộ, trong thần quang, có thể nhìn thấy một dây hồ lô uốn lượn sinh trưởng.

Lá hồ lô xanh biếc, tựa như phỉ thúy lục cực phẩm, long lanh trong suốt, nhìn là biết không tầm thường.

Quan trọng nhất là trên dây hồ lô, kết bảy quả hồ lô.

Màu sắc khác nhau, thần quang chính là từ sáu quả hồ lô phát ra.

"Những quả hồ lô này, toàn bộ đều là cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" Lão Tử kinh ngạc không thôi.

Hiện tại Hồng Hoang, rất nhiều nơi còn chưa được khai thác, cho nên trân phẩm không ít.

Tam Thanh là những người được Hồng Hoang ưu ái, linh bảo thu được cũng không ít.

Nhưng mà, cũng chỉ có Lão Tử có một kiện Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp có thể sánh ngang, thậm chí hơn cả cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Mà hồ lô có bảy quả, chính là bảy kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Ngay cả Lão Tử cũng thèm, ai có mặt ở đây mà trong mắt không sáng lên chứ?

Rất nhanh, một bóng đen lóe qua, Côn Bằng ra tay muốn trực tiếp lấy hồ lô.

"Bành!" Nhưng chưa đợi y lấy được hồ lô, một đạo bình chướng trực tiếp chặn y lại.

"Linh vật bậc này, sao có thể không có tiên thiên trận pháp bảo vệ?

Hơn nữa, ta thấy hồ lô này còn chưa chín mà!

Cũng quá coi thường rồi!" Nguyên Thủy chế giễu một tiếng.

Sắc mặt Côn Bằng tái mét, không nói lời nào.

"Tiểu muội, sau khi hồ lô này chín, tiên thiên trận pháp sẽ tiêu tan, chọn đúng thời cơ ra tay!" Phục Hy nói.

Mà Lâm Huyền biết.

Lai lịch của dây Tiên thiên hồ lô này không nhỏ, vốn là Hỗn độn linh căn, vì không được Thiên Đạo Hồng Hoang dung nạp, nên bị hạ cấp.

Bảy quả hồ lô trên đó, trừ quả cuối cùng ra, đều tự chọn chủ nhân.

Ngay cả dây hồ lô và đất tức nhưỡng trồng hồ lô cũng bị Nữ Oa lấy đi để tạo người.

Quả hồ lô cuối cùng cũng bị Hồng Quân lấy đi, sau này ban cho Hạo Thiên.

Mà mục tiêu của Lâm Huyền, chính là quả hồ lô cuối cùng đó.

Đời sau có người gọi nó là Tấn Bảo Hồ Lô, có thể nâng cao đẳng cấp linh bảo ở một mức độ nhất định.

Nhưng Lâm Huyền biết, hồ lô này không đơn giản như vậy.

Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn mươi chín.

Quả hồ lô cuối cùng đó, chính là một tia sinh cơ cuối cùng mà Tiên thiên hồ lô đằng để lại cho chính mình, là hạt giống của chính nó.

Những quả hồ lô còn lại cuối cùng đều thành linh bảo, mất đi sinh cơ, nhưng quả hồ lô cuối cùng, lại là hy vọng để Tiên thiên hồ lô đằng trở lại thành Hỗn độn linh căn.

Hơn nữa, cho dù đến lúc đó không có hy vọng bồi dưỡng thành

Hỗn độn linh căn, nó cũng mạnh hơn sáu quả hồ lô còn lại.

Đời sau quả hồ lô này không có danh tiếng gì, rất có khả năng là bị Hồng Quân cố ý bóp chết sinh cơ, luyện thành bảo vật ban cho Hạo Thiên.

Thật sự là đáng tiếc.

Cũng vào lúc này, trên dây Tiên thiên hồ lô truyền đến dị động.

Sắc mặt mọi người lập tức căng thẳng.

Lấy được một quả hồ lô, đó đều là lời to!

Nếu là bảy quả... thôi bỏ đi, nhiều người như vậy, không thực tế lắm!

"Sư đệ, lát nữa ra tay nhanh lên, bảo vật bậc này, có duyên với phương Tây chúng ta!" Nhưng lời của Tiếp Dẫn vừa dứt, tiên thiên pháp trận tiêu tan, sáu quả hồ lô trên dây hồ lô trong nháy mắt hóa thành độn quang bay ra.

Phản ứng của mọi người đều không chậm, mà Lâm Huyền cũng nắm chặt thời cơ ra tay, hướng về phía quả hồ lô cuối cùng.

Sáu đạo linh quang, giống như tự chọn chủ, đều có mục tiêu của riêng mình.

Tử Kim Hồng Hồ Lô màu tím vàng rơi vào tay Lão Tử.

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô màu tím hồng rơi vào tay Hồng Vân.

Thủy Hỏa Hồ Lô màu tím vàng rơi vào tay Thông Thiên.

Chiêu Yêu Hồ Lô màu tím lục rơi vào tay Nữ Oa.

Trảm Tiên Hồ Lô màu tím trắng rơi vào tay Thái Nhất.

Hỗn Độn Hồ Lô màu tím đen rơi vào tay Nguyên Thủy.

Sáu quả hồ lô, trong nháy mắt đã có chủ!

Điều này khiến những người không lấy được hồ lô đều ngây người.

Như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Minh Hà, Côn Bằng, tay trắng không không, hoàn toàn không ngờ hồ lô sẽ tự động chọn chủ.

Mà Tây Vương Mẫu tính tình đạm bạc, chỉ đến xem náo nhiệt, cũng không nghĩ đến việc đoạt bảo.

Nhưng bọn họ rất nhanh phản ứng lại.

Hồ lô có bảy quả, trên dây hồ lô còn lại một quả.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều đồng loạt hướng về phía quả hồ lô màu tím thuần cuối cùng.

Ngay cả Đế Tuấn phản ứng cũng không chậm, ai lại chê linh bảo nhiều chứ?

Tuy nhiên, bọn họ cuối cùng vẫn chậm một bước.

Đột nhiên một hư ảnh Huyền Vũ chặn trước mặt họ.

Chặn tất cả mọi người lại.

Và quả hồ lô màu tím cũng rơi vào tay Lâm Huyền.

"Xem ra, bảo vật này có duyên với ta nhất rồi." Lâm Huyền cười nói thu hồ lô lại.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều nhìn Lâm Huyền kinh ngạc không thôi.

Không phải vì hồ lô bị cướp!

Mà là vì người này, vậy mà đã chặn được sự tranh đoạt của nhiều người như vậy?

Tuy rằng không phải toàn lực ra tay, nhưng những người có mặt ở đây ai không phải là cường giả hàng đầu của Hồng Hoang hiện tại?

Thế nhưng điều mà bọn họ không biết là, phòng ngự của Lâm Huyền còn chưa mở hết, thậm chí Kinh Cức Hộ Giáp cũng chưa bật.

"Phòng ngự của người này, quá mạnh!" Phục Hy kinh ngạc thán phục.

Trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa cũng liên tục lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Đế Tuấn và những người khác cũng kinh nghi bất định.

Với phòng ngự bậc này, cộng thêm nhân viên ở đây phức tạp, về cơ bản đã dập tắt ý định cướp đoạt của Lâm Huyền.

Vốn dĩ những người này có ý định thu lấy dây hồ lô, dù sao cũng là thần vật kết ra bảy quả hồ lô.

Nhưng khi nhìn lại, dây hồ lô này đã mất đi sinh cơ, không còn chút linh tính nào.

Cuối cùng mọi người giải tán, Tam Thanh rời đi đầu tiên.

Chương 27

Mỗi người một quả hồ lô, lòng đầy mãn nguyện.

Tiếp theo là Côn Bằng, Minh Hà và những người khác.

Lúc Đế Tuấn đi, còn nhìn sâu vào Lâm Huyền một cái.

Hai người phương Tây có ý định tìm Lâm Huyền đòi hồ lô, nhưng thấy bên cạnh Lâm Huyền có Nữ Oa và những người khác, liền dập tắt ý nghĩ này, cũng quay người rời đi.

Ngay sau đó Lâm Huyền giơ tay thu lấy dây hồ lô và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng thì không sao, những nơi khác trong Hồng Hoang cũng có, nhưng dây hồ lô thì chỉ có một.

Liên quan đến công đức tạo người sau này.

Lâm Huyền cũng coi như là hớt tay trên, mục đích là để sau này ké một phần.

Công đức là vạn năng, có thể nâng cao tu vi, càng có thể dùng để hộ thể.

Chỉ cần ngươi có nhiều công đức, Thánh nhân cũng không dám dễ dàng ra tay với ngươi.

"Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu hớt tay trên Tiên thiên hồ lô đằng, mở khóa thành tựu hệ liệt (công đức tạo người), mời lựa chọn phần thưởng." "Lựa chọn một, hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, Thanh Quang Kiếm." "Lựa chọn hai, tốc độ x2." "Lựa chọn ba, Lưu Ly Hộ Giáp thăng cấp (bản 3.0)." Lâm Huyền thấy mở khóa thành tựu hệ liệt, xem ra việc hớt tay trên dây hồ lô là một lựa chọn chính xác.

Trước đây sau khi mở khóa thành tựu hệ liệt thu đồ đệ, trong một nguyên hội, trên người Huyền Tùng đã kích hoạt ba lần phần thưởng.

Loại thành tựu hệ liệt này, phần thưởng đầu ra ổn định.

Nhưng Lâm Huyền cũng nhận ra, hiện tại những phần thưởng cấp cao như Kinh Cức Hộ Giáp và Kim Cương Bất Diệt Thân đã rất khó nhận được.

Lâm Huyền nghi ngờ có phải là phải đợi tu vi đột phá, những phần thưởng này mới có thể mở khóa lại, cấp bậc mới có thể nâng lên lần nữa.

Nữ Oa thực ra trong lòng có cảm ứng, vốn định thu lấy hai vật này, kết quả Lâm Huyền ra tay trước, nàng tự nhận quan hệ với Lâm Huyền không đặc biệt tốt, nên không tiện mở miệng đòi.

"Huyền đạo hữu, ta lần này nghe đạo có chút cảm ngộ, xin phép quay về Tây Côn Luân trước." Tây Vương Mẫu mở miệng nói.

"Được!

Sau này hoan nghênh đạo hữu đến đạo trường của ta làm khách." Lâm Huyền cười nói.

Lâm Huyền đối với Tây Vương Mẫu luôn có ấn tượng khá tốt.

Không kiêu không nóng, không tranh không đoạt!

Có lẽ cũng vì tính cách này, cộng thêm thiên tư không đặc biệt mạnh, không bị trời ghen ghét, nên mới có thể sống sót qua các lần lượng kiếp của Hồng Hoang.

Lâm Huyền cũng sẵn lòng kết giao với Tây Vương Mẫu, đương nhiên, là bạn bè, đạo hữu đơn thuần.

"Huyền đạo hữu, không biết ta có vinh hạnh đến đạo trường của ngươi ngồi một chút không?" Nữ Oa do dự nửa ngày cuối cùng cũng

mở miệng.

Phục Hy bên cạnh có chút không bình tĩnh, chẳng lẽ tiểu muội thật sự có cảm giác gì với Huyền đạo nhân này sao?

Chuyện này không được!

Nhưng không đợi hắn mở miệng, Nữ Oa đã ra hiệu cho Phục Hy.

Về việc tại sao Nữ Oa lại muốn đến đạo trường của mình làm khách, Lâm Huyền trong lòng rất rõ.

Chẳng qua là vì dây hồ lô.

Nhưng đây cũng là một trong những mục đích của hắn.

Đã có ý định hớt tay trên một phần công đức tạo người, thì việc xây dựng quan hệ tốt với Nữ Oa là cần thiết.

Về phần Phục Hy, không cố chấp, bá đạo như Đế Tuấn, phẩm tính cũng rất tốt, chỉ cần mình không có ý nghĩ không đứng đắn với Nữ Oa, hắn sẽ không xù lông.

Hiện tại Lâm Huyền một lòng lo phòng ngự, cũng thực sự không có ý nghĩ không đứng đắn gì với Nữ Oa.

"Hai vị đạo hữu nếu không chê, ta bây giờ sẽ đưa hai vị qua đó." Giảng đạo ba ngàn năm, cũng không biết tên nhóc Huyền Tùng kia bây giờ thế nào rồi.

Lâm Huyền dẫn theo hai người Phục Hy xuất phát đến đảo Phương Trượng.

Sau khi bọn Lâm Huyền đi, một bóng người áo bào trắng xuất hiện.

"Quả hồ lô cuối cùng, bị tên nhóc Quy tộc kia lấy đi rồi sao?" Hồng Quân lẩm bẩm.

Khi Lâm Huyền xuất hiện ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đã nhận ra tên nhóc này chính là thiên kiêu Quy tộc xuất hiện vào thời Long Hán kiếp.

Lúc đó ông không để ý nhiều.

Đương nhiên, bây giờ càng không để ý.

Cho dù Huyền Vũ còn sống, ông cũng không hề kiêng dè.

Tên nhóc này có lẽ là một trong những hậu thủ mà Huyền Vũ để lại, cơ duyên xảo hợp lấy đi hồ lô.

Vấn đề không lớn.

Thậm chí, mình có thể dùng nó, lại có thêm một quân cờ!

Trên Đông Hải, tiên đảo Phương Trượng linh khí mênh mông.

"Hai vị đạo hữu, đây là nơi ở của kẻ hèn này, có chút đơn sơ." Lâm Huyền mở miệng.

Thế nhưng Nữ Oa và Phục Hy sau khi thấy đảo Phương Trượng, trong lòng cũng khẽ kinh ngạc.

Đạo trường của hai người họ tọa lạc trên Bất Chu Sơn, cũng là đạo trường có số má trong Hồng Hoang.

Đảo Phương Trượng này không hề kém hơn đạo trường của họ.

Nền tảng của vị Huyền đạo hữu này, cũng là cực kỳ mạnh.

Dù sao pháp, lữ, tài, địa, có thể ở trên một tiên sơn như vậy, chứng tỏ bản lĩnh không nhỏ.

"Huyền đạo hữu khiêm tốn rồi, linh sơn bậc này, trong Hồng Hoang hiếm có.

Nếu có thể, sau này ta còn muốn đến đây đi lại nhiều hơn." Nữ Oa cười nói.

Dung mạo của nàng vốn đã tuyệt mỹ, một cái nhíu mày một nụ cười đều có thể khiến trời đất thất sắc.

Trong lòng Phục Hy lập tức cảnh giác cao độ, đợi sau lần này, nhất định phải hỏi tiểu muội tại sao lại đối xử ưu ái với người này như vậy.

"Tiên đảo này đúng là không tệ, nhưng so với đạo trường của chúng ta thì còn kém xa." Phục Hy chua lè nói.

Lâm Huyền cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp bấm pháp quyết chuẩn bị mở hộ sơn đại trận.

Trận này, vốn là tiên thiên đại trận trên đảo Phương Trượng, sau này Lâm Huyền dùng linh bảo gia cố, sau nữa Huyền Tùng trận đạo có thành tựu, thường xuyên mày mò trên trận này, nói là hang ổ không thể bị phá, đã tốn không ít tâm tư.

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Sau khi Lâm Huyền bấm pháp quyết, đại trận kia, vậy mà không hề nhúc nhích.

"Xin lỗi, có lẽ là nhớ nhầm pháp quyết rồi." Lâm Huyền cười gượng gạo, lại bấm pháp quyết lần nữa.

Phục Hy, Nữ Oa: ???

Cái này cũng có thể nhớ nhầm sao?

Hộ sơn đại trận, thực ra cũng tương đương với cửa chính nhà mình.

Bây giờ chính là mình bị cửa chặn lại.

Nói là vô lý thì cũng hơi quá.

Dù sao ai cũng có lúc cầm nhầm chìa khóa.

Nhưng tiếp theo, Lâm Huyền thử gần mười loại pháp môn mở trận, kết quả không ngoại lệ đều thất bại.

Sắc mặt Lâm Huyền cũng trở nên khó coi.

Chẳng lẽ nhân lúc mình đi nghe đạo, đảo Phương Trượng đã bị công phá, nhưng cũng không có dấu vết chiến đấu nào!

"Cái đó, Huyền đạo hữu, có phải ngươi đi nhầm chỗ rồi không?

Đây không phải là đạo trường của ngươi chứ!" Nữ Oa thực sự không nhịn được nữa, mở miệng hỏi.

Phục Hy cũng cảm thấy người này quá không đáng tin.

Chẳng lẽ vì sĩ diện, nên mới giả vờ?

Có khả năng!

Và lúc này, Lâm Huyền như nghĩ đến điều gì, nắm đấm cũng cứng lại.

"Nghiệt đồ, mau mở hộ đảo đại trận ra!" Tiếng gọi này mang theo sự tức giận, lại mang theo chút bất đắc dĩ.

Hắn đã hiểu, chắc chắn là Huyền Tùng nhân lúc mình ra ngoài, đã sửa lại trận pháp.

Tên này làm chuyện này cũng không phải một hai lần.

Lúc này, bên trong đảo Phương Trượng cũng truyền đến một trận động tĩnh.

Tiếp đó một bóng người xuất hiện trước mặt bọn Lâm Huyền.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Huyền, Huyền Tùng lại đầy cảnh giác.

Chương 28

“Ngươi không phải sư tôn của ta, ngươi là ai?” Nữ Oa: ???

Phục Hy nhíu mày.

“Tiểu muội, hay là chúng ta đi đi!” Phục Hy không muốn ở lại nữa, chỉ là Nữ Oa tiếp tục kiên trì, Phục Hy mới không rời đi.

Gân xanh trên trán Lâm Huyền nổi lên: “Ngươi có phải là ngứa da rồi không, có tin ta phá trận pháp xong sẽ đuổi ngươi ra khỏi đảo Phương Trượng không?” Huyền Tùng bên trong biến ra một khuôn mặt tươi cười, mở trận pháp ra.

“Sư tôn, đừng mà!

Con không phải là sợ có người mạo danh người sao?

Con chỉ thử một chút thôi, hành tẩu Hồng Hoang, an toàn là trên hết, không thể không cẩn thận a!” “Đi thôi!

Hai vị đạo hữu, đợi ta về sẽ dạy dỗ nó sau.” Lâm Huyền hừ một tiếng.

Lần này, mình đúng là mất mặt trước mặt người ta rồi.

Nữ Oa vội vàng nói: “Cẩn thận là chuyện tốt, Hồng Hoang cũng thực sự rất nguy hiểm.

Nhưng lần trước thấy sư điệt, không phải nó là cảnh giới Kim Tiên sao?

Bây giờ sao lại tụt xuống Huyền Tiên?” Nàng cũng chỉ đến một lần, nên không hiểu rõ về Huyền Tùng.

Nếu là Tây Vương Mẫu, thì đã biết đồ đệ của Lâm Huyền kỳ quái.

Lâm Huyền nhìn qua: ???

Huyền Tiên?

Ba ngàn năm trước không phải vẫn là Kim Tiên sao?

Lại tự mình che giấu tu vi?

Đúng là hết thuốc chữa!

Nhưng Lâm Huyền có thể khẳng định, cái trước mắt này, chắc chắn cũng không phải là bản thể của Huyền Tùng, có lẽ chỉ là một người giấy thế thân.

Mình quá hiểu nó rồi.

Huyền Tùng rụt cổ lại.

"Nó luyện công xảy ra sai sót, thường xuyên bị rớt cảnh giới, không cần để ý đến nó." Lâm Huyền cũng lười nói, liền mời hai người Phục Hy và Nữ Oa vào.

"Đạo trường của ta bình thường cũng không có ai, ta cũng không có gì ngon để đãi khách, đây là một ít linh quả ta hái được, còn có một ít rượu do ta tự ủ." Lâm Huyền đặt linh quả và rượu lên bàn đá.

"Rượu?

Thứ này sao ta chưa từng nghe qua?

Có ngon không?" Phục Hy có vẻ khinh thường.

Vì cảm giác muội muội nhà mình có ý với Lâm Huyền, nên bây giờ Phục Hy nhìn Lâm Huyền thế nào cũng thấy không thuận mắt.

"Rượu của đạo hữu này có thể gọi là nhất tuyệt Hồng Hoang, thức ăn mà đạo hữu làm ra, càng khiến người ta lưu luyến quên về." Nữ Oa cười duyên nói.

"Mấy thứ này đều là tiểu đạo, khó mà lên được nơi trang trọng." Phục Hy hừ hừ hai tiếng, lúc nói câu này, Lâm Huyền đã rót rượu vào

một chén ngọc.

Lập tức, một luồng hương thơm nồng nàn xộc vào mũi Phục Hy, tâm thần cũng có chút xao động.

"Hai vị đạo hữu đến cũng thật đúng lúc, rượu này là sản phẩm mới ta nghiên cứu ra ba ngàn năm trước, tên là Túy Liệt, là ta hái chín chín tám mươi mốt loại linh quả, cộng với băng tủy trăm vạn năm dưới biển sâu để ủ thành, cho dù là Đại La uống vài chén, cũng sẽ lơ mơ buồn ngủ, càng có công hiệu gia tăng đạo vận." Lâm Huyền giới thiệu.

"Không phải chỉ là đồ uống thôi sao?

Nói cứ như thần thánh, nhưng thấy ngươi thành tâm thành ý như vậy, ta đây miễn cưỡng uống một ngụm." Phục Hy cầm chén rượu lên.

Lâm Huyền: .....

Không cần miễn cưỡng đâu!

Nếu không phải vì công đức tạo người sau này, hắn còn không nỡ lấy ra loại rượu quý giá như vậy đâu!

Chỉ một lúc sau, Phục Hy đã uống cạn chén rượu.

Lập tức, một luồng hơi nóng cuộn trào trong ngực y, lại có một luồng hơi lạnh, thấm vào tim gan.

Giờ phút này, y giống như đang chìm trong giấc mộng, có chút lâng lâng, thần thanh khí sảng, không thể dừng lại.

Không chỉ vậy, y còn cảm nhận được vào khoảnh khắc đó, cảm ngộ của mình đối với đạo lại sâu thêm một chút.

Điều này, thật sự là khó có thể tin được!

Nữ Oa cũng cầm chén lên nếm thử một ngụm, cũng cảm thấy kinh

ngạc không thôi.

“Đạo hữu còn cho cả Tam quang thần thủy vào trong rượu này phải không!

Nếu không, sẽ không có công hiệu như vậy.” “Nữ Oa đạo hữu kiến thức rộng rãi.” Lâm Huyền cười nói.

Phục Hy lúc này có chút không được tự nhiên, nhưng lại muốn uống rượu.

Cho nên có chút ngượng ngùng, y còn ra hiệu cho Nữ Oa.

Nữ Oa làm như không thấy.

Vừa rồi ai chê cái này chê cái kia?

Bây giờ lại muốn đồ của người ta rồi?

Lâm Huyền cũng không tính toán, lại rót cho Phục Hy một chén.

Phục Hy cảm kích nhìn Lâm Huyền một cái.

Lâm Huyền càng ngày càng cảm thấy, Phục Hy tuy kiêu ngạo, nhưng cũng là người thẳng thắn, có thể kết giao.

Đế Tuấn sau này thành lập thiên đình, đã lập ra Tứ Yêu Hoàng của thiên đình.

Trong bốn Yêu Hoàng.

Đế Tuấn là Yêu tộc cộng chủ, quyền thế vô song.

Thái Nhất thiên tư cực cao, chiến lực mạnh nhất.

Nữ Oa tạo người thành thánh, tự nhiên không cần phải nói.

Chỉ có Phục Hy, danh tiếng không nổi bật nhất.

Nhưng nếu nói thật, lúc đầu Đế Tuấn chính là thấy được tài năng của Phục Hy, mới đồng ý để Nữ Oa gia nhập hàng ngũ Tứ Đại Yêu Hoàng.

Thiên đình thành lập, Phục Hy đã góp sức rất lớn.

Giai đoạn đầu nếu không có Phục Hy hiến kế lập kế hoạch, Yêu đình vốn đã yếu hơn Vu tộc chưa chắc đã có thể thực sự lớn mạnh phát triển, chỉ là Phục Hy không phô trương, thậm chí rất nhiều công lao đều bị Côn Bằng và Bạch Trạch chiếm lấy.

"Ta nghe nói Phục Hy đạo hữu tinh thông thuật số toán, có thể gọi là đứng đầu Hồng Hoang." Lâm Huyền thuận miệng nhắc một câu.

"Đâu có đâu có, đó đều là hư danh." Phục Hy miệng thì nói vậy, nhưng vẫn khá tự hào.

Bàn về thuật dịch toán, Phục Hy y còn chưa thua bất kỳ ai.

Lúc này Phục Hy như nhớ ra điều gì, nói: "Thuật dịch toán này, hình như Quy tộc cũng khá giỏi, trước đây ta nghe tiểu muội nói, đạo hữu ngươi đã biết trước sự tồn tại của Thánh nhân." "Đó chẳng qua là ta nghe lão tổ nói qua." Lâm Huyền cười nói.

"Hôm nay ta uống rượu của đạo hữu, vậy ta sẽ gieo cho đạo hữu một quẻ." Chưa đợi Lâm Huyền từ chối, Phục Hy đã lấy ra một kiện linh bảo giống như thẻ tre tính toán, bắt đầu suy diễn.

Nữ Oa cũng có chút tò mò Phục Hy có thể tính ra được gì cho Lâm Huyền.

Nhưng một lúc sau.

"Phụt!" Phục Hy phun máu, làm Nữ Oa giật mình.

"Thiên cơ khó lường!" Phục Hy ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, mắt đầy kinh hãi.

Phục Hy đối với thuật số toán của mình vô cùng tự tin.

Y khẳng định, cho dù là suy diễn cho Tam Thanh, cũng không thể nào bị phản phệ đến mức này.

Lâm Huyền thầm nghĩ, Ẩn Nặc Hộ Giáp của ta chồng hai lớp, ngay cả Hồng Quân cũng không tính ra, ngươi mà tính được thì có quỷ.

Hắn cũng có ý định cho Phục Hy một đòn phủ đầu.

Nhưng Phục Hy không tin vào tà ma, một tay đã nắm lấy tay Lâm Huyền.

Lâm Huyền: .....

Tiếp đó sau lưng Phục Hy có đạo vận hiển hóa, y tu chính là dịch đạo, hiệu xưng thông thiên triệt địa.

Phục Hy không tin không tính ra được một vị Đại La.

"Phụt!!" Cũng không quá ba hơi thở, Phục Hy lại phun máu lần nữa, và lần này, ngay cả bản nguyên cũng bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt!

Kiện linh bảo thẻ tre của y, cũng trong khoảnh khắc vỡ nát.

"Ca!" Lần này Nữ Oa thật sự bị dọa.

Ngay cả Lâm Huyền cũng kinh ngạc, nếu Phục Hy xảy ra chuyện gì ở chỗ mình, Nữ Oa e là sẽ trở mặt với mình.

Chương 29

Nhưng may mắn là, Phục Hy đã vượt qua được, không chỉ vậy, miệng còn lẩm bẩm, trong mắt kinh hãi lại tăng thêm mấy phần: "Sao... sao lại như vậy..." Nữ Oa thấy vậy, sắc mặt càng thêm căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy đại ca thất thố như vậy.

"Đại ca, sao vậy?

Cái gì mà sao lại như vậy?" Ngay lúc này, Phục Hy đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Huyền, nhếch miệng cười nói.

"Đa tạ sự khoản đãi của đạo hữu, sau này nếu có thời gian, mong đạo hữu đến Bất Chu Sơn, huynh muội hai người chúng ta, nhất định sẽ thịnh tình khoản đãi!" Điều này không chỉ khiến Lâm Huyền ngơ ngác, mà cả Nữ Oa cũng có chút ngơ ngác.

Bởi vì trước đó, thái độ của Phục Hy không phải như vậy.

Sự thiện ý và nhiệt tình đột ngột, khiến Lâm Huyền suy nghĩ mãi không ra.

Hắn có chút tò mò, chẳng lẽ Phục Hy thật sự đã tính ra được thứ gì đó.

Nhưng Phục Hy đi rất vội, kéo Nữ Oa bỏ chạy, muốn hỏi cũng không hỏi được.

Ra khỏi đảo Phương Trượng, Nữ Oa vội vàng hỏi: "Ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bộ dạng của Phục Hy đã dọa nàng sợ, ngay cả dây hồ lô cũng không để ý nữa.

"Ta đã nhìn thấy một góc của tương lai!" Phục Hy lấy ra Phục Hy Cầm, che đậy thiên cơ, sắc mặt có chút âm trầm.

“Một góc... của tương lai?

Vậy ca đã nhìn thấy gì?” Nữ Oa có chút kinh hãi.

Tương lai, đối với Đại La mà nói, có chút vượt quá khả năng.

Đặc biệt là vào lúc Thiên Đạo còn chưa hoàn chỉnh như bây giờ.

“Thấy... ta chết...” Phục Hy thở dài một hơi, có chút kinh sợ.

Y suy diễn Lâm Huyền, trong tình huống bản nguyên sụp đổ, tiên thiên linh bảo cũng vỡ nát, đã nhìn thấy một góc của tương lai.

Nên nói là nhìn thấy một hình ảnh mơ hồ, mình bị một cây trường thương đâm xuyên, đóng đinh trong một tòa đại điện.

Mà trong đại điện đó, khắp nơi đều là thi thể.

Cụ thể hơn, thì không nhìn rõ nữa.

Nữ Oa lập tức im lặng, một lúc lâu sau: “Có phải là ca nhìn nhầm rồi không?” “Không thể nào!

Ta biết vì sao ta không tính ra được Huyền đạo nhân kia, bởi vì hắn đã nhảy ra khỏi thiên cơ, là một người ngoài cuộc.

Nếu có thể được hắn tương trợ, nói không chừng có thể thay đổi tương lai!” Phục Hy chắc chắn nói, lại nhìn về phía Nữ Oa.

Trong hình ảnh đó, tuyệt đối đã xảy ra đại chiến, thảm liệt vô cùng, chính mình còn chết, không biết tiểu muội thế nào.

Y chết thì không sao.

Nhưng nhất định phải bảo toàn an nguy cho tiểu muội.

Nữ Oa lại im lặng một lúc, nàng chọn tin tưởng Phục Hy.

Tình cảm huynh muội bao nhiêu năm, nàng biết Phục Hy sẽ không lừa mình.

“Đại ca, thật không dám giấu, muội sở dĩ đề nghị đến đảo Phương

Trượng, là vì Huyền đạo nhân đã lấy đi dây hồ lô, muội trong lòng có cảm ứng, dây hồ lô đó đối với muội vô cùng quan trọng!" Nữ Oa cắn răng nói.

Mắt Phục Hy đột nhiên sáng lên: "Tiểu muội, nếu ta đoán không sai, Huyền đạo nhân chắc chắn biết nhiều nội tình hơn.

Nhưng tâm tính của người này cần phải quan sát cẩn thận, không thể quá hấp tấp!" Nữ Oa vội vàng gật đầu.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lại mở mắt ra, ông nhíu mày.

Vừa rồi, ông hình như cảm nhận được sự dị thường của thiên cơ.

Là con rùa già ở Bắc Hải, hay là Vọng Thư trên Thái Âm Tinh?

Cuối cùng Hồng Quân cũng không nghĩ nhiều, việc quan trọng nhất của ông bây giờ, là hoàn thành việc giảng đạo, sau đó thuận lợi hợp đạo.

Bổ sung cho Thiên Đạo đồng thời, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, khi đó vạn vật vạn linh trong Hồng Hoang, đều không thể thoát khỏi tính toán của mình.

Đến lúc đó, những khối u ác tính đang tiềm ẩn trong Hồng Hoang, đều phải đào trừ hết!

Phục Hy không biết, y cũng là vô tình mượn nhờ đặc tính siêu thoát thiên cơ của Lâm Huyền, tuy không tính ra được Lâm Huyền, nhưng lại nhìn trộm được một góc của Thiên Đạo.

Nếu không có Ẩn Nặc Hộ Giáp của Lâm Huyền, Hồng Quân sẽ lập tức định vị được y.

Khi đó Phục Hy không chết cũng sẽ bị xóa đi đoạn ký ức đó.

Đảo Phương Trượng, Lâm Huyền có chút không hiểu ra sao.

"Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, Phục Hy chấn

kinh, mời lựa chọn phần thưởng." "Lựa chọn một, cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thiên Hỏa Long Châu." "Lựa chọn hai, ức vạn năm Tiên thiên vẫn thiết." "Lựa chọn ba, Ẩn Nặc Hộ Giáp thăng cấp (3.0)." Thấy có phần thưởng, Lâm Huyền không nghĩ nữa, thăng cấp Ẩn Nặc Hộ Giáp.

Lúc này Huyền Tùng đi ra: "Sư tôn, vạn sự nhất định phải cẩn thận, chỉ mới trăm năm trước, con phát hiện thường xuyên có người lén lút bên ngoài đảo." "Đông Vương Công!?" Lâm Huyền nhíu mày.

Về chuyện này, Huyền Tùng sẽ không lừa mình.

Hắn cũng lập tức nghĩ đến tên Đông Vương Công này.

Trăm năm trước, là lúc mình đi đoạt hồ lô.

"Không sai, người đó tuy không bằng sư tôn, nhưng không thể không đề phòng, tiểu nhân giở trò là đáng ghét nhất." Huyền Tùng nhắc nhở.

"Bốp!" "Ái da, sư tôn người đánh con làm gì?" Huyền Tùng xoa xoa đầu.

"Đông Vương Công là Đông Vương Công, chuyện này ta tự có tính toán, ngươi lén lút sửa trận pháp, có phải là cảm thấy ta sẽ chết ở bên ngoài không?" Lâm Huyền tức giận nói.

"Không dám, không dám, sư tôn, con tuyệt đối không dám nghĩ như vậy." Huyền Tùng miệng thì nói vậy, trong lòng lại nghĩ vẫn là sư tôn hiểu mình nhất.

Lâm Huyền biết, Đông Vương Công lượn lờ quanh đảo Phương Trượng của mình, chắc chắn đang có ý đồ xấu.

Tuy rằng tên lông lá này sống không quá ba tập, nhưng hắn sắp có được vị trí Nam Tiên chi thủ, cầm lông gà làm lệnh tiễn, không thể không đề phòng.

Nhưng chưa đợi Lâm Huyền suy nghĩ kỹ làm thế nào để dạy dỗ tên lông lá đó, tâm thần của hắn đột nhiên khẽ động.

"Ta ra ngoài một chuyến, sau này sửa trận pháp, nhớ báo cho ta biết!" Huyền Tùng ngạc nhiên, sư tôn ra ngoài cũng quá thường xuyên rồi, không sợ chết sao?

Tuy Lâm Huyền đã dặn không được sửa trận pháp, nhưng bị đánh một trận sao quan trọng bằng mạng sống, hắn lại lon ton chạy đi sửa trận pháp.

Nói về chuyện Lâm Huyền lại ra ngoài lần nữa, thực ra có liên quan đến đảo Quy.

Ngay khi Lâm Huyền đang chiêu đãi Nữ Oa và Phục Hy, đảo Quy đã xảy ra chuyện lớn.

Trong toàn bộ tổ địa của Quy tộc, một vùng mây đen bao phủ.

"Tộc trưởng, Huyền Đào đã gây ra họa lớn như vậy, đắc tội với vị ở Bắc Hải kia, Quy tộc chúng ta phải làm sao đây?" Một lão giả lưng đeo mai rùa mặt mày sầu khổ.

Lúc này, trong tổ điện của đảo Quy, tụ tập không ít Thái Ất cảnh giới của Quy tộc, ai nấy sắc mặt đều không tốt.

Ngồi trên chủ vị, là một lão bà mặc đồ hoa lệ, trên người đầy uy nghiêm, tay chống một cây gậy.

Lão bà này, chính là Huyền Lang năm xưa, bây giờ là thủ lĩnh của Quy tộc.

Sau khi Huyền Lang nắm quyền Quy tộc, đã mượn nhờ trận pháp mà Lâm Huyền để lại, chống đỡ được mấy lần tấn công của kẻ địch, tiếp nhận Quy tộc, ổn định Quy tộc.

Quy tộc cũng lại có một chút dấu hiệu phục hưng.

Ngay cả bản thân bà, cũng nhờ vào một số hậu thủ mà Huyền Vũ để lại, thành công tấn thăng Đại La, trong Hồng Hoang cũng được coi là cao thủ.

Trước đây nếu không phải bên Quy tộc không thể rời đi, bà có lẽ cũng đã đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Thế nhưng chỉ mới mười năm trước, bên Quy tộc đột nhiên xảy ra biến cố.

Một thiên kiêu của Quy tộc, vậy mà đã giết chết con trai của Côn Bằng ở Bắc Hải.

Tuy rằng Đông Hải và Bắc Hải cách nhau cực kỳ xa xôi, nhưng uy danh của Côn Bằng ở Bắc Hải, vẫn truyền đi rất rộng.

Thực lực Đại La đỉnh phong, trong Hồng Hoang được coi là chiến lực đỉnh cao.

Tuyệt đối không phải là thứ mà Quy tộc có thể chọc vào.

"Ngươi cái nghịch tử này, gây ra họa lớn như vậy, ta đánh chết ngươi!" Lúc này, một lão giả giơ tay định tát một thanh niên.

Nhưng khi bàn tay sắp hạ xuống, đã bị Huyền Lang ngăn lại.

"Tộc trưởng, là ta dạy con không nghiêm, liên lụy đến Quy tộc, ta bây giờ sẽ dẫn nghịch tử đi thỉnh tội." Lão giả quỳ trên đất, mặt đầy bi thương, thanh niên kia cũng mặt như tro tàn, cùng lão giả quỳ xuống.

"Lang nhi, con trước đây đến bên Long tộc Đông Hải, Long tộc nói thế nào?" Lúc này, một con rùa già bên cạnh Huyền Lang hỏi.

Con rùa già này hiện nguyên hình, trông vô cùng già nua.

Khí tức trên người nó, lúc thì mạnh mẽ, lúc thì suy yếu.

Vị này, là một Đại La của Quy tộc, chính xác mà nói là Huyền quy

còn sót lại từ đại kiếp Long Hán năm đó, tên là Huyền Vực.

Vạn năm sau khi Lâm Huyền rời đi, vị Đại La này trở về, Quy tộc lúc đó còn một trận vui mừng.

Chương 30

Ngay cả việc Huyền Lang tấn thăng Đại La, cũng có một phần công lao của ông.

Thực lực của ông cường hãn, có cảnh giới Đại La hậu kỳ, chỉ tiếc là năm xưa bị trọng thương, bây giờ chỉ có thể coi là sống lay lắt.

"Long tộc nói, chuyện của Quy tộc, Quy tộc tự mình gánh chịu." Huyền Lang cười lạnh nói, tiếp đó nhìn về phía thanh niên kia: "Huyền Đào, lúc đó rốt cuộc là tình huống gì, ngươi kể cho chúng ta nghe." Huyền Đào im lặng một lát, sau đó mở miệng nói.

"Tộc trưởng, con tiểu kim bằng đó không phải do con giết.

Lúc đó con cùng với ngũ thái tử của Đông Hải ra ngoài, là ngũ thái tử cảm thấy Bằng tộc lấy rồng làm thức ăn, nên đã đánh chết nó, cuối cùng mới biết kim bằng đó là con của Côn Bằng." Giờ phút này, tất cả Quy tộc có mặt đều im lặng.

Quy tộc từ thời kỳ Long Hán kiếp đã đi theo Long tộc, sau khi Quy tộc ổn định, Huyền Lang còn phái Quy tộc giúp đỡ Long tộc, còn để lại một bộ phận Quy tộc nhậm chức ở Long tộc.

Long tộc sa sút, Quy tộc vẫn không rời không bỏ, đã có thể coi là tận tình tận nghĩa rồi.

Cha của Huyền Đào là Huyền Lâm chính là Quy tộc nhậm chức ở Đông Hải.

"Lão tổ, Huyền Đào là thế hệ mới của Quy tộc chúng ta, ngài nên biết phẩm tính của nó, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện mạo thất như vậy.

Long tộc, thật đúng là bạc bẽo!" Huyền Lang nhớ lại những lời

mà Lâm Huyền nói lúc rời đi, trong lòng đã dấy lên sự hối hận.

Vốn nghĩ rằng Quy tộc và Long tộc giao hảo, có thể dựa vào nhau.

Kết quả thì sao, Long tộc kia chẳng qua chỉ coi bọn họ là quân cờ có thể tùy ý vứt bỏ mà thôi.

"Bây giờ quan trọng nhất, là làm thế nào để giải quyết chuyện này.

Hộ tộc đại trận của Quy tộc chúng ta vững chắc, có thể chống đỡ được Côn Bằng ở Bắc Hải, nhưng Quy tộc cũng không thể cả đời không ra khỏi tổ địa." Huyền Vực thở dài một hơi.

"Tộc trưởng, lão tổ, hay là... con vẫn dùng mạng của mình, để dập tắt lửa giận của Côn Bằng!" Huyền Đào cắn răng nói, nó không muốn liên lụy Quy tộc.

"Hồ đồ!" Huyền Lang quát lớn.

"Quy tộc chúng ta tuy sa sút, nhưng còn chưa làm ra chuyện bán đứng tộc nhân như vậy, huống hồ, nguyên nhân của chuyện này, không phải ở trên người ngươi!" "Không sai, cùng lắm là bỏ cái mạng này, cốt khí của Quy tộc không thể mất!" Trong đại điện, các Quy tộc phụ họa.

Không một ai nghĩ đến việc giao ra Huyền Đào để bảo toàn bình an cho Quy tộc.

Huyền Đào lập tức hai mắt đẫm lệ.

"Chuyện này, chỉ có thể tìm vị đó về giúp đỡ thôi." Huyền Lang nói.

"Nó?

Có thể đối phó được Côn Bằng ở Bắc Hải sao?" Huyền Vực tuy chưa gặp qua Lâm Huyền, nhưng cũng biết Huyền Lang đang nói đến ai.

Lâm Huyền tuy chỉ ở Quy tộc một nguyên hội, lại còn ít khi ra ngoài.

Nhưng truyền thuyết về hắn sớm đã lưu truyền trong Quy tộc rồi.

Chỉ là Huyền Vực có chút hoài nghi, vị đó lúc rời đi, cũng chỉ có cảnh giới Thái Ất, bây giờ trăm nguyên hội đã qua, thật sự có thực lực chống lại Côn Bằng sao?

"Nếu nó trở về, chắc chắn sẽ có cách!" Huyền Lang khẳng định nói, ngay sau đó bóp nát khối huyết ngọc kia.

Lúc này, trong tổ điện của Long tộc Đông Hải.

Hàng chục Long tộc đứng trong đó.

Tứ Hải Long Vương tề tựu, nhưng bọn họ không có tư cách đứng ở trên, ở trên, là bốn cường giả Long tộc khác.

Nếu Lâm Huyền ở đây sẽ phát hiện, một trong số đó chính là kim giáp tướng quân trấn thủ Long Vương Uyên năm xưa!

Mà dưới đại điện, đang quỳ một thanh niên mặc hoa phục.

"Bốn vị lão tổ, nghịch tử đã gây họa cho Long tộc, là ta thất trách, nếu thực sự không được... thì giao tiểu nhi cho Côn Bằng ở Bắc Hải xử lý đi!" Đông Hải Long Vương hiện nhiệm Ngao Tông mở miệng.

"Phụ vương, đừng mà!

Con mà rơi vào tay Côn Bằng, tuyệt đối sẽ mất mạng.

Lão tổ cứu con, cứu con!" Thanh niên đang quỳ trên đất lập tức hoảng sợ la lớn.

Hắn chính là ngũ thái tử của Đông Hải, Ngao Minh.

"Chuyện này, có quan hệ gì với Minh nhi, có quan hệ gì với Long tộc chúng ta, đều là do Huyền Đào của Quy tộc ra tay." Long tộc kim

giáp u u nói.

Lời vừa dứt, một bộ phận Long tộc có mặt vui mừng, còn một bộ phận Long tộc lại sắc mặt phức tạp.

"Ngao Khi, ngươi chuẩn bị để Quy tộc gánh vác nhân quả này sao?

Chuyện này... không thích hợp lắm!

Quy tộc từ thời Long Hán, đã là minh hữu của Long tộc chúng ta, sau khi Long tộc gặp nạn, Quy tộc cũng không rời không bỏ, bây giờ lại..." Người nói chuyện là nữ tử mặc cung phục bên cạnh Ngao Khi, bà cũng là một trong những Long tộc sống sót sau đại kiếp Long Hán.

"Minh hữu?

Không rời không bỏ?

Quy tộc bọn họ từ khi nào là minh hữu của Long tộc chúng ta rồi?

Chẳng qua chỉ là phụ thuộc vào Long tộc chúng ta mà thôi.

Bọn họ sau đại kiếp giúp đỡ Long tộc chúng ta, chẳng qua là để tìm kiếm sự che chở của Long tộc.

Long tộc chúng ta từng mở miệng đòi hộ tộc đại trận của Quy tộc, Huyền Lang còn không chịu, ngươi thật sự nghĩ Quy tộc thật lòng sao?" Ngao Khi cười lạnh một tiếng.

"Hơn nữa, ngươi nghĩ Long tộc bây giờ, có thể chịu được sự báo thù của Côn Bằng ở Bắc Hải không?" "Nói không sai, một Quy tộc mà thôi, bỏ thì bỏ.

Minh nhi là thiên kiêu của Long tộc chúng ta, một nguyên hội đã tấn thăng Thái Ất, là hy vọng chấn hưng của Long tộc chúng ta, tuyệt đối không thể để nó xảy ra chuyện." Một vị lão tổ Long tộc khác cũng mở miệng nói.

Sau đó, không ít Long tộc đều tán thành.

Theo bọn họ, Quy tộc chỉ là tiểu tộc, là phụ thuộc, là công cụ mà Long tộc có thể tùy tay vứt bỏ.

Long tộc tuy đã suy tàn, nhưng sự kiêu ngạo không hề giảm bớt.

Vẫn tự cảm thấy mình rất tốt.

"Chuyện này, cứ quyết định như vậy đi, bây giờ chúng ta sẽ mời ra trấn tộc chi bảo Hãn Hải Kính, xóa đi mọi dấu vết của việc Minh nhi đánh chết tiểu kim bằng, che đậy thiên cơ." Ngao Khi một chùy định âm.

Ngao Khi đang quỳ trên đất lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

"Đa tạ lão tổ, đa tạ lão tổ, sau này con nhất định sẽ càng thêm chăm chỉ tu hành, cố gắng chấn hưng Long tộc." "Đứng lên đi!" Ngao Khi cười nói.

Đông Hải Long Vương Ngao Tông thở dài một hơi.

Đứa con trai thứ năm này của mình thiên tư ở Long tộc quả thực được xem là đỉnh cao, nhưng tính tình lại bị các lão tổ nuông chiều làm cho hư hỏng.

Tuy nhiên, đối với chuyện đổ họa cho Quy tộc, lão cũng giữ im lặng.

Dù sao, lão cũng không hy vọng con trai mình xảy ra chuyện, càng không hy vọng Long tộc xảy ra chuyện.

Lúc này, tại Bắc Hải.

Côn Bằng trở về Bắc Minh Cung, mặt mày u uất.

Đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, vốn là một chuyện tốt.

Kết quả thì sao!

Chỗ ngồi của mình bị cướp, sau đó xuất hiện bảy món tiên thiên

linh bảo, vậy mà một món cũng không giành được.

Điều đáng tức nhất là trên đường trở về, y lại bị người ta đánh lén, linh bảo trên người bị cướp sạch không còn một mảnh.

Côn Bằng nén một bụng tức giận.

Y vừa ngồi xuống đã hỏi: "Kim Bằng đi đâu rồi?" Y là bá chủ Bắc Hải, con cháu không ít, nhưng duy chỉ có Kim Bằng huyết mạch thuần khiết nhất, nên rất được y yêu chiều.

"Khải bẩm cung chủ, Kim Bằng thiếu gia đã đến Đông Hải du ngoạn, vẫn chưa trở về." Lúc này một lão giả bước lên nói.

Lão có thực lực cấp Thái Ất, được xem là quản gia của Bắc Minh Cung.

Côn Bằng cũng lười hỏi, trực tiếp thôi diễn một phen.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, nhiệt độ trong toàn bộ Bắc Minh Cung đột ngột giảm xuống, cái lạnh thấu xương.

Tất cả sinh linh trong đại điện đều quỳ rạp xuống đất, run lẩy bẩy.

"Con ta, chết rồi!!!" Côn Bằng đứng dậy, hai mắt đỏ ngầu.

Những hạ nhân kia đều kinh hãi vạn phần.

Chẳng đợi họ mở miệng nói, tất cả mọi người trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Tiếp đó, Côn Bằng dang cánh, bay về phía tổ địa của Quy tộc!

Y thôi diễn thiên cơ, phát hiện ra dấu vết của một người Quy tộc, lập tức khóa chặt mục tiêu vào Quy tộc, cho rằng chính Quy tộc đã giết chết con trai mình.

Côn Bằng rời Bắc Hải, bay vút lên cao, thân hình khổng lồ đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Chương 31

Khí thế trên người y cường đại, hung hăng ngút trời.

Dù không biết Côn Bằng định đi làm gì, nhưng họ dám chắc chắn, có kẻ sắp gặp xui xẻo rồi!

Chỉ là Côn Bằng không biết, phía sau y, còn có một bóng người đang bám theo.

Đế Tuấn!

Sau khi lấy được hồ lô, Đế Tuấn vốn định đưa Thái Nhất về lại Thái Dương Tinh, nhưng Thái Nhất nói mình có chút việc, bảo Đế Tuấn về trước.

Đế Tuấn không yên tâm, liền âm thầm đi theo Thái Nhất.

Y phát hiện Thái Nhất bám theo Côn Bằng, đánh lén Côn Bằng, còn cướp sạch mọi thứ trên người Côn Bằng.

Nhìn thấy cảnh này, Đế Tuấn đầu tiên là có chút ngây người, sau đó liền là lửa giận ngút trời.

Đứa em ngốc này của mình tâm tư đơn thuần, ngoài việc nghe đạo ra thì cũng chỉ mới rời Thái Dương Tinh một lần.

Bây giờ lại trở nên âm hiểm như vậy.

Đế Tuấn vừa nghĩ liền biết, chắc chắn là do tên tam đệ kia dạy.

Làm hư em trai ta!

Thật đáng chết!

Thêm vào đó, Đế Tuấn có dã tâm, sau khi trải qua Long Hán kiếp, trong Hồng Hoang không có người đứng đầu.

Mà Đế Tuấn y lại muốn ngồi lên vị trí của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân năm xưa, nên vẫn luôn âm thầm tìm kiếm nhân tài.

Côn Bằng này cũng là người y đặc biệt chú ý, muốn lôi kéo.

Vì vậy Đế Tuấn chuẩn bị đến tìm Côn Bằng để hóa giải hiểu lầm.

Kết quả còn chưa đợi y hiện thân, Côn Bằng đã hùng hổ lao về phía Đông Hải.

Đế Tuấn tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn bám theo.

Trên Quy đảo, cảm nhận được luồng khí thế cường đại đột ngột ập đến, Huyền Lang lập tức đứng dậy, bấm pháp quyết, khởi động đại trận hộ tộc!

"Người đến có phải là Côn Bằng đạo hữu?

Bên trong có lẽ có hiểu lầm gì đó!" Huyền Lang lớn tiếng nói.

Bóng chim bằng kia trong chớp mắt đã đến.

Côn Bằng hung ác nói: "Hiểu lầm?

Lũ Quy tộc các ngươi giết con ta, còn có hiểu lầm gì để nói nữa?

Hôm nay Ngô nhất định phải huyết tẩy Quy tộc!!" Côn Bằng cũng không hề che giấu, giọng nói lập tức truyền khắp vùng biển này.

Trong khoảnh khắc, gần như tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Quy tộc giết con trai Côn Bằng?

Gan to đến vậy sao?

Hiện tại Quy tộc thế yếu, cũng chỉ có một vị Đại La sơ kỳ chống đỡ, làm sao đấu lại Côn Bằng?

Cho dù là Long tộc đứng sau lưng Quy tộc cũng không dám đối đầu với Côn Bằng!

Côn Bằng cũng không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào, trực tiếp tung vuốt đánh xuống đại trận của Quy tộc.

Lập tức, cả Quy đảo rung chuyển dữ dội.

Sau khi nghe đạo, thực lực của Côn Bằng cũng đã đạt đến trình độ Đại La đỉnh phong.

Chỉ cần nghe xong đạo của Chuẩn Thánh, có linh bảo thích hợp, liền có thể lập tức trảm thi thành Chuẩn Thánh.

Huống hồ, trong lòng Côn Bằng đang bừng bừng lửa giận, tất cả đều trút xuống Quy đảo.

May mà trận pháp của Quy đảo phẩm cấp cao, đã chặn được đòn tấn công này của Côn Bằng.

Côn Bằng lại tung thêm mấy đòn nữa, nhưng đại trận hộ đảo của Quy đảo vẫn không bị phá vỡ, điều này khiến Côn Bằng càng thêm bực bội.

"Ta không tin lũ Quy tộc các ngươi cứ ru rú trong tổ địa mãi không ra, huống hồ còn có vô số Quy tộc rải rác khắp Hồng Hoang, lẽ nào các ngươi không quan tâm đến an nguy của chúng?" Côn Bằng cười lạnh.

Trên mặt các thành viên Quy tộc, bao gồm cả Huyền Lang, đều mất hết huyết sắc.

"Tộc trưởng, để con ra ngoài đi!

Con không muốn trở thành tội nhân của Quy tộc!" Huyền Đào nước mắt lưng tròng, quỳ xuống cầu xin.

Lúc này, các thành viên Quy tộc lại lần nữa im lặng.

"Tộc trưởng, cứ để nó đi đi!" Huyền Lâm cũng nước mắt già lưng tròng.

Quy tộc đã lâm vào tuyệt cảnh!

Mà Côn Bằng, nhìn chằm chằm vào tất cả những điều này, phát ra từng tràng cười gằn.

Y đang làm lung lay tinh thần của Quy tộc, đợi đến khi Quy tộc giao ra tên thủ phạm gây họa, y sẽ nhân cơ hội diễn toán pháp trận đó, tìm ra cách phá giải.

Tàn sát toàn bộ Quy tộc, để đền mạng cho con trai mình!

Phải biết rằng, sau này Côn Bằng được tôn xưng là Yêu Sư, tạo nghệ về trận pháp cũng cực kỳ cao thâm.

Ngay lúc Quy tộc lâm vào tuyệt cảnh, đột nhiên một giọng nói truyền đến.

"Côn Bằng, ngươi làm việc cũng quá bá đạo rồi đấy!" "Ai!?" Côn Bằng giật mình kinh hãi, liền phát hiện một hòn đảo khổng lồ đang tiến về phía mình.

Nhìn kỹ lại, không phải hòn đảo, mà là một con rùa khổng lồ!

Người đến chính là Lâm Huyền!

Để tăng tốc độ, hắn trực tiếp hóa thành bản thể thi triển độn thuật nhanh nhất của mình.

Xem ra, đã đến kịp.

"Ngươi là, Huyền Đạo Nhân!?" Côn Bằng kinh ngạc nói.

Họ cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, lúc tranh đoạt hồ lô, Huyền Đạo Nhân này còn lộ ra một tay, nên Côn Bằng có ấn tượng khá sâu sắc với hắn.

Y trước đó nhất thời bị lửa giận công tâm, quên mất Quy tộc còn có một vị Đại La đỉnh phong.

Nhưng, vậy thì sao chứ?

Côn Bằng y là bá chủ Bắc Hải, con trai bị giết, nếu y không làm gì đó, chẳng phải sẽ trở thành trò cười của Hồng Hoang sao?

Lúc này, Huyền Lang nhìn thấy Lâm Huyền, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Lần trước, hắn cũng như thế này, cứu vớt nguy cơ của Quy tộc!

"Đây chính là Lâm Huyền mà ngươi nói sao?

Đại La đỉnh phong, Quy tộc ta… có cứu rồi!" Huyền Vực cũng kích động không thôi.

Sự xuất hiện đột ngột của Lâm Huyền cũng khiến thủy tộc trong vùng biển Đông Hải một phen kinh ngạc.

Đương nhiên, kinh ngạc nhất phải kể đến Long tộc.

"Tại sao Quy tộc còn có một vị Đại La đỉnh phong tại thế, tại sao chưa từng có ai nói qua chuyện này?" Một lão tổ Long tộc kinh hoảng nói.

Long tộc bọn họ, hiện tại chỉ còn lại bốn vị Đại La, mạnh nhất cũng chỉ là Đại La hậu kỳ, vì vậy không dám đối mặt trực diện với Côn Bằng.

Nhưng ai mà ngờ được, Quy tộc bị bọn họ xem như quân cờ thí, lại còn có một cường giả như vậy?

"Không sao!

Bắc Hải Côn Bằng là đại năng đương thời, căn nguyên phi phàm, thực lực cực mạnh, cho dù cùng là Đại La đỉnh phong, Quy tộc này cũng khó mà chống đỡ!" Ngao Khi nói, chỉ là sự bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt!

"Huyền Đạo Nhân, tộc nhân của Quy tộc ngươi tàn sát con trai ta,

lẽ nào không chuẩn bị cho ta một lời giải thích!?" Côn Bằng quát lớn.

Cũng là vì nể thực lực của Lâm Huyền không yếu, nên Côn Bằng mới bằng lòng nói thêm vài câu, nếu không đã trực tiếp tung mấy vuốt giết chết rồi.

Lúc này, trên Quy đảo, một luồng độn quang bay ra.

"Côn Bằng đạo hữu, chuyện này có ẩn tình khác…" Huyền Lang kể lại toàn bộ sự việc.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều một trận xì xào.

Chuyện này, lại là do Long tộc làm sao?

Quy tộc luôn là trung thành tuyệt đối với Long tộc, nếu là Long tộc làm, vậy cách làm của Long tộc cũng quá độc ác, quá bạc bẽo.

"Huyền Lang, ngươi đừng có nói bậy.

Chuyện này rõ ràng là do Huyền Đào làm, lại dám đổ nước bẩn lên người Long tộc ta?

Uổng cho Long tộc ta và Quy tộc giao hảo, kết quả Quy tộc lại điên đảo trắng đen như vậy?" Ngao Khi hiện thân.

Nghe thấy lời này, bao gồm cả Huyền Lang, tất cả người Quy tộc đều tức đến run người.

Chương 32

"Ầm!" Ngay lúc này, một cột nước phóng lên trời, trực tiếp giáng xuống người Ngao Khi.

Ngao Khi phun máu, thậm chí còn trực tiếp bị phong cấm!

"Ở đây, còn chưa đến lượt Long tộc các ngươi xen mồm vào!" Lâm Huyền vừa nhìn, người quen à!

Nhưng người quen thì sao?

So với Long tộc, hắn tin lời Huyền Lang nói hơn.

Long tộc này, thật sự độc ác.

Không biết nếu để lão Huyền Vũ biết được, sẽ có cảm tưởng gì!

"Ngươi…" Các cường giả còn lại của Long tộc lập tức vừa kinh ngạc vừa tức giận.

"Ai dám nói thêm một câu, ta sẽ xóa sổ kẻ đó!" Lâm Huyền lạnh lùng nói.

Long tộc lập tức im như ve sầu mùa đông.

"Huyền đạo hữu, thủ đoạn của ngươi quả thực lợi hại, nhưng ta tra xét thiên cơ, không phát hiện có dấu vết của Long tộc tham gia, chỉ tra ra được Quy tộc!" Côn Bằng cười lạnh nói.

"Côn Bằng đạo hữu, theo ta được biết, đứa con của ngươi là cảnh giới Thái Ất không sai chứ!

Mà Huyền Đào, chẳng qua là Kim Tiên, ngươi làm việc không dùng não sao?

Hơn nữa, thứ như thiên cơ, nếu có thực lực cao cường hoặc dùng linh bảo che đậy thiên cơ xử lý, cũng không phải là không thể hỗn

loạn.” Lâm Huyền đáp trả.

Tuy nghe Lâm Huyền mắng mình, Côn Bằng rất tức giận, nhưng nghĩ kỹ lại, hình như cũng đúng là như vậy.

Nhưng mình là bá chủ Bắc Hải, nếu cứ thế đến Quy đảo rồi lại xám xịt rời đi, có phải là mất mặt không?

Người khác có nghĩ rằng y sợ Huyền Đạo Nhân này không?

“Huyền Đạo Nhân, chuyện này ta có thể không truy cứu trách nhiệm của Quy tộc, nhưng tên Huyền Đào kia phải giao cho ta, cho dù nó không phải chủ mưu giết con ta, cũng là một trong những kẻ tham gia, ngươi giao nó cho ta, ta lập tức rời đi!” Côn Bằng nói.

Long tộc kinh hãi không thôi!

Chuyện đã bại lộ rồi!

“Nếu Côn Bằng hỏi tội, lập tức giao Ngao Minh ra!” Một lão tổ Long tộc nói.

Ngao Minh sợ đến mặt mày trắng bệch, muốn chạy trốn nhưng bị bắt lại.

Giờ khắc này, cả Quy tộc cũng một trận trầm mặc.

Huyền Đào quỳ trên đất, cầu xin: “Tộc trưởng, chuyện này do ta mà ra, ta không thể liên lụy đến các vị tộc nhân.” Huyền Lang không trả lời, nhìn về phía Lâm Huyền.

Bây giờ chuyện này, Lâm Huyền nói là được.

Họ không đạt đến tầng thứ này, không biết Lâm Huyền có thể thắng được Côn Bằng hay không, cũng không biết Lâm Huyền có bằng lòng đắc tội với Côn Bằng hay không.

Tuy Lâm Huyền là người Quy tộc, nhưng dù sao cũng không ở Quy đảo quanh năm.

“Các ngươi, có nghĩ nên giao Huyền Đào ra không?” Lâm Huyền nhìn về phía đông đảo người Quy tộc trên Quy đảo.

Thấy người Quy tộc không nói gì, Lâm Huyền lại mở miệng: “Cứ nói ra suy nghĩ trong lòng mình là được!

Ta sẽ không trách tội bất kỳ ai!” Một lát sau, một người Quy tộc nói với Lâm Huyền.

“Tiền bối, tộc trưởng thường dạy chúng ta, Quy tộc ta tuy yếu nhỏ, nhưng không thể mất đi cốt khí.

Nếu tiền bối không muốn quản chuyện của Huyền Đào, ta, Huyền Ấn, nguyện cùng Huyền Đào sống chết, Quy tộc không từ bỏ bất kỳ một tộc nhân nào!!” Ngay sau đó, lần lượt từng người Quy tộc lên tiếng.

“Quy tộc, không từ bỏ bất kỳ một tộc nhân nào!” “Xem ra, bộ xương già này của ta cũng không được yên ổn rồi!

Nếu đã như vậy, vậy hãy để ta vì bảo vệ Quy tộc, tử chiến một lần!” Huyền Vực cười cười, lắc mình hóa thành một lão giả, khí thế trên người được đẩy lên đến đỉnh phong.

Lão đã là nỏ mạnh hết đà.

Hành động như vậy, không khác gì tìm chết.

Huyền Lang cũng nhìn về phía Lâm Huyền: “Đa tạ ngươi ngàn dặm đến đây cứu viện Quy tộc!” Tuy chỉ là một câu nói ngắn gọn, nhưng cũng đã thể hiện rõ thái độ của mình.

Tuy nhiên, nhìn thấy Quy tộc như vậy, Lâm Huyền hài lòng mỉm cười.

Long tộc và Quy tộc, cao thấp lập tức phân rõ!

Hắn và Quy tộc giao tình không sâu, quen thuộc nhất chính là lão

Huyền Vũ.

Kế đến là Huyền Lang!

Hắn biết hai người này một lòng vì tộc nhân, nhưng lại không biết những người còn lại của Quy tộc sẽ như thế nào.

Vừa rồi hỏi chuyện, chẳng qua là một bài thử.

Nếu Quy tộc từ bỏ Huyền Đào, vậy hắn đuổi Côn Bằng đi, không còn giao du sâu đậm với Quy tộc nữa, sau này Quy tộc có tai họa diệt tộc, mình ra tay tương trợ cũng coi như hoàn thành lời ủy thác của lão Huyền Vũ.

Nhưng, nếu Quy tộc vạn chúng một lòng, vậy hắn, liền bằng lòng thừa nhận mình là một thành viên của Quy tộc, vĩnh viễn bảo vệ Quy tộc!

Bây giờ, hắn đã có câu trả lời.

"Huyền đạo hữu, ngươi cũng thấy rồi đấy, đám Quy tộc này căn bản không biết điều, ngươi cần gì phải xen vào?

Đến cảnh giới của chúng ta, còn cần tộc nhân làm gì?" Côn Bằng cười nói.

Tuy nhiên, đáp lại y là một cột nước Huyền Minh của Lâm Huyền!

"Cút!!" Hành động này của Lâm Huyền khiến tất cả mọi người đột nhiên kinh hãi.

Ngay cả Quy tộc cũng kinh ngạc không thôi.

Vừa rồi, họ tưởng Lâm Huyền không muốn gây sự với Côn Bằng, đã từ bỏ Quy tộc.

Bây giờ xem ra, không phải như vậy!

Đương nhiên, kích động nhất vẫn là Huyền Lang.

Mười triệu năm trôi qua, Lâm Huyền… vẫn là Lâm Huyền đó!

“Ngươi…” Côn Bằng chặn được cột nước, vô cùng tức giận.

“Côn Bằng, ta thấy ngươi cũng coi như là nạn nhân, nên không thèm so đo với ngươi." Bây giờ nếu ngươi dám động đến một tộc nhân của Quy tộc ta, ta lập tức giết chết ngươi!” Lâm Huyền lạnh lùng nói.

Lời này vừa thốt ra, không ít người Quy tộc lập tức lệ nóng lưng tròng.

Đặc biệt là những tộc nhân từng được Lâm Huyền cứu một lần vào mười triệu năm trước, tâm thần lại lần nữa rung động.

“Láo xược!” Côn Bằng nổi giận.

Bất kể có phải là Quy tộc ra tay với con trai mình hay không, y đều chuẩn bị huyết tẩy Quy tộc.

Côn Bằng dang cánh, che trời lấp đất.

Đôi vuốt sắc bén kia vồ về phía Lâm Huyền.

“Côn Bằng là một trong những sinh linh tiên thiên của Hồng Hoang, căn nguyên của y cũng chỉ yếu hơn ta nửa phần, còn Huyền Đạo Nhân này, về huyết mạch e là không bằng Côn Bằng, tuy đều là Đại La đỉnh phong, nhưng Huyền Đạo Nhân chắc chắn sẽ bại!” Đế Tuấn nấp trong bóng tối phân tích.

Đồng thời y cũng đang suy nghĩ, có nên nhân cơ hội âm thầm tiêu diệt Quy tộc, xem như cho tên tam đệ kia một bài học đau đớn không.

Bất kỳ kẻ nào dám tính kế Thái Nhất, đều sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Ngay lúc Đế Tuấn đang suy nghĩ, vuốt sắc của Côn Bằng đã giáng

xuống.

Uy thế đó trực tiếp càn quét cả Đông Hải.

Vùng biển nơi Lâm Huyền đang đứng, nước biển càng trực tiếp dâng lên sóng lớn cuồn cuộn, vô số sinh linh bị cuốn đi, mất mạng.

Giờ khắc này, đám người Quy tộc cũng kinh hồn bạt vía.

Trong số họ, ngay cả người mạnh nhất là Huyền Vực và Huyền Lang cũng không xen tay vào được, những tộc nhân khác thì càng không cần phải nói.

"Hắn ở cảnh giới Thái Ất đã chém giết được Đại La, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện!" Huyền Lang lẩm bẩm, nhưng đôi tay khẽ run rẩy lại có thể khiến người ta thấy được nội tâm của lão, không hề bình tĩnh!

Lão cũng đang lo lắng cho Lâm Huyền!

"Chết!" Vuốt của Côn Bằng giáng xuống lưng Lâm Huyền, thậm chí đã mường tượng ra cảnh mai rùa bị y lật tung, Huyền Đạo Nhân máu tươi văng khắp nơi.

"Ầm!!!" Trong khoảnh khắc, cùng với nước biển cuộn trào, cả một vùng biển quả thực đã bị nhuộm đỏ bởi máu tươi!

Sóng máu cũng trong chớp mắt che khuất tầm mắt của mọi người.

"Huyền Đạo Nhân này, vẫn là không địch lại Côn Bằng à!" Có người cảm thán.

Bên này, tộc nhân Quy tộc mặt mày bi thương, như tro tàn.

Long tộc ngược lại thì trở nên vui mừng.

Huyền Đạo Nhân mà chết, không ai chống lưng cho Quy tộc, bên Côn Bằng sẽ dễ dàng lừa bịp hơn.

Dù sao, thiên cơ đã bị che đậy.

Họ đã bắt đầu bịa cớ, chuẩn bị đẩy hết trách nhiệm lên người Quy tộc.

Chương 33

Tuy nhiên, Đế Tuấn đang nấp trong bóng tối lại mặt mày kinh hãi.

Cảnh giới của y cao, nhìn rõ hơn.

Máu kia, hình như không phải của Huyền Đạo Nhân… "A!!!" Ngay sau đó, một tiếng hét thảm thiết vang trời.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ!

Bởi vì họ nghe ra được, đây là giọng của Côn Bằng!

Rất nhanh, những con sóng máu đó đã lắng xuống.

Con rùa khổng lồ kia vẫn bình an vô sự!

Nói cách khác, Huyền Đạo Nhân không hề hấn gì!

Đợi họ nhìn lại về phía Côn Bằng, thì phát hiện… một móng vuốt của Côn Bằng đã gãy… Máu tươi từ chỗ gãy đó phun ra xối xả.

Không chỉ vậy, khóe miệng Côn Bằng cũng rỉ máu.

Một đòn đánh xuống, bản nguyên của y lại bị tổn thương!

Lúc này, Côn Bằng đâu còn vẻ kiêu ngạo, trong mắt toàn là vẻ kinh hãi.

"Huyền Đạo Nhân… ngươi cứ đợi đấy…" Côn Bằng vỗ cánh, chuẩn bị rời đi.

Nhưng trong mắt Lâm Huyền lóe lên một tia sát ý.

Trước kia thực lực mình yếu, không dám giết hai tên phương Tây.

Mà Côn Bằng này, đối với Hồng Quân cũng không quan trọng bằng hai tên phương Tây.

Có thể giết được không?

Nghĩ đến đây, trên lưng rùa của Lâm Huyền, một bóng rắn màu đen hiện ra, lao ra với tốc độ cực nhanh.

Côn Bằng lập tức cảm nhận được một luồng hàn ý thấu xương.

Đòn này mà giáng xuống, mình… sẽ chết!

Côn Bằng hoảng rồi!

Nhưng chưa đợi hắc xà ập đến, một luồng hỏa quang lướt qua, liền mang theo Côn Bằng đi xa.

Hắc xà đánh hụt rồi quay về, Lâm Huyền trầm ngâm suy nghĩ.

Người vừa ra tay, hắn cũng có thể đoán được là ai.

Đế Tuấn!

Bây giờ xem ra, những người có thể thúc đẩy tiến trình Hồng Hoang, thúc đẩy lượng kiếp, không dễ dàng bị giết như vậy.

Mối thù giữa mình và Yêu tộc cũng xem như đã kết xuống rồi.

Nhưng Lâm Huyền cũng không quá để tâm.

Chỉ cần không phá được phòng ngự của mình, vậy mình không cần phải sợ bọn họ!

Cục diện hiện tại, theo sự rời đi của Côn Bằng, trong chớp mắt đã ổn định lại.

Người Quy tộc cảm giác như đang nằm mơ.

Tuyệt cảnh vừa rồi, cứ như vậy được hóa giải rồi sao?

Nhưng Lâm Huyền cũng không vội trở về Quy đảo, thân hình khổng lồ của hắn hóa thành bộ dạng thiếu niên áo xanh.

"Các ngươi, định đi đâu vậy?" Tiếp đó hắn vung tay, trong Đông Hải phát ra từng tiếng ầm ầm.

Mấy bóng người lảo đảo rơi xuống mặt biển.

“Huyền đạo hữu, Long tộc ta và Quy tộc là thế giao, chuyện này, có lẽ có chút hiểu lầm!” Một lão tổ Long tộc cười nói.

Tộc nhân Quy tộc thấy Long tộc còn mặt dày vô sỉ như vậy, họ cảm thấy không đáng cho mình.

“Giết chết tiểu Kim Bằng, là ai ra tay?” Lâm Huyền mở miệng hỏi.

“Đạo hữu, giết tiểu Kim Bằng là Ngao Minh, thiết kế hãm hại Quy tộc là Ngao Khi!” Nữ tử mặc cung phục Ngao Ngọc bước ra nói.

“Chuyện này, bọn họ là chủ mưu, Long tộc chúng ta đều là tòng phạm, xin đạo hữu phát lạc.” Sắc mặt đông đảo Long tộc cuồng biến.

Ngao Ngọc chỉ muốn đánh cược một phen, cược Huyền Đạo Nhân ăn mềm không ăn cứng!

“Lão tổ, cứu con, con còn chưa muốn chết, con không muốn chết!” Ngao Minh lập tức hoảng loạn.

Vừa rồi Lâm Huyền đại phát thần uy, hắn đã thấy được.

Còn mạnh hơn cả Côn Bằng!

“Tiền bối, tất cả đều là chủ ý của Ngao Khi, là hắn nói Quy tộc ti tiện, có thể dùng để chịu tội, không có quan hệ gì với con!” Ngao Minh quỳ xuống đất cầu xin Lâm Huyền.

“Ngao Minh, ngươi…” Ngao Khi suýt nữa bị tức chết.

Hắn hiện tại vẫn bị phong ấn, hắn biết Lâm Huyền muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

Hắn cũng không muốn chết.

“Long tộc, thật sự là càng ngày càng không bằng trước kia.” Lâm Huyền lắc đầu, giơ tay lên, Ngao Minh liền hóa thành một đám sương máu, tan biến trong nước biển.

Hắn có lẽ đã hiểu ra phần nào.

Tại sao vào thời Tây Du, Long tộc thậm chí lại trở thành món ăn trên bàn tiệc của tiên thần.

Tự cho mình bất phàm, lại còn làm ra vẻ.

Không có thực lực thì đừng có ra vẻ thanh cao.

Nhìn thấy cảnh này, những người Long tộc kia lập tức im như ve sầu mùa đông.

Khi Lâm Huyền nhìn về phía Ngao Khi, Ngao Khi hoảng sợ: "Huyền đạo hữu, Long Vương của Long tộc ta từng cứu Huyền Vũ đại nhân, ngươi không thể đối với ta…" Đáng tiếc, Lâm Huyền không ăn bộ này.

Hắc xà xuất kích, Ngao Khi trong tiếng hét thảm thiết, hóa thành hư vô.

Trong mắt Lâm Huyền lóe lên một tia dị sắc, vốn còn định giữ lại tên Đại La Long tộc này làm nguyên liệu nấu ăn, kết quả lại bị hắc xà hớt tay trên.

Hắc xà lại đem khí huyết của Ngao Khi phản bổ lại cho bản thân hắn.

Xem ra vị kia bên trong hắc xà cũng đã hồi phục rất nhiều rồi!

Hiện tại lần giảng đạo thứ nhất đã kết thúc, những đại năng sau này vang danh Hồng Hoang đều đã dần lộ diện.

Sau lần giảng đạo thứ hai, Vu Yêu sẽ bắt đầu có hành động.

Mình tuy phòng ngự vô song, nhưng có một số chuyện, nên chuẩn bị rồi.

Không thể quá bị động!

Cái chết của Ngao Khi khiến tất cả Long tộc đều sinh lòng bi thương.

Không phải loại thương tâm đó, mà là thỏ chết cáo buồn.

Huyền Đạo Nhân trước mắt quá mạnh, nếu hắn muốn, có thể tàn sát toàn bộ tộc nhân Long tộc.

Tư thái của Ngao Ngọc đặt rất thấp, hơn nữa nàng đoán không sai, Lâm Huyền quả thực là ăn mềm không ăn cứng.

Lâm Huyền vốn định chém thêm vài con rồng để hả giận, thấy thái độ của Ngao Ngọc không tệ, cũng thôi.

Dù sao đi nữa, Quy tộc và Long tộc có vô số năm tình nghĩa.

Không giết những con rồng này, là nể mặt lão Huyền Vũ!

"Long tộc các ngươi và Quy tộc ta nguồn gốc không cạn, chuyện này, tuy là các ngươi sai, nhưng hung thủ đã bị trừng phạt, các ngươi có thể đi rồi.

Nhưng nếu còn có lần sau, thì đừng trách ta!" Lâm Huyền lạnh lùng nói.

Ngao Ngọc và các Long tộc khác lập tức như trút được gánh nặng.

"Đa tạ Huyền đạo hữu khoan thứ, chuyện này là Long tộc ta sai, sau này nhất định sẽ chuẩn bị hậu lễ đến tạ lỗi!" Nói xong, tất cả Long tộc có mặt đều rời đi.

Lâm Huyền thu lại chiếc móng vuốt bị gãy của Côn Bằng, trở về tổ địa của Quy tộc.

Lúc này, hàng vạn người Quy tộc đều có một cảm giác tự hào từ tận đáy lòng.

Huyền Lang ra nghênh đón, nhìn Lâm Huyền phong hoa tuyệt đại, lão thoáng qua một tia tự ti.

Nhưng rất nhanh, sự tự ti đó đã bị nụ cười che giấu.

“Lão tổ năm xưa, không nhìn lầm ngươi!” Huyền Lang ngàn lời vạn chữ, cuối cùng hóa thành câu nói này.

“Những lời khen ngợi như vậy, không cần nói nhiều.

Nếu ta không ưu tú, lão tổ cũng sẽ không để ta bảo vệ Quy tộc.” Lâm Huyền cười nói.

Huyền Lang: … Người này, vẫn không khiêm tốn như vậy.

Chương 34

“Quy tộc có được quy mô như ngày hôm nay, ngươi cũng là công đầu.” Lâm Huyền nói.

Câu tán thưởng này là thật tâm thật ý.

Lão Huyền Vũ giao Quy tộc cho Huyền Lang quản lý, quả thực là một quyết định chính xác.

“Đây không phải là toàn bộ nội tình của Quy tộc ta, còn có rất nhiều người Quy tộc ở trong các long cung lớn nhỏ.

Bởi vì lão tổ từng nói, Quy tộc ta quá thật thà, dễ bị người ta tính kế, nên ta đặc biệt chọn những người Quy tộc lanh lợi hơn, đi đảm nhiệm chức thừa tướng ở long cung, để rèn luyện.” Nói đến những điều này, Huyền Lang khá tự hào.

Sau khi Lâm Huyền rời đi, Huyền Lang đã dốc hết tâm sức, vì sự hưng thịnh của Quy tộc mà lo lắng không nguôi.

Lão biết thực lực của Quy tộc không mạnh, lại không có tâm cơ, nên đã có mục đích bồi dưỡng nhân tài về phương diện này.

Lâm Huyền nghe Huyền Lang nói, cũng đột nhiên ngẩn ra.

Hóa ra các Quy Thừa tướng đều là do Huyền Lang sắp xếp.

“Mau chóng triệu hồi tất cả Quy Thừa tướng!” Lâm Huyền nói.

“Được!” Huyền Lang trực tiếp đáp ứng.

Lão tưởng là Lâm Huyền không muốn Quy tộc tiếp tục phục vụ cho Long tộc.

Thực ra, đây không phải là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Mà là Lâm Huyền muốn làm một chuyện lớn.

Những Quy Thừa tướng này chính là chủ lực để hoàn thành việc này!

Sau khi Lâm Huyền trở về Quy đảo, liền nhận được sự chào đón nồng nhiệt của các tộc nhân Quy tộc.

Địa vị của Lâm Huyền bây giờ lại lần nữa được nâng cao.

Sau đó, Lâm Huyền lại đưa cho Huyền Lang ba giọt máu của mình.

Hiện tại, huyết mạch của hắn đã vượt qua lão Huyền Vũ, phá vỡ xiềng xích của Quy tộc.

Máu của hắn đối với Quy tộc mà nói, chính là linh dược tốt nhất.

Một giọt máu, thậm chí có thể khiến một tộc nhân Quy tộc bình thường trực tiếp phản tổ thành Huyền Vũ.

Mà ba giọt máu này của hắn, một giọt là để Huyền Vực hồi phục.

Thực lực Đại La hậu kỳ đã có thể ổn định Quy tộc.

Còn một giọt là để tẩy rửa huyết mạch cho Huyền Lang.

Giọt cuối cùng, là hòa vào nước, hóa thành mưa rơi xuống Quy đảo, đặt nền móng cho sự biến đổi của các tộc nhân Quy tộc.

Làm xong những việc này, Lâm Huyền liền xoay người rời đi.

Chuẩn bị trở về sau lần giảng đạo thứ hai.

Quy tộc là một mắt xích quan trọng trong kế hoạch của mình.

Hơn nữa, hiện tại xem ra, Quy tộc rất xứng đáng để nâng đỡ và tin cậy.

Ngay lúc Lâm Huyền rời khỏi Quy đảo, trong Bắc Minh Cung ở Bắc Hải, Côn Bằng hóa thành hình người, trên mặt đã không còn chút huyết sắc.

“Đa tạ Đế Tuấn đạo hữu ra tay cứu giúp, nếu không có đạo hữu, lần này ta e là đã bỏ mạng ở Đông Hải!” “Đạo hữu khách khí rồi, ngươi và ta đều thuộc phi cầm nhất tộc, tương trợ lẫn nhau là lẽ đương nhiên.” Đế Tuấn lại chuyển đề tài, nói.

“Nhị đệ của ta ngang ngược, đã tấn công Côn Bằng đạo hữu, ta vốn là đến đây bồi tội, không ngờ Huyền Đạo Nhân kia lại bắt nạt đạo hữu, nên mới ra tay!

Đợi lần sau gặp mặt, Ngô sẽ trả lại toàn bộ vật phẩm của đạo hữu.

Như vậy, ta không làm phiền đạo hữu nữa.” Đế Tuấn nói xong, xoay người rời đi.

Côn Bằng cũng là kẻ có tâm cơ thâm trầm.

Y tự nhiên biết không có nhiều sự trùng hợp như vậy.

Hiện tại Đế Tuấn thẳng thắn như vậy, nghi ngờ và khúc mắc trong lòng y cũng tan biến gần hết.

Ngay cả chuyện Thái Nhất đánh lén mình, Côn Bằng cũng không muốn so đo nữa.

Lại nghĩ đến việc Lâm Huyền trọng thương mình, Côn Bằng càng thêm uất ức.

Con trai chết, mình còn bị thương nặng như vậy.

Mối thù này không báo, y còn có thể làm bá chủ Bắc Hải này nữa không?

Mà Đế Tuấn sau khi rời khỏi Bắc Minh Cung, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Tên Huyền Đạo Nhân kia, tại sao lại mạnh như vậy!

Trước đây tại sao chưa từng nghe nói Quy tộc có cường giả như

thế?" Phòng ngự kinh người kia cũng thôi đi.

Bóng rắn màu đen trước đó, Đế Tuấn cũng nhìn rất rõ.

Đòn tấn công đó sắc bén, thậm chí không kém gì một đòn toàn lực của chính mình.

Điều này khiến y vô cùng kiêng kỵ!

Hơn nữa, y biết, nếu mình lôi kéo Côn Bằng, sau này chắc chắn sẽ đối địch với Huyền Đạo Nhân.

Chuyện này, còn cần phải tính kế lâu dài!

Lâm Huyền cũng không lập tức trở về Phương Trượng đảo, mà đáp xuống một hòn đảo hoang, dùng thủ đoạn che đậy thiên cơ.

Hắn vung tay, bóng rắn màu đen kia lại lần nữa xuất hiện.

"Tiền bối, xin mời ra gặp mặt!" Trong bóng rắn, La Hầu đột nhiên kinh hãi.

Vẫn là bị con rùa nhỏ này phát hiện ra sao?

Nhưng rất nhanh, sự kinh ngạc của lão đã hóa thành thản nhiên.

Hiện tại, hồn thể của mình đã hồi phục được hơn bảy phần.

Thực lực của lão còn mạnh hơn Đại La đỉnh phong không ít.

Tiếp đó, bóng rắn biến ảo, hóa thành bộ dạng của La Hầu, cười lạnh nói.

"Nhóc con, ngươi gọi ta ra, là muốn ta tha cho ngươi sao?" Nếu đã bị phát hiện, vậy không có gì phải che giấu.

Hơn nữa, hiện tại mình có đủ mười phần chắc chắn sẽ giết chết con rùa nhỏ trước mắt này!

Tuy nhiên, nhìn vào hồn thể của La Hầu, Lâm Huyền không hề sợ hãi.

“La Hầu tiền bối, ngươi cũng chẳng qua là bại tướng dưới tay Hồng Quân, nếu không phải ta thu lưu, e là ngươi đã sớm hồn phi phách tán.

Cho nên, ngươi tốt nhất đừng quá kiêu ngạo!” “Thằng nhóc thối, tìm chết!” La Hầu tức giận nói.

Lão ghét nhất là người khác nhắc đến Hồng Quân.

Đó là nỗi sỉ nhục cả đời của lão.

Cùng với một tiếng quát tháo, La Hầu ra tay, Thí Thần Thương xuất hiện, trực tiếp lao về phía Lâm Huyền.

Khí thế cường đại đó bùng nổ, ngay cả hòn đảo nhỏ nơi hai người đang đứng cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Một đòn này của La Hầu, uy năng đã vượt qua Đại La, e là có thể trực tiếp tiêu diệt một tồn tại Đại La đỉnh phong.

Nếu là Côn Bằng, chắc chắn sẽ chết!

Chỉ là, đối mặt với một đòn này của La Hầu, Lâm Huyền vẫn không hề nhúc nhích.

Ngay lúc La Hầu nghĩ rằng có thể xuyên thủng hoàn toàn Lâm Huyền, La Hầu phát hiện, thân thể của mình lại không thể động đậy được nữa!

“Ngươi… ngươi đã làm gì ta?

Sao lại thế này?” La Hầu kinh hãi vô cùng.

“Ta rõ ràng đã dùng bí pháp cắt đứt liên hệ với ngươi, sao ngươi còn có thể khống chế hồn thể của ta?” Lâm Huyền cười nói, vẫy tay một cái, Thí Thần Thương liền rơi vào tay hắn: “Tiền bối, lẽ nào ngươi thật sự cho rằng, ngươi có thể hồi phục nhanh như vậy là công lao của chính mình sao?

Nếu không có ta vô thức nuôi dưỡng, ngươi sao có thể hồi phục đến bước này hôm nay?

Mà ngươi lại làm sao nghĩ rằng, bí pháp của ngươi sẽ ngăn cản được sự đồng hóa của ta?" Lời của hắn vừa dứt, La Hầu lập tức không nói nên lời, sắc mặt cũng lập tức tối sầm lại.

Lão, tính sai rồi!

Lão đã bại trong tay Hồng Quân, bây giờ, lại còn liên tục thất thế trong tay một con rùa nhỏ.

Mình, thật sự tệ đến vậy sao?

"La Hầu tiền bối, ngươi cũng không cần tự ti.

Thiên tư của ngươi, trí tuệ của ngươi, đã vượt qua chín mươi chín phần trăm sinh linh của Hồng Hoang, nếu không phải Hồng Quân chiếm được thiên thời địa lợi, hắn cũng chưa chắc đấu lại ngươi." Lâm Huyền nói.

La Hầu trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hừ lạnh nói: "Ngươi nói không sai, nếu không có Thiên Đạo tương trợ, Hồng Quân đừng hòng đấu lại ta.

Nhưng tại sao ta lại bại trong tay ngươi?

Chương 35

Lẽ nào ngươi còn mạnh hơn Hồng Quân?" Lão vẫn không phục.

"Ta không mạnh hơn Hồng Quân, nhưng… ta hẳn là khắc tinh của tiền bối, tiền bối gặp ta, chắc chắn sẽ bại!" Lâm Huyền cười nói.

La Hầu: … Mẹ nó!

Ngươi có thể có chút liêm sỉ không!

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Ta hiện tại hoàn toàn bị ngươi kiềm chế, chỉ cần ngươi tâm niệm một cái, ý thức của ta sẽ sụp đổ." La Hầu lạnh lùng nói.

Nhân vật như lão, sao lại không thể suy đoán được lòng người chứ?

Lão biết, con rùa nhỏ này e là đã sớm đề phòng mình, sớm đã có khả năng dồn mình vào chỗ chết, nhưng vẫn luôn không ra tay, chắc chắn là có mưu đồ.

"Ta muốn hợp tác với tiền bối!!" Lời của Lâm Huyền vừa dứt, ngay cả La Hầu cũng kinh ngạc.

Hợp tác?

Nhưng rất nhanh, sắc mặt La Hầu lập tức sa sầm xuống.

"Ngô, La Hầu, tuy đã bại, nhưng đừng hòng bắt ta thần phục bất kỳ ai, Hồng Quân không được, ngươi, càng không được!" "La Hầu tiền bối hiểu lầm, hợp tác, hợp thì cả hai cùng có lợi, chia thì cả hai cùng bị thương, lẽ nào La Hầu tiền bối không muốn tìm Hồng Quân báo thù?

Mà hiện tại, đã có cơ hội rồi." Lâm Huyền lại mở miệng.

Thấy La Hầu im lặng, Lâm Huyền tiếp tục nói.

"Tiền bối chỉ cần giúp ta, sau này, ta cũng không phải là không thể trả tự do cho tiền bối.

Thậm chí, trợ giúp tiền bối ngươi thành đạo!" "Ngươi dựa vào đâu mà có tự tin như vậy?" La Hầu hỏi lại.

"Tiền bối hiện tại ngoài việc tin tưởng ta ra, còn có lựa chọn nào khác sao?" Lâm Huyền lại hỏi ngược lại.

La Hầu suýt nữa bị một câu của Lâm Huyền làm cho nghẹn chết.

Nói thật.

Chết!

Lão không cam tâm!

Mình một đời kiêu hùng, ngay cả thù cũng chưa báo, cứ thế mà toi mạng, có thể cam tâm sao?

Quan trọng nhất là, La Hầu có tự tin vào bản thân, chỉ cần còn sống, vậy sẽ có một ngày có thể thoát khỏi sự khống chế, thậm chí là báo thù rửa hận.

Hơn nữa con rùa nhỏ này nói, hợp tác, là hợp tác!

Trong lòng lão cũng không ngừng tự thôi miên mình.

"Ngươi muốn ta làm gì?" La Hầu hỏi.

"Ta muốn tiền bối làm, chính là chấn chỉnh lại bộ hạ cũ, thành lập một phương thế lực, giúp ta một tay!" Lâm Huyền nói thẳng.

Bóng rắn là một bộ phận của chính hắn, cũng có thể tách ra, tương tự như phân thân, nhưng có ý thức của La Hầu tồn tại, phân thân này tuyệt đối đặc biệt nhất.

La Hầu là một trong những nước cờ của hắn, cũng là một mắt

xích cực kỳ quan trọng.

"Ngươi, muốn làm bá chủ Hồng Hoang?" La Hầu nhìn chằm chằm Lâm Huyền.

Mà Lâm Huyền chỉ cười cười: "Ta chỉ muốn sống sót!" Bá chủ Hồng Hoang, có ai có kết cục tốt đẹp?

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, thành ra thế nào rồi?

Vu Yêu lưỡng tộc, cuối cùng lưỡng bại câu thương.

Nhân tộc tuy sau này ngồi vững vị trí bá chủ, nhưng bá chủ quỳ gối, cũng gọi là bá chủ sao?

Những bá chủ này thê thảm đến mức nào thì có đến mức đó, mình lại không có bệnh gì nặng, làm bá chủ làm gì?

La Hầu cũng không quan tâm Lâm Huyền rốt cuộc có mục đích gì, suy nghĩ một chút, thử dò hỏi một câu: "Ý của ngươi là, để ta một mình đi?" "Phải!" Nghe Lâm Huyền trả lời, La Hầu lập tức vui mừng, nhưng không biểu lộ ra ngoài.

Mình một mình ra ngoài, chẳng phải là nói có thể tạm thời thoát khỏi sự trói buộc của con rùa nhỏ này sao?

Mình có thể dốc toàn lực đi tìm cách thoát thân.

Chỉ vì điểm này, mình cũng phải đồng ý.

"Được!" La Hầu rất sảng khoái.

Tiếp đó lại nói: "Để ta giúp ngươi cũng được, nhưng Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương ta phải mang đi." "Được!" Lâm Huyền đáp ứng, lại nói: "Tiền bối, trước khi Hồng Quân hợp đạo, với năng lực của tiền bối có lẽ có thể tránh được sự dòm ngó của hắn, nhưng đợi hắn hợp đạo rồi, hắn chắc chắn sẽ biết tiền bối xuất thế, tiền bối cần phải hành sự cẩn thận." La Hầu hiện tại là bóng rắn của mình,

nhưng sau khi rời khỏi mình, Ẩn Nặc Hộ Giáp không bảo vệ được lão.

Tuy có thể dùng bảo bối che đậy thiên cơ, nhưng sau khi Hồng Quân hợp đạo, có thể tra xét vạn vật vạn linh của Hồng Hoang.

Trừ phi La Hầu cẩu thả không động, nếu không chắc chắn sẽ bị phát hiện.

"Chuyện này ta biết!

Hơn nữa… ta hiểu Hồng Quân!

Hắn tự cho rằng vạn vật đều có thể là quân cờ của mình, cho dù phát hiện ra ta, e là cũng nghĩ cách tối đa hóa lợi ích từ sự tồn tại của ta!" La Hầu cười lạnh một tiếng.

Lão và Hồng Quân đã đấu với nhau không ít ngày, hai người có thể nói là túc địch.

Thường thì, người hiểu rõ ngươi nhất không phải là bạn bè, mà là kẻ thù!

"Như vậy, tiền bối xuất phát đi!" Lâm Huyền nói.

"Được!

Nhóc con, nói trước cho rõ, ta và ngươi là hợp tác!

Ta không nghe lệnh của ngươi, ngươi cũng đừng hòng chỉ huy ta!" Nói xong, bóng dáng La Hầu liền biến mất không thấy.

Lâm Huyền cười nhẹ lắc đầu.

Thật là, vì để bảo toàn lòng tự tôn yếu ớt của mình, lại còn nhấn mạnh với mình nhiều lần như vậy.

"[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, mê hoặc La Hầu, mở ra

chuỗi thành tựu (Bố cục Hồng Hoang), xin hãy lựa chọn phần thưởng sau đây.]" "[Lựa chọn một, Ẩn Nặc Hộ Giáp thăng cấp (4.0).]" "[Lựa chọn hai, Tiên Thiên Chí Bảo, Hỗn Nguyên Huyền Diệu Tháp.]" "[Lựa chọn ba, Ức vạn năm Phong Lôi Quả.]" Lâm Huyền vừa nhìn, cái hệ thống chó này, lại dám làm loạn tâm trí của ta.

Hệ thống từ trước đến nay, lựa chọn Tiên Thiên Chí Bảo rất hiếm thấy.

Nhưng Lâm Huyền đương nhiên chọn Ẩn Nặc Hộ Giáp.

Ta đây không phải là kẻ đứng núi này trông núi nọ.

Hơn nữa lần này hệ thống ra, lại là phần thưởng theo chuỗi.

Lâm Huyền còn phát hiện, hiện tại kích hoạt những thành tựu như sát ý, hận ý ngày càng ít.

Ví dụ như Đông Vương Công tuyệt đối muốn giết mình, hận ý của Côn Bằng đối với mình e là cũng không ít.

Nhưng hệ thống đều không kích hoạt, sau này chắc chắn sẽ chủ yếu là thành tựu theo chuỗi, dù sao cũng có dấu vết để lần.

Đối với sự rời đi của La Hầu, Lâm Huyền không hề lo lắng.

Đầu tiên, La Hầu là siêu phẩm hồn linh do hệ thống cấp, hệ thống cấp thì hoàn toàn thuộc về mình.

Hơn nữa mười triệu năm cũng không phải trôi qua vô ích, hắn đã bố trí không ít trên người La Hầu.

Dù La Hầu có trốn ra ngoài Hồng Hoang, Lâm Huyền một câu, La Hầu phải quay về, Lâm Huyền một câu, La Hầu phải đi chấp hành.

Nhưng, như vậy, phân thân sẽ thiếu đi tính chủ động.

La Hầu có thể giúp mình làm rất nhiều việc.

Còn về việc trả tự do cho La Hầu… công cụ nhân tiện tay như vậy, Lâm Huyền không nỡ từ bỏ.

Thấy đã xử lý xong mọi việc, Lâm Huyền tâm thần khẽ động: "Ngươi còn muốn trốn đến bao giờ?" Tiếp đó, liền thấy một bóng người xuất hiện trước mặt Lâm Huyền, quỳ trên đất: "Gặp qua tiền bối… Nếu có mạo phạm, xin tiền bối thứ tội, khụ khụ…" Bóng người này trông vô cùng suy yếu.

Giống như ngay cả bản nguyên cũng bị trọng thương, thân thể lung lay sắp đổ.

Lâm Huyền nhận ra người trước mắt là ai rồi.

Lục Nhĩ!

Chính là Lục Nhĩ Mi Hầu mà Hồng Quân nói "pháp bất truyền lục nhĩ".

Con khỉ này, thật sự thảm à!

Nó sinh ra đã có đại thần thông, là một trong Hỗn Thế Tứ Viên ra đời sớm nhất, ở Hồng Hoang hiện tại, thế nào cũng có thể có được vị trí Đại La.

Thậm chí có thể bái nhập môn hạ của một vị đại năng nào đó, có thành tựu cực cao.

Đáng tiếc con khỉ này không chết tử tế, lại dùng tiên thiên thần thông đi nghe lén Hồng Quân giảng đạo.

Đã phạm vào điều cấm kỵ của Hồng Quân.

Một câu "pháp bất truyền lục nhĩ" đã đoạn tuyệt con đường tu đạo của Lục Nhĩ.

Hơn nữa nhìn bộ dạng của con khỉ này, e là ngay cả bản nguyên cũng bị trọng thương.

Chương 36

Chẳng trách đến thời Tây Du, bị Phật môn lợi dụng, cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Tôn Hầu Tử, cuối cùng còn bỏ mạng ở hoàng tuyền.

Thật sự là có chút đáng thương.

Lâm Huyền thực ra cũng không nghĩ sẽ ngẫu nhiên gặp được con khỉ này.

"Tiền bối, xin hãy thu con làm đồ đệ, con, Lục Nhĩ, một lòng cầu đạo, xin tiền bối… thành toàn!" Sắc mặt Lục Nhĩ vô cùng kiên định.

Hắn hướng đạo.

Thực lực hắn thấp kém, cũng chỉ là cảnh giới Kim Tiên, nhưng liều mạng cũng muốn nghe Hồng Quân giảng đạo, từ đó có thể thấy, lòng hướng đạo của hắn, vô cùng kiên định.

Bây giờ, khó khăn lắm mới gặp được một vị đại năng, hắn không muốn từ bỏ!

"[Đinh, chúc mừng ký chủ kích hoạt chuỗi thành tựu (Vi nhân sư biểu), xin hãy tiến hành khảo nghiệm đối với Lục Nhĩ, nếu Lục Nhĩ hoàn thành khảo nghiệm, ký chủ có thể thu hắn làm đồ đệ.]" Ánh mắt Lâm Huyền hơi sáng lên.

Đối với Lục Nhĩ, Lâm Huyền bằng lòng giúp một tay, nhưng thu đồ đệ, hắn không quá bằng lòng.

Bây giờ hệ thống lên tiếng, vậy lại khác.

Hệ thống muốn thu đồ, vậy là có phần thưởng.

Hệ thống còn nói, phải thông qua khảo nghiệm, hệ thống cũng đã

đưa ra phương án khảo nghiệm.

Hơn nữa đồ đệ của Lâm Huyền hắn, phải được tuyển chọn kỹ lưỡng.

Đại đồ đệ Huyền Tùng, là do một trong thập đại linh căn của Hồng Hoang, Ngũ Châm Tùng, hóa hình, thiên tư cực mạnh, tinh thông thận dũng chi đạo, cho dù đặt ở trong Hồng Hoang, cũng được xem là tồn tại cấp kiêu tử.

Lục Nhĩ này, không thể quá tệ!

"Ngươi cái đầu khỉ này, ngươi làm sao lại rơi vào cảnh ngộ như vậy, ngươi cũng rõ rồi.

Nghe lén Thánh nhân giảng đạo, gan to bằng trời.

Thánh nhân càng đã nói rõ, pháp bất truyền lục nhĩ, ta không dám vi phạm lệnh của Thánh nhân." Lâm Huyền nói.

"Nếu ngươi bằng lòng, ta có thể chữa khỏi vết thương bản nguyên của ngươi, ngươi cứ thế rời đi!" "Xin tiền bối thu con làm đồ đệ!" Lục Nhĩ quỳ trên đất dập đầu mấy cái.

Lâm Huyền không nói gì, chỉ ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, nhắm mắt tu luyện, không để ý đến Lục Nhĩ.

Mà Lục Nhĩ nhìn Lâm Huyền, trong mắt toàn là vẻ kiên định.

Hắn cảm thấy, đây chính là khảo nghiệm của vị đại năng này đối với mình, chỉ cần mình kiên trì, chắc chắn có thể đả động đại năng, thu mình làm đồ đệ.

Rất nhanh, một năm trôi qua.

Lục Nhĩ Mi Hầu đã quỳ một năm.

Trải qua mưa gió, không hề lay động.

Vào năm thứ mười Lục Nhĩ quỳ trên đất, một viên đan dược rơi xuống bên cạnh Lục Nhĩ.

"Chỉ cần ngươi ăn viên đan dược này, không chỉ vết thương bản nguyên sẽ được chữa khỏi, thực lực của ngươi cũng sẽ được tăng lên rất nhiều, tấn thăng Thái Ất, dễ như trở bàn tay!" Lục Nhĩ không hề động lòng!

Hắn biết, ăn viên đan dược này, sẽ hoàn toàn mất đi cơ duyên bái sư.

Đến năm thứ một trăm, trên hòn đảo nhỏ này, đột nhiên bùng nổ một trận hào quang, thần thái rực rỡ.

"Không ngờ trên hòn đảo hoang này lại có một món thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Đầu khỉ, món linh bảo này, ta không tranh với ngươi, ngươi cầm lấy rồi đi đi!" Lâm Huyền mở miệng.

Sắc mặt Lục Nhĩ hơi động, thượng phẩm tiên thiên linh bảo mạnh đến mức nào, hắn biết rõ.

Nhưng rất nhanh, hắn lại lần nữa định tâm lại.

"Tiền bối, Lục Nhĩ một lòng hướng đạo, linh bảo chẳng qua là vật ngoài thân!" Lâm Huyền không nói gì.

Ba trăm năm trôi qua, một chiếc ngọc giản rơi xuống trước mặt Lục Nhĩ.

"Thôi thôi, trên chiếc ngọc giản này ghi lại một môn pháp môn tu thẳng đến Đại La.

Ta sẽ không thu ngươi làm đồ đệ, cầm lấy pháp môn này, ngươi đi đi!" Lâm Huyền nói.

Lục Nhĩ có chút động lòng.

Hắn cầu đạo, cầu chính là pháp môn.

Hơn nữa hai trăm năm đã qua, vị tiền bối này vẫn không hề động lòng với mình, e là thật sự không muốn thu đồ đệ rồi!

Nhưng sau khi nhìn pháp môn đó vài lần, Lục Nhĩ liền thu hồi tầm mắt.

"Đầu khỉ, ngươi cũng quá không biết đủ, nếu đã như vậy, ngươi cứ quỳ ở đây đi!" Trên tảng đá lớn, bóng dáng Lâm Huyền biến mất.

Tâm thần Lục Nhĩ đột nhiên rung động, đầu tiên là một trận hoảng loạn, nhưng rất nhanh lại lần nữa an định lại.

Đây nhất định là khảo nghiệm của tiền bối.

Nhưng mười năm!

Hai mươi năm!

Ba mươi năm!… Cho đến một trăm năm, Lâm Huyền đều không xuất hiện.

Lục Nhĩ bắt đầu có chút mờ mịt.

Thậm chí có chút sa sút.

Mình khó khăn lắm mới gặp được đạo duyên, cứ thế mà bỏ lỡ sao?

Mình muốn cầu đạo, khó đến vậy sao?

Hắn liếc nhìn bên cạnh, viên đan dược và ngọc giản kia đều ở đó, chỉ cần mình cầm lấy rời đi, vết thương bản nguyên sẽ được chữa khỏi, thậm chí còn có pháp môn tu hành đến Đại La.

Hơn nữa, Lục Nhĩ biết, món linh bảo kia vẫn còn ở trên đảo này.

Đây đều là đại cơ duyên.

Lâm Huyền tuy đã biến mất khỏi tầm mắt của Lục Nhĩ, nhưng

cũng không đi xa.

“Hệ thống, ngươi cũng quá ác rồi, cám dỗ như vậy, ai mà chịu được?” Lâm Huyền cười mắng.

“Thu đồ đệ cần cẩn thận, thu đồ bất cẩn, ký chủ hai hàng lệ!” Lâm Huyền: … Nói cũng có chút lý.

Cuối cùng, dưới sự chú ý của Lâm Huyền, Lục Nhĩ không hề cầm đồ bỏ chạy, tiếp tục quỳ ở đó.

Thoáng cái, lại một trăm năm nữa trôi qua.

Năm trăm năm tuế nguyệt.

Lục Nhĩ quỳ trên đất không hề động đậy, phảng phất như hóa thành một pho tượng đá.

Bản nguyên trên người hắn càng giống như ngọn nến trước gió, dường như khoảnh khắc tiếp theo sẽ tắt ngấm.

Lục Nhĩ vốn đã bị thương nặng ở bản nguyên, năm trăm năm cũng không dùng bất kỳ linh vật nào để chữa thương, thương tình tự nhiên ác hóa.

“Ta muốn bái sư, ta muốn cầu được đại đạo, không được đại đạo, chết thì có sao!?” Lúc này, thần tình Lục Nhĩ đột nhiên một trận hoảng hốt.

Hắn lại thấy cao nhân trước đó quay trở lại, đồng ý thu hắn làm đồ đệ, còn truyền cho hắn pháp môn tu thẳng đến cảnh giới Thánh nhân.

“Lục Nhĩ, Ngô dạy ngươi đại đạo pháp môn, ngươi có thể giữ được không?” “Đệ tử có thể!” “Lục Nhĩ, đại đạo mênh mông, mong ngươi có thể giữ vững bản tâm, một lòng hướng đạo!” “Tuân theo lời dạy của sư tôn!” Ức vạn năm trôi qua, Lục Nhĩ không còn là con khỉ

sắp chết năm xưa, mà đã trở thành một phương chí cường giả.

Thậm chí còn thành tựu vị trí Thánh nhân.

"Hồng Quân, ngươi chưởng khống trời đất, thu hoạch Hồng Hoang, hôm nay Ngô, Lục Nhĩ, sẽ vì sinh linh Hồng Hoang mà trừ khử ngươi!" Lục Nhĩ một thân kim giáp, tay cầm trường côn linh bảo, dưới sự chứng kiến của vô số sinh linh, hướng lên trời yêu chiến.

Sau trận kịch chiến, Lục Nhĩ trọng thương, lại lần nữa sắp chết.

"Lục Nhĩ, Ngô thương tiếc tu vi cả đời của ngươi không dễ có được, có bằng lòng quy thuận ta, từ nay một người dưới, ức vạn sinh linh trên, cùng ta chưởng khống Hồng Hoang!" Hồng Quân hiển hóa, đứng trên cao nhìn xuống Lục Nhĩ.

Mà Lục Nhĩ nhìn về phía chúng sinh, mặt lộ vẻ hung ác.

"Phỉ, ngươi cái tên trộm đại đạo này, đừng hòng!" Ngay sau đó, hắn vận dụng toàn bộ tu vi, lao về phía Hồng Quân, mà Hồng Quân một ngón tay điểm ra, một ngón này, tất sát.

Ngay trong khoảnh khắc đó, trong đầu Lục Nhĩ lại hồi tưởng lại từng cảnh tượng trước đây.

Nếu mình chưa từng bái sư, có lẽ sẽ không bước lên con đường này.

Nếu mình không đối đầu với Hồng Quân, sẽ không chết.

Nếu hỏi mình, có hối hận không?

Lục Nhĩ có thể đưa ra một câu trả lời chắc chắn.

Không hối hận!

Dù biết đại đạo gian hiểm, dù biết sẽ chết, nhưng hắn vẫn nghĩa vô phản cố.

Sư tôn từng hỏi mình có thể giữ vững bản tâm không, mình… đã làm được!

"Đứa trẻ ngốc, tỉnh lại đi!" Ngay lúc này, Lục Nhĩ chỉ nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng gọi.

Hắn trong cơn hoảng hốt, đã tỉnh lại.

Chương 37

Mình, chưa chết, vẫn đang ở trên hòn đảo hoang đó!

Mà trước mắt là sư tôn… Rất nhanh, hắn liền hiểu ra, vừa rồi, đều là ảo ảnh… "Đầu khỉ, đại đạo gian nan, đấu với người, đấu với trời, một chút bất cẩn sẽ vẫn diệt, ngươi còn muốn truy cầu đại đạo?" Lâm Huyền hỏi.

"Tiền bối, đại đạo là điều cả đời ta theo đuổi.

Nếu không truy cầu đại đạo, ta… sẽ không còn ý nghĩa tồn tại!" Lục Nhĩ dứt khoát nói.

Lời này, thực ra đã nói rất quyết tuyệt.

"Lòng hướng đạo của ngươi, ta đã biết.

Bản tọa, bằng lòng thu ngươi làm đồ đệ!" Lâm Huyền cười nhẹ.

Lúc này, Lục Nhĩ đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó liền lệ nóng lưng tròng, dập đầu mấy cái thật mạnh.

"Đồ nhi Lục Nhĩ, bái kiến sư tôn!" "[Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, thu đồ Lục Nhĩ (Vi nhân sư biểu), hiện tại đang tìm kiếm khuôn mẫu nhân vật phù hợp nhất cho Lục Nhĩ.]" "[Tích, nhân vật đã khóa!]" "[Khuôn mẫu: Ma Chủ!]" "[Đợi đến khi âm dương nghịch loạn, lấy máu ma ta nhuộm trời xanh!]" Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Huyền lại ngẩn ra một chút.

Trước đây thu đồ Huyền Tùng, có ba lựa chọn.

Mà bây giờ thu đồ Lục Nhĩ, lại trực tiếp áp dụng khuôn mẫu nhân vật.

Nhưng Ma Chủ bất khuất, cũng quả thực cực kỳ phù hợp với Lục

Nhĩ!

"[Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Xá Thân Thành Ma Đại Pháp (phiên bản Hồng Hoang cao cấp / phiên bản đồ đệ).]" "[Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Hỗn Thế Ma Thần Thiết Côn (phiên bản đồ đệ)!]" So với bộ trang bị của Huyền Tùng, Lục Nhĩ ít hơn một chút.

Nhưng không có nghĩa là bộ trang bị của Lục Nhĩ yếu hơn.

Chỉ là đạo của Lục Nhĩ và Huyền Tùng không giống nhau.

Đạo của Lục Nhĩ là chiến chi đạo!

Chiến trời, chiến đất!

Thân bất tử, hồn bất diệt, chiến không ngừng!

Lâm Huyền vung tay, một khối sáng xuất hiện trước mặt Lục Nhĩ.

"Đây là pháp môn đỉnh cao Xá Thân Thành Ma Đại Pháp, tu đến đại thành liền có thể nghịch loạn âm dương!" "Đa tạ sư tôn!" Lục Nhĩ hành lễ với Lâm Huyền, sau đó đưa tay nắm lấy khối sáng đó.

Trong khoảnh khắc, trước mắt hắn hiện ra một bức tranh tràn ngập khí tức hoang dã.

Một bóng người cao lớn đứng dưới thiên đạo.

Dù cho bầu trời kia cao cao tại thượng, coi thường tất cả, uy năng vô cùng.

Bóng người cao lớn kia, trong mắt cũng toàn là bất khuất.

Đối mặt với vô thượng thiên đạo, hắn bước lên!

Hắn, muốn xé rách thiên đạo này, chiến nát thiên đạo này.

Nghĩa vô phản cố!

Thiên trùng kiếp, bách thế nạn, hằng cổ thông thông, trong nháy

mắt!

Bất tử khu, bất diệt hồn, chấn cổ thước kim, vô nhân địch!

Đợi đến khi âm dương nghịch loạn, lấy máu ma ta nhuộm trời xanh!

Trong bài ca dao này, Lục Nhĩ đã nhận được truyền thừa của Ma Chủ, đồng thời cũng kế thừa được ý chí bất khuất đó!

Trong chớp mắt, vết thương bản nguyên trên người Lục Nhĩ trong khoảnh khắc đã được chữa khỏi, thậm chí thực lực còn có sự tăng trưởng vượt bậc.

Thay đổi lớn nhất là ý chí kiên định của Lục Nhĩ.

Tiếp đó, Lâm Huyền lại đẩy một vật đến trước mặt Lục Nhĩ.

"Đây là cực phẩm tiên thiên linh bảo Hỗn Thế Ma Thần Thiết Côn, hôm nay, liền ban cho ngươi!" "Pháp môn của ngươi đặc thù, sinh ra để chiến đấu, vi sư có thể truyền thụ cho ngươi, chỉ có những thứ này, ngươi nhất định không được làm ta thất vọng!" "Vi sư là Huyền Đạo Nhân ở Phương Trượng đảo, nhưng trước khi ngươi có thể một mình đảm đương, không được nhắc đến danh húy của vi sư." Lục Nhĩ thu Hỗn Thế Ma Thần Thiết Côn vào tay.

"Đồ nhi, cẩn tuân lời dạy của sư tôn!" Lâm Huyền khẽ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Lục Nhĩ đi theo chiến chi đạo, chắc chắn sẽ không giống như Huyền Tùng cẩu thả tu hành.

Vì vậy Lâm Huyền không chuẩn bị đưa hắn về Phương Trượng đảo.

Lục Nhĩ nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Huyền, dập đầu chín cái thật mạnh.

Ân thành đạo, lớn hơn trời!

Ân của sư tôn, cả đời Lục Nhĩ ta cũng khó mà trả hết!

Sau khi chỉnh đốn một chút, Lục Nhĩ nhìn sâu vào hòn đảo hoang này một cái rồi xoay người rời đi.

Lâm Huyền đối với đồ đệ Lục Nhĩ này vẫn khá hài lòng.

Cũng đừng lấy Tôn Hầu Tử kia ra so sánh với Lục Nhĩ.

Con khỉ kia bái sư tổng cộng chỉ quỳ ba ngày ba đêm.

Lục Nhĩ thì quỳ trọn vẹn năm trăm năm.

Có thể so được sao?

Hệ thống: … Ngươi so sánh như vậy đấy à?

Lâm Huyền trên đường trở về, cũng nhận được thông báo của hệ thống.

"[Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu, thu đồ đệ thứ hai, xin hãy lựa chọn phần thưởng sau đây.]" "[Lựa chọn một, Lưu Ly Hộ Giáp +1 (sáu tầng).]" "[Lựa chọn hai, công pháp cấp chuẩn Đại đạo, Huyền Đạo Thư.]" "[Lựa chọn ba, một thi thể rồng cấp Đại La.]" Lâm Huyền vừa nhìn, hệ thống này càng chơi càng hoa mỹ.

Ngay cả thi thể rồng cũng xuất hiện.

Nhưng Lâm Huyền vẫn chọn phòng ngự chắc chắn nhất, Lưu Ly Hộ Giáp +1.

Hắn tính toán một chút, lần này ra ngoài, tuy không có thu hoạch gì đặc biệt lớn, nhưng những việc cần làm đều đã làm xong.

Đợi đến khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, kiếp số đến, thiên đình thành lập, Vu Yêu lưỡng tộc bắt đầu tranh bá, những bố trí này của mình đều có thể dùng được.

Đúng như hắn nói với La Hầu, tất cả những gì hắn làm đều chỉ để sống sót… Cùng lúc đó, tại cực tây của phương Tây.

Đây là nơi giao giới giữa Hồng Hoang và hỗn độn.

Nơi này vô cùng khổ hàn, linh khí càng vô cùng mỏng manh.

Quan trọng nhất là, ở đây còn tập trung một loại sinh vật vô cùng kỳ đặc, Hoang thú!

Những dị thú này đều là do ba ngàn Ma Thần bị Bàn Cổ khai thiên giết chết, sau đó do mảnh vỡ thi thể của ba ngàn Ma Thần hóa thành.

Hoang thú sinh tính hung tàn, không có chút linh trí nào, hơn nữa thực lực cực kỳ cường đại.

Hoang thú yếu nhất cũng có thực lực cấp Đại La, còn những con mạnh hơn, thậm chí có thể sánh ngang với Thánh nhân.

Vì vậy, vùng đất cực tây này gần như không có người đặt chân đến.

Tuy nhiên hôm nay, một bóng người mặc áo choàng đen xuất hiện trong không gian hỗn loạn này.

“Hống!!” Một con Hoang thú trông giống như chó dường như cảm nhận được điều gì đó, lao về phía bóng người mặc áo choàng đen.

Người mặc áo choàng đen trực tiếp đâm ra một thương, xuyên thủng con Hoang thú đó, ghim chết trên mặt đất.

“Nghĩ đến Ma tộc ta năm xưa cũng là đại tộc đệ nhất Hồng Hoang, không ngờ bộ hạ cũ của ta lại lưu lạc đến tình cảnh này hôm nay." Hồng Quân, Ngô với ngươi thế bất lưỡng lập!” La Hầu thu hồi Thí Thần Thương, trong mắt toàn là vẻ oán hận.

Ngay lúc này, mấy bóng người xuất hiện, cảnh giác nhìn La Hầu trước mắt.

“Ngươi là ai?

Đến đây làm gì?” Một người hỏi.

“Nhìn người này như vậy, chắc chắn là đến từ Hồng Hoang, rất có thể là người truy sát chúng ta trong Hồng Hoang.

Mau chóng thông báo cho Kế Đô thống lĩnh rút lui, chúng ta trước tiên cầm chân hắn!” Một người khác hét lên.

Lời vừa dứt, liền dẫn người lao đến.

Chỉ là La Hầu chỉ giơ tay lên, những người đó đều bị định trên không trung.

Thấy vậy, đám người Ma tộc định tự bạo, giúp đồng bạn khác rút lui kéo dài thời gian.

Nhưng, chưa đợi họ tự bạo, một đóa hắc liên đột nhiên mọc lên.

Đám Ma tộc có mặt lập tức lệ nóng lưng tròng.

“Mười hai… mười hai phẩm Diệt Thế Hắc Liên…” La Hầu lúc này cũng cởi bỏ chiếc áo choàng màu đen, lộ ra dung mạo thật.

“La Hầu… La Hầu đại nhân…” Đông đảo Ma tộc lúc này kích động đến toàn thân run rẩy.

“Kế Đô, bây giờ ở đâu?” La Hầu hỏi.

Năm xưa mình sách động đại kiếp, Kế Đô chính là đại thống lĩnh của Ma tộc, là tay trái tay phải của lão.

Khi Hồng Quân dẫn người đến vây quét lão, Kế Đô đã ra tay giúp đỡ và bị trọng thương.

Bây giờ nghe được tin Kế Đô còn sống, lão cũng một trận vui mừng.

Chương 38

"Bẩm La Hầu đại nhân… Kế Đô thống lĩnh hiện tại…" Đám Ma tộc đó dẫn La Hầu đi sâu vào vùng đất cực tây.

Trên một vùng hoang nguyên, một tòa cung điện sừng sững, bên ngoài có trận pháp phòng hộ, nhưng trận pháp đó cũng đã thủng lỗ chỗ, e là không chống đỡ được bao lâu.

Ngay lúc La Hầu đến, một bóng người cũng xuất hiện trước mắt La Hầu.

Hai người gặp nhau, đầu tiên là một trận trầm mặc, ngay sau đó, Kế Đô một gối quỳ xuống đất, hai mắt đẫm lệ.

"Đại nhân, Kế Đô có lỗi với lời dặn dò của đại nhân, không thể bảo vệ được Ma tộc ta, xin đại nhân trách phạt!" Trước đó, nghe có người thông báo, nói La Hầu đại nhân trở về, Kế Đô còn không tin lắm, thậm chí còn nghĩ có người giả mạo, chuẩn bị liều chết một phen.

Nhưng khi nhìn thấy người đến, hắn liền không kìm được.

Khí tức bản nguyên đó, không thể có người giả mạo được.

Mà La Hầu nhìn Kế Đô trước mắt tay cụt, bản nguyên chấn động, trong lòng không khỏi một trận chua xót.

Ma tộc, còn gian nan hơn mình tưởng tượng!

"Việc này không trách ngươi, là ta có lỗi với Ma tộc mới đúng." La Hầu đỡ Kế Đô dậy.

Tiếp đó, một tay y đặt lên vai Kế Đô, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hiện ra.

Một luồng sức mạnh khổng lồ rót vào cơ thể Kế Đô.

Cánh tay của Kế Đô khi đó bị thương tổn đến bản nguyên, vẫn luôn không thể phục hồi.

Sau khi được ma lực của La Hầu truyền vào, cánh tay Kế Đô bắt đầu mọc lại, ngay cả bản nguyên suy yếu cũng bắt đầu không ngừng lớn mạnh.

Tuy chưa khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh, nhưng cũng đã hồi phục hơn phân nửa, thực lực của y đối đầu với một Đại La hậu kỳ hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Báo cáo tình hình Ma tộc cho ta!" La Hầu nói.

"Bẩm La Hầu đại nhân, sau khi ngài mất tích, số lượng Ma tộc ta đã không đủ mười vạn.

Sau đó chúng ta ẩn náu tại Cực Tây chi địa, vì để sinh tồn ở nơi đây, lại tổn thất thêm tám vạn tộc nhân...

Hiện tại Ma tộc... chỉ còn lại khoảng hai vạn người!" Kế Đô thần sắc ảm đạm.

Nếu La Hầu không trở về, e rằng chính y sẽ vì bản nguyên tiêu tan mà chết, Ma tộc cũng có thể trở thành lịch sử, không còn tồn tại.

Nghe những lời này, lửa giận trong lòng La Hầu lại bùng lên dữ dội.

Ma tộc của y thời kỳ toàn thịnh, số lượng tính bằng ức, bây giờ... hai vạn...

Lúc này, tộc nhân Ma tộc xung quanh họ ngày càng đông, tất cả đều nhìn La Hầu với ánh mắt đầy hy vọng.

Đây là vua của họ, là hoàng giả của họ, càng là tín ngưỡng của họ.

Khoảnh khắc La Hầu xuất hiện, thực lực Ma tộc tuy chưa tăng

lên, nhưng trong mắt họ lại lấp lánh một thứ ánh sáng gọi là hy vọng.

"Yêu Ma Quỷ Quái...

đều đã vẫn diệt!" Kế Đô lại trầm giọng nói.

Yêu Ma Quỷ Quái là bốn vị đại tướng dưới trướng La Hầu.

Tiếp đó Kế Đô dõng dạc nói: "Đại nhân trở về là đại hạnh của Ma tộc ta, Kế Đô ta nguyện ý đi theo đại nhân, tái chiến Hồng Hoang!!!" "Chúng ta nguyện ý đi theo đại nhân, tái chiến Hồng Hoang!" Các ma tộc có mặt đồng loạt quỳ xuống, thanh thế rung trời.

Trong mắt La Hầu cũng lóe lên một tia kiên nghị, trong đầu hiện lên dung mạo của Lâm Huyền. *Tiểu tử, vì Ma tộc của ta, ta tin ngươi một lần!* .....

Chẳng mấy chốc, lại mấy nghìn năm trôi qua.

Buổi giảng đạo lần thứ hai của Hồng Quân sắp bắt đầu.

Lâm Huyền cũng chuẩn bị rời Phương Trượng đảo, đến Tử Tiêu Cung.

Trong mấy nghìn năm này, không có chuyện lớn gì xảy ra, Lâm Huyền đem đạo mà Hồng Quân giảng ra lĩnh ngộ một lượt, sau đó lại lấy ra pháp môn Dĩ lực chứng đạo mà Dương Mi để lại.

Ở Hồng Hoang có ba loại pháp môn thành đạo.

Thứ nhất là Công đức chứng đạo, dùng công đức vô cùng kết hợp với hồng mông tử khí để ký thác đạo quả vào trong Thiên Đạo, thành tựu Thánh nhân quả vị.

Pháp môn này yếu nhất trong ba loại, cũng là đơn giản nhất.

Thứ hai là Trảm tam thi chứng đạo.

Pháp môn này do Hồng Quân mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp sáng tạo

ra.

Có thể tạo ra pháp môn như vậy, Hồng Quân quả không hổ danh kỳ tài.

Trong buổi giảng đạo lần hai tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sẽ giảng về đạo này, mà sinh linh trong Hồng Hoang, đa số đều tu tập đạo này.

Nhưng họ không biết, pháp môn chứng đạo này chính là một cái hố.

Trảm tam thi, chém đi thiện thi, ác thi, chấp ngã thi.

Là để chuẩn bị cho việc hợp đạo.

Sau khi chém đi tam thi, giữ lại chân ngã thường tại, mới có thể hợp với Thiên Địa Nhân tam đạo để thành tựu Thánh vị.

Nhưng trong tam đạo của Hồng Hoang, Thiên Đạo sẽ bị Hồng Quân hợp nhất, Địa Đạo và Nhân Đạo sẽ bị lão ta làm cho suy yếu, để Thiên Đạo ngự trị trên hai đạo kia.

Trảm tam thi chứng đạo, con đường phía trước rõ ràng đã bị chặn đứng.

Về phần pháp môn thành đạo thứ ba, chính là Dĩ lực chứng đạo, cũng gọi là Pháp tắc chứng đạo, dùng pháp tắc thoát khỏi xiềng xích của Thiên Đạo, ký thác đạo quả vào trong Đại Đạo, thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên vị nghiệp.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên là Thánh nhân, nhưng Thánh nhân không phải là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Từ việc Dương Mi có thể đánh bại Hồng Quân, còn có thể dễ dàng thoát ly Hồng Hoang là biết, pháp môn này mới là vô thượng diệu pháp.

Đáng tiếc là, pháp môn này khó tu luyện nhất.

Trước đó Dương Mi để lại pháp môn này, chính là lo lắng Lâm Huyền bị Hồng Quân mê hoặc tu tập pháp môn Trảm tam thi chứng đạo.

Nhưng sự lo lắng này của ông ta là thừa.

Trảm tam thi chứng đạo, Lâm Huyền ta không học.

Đương nhiên, Dương Mi để lại cảm ngộ của mình cũng giúp ích rất lớn cho Lâm Huyền.

Lúc này, tiếng chuông trong Tử Tiêu Cung vang lên, các đại năng trong Hồng Hoang đồng loạt ngẩng đầu, tất cả đều tiến về phía Tử Tiêu Cung.

Thấy Lâm Huyền sắp đi, Huyền Tùng không nói gì thêm, chỉ nhắc nhở một câu.

"Sư tôn, người ra ngoài cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng có ham chơi quá trớn nha!" Lần trước khi Lâm Huyền đến Quy đảo, sau khi Huyền Tùng lại sửa đổi trận pháp, Lâm Huyền đã không khách khí mà đấm cho tên này một trận.

Huyền Tùng liền ngoan ngoãn hơn không ít.

Đặc biệt là sau khi nghe tin Lâm Huyền lại thu thêm một đồ đệ, Huyền Tùng cảm thấy áp lực.

Hắn lo mình sẽ thất sủng, nên tu hành cũng rất chăm chỉ, vào ngàn năm trước khi Lâm Huyền giảng đạo cho hắn, hắn đã thuận lợi đột phá vào cảnh giới Đại La.

"Biết rồi!

Ngươi một mình ở Phương Trượng đảo, giữ kỹ động phủ, còn về trận pháp, tùy ngươi đi!" Lâm Huyền nói xong liền xoay người rời đi.

Huyền Tùng mừng rỡ như điên, cảm động không thôi.

Sư tôn cuối cùng cũng hiểu được dụng tâm lương khổ của mình.

Nhưng hắn không biết, Lâm Huyền chỉ là thấy phiền, dù sao nói cũng như không, lười nói nữa.

Tên này đã tu luyện cẩu đạo đến tận xương tủy, cả Hồng Hoang e rằng không có ai "cẩu" hơn hắn.

Khi Lâm Huyền rời khỏi Phương Trượng đảo.

Hai con Kim Ô ở Thái Dương Tinh, hai chị em ở Thái Âm Tinh, Phục Hy Nữ Oa ở Bất Chu Sơn, Côn Bằng ở Bắc Hải... những đại năng này đều đã xuất phát.

Dưới chân Bất Chu Sơn, điện Bàn Cổ.

"Tiểu muội, Tổ Vu chúng ta là do tinh huyết của Phụ Thần kết hợp với trọc khí của đại địa Hồng Hoang mà hóa thành, trời sinh đã không có nguyên thần, đi nghe đạo làm gì chứ!

Ta thấy không cần đi đâu, chi bằng ở trong thần điện tiềm tu đi!" Trong thần điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập đông đủ.

Đế Giang đang mở miệng khuyên Hậu Thổ.

"Đúng vậy!

Tiểu muội, đừng đi nữa.

Cái lão Hồng Quân kia chẳng qua thành thánh sớm hơn một chút mà thôi, đã tự cho mình là trưởng bối, Vu tộc chúng ta thân phận tôn quý, cớ gì phải đi nghe lão ta giảng đạo?

Đây không phải là làm tổn hại uy nghiêm của Phụ Thần sao?" "Tiểu muội, đừng đi." Các Tổ Vu khác cũng khuyên nhủ.

Nhưng Hậu Thổ rất kiên trì: "Lần giảng đạo này, ta nhất định phải

đi, ta đi trước đây!" Tam Thanh là do nguyên thần và thanh khí của Bàn Cổ hóa thành, Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ và trọc khí đại địa hóa thành.

Chương 39

Các Tổ Vu kết hợp với trọc khí đại địa, tuy thiên phú cực mạnh, trời sinh đã có thể khống chế lực lượng pháp tắc, nhưng tính cách đều vô cùng bạo ngược.

Mà Hậu Thổ, là Tổ Vu sinh ra cuối cùng, kết hợp ít trọc khí nhất, cũng là người có tính cách ôn hòa nhất và thông minh nhất trong các Tổ Vu.

Nàng biết, Tổ Vu trời sinh khiếm khuyết, không giỏi tính toán, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp, vì vậy vẫn luôn tìm kiếm pháp môn tu thành nguyên thần.

Lần này Hồng Quân giảng đạo, nàng cảm thấy đây là một cơ hội, nên mới đi nghe đạo.

Nhìn bóng lưng Hậu Thổ rời đi, các Tổ Vu cũng không nói gì.

"Tiểu muội đi rồi, ta cũng phải rời Vu tộc một thời gian." Người mở miệng nói cũng là một nữ Tổ Vu - Băng Tuyết Tổ Vu, Huyền Minh!

Nếu nói Hậu Thổ hóa thành hình người mang vẻ đoan trang, thì nàng lại hiện ra vô cùng yêu kiều, thậm chí còn mang lại cảm giác cực kỳ hoang dã.

"Mấy vạn năm trước, khi ta còn chưa hóa hình, từng cảm nhận được một luồng Huyền Minh chi lực vô cùng tinh thuần, nếu có thể tìm được nó, sẽ rất có ích cho việc tu hành của ta!" Đối với việc này, các Tổ Vu khác không có ý kiến gì.

Theo họ, trong Hồng Hoang, căn bản không có sinh linh nào dám đối đầu với họ.

Hơn nữa, hai muội muội của mình thực lực cực mạnh, cũng không lo lắng về an toàn của họ.

Huyền Minh rời đi.

"Huynh đệ, chúng ta bế quan trong thần điện cũng đã mấy nghìn năm, hôm nay xuất quan đi đánh chén một bữa thì thế nào?" "Đề nghị này không tồi, lại có thể no nê một bữa." Mười đại Tổ Vu đồng loạt xuất động, không ít sinh linh thậm chí là tồn tại cấp Đại La đều thảm tao độc thủ.

Đương nhiên, đây đều là chuyện về sau.

Trong Tử Tiêu Cung, những người cầu đạo lại một lần nữa tụ tập, sáu người định sẵn của Thiên Đạo vẫn ngồi trên sáu cái bồ đoàn.

Bất quá, vạn năm qua đi, số người thực ra đã không đủ ba nghìn!

Trong Hồng Hoang, tuy chưa có nhiều Chuẩn Thánh xuất hiện, nhưng vẫn đầy rẫy nguy cơ, cho dù là Đại La cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Lần giảng đạo này, tất cả mọi người đều rất mong đợi.

Bởi vì họ biết, Hồng Quân Thánh nhân sẽ giảng giải cảnh giới trên Đại La.

Lúc này, Lâm Huyền vốn đang đứng ở một góc.

Một ánh mắt tràn ngập sát ý nhìn tới.

Lâm Huyền trong lòng có cảm giác.

Không cần nhìn cũng biết là tên đại oan chủng Côn Bằng kia.

Tên này bị cướp chỗ ngồi, con trai cũng chết, trước đó còn bị mình đánh cho một trận.

Thực ra Lâm Huyền cũng khá thương hại hắn, đáng tiếc tên này

đầu sắt quá!

Cứ nhất quyết gây sự với mình, đối đầu với mình, vậy thì đừng trách hắn lòng dạ độc ác.

Phớt lờ ánh mắt của Côn Bằng, Lâm Huyền lấy ra một thứ gãi gãi sau lưng.

Côn Bằng tức đến suýt hộc máu.

Tên vương bát đản kia trong tay cầm chính là móng vuốt của hắn.

Nếu không phải đang ở Tử Tiêu Cung, cộng thêm mình đánh không lại, hắn chắc chắn đã liều mạng với Lâm Huyền.

Quá khi dễ chim!

Tiếp đó Lâm Huyền còn cảm nhận được ánh mắt của huynh muội Nữ Oa, Đế Tuấn, Đông Vương Công, hắn đều không để vào mắt.

Không lâu sau, Hồng Quân hiện thân, vẫn là một bộ bạch y đó, vẫn là toàn thân tràn ngập đạo vận, không nhìn rõ chân dung.

Cao cao tại thượng, chỉ có thể ngước nhìn không thể chạm tới.

Khiến cho trong lòng chúng sinh một trận rung động!

"Lần giảng đạo này, ngô giảng chính là Chuẩn Thánh chi đạo!" Hồng Quân mở miệng.

"Thánh nhân, thế nào là Chuẩn Thánh, có phải là cảnh giới trên Đại La?" Lão Tử hỏi.

Mọi người đều cảm thấy Lão Tử dũng khí đáng khen, Thánh nhân giảng đạo mà ngươi cũng dám xen vào.

Nhưng Hồng Quân cũng không trách tội Lão Tử, trực tiếp nói: "Chuẩn Thánh là cảnh giới giữa Đại La và Thánh nhân, đã có được một phần uy thế của Thánh nhân." Mọi người lập tức vui mừng.

Những người có mặt ở đây đều là những người có tư chất hàng đầu Hồng Hoang.

Sau khi lĩnh ngộ kỹ càng nội dung buổi giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân, về cơ bản đều đã đạt đến cảnh giới Đại La đỉnh phong, chỉ là không có pháp môn, không thể đột phá.

Bây giờ Hồng Quân giảng giải Chuẩn Thánh chi đạo, chính là giải quyết cái khó trước mắt của họ.

Mà Lâm Huyền đối với điều này không chút động lòng. *Đến rồi, cái hố lớn nhất Hồng Hoang đến rồi.

Sau lần giảng đạo này, những người có mặt ở đây, ít nhất có tám mươi phần trăm bị lừa tu luyện con đường cụt kia.

Thật đáng buồn, đáng tiếc.* "Trong Hồng Hoang thành đạo, có tổng cộng ba pháp môn, Dĩ lực chứng đạo khó nhất, nguy hiểm nhất, Bàn Cổ đại thần chính là vì đạo này mà vẫn diệt.

Ngoài ra, còn có Công đức chứng đạo, chỉ cần có được vô tận công đức, được Thiên Đạo công nhận là có thể thành đạo, cuối cùng là Trảm thi thành đạo, cũng là pháp môn ngô tu tập!" Hồng Quân nói ngắn gọn.

Nhưng chính câu nói ngắn gọn này đã kéo sự chú ý của mọi người đến Trảm thi chứng đạo.

Pháp môn chứng đạo của Hồng Quân Thánh nhân, tuyệt đối sẽ không kém.

Hơn nữa có tiền lệ, vậy là có thể noi theo!

"Thánh nhân, không biết ba pháp môn này, pháp môn nào mạnh yếu ra sao?" Lão Tử lại hỏi.

"Ba pháp môn, Dĩ lực chứng đạo mạnh nhất, Công đức chứng đạo

yếu nhất.

Nhưng mạnh yếu là tương đối, pháp môn mạnh nhất tất nhiên đi kèm với vô cùng rủi ro.” Hồng Quân nói xong, liền bắt đầu giảng đạo.

Trong nháy mắt ba ngàn năm trôi qua.

Một đám người trong Tử Tiêu Cung nghe như si như say, cuối cùng vẫn bị Hồng Quân đánh thức.

Tất cả mọi người tỉnh lại, mắt lộ tinh quang, toàn bộ đều thu hoạch cực lớn.

Hơn nữa sau khi nghe Hồng Quân giảng đạo, họ càng thêm nghiêng về pháp môn Trảm thi chứng đạo.

Có tiên thiên linh bảo là có thể trảm thi?

Sau khi trảm thi còn có thể có thêm một trợ thủ?

Cái này cũng không kém Dĩ lực chứng đạo là bao!

Cũng chính lúc này, sau lưng Lão Tử có bảo quang hiện ra.

Đó là một cây phất trần.

Sau khi buổi giảng đạo đầu tiên kết thúc, Tam Thanh du ngoạn Bất Chu Sơn, tình cờ gặp được Nhị Thập Tứ Phẩm Thanh Liên.

Thanh liên giải thể hóa thành ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Lão Tử Thái Ất Phất Trần.

Nguyên Thủy Tam Bảo Như Ý.

Thông Thiên Thanh Bình Kiếm!

Cũng chính là ba bảo vật này, hậu thế Tam Thanh mới có câu nói “Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, Tam Thanh bản thị nhất gia”.

Mà lúc này, Lão Tử trực tiếp gọi ra Thái Ất Phất Trần, chém đi thiện thi.

Một lão giả mặc đạo bào bát quái màu tím xuất hiện bên cạnh Lão Tử.

"Thái Thượng Lão Quân ra mắt đạo hữu!" Cảnh này khiến chúng nhân trong Tử Tiêu Cung một trận kinh ngạc.

Đây đã trảm thi rồi sao?

Giờ đây khi họ nhìn thấy Lão Tử, liền phát hiện Lão Tử đã hoàn toàn khác, khí tức trên người hư vô mờ mịt, lại có chút giống với Hồng Quân Thánh nhân.

"Đa tạ Thánh nhân dạy bảo!" Lão Tử hành lễ, Thái Thượng Lão Quân cũng dung nhập vào cơ thể Lão Tử.

Cảm giác thoải mái này, quả thực là chưa từng có.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng theo sát phía sau, chém đi thiện thi.

Tiếp đó là Nữ Oa, Đế Tuấn, những đại năng hàng đầu này.

Những người còn lại tạm thời chưa có cơ duyên trảm thi.

"Thái Nhất, ngươi vì sao không trảm thi?" Đế Tuấn hỏi, thực lực của Thái Nhất còn mạnh hơn mình, trên người cũng có không ít linh bảo, trảm thi dễ như trở bàn tay.

"Đại ca, Hồng Quân Thánh nhân đã nói, Dĩ lực chứng đạo mạnh nhất, ta muốn Dĩ lực chứng đạo." Đế Tuấn cũng không nói nhiều, hắn biết đệ đệ mình rất cố chấp.

Hơn nữa điều khiến hắn vui mừng nhất là, hắn đã rất lâu không nghe Thái Nhất nhắc đến người tam đệ kia.

Nhưng hắn không biết, Thái Nhất còn có một câu chưa nói: *Dĩ lực chứng đạo mạnh nhất, đợi ta trở nên đủ mạnh, sẽ đi cứu tam đệ!* Tiếp đó, Hồng Quân lại mở miệng: "Hồng Hoang sau khi trải qua

Long Hán đại kiếp, khá là hỗn loạn, ngô muốn lập ra Nam Nữ tiên chi thủ, thống lĩnh quần tiên, cai quản Hồng Hoang." Lời này vừa ra, gần như tất cả mọi người trong lòng đều chấn động.

Nam Nữ tiên chi thủ, do Thánh nhân đích thân điểm, thống lĩnh quần tiên, đây là quyền lực lớn đến mức nào!

Chương 40

Những kẻ có dã tâm như Đế Tuấn, Côn Bằng, thậm chí cả hai người phương Tây, đều có chút rục rịch.

Thế nhưng không đợi họ mở miệng, Hồng Quân tiếp tục nói: "Đông Vương Công, ngươi là do luồng khí chí dương đầu tiên của Hồng Hoang hóa thành, có thể làm Nam tiên chi thủ!" "Tây Vương Mẫu, ngươi là do luồng khí chí âm đầu tiên của Hồng Hoang hóa thành, có thể làm Nữ tiên chi thủ!" Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Sắc mặt Đế Tuấn âm trầm, đối với vị trí Nam tiên chi thủ này, hắn có mười phần nắm chắc, nhưng cuối cùng, tại sao lại là Đông Vương Công, cái tên thảo bao trong thảo bao này?

Không chỉ hắn, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy có chút khó tin.

Ngược lại Đông Vương Công nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó liền vui mừng như điên.

Còn có chuyện tốt như vậy sao!?

Đông Vương Công tuy cũng thèm muốn vị trí Nam tiên chi thủ này, nhưng chưa từng nghĩ sẽ là mình.

"Đa tạ Thánh nhân chiếu cố!" Đông Vương Công một mặt nịnh nọt.

"Linh bảo Long Đầu Quải Trượng này ban cho ngươi." Hồng Quân phất tay, cực phẩm tiên thiên linh bảo Long Đầu Quải Trượng rơi xuống, còn mang theo một luồng sức mạnh khổng lồ.

"Xoẹt!!" Đông Vương Công vốn chưa đạt đến tiêu chuẩn trảm thi,

nhưng dưới sự thúc đẩy của luồng sức mạnh này, trực tiếp dùng Long Đầu Quải Trượng trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, gia nhập vào hàng ngũ nhất tuyến của Hồng Hoang.

"Đa tạ Thánh nhân, đa tạ Thánh nhân!" Đông Vương Công liên tục cảm tạ.

"Tây Vương Mẫu, ngô ban cho ngươi linh bảo Phượng Đầu Trâm!" Hồng Quân lại phất tay, Tây Vương Mẫu thuận lợi trảm thi.

Nhưng Tây Vương Mẫu một chút cũng không vui.

Tính tình nàng điềm tĩnh, không tranh không đoạt, bây giờ vị trí Nữ tiên chi thủ này giống như đẩy nàng ra đầu sóng ngọn gió.

Vốn định từ chối, nhưng Hồng Quân căn bản không cho nàng cơ hội, thân hình tiêu tán, mọi người cũng xuất hiện tại Hồng Hoang.

"Chư vị, ta là Nam tiên chi thủ do Thánh nhân đích thân điểm, hiện chuẩn bị sáng lập thế lực Tiên Đình, quảng nạp hiền sĩ, cùng ta cai quản Hồng Hoang." Đông Vương Công cao giọng nói.

Lúc này, không ít người đã có chút động lòng.

Bởi vì theo sau buổi giảng đạo của Hồng Quân, cường giả trong Hồng Hoang ngày càng nhiều.

Quan trọng nhất là, bây giờ Hồng Quân đã giảng pháp môn Trảm tam thi chứng đạo, pháp môn này tu hành khiến cho tiên thiên linh bảo trở thành tài nguyên cực kỳ khan hiếm.

Sau này xoay quanh linh bảo, chắc chắn sẽ phát sinh tranh đoạt.

Không phải ai cũng như Tam Thanh, Nữ Oa, có nhiều tiên thiên linh bảo.

Rất nhiều Đại La chỉ có một kiện tiên thiên linh bảo.

Họ muốn ôm đoàn!

Mà Tiên Đình của Đông Vương Công chính là một nơi đến cực tốt.

Do Thánh nhân đích thân điểm, tức là có Thánh nhân chống lưng ở trên, danh chính ngôn thuận, sau này phát triển nhất định là một con đường bằng phẳng.

Rất nhanh, đã có không ít người đi theo Đông Vương Công.

Điều này khiến Đông Vương Công càng thêm đắc ý.

Nhưng rất nhanh, hắn nhíu mày.

Bởi vì hắn phát hiện, những cường giả hàng đầu kia đều không động.

Như Tam Thanh, hai vị ở Thái Dương Tinh, hay Nữ Oa...

Điều này khiến Đông Vương Công rất bất mãn.

Hắn đầu tiên tìm đến Tam Thanh.

"Ba vị đạo hữu, thực lực của các ngươi ở Hồng Hoang cũng là cực mạnh, sao không gia nhập Tiên Đình của ta, cùng mưu đại sự, ta nguyện ý để ba vị đạo hữu có địa vị ngang hàng với ta!" Đông Vương Công cười nói.

"Cút!" Nguyên Thủy liếc xéo Đông Vương Công.

Đông Vương Công có chút nổi nóng, nhưng nghĩ đến đối phương có ba vị Chuẩn Thánh, mình chỉ có một, đánh không lại.

Thôi bỏ đi.

"Nếu ba vị đạo hữu sau này có hứng thú, có thể tìm ta bất cứ lúc nào." Đông Vương Công kìm nén lửa giận, cười xoay người rời đi.

Đừng nói Nguyên Thủy, ngay cả Thông Thiên, Lão Tử cũng cực kỳ chán ghét Đông Vương Công này.

Vừa đắc chí đã kiêu ngạo.

Cũng không biết vì sao Thánh nhân lại chọn hắn làm Nam tiên chi thủ.

Tiếp đó Đông Vương Công lại đi tìm Đế Tuấn, Nữ Oa, không một ngoại lệ, toàn bộ đều từ chối.

Họ không phải người thiển cận, chưa nói đến việc đi theo Đông Vương Công có kết cục tốt đẹp hay không, làm việc dưới tay loại người này, chính họ cũng cảm thấy khó chịu!

Đông Vương Công đi một vòng, bị từ chối một vòng, sự bất mãn trong lòng như bị châm lửa.

Lâm Huyền cũng không xem trò cười nhiều.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu, tham dự lần giảng đạo thứ hai, mời chọn một trong các phần thưởng sau." "Lựa chọn một, Phá Cấm Minh Văn (cấp Chuẩn Thánh)." "Lựa chọn hai, Tiên thiên chí bảo Diệt Thần Kiếm." Lâm Huyền chọn một, hai lần nghe đạo này hắn được lợi không nhỏ.

Tuy lần giảng đạo thứ hai, Hồng Quân chủ giảng về tam thi chi đạo, nhưng trăm sông đổ về một biển, vẫn có thể cho Lâm Huyền một số gợi ý.

Lâm Huyền cảm thấy, nếu mình tiềm tu vài nghìn năm, vị trí Chuẩn Thánh dễ như trở bàn tay.

Sau đó, Lâm Huyền đi về một hướng.

Bởi vì hắn phát hiện hai vị thánh phương Tây đang lén lén lút lút không biết làm gì.

Cuối cùng, Đông Vương Công đưa tầm mắt sang một hướng khác.

“Tây Vương Mẫu, ta và ngươi cùng chấp chưởng âm dương, ngươi nên giúp ta.

Ta là Tiên Đình chi chủ, ngươi có thể là Tiên Đình chi hậu.” Đông Vương Công nói một cách đương nhiên.

“Hai chúng ta là Chuẩn Thánh cùng mưu đại sự, như vậy mới không phụ lòng kỳ vọng của Thánh nhân.” Khi nói, ánh mắt Đông Vương Công càng không hề che giấu.

Hắn thèm muốn Tây Vương Mẫu cũng không phải một hai ngày.

Chí dương và chí âm kết hợp, còn có thể khiến thực lực của hắn tiến bộ vượt bậc.

Tây Vương Mẫu nhìn Đông Vương Công càng thêm chán ghét.

“Ta không có bất kỳ dục vọng nào đối với việc tranh quyền đoạt lợi, ngươi tìm người khác đi!” Tây Vương Mẫu xoay người rời đi.

Sắc mặt Đông Vương Công lập tức âm trầm xuống. *Các ngươi từng người một cứ chờ đó cho ta, đợi ta hoàn toàn chấp chưởng Hồng Hoang, sẽ cho các ngươi biết tay.* Ý nghĩ này nếu bị Lâm Huyền biết, e là sẽ cười ra tiếng.

Một tên pháo hôi mà cũng dám có suy nghĩ nguy hiểm như vậy?

Ý nghĩa tồn tại của Đông Vương Công chính là để thúc đẩy lượng kiếp, xúc tiến Yêu Đình ra đời.

Hoàn toàn là một công cụ nhân.

Chuyện chia làm hai ngả.

Khi Đế Tuấn rời đi, Bạch Trạch và những người khác cũng đi theo bên cạnh hắn.

“Đế Tuấn đạo hữu, Đông Vương Công người này ta có nghe qua, hữu dũng vô mưu, thực sự bất tài, cái chức Tiên Đình chi chủ này của

hắn, ta không phục.” Bạch Trạch mở lời đầu tiên.

“Đúng vậy, Đông Vương Công kia là cái thá gì chứ??

Theo ta thấy ai có thể ngồi vào vị trí này, không ai khác ngoài Đế Tuấn đạo hữu.” Người nói là một con cá voi lớn, là một trong Thập đại yêu thần thời kỳ Thiên Đình, Thử Thiết.

Trên mặt hắn viết đầy vẻ phẫn nộ, những người khác cũng vậy.

“Nếu đã là ý chỉ của Hồng Quân Thánh nhân, vậy Thánh nhân nhất định có tính toán của riêng mình.

Ta ngồi vào vị trí này, danh không chính ngôn không thuận, không thích hợp lắm.” Đế Tuấn cười lắc đầu, nói một cách nhẹ nhàng.

“Chỉ cần Hồng Hoang có thể ổn định, bớt đi một chút tranh chấp, vậy vị trí Nam tiên chi thủ ai ngồi cũng như nhau.” Miệng Đế Tuấn nói thì hay, nhưng cũng không thấy hắn quy thuận Đông Vương Công.

Hắn không phải người lỗ mãng.

Nếu hắn muốn tranh giành vị trí Nam tiên chi thủ với Đông Vương Công, với thực lực của hắn và những mối quan hệ hắn tích lũy bao năm qua, chắc chắn có hy vọng.

Nhưng tranh đoạt như vậy, khẳng định sẽ lưỡng bại câu thương, cuối cùng còn bị người khác hưởng lợi.

Chuyện như vậy, Đế Tuấn hắn không làm.

Hắn đang đợi, đợi cục diện Hồng Hoang thay đổi, đợi Đông Vương Công tự mình chơi chết mình rồi mới ra tay.

Như vậy, làm ít công nhiều, hà cớ gì không làm.

“Chúng ta bội phục tấm lòng của Đế Tuấn đạo hữu!” Nghe lời Đế Tuấn, Bạch Trạch và những người khác một trận thán phục, đối với Đế Tuấn càng thêm khâm phục.

Cùng lúc đó, Lâm Huyền cũng theo kịp hai người phương Tây.

Hai tên này lén lén lút lút, đi theo sau một bóng người.

Bóng người đó, Lâm Huyền nhận ra, là một Đại La cấp Hùng tộc, thực lực cũng không yếu, sau khi nghe hai lần giảng đạo, có tu vi Đại La hậu kỳ.

Chương 41

Còn về tại sao hai tên này lại theo dõi người ta, Lâm Huyền cũng biết nguyên nhân.

Dù sao lần đầu tiên mình đánh lén, thân phận là Hùng tộc.

Mà vị huynh đệ Hùng tộc này, e là bị mình liên lụy.

"Sư huynh, chúng ta có cần quan sát thêm không?

Ta đã quan sát Bạo Hùng một vạn năm rồi, cũng không thấy Hùng Nhị xuất hiện, có khi nào nhầm lẫn rồi không?" Chuẩn Đề gãi gãi đầu.

Bạo Hùng là tên của Hùng tộc này, cũng là Đại La duy nhất của Hùng tộc.

Sau khi buổi giảng đạo đầu tiên kết thúc, Chuẩn Đề đã ẩn náu trong Hùng tộc một vạn năm, chính là để tìm ra Hùng Đại Hùng Nhị đã ra tay với họ năm đó, nhưng căn bản không có thu hoạch gì.

"Không đợi được nữa, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, trước tiên trói Bạo Hùng lại, rồi ép hỏi tin tức của Hùng Nhị!" Trong mắt Tiếp Dẫn lóe lên một tia hung ác.

Lúc này Bạo Hùng đang ngân nga một bài hát không rõ tên.

Đột nhiên, hai bóng người lướt qua, một người ra tay phía trước, một người đánh lén phía sau.

"..." Bạo Hùng không kịp né, trực tiếp bị đánh ngất.

Hai người họ đều là tồn tại Đại La đỉnh phong, đối phó với một Đại La hậu kỳ mà còn âm hiểm như vậy?

Lâm Huyền: *...Thủ pháp này, có chút quen thuộc a!* Tiếp Dẫn đang định xách Bạo Hùng lên thì đột nhiên một giọng nói khác vang

lên bên tai lão.

"Hai vị đạo hữu, đang làm gì vậy?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giật mình, quay đầu lại thì thấy một bóng người mặc hắc bào xuất hiện sau lưng họ.

Trong chốc lát, cả hai đã che giấu sát khí.

Nếu là người khác, có lẽ hai người đã hạ sát thủ.

Lý do không lập tức động thủ với người mặc hắc bào, chủ yếu là vì thực lực của người này rất mạnh, họ hoàn toàn không nhìn thấu, mà người mặc hắc bào này chính là Lâm Huyền đã che giấu thiên cơ.

"Vị đạo hữu này có chuyện gì không?" Tiếp Dẫn cười nói.

"Ta đến đây, là muốn làm một giao dịch với hai vị đạo hữu." Lâm Huyền cũng cười nói.

"Giao dịch?

Phương Tây chúng ta nghèo nàn, chắc không có thứ gì đạo hữu coi trọng, chúng ta đi trước đây." Tiếp Dẫn quay người định đi.

Lão không muốn dây dưa nhiều với Lâm Huyền.

Bây giờ, lão chỉ muốn nhanh chóng biết được tung tích của Hùng Nhị từ miệng Bạo Hùng.

"Vậy hai vị đạo hữu, ngay cả Thất Bảo Diệu Thụ cũng không cần nữa sao?" Giọng của Lâm Huyền lại vang lên.

Bước chân của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đột nhiên dừng lại.

Sát khí vốn đã thu lại, giờ phút này cũng lộ ra hết.

Thất Bảo Diệu Thụ là linh bảo bản mệnh của Chuẩn Đề.

Đã mất mấy vạn năm, trong Hồng Hoang rất ít người biết.

Người này sao lại biết?

“Đạo hữu và Hùng Nhị có quan hệ gì?” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đang âm thầm tích tụ sức mạnh, chuẩn bị ra tay hạ sát bất cứ lúc nào.

“Hùng Nhị đạo hữu, có thể nói là khách hàng của ta.

Mà thân phận thật sự của ta là thương nhân, các ngươi cũng có thể gọi ta bằng biệt danh, ‘Cái Gì Cũng Bán’!” Lâm Huyền không hề căng thẳng.

Hắn muốn làm một thí nghiệm, cũng muốn chuẩn bị một chút cho bố cục sau này.

Vì có sự lót đường từ trước, nên hai người phương Tây là lựa chọn tốt nhất.

“Khách hàng?

Thương nhân?

Cái Gì Cũng Bán?” Hai người phương Tây lập tức không hiểu.

Những từ này, họ chưa từng nghe qua!

Có ý gì?

“Nói đơn giản, ta từng đạt được một giao dịch với Hùng Nhị đạo hữu, hắn đưa Thất Bảo Diệu Thụ cho ta, đổi lấy thứ hắn muốn từ ta.

Hôm nay ta đến, cũng là để làm một giao dịch với hai vị đạo hữu.” Lâm Huyền nói năng lưu loát.

Hai người phương Tây cũng hiểu ra một chút, nhưng vẫn rất cảnh giác.

“Đạo hữu, ngươi nên biết phương Tây chúng ta nghèo nàn, không có gì cả, ngươi muốn giao dịch gì với chúng ta?” Lâm Huyền phất tay, một vật xuất hiện trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy vật trước mắt, Chuẩn Đề lập tức kích động không thôi.

"Thất Bảo Diệu Thụ, Thất Bảo Diệu Thụ của ta!!" Bảo vật này là linh bảo bản mệnh của lão, thậm chí việc có thể thăng cấp lên Chuẩn Thánh hay không cũng liên quan đến nó.

Họ vội vã bắt cóc Bạo Hùng, phần lớn cũng là vì linh bảo này.

Ngay khi Chuẩn Đề định cướp lấy, Lâm Huyền lại thu Thất Bảo Diệu Thụ lại.

"Ta là thương nhân, Thất Bảo Diệu Thụ này cũng là ta bỏ ra cái giá rất lớn mới có được.

Bây giờ nó là của ta, hai vị đạo hữu không được cướp." "Vậy ngươi muốn thế nào mới trả Thất Bảo Diệu Thụ cho chúng ta?" Tiếp Dẫn lạnh giọng nói.

"Ta chỉ cần hai vị sau này đáp ứng ta một việc, còn việc gì, sau này mới có thể nói rõ." Lâm Huyền nói.

"Được!" Tiếp Dẫn đồng ý rất dứt khoát.

Người này rất mạnh, hai người họ chưa chắc đã hạ được.

Hơn nữa hai người họ vốn không cần mặt mũi, một việc hay mười việc họ đều đồng ý, đến lúc đó không cần mặt mũi là được, trước tiên cứ lấy lại Thất Bảo Diệu Thụ đã.

Sau đó, Chuẩn Đề nhìn Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, cùng Tiếp Dẫn nhìn nhau ngơ ngác.

Thậm chí có chút không thể tin được.

Vừa rồi Lâm Huyền đã đưa đồ cho lão rồi.

Đơn giản như vậy sao?

Người này không phải là kẻ ngốc chứ!

Cũng quá dễ lừa.

“Hai vị đạo hữu, nhớ kỹ lời hứa hôm nay, nếu nuốt lời, tất sẽ có tai kiếp giáng xuống.” Lâm Huyền nhắc nhở.

“Được!!” Hai người phương Tây nhận lời, chỉ cảm thấy trong lòng hơi rung động, nhưng cả hai đều không để ý.

Họ tưởng là do mình quá kích động.

Hai tên này đều không biết Lâm Huyền đang đào hố cho họ.

Bây giờ Đại Đạo chưa ẩn lui, lời nói của những đại năng, chuyện đã hứa mà ngươi dám nuốt lời xem?

Trong đó có liên quan đến nhân quả.

Thiên lôi không đánh chết ngươi mới lạ!

“Đạo hữu, nếu ngươi cái gì cũng bán, vậy ngươi có biết tung tích của Hùng Nhị không?

Ta có thể đáp ứng ngươi ba việc!” Tiếp Dẫn nếm được vị ngọt, còn muốn lừa gạt thêm.

“Thông tin khách hàng là bí mật, nhưng cũng không phải không thể bán, chỉ là... phải thêm tiền.

Khách hàng Hùng Nhị là khách hàng cấp tám ở chỗ ta, mà hai vị đạo hữu cùng lắm chỉ là khách hàng cấp một, muốn có được thông tin cụ thể của Hùng Nhị, muốn biết vị trí của hắn, cần phải trả mười kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo hoặc một kiện tiên thiên chí bảo.” Lâm Huyền cười khẩy.

Còn về ba việc kia, Lâm Huyền không phải không thèm, mà là hắn sợ Thiên Đạo bên kia có phản ứng.

Dù sao hai người phương Tây cũng là Thánh nhân tương lai.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: ...Mười kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, e là bán cả hai người họ đi cũng không đủ a!

"Ta thấy ta và hai vị đạo hữu có duyên, ở đây còn có bảo điển chuyên dụng để chấn hưng phương Tây, được giảm giá 20%, hàng tốt giá rẻ, chỉ cần ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, hoặc linh vật có giá trị tương đương, hoặc là thông tin là có thể trao đổi." Lâm Huyền lại nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quay đầu bỏ đi. *Mẹ nó chứ!

Chưa nói đồ thật hay giả, cái giá này cũng không phải họ trả nổi.

Người này là kẻ điên sao!

Thèm linh bảo đến phát điên rồi?* Hơn nữa sau khi có được Thất Bảo Diệu Thụ, tâm trạng hai người vui vẻ, cuối cùng ngay cả Bạo Hùng trên đất cũng không để ý, chạy mất.

Lâm Huyền thì cười, thu Bạo Hùng vào trong tay áo, xoay người rời đi.

Nhưng lần này nơi hắn đến không phải Phương Trượng đảo, mà là tổ địa của Quy tộc.

Chương 42

Bố cục tổng thể của Lâm Huyền, thực ra chính là thành lập một liên minh, kết nối toàn bộ Hồng Hoang.

Bản thân phòng ngự là lớp phòng ngự thứ nhất.

Lớp thứ hai là dùng công đức bảo vệ bản thân, thứ ba là để mình chiếm một vai trò tuyệt đối trong Hồng Hoang.

Hắn muốn tăng trọng lượng của mình, thậm chí là có một ngày lật đổ Hồng Quân và Thiên Đạo.

Thương Minh, là chủ thể mà Lâm Huyền xây dựng.

Hắn để Huyền Lang triệu tập các Quy thừa tướng, chính là để chọn ra những nhân tài ưu tú từ trong đó.

Ngay cả việc thả La Hầu đi xây dựng thế lực, cũng là để sau này dùng cho Thương Minh.

Khi Lâm Huyền đáp xuống Quy đảo, vạn ngàn Quy tộc đồng loạt nghênh đón.

"Lâm Huyền, chuyện ngươi giao phó ta đã làm xong rồi." Huyền Lang cười nói.

Ông ta phất tay, liền có hơn trăm lão giả lưng đeo mai rùa đi ra.

"Chúng ta, bái kiến Huyền Tổ!" Huyền Tổ, là danh xưng của Lâm Huyền trong Quy tộc hiện nay.

Mà ánh mắt của những Quy tộc này nhìn Lâm Huyền cũng tràn đầy cuồng nhiệt và sùng bái.

Danh tiếng Huyền Tổ vang dội khắp Quy tộc.

Tất cả Quy tộc đều coi Lâm Huyền là thần tượng.

Đều là fan trung thành của Lâm Huyền.

Dù Lâm Huyền bảo họ đi chết, họ cũng không từ nan!

"Một trăm tộc nhân này, chính là nhóm lanh lợi nhất trong Quy tộc chúng ta, những thứ ngươi bảo ta dạy cho họ, ta đều đã truyền thụ.

Họ bây giờ đã dung hội quán thông." Huyền Lang nói.

"Nếu đã vậy, các ngươi hãy phân tán ra Hồng Hoang, làm theo sự phân phó của ta, khách hàng hiện tại chủ yếu là cấp thấp, cao nhất không được vượt quá Kim Tiên.

Vật phẩm tiêu thụ, chủ yếu là linh tửu do Quy tộc ta ủ." Lâm Huyền phân phó.

Huyền Lang làm việc, hắn rất yên tâm.

Phương pháp ủ linh tửu, Lâm Huyền đã truyền thụ cho Quy tộc, Quy tộc hiện tại có lượng lớn hàng tồn kho.

Công hiệu của những linh tửu này cũng khác nhau.

Lô tinh phẩm nhất, có tác dụng đối với cả Đại La.

Hơn nữa Lâm Huyền còn lấy ra một số linh vật trong kho, đã đủ để tạo ra sức hấp dẫn cực lớn đối với sinh linh từ Kim Tiên trở xuống.

"Vâng!" Trăm vị Quy tộc nhận lệnh, tứ tán rời đi.

Việc Lâm Huyền đang làm bây giờ là một điểm thử nghiệm.

Sau đó còn rất nhiều công việc chuẩn bị cần làm.

Ví dụ như lôi kéo cường giả Hồng Hoang vào hội.

Những cường giả này phải là loại thực lực mạnh, tiềm năng lớn, và không có quá nhiều liên quan đến các thế lực khác, để tăng cường nội tình cho Thương Minh.

Hắn hiện tại đã có vài ứng cử viên, và theo tính toán của hắn, những người này đều có thể được mình lôi kéo thành công.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu, Khởi đầu của Thương Minh (series bố cục Hồng Hoang), thưởng một phần lễ bao." Hệ thống xuất hiện, Lâm Huyền đã đoán trước.

Nhưng không ngờ lần này phần thưởng lại được phát dưới dạng lễ bao.

"Chúc mừng túc chủ nhận được Tinh huyết Bàn Cổ x3." "Chúc mừng túc chủ nhận được Tiên thiên chí bảo x3." "Chúc mừng túc chủ nhận được Hồng mông tử khí (không độc) x3." "Chúc mừng túc chủ nhận được công pháp cấp Đại Đạo x5." "Chúc mừng túc chủ nhận được..." "..." "Chú ý: Lễ bao chỉ có thể dùng cho sự phát triển của Thương Minh, không được tự ý sử dụng." Lâm Huyền: ???

Hệ thống bị điên rồi à!

Hắn biết lễ bao của hệ thống sẽ rất phong phú, nhưng không ngờ lại phong phú đến vậy.

Những thứ này, ở Hồng Hoang hiện tại đều là vô cùng khan hiếm, nào là công pháp Đại Đạo, nào là tinh huyết Bàn Cổ. (Bàn Cổ: Lại hút máu ông đây) Thứ nào không phải là vật phẩm hàng đầu Hồng Hoang?

Bất kỳ thứ nào ném ra cũng có thể khiến đại năng Hồng Hoang điên cuồng.

Còn có hồng mông tử khí kia, không độc tức là không có thủ đoạn do Hồng Quân cài vào, tuy thành tựu Thánh nhân thực lực cùi bắp nhất, nhưng Thánh nhân cùi bắp nhất cũng là Thánh nhân a!

Những thứ còn lại cũng không có món nào bình thường, có thể nói là linh bảo, đan dược, linh vật có đủ cả.

Trầm mặc một lúc, Lâm Huyền đưa ra câu hỏi từ tận tâm can.

“Hệ thống, ngươi năng lực lớn như vậy, sao không trực tiếp cho ta thành Thánh luôn đi!

Trực tiếp vô địch cũng được mà!” “Xin lỗi, túc chủ trông quá xấu, không xứng.” Lâm Huyền: ...Chết tiệt!

Cái thứ chó này thù dai thế à?

Thôi bỏ đi, Lâm Huyền cũng lười so đo.

Hắn vốn định dùng hàng tồn kho của mình để chống đỡ, xây dựng khung sườn cho Thương Minh.

Bây giờ có đại lễ bao này, nếu hắn còn không thể làm cho Thương Minh thành hình dạng như hắn mong đợi, thì hắn chính là đồ bỏ đi.

Sau đó, Lâm Huyền ở lại Quy đảo một nghìn năm, giảng đạo cho tộc nhân Quy tộc một nghìn năm.

Trong thời gian này, tên gấu ngốc kia cũng tỉnh lại, uống rượu của Quy tộc xong lại ăn vạ không chịu đi.

Sau đó Lâm Huyền liền lừa hắn bảo vệ Quy tộc, trở thành đội trưởng đội bảo an Quy tộc.

Bạo Hùng vỗ ngực đồng ý, còn đồng ý lôi kéo Hùng tộc vào hội.

Sau khi Lâm Huyền đi, Huyền Vực tìm đến Huyền Lang, khó hiểu hỏi: “Ngươi có biết Lâm Huyền rốt cuộc muốn làm gì không?” “Không biết, cũng không cần biết, hắn chưa bao giờ đưa ra quyết định sai lầm nào!” Huyền Lang trả lời như vậy.

Đây chính là sự tin tưởng tuyệt đối!

Cũng là lý do chính mà Lâm Huyền nguyện ý giao việc quan trọng như vậy cho Huyền Lang.

Lúc này, hai người phương Tây đang trở về phương Tây, về đến núi Tu Di.

"Sư huynh, huynh nói cái tên 'Cái Gì Cũng Bán' kia rốt cuộc là ai?" Chuẩn Đề nhìn Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, nghi hoặc hỏi.

Người đó, thật sự là kẻ ngốc hay kẻ điên sao?

"Bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện này, mau chóng thành tựu Chuẩn Thánh!

Chỉ cần cái tên 'Cái Gì Cũng Bán' kia còn ở Hồng Hoang, sau này nhất định sẽ gặp lại." Tiếp Dẫn cũng càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Nhưng bây giờ nâng cao thực lực mới là quan trọng nhất, như vậy mới có thể cướp được nhiều đồ hơn, phát triển phương Tây tốt hơn.

Lâm Huyền lại xuất hiện, là ở trước một ngọn linh sơn, hay nói đúng hơn là trước đạo quan trên linh sơn đó.

Ngũ Trang Quán!

Đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Cũng là người đầu tiên Lâm Huyền muốn lôi kéo vào hội.

Có lẽ cảm nhận được sự hiện diện của Lâm Huyền, cổng lớn Ngũ Trang Quán mở ra, Trấn Nguyên Tử xuất hiện.

"Không biết đạo hữu đến đây có việc gì?" Trấn Nguyên Tử quan sát một lúc, người này bị hắc bào che kín, căn bản không nhìn rõ cảnh giới.

Người này, mạnh hơn mình!

Người này, là Chuẩn Thánh?

"Ta đến đây, là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Trấn Nguyên Tử đạo hữu." Lâm Huyền nói.

Trấn Nguyên Tử rất thản nhiên, mời Lâm Huyền vào trong, thậm chí còn dọn cả nhân sâm quả.

Hiện tại sinh linh Hồng Hoang, đại đa số đều rất thuần phác, và Trấn Nguyên Tử tuy không nhiệt tình như Hồng Vân, nhưng cũng là người nhiệt tình hiếu khách.

Lâm Huyền đã nhìn trúng phẩm chất của Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử người này ở Hồng Hoang xuất hiện không nhiều, đặc biệt là sau khi Hồng Vân chết lại càng ẩn cư trong Ngũ Trang Quán không quan tâm đến chuyện Hồng Hoang.

Nhưng hắn cầm trong tay Địa Thư trong Thiên Địa Nhân tam thư, thực lực cực mạnh, là một trong những người hàng đầu dưới Thánh nhân.

"Trước khi ta nói đến chuyện quan trọng, xin Trấn Nguyên Tử đạo hữu lập lời thề Đại Đạo, cuộc nói chuyện của chúng ta hôm nay, không thể để người thứ ba biết." Lâm Huyền lại nói.

Trấn Nguyên Tử đầu tiên là sững sờ, sau đó vẫn làm theo.

Bởi vì sau lần giảng đạo thứ ba, Hồng Quân hợp đạo, Đại Đạo sẽ hoàn toàn ẩn lui, nên Lâm Huyền mới vội vã hoàn thành kế hoạch của mình.

Nếu đợi đến khi lần giảng đạo thứ ba kết thúc, Thiên Đạo chấp chưởng Hồng Hoang, thì lời thề không có chút đảm bảo nào.

Chẳng phải hai người phương Tây nhận ân huệ của Hồng Vân mà thành Thánh, Hồng Vân chết mà hai người không ra tay, cuối cùng Thiên Đạo cũng không giáng xuống trừng phạt nào sao?

Lâm Huyền lúc này mới mở miệng: "Sau lần giảng đạo thứ ba, Hồng Vân sẽ chết!" Sắc mặt Trấn Nguyên Tử lập tức thay đổi, hắn là do một trong thập đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang là nhân sâm

quả hóa hình.

Mà Hồng Vân là đám mây hồng đầu tiên của Hồng Hoang.

Chương 43

Hai người sinh ra cùng nhau, khi chưa hóa hình Hồng Vân đã thường xuyên giáng cam lộ tưới nhuần cho bản thể của hắn.

Cho nên quan hệ hai người rất tốt, không phải anh em ruột mà hơn cả anh em ruột.

Nếu không Trấn Nguyên Tử cũng sẽ không bảo vệ Hồng Vân khắp nơi, thậm chí giúp Hồng Vân cướp chỗ ngồi ở Tử Tiêu Cung.

Một lúc sau, Trấn Nguyên Tử trầm giọng nói: "Đạo hữu sao lại nói vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Trấn Nguyên Tử, Lâm Huyền cười cười.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu nên biết, Hồng Vân đạo hữu là do đám mây hồng đầu tiên của Hồng Hoang dính phải tâm đầu huyết của Bàn Cổ đại thần mà sinh ra.

Cũng chính vì vậy, Hồng Vân đạo hữu không được Thiên Đạo và Hồng Quân dung thứ." Điều này khiến Trấn Nguyên Tử càng thêm nghi hoặc.

Hắn không hiểu có quan hệ nhân quả gì.

"Tranh giành chỗ ngồi ở lần giảng đạo đầu tiên, đã gieo mầm tai họa cho cái chết của Hồng Vân đạo hữu.

Đến lần giảng đạo thứ ba, Hồng Quân sẽ ban xuống đại đạo chi cơ, Hồng Vân cũng sẽ có một phần, Côn Bằng vì để cướp đoạt đại đạo chi cơ này sẽ hạ sát thủ." Lâm Huyền tiếp tục nói.

Thiên Đạo và Hồng Quân câu kết, muốn hoàn toàn khống chế Hồng Hoang, mà Hồng Vân bị họ coi là hậu thủ do Bàn Cổ để lại, chắc chắn phải chết.

Không chết họ không yên tâm!

Trấn Nguyên Tử cười nói: "Đạo hữu, lần giảng đạo thứ ba còn chưa bắt đầu, ngươi đã biết rõ như vậy?" Hắn không tin!

Lâm Huyền cũng biết hắn không tin, cười cười: "Bây giờ Trấn Nguyên Tử đạo hữu không tin cũng là chuyện thường tình, hôm nay ta đến đây, là mời đạo hữu gia nhập Thương Minh của ta." "Thương Minh?

Chẳng lẽ giống như Tiên Đình của Đông Vương Công?" Trấn Nguyên Tử nhíu mày, hắn khá bài xích loại thế lực này.

"Không, đừng so sánh Tiên Đình với Thương Minh, nó không xứng!" Lâm Huyền cười một cách giễu cợt.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, khẩu khí thật lớn.

Tuy Đông Vương Công không ra gì, nhưng cũng là Nam tiên chi thủ do Thánh nhân đích thân điểm, còn có thực lực Chuẩn Thánh.

Bây giờ cũng đã tập hợp không ít cường giả, thế lực ở Hồng Hoang không hề yếu!

"Thương Minh của ta là một tổ chức lỏng lẻo, cái gì cũng bán, cái gì cũng mua là tôn chỉ của Thương Minh, ta mời đạo hữu vào Thương Minh của ta, giữ chức trưởng lão." Lâm Huyền nói.

Không đợi Trấn Nguyên Tử mở miệng, Lâm Huyền phất tay, trước mặt liền xuất hiện mấy món đồ.

Chỉ trong nháy mắt, Trấn Nguyên Tử đã bị những thứ này thu hút.

"Vật này... là Tiên Thiên Mộc Chi Bản Nguyên?

Đây... là Tiên thiên chí bảo..." Trấn Nguyên Tử nhìn từng món đồ, lập tức chết lặng.

Tiên Thiên Mộc Chi Bản Nguyên, đối với linh căn, có sức hấp dẫn

cực lớn.

Trấn Nguyên Tử dám chắc, nếu mình có được phần bản nguyên này, lập tức có thể thăng cấp Chuẩn Thánh.

Còn Tiên thiên chí bảo, thì không cần giải thích nhiều.

Mỗi một món đồ ở đây, đều có lai lịch rất lớn, ngay cả người đạm bạc như Trấn Nguyên Tử cũng thèm muốn.

Đặc biệt là món đồ cuối cùng, tràn ngập sắc tím, trên đó có lưu quang lượn lờ.

Khi nhìn thấy thứ này, Trấn Nguyên Tử cảm thấy bản nguyên của mình đang run rẩy.

"Những thứ này, đều là vật giao dịch của Thương Minh ta, và chỉ là một phần." Lâm Huyền thu lại những thứ này.

"Thương Minh của ta, không có bất kỳ hạn chế nào đối với trưởng lão, chỉ cần ra tay khi Thương Minh gặp nguy cơ là được, và, trưởng lão muốn giao dịch bất cứ thứ gì, đều được hưởng ưu đãi giảm giá 20%." Trấn Nguyên Tử trầm mặc một lúc.

Hành động vô nhân tính của Lâm Huyền đã hoàn toàn trấn áp hắn.

Quan trọng nhất là, Trấn Nguyên Tử biết, người có thể lấy ra những thứ này, tuyệt đối không phải người thường.

Ngay cả Tam Thanh cũng không thể sánh bằng, người có thể so sánh được, e rằng chỉ có vị ở Tử Tiêu Cung kia.

Còn có những lời mà người bí ẩn này nói trước đó.

Hồng Vân sắp chết, có phải cũng có mấy phần căn cứ?

Suy nghĩ một lúc, Trấn Nguyên Tử cắn răng nói: "Nếu Thương Minh thật sự không hạn chế ta, vậy ta nguyện ý gia nhập." Lâm Huyền cười cười, lấy ra một miếng ngọc giản nói: "Lựa chọn thông

minh.

Chỉ cần để lại dấu ấn của mình trên ngọc giản này, được Đại Đạo chứng giám, là đủ rồi, trên đó có nghĩa vụ và phúc lợi của trưởng lão, đạo hữu có thể xem qua." Trấn Nguyên Tử cầm ngọc giản xem kỹ, cuối cùng dưới sự chứng giám của Đại Đạo đã để lại dấu ấn của mình.

Lâm Huyền lại lấy ra một vật, đặt trên bàn.

Trấn Nguyên Tử kinh ngạc: "Đạo hữu, ngươi đây là..." "Vật này, tặng cho đạo hữu, coi như là một chút phúc lợi nhỏ khi đạo hữu đồng ý gia nhập." Lâm Huyền nói.

Trấn Nguyên Tử cười khổ, thứ trên bàn chính là Tiên Thiên Mộc Chi Bản Nguyên lúc nãy, giá trị của vật này tuyệt đối sánh ngang một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, đối với hắn càng có sức hấp dẫn cực lớn.

Đây chỉ là phúc lợi nhỏ?

Thương Minh, quả nhiên là tài đại khí thô, vật này nói tặng là tặng.

"Vậy đa tạ đạo hữu." Trấn Nguyên Tử vừa dứt lời, Lâm Huyền liền nói.

"Đạo hữu đừng vọng tưởng cứu Hồng Vân, cái chết của Hồng Vân là định cục, ngày sau Hồng Vân còn có lúc chuyển sinh.

Còn có, đạo hữu cần ghi nhớ, đừng Trảm tam thi chứng đạo, nhất định phải Dĩ pháp tắc chứng đạo." Không đợi Trấn Nguyên Tử kịp phản ứng, bóng dáng Lâm Huyền đã biến mất.

Nếu không phải Tiên Thiên Mộc Chi Bản Nguyên còn ở trên bàn, Trấn Nguyên Tử còn tưởng mình bị ảo giác.

“Thương Minh!” Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm, sau đó ánh mắt lại trở nên kiên nghị.

“Nếu Hồng Vân thật sự có đại kiếp sinh tử, vậy ta làm huynh trưởng, làm sao có thể ngồi yên không quản?” Lâm Huyền ra khỏi Ngũ Trang Quán, mặt mang ý cười.

Xong một người, thuận lợi hơn mình nghĩ.

Còn về suy nghĩ của Trấn Nguyên Tử, hắn cũng biết một chút.

Nhưng, Trấn Nguyên Tử không thay đổi được gì.

Còn về việc Thương Minh không hạn chế trưởng lão, nói là không hạn chế, nhưng một khi đã gia nhập, thì không phải do họ quyết định nữa.

Dù Trấn Nguyên Tử có đạm bạc đến đâu, đợi sau khi Hồng Vân chết, thứ hắn có thể dựa vào, chỉ có Thương Minh.

Giải quyết xong Trấn Nguyên Tử, Lâm Huyền đến trạm tiếp theo.

Tây Côn Lôn.

Nơi ở của Tây Vương Mẫu.

Lâm Huyền trực tiếp dùng chân thân đến gặp, vì Lâm Huyền đã chuẩn bị hai cái mã giáp trong Thương Minh.

Một là người mặc hắc bào bí ẩn, người sáng lập Thương Minh, toàn thân bị sương mù che phủ, thậm chí có thể ngang hàng với Thánh nhân.

Một là trưởng lão Thương Minh, Huyền Đạo Nhân.

Dù sao Quy tộc cũng đã ra mặt, Thương Minh và Quy tộc tuyệt đối có liên quan mật thiết, điểm này không giấu được.

Lâm Huyền đến cửa, Tây Vương Mẫu nhiệt tình khoản đãi, sau đó

Lâm Huyền nói về chuyện Thương Minh, Tây Vương Mẫu suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Tây Vương Mẫu so với Trấn Nguyên Tử còn đạm bạc hơn, hơn nữa Trấn Nguyên Tử có điểm yếu là Hồng Vân, nhưng Tây Vương Mẫu không có, nàng chỉ muốn tĩnh tu.

Gia nhập Thương Minh là vì điều kiện lỏng lẻo, đương nhiên quan trọng hơn là vì nể mặt Lâm Huyền.

Tây Vương Mẫu là thuận lợi nhất, tiếp đó Lâm Huyền liền đến Vô Tận Huyết Hải.

Nơi này là do rốn của Bàn Cổ hóa thành, tương truyền cũng là nơi ô uế nhất trong Hồng Hoang.

Trước khi Luân Hồi được thành lập, những oán linh không nơi nương tựa trong Hồng Hoang đều rơi vào Huyết Hải, hóa thành vô biên nghiệp lực.

Nơi này, rất ít người đến.

Lâm Huyền chọn vị ở Vô Tận Huyết Hải, là vì vị đó trọng sát phạt.

Thương Minh tuy lấy giao dịch làm chủ, nhưng cũng cần có người trấn áp.

Lâm Huyền đặt La Hầu ở trong tối, còn ngoài sáng cũng cần một người.

"Đạo hữu đến Huyết Hải của ta có việc gì?" Huyết Hải cuồn cuộn, một bóng người xuất hiện trước mặt Lâm Huyền.

Một thân huyết bào, sát khí ngút trời.

Hai thanh kiếm nhỏ lượn lờ bên cạnh hắn, dường như giây tiếp theo sẽ đâm ngươi một nhát.

Minh Hà ra tay không nhiều, chỉ có lần chặn giết Hồng Vân, muốn đoạt Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô mới ra tay, nhưng ở Hồng Hoang cũng có uy danh rất lớn.

Thực ra với gia thế của Minh Hà, không cần phải thèm muốn một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo như vậy.

Hai thanh kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ đều là cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo, hơn nữa hai thanh kiếm này còn là đại sát khí của Hồng Hoang, e rằng chỉ sau Tru Tiên Tứ Kiếm và Thí Thần Thương.

Huống chi Minh Hà còn có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng là cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo, còn là linh bảo có thể trấn áp khí vận.

Minh Hà cướp đoạt Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô, là vì hồ lô đó rất hợp với đạo của hắn.

“Ta muốn mời đạo hữu vào Thương Minh!” Lâm Huyền cũng không nói nhiều lời thừa, trực tiếp nói rõ ý đồ.

Chương 44

Sau đó đem những thứ kia ra, làm lóa mắt Minh Hà.

Cuối cùng dùng một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo đặc thù để nắm chắc Minh Hà.

Lâm Huyền làm xong mọi việc, mới hài lòng rời đi.

Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Minh Hà chính là mục tiêu của hắn lần này.

Bất kể là Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu hay Minh Hà, ba người này có lẽ tính cách khác nhau, nhưng đều có một điểm chung.

Hồng Hoang trải qua mấy lần lượng kiếp, cũng chỉ có mấy vị này vẫn bình an vô sự, không bị đại kiếp ảnh hưởng.

Hơn nữa, mấy vị này không có thế lực ràng buộc, thậm chí là không có nhiều dã tâm.

Làm xong những việc này, chỉ cần chờ đợi thời cơ thích hợp.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu, Chiêu hiền nạp sĩ (bố cục Hồng Hoang), mời chọn một trong các phần thưởng sau." "Lựa chọn một, Kinh Cức Hộ Giáp thăng cấp (phản đòn 180% sát thương)." "Lựa chọn hai, cực phẩm tiên thiên linh bảo Huyền Nguyên Ngũ Phương Bàn." "Lựa chọn ba, linh vật Thủy Linh Châu." Lâm Huyền chọn Kinh Cức Hộ Giáp thăng cấp.

Đồng thời, hắn cũng cảm nhận được cơ hội thăng cấp vào lúc này.

Lâm Huyền không vội về Phương Trượng đảo, trước tiên bế quan một phen rồi nói.

Nháy mắt một nghìn năm trôi qua.

Trong một ngọn núi lớn, có khí cơ mạnh mẽ tỏa ra.

Lâm Huyền đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hệ thống lại hiện ra phần thưởng, Kim Cương Bất Diệt Thân cuối cùng đã thăng thêm một trọng.

Chính là thập trọng cảnh giới!

"Cảnh giới Chuẩn Thánh quả nhiên khác biệt!" Lâm Huyền tâm trạng một trận sảng khoái.

Đối với phòng ngự của mình, Lâm Huyền không có khái niệm quá lớn, nhưng hiện tại những đại năng Hồng Hoang kia, e rằng không một ai có thể đột phá phòng ngự của bản thân.

Nhưng một lúc sau, sắc mặt Lâm Huyền vốn đang rất tốt đột nhiên trầm xuống.

"Tìm chết!!" Thì ra, trong lúc Lâm Huyền đi khắp Hồng Hoang, Đông Vương Công đã trở về Bồng Lai, chiêu nạp không ít Đại La, thành lập Tiên Đình Hồng Hoang.

Không chỉ vậy, sau khi Đông Vương Công ngồi vào vị trí Nam tiên chi thủ, linh bảo trên đảo Bồng Lai liên tục hiện thân, thậm chí còn nhận được một trận đồ cực kỳ tinh diệu, khiến Đông Vương Công vui mừng khôn xiết.

Càng cảm thấy mình là chủ nhân của Hồng Hoang do trời định, lập tức một trận bành trướng.

"Tiên Đế bệ hạ, Tiên Đình của ta thành lập đã được một nghìn năm.

Nay không ít cường giả gia nhập, thực lực Tiên Đình cũng đã tăng trưởng rất nhiều.

Nhưng bây giờ, Tiên Đình còn cần phải dương oai!" Bên cạnh Đông Vương Công, một lão giả râu trắng nói.

Lão giả râu trắng này tên là Bồng Duệ, là do một đóa sen hóa hình, cũng có thực lực Đại La đỉnh phong, đảm nhiệm chức thừa tướng Tiên Đình, là cánh tay phải của Đông Vương Công.

Đối với đề nghị của Bồng Duệ, Đông Vương Công cũng hiểu.

Chính là lập uy!

Khi hắn nghĩ đến sau khi buổi giảng đạo thứ hai kết thúc, mình đã hạ mình, thậm chí là hứa hẹn trọng hậu, nhưng những kẻ kia lại tỏ thái độ khinh thường mình.

Đông Vương Công liền tức không chịu nổi.

Nay Tiên Đình đã có quy mô ban đầu, cũng thực sự cần phải dương oai, lập uy.

"Hiện tại trong Hồng Hoang, khá có uy danh chính là Tam Thanh, Côn Bằng Bắc Hải, hai con Kim Ô Thái Dương Tinh, Phục Hy Nữ Oa ở Bất Chu Sơn..." Bồng Duệ nói.

"Ta đã có ứng cử viên thích hợp, lập tức điểm binh cho ta, xuất chinh Phương Trượng đảo!!!" Đông Vương Công không đợi Bồng Duệ nói xong, hạ lệnh một tiếng.

Nói đến Đông Vương Công hận ai nhất, tự nhiên không ai khác ngoài Lâm Huyền.

Theo hắn thấy, Lâm Huyền đã cướp mất Tây Vương Mẫu, trước đó còn khiến hắn phải chịu không ít nhục nhã.

Đương nhiên quan trọng nhất là, hắn không có tự tin đánh thắng những người khác.

Như Tam Thanh, mình ra trận ngay cả một người cũng không đánh

lại.

Như hai con Kim Ô Thái Dương Tinh, Phục Hy Nữ Oa, mình cũng gặm không nổi.

Hơn nữa, Phương Trượng đảo lại gần mình nhất, Huyền Đạo Nhân kia, hình như còn chưa thăng cấp Chuẩn Thánh.

Chưa đến một lát, Đông Vương Công đã điểm xong binh mã của mình.

Lần xuất chinh này, Đông Vương Công mang theo một trăm Đại La, vạn Thái Ất Kim Tiên.

Thanh thế vang dội.

Khi xuất hành, đã kinh động không ít người.

"Đông Vương Công này định làm gì?" Trên Côn Lôn, Thông Thiên nghi hoặc.

"Tiên Đình thành lập đã nghìn năm, hắn muốn lập uy a!

Mà hướng hắn đi, hình như là Phương Trượng đảo!" Lão Tử cười cười.

"Mặc kệ hắn, hắn dám đến làm phiền chúng ta, thì đừng trách chúng ta lật tung Tiên Đình của hắn!" Nguyên Thủy lạnh lùng nói.

Thái Dương Tinh.

Đế Tuấn vẫn luôn chú ý động tĩnh của Đông Vương Công, bây giờ Đông Vương Công rầm rộ xuất binh, hắn lập tức nghĩ đến Đông Vương Công muốn làm gì.

"Phương Trượng đảo Huyền Đạo Nhân, để ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh." Đế Tuấn lẩm bẩm, lần trước Lâm Huyền ra tay đánh Côn Bằng, đã làm Đế Tuấn kinh ngạc.

Đối với vị Huyền Đạo Nhân này, hắn vẫn luôn rất kiêng kỵ.

Bây giờ vừa hay, để Đông Vương Công thăm dò một chút.

Thực ra trong lòng hắn, càng hy vọng Đông Vương Công thắng, dù sao đối với tên thảo bao Đông Vương Công này, mình nghiền ép hắn không có chút áp lực nào.

Nếu Đông Vương Công thắng, chứng tỏ Huyền Đạo Nhân kia ngay cả Đông Vương Công cũng không bằng, vậy tự nhiên không đáng lo ngại.

Tây Côn Lôn.

Dãy núi Côn Lôn trải dài không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Tam Thanh chiếm giữ là chủ mạch Côn Lôn, mà Tây Vương Mẫu chiếm giữ là một trong những phân mạch Côn Lôn, tuy không bằng chủ mạch nhưng cũng là phúc địa có số có má ở Hồng Hoang.

"Nương nương, Tiên Đình phát binh đến Phương Trượng đảo, người không đi sao?" Một tỳ nữ mặc lục y mở miệng.

Mà Tây Vương Mẫu, đang nhìn về phía Phương Trượng đảo.

"Đông Vương Công chẳng qua là một kẻ tầm thường, sao có thể tranh phong với Huyền đạo huynh?

Nhưng ta vẫn đi một chuyến." Tây Vương Mẫu cười nhẹ, thân hình biến mất khỏi Tây Côn Lôn.

Tỳ nữ kia thần sắc một trận cổ quái.

Quan hệ giữa nương nương nhà mình và vị Huyền Đạo Nhân kia cũng quá tốt rồi.

Bất Chu Sơn.

"Đại ca, Đông Vương Công muốn ra tay với Huyền Đạo Nhân,

chúng ta có ra tay tương trợ không?" Nữ Oa hỏi.

"Không cần đi, Đông Vương Công tuyệt đối không đấu lại Huyền Đạo Nhân." Phục Hy dường như đã nắm chắc phần thắng.

Một người ngay cả mình cũng không tính ra được, Đông Vương Công cái tên thảo bao này cũng xứng làm địch thủ sao?

Cùng lúc đó, đại quân của Đông Vương Công cũng đã đến ngoài Phương Trượng đảo.

Uy thế rung trời.

Trong vòng trăm vạn dặm, ngay cả một con hải tộc cũng không dám dừng lại.

Mà lúc này, Huyền Tùng đang trốn trong Phương Trượng đảo, mặt mày sầu não.

"Sư tôn à!

Con đã nói người đừng có đi lãng khắp nơi, bây giờ kẻ thù tìm đến cửa rồi này!" Thanh thế của đại quân bên ngoài, hắn cũng đã cảm nhận được.

Gần đây thanh thế của Tiên Đình hắn cũng có nghe qua.

Đông Vương Công ngồi trên chiếc xe ngựa xa hoa kia, là một Chuẩn Thánh thực thụ a!

"Ta đã bố trí chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín tòa trận pháp trên Phương Trượng đảo, dùng Chỉ Nhân chi thuật điều khiển trận cơ, cộng thêm các thủ đoạn khác, hẳn là có thể chống đỡ được một thời gian.

Ít nhất, có thể chống đỡ đến khi sư tôn đến." Huyền Tùng cắn răng.

Đối mặt với cuộc đột kích của Đông Vương Công, hắn chưa từng

nghĩ đến việc bỏ chạy.

Hắn cẩn thận, hắn "cẩu", hắn sợ chết.

Nhưng, Phương Trượng đảo là nhà của hắn và sư tôn a!

Huyền Tùng được sinh ra trên đảo Phương Trượng, sư tôn đã lập đạo trường tại đây, nơi này, chính là nơi hắn phải dốc toàn lực để bảo vệ.

Chương 45

Mà sư tôn, chính là người mà hắn dù có liều cả tính mạng cũng phải bảo vệ!

Trong chốc lát, hàng ngàn người giấy từ trên người Huyền Tùng bay ra.

Những năm nay, hắn chuyên tu thuật người giấy, người giấy mạnh nhất thậm chí còn sở hữu thực lực Đại La.

Chỉ là số lượng người giấy phân ra càng nhiều, thực lực của chúng càng thấp, đám người giấy này cũng chỉ có tu vi Kim Tiên, nhưng để duy trì trận pháp thì đã đủ rồi.

"Huyền Đạo Nhân, cút ra đây cho bản đế!" Bên ngoài đảo Phương Trượng, Đông Vương Công gầm lên giận dữ.

Thanh âm này xen lẫn uy thế Chuẩn Thánh, nước biển cuộn trào dữ dội, vỗ vào đảo Phương Trượng.

"Tiên Đế đại nhân, sư tôn của ta không có ở đây, nếu muốn tìm sư tôn, xin mời ngài hôm khác quay lại." Huyền Tùng đi ra, nói một cách không hề nao núng.

"Hửm?

Huyền Đạo Nhân không ở đây?

Ta thấy hắn biết bản đế sắp đến, nên trốn đi rồi phải không!" Đông Vương Công cười lạnh một tiếng, vung tay.

"Tên này hắn là đồ đệ của Huyền Đạo Nhân, bắt hắn lại, công phá đảo Phương Trượng, không sợ Huyền Đạo Nhân không hiện thân!" "Vâng!" Gần mười vị Đại La cùng nhau ra tay.

Huyền Tùng sắc mặt trầm xuống.

"Đảo Phương Trượng của ta, không phải loại tiểu nhân nào cũng có thể làm càn." Huyền Tùng bấm pháp quyết, đảo Phương Trượng lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"A..." Kèm theo những tiếng kêu la thảm thiết, mười vị Đại La kia lập tức bị hất văng ra ngoài, đều bị thương không nhẹ.

"To gan!!!" Đông Vương Công thấy vậy, trong mắt lộ ra hung quang.

Hắn trực tiếp đánh ra một chưởng.

"Oanh long!!" Toàn bộ đảo Phương Trượng dưới một chưởng này bắt đầu rung chuyển.

Huyền Tùng có trận đạo cực mạnh, nhưng thực lực lại quá yếu, chỉ mới Đại La sơ kỳ.

Nhưng dù là thực lực Đại La sơ kỳ, với sức mạnh trận pháp của núi Phương Trượng, vây chết một vị Đại La đỉnh phong cũng không thành vấn đề.

Chỉ tiếc, Đông Vương Công là Chuẩn Thánh.

Thánh nhân bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!

Chuẩn Thánh không phải Thánh nhân, nhưng cũng đã có được một phần sức mạnh vĩ đại của Thánh nhân.

Dù cho có hàng trăm Đại La đỉnh phong, cũng chưa chắc làm gì được một vị vừa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thấy đảo Phương Trượng không bị phá vỡ sau một đòn của mình, Đông Vương Công lập tức cảm thấy mất mặt, lại tung ra một đòn nữa.

"Phụt!!" Huyền Tùng không thể chống đỡ nổi nữa, phun ra một

ngụm máu.

Trận pháp mà hắn dày công xây dựng cũng bắt đầu sụp đổ.

Nhưng dù vậy, Huyền Tùng vẫn không hề lùi bước.

Đông Vương Công càng lúc càng thấy mất mặt, lại giơ tay lên.

Thế nhưng khi đòn tấn công này giáng xuống, một bóng người đã che chắn cho đảo Phương Trượng.

Thấy người đến, Huyền Tùng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Huyền đạo hữu mà không về kịp, ta đã định ra tay rồi." Người nói chính là Tây Vương Mẫu vừa đến.

Vốn định bảo vệ đảo Phương Trượng, không ngờ Lâm Huyền đã tới.

"Đa tạ Tây Vương Mẫu đạo hữu, để ta giải quyết xong chuyện này rồi sẽ cùng đạo hữu hàn huyên." Lâm Huyền cười nói, sau đó vẻ mặt âm trầm nhìn về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công đầu tiên hơi sững sờ, hắn quan sát được khí tức trên người Lâm Huyền, đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng rất nhanh, Đông Vương Công liền cười nói: "Huyền Đạo Nhân, ta còn tưởng ngươi con rùa rụt cổ này không dám xuất hiện chứ!

Bản đế cho ngươi một cơ hội, bây giờ quỳ phục trước mặt bản đế, bản đế có thể hứa cho ngươi một vị trí đại tướng dưới trướng." Hắn mang theo không ít người, trận đồ kia chính mình cũng đã diễn luyện rất nhiều lần, huống chi, chính mình tấn thăng Chuẩn Thánh đã được ngàn năm, còn Huyền Đạo Nhân này, xem ra cũng chỉ vừa mới tấn thăng, thậm chí còn chưa ổn định tu vi.

Trong mắt Lâm Huyền loé lên sát cơ.

Hắn vốn không muốn gây sự với Đông Vương Công, dù sao tên này cũng sắp chết rồi.

Kết quả lại cứ phải đến trước mặt mình tìm cảm giác tồn tại?

"Ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi." Lâm Huyền lạnh lùng nói.

"Bày trận!" Đông Vương Công ra tay rất nhanh.

Dù sao đối mặt cũng là một vị Chuẩn Thánh, nếu có thể giết được, vậy thì mục đích dương oai của mình sẽ vượt mức hoàn thành.

Cho nên hắn muốn dùng đòn tấn công sắc bén nhất, với tốc độ nhanh nhất để kết liễu Lâm Huyền.

Hàng trăm vị Đại La mà Đông Vương Công mang đến đều hành động.

Không chỉ họ, mà cả vạn tiên binh cảnh giới Thái Ất cũng tế ra trận kỳ của mình.

Trong nháy mắt, trên Đông Hải gió nổi mây phun, lực lượng pháp tắc lưu chuyển, gào thét.

Trận này, chính là Vạn Tiên Trận nổi tiếng ở hậu thế.

Vào thời Phong Thần, nó đã từng toả sáng rực rỡ.

Nhưng người đầu tiên sử dụng Vạn Tiên Trận, lại chính là Đông Vương Công.

Khi trận pháp này thành hình, nó lại một lần nữa thu hút ánh mắt của các đại năng Hồng Hoang.

"Trận này, thật mạnh!" Thông Thiên cảm thán.

Y chủ tu kiếm đạo, kiêm tu trận đạo, trình độ trận đạo của Thông Thiên ở Hồng Hoang cũng thuộc hàng đầu.

Y liếc mắt một cái là có thể nhìn ra uy năng cực lớn ẩn chứa trong Vạn Tiên Trận.

Ngay cả Nguyên Thủy, người luôn cực kỳ coi thường Đông Vương Công, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Y có thể cảm nhận được, nếu mình rơi vào trận này, chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra.

"Quả nhiên, Đông Vương Công vẫn có chút bài tẩy." Đế Tuấn cười cười, hắn càng mong chờ biểu hiện của Huyền Đạo Nhân.

Mà Tây Vương Mẫu bên cạnh Lâm Huyền thì mặt mày sầu lo, thậm chí chuẩn bị cắn răng xông vào trận, nhưng đã bị Huyền Tùng ngăn lại.

"Tiền bối, sư tôn của ta tự có cách ứng phó." Huyền Tùng luôn cảm thấy, vị Tây Vương Mẫu tiền bối này hình như có suy nghĩ gì đó với sư tôn nhà mình.

Trận pháp như vậy mà nói xông vào là chuẩn bị xông vào ngay.

Tất nhiên, lời này hắn không dám nói trước mặt Lâm Huyền, hắn sợ bị Lâm Huyền đánh chết.

Tây Vương Mẫu lúc này mới thôi.

"Để ta xem lần này ngươi chết thế nào!" Đông Vương Công trấn giữ trung tâm Vạn Tiên Trận, vào khoảnh khắc này, hắn cảm nhận được sức mạnh vô cùng cường đại.

Mà luồng sức mạnh này đang được hắn điều khiển như cánh tay của mình.

Đợi sau khi giết Huyền Đạo Nhân, hắn sẽ nghiên cứu kỹ trận này, xưng bá Hồng Hoang.

"Giết!!!" Đông Vương Công tay cầm trận kỳ trung ương, vung

xuống.

Những vị Đại La, Thái Ất kia đồng loạt ra tay.

Sức mạnh cường đại đó, ngay cả Đông Hải cũng bị phá tan.

Tất cả sức mạnh đều trút xuống người Lâm Huyền.

Không ít đại năng quan tâm đến trận chiến này đều có sắc mặt khác nhau.

Những người có giao hảo tốt với Lâm Huyền tự nhiên là lo lắng, những người có thù oán với Lâm Huyền thì vô cùng vui sướng.

Ví dụ như Côn Bằng ở Bắc Hải.

Thấy tình cảnh của Lâm Huyền, hắn suýt nữa đã cười phá lên.

Vương bát đản, ngươi cũng có ngày hôm nay?

Nhưng, rất nhanh hắn đã không cười nổi nữa.

"Phanh!!" "Phanh!!" "Phanh!!" "..." Đột nhiên, từng tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Các đại năng Hồng Hoang: ???

Cái gì vậy.

Họ nhìn kỹ lại lần nữa.

Trong Vạn Tiên Trận kia, lại nổ ra từng đám sương máu.

"Đại La và Thái Ất của Tiên Đình... nổ tung rồi!!!" Có người chết lặng, khó có thể tin nổi.

Ngay cả Đế Tuấn cũng mang vẻ mặt như gặp phải quỷ sống, cảnh tượng này, có chút quen thuộc, lần trước Côn Bằng ra tay với Huyền Đạo Nhân, cũng là như vậy, Huyền Đạo Nhân không hề hấn gì.

Chương 46

Mà móng vuốt của Côn Bằng lại trực tiếp gãy lìa.

"Phụt!!!" Một bóng người bay ngược ra khỏi Vạn Tiên Trận.

Mọi người nhìn lại, lại chính là Đông Vương Công.

Mà Vạn Tiên Trận cũng vào lúc này triệt để tan biến, chỉ là, đâu còn bóng dáng của những tiên binh kia, ngay cả bóng dáng Đại La cũng không thấy một ai.

Chỉ để lại một vùng sương máu đậm đặc.

Mà trong sương máu, đang đứng một bóng người!

Bóng người đó, chính là Lâm Huyền.

Mà lúc này Lâm Huyền, không hề tổn hại gì.

Ngay sau đó, hắn còn vung tay áo, thu lấy đám sương máu ngập trời kia.

"Vạn Tiên Trận kia, chẳng lẽ chỉ là hữu danh vô thực?" Đế Tuấn thấy cảnh này, người cũng có chút ngây ra.

Hắn từng nghĩ Lâm Huyền có cách đánh bại Đông Vương Công, nhưng không ngờ lại là theo cách này.

Vạn Tiên Trận kia, chính mình bị vây e rằng cũng phải trả giá không nhỏ mới có thể phá vỡ.

Mà biểu hiện của Huyền Đạo Nhân này, quả thực quá dễ dàng.

"Từ hôm nay trở đi, không thể trêu chọc Huyền Đạo Nhân đó!" Côn Bằng mặt mày kinh hãi, vốn còn định đánh con rùa chết đuối, bây giờ hắn sợ mình cũng bất cẩn rơi vào.

Bây giờ đối mặt với Lâm Huyền, hắn có một nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Tà môn, quá tà môn rồi.

Tam Thanh trên núi Côn Luân thấy Lâm Huyền đại phát thần uy, cũng là một hồi trầm mặc.

Ngay sau đó Thông Thiên còn có chút hăng hái muốn thử.

Y hiếu chiến, muốn tìm cơ hội đấu một trận với Lâm Huyền.

Ngay lúc các đại năng đang kinh ngạc, Đông Vương Công không ngoảnh đầu lại mà bỏ chạy.

Hàng trăm vị Đại La, vạn danh Thái Ất mà mình mang đến đều đã bỏ mạng.

Vạn Tiên Trận mà mình bày ra, trực tiếp bị đánh nát.

Hắn nào còn dám ở lại lâu.

Giống như Côn Bằng, hắn đã sợ rồi.

Hoàn toàn sợ hãi.

Lâm Huyền quay đầu nhìn lại, nói: "Huyền Tùng, ngươi tiếp đãi Tây Vương Mẫu đạo hữu cho tốt, ta đi Bồng Lai một chuyến!" Lần này, Đông Vương Công đã phạm vào điều cấm kỵ của hắn.

Hắn xuyên không đến Hồng Hoang, đây là lần đầu tiên tức giận như vậy.

Dù cho mình không giết được Đông Vương Công, cũng phải khiến tên này trả một cái giá nhất định.

Nếu không, những người kia thật sự cho rằng hắn là quả hồng mềm có thể tùy ý nắn bóp.

Đông Vương Công muốn dùng hắn để lập uy, hắn vừa hay ngược

lại dùng Đông Vương Công để lập uy.

Lúc này, Long Vương Uyên ở Đông Hải.

Vào thời Long Hán kiếp, Long Vương Uyên là nơi cất giấu bảo vật của Long tộc.

Mà bây giờ, nó đã trở thành tổ địa của Long tộc, là nơi các lão tổ Long tộc nghỉ ngơi.

"Ta nghe nói bây giờ Quy tộc đang làm cái gì giao dịch, bán linh tửu.

Dù sao thì Quy tộc vào thời Long Hán kiếp cũng là một đại tộc, không ngờ lại tự cam đoan sa đoạ như vậy." Một lão tổ Long tộc giễu cợt nói.

"Ta còn nghe nói, Đông Vương Công đã xuất binh đến đảo Phương Trượng, lão tổ của Quy tộc kia e là sắp xong rồi, ta xem Quy tộc còn kiêu ngạo thế nào nữa?

Lúc trước Long tộc chúng ta còn tốn công tốn sức tặng quà cho Quy tộc, hoàn toàn không cần thiết." Một vị lão tổ Long tộc khác cũng vui mừng khi thấy người gặp họa.

Hiện tại, cách sự kiện Quy đảo lần trước đã hơn vạn năm.

Long tộc đã khôi phục lại sự ổn định.

Nhưng đúng là tốt vết sẹo quên đau.

Vẫn cuồng ngạo như vậy.

"Vừa rồi bên đảo Phương Trượng truyền đến tin tức, lão tổ Quy tộc Huyền Đạo Nhân đã phản sát hàng trăm Đại La, vạn Thái Ất của Tiên Đình, ngay cả Đông Vương Công cũng bị hắn trọng thương bỏ chạy." Lúc này, Ngao Ngọc đi tới.

Hai vị lão tổ Long tộc vừa rồi bàn tán lập tức ngây ra, thậm chí là

khó tin.

“Nếu các ngươi muốn Long tộc triệt để diệt vong, vậy thì cứ tiếp tục giữ cái thái độ đó, coi thường cái này, coi thường cái kia!” Khi nói những lời này, trong mắt Ngao Ngọc tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Hai vị lão tổ Long tộc kia không nói nên lời, dưới ánh mắt của Ngao Ngọc, không dám ngẩng đầu.

Rất nhanh, Đông Vương Công đã quay về Bồng Lai với tốc độ cực nhanh.

Bây giờ chỉ có đại bản doanh mới có thể cho hắn một chút cảm giác an toàn.

Thấy Đông Vương Công trở về, Bồng Duệ lập tức ra đón.

Chỉ là Đông Vương Công lúc này, toàn thân đẫm máu, chật vật không chịu nổi, hoàn toàn khác với dáng vẻ hăng hái lúc xuất chinh.

“Mau, mau mở đại trận hộ đảo!” Đông Vương Công kinh hoảng thất thố hét lớn.

“Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì?” Bồng Duệ vừa mở đại trận, vừa vội vàng hỏi.

“Huyền Đạo Nhân của đảo Phương Trượng... không thể địch lại, ta... mang theo tiên binh và cả Đại La, đều chết hết rồi!

Sắp... hắn sắp đến rồi, mau bảo vệ Bồng Lai, nếu không... chúng ta đều phải chết!” Đông Vương Công nói năng gần như lộn xộn.

Bồng Duệ coi như đã nghe hiểu.

Huyền Đạo Nhân đã diệt sạch đội quân tinh nhuệ mà Tiên Đình phái đi.

Còn trọng thương Đông Vương Công!

Lúc này, bóng dáng của Lâm Huyền đã xuất hiện trên đảo Bồng Lai.

"Đông Vương Công, ngươi tự mình ra đây chịu chết, hay là đợi ta công phá Bồng Lai rồi ngươi mới chết?" Đông Vương Công sợ đến giật mình, vội vàng cầu xin tha thứ: "Huyền đạo hữu, ta không có ý mạo phạm, xin ngươi tha cho ta một con đường sống.

Chỉ cần ngươi tha cho ta một con đường sống, ta cái gì cũng đáp ứng ngươi." Đây không phải là lời mà thủ lĩnh nam tiên Hồng Hoang nên nói.

Nhưng Đông Vương Công chính là như vậy, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Cái gì quan trọng hơn mạng sống của mình chứ!

Lâm Huyền không nói gì, giơ tay một chưởng đánh lên Bồng Lai.

Đảo Bồng Lai rung chuyển dữ dội.

Là đại bản doanh của Tiên Đình, Đông Vương Công cũng rất chú trọng đến phòng ngự của Bồng Lai, đại trận kia một khi triển khai, nếu có chính Đông Vương Công trấn giữ, e rằng ba năm Chuẩn Thánh cũng không phá được.

Nhưng bây giờ, Đông Vương Công trọng thương, còn năng lực gì để duy trì trận pháp?

Thấy cảnh này, rất nhiều đại năng Hồng Hoang đều xì xào bàn tán.

Vừa rồi là Đông Vương Công vây khốn đảo Phương Trượng, bây giờ hoàn toàn đã đảo ngược.

Đế Tuấn nhìn động tác của Lâm Huyền, thực ra rất mong Lâm Huyền có thể giết chết Đông Vương Công.

Như vậy có thể quét sạch một trở ngại lớn cho mình.

Thế nhưng, đúng lúc này, đột nhiên chân trời xuất hiện một dải mây tím, tiên âm lượn lờ, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trong mắt mọi người đều là vẻ kinh ngạc.

Hồng Quân!

Đối với sự xuất hiện của Hồng Quân, Lâm Huyền không hề cảm thấy bất ngờ, Đông Vương Công sẽ chết, nhưng không nên chết trong tay mình.

"Bái kiến Thánh nhân!" Lâm Huyền hành lễ.

"Thánh nhân, Huyền Đạo Nhân muốn giết ta, ngài phải làm chủ cho ta!

Ta là thủ lĩnh nam tiên do ngài đích thân chỉ định, xin Thánh nhân vì ta chủ trì công đạo!" Đông Vương Công khóc lóc thảm thiết.

Các đại năng kia thấy vậy càng thêm coi thường, vừa rồi là ai còn đang cầu xin tha thứ?

Nhưng Hồng Quân căn bản không thèm để ý đến Đông Vương Công: "Dừng tay đi!" Lời này, là nói với Lâm Huyền.

Chương 47

“Bẩm báo Thánh nhân, ngài thiên vị quá rồi.

Hắn, Đông Vương Công, nhân lúc ta không có ở đây, dám tấn công đảo Phương Trượng của ta, suýt nữa đã hủy hoại đạo trường của ta, đồ đệ của ta còn bị trọng thương, bây giờ chỉ còn lại nửa điểm tàn hồn, cứ thế mà tha cho hắn, ta làm không được!” Lâm Huyền nói.

Rất nhiều đại năng: ...

Hảo gia hỏa!

Đúng là hảo gia hỏa!

Họ tưởng rằng Thánh nhân ra mặt, Huyền Đạo Nhân nên dừng lại ở đây.

Bây giờ, hắn lại còn dám cãi lại Thánh nhân?

Chẳng lẽ không sợ Thánh nhân đánh chết hắn sao?

Còn nữa, cái gì mà đảo Phương Trượng bị hủy hoại, cái gì mà đồ đệ chỉ còn lại một điểm tàn hồn, sao họ không thấy a!

Họ chỉ thấy Đông Vương Công tổn thất thảm trọng, còn suýt nữa chết.

Sao mà bịa chuyện giỏi thế!

Đông Vương Công còn muốn nói, nhưng bị Lâm Huyền lườm một cái liền im bặt.

Dường như đang nói, ngươi dám nói bậy ta sẽ đánh chết ngươi!

Đông Vương Công lập tức im như ve sầu mùa đông.

Hồng Quân nhìn sâu vào Lâm Huyền một cái: “Một món cực phẩm

Tiên thiên linh bảo, hai món thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, chuyện này bỏ qua, thế nào?" Rất nhiều đại năng: ???

Bọn họ có nghe nhầm không, không phải là Thánh nhân nổi giận, đánh chết Lâm Huyền sao?

Lâm Huyền cũng không tham lam, mở miệng nói ngay: "Nếu Thánh nhân đã lên tiếng, vậy ta sẽ không truy cứu nữa." Khóe miệng Hồng Quân hơi giật giật, tên này cũng quá không biết xấu hổ rồi.

"Không có lần sau!" Nói xong, Hồng Quân nhìn về phía Đông Vương Công.

"Lấy ba món linh bảo ra!" Đông Vương Công: ???

Mẹ kiếp!

Linh bảo này là ta đưa ra à!

Còn tưởng ngài giúp ta giữ thể diện chứ!

Nhưng Đông Vương Công cũng không dám không lấy, lưu luyến lấy ra một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo và hai món thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Đây là mấy món linh bảo có phẩm cấp cao nhất trong tay hắn rồi.

Lâm Huyền trực tiếp ra tay.

Đưa đây cho ta!

Hồng Quân ngay sau đó xoay người rời đi.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến rớt cằm.

Mẹ nó?

Cứ thế là kết thúc rồi?

Chống đối Thánh nhân, không có bất kỳ hình phạt nào, còn kiếm được ba món linh bảo?

Dưới gầm trời này còn có chuyện tốt như vậy sao?

Thế nhưng chỉ có Lâm Huyền biết rõ.

Bây giờ Hồng Quân đã đến thời khắc cuối cùng của việc hợp đạo, mỗi hành động đều phải bắt đầu thuận theo Thiên Đạo.

Để có thể thuận lợi hợp đạo, Hồng Quân sẽ không làm gì hắn.

Huống chi, nếu Hồng Quân trách phạt thậm chí là giết Lâm Huyền, vậy Đế Tuấn còn dám động đến Đông Vương Công không?

Lâm Huyền cũng không ở lại lâu, quay về đảo Phương Trượng.

Đông Vương Công thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lại thêm vài phần oán hận.

Hắn chính là loại tiểu nhân điển hình, thấy Hồng Quân chống lưng cho mình, lại có thêm vài phần tự tin.

Nhưng trong thời gian ngắn, hắn không dám trêu chọc Lâm Huyền.

Có lẽ cũng không đợi hắn trêu chọc Lâm Huyền, hắn đã chết rồi.

Nhớ lại linh bảo vừa đưa ra, Đông Vương Công lại một trận đau lòng.

Trên đảo Phương Trượng, thấy Lâm Huyền trở về, Tây Vương Mẫu liền nói: "Huyền đạo hữu, nếu ở đây không có chuyện gì, ta xin cáo từ trước, đợi lần sau có cơ hội sẽ tụ họp." Cũng không đợi Lâm Huyền giữ lại, liền rời đi.

Huyền Tùng vẻ mặt kỳ quái, thật sự không nhịn được hỏi một câu: "Sư tôn, quan hệ của người và Tây Vương Mẫu tiền bối tốt đến mức này..." "Cốc!" "Ái da!" Lâm Huyền giơ tay cốc một cái vào đầu hắn, trực tiếp lái sang chuyện khác.

"Trước đó Đông Vương Công đánh tới tận cửa, sao không chạy?" "Sư tôn, đây là nhà của chúng ta, không thể mất." Huyền Tùng xoa

xoa đầu, cười hì hì nói.

Lâm Huyền cũng lười nói gì, trực tiếp nói: "Bây giờ ngươi cũng đã tấn thăng Đại La, ta có một việc cần ngươi đi làm." Đợi Lâm Huyền nói xong, Huyền Tùng vẻ mặt khổ sở, yếu ớt hỏi một câu.

"Sư tôn, vậy con có thể không ra khỏi đảo không?

Bên ngoài nguy hiểm lắm.

Những chuyện này, con phái người giấy cũng có thể làm cho người ổn thỏa." "Sư đệ của ngươi bây giờ mới chỉ cảnh giới Thái Ất, đã ở vùng Cực Tây chém giết rồi.

Nó thiên phú siêu quần, chiến lực kinh người, ngươi không lo bị sư đệ vượt qua sao?" Lâm Huyền hỏi ngược lại.

"Sư tôn, khi nào con đi?" Huyền Tùng lập tức biến sắc.

Trời lớn đất lớn, sư tôn lớn nhất.

Sự sủng ái của sư tôn không thể mất.

Hắn tuy cẩu (cẩn thận), nhưng uy nghiêm đại sư huynh của mình cũng không thể mất.

"Ngàn năm sau, ta sẽ giảng đạo cho ngươi ngàn năm." Lâm Huyền tiện tay vung lên, ba món linh bảo kia liền rơi vào tay Huyền Tùng.

Huyền Tùng cũng không khách sáo.

Linh bảo thứ này, ai mà chê nhiều chứ!

Đợi hắn thu thập đủ một bộ quần áo linh bảo, thắt lưng linh bảo, giày linh bảo, phụ kiện linh bảo, linh bảo...

đủ cả một bộ, khả năng sống sót khi gặp nguy hiểm của mình lại tăng lên không ít.

Tây phương, vùng đất Cực Tây.

Một bóng người tay cầm một cây gậy sắt màu đen, đang chiến đấu với một con hoang thú.

Con hoang thú kia, lại có thực lực Đại La.

Mà bóng người kia, chỉ mới Thái Ất đỉnh phong.

Vượt cấp chiến đấu.

Không hề rơi vào thế hạ phong.

Cây gậy sắt trong tay hắn dường như có uy lực vô tận, mỗi lần hạ xuống, đều có thể bức lui con hoang thú kia.

"Kết thúc rồi!" Trong mắt Lục Nhĩ loé lên một tia sắc bén, lông trên người trong nháy mắt như nhuộm mực, hóa thành một màu đen kịt, trên đó ma khí cuồn cuộn.

"Nghịch Loạn Âm Dương!!" Dưới một đòn của Lục Nhĩ, con hoang thú kia trực tiếp bị một gậy đánh thành một đống thịt nát.

"Không tệ, tuy hoang thú không có thần trí, không thể phát huy hết thực lực Đại La, nhưng tu vi của ngươi, trong số các Thái Ất cũng được coi là hàng đầu.

Coi như đã qua được bài kiểm tra sơ bộ của ta!" Đột nhiên một giọng nói vang lên, Lục Nhĩ cả kinh.

Quay đầu lại, một người mặc hắc bào đã xuất hiện sau lưng mình.

Hắn lại không hề hay biết.

Nhưng bản năng chiến đấu đã khiến toàn thân hắn tràn đầy cảnh giác.

"Tiểu tử, cất đồ của ngươi đi!

Là lão sư hỗn trướng của ngươi kêu ta đến, sau này, ngươi sẽ theo ta lịch luyện..." Người hắc bào kia vung tay một cái, Lục Nhĩ và hắn

cùng nhau biến mất.

Lục Nhĩ lấy chiến làm lẽ sống, còn có ai thích hợp dạy hắn hơn La Hầu?

Rất nhanh, năm ngàn năm đã trôi qua.

Tình hình Hồng Hoang đã có những biến hóa không nhỏ.

Lúc này, trong một khu rừng núi, vài bóng người tụ tập lại với nhau.

"Bạch Trạch, ta không chịu nổi nữa rồi.

Lũ Vu tộc kia lúc nào cũng săn lùng chúng ta, coi chúng ta là thức ăn.

Còn có Tiên Đình kia, ra sức vơ vét linh bảo linh tài của Hồng Hoang, không ai dám quản.

Chương 48

Cuộc sống như vậy, đến bao giờ mới kết thúc?" Thử Thiết nghiến răng nghiến lợi.

Trong năm ngàn năm, bọn họ là những người sống khổ sở nhất.

Bị Vu tộc săn lùng, những Tổ Vu kia kéo đến từng đàn, căn bản không phải là thứ họ có thể chống cự.

Thử Thiết đã có mấy người bạn tốt, bỏ mạng dưới tay Vu tộc.

Hơn nữa những năm nay, Tiên Đình ra sức bành trướng, cậy thế lực lớn, làm xằng làm bậy, Đông Vương Công không những không ngăn cản, còn để người của Tiên Đình mặc sức làm càn.

Người của Tiên Đình thậm chí còn dùng những thủ đoạn hạ lưu để mưu tài hại mệnh, khiến Hồng Hoang oán thán ngút trời.

Mà họ lại không muốn khuất phục Tiên Đình, đồng lưu hợp ô (chung thuyền với kẻ xấu) với bọn chúng, bây giờ ở Hồng Hoang, gần như không còn chỗ dung thân cho họ.

"Chúng ta lại đi cầu xin Đế Tuấn đạo hữu, nếu là hắn, nhất định có thể chống lại Vu tộc, kiềm chế Tiên Đình!

Nhất định có thể trả lại cho Hồng Hoang một sự thái bình!" Bạch Trạch ngẩng đầu nhìn về phía Thái Dương Tinh.

"Nhưng Đế Tuấn đạo hữu chỉ muốn thanh tu..." Anh Chiêu mở miệng nói.

Họ cũng không phải chưa từng cầu xin Đế Tuấn, nhưng Đế Tuấn chưa bao giờ đồng ý.

"Lần này, chúng ta triệu tập tất cả đồng đạo, cùng nhau đi, cho dù

có chết, cũng phải mời Đế Tuấn đạo hữu xuất sơn!" Bạch Trạch trầm giọng nói.

"Được!" Thử Thiết và những người khác ánh mắt vô cùng kiên định.

Không lâu sau, Bạch Trạch đã tập hợp gần trăm vạn sinh linh tiến đến Thái Dương Tinh.

Cảnh tượng này cũng khiến không ít người chú ý.

Trên đảo Bồng Lai, Đông Vương Công nheo mắt, trong mắt loé lên một tia sát ý.

"Ta hình như nghe nói, Bạch Trạch kia khá là ồn ào, tìm cơ hội... giết đi!" "Vâng!" Các vị Đại La dưới trướng hắn đồng thanh đáp.

Năm ngàn năm, Đông Vương Công đã ngồi vững vị trí chủ của Tiên Đình, dựa vào danh hiệu thủ lĩnh nam tiên, Tiên Đình bắt đầu điên cuồng bành trướng, không ít cường giả gia nhập dưới trướng, điều này khiến Đông Vương Công lại kiêu ngạo trở lại.

Nhưng bây giờ hắn vẫn chưa dám tìm Lâm Huyền gây sự.

Cứ phát triển trước đã.

Bạch Trạch đến Thái Dương Tinh, hắn cũng biết, chẳng phải là muốn mời Đế Tuấn sao.

Nhưng Đế Tuấn kia chẳng qua chỉ là một tên nhát gan, cứ rúc ở Thái Dương Tinh không ra, cũng xứng tranh phong với mình sao?

Lúc này, Vu tộc cũng đã phát hiện động tĩnh của Bạch Trạch và bọn họ.

"Đại ca, đám này muốn làm gì?

Chẳng lẽ chúng muốn chạy?" Một Tổ Vu gãi đầu.

“Chạy?

Chúng có thể chạy đi đâu?

Ta thấy chúng đi tìm cứu viện rồi.

Ta nghe nói trên Thái Dương Tinh có hai con Kim Ô, chỉ là không biết ăn có ngon không?

Lần trước ta gặp một tên Quy tộc, ngốc nghếch, ta dùng năm món Tiên thiên linh bảo không dùng đến đã đổi được thuật nướng thịt, vừa hay thử với hai con Kim Ô kia.” Đế Giang cười lớn.

Lúc này, Huyền Minh vẫn chưa trở về, mà Hậu Thổ đã đi bế quan.

Mười vị Tổ Vu đều nhìn chằm chằm Thái Dương Tinh, chuẩn bị bắt đầu săn lùng.

Lúc này, trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn dường như cảm nhận được dị động bên ngoài, đột nhiên mở mắt, một tia sáng sắc bén loé qua.

“Thời cơ đã chín muồi.” Thái Nhất ở bên cạnh nghe vậy.

“Đại ca, thời cơ gì?

Cái gì chín rồi?” Đế Tuấn: ...

Hắn không giải thích nhiều, dù sao giải thích rồi Thái Nhất cũng không hiểu, trực tiếp dẫn Thái Nhất đi ra khỏi đại điện.

Thời điểm để hắn, Đế Tuấn, đại triển hùng đồ, đã đến!

Khi Đế Tuấn ra khỏi Thái Dương Tinh, những sinh linh kia do Bạch Trạch dẫn đầu, đang mong mỏi chờ đợi.

Bây giờ Vu tộc hung hăng, Tiên Đình hỗn loạn, những sinh linh như họ đã không thể chịu đựng nổi.

Cho nên Bạch Trạch hô một tiếng, tất cả đều hưởng ứng.

“Bạch Trạch đạo hữu, đây là làm gì vậy?” Đế Tuấn giả vờ kinh ngạc.

“Xin Đế Tuấn đạo hữu xuất sơn, chủ trì đại cục Hồng Hoang, chúng ta nguyện vì Đế Tuấn đạo hữu mà cống hiến.” Bạch Trạch trầm giọng nói.

“Chúng ta!

Nguyện vì Đế Tuấn đạo hữu mà cống hiến!” Rất nhiều sinh linh đồng thanh nói.

Thanh thế chấn động Hồng Hoang!

“Đế Tuấn có khí chất của kiêu hùng, chuyện này, thành rồi!” Trên núi Bất Chu, Phục Hy nhìn xa.

“Đại ca, ta nhớ Đế Tuấn trước đây đã tìm huynh...” Nữ Oa hỏi.

“Đế Tuấn tìm ta cùng mưu đại sự, ta đã đồng ý.” Phục Hy cười nói.

Sau khi thấy được một góc tương lai từ Lâm Huyền, Phục Hy bắt đầu lo lắng.

Cảm thấy không thể ngồi chờ chết.

Không lâu trước đây, Đế Tuấn đã tìm đến, muốn mời Phục Hy gia nhập.

Phục Hy suy nghĩ một lát liền đồng ý.

Y cảm thấy nhiều người sức mạnh lớn, mà Đế Tuấn cũng có tướng của hùng chủ, có lẽ có thể tránh được chuyện xảy ra trong tương lai.

Nhưng Phục Hy làm sao cũng không ngờ được, dính vào với Đế Tuấn, chính là gióng lên hồi chuông báo tử của mình!

Trên đảo Phương Trượng.

Lâm Huyền đang xem náo nhiệt.

“Huyền đạo huynh, Đế Tuấn, chắc sẽ không ra khỏi Thái Dương Tinh đâu nhỉ!

Theo ta được biết, Bạch Trạch bọn họ cầu xin Đế Tuấn đã gần mười lần rồi.” Tây Vương Mẫu ngồi đối diện Lâm Huyền.

Những năm nay, Tây Vương Mẫu đến đảo Phương Trượng ngày càng thường xuyên.

Thỉnh thoảng lại luận đạo, thưởng trà.

“Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều có đủ, thời cơ đã đến, Đế Tuấn lại có hùng tâm, lần này, hắn sẽ đồng ý.

Tài năng của hắn, so với Đông Vương Công mạnh hơn trăm lần ngàn lần, cục diện Hồng Hoang sắp thay đổi rồi.” Lâm Huyền cười nói.

Trong mắt Tây Vương Mẫu loé lên một tia kinh ngạc.

Thái Dương Tinh, Đế Tuấn vẻ mặt khó xử.

“Chư vị đạo hữu, không phải ta không muốn, mà là Tiên Đình được thành lập theo ý của Thánh nhân, nếu ta lại tập hợp nhân thủ, đây chẳng phải là...” “Đế Tuấn đạo hữu, mấy ngàn năm qua, Tiên Đình ra sao, e rằng ngài cũng đã chứng kiến, Đông Vương Công kia đạo đức bại hoại, Thánh nhân bảo hắn duy trì trật tự Hồng Hoang, xem hắn đã làm gì?

Bao nhiêu sinh linh đã bị hắn hạ độc thủ?

Còn có Vu tộc kia, coi chúng ta là thực phẩm, tùy ý lấy dùng, nếu Đế Tuấn đạo hữu không muốn xuất sơn, chúng ta còn đường sống sao?” Bạch Trạch khóc ra máu.

Những sinh linh đi theo cũng một trận bi ai.

Họ thật sự không thể chịu đựng nổi.

Ngay sau đó, Bạch Trạch lại nhìn về phía Đế Tuấn, bi thương hô lên: "Nếu Đế Tuấn đạo hữu không muốn chủ trì đại cục, vậy ta, hôm nay xin tự vẫn trước Thái Dương Tinh!" Nói rồi, Bạch Trạch định tự ra tay với mình.

Đế Tuấn mắt nhanh tay lẹ ngăn Bạch Trạch lại.

"Đạo hữu, sao ngươi lại phải làm vậy?

Vì sao ngươi lại ép ta như vậy?" Đế Tuấn lắc đầu thở dài.

"Đế Tuấn đạo huynh, vô số sinh linh Hồng Hoang cần ngươi.

Nếu ngươi không xuất sơn, chúng ta cũng sẽ tự vẫn tại đây!" Thử Thiết và những người khác đều bày tỏ thái độ.

Tất cả đều nhìn về phía Đế Tuấn!

Qua một lúc lâu, Đế Tuấn vẻ mặt bất đắc dĩ: "Nếu chư vị đạo hữu đã cầu xin như vậy, nếu ta, Đế Tuấn, không đồng ý, vậy là đã phụ lòng mong mỏi của mọi người." Mọi người nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

"Tốt quá rồi, Đế Tuấn đạo huynh, đã đồng ý!" Bạch Trạch mừng rỡ.

Đế Tuấn thấy vậy, cũng kìm nén vẻ vui mừng của mình.

Sớm từ mấy ngàn năm trước, hắn đã có thể tập hợp một đám người tranh bá Hồng Hoang, nhưng hắn không làm vậy.

Chương 49

Nếu lúc đầu mình chủ động ra tay, làm sao có được hương vị của sự làm cao này?

Hắn dám chắc, sau này đám người này, tuyệt đối là tử trung của mình!

Bạch Trạch rất thông minh, nhưng hắn căn bản không biết, mình đã tự bán mình rồi.

Ngay lúc đó, niềm vui mừng kia không kéo dài được bao lâu.

Đột nhiên, vài tiếng kêu hoảng hốt vang lên.

"Tổ Vu giết tới rồi!

Mau chạy đi!" Những sinh linh kia đều một trận kinh hoàng.

Những năm nay, sinh linh bị Tổ Vu bắt đi, đều đã chết.

Sao họ có thể không sợ?

Ngay cả Bạch Trạch, Thử Thiết và những người khác cũng một trận kinh hãi.

Thế nhưng lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt họ.

"Chư vị đến Thái Dương Tinh có việc gì?" Đế Tuấn nhìn các Tổ Vu, lạnh lùng nói.

"Làm gì?

Đương nhiên là đi săn rồi!

Ta nghe nói ngươi muốn bảo vệ đám thực phẩm này?

Ta còn nghe nói Tam Túc Kim Ô ăn rất ngon, cho nên hôm nay muốn đến thử!" Trong số các Tổ Vu, Đế Giang dẫn đầu.

Từng người một đều đã quen thói kiêu ngạo ở Hồng Hoang.

Người vừa nói, là Tổ Vu Câu Mang!

Ngay cả người của Tiên Đình cũng không dám đối đầu với các Tổ Vu.

"Phóng túng!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng.

Ngay lúc giọng hắn vừa dứt.

"Đang!!" "Phanh!!" Chỉ nghe một tiếng chuông và một tiếng động trầm đục, Câu Mang ngã thẳng xuống đất.

"Đến Thái Dương Tinh còn dám gây sự, đánh không chết ngươi!" Thái Nhất hiện ra thân hình?

Các Tổ Vu: ???

Đế Tuấn: ???

Sinh linh Hồng Hoang: ???

Vừa rồi Thái Nhất ra tay thế nào họ đều không nhìn rõ, nhưng mà gõ gậy sau lưng, cũng quá âm hiểm rồi!

"Tìm chết!" Tổ Vu nổi giận, Chúc Dung ra tay.

Thái Nhất tay cầm Kim Ô Phần Thần Côn, cũng một gậy hạ xuống, hỏa quang bắn ra tứ phía, pháp tắc hỏa diễm bùng nổ.

Thái Nhất lấy pháp tắc hỏa diễm làm chủ để tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mà Chúc Dung cũng như vậy!

Đối mặt với đòn tấn công này, Chúc Dung lại bị đánh lui liên tiếp.

Thấy cảnh này, những sinh linh đến Thái Dương Tinh, tất cả đều vô cùng phấn chấn.

Họ bị những Tổ Vu này ức hiếp, bây giờ thấy Thái Nhất dũng

mãnh như vậy, cảm thấy có hy vọng kháng cự.

"Ta đến!" Lúc này Câu Mang đã ngã xuống đất cũng đứng dậy, tức điên lên.

Cũng gia nhập chiến đoàn, cùng Chúc Dung áp chế Thái Nhất!

Hai vị Tổ Vu cảnh giới Chuẩn Thánh ra tay, Thái Nhất dường như có chút vất vả.

"Đang..." Một tiếng chuông vang lên, Chúc Dung và Câu Mang lập tức thân thể cứng đờ, Thái Nhất cầm Kim Ô Phần Thần Côn lại một lần nữa hạ xuống, hai vị Tổ Vu liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Điều này khiến tất cả mọi người đều nhiệt huyết sôi trào.

"Thái Nhất của Thái Dương Tinh, thật mạnh!" Ngay cả Tam Thanh cũng phát ra cảm thán như vậy.

Trên đảo Bồng Lai, Đông Vương Công sắc mặt có chút âm trầm.

Núi Tu Di.

"Sư huynh, huynh có phát hiện, tiếng 'đang' kia có chút quen thuộc không?" Chuẩn Đề hỏi.

"Không phải quen thuộc, chính là âm thanh này!

Còn có thủ pháp này, thật sự quá quen thuộc!

Lúc đó chính là Thái Nhất ra tay, hắn chính là Hùng Đại!" Trong mắt Tiếp Dẫn lộ ra vẻ lạnh lùng.

Ban đầu, hai người đi cướp bảo khố của Long tộc, chính là bị một tiếng chuông đánh ngã, y sẽ không quên!

Nhưng sau khi phát hiện Thái Nhất là Hùng Đại, y ngược lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Quá mạnh rồi, Thái Nhất này quá mạnh.

Huống chi bên cạnh Thái Nhất còn có một Đế Tuấn!

Thấy Chúc Dung và Câu Mang đánh không lại Thái Nhất, Chúc Cửu Âm đã gia nhập chiến đoàn.

Ba vị Tổ Vu hợp lực, lúc này mới đánh hòa với Thái Nhất.

"Đế Giang đạo hữu, tộc Tam Túc Kim Ô của ta, không phải là thực phẩm của các ngươi!" Đế Tuấn đã triển khai Hà Đồ Lạc Thư, mắt lộ hung quang.

Ngay lúc đó, lại có hai bóng người đáp xuống trước Thái Dương Tinh.

"Chư vị đạo hữu, các vị, thật sự là có chút quá đáng!" Người đến, tự nhiên là Phục Hy và Nữ Oa.

Bạch Trạch và những người khác đều biết, hai vị này, cũng là những người có danh tiếng ở Hồng Hoang, đều là Chuẩn Thánh cường đại.

Rõ ràng, bây giờ hai vị này cũng đứng về phía họ.

Thấy Phục Hy và Nữ Oa đến, Đế Giang và các Tổ Vu đầu tiên là một trận kinh ngạc, sau đó xắn tay áo lên chuẩn bị xông vào.

Nếu không hấp tấp, vậy họ đã không phải là Tổ Vu.

Chỉ là một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Đại ca, các huynh đang làm gì, mau dừng tay!" Đế Giang và các Tổ Vu giật mình một cái.

Họ tuy lớn tuổi hơn Hậu Thổ, nhưng sợ nhất chính là Hậu Thổ.

Hậu Thổ đến nơi, thấy các Tổ Vu đánh nhau với người khác, cũng nhíu chặt mày.

Nàng chỉ bế quan một chút, sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy?

"Tiểu muội, đám này quá đáng lắm, lại dám phản kháng Vu tộc chúng ta!

Đất đai Hồng Hoang là do Phụ Thần hóa thành, mà chúng ta là con của Phụ Thần, tất cả mọi thứ trên Hồng Hoang, không phải là mặc cho chúng ta lấy sao?" Đế Giang hùng hồn nói.

Lời này, đã gây nên sự phẫn nộ của đám đông.

Ngay cả Tam Thanh cũng thoáng có chút tức giận.

Các Tổ Vu coi mình là chủ nhân của Hồng Hoang, vậy ba người họ tính là gì?

Tuy một bên là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, một bên là do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành.

Nhưng Tam Thanh từ trong lòng đã coi thường Tổ Vu.

Đám man rợ này, cũng xứng với danh hiệu con của Phụ Thần?

Hậu Thổ lúc này cũng một trận đau đầu.

Mấy người anh trai này của mình, từng người một làm việc đều không qua não.

Họ, các Tổ Vu, đúng là do tinh huyết của Phụ Thần hóa thành, là con của Phụ Thần, nhưng Vu tộc cũng không phải là độc bá một cõi a!

Huống chi trên đầu còn có một vị Thánh nhân nữa!

Lần này vây công Thái Dương Tinh, sơ sẩy một chút là dễ gây phẫn nộ trong quần chúng, nếu dẫn đến tất cả đại năng ra tay, cho dù Vu tộc có mạnh đến đâu, cũng không thể chống lại cả Hồng Hoang được!

Mà Đế Tuấn, cũng đúng là có ý định này, nếu có thể nhân cơ hội này giải quyết những Tổ Vu này, vậy Đông Vương Công có là cái thá gì.

Tiếc là Hậu Thổ xuất hiện quá trùng hợp, phá vỡ kế hoạch của hắn.

"Về với ta!" Hậu Thổ quát lên.

Đế Giang và những người khác có chút không muốn.

"Các huynh có về không, không về ta sẽ giận!" Hậu Thổ kêu lên.

Chương 50

"Về!

Về!

Về ngay đây!" Đế Giang bất đắc dĩ.

Bọn họ, những Tổ Vu này chiến trời chiến đất, chỉ sợ làm tiểu muội Hậu Thổ tức giận.

"Hai con chim lông tạp trên Thái Dương Tinh, các ngươi đợi đấy cho chúng ta, chúng ta không phải sợ các ngươi, lần sau, nhất định sẽ giết các ngươi!

Chúng ta đi!" Đế Giang dẫn các Tổ Vu rời đi.

Sau một hồi im lặng kéo dài.

Trong đám sinh linh kia, đột nhiên bùng nổ một trận hoan hô.

"Chúng ta thắng rồi!

Chúng ta thắng rồi!

Chúng ta đã đuổi được Tổ Vu đi!!" Không ít sinh linh thậm chí còn nước mắt lưng tròng.

"Chư vị, chúng ta bị Yêu tộc, Tiên Đình bức hại, mà tụ tập lại với nhau.

Đông người, sức mạnh mới lớn.

Vu tộc kia có tộc quần, cho nên đoàn kết, ta hôm nay, cũng lập ra một tộc, tên là 'Yêu'!" Đế Tuấn nhìn quanh, cao giọng nói.

"Phàm là núi, sông, cỏ, cây, tinh quái... có thể hóa hình, có linh trí, đều là Yêu!" Tiếng nói vừa dứt, các sinh linh có mặt lập tức một trận

hoan hô.

“Yêu!” “Yêu!” Thanh thế vang dội.

Cũng vào lúc này, đột nhiên từ trên trời cao, truyền đến một giọng nói.

“Yêu tộc, nên được lập!” Ngay sau đó từ trên trời, rơi xuống một mảng kim quang lớn.

Mọi người trong lòng có cảm ứng, kinh hô lên.

Công đức!!

Mà Đế Tuấn thì tắm mình trong lớp công đức này, khí thế đột nhiên tăng vọt, chỉ trong chốc lát, hắn chỉ còn cách chém nhị thi một bước!

Thiên Đạo ưu ái, điều này càng khiến tất cả sinh linh cảm thấy, Đế Tuấn chính là chủ nhân của thiên mệnh.

Mà ý tưởng lập Yêu tộc, chính là do Phục Hy đề xuất, cũng tương đương với việc Phục Hy đệ trình một bản đầu danh trạng!

Bây giờ, Đế Tuấn đối với quyết định lôi kéo Phục Hy, vô cùng hài lòng!

“Hôm nay, ta muốn lập ra Yêu tộc Thiên Đình, thống lĩnh Yêu tộc.

Đồng thời, Yêu tộc của ta nên lập Tứ Đại Yêu Hoàng, ta, Đế Tuấn, Thái Nhất, còn có hai vị đạo hữu Phục Hy, Nữ Oa, ngồi lên vị trí Yêu Hoàng này, chư vị có dị nghị gì không?” Đế Tuấn lại một lần nữa lớn tiếng nói.

“Yêu Hoàng!” “Yêu Hoàng!” Rất nhiều sinh linh lại một trận hô hào.

Họ nào có dị nghị gì?

Chỉ riêng việc Đế Tuấn bọn họ vừa đánh lui Vu tộc, đã khiến họ chết lòng chết dạ!

Yêu tộc lập, Thiên Đình lập.

Gần như tất cả đại năng Hồng Hoang đều chấn động trong lòng.

So với Đông Vương Công, Đế Tuấn mạnh hơn quá nhiều.

Hắn lập Yêu tộc, e rằng đã bao gồm gần tám thành sinh linh của Hồng Hoang.

Quan trọng nhất là, lại còn nhận được sự công nhận của Thiên Đạo!

Cảnh này cũng lọt vào mắt Đông Vương Công, trong mắt hắn tràn đầy vẻ u ám.

"Trong Hồng Hoang chỉ có thể có một người thống lĩnh, lập tức cho ta phát binh đến Thái Dương Tinh, đánh tan Thiên Đình!" Đông Vương Công gầm lên giận dữ.

"Vâng!" Bồng Duệ lập tức đáp lời.

Bây giờ trên Thái Dương Tinh cái gọi là Yêu Hoàng, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy vọng của Đông Vương Công!

Phải xử lý ngay lập tức.

Những năm qua, dưới trướng Đông Vương Công cũng có thêm ba vị Chuẩn Thánh.

So với thực lực trên Thái Dương Tinh, chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Hơn nữa, hắn còn có Vạn Tiên Đại Trận trong tay, sợ gì chứ?

Nếu đánh tan Yêu tộc Thiên Đình, vậy hắn, Đông Vương Công, lại có thể đứng lên!

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn cũng có dự cảm.

"Chúng ta thành lập Thiên Đình, Đông Vương Công chắc chắn khó lòng dung thứ, hãy chuẩn bị đi!" "Là chúng ta đã làm khó Yêu Hoàng." Bạch Trạch và những người khác một trận áy náy.

"Nói nặng rồi, đã quyết định gánh vác trọng trách, vậy ta nên có sự đảm đương này.

Có ta ở đây, Yêu tộc chắc chắn sẽ vĩnh viễn đứng vững ở Hồng Hoang." Đế Tuấn tính toán lâu như vậy, chẳng phải là vì hôm nay sao?

Trước đó đánh lui Tổ Vu chỉ là món khai vị, nếu có thể đánh tan Tiên Đình, vậy Thiên Đình coi như đã đặt được nền móng vững chắc.

Trên đảo Phương Trượng, Tây Vương Mẫu một trận kinh ngạc.

"Đạo huynh lại nói đúng rồi, Đế Tuấn quả nhiên đã đồng ý, thậm chí còn chuẩn bị tham gia tranh bá Hồng Hoang.

Thiên Đình, lại là một thế lực lớn!" Lâm Huyền cười uống một ngụm trà.

Đế Tuấn nếu là nữ, chắc chắn là một cô nàng trà xanh.

Sao mà nhiều tâm cơ thế!

Chính mình có lòng xưng bá mà không bao giờ nói, còn phải để người khác cầu xin mình.

Phỉ!

Sau đó Lâm Huyền nói một câu: "Không sao, Thương Minh mạnh hơn Thiên Đình." Tây Vương Mẫu lại một phen kinh ngạc.

Nói ra, bà đối với Thương Minh hiểu biết rất ít, bây giờ còn chưa thấy được toàn bộ diện mạo của Thương Minh, trước đó Lâm Huyền lên tiếng, bà đã đồng ý, cũng đã nhận được một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo từ Thương Minh.

Có thể dễ dàng lấy ra cực phẩm Tiên thiên linh bảo để tặng, nội tình e rằng không tệ.

"Thương Minh hiện tại, ít nhất có bốn vị Chuẩn Thánh!

Không lâu nữa, Thương Minh sẽ xuất thế." Lâm Huyền lại mở miệng.

Tây Vương Mẫu cũng không kinh ngạc, dù sao sau này cũng có cơ hội chứng kiến.

"Đông Vương Công sắp chết rồi!" Lâm Huyền lại quay đầu nhìn Tây Vương Mẫu.

"Cái này... không phải chứ!

Đông Vương Công dù sao cũng là đại năng Chuẩn Thánh, dưới trướng cường giả như mây, còn có Vạn Tiên Trận trong tay, lại là thủ lĩnh nam tiên do Thánh nhân chỉ định, sao có thể chết được?" Tây Vương Mẫu nghi hoặc nói.

"Như đạo hữu ngươi, tuy là thủ lĩnh nữ tiên do Thánh nhân định ra, nhưng chưa bao giờ tham gia tranh đấu Hồng Hoang, ngươi xem lại việc làm của Đông Vương Công, đây là việc một thủ lĩnh nam tiên nên làm sao?

Hơn nữa, có những chuyện, là do trời định.

Cho nên, Đông Vương Công tất sẽ chết!" Lâm Huyền nói xong, Tây Vương Mẫu không nói gì.

Đối với lời nói của Lâm Huyền, bà bây giờ đã tin hơn một nửa.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công, một người là do khí chí âm, một người là do khí chí dương hóa thành, quan hệ vốn nên rất gần, nhưng cách hành xử của Đông Vương Công rất không được lòng người, cho nên Tây Vương Mẫu sớm đã vạch rõ ranh giới với Đông

Vương Công.

Nay nghe tin Đông Vương Công sắp chết, Tây Vương Mẫu cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ là có chút cảm khái mà thôi.

Ngay lúc này, trên đảo Bồng Lai, thanh thế chấn trời.

Cách lần cuối cùng đảo Bồng Lai xuất động quy mô lớn, đã qua năm ngàn năm.

Đông Vương Công tuy không có tài lớn, nhưng vẫn có chút đầu óc.

Cũng có thể là bị Lâm Huyền đánh sợ rồi, cho nên mới dung túng thủ hạ đi vơ vét linh bảo linh vật trong Hồng Hoang, lấp đầy bảo khố của mình.

Chuẩn bị dưỡng tinh súc nhuệ!

Thực ra mục tiêu đầu tiên của Đông Vương Công luôn nhắm vào Vu tộc.

Trước khi Yêu tộc chưa được thành lập, nếu nói ai là đại tộc số một Hồng Hoang, không ai khác ngoài Vu tộc.

Mười hai Tổ Vu, một nửa là Chuẩn Thánh, đó là một thế lực cực kỳ mạnh mẽ.

Đông Vương Công tuy không có bản lĩnh gì, nhưng hắn dám nghĩ!

Hắn trước đây đã nghĩ đến việc thu phục Vu tộc, chỉ là Đế Tuấn lập ra Yêu tộc, lập ra Yêu Đình, khiến Đông Vương Công không thể nhịn được nữa.

Chương 51

Đông Vương Công suất lĩnh tinh nhuệ của Tiên Đình, thẳng tiến đến Thái Dương Tinh!

Do Đông Vương Công dẫn đầu, tổng cộng bốn vị Chuẩn Thánh.

Gần ngàn Đại La, tiên binh cảnh giới Thái Ất, thì càng tính bằng trăm vạn.

Hắn đã quyết tâm phải trừ khử Đế Tuấn!

"Chư vị, Đông Vương Công đột kích, chúng ta ứng chiến đi!" Đế Tuấn trầm giọng nói.

Phục Hy và những người khác sắc mặt hơi trầm xuống.

Tuy họ đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng trận chiến này, liên quan đến sự trỗi dậy của Thiên Đình, không thể không cẩn thận.

"Đế Tuấn, ra đây chịu chết!" Đông Vương Công lơ lửng trước Thái Dương Tinh, hăng hái.

Thống lĩnh trăm vạn tiên binh, dưới trướng có nhiều cường giả như vậy, đã cho hắn sự tự tin cực lớn.

Rất nhanh, Đế Tuấn và những người khác xuất hiện.

Số người của họ cũng không ít.

Nhưng so với Tiên Đình, quả thực là kém xa.

"Trận chiến này, ai có thể thắng?" Trên núi Côn Luân, Thông Thiên hỏi.

"Tuy Đông Vương Công hữu dũng vô mưu, nhưng Yêu tộc kia, đều là loại có lông mang sừng, sinh ra từ trứng, cũng không có bao nhiêu nội tình, trận này ta thấy Đông Vương Công có thể thắng!"

Nguyên Thủy trực tiếp phán đoán, khi nói về Yêu tộc, trong mắt còn loé lên một tia chán ghét.

"Chưa chắc, Đế Tuấn người này ta có hiểu biết, Phục Hy kia cũng là người giỏi bày mưu tính kế, Đông Vương Công nguy rồi!" Lão Tử từ tốn mở miệng.

Sinh linh trong Hồng Hoang bàn tán xôn xao.

Mà Đông Vương Công không chút do dự, trực tiếp suất binh tiến về phía Đế Tuấn.

Hơn nữa vừa bắt đầu đã bày trận.

So với năm ngàn năm trước, sự khống chế của Đông Vương Công đối với Vạn Tiên Trận đã mạnh hơn không chỉ một chút.

Huống chi năm ngàn năm trước chỉ là trăm Đại La, vạn Thái Ất, bây giờ trực tiếp tăng lên gấp mười lần không chỉ!

Uy lực mênh mông đó, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang kinh ngạc không thôi.

Rất nhanh, Vạn Tiên Đại Trận đã bao bọc toàn bộ Đế Tuấn và những người khác.

"Đang!" Thái Nhất lấy ra Hỗn Độn Chung bảo vệ tất cả mọi người.

Nữ Oa tay cầm một cái đỉnh nhỏ, Phục Hy lấy ra Phục Hy Cầm.

Ba người này lấy ra đều là bạn sinh linh bảo của mình.

Chỉ có Đế Tuấn, lúc này lấy ra lại là một thanh trường kiếm thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Mà Hà Đồ Lạc Thư của hắn, lại không biết ở đâu!

"Vạn Tiên Trận của ta đã đại thành, các ngươi cứ ở trong đó mà

giãy chết đi!" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Cương phong vô tận bào mòn, không ngừng va chạm vào Hỗn Độn Chung của Thái Nhất.

Dù thực lực của Thái Nhất mạnh mẽ, vẫn có chút không chống đỡ nổi.

Đối mặt với sự chế nhạo của Đông Vương Công, Đế Tuấn và những người khác cũng không nói gì.

"Huyền đạo huynh, Đế Tuấn, thật sự có thể thắng?" Tây Vương Mẫu thấy Vạn Tiên Trận, thật sự không nghĩ ra Đế Tuấn bọn họ lấy gì để phá cục.

Lâm Huyền cười nói: "Có thể." Vạn Tiên Trận, ai dùng người đó chết!

Đông Vương Công dùng thì Đông Vương Công chết, đệ tử Tiệt giáo bày Vạn Tiên Trận, cuối cùng Tiệt giáo bị hủy hoại.

Nói Vạn Tiên Trận là trận pháp xui xẻo nhất Hồng Hoang cũng không quá.

Quả nhiên, ngay lúc Đông Vương Công đang kiêu ngạo, đột nhiên một bóng người khổng lồ đáp xuống bên ngoài Vạn Tiên Trận.

Côn Bằng!

Những năm nay hắn vẫn luôn sống ẩn dật, ít khi lộ diện.

Nhưng không ai ngờ được, hắn đã bị Đế Tuấn lôi kéo.

Côn Bằng cũng là một người có dã tâm, hắn cũng từng nghĩ đến việc tranh bá Hồng Hoang.

Nhưng từ sau khi bị Lâm Huyền dạy dỗ, hắn đã thành thật hơn rất nhiều.

Càng vì sợ bị Lâm Huyền báo thù, ngay cả Bắc Hải cũng không dám ra.

Mãi cho đến khi Đế Tuấn hứa sẽ bảo vệ Côn Bằng, Côn Bằng mới yên tâm, đồng thời Côn Bằng cũng đã được Đế Tuấn thu nạp dưới trướng.

Cho nên khi Vạn Tiên Trận vây khốn Đế Tuấn và bọn họ, hắn đã đến.

Chỉ thấy hắn hóa thành hình người, sau lưng một dải sáng bừng lên.

Hóa ra Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, đang ở trong tay hắn!

Hà Đồ Lạc Thư, là một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo rất đặc biệt, bảo vật này không giỏi công phạt, cũng không giỏi phòng ngự.

Nó giỏi nhất, là thôi diễn!

Thôi diễn trận pháp, thôi diễn công pháp, thậm chí là thôi diễn thiên địa chí lý.

Sau này Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình, chính là do các Yêu Hoàng của Thiên Đình quan sát Hà Đồ Lạc Thư mà lĩnh ngộ ra.

Nếu Đế Tuấn đã có lòng nhúng tay vào vị trí bá chủ Hồng Hoang, chắc chắn sẽ coi Đông Vương Công là cái gai trong mắt, đương nhiên sẽ nghiên cứu Vạn Tiên Đại Trận.

Vạn Tiên Đại Trận cương mãnh, hội tụ sức mạnh của vạn tiên, uy năng vô hạn, được xem là đại trận số một Hồng Hoang hiện nay.

Đế Tuấn lôi kéo Phục Hy, Côn Bằng, ba người cùng nhau tìm cách phá giải Vạn Tiên Trận, nghĩ đến kế sách trong ứng ngoài hợp.

Bên trong, dùng hợp lực của mọi người thúc đẩy Hỗn Độn Chung

làm rối loạn vận hành của trận pháp.

Bên ngoài, dùng sức mạnh Chuẩn Thánh thúc đẩy Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn điểm yếu của trận pháp, mạnh mẽ phá ra một lỗ hổng, rồi phá trận!!

Trong và ngoài, thiếu một cũng không được, cho nên sự xuất hiện của Côn Bằng, vô cùng quan trọng.

Không phải Đế Tuấn tin tưởng Côn Bằng, mà là hắn đoán chắc, Côn Bằng không dám không đến!

Trong trận pháp, bốn người Đế Tuấn thấy thời cơ đã đến, toàn bộ tu vi đều rót vào Hỗn Độn Chung.

"Đang!" "Đang!" "Đang!" Lúc này, hoa, điểu, trùng, ngư, vạn thú trên Hỗn Độn Chung như sống lại.

Khi Hồng Hoang được khai tịch, Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ đã hóa thành ba món Tiên thiên chí bảo.

Bàn Cổ Phiên chủ sát phạt.

Thái Cực Đồ chủ phòng ngự.

Mà Hỗn Độn Chung, vừa có thể bảo vệ bản thân, vừa giỏi sát phạt.

Huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng, có thể giam cầm thời gian, trấn áp không gian, công phòng nhất thể.

Tiếng chuông vang dội, vũ trụ mênh mông, trời đất thất sắc, càn khôn rung chuyển.

Với sức mạnh của bốn người Đế Tuấn, đã có thể kích phát được một phần uy lực của Hỗn Độn Chung.

Trong Vạn Tiên Trận, khí cơ bắt đầu dao động.

Bên ngoài, Côn Bằng thi triển uy lực của Hà Đồ Lạc Thư, chiếu rọi trận nhãn và những điểm yếu của Vạn Tiên Trận!

"Mau, mau bảo vệ trận nhãn!" Đông Vương Công lập tức kinh hãi thất sắc.

Hắn có thể cảm nhận được, Vạn Tiên Trận đã không còn ổn định.

Những vị Chuẩn Thánh, Đại La, thậm chí là trăm vạn tiên binh đều dốc hết sức lực, ổn định đại trận, nhưng cũng chỉ kiên trì được ba hơi thở.

"Phụt!" "Phụt!" Một tràng tiếng kêu ai oán vang lên, Vạn Tiên Trận bị phá!

Những người của Tiên Đình, toàn bộ đều bị trọng thương!

Kẻ hộc máu thì hộc máu, kẻ chết thì chết.

Một cảnh thê thảm!

"Đông Vương Công, ngươi bại rồi!" Sắc mặt Đế Tuấn có chút tái nhợt.

Mạnh mẽ phá Vạn Tiên Trận, sao có thể không trả giá?

"Tại sao, tại sao?

Huyền Đạo Nhân kia thì thôi đi, vì sao ngươi cũng có thể phá Vạn Tiên Trận!?" Đông Vương Công vẻ mặt thất thần.

"Bởi vì... bài tẩy của ngươi ta đều biết, còn bài tẩy của ta, ngươi không biết gì cả!

Đông Vương Công, luận mưu lược, ngươi không bằng ta, luận tài trí, ngươi không bằng ta, luận thực lực, ngươi cũng không bằng ta, chấp chưởng Hồng Hoang, ngươi không xứng!" Đế Tuấn đứng trên cao nhìn xuống, trong mắt nhìn Đông Vương Công lộ ra sát ý.

Chương 52

Đông Vương Công một trận kinh hãi, muốn bỏ chạy, muốn lại lôi Hồng Quân ra, muốn cầu xin tha thứ.

Nhưng Đế Tuấn trực tiếp điểm một chỉ, Thái Dương Chân Hỏa xuyên qua cơ thể Đông Vương Công.

Thủ lĩnh nam tiên Đông Vương Công, chết!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Lần này, cho đến khi Đông Vương Công chết, Hồng Quân Thánh nhân cũng không lộ diện?

Mà Đế Tuấn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết, hôm nay dù Hồng Quân có ra ngăn cản hay không, mình nhất định phải để Đông Vương Công chết!

Đông Vương Công không chết, mình sẽ danh không chính, ngôn không thuận.

Bất kể vì lý do gì, Hồng Quân không xuất hiện, đều là chuyện tốt!

"Ta, Côn Bằng, bái kiến Yêu Hoàng!!" Lúc này Côn Bằng lên tiếng, trả lại Hà Đồ Lạc Thư cho Đế Tuấn.

Đối với bảo vật này, hắn thèm nhỏ dãi.

Nhưng cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám cướp.

Hắn biết, Đế Tuấn có tướng bá chủ, đã thành khí hậu.

Hắn ngoài việc cúi đầu làm tiểu, không còn lựa chọn nào khác!

"Hôm nay, Thiên Đình của ta phá diệt Tiên Đình.

Đông Vương Công chết, chứng tỏ trời không dung hắn.

Thiên Đình của ta, mới là chính thống!" Đế Tuấn cao giọng nói.

"Thiên Đình!" "Thiên Đình!" Đám yêu chấn động cánh tay hô cao, phấn khích không thể tả.

"Thiên Đình ngoài Tứ Đại Yêu Hoàng ra, lại lập chức Yêu Sư, do Côn Bằng đảm nhiệm.

Lại lập Thập Đại Yêu Thần, Bạch Trạch, Thử Thiết, Anh Chiêu... lên nghe phong..." Đế Tuấn phân phong cho nhiều đại yêu, Thiên Đình cũng thể hiện ra sức ngưng tụ cực mạnh.

"Yêu tộc này còn thành lập Thiên Đình gì nữa, đây chẳng phải là giúp chúng ta tập hợp thực phẩm lại sao?" Nhục Thu bất mãn nói.

Các Tổ Vu khác cũng như vậy, căn bản không đặt Thiên Đình vào mắt.

Mà Hậu Thổ thì lo lắng không yên.

Nhìn mấy người anh trai chỉ biết đánh nhau, chỉ biết ăn uống và kiêu ngạo, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Đế Tuấn có tài lớn, chấp chưởng Thiên Đình, sâu sắc được lòng người, chắc chắn là đại địch của Vu tộc.

Hy vọng lần giảng đạo thứ ba, có thể nhận được pháp môn giúp Vu tộc có được nguyên thần, có thể khiến Vu tộc biết được thiên số, hiểu được sự kính sợ.

Ngay lúc Hậu Thổ đang suy nghĩ vấn đề này, và Thiên Đình đang hừng hực khí thế xây dựng.

Đột nhiên, trên Đông Hải truyền đến một trận chấn động.

"Hướng đó, là Quy đảo!?" Có người kinh ngạc nói.

Chẳng lẽ lại có ai đi công đánh tổ địa của Quy tộc?

Nhưng có Huyền Đạo Nhân ở đó, không nên a!

Mọi người hướng tầm mắt về phía tổ địa của Quy tộc, liền thấy một bóng người xuất hiện trên tổ địa của Quy tộc.

"Ta là Huyền Lang của Quy tộc, tam thiên đại đạo, nên có thương đạo, ta muốn lập ra Thương Minh Hồng Hoang, hoàn thiện tam thiên đại đạo, thúc đẩy sự phát triển của Hồng Hoang, mong Đại Đạo chứng giám!" Giọng nói của Huyền Lang vừa dứt.

"Oanh long long!!!" Đột nhiên, trời đất Hồng Hoang một trận rung chuyển.

Một hư ảnh trường hà tuyên cổ xuất hiện trên bầu trời Hồng Hoang.

Trường hà kia một màu thương mang, phảng phất như chiếu rọi vạn vật thế gian, thậm chí là chiếu rọi cả Hồng Hoang.

Khi nhìn về phía trường hà kia, tất cả sinh linh đều cảm nhận được sự nhỏ bé của mình.

"Trường hà Đại Đạo!" Trong Tử Tiêu Cung, ngay cả Hồng Quân cũng đã bị kinh động.

Đại Đạo thoái ẩn, Thiên Đạo chưởng quản Hồng Hoang, đây là chuyện tất nhiên.

Nhưng bây giờ, lại ngay cả Đại Đạo cũng xuất hiện?

Thương đạo, một trong tam thiên đại đạo?

Hẳn là cũng có lợi không nhỏ cho việc bổ sung Thiên Đạo.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân không ra tay.

"Chuẩn!!!" Ngay sau đó, trong trường hà Đại Đạo kia, một đạo kim quang hạ xuống, bao phủ Huyền Lang.

“Thương Minh, nên được lập!!!” Âm thanh này, vang vọng khắp cả Hồng Hoang!

Giây phút này, được tắm mình trong công đức Đại đạo, khí thế trên người Huyền Lang bắt đầu biến đổi kinh người.

Đại La sơ kỳ!

Đại La trung kỳ!

Đại La hậu kỳ!

Đại La đỉnh phong!

Trong nháy mắt, Huyền Lang đã đặt chân lên Đại La đỉnh phong, ở Hồng Hoang hiện tại cũng được xem là một cường giả một phương, hơn nữa nếu Huyền Lang muốn trảm thi, có thể lập tức thăng cấp Chuẩn Thánh!

Không chỉ vậy, dung mạo già nua của Huyền Lang cũng nhanh chóng phai đi, hiện ra một lần nữa là một gương mặt tuyệt mỹ.

Đứng từ trên cao nhìn xuống, khí thế bức người!

Ngay sau đó, trong ánh mắt của mọi người, một luồng bảo quang bay về phía Huyền Lang.

“Kia là một kiện linh bảo?

Hình như không phải thuộc về tiên thiên!” Thông Thiên nhíu mày.

Y có thực lực cao thâm, nhìn khá rõ ràng.

Nhưng y khó mà hiểu được, Huyền Lang kia lập nên Thương Đạo, thanh thế to lớn như vậy, cho dù là ban thưởng linh bảo thì cũng phải là một kiện thượng phẩm, thậm chí là cực phẩm tiên thiên linh bảo chứ!

Nhưng vừa rồi y rõ ràng không cảm nhận được bất kỳ tiên thiên

chi khí nào.

“Linh bảo mạnh mẽ, không nhất định phải là tiên thiên!” Lão Tử lên tiếng.

Thông Thiên nghĩ lại cũng thấy đúng, Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của đại huynh cũng không phải thuộc về tiên thiên.

Mà là hậu thiên công đức chí bảo, uy năng thậm chí không thua kém tiên thiên chí bảo.

Một lúc sau, luồng bảo quang đó liền rơi vào tay Huyền Lang.

Lại là một đồng tiền có cánh, hình tròn lỗ vuông, trên đó còn có minh văn Thiên Đạo.

Bảo vật này không phải vật phẩm tiên thiên, mà là được Hồng Hoang nuôi dưỡng hình thành sau này.

Nó có thể đánh rơi tất cả linh bảo dưới tiên thiên chí bảo, vốn dĩ phải thuộc sở hữu của Tiêu Thăng và Tào Bảo ở hậu thế.

Khi ở trong tay hai kẻ vô danh đó, chúng còn có thể đánh rơi cả hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh.

Tác dụng của bảo vật này tuyệt đối không thua kém bất kỳ cực phẩm tiên thiên linh bảo nào!

Hiện tại Huyền Lang lập Thương Đạo, bảo vật đặc thù này tự động chọn chủ!

“Thiên Đình vừa lập, Thương Minh này lại là thứ gì?” Sắc mặt Đế Tuấn hơi trầm xuống.

Nhưng cũng chỉ là có chút khó chịu mà thôi.

Bởi vì, Thương Minh tạm thời chưa biểu hiện ra sức mạnh có thể uy hiếp Thiên Đình.

Từ thời Long Hán kiếp, hắn đã có ý niệm tranh bá Hồng Hoang.

Sau khi Thiên Đình được thành lập, hắn càng muốn hoàn thành nguyện vọng này của mình.

Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử ngẩng đầu nhìn về phía Quy đảo.

"Thương Minh thành lập, ta với tư cách là trưởng lão Thương Minh, cũng nên hiện thân!" Trên Huyết Hải, một bóng người áo bào máu cũng thoáng qua.

Tại nơi cực Tây của phương Tây, La Hầu tuy đã xa rời Hồng Hoang nhưng vẫn luôn dõi theo mọi thứ trong đó.

"Không thể không nói, tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng muốn dùng cái gọi là Thương Minh để lật đổ Thiên Đạo và Hồng Quân, khó!" Lúc này, Kế Đô đi tới.

"La Hầu đại nhân, có thêm lô linh vật lần trước, Ma tộc của chúng ta đã sinh ra gần một triệu tộc nhân!" Gương mặt y lộ vẻ vui mừng.

Chương 53

Năm xưa Ma tộc suýt nữa bị diệt tộc, Kế Đô đã nếm trải đủ mọi cay đắng.

Mãi cho đến khi La Hầu trở về, tình hình của Ma tộc mới tốt lên.

Sau bao nhiêu năm tu dưỡng, số lượng tộc nhân Ma tộc lại một lần nữa vượt qua con số một triệu.

"Mau chóng dùng Hoang thú để luyện Ma binh, một ngày nào đó, chúng ta sẽ giết ngược về Hồng Hoang!" "Vâng!" Kế Đô phấn khích vô cùng.

Ngay lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, trên tổ địa của Quy tộc, hai luồng lưu quang xuất hiện.

Khi hai người đó hiện thân, tất cả mọi người lại một phen kinh ngạc.

"Ta là Huyền Đạo Nhân, tạm giữ chức trưởng lão Thương Minh!" "Ta là Tây Vương Mẫu, cũng là trưởng lão Thương Minh!" Huyền Đạo Nhân, Tây Vương Mẫu.

Đó đều là những đại năng quen thuộc ở Hồng Hoang.

Huyền Đạo Nhân ra tay không nhiều.

Cũng chỉ có hai lần.

Lần thứ nhất, Quy tộc gặp nguy, Huyền Đạo Nhân ra tay đánh bại Côn Bằng, chém đứt một móng vuốt của Côn Bằng.

Lần thứ hai là vào năm nghìn năm trước, Huyền Đạo Nhân một mình bức lui Đông Vương Công, khiến Đông Vương Công phải cầu xin tha mạng, nếu không phải thánh nhân ra mặt, trong trận chiến đó

Đông Vương Công có lẽ đã bỏ mình.

Hai lần giao đấu đều chấn động Hồng Hoang.

Hơn nữa cả hai lần, Huyền Đạo Nhân đều chưa dùng đến thực lực thật sự.

Mỗi lần đều xử lý một cách dễ dàng!

Về phần Tây Vương Mẫu, uy danh tuy yếu hơn Huyền Đạo Nhân một chút, nhưng cũng là một trong các đại năng, tu vi Chuẩn Thánh, lại còn là nữ tiên đứng đầu do thánh nhân đích thân điểm định.

Bây giờ lại dính líu đến Thương Minh, chuyện này có chút đáng suy ngẫm.

Tuy Đông Vương Công đã chết, nhưng biết đâu Tây Vương Mẫu lại có tâm tư đó thì sao?

Nhưng không đợi những người đó suy nghĩ kỹ, trên Quy đảo lại có một luồng lưu quang nữa bay tới.

"Chư vị đạo hữu, ta không đến muộn chứ!" Một thân áo trắng, tiên phong đạo cốt, râu dài phất phơ.

Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử!

Sau Trấn Nguyên Tử, lại có một luồng huyết quang hiện ra.

Minh Hà đứng trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên thập nhị phẩm, không nói một lời, vẻ mặt lạnh lùng không cho người lạ đến gần.

Nhưng thân hình y vẫn đáp xuống tổ địa của Quy tộc.

"Cung nghênh bốn vị trưởng lão!" Huyền Lang tiến lên nghênh đón.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và Tây Vương Mẫu đều hơi ngẩn ra.

Trước khi đến đây, họ đều không biết có ai sẽ gia nhập Thương

Minh.

Khi nhìn thấy đối phương, trong lòng họ cũng có chút kinh ngạc.

Bốn vị Chuẩn Thánh trấn giữ, cộng thêm người áo đen thần bí kia, e rằng ngay cả Thiên Đình do Đế Tuấn thành lập cũng khó mà địch nổi!

Tây Vương Mẫu cũng đã hiểu, chẳng trách Huyền đạo huynh nói Thương Minh không hề yếu, bây giờ xem ra, quả thật có thực lực này!

Ngay khoảnh khắc Huyền Lang dứt lời, cả Hồng Hoang như vỡ tổ.

Huyền Đạo Nhân và Tây Vương Mẫu thì thôi đi.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử và Minh Hà của Huyết Hải cũng là người của Thương Minh?

Đây chính là bốn vị đại năng Hồng Hoang, bốn vị Chuẩn Thánh, cũng là bốn chiến lực đỉnh cao của Hồng Hoang!

Dù là Tiên Đình vừa bị tiêu diệt, cường giả hàng đầu cũng chỉ có con số này.

Ngay cả Thiên Đình vừa thành lập, cũng chỉ nhiều hơn Thương Minh một vị Chuẩn Thánh!

Thương Minh tuy mới thành lập, nhưng đã là một trong những thế lực đỉnh cao nhất Hồng Hoang.

Và mục đích của thế lực này, là tranh bá Hồng Hoang?

Nếu nói thật, thực lực mà Thương Minh thể hiện hiện tại hoàn toàn có đủ tư cách!

Lúc này sắc mặt Đế Tuấn đã trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ cần Thương Minh có tâm tư tranh bá, vậy chắc chắn sẽ lại là một tảng đá ngáng đường mạnh mẽ, phải loại trừ.

Nhưng, Thương Minh này lại khiến hắn cảm thấy khó giải quyết.

Đối với Đông Vương Công, hắn biết rõ gốc gác.

Nhưng đối với Thương Minh này, hắn không biết gì cả.

Chỉ riêng Huyền Đạo Nhân kia, nếu không có đủ mười phần chắc chắn, Đế Tuấn cũng không dám tùy tiện ra tay.

Ngay cả Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung cũng nhíu mày.

Sự xuất hiện của Thương Đạo và Thương Minh này không nằm trong tính toán của ông và Thiên Đạo.

Vừa rồi còn cảm thấy việc lập Thương Đạo có thể bổ sung cho Thiên Đạo.

Nhưng Thương Minh này quá mạnh, nếu tham gia vào cuộc tranh bá Hồng Hoang, chắc chắn sẽ ảnh hưởng cực lớn đến kế hoạch của mình.

Ngay khi Hồng Quân chuẩn bị tính kế ra tay can thiệp, giọng nói của Huyền Lang vang lên.

"Thương Minh của ta, lấy giao dịch buôn bán làm chủ, đôi bên cùng có lợi, vĩnh thế không tham gia tranh bá Hồng Hoang, vĩnh viễn không thiên vị bất kỳ bên nào, mong Đại Đạo chứng giám!" "Chuẩn!" Âm thanh của Đại Đạo lại hiện ra!

Chúng sinh Hồng Hoang: ???

Vừa rồi, Huyền Lang lập Thương Đạo, thanh thế to lớn.

Thương Minh có tứ đại Chuẩn Thánh, uy chấn một phương, có thể đối đầu với Thiên Đình của Đế Tuấn.

Kết quả là, Thương Minh vừa thành lập đã rút lui khỏi cuộc tranh bá thiên địa?

Hơn nữa, Huyền Lang còn lập lời thề với Đại Đạo, chứng tỏ độ tin cậy của lời thề này cực cao.

Cùng với tu vi ngày càng cao, họ càng hiểu được sự đáng sợ của lời thề Đại Đạo và lời thề Thiên Đạo, nếu vi phạm những lời thề này, nhẹ thì trọng thương, nặng hơn thậm chí có thể mất mạng!

Huyền Lang lập lời thề Đại Đạo, thật sự khiến chúng sinh Hồng Hoang không hiểu nổi.

Điều kiện tự nhiên tốt như vậy, cuối cùng lại dũng cảm rút lui giữa dòng nước xiết?

Không thể hiểu nổi!

"Hi Hoàng, chuyện này, ngươi thấy sao?" Đế Tuấn nhìn về phía Phục Hy.

Đánh bại Tiên Đình không thể thiếu mưu lược của Phục Hy, trí tuệ của y vượt trội.

Hơn nữa Phục Hy tinh thông thuật số, có lẽ biết nhiều hơn.

"Năm nghìn năm trước, Thương Minh đã bắt đầu hoạt động ở Hồng Hoang, lúc đầu, họ bán một số linh tửu, một số linh vật, sau này, người của Thương Minh bắt đầu bán những linh vật cao cấp hơn, thậm chí là tiên thiên linh bảo.

Người của Thương Minh đi lại ở Hồng Hoang chủ yếu là Quy tộc." Phục Hy hơi ngừng lại.

"Thương Minh có một câu nói, gọi là cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán!" "Cái gì cũng có thể bán, khẩu khí thật lớn!" Vì duyên cớ của Lâm Huyền, Côn Bằng không có chút thiện cảm nào với

Thương Minh.

Phục Hy tiếp tục nói.

“Tây Vương Mẫu kia tuy là nữ tiên đứng đầu, nhưng sống ẩn dật, Đông Vương Công từng mời bà ấy không dưới trăm lần, bà ấy đều không động lòng, Trấn Nguyên Tử thì càng thanh tâm quả dục, còn Minh Hà thực lực tuy cực mạnh, nhưng lại ở Huyết Hải, rất ít khi ra ngoài.” “Ngược lại là Huyền Đạo Nhân kia, Thương Minh có lẽ là do y chủ đạo.

Có lời thề của Đại Đạo, Thương Minh chắc là thật sự không có tâm tư tranh bá.” Nghe Phục Hy phân tích như vậy, Đế Tuấn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn không thể vì thế mà buông bỏ cảnh giác với Thương Minh, vẫn phải thử dò xét một phen.

Vu tộc.

“Thương Minh?

Đại ca, lần trước thuật nướng thịt của huynh là đổi từ Thương Minh phải không?

Thịt nướng đó thật sự rất ngon.” Cú Mang nói.

“Đúng vậy, thuật nướng thịt là ta đổi lấy, lúc đó ta còn đổi được không ít linh tửu trong tay hắn, đều bị các ngươi uống hết rồi.

Lúc đó ta định bắt hắn về, nhưng hắn nói Thương Minh còn có thứ tốt hơn, nên ta thả hắn đi.” Đế Giang cười ha hả.

“Hay là, chúng ta cướp Thương Minh đi?

Những thứ tốt đó sẽ đều là của chúng ta...” Chúc Cửu Âm nói chưa hết lời đã không dám nói lung tung nữa.

Bởi vì Hậu Thổ đang nhìn chằm chằm bọn họ.

“Tiểu muội này, thịt nướng và rượu, muội cũng uống không ít, vò rượu cuối cùng của ta còn bị muội cướp đi, muội nhìn chúng ta làm gì?” Đế Giang gãi đầu.

Hậu Thổ mặt đỏ bừng, cô lảng sang chuyện khác.

“Ta không nói chuyện này, Vu tộc chúng ta mạnh mẽ, nhưng ở Hồng Hoang cũng không phải không có kẻ mạnh hơn chúng ta.” Các tổ vu kia trông có vẻ đang nghe, nhưng thực chất là tai này vào tai kia ra.

Chương 54

Hậu Thổ cũng đành bất lực.

Trong số các anh trai và chị gái của mình, cũng chỉ có Huyền Minh tỷ tỷ là hơi lý trí một chút, không biết cô ấy đi tìm đồ vật thế nào rồi.

Lúc này, ở phía bắc Hồng Hoang.

Một thiếu nữ da ngăm đen đang đi nhanh trên đại địa Hồng Hoang.

"Phương hướng nào?

Rốt cuộc là phương hướng nào?

Chỗ này hình như ta vừa mới đến..." Huyền Minh sau khi ra ngoài đã bị lạc đường!

Hồng Hoang rộng lớn, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh muốn đi xuyên qua cũng phải mất vạn năm.

Trong không gian lớn như vậy, sinh linh Hồng Hoang lại rất ít khi bị lạc.

Bởi vì họ cơ bản đều có sự chỉ dẫn của Thiên Đạo.

Còn Vu tộc, không biết thiên số, cộng thêm Huyền Minh lại không có cảm giác phương hướng, nên cứ đi lòng vòng ở cùng một chỗ.

Huyền Minh tức giận vô cùng, trực tiếp một quyền đánh nát một ngọn núi lớn.

Sau đó tiếp tục lên đường. ...

Trên núi Tu Di phương Tây, hai cái đầu trọc nghe được lời thề Đại Đạo, có chút ngơ ngác.

"Sư huynh, cái gã 'Cái Gì Cũng Bán' đó không phải kẻ ngốc, lần

trước hắn bắt chúng ta lập là lời thề Đại Đạo, chúng ta chạy không thoát đâu!" Chuẩn Đề mặt mày đưa đám nói.

Khóe miệng Tiếp Dẫn giật giật.

Trước đó thực lực của họ chưa đến cảnh giới Chuẩn Thánh, càng không biết lời thề Đại Đạo là gì, bây giờ thấy Huyền Lang làm mẫu, họ liền hiểu ngay.

Trước đó nội tâm họ rung động, rõ ràng là do Đại Đạo dẫn dắt.

"Đừng hoảng!

Thương Minh thành lập, ta thấy cái gã 'Cái Gì Cũng Bán' đó là một người đặc biệt.

Hắn từng đề cập đến bảo điển chấn hưng phương Tây chúng ta, chúng ta nghĩ cách đổi lấy!" Mắt Tiếp Dẫn sáng lên.

Sau khi lập lời thề Đại Đạo, Huyền Lang liền đáp xuống Quy đảo.

Bốn đại trưởng lão của Thương Minh cũng theo sau.

"Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu Sáng lập Thương Minh (thuộc chuỗi bố cục Hồng Hoang), xin hãy chọn một trong các phần thưởng sau." "Lựa chọn một, cường hóa toàn diện ba mươi phần trăm!" "Lựa chọn hai, tiên thiên chí bảo Hỗn Nguyên Thần Thương!" "Lựa chọn ba, một luồng Hồng mông tử khí!" So với Hỗn Nguyên Thần Thương và Hồng mông tử khí, Lâm Huyền đã chọn cường hóa toàn diện ba mươi phần trăm.

Đừng thấy con số ba mươi phần trăm rất nhỏ.

Nhưng hiện tại, Kim Cương Bất Diệt Thân, Lưu Ly Hộ Giáp, Ẩn Nặc Hộ Giáp của Lâm Huyền... những thủ đoạn phòng ngự này cộng dồn lại, Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng chưa chắc phá được.

Bây giờ tăng thêm ba mươi phần trăm, liền có thể dùng tu vi

Chuẩn Thánh sơ kỳ cứng rắn chống lại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Vị tiền bối kia... không ở đây sao?" Trấn Nguyên Tử nhìn quanh bốn phía, thậm chí còn dò xét cả Quy đảo.

Vị tiền bối mà y nói chính là người áo đen do Lâm Huyền ngụy trang.

Ngay cả Minh Hà cũng tỏ ra vô cùng hứng thú.

"Mấy vị, theo ta!" Huyền Lang cười cười.

Lâm Huyền không tiết lộ mình là người áo đen, nhưng cũng nói với Huyền Lang rằng Thương Minh còn có một vị minh chủ.

Huyền Lang tuyệt đối tin tưởng Lâm Huyền, nên không hỏi nhiều.

Huyền Lang dẫn mấy người đến một sơn động trên Quy đảo, bên trong ẩn giấu một tòa đại điện.

Cũng chính lúc này, một giọng nói vang lên.

"Lần này, là cuộc họp cấp cao đầu tiên của Thương Minh chúng ta!" Trên ghế chủ tọa, một người áo đen xuất hiện.

Đây là phân thân do Lâm Huyền dùng một góc mai rùa của mình luyện chế ra.

Thực lực không mạnh, nhưng dùng để dọa người thì thuộc hàng đầu!

Bất kể là Minh Hà hay Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, trong lòng đều chấn động.

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử lần trước gặp người áo đen, còn chưa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vốn tưởng sau khi thăng cấp Chuẩn Thánh có thể rút ngắn khoảng cách với người thần bí này, kết quả lại phát hiện, khoảng cách giữa

họ dường như còn lớn hơn trong tưởng tượng.

Còn Tây Vương Mẫu là lần đầu tiên gặp người áo đen.

Tuy trước đây từng nghe Lâm Huyền nói qua, nhưng khi thật sự gặp mặt mới phát hiện, dưới uy thế của y mình nhỏ bé đến nhường nào.

Người này, chẳng lẽ là thánh nhân?

"Chúng ta, ra mắt minh chủ!" Mấy người hành lễ.

Lâm Huyền áo đen đi thẳng vào vấn đề: "Thương Minh chúng ta không có nhiều quy củ, dưới trướng chỉ thiết lập Đại chưởng quỹ và bốn vị trưởng lão, còn lại là các thương nhân cấp bậc khác nhau và đội hộ vệ của Thương Minh.

Thương Minh cũng không ràng buộc các vị trưởng lão, chỉ cần khi Thương Minh gặp nạn ra tay tương trợ là được." "Đó là điều tự nhiên!" Trấn Nguyên Tử và những người khác đáp.

Họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy trước đó đã thương lượng xong, nhưng khi phát hiện vị minh chủ này còn mạnh hơn mình tưởng tượng, họ vẫn sợ y sẽ dùng sức mạnh để áp bức, nhưng may là tình huống đó không xảy ra.

Bốn vị trưởng lão đều ở đây, vậy Đại chưởng quỹ, tự nhiên chính là Huyền Lang.

"Minh chủ, thật không dám giấu, ta có một chuyện muốn nhờ." Trấn Nguyên Tử do dự một lúc rồi mới mở miệng.

Hiện tại Thương Minh đã thành lập, thực lực của người áo đen mạnh như vậy, lời y nói, e rằng có mục đích.

Trấn Nguyên Tử vẫn muốn cố gắng một chút.

"Nếu là chuyện cứu Hồng Vân, vậy thì không cần nhắc lại nữa."

Người áo đen nói.

Tây Vương Mẫu nghe vậy, cứu Hồng Vân?

Tình huống gì thế?

Bản thân Hồng Vân chính là đại năng Chuẩn Thánh, còn có Trấn Nguyên Tử bảo vệ.

Cần phải cứu sao?

Nhưng lúc này, Minh Hà vẫn luôn im lặng lại nói: "Nghìn năm trước, Côn Bằng từng mời ta đi giết Hồng Vân, nói sau khi thành công sẽ đưa cho ta Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô!" Lời Minh Hà vừa dứt, cả Tây Vương Mẫu và Trấn Nguyên Tử đều hơi kinh ngạc.

Trấn Nguyên Tử bây giờ gần như đã xác nhận, lời của minh chủ là thật.

"Hồng Quân giảng đạo ba lần, chính là để phù hợp với Thiên Đạo, Hồng Quân hợp đạo, Đại Đạo triệt để ẩn lui, Hồng Hoang sẽ do Thiên Đạo và Hồng Quân định đoạt." "Ta đã nói trước đó, Hồng Vân bị nghi là hậu thủ do Bàn Cổ đại thần để lại, mà Hồng Quân lại là kẻ có dã tâm, chắc chắn sẽ không để Bàn Cổ có khả năng trở mình." "Ngay cả việc giảng đạo, Hồng Quân cũng đã giăng bẫy, Tam Thi Chi Đạo đó chính là con đường chết!" Ba câu nói này, câu nào cũng kinh người hơn câu nào.

Dù mấy người họ đều là những nhân vật đỉnh cao ở Hồng Hoang, cũng cảm thấy khó tin.

Nhưng về loại chuyện này, minh chủ chắc chắn sẽ không lừa gạt họ.

"Tam Thi Chi Đạo là con đường chết?

Tại sao lại nói như vậy?" Tây Vương Mẫu hỏi.

Trong bốn vị trưởng lão của Thương Minh, vì Tây Vương Mẫu được Hồng Quân trợ giúp trảm thi ở Tử Tiêu Cung, nên cũng chỉ có bà đi theo con đường trảm tam thi.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà lúc đó cũng được Lâm Huyền dặn dò, đi theo con đường chứng đạo bằng pháp tắc.

"Tam thi chứng đạo, cuối cùng cần phải phù hợp với đạo mới có thể thành thánh, Hồng Hoang có thể hợp đạo chỉ có Thiên Địa Nhân tam đạo, Hồng Quân đã hợp Thiên Đạo, thành tựu thánh vị, Địa Đạo và Nhân Đạo còn xa vời, con đường phía trước chẳng phải gần như bị chặn đứng rồi sao?" Lâm Huyền áo đen lại lên tiếng.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Trấn Nguyên Tử và những người khác chấn động mạnh.

Trong lòng càng dấy lên sóng to gió lớn.

Lời này, lượng thông tin quá lớn.

Nghe vậy mà nói, Hồng Quân trông có vẻ đại công vô tư, lại chính là kẻ có lòng riêng nặng nhất!

Thấy Trấn Nguyên Tử và những người khác còn muốn hỏi, Lâm Huyền áo đen lên tiếng.

"Những thông tin này đều là tuyệt mật của Thương Minh, vì các vị giữ chức vụ quan trọng trong Thương Minh, nên mới được biết.

Muốn biết thêm, phải dùng tích phân để đổi lấy." Tri thức trả phí, thông tin trả phí!

"Minh chủ, tích phân này lại là thứ gì?" Minh Hà nhíu mày.

"Thương Minh chúng ta, cái gì cũng bán, cái gì cũng mua, bất kể thứ gì, đều sẽ được niêm yết giá rõ ràng, ví dụ như công pháp, linh bảo, thậm chí là các loại thông tin.

Giá niêm yết chính là dựa vào tích phân.

Ví dụ như một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo là một trăm tích phân!" Huyền Lang lên tiếng.

Chương 55

Những người có mặt đều không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ý.

“Muốn có được bí mật cuối cùng của tam thi chứng đạo, cần phải trả một vạn tích phân, cũng là số tích phân của một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, còn pháp môn có thể chuyển tu Dĩ Lực Chứng Đạo, cần một nghìn tích phân.

Các vị trưởng lão khi gia nhập Thương Minh sẽ được tặng ba nghìn tích phân, còn được hưởng ưu đãi giảm hai mươi phần trăm.

Đồng thời trong Thương Minh cũng sẽ thỉnh thoảng ban bố một số nhiệm vụ, các vị trưởng lão có quyền ưu tiên nhận nhiệm vụ!” Lâm Huyền áo đen nói.

Trong chớp mắt, trong lòng ba người Trấn Nguyên Tử lại dấy lên một trận sóng lớn.

Lúc đó họ coi trọng sự lỏng lẻo của Thương Minh và một số nguyên nhân khác.

Nhưng nghe Lâm Huyền áo đen giới thiệu như vậy, lập tức biết mình đã được lợi lớn đến mức nào.

Dù chỉ vì những bí mật không ai biết này, cũng đã đáng giá!

“Minh chủ, nếu muốn cứu Hồng Vân, cần bao nhiêu tích phân?” Trấn Nguyên Tử nghiến răng.

Y vẫn chưa từ bỏ ý định.

Mọi người đều xuýt xoa, tên Hồng Vân đó gặp may mắn lớn đến mức nào mới có được người huynh trưởng như Trấn Nguyên Tử?

“Thương Minh ta nhận mọi nhiệm vụ, muốn cứu Hồng Vân, cần

phải đối đầu với Hồng Quân, càng cần phải trở mặt với Thiên Đạo, ít nhất cần một nghìn vạn tích phân, giảm hai mươi phần trăm, cũng là tám trăm vạn!" Lâm Huyền áo đen cười cười.

Cái gì mà đối đầu với Thiên Đạo, với Hồng Quân, Lâm Huyền tự nhiên không có bản lĩnh đó, nhưng chém gió thì vẫn được.

Dù sao Trấn Nguyên Tử cũng không trả nổi cái giá này!

Lúc này, Trấn Nguyên Tử lập tức suy sụp.

Y vừa mới quyết tâm, chỉ cần cứu được Hồng Vân, dù là khuynh gia bại sản, dù là bán mình cho Thương Minh, cũng phải tranh thủ một phen.

Nhưng tám trăm vạn tích phân, bán cả mình đi cũng không kiếm được.

Còn Tây Vương Mẫu, Minh Hà lại nghĩ đến một điểm khác.

Thương Minh ngay cả loại nhiệm vụ này cũng nhận, chẳng phải là nói Thương Minh có năng lực đối đầu với Hồng Quân và Thiên Đạo sao?

Thật sự đáng sợ!

"Tuy không cứu được Hồng Vân, nhưng Thương Minh có thể nghĩ cách giữ lại cho Hồng Vân một tia sinh cơ, cần năm nghìn tích phân, Trấn Nguyên Tử trưởng lão trả bốn nghìn tích phân là được." Giọng nói của Lâm Huyền áo đen lại vang lên.

"Đa tạ minh chủ!" Trấn Nguyên Tử vừa mới suy sụp lập tức kích động không thôi.

Dù chỉ giữ lại một tia sinh cơ, cũng tốt hơn là chết hoàn toàn!

Lâm Huyền biết, hiện tại Thương Minh cần phải xây dựng uy tín, cũng phải xây dựng danh dự.

Hiện tại các trưởng lão của Thương Minh chưa có nhiều cảm giác thuộc về, cảm giác này cần phải được xây dựng.

"Minh chủ, ta muốn đổi lấy pháp môn có thể chuyển tu Dĩ Lực Chứng Đạo!" Tây Vương Mẫu nói.

Tuy Tây Vương Mẫu đạm bạc, nhưng ai lại muốn tu luyện pháp môn mà biết rõ con đường phía trước đã bị cắt đứt chứ!

"Pháp môn như vậy có hai loại, loại thứ nhất là đơn giản nhất, nhưng sẽ tổn hại không ít bản nguyên, cần một nghìn tích phân, còn loại thứ hai thì hoàn hảo hơn, có thể cơ bản bảo toàn thực lực của mình, cần hai nghìn tích phân, ngươi muốn loại nào?" Lâm Huyền áo đen nói.

"Loại thứ hai!" Tây Vương Mẫu không chút do dự nói.

Con đường tu đạo tranh giành từng giây từng phút, đối với tồn tại như bà, tổn hại bản nguyên không biết bao lâu mới có thể bù đắp lại.

Thà rằng chọn loại thứ hai!

Tiếp đó Lâm Huyền áo đen liền nói.

"Tây Vương Mẫu trưởng lão nếu muốn chuyển tu pháp môn Dĩ Lực Chứng Đạo, tốt nhất là sau khi lần giảng đạo thứ ba kết thúc." Tây Vương Mẫu đáp ứng.

Hiện tại đối với ba người Trấn Nguyên Tử, Lâm Huyền áo đen chính là nhân vật thần bí khó lường.

Nhưng ba người họ cũng không phải là người không có não, tuy khá tin lời của Lâm Huyền, nhưng vẫn còn nghi ngờ.

Lâm Huyền cũng không vội, đợi đến khi lần giảng đạo thứ ba kết thúc, ba người này có lẽ sẽ hoàn toàn quy tâm.

"Sau này các vị có chuyện gì, có thể dùng vật này liên hệ với ta!"

Lâm Huyền áo đen nói xong, vung tay, mấy luồng lưu quang liền rơi vào tay Trấn Nguyên Tử và những người khác.

Ngay sau đó thân hình liền hoàn toàn tan biến.

Trấn Nguyên Tử và những người khác không thể không lại một lần nữa cảm thán, thực lực của minh chủ khó lường.

Họ cũng không ở lại lâu, đều trở về đạo trường của mình.

Lâm Huyền sau khi từ biệt Huyền Lang, thân hình liền xuất hiện trên một hoang đảo, lập tức che giấu thiên cơ, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

"Sư tôn!

Thương Minh đã bắt đầu vận hành chính thức, chỉ cần một cơ hội, ảnh hưởng của Thương Minh sẽ lan rộng ra toàn bộ Hồng Hoang!" Người này, chính là Huyền Tùng được Lâm Huyền phái đi.

Nhưng đây cũng chỉ là một hóa thân chỉ nhân của Huyền Tùng.

Dù được Lâm Huyền phái ra ngoài làm việc, y cũng sẽ không khoe khoang.

Cẩu nhất thời và cẩu cả đời, vẫn có sự khác biệt.

Chỉ có luôn luôn ẩn mình, cẩn thận làm việc, mới có thể sống lâu hơn!

"Sư tôn, trong số những người mà ngài giao cho con cũng có không ít mầm mống tốt, có một nhân tài đã bán thuật nướng thịt cho Vu tộc, đổi lấy năm kiện tiên thiên linh bảo, bên Vu tộc còn có thể thả dây dài hơn, nhưng tính khí Vu tộc nóng nảy, không hợp ý là đánh là cướp, tạm thời không dễ duy trì quan hệ buôn bán ổn định." Giọng Huyền Tùng lại hơi ngừng.

"Còn Yêu tộc mới thành lập, cũng có tiềm năng phát triển thành

khách hàng lớn, chỉ là hiện tại kênh liên lạc vẫn chưa được khai thông.” Lâm Huyền biết, tiểu tử này chắc chắn đã bỏ ra không ít công sức.

Hắn thiết lập bốn đại trưởng lão và một chưởng quỹ, nhưng Huyền Tùng không nằm trong số đó.

Hắn định vị cho Huyền Tùng cũng tương tự như La Hầu, đều là con bài ẩn của Thương Minh.

Chức vụ của y có phần giống với Huyền Lang, Huyền Lang chủ nội, Huyền Tùng chủ ngoại!

Sau ba lần giảng đạo, Vu Yêu kiếp sẽ giáng lâm, đại kiếp lần này chính là xoay quanh hai đại tộc này.

Vu tộc chắc chắn sẽ chết.

Họ giống như Tam Thanh, đều được sinh ra từ di sản của Bàn Cổ.

Nhưng họ lại không giống Tam Thanh.

Bởi vì Tam Thanh biết kính sợ, có thể bị thuần phục.

Còn Vu tộc không biết kính sợ, căn bản không thể bị thuần phục, không kính trời, càng không kính Hồng Quân.

Hồng Quân hợp đạo, tương đương với việc ngồi lên ngôi vua, ai không phục thì người đó chết!

Vu tộc không phục, Vu tộc chết!

Còn Yêu tộc, có thể hiểu là một quân cờ được Hồng Quân nâng đỡ để đối đầu với Vu tộc.

Vu Yêu kiếp cũng có thể nói là một trong những kiếp số quan trọng nhất trong các lượng kiếp.

Lượng kiếp lần này, Nhân tộc ra đời, Hồng Quân và Thiên Đạo

tính kế, đánh gãy xương sống của Nhân tộc!

Lượng kiếp lần này, Hậu Thổ hóa luân hồi, Hồng Quân tước đoạt Địa Đạo!

Lượng kiếp lần này, Thiên định lục thánh xuất hiện!

Lâm Huyền rõ ràng, lượng kiếp lần này phải chuẩn bị thật tốt.

"Bên Vu tộc có tổng cộng mười hai Tổ Vu, sau lần giảng đạo thứ ba, Vu Yêu sẽ bùng nổ đại chiến, đây chính là cơ hội của Thương Minh chúng ta.

Bên Vu tộc, ngươi có thể tiếp xúc với Tổ Vu Hậu Thổ, Hậu Thổ tương đối thông minh, tuy sau này khả năng kiếm lợi lớn sẽ ít hơn, nhưng lại ổn thỏa hơn." "Bên Yêu tộc, họ sẽ tự tìm đến cửa." Lâm Huyền nói.

Dễ kiếm tiền nhất, chính là tiền chiến tranh!

Huyền Tùng đều ghi nhớ trong lòng, một lúc sau, Huyền Tùng hỏi: "Sư tôn, vị minh chủ đó, rốt cuộc là ai?" "Không nên hỏi thì đừng hỏi!" Lâm Huyền không vui nói.

Huyền Tùng lập tức hiểu, xoay người rời đi.

Huyền Tùng thực lực không mạnh, thậm chí có chút cẩu, nhưng ngạo khí trong lòng lại không thấp.

Ở Hồng Hoang này, y không nhận trời, không nhận đất, chỉ nhận sư tôn của mình.

Nếu phải phục vụ cho một kẻ mạnh nào đó, y có lẽ sẽ có chút khúc mắc.

Nhưng vừa rồi y đã hiểu, người áo đen đó, rất có thể chính là sư tôn của mình.

"Sư tôn, con hiểu, con sẽ học hỏi ngài thật tốt." Huyền Tùng ngay

sau đó lại lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

Như sư tôn, thành công như vậy, có nhiều mã giáp như vậy có thể nói là công không thể không kể.

Ngay cả chính y cũng không biết sư tôn đã thay bao nhiêu lớp vỏ, điều này thật đáng sợ.

Thêm một tầng thân phận, chính là thêm một tầng bảo đảm.

Huyền Tùng quyết định, đợi mình trở về, sẽ khoác cho mình mười tầng, không, một trăm tầng thân phận!

Lâm Huyền: ???

Ta chỉ tiết lộ một chút thân phận của mình cho tiểu tử này, tên khốn này lại ngộ ra cái gì vậy?

Chương 56

Huyền Tùng cũng không ở lại lâu, trực tiếp rời đi.

Đối với hai người Huyền Tùng và Huyền Lang, Lâm Huyền đều vô cùng tin tưởng.

Lý do không tiết lộ thân phận đó cho Huyền Lang cũng là có sự lo ngại.

Có câu nói rất hay, biết càng nhiều, chết càng nhanh.

Tiểu tử Huyền Tùng kia cẩn thận từng li từng tí, nếu y muốn trốn, thánh nhân cũng không tìm được y.

Huyền Lang thì khác.

Rủi ro lớn!

Lại mấy nghìn năm nữa trôi qua.

"Đang!" "Đang!" "Đang!" Tiếng chuông trong Tử Tiêu Cung lại vang lên.

Trong nghìn năm, Yêu tộc đã xây dựng Thiên Đình trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Giống như Côn Lôn, Bất Chu Sơn trải dài không biết bao nhiêu ức vạn dặm, đạo trường của Nữ Oa và Phục Hy ở Bất Chu Sơn, nhưng Bất Chu Sơn không phải là đạo trường của Nữ Oa và Phục Hy.

Vô số Yêu tộc tham gia, hao phí vô số thần tài, kiến trúc hùng vĩ.

Nếu lấy Tiên Đình của Đông Vương Công ra so sánh, thật sự là xách dép cho Thiên Đình cũng không đủ.

Ở đây cũng có thể thấy được quyết tâm nuốt trôi sông núi của Đế Tuấn.

“Bên Thương Minh gần đây có động tĩnh gì không?” Đế Tuấn mặc kim bào, ngồi trên đế tọa, trên người tràn ngập khí tức hoàng giả, ánh mắt chiếu tới đâu, thậm chí khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Có những người, giống như sinh ra đã là hoàng giả, tự mang khí trường, và Đế Tuấn chính là loại người này!

Đối với Thương Minh, Đế Tuấn luôn có lòng kiêng dè.

Mấy năm nay vẫn luôn muốn tìm hiểu rõ gốc gác của Thương Minh, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Mạnh mẽ không đáng sợ, đáng sợ là sự không biết.

Giống như Vạn Tiên Đại Trận của Đông Vương Công, thực ra đã rất mạnh.

Đế Tuấn và những người khác liên thủ cũng chưa chắc phá được trận.

Nhưng có phương pháp thích hợp, là có thể phá.

Còn Thương Minh, lại cho hắn cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu.

Dù Phục Hy đã phân tích cho hắn rằng Thương Minh đối với Thiên Đình hắn là không có hại, nhưng hắn vẫn cảm thấy như có cái gai trong cổ họng.

“Bẩm bệ hạ, mấy năm nay Thương Minh vẫn luôn quy củ, không có hành động vượt quá giới hạn nào.” Bạch Trạch nói.

“Lần giảng đạo thứ ba bắt đầu, chúng ta đi Tử Tiêu Cung thôi!” Đế Tuấn vung tay áo.

Lần giảng đạo thứ nhất, giảng đến đạo Đại La.

Lần giảng đạo thứ hai, là đạo của Chuẩn Thánh.

Lần giảng đạo thứ ba, chắc chắn là đạo của thánh nhân trong truyền thuyết.

Nhất định phải tham ngộ thật tốt!

Đạo trường của Phục Hy và Nữ Oa.

"Tiểu muội, chúng ta đi thôi!" Phục Hy nói.

Chỉ là tâm tư của y gần đây có chút bất an.

Bởi vì sau khi Thiên Đình được thành lập.

Y phát hiện, Thiên Đình dường như chính là nơi xảy ra cảnh tượng mà y đã nhìn thấy!

Cuối cùng, y chính là chết ở đó!

Khoảnh khắc đó, Phục Hy bắt đầu cảm thấy hành động gia nhập Thiên Đình của mình có phần hơi hấp tấp.

Nhưng bây giờ muốn hối hận, chắc chắn là không có khả năng.

"Được!" Nữ Oa cũng nhận ra Phục Hy có điều bất thường.

Nhưng không vội vàng hỏi.

Đại ca của mình như vậy, dường như là từ lần trước đi Phương Trượng đảo, gặp Huyền đạo hữu về sau.

Đại ca mỗi ngày đều tâm sự nặng nề, là vì nhớ nhung Huyền đạo hữu?

Nữ Oa không dám nghĩ sâu, ít nhiều cảm thấy có chút đáng sợ.

Lần giảng đạo thứ ba, những cường giả đã từng nghe đạo ở Hồng Hoang đều không vắng mặt.

Chỉ là số lượng, ít nhất đã giảm đi một nghìn.

Chỉ riêng trận chiến Tiên Đình năm đó, khách Tử Tiêu đã chết không ít.

Trong Tử Tiêu Cung, đạo vận vẫn du dương.

Hồng Quân hiện thân, nhìn quanh bốn phía, chỉ dừng lại trên người Lâm Huyền một lúc rồi thu lại ánh mắt.

Khi ánh mắt của Hồng Quân tập trung lại, trong lòng Lâm Huyền cũng hơi chấn động.

Hắn đang cược rằng Hồng Quân trước khi hợp đạo sẽ không động thủ với mình, nhưng nếu Hồng Quân thật sự muốn động thủ, nội tình mà mình tích lũy hiện tại, e rằng không thể chống đỡ.

Uy lực của thánh nhân, mênh mông không có biên giới.

Dưới thánh nhân, đều là con kiến!

Nhưng may là Hồng Quân không có ý định ra tay.

"Lần giảng đạo thứ ba, là đạo của thánh nhân, đây là lần giảng đạo cuối cùng, thời gian vẫn là ba nghìn năm!" Hồng Quân lên tiếng.

Đế Tuấn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao mình cũng đã giết chết Đông Vương Công, vị nam tiên đứng đầu do thánh nhân đích thân điểm định.

Bây giờ xem ra thánh nhân không có ý định hỏi tội.

Ba nghìn năm trôi qua, Hồng Quân giảng đạo triệt để kết thúc.

Mọi người chìm đắm trong đạo vận không thể thoát ra, thu được lợi ích không nhỏ.

Hồng Quân nhìn về phía sáu cái bồ đoàn.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba người các ngươi có nguyện bái nhập môn hạ của ta, làm thân truyền của ta không?" Tam Thanh nghe vậy, mừng không kể xiết.

Tuy những người nghe đạo trong Tử Tiêu Cung đều có thể coi là

đồ đệ của Hồng Quân.

Nhưng thân truyền này, lại nói rõ sự khác biệt thân sơ.

Thân truyền của thánh nhân, vinh dự lớn biết bao!

"Bẩm thánh nhân, chúng con nguyện ý!" Tam Thanh lập tức bái lạy.

"Lão Tử, ta ban cho ngươi Thái Cực Đồ!" "Nguyên Thủy, ta ban cho ngươi Bàn Cổ Phiên!" "Thông Thiên, ta ban cho ngươi Tru Tiên Tứ Kiếm!" Ba luồng bảo quang xuất hiện.

Gần như tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, đều là tiên thiên chí bảo, ở Hồng Hoang có thể nói là linh bảo đỉnh cao nhất.

Còn Tru Tiên Tứ Kiếm, là vật sở hữu của Ma Tổ La Hầu năm xưa, vật này đại hung.

Ma Tổ năm xưa sở hữu bốn thanh kiếm này, cần bốn vị cường giả đỉnh cao nhất Hồng Hoang hợp lực mới có thể phá.

Uy lực không hề thua kém tiên thiên chí bảo.

Trong Tử Tiêu Cung, mọi người vô cùng ngưỡng mộ, có thể bái thánh nhân làm thầy, còn được ban thưởng linh bảo như vậy, đây là vinh hạnh lớn biết bao!

Tam Thanh cầm ba món bảo bối cũng mừng không kể xiết.

Lâm Huyền không nói gì.

Ba bảo vật này, mỗi thứ đều có công dụng riêng, nhưng lại đào một cái hố lớn.

Tru Tiên Tứ Kiếm tuy mạnh, chủ sát phạt, nhưng không trấn được khí vận.

Đồng thời cũng cho Thông Thiên dũng khí để đối đầu với hai vị huynh trưởng của mình, mới khiến Phong Thần kiếp đánh kịch liệt như vậy, Tiệt giáo hoàn toàn biến mất.

Hồng Quân tính kế, không bỏ sót chi tiết nào.

Thu làm thân truyền, hàng phục Tam Thanh, lừa họ thành thánh nhân Thiên Đạo, đợi đến Phong Thần, lại trở mặt, thật sự là ba quân cờ tốt nhất.

Lúc này, thấy Tam Thanh được bảo vật, có người ngồi không yên.

"Thánh nhân, phương Tây của chúng con nghèo khó, xin thánh nhân thương xót, thu chúng con làm đồ đệ, ban thưởng chút gì đó đi!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lại bắt đầu gào khóc.

Ngay khi tất cả mọi người nghĩ rằng Hồng Quân sẽ không để ý đến họ.

Chương 57

"Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên này, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Kim Cang Hàng Ma Xử...

đều ban cho các ngươi, hai người các ngươi, chính là ký danh đệ tử của ta." Hồng Quân vung tay, mấy luồng bảo quang liền rơi vào tay hai người phương Tây.

Trong đó có hai kiện, còn là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Hai người phương Tây lập tức mừng rỡ, thu hết linh bảo lại.

Ký danh tuy không bằng thân truyền, nhưng cũng được!

Thấy hai người phương Tây làm vậy, mọi người đều cảm thấy hai người đó không biết xấu hổ, nhưng có người ngồi không yên.

"Thánh nhân, Bắc Hải của con cũng rất nghèo..." Chưa đợi Côn Bằng nói xong, Hồng Quân đã nhìn về phía Nữ Oa.

"Đây là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đây là Hồng Tú Cầu, quản lý nhân duyên thiên địa... những thứ này đều ban cho ngươi." Hồng Quân lại ban thưởng bảo vật, Nữ Oa đột nhiên kinh ngạc, mình cũng có phần?

Hơn nữa còn không ít!

Sắc mặt Côn Bằng lập tức trở nên khó coi.

Mình mặt mũi cũng không cần, đến cái rắm cũng không có?

"Thánh đạo có ba con đường, đều gian nan hiểm trở, muốn thành tựu thánh đạo, cần phải có một vật, vật này là Hồng mông tử khí, cũng được gọi là nền tảng của Đại Đạo.

Ta hiện tại có bảy luồng!

Hôm nay sẽ ban cho người có duyên." Khi giọng nói của Hồng

Quân lại vang lên, sự chú ý của mọi người trong Tử Tiêu Cung không còn đặt trên linh bảo nữa.

Thánh đạo, nền tảng của Đại Đạo!

Chẳng phải thơm hơn linh bảo sao?

Chỉ có Lâm Huyền biết, trò lừa bịp lớn nhất của Hồng Hoang, sắp diễn ra!

Hồng mông tử khí, nói là nền tảng của Đại Đạo cũng không sai.

Có được Hồng mông tử khí, chính là thánh nhân thiên định, có thể chứng đắc thánh vị Thiên Đạo.

Nhưng thánh nhân Thiên Đạo là thánh nhân yếu nhất, hơn nữa Hồng Quân còn giấu độc trong tử khí!

Bên trong có thủ đoạn do Hồng Quân bố trí, có thể kiềm chế thánh nhân Thiên Đạo.

Vẫn Thánh Đan ở hậu kỳ Phong Thần sở dĩ có thể độc sát thánh nhân, cũng có liên quan đến Hồng mông tử khí đã bị giăng bẫy.

Hồng Quân đưa tay ra.

Bảy luồng lưu quang màu tím không ngừng lượn lờ trên tay ông.

Khoảnh khắc những luồng tử khí này xuất hiện, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều bị chúng thu hút.

Trong những luồng tử khí đó, dường như ẩn chứa chân lý của trời đất.

Nhìn những luồng tử khí đó, họ dường như có ảo giác đắc đạo.

Nếu không phải có uy lực của thánh nhân Hồng Quân uy hiếp, e rằng những người trong Tử Tiêu Cung đã bắt đầu ra tay cướp đoạt.

Nhưng dù có Hồng Quân uy hiếp, sự nóng bỏng và khao khát trong

mắt họ cũng khó mà dập tắt.

Tuy nhiên, lúc này có mấy người trong lòng lại vô cùng kinh hãi.

Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, và Minh Hà.

Nhìn luồng tử khí trong tay Hồng Quân, sự chấn kinh trong lòng đã không thể tả nổi!

Thứ đó, họ đã từng thấy!

Trong những món hàng mà minh chủ bày ra, họ đã từng thấy.

Luồng tử khí đó, được niêm yết giá một triệu tích phân!

Đây, nền tảng của Đại Đạo cũng có thể đem ra bán?

Bây giờ họ đã có chút hiểu được khái niệm "cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán"!

Bây giờ, họ đối với Thương Minh, đối với vị minh chủ thần bí đó, lại một lần nữa thán phục từ tận đáy lòng.

Bây giờ, họ mới thật sự quy tâm!

Thậm chí, ba người còn có chút may mắn, vì đã có thể gia nhập Thương Minh!

"Dám hỏi thánh nhân, làm thế nào mới có thể có được Hồng mông tử khí?" Đế Tuấn vội vàng hỏi.

Hồng mông tử khí là cơ sở để thành thánh.

Nếu mình thành tựu thánh vị, ngay cả Hồng Quân cũng không sợ, còn sợ không chấp chưởng được Hồng Hoang sao?

Các đại năng khác cũng đang mong chờ.

Thứ tốt như vậy, ai mà không muốn!

"Ta đã nói, vật này, người có duyên sẽ có được!" Hồng Quân thản nhiên nói.

“Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, các ngươi là do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, có phúc duyên lớn, ba luồng tử khí này, thuộc về các ngươi!” Ba luồng tử khí với tốc độ cực nhanh chui vào cơ thể Tam Thanh.

Tam Thanh kích động đến mức mặt có chút đỏ bừng, bái lạy Hồng Quân.

“Tạ ơn lão sư!” Cũng không đợi hai người phương Tây nói gì.

“Hai người các ngươi thân mang khí vận phương Tây, hai luồng tử khí này, thuộc về các ngươi!” Hồng Quân lại vung tay, hai luồng tử khí dung nhập vào cơ thể Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

“Tạ ơn lão sư!” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mừng phát điên, mình cũng có phần?

Vội vàng bái tạ.

“Nữ Oa, ngươi thân mang đại sứ mệnh, luồng tử khí này, thuộc về ngươi!” Luồng tử khí thứ sáu rơi vào tay Nữ Oa.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều hiểu ra!

Họ hiểu ra, sáu cái bồ đoàn đó, chính là sáu cơ duyên thành thánh!

Lúc này, không biết có bao nhiêu người đấm ngực dậm chân!

Hồng Vân tuy có chút tiếc nuối, nhưng tính tình y khoáng đạt, cũng không quá để tâm.

Nhưng, y không để tâm, không có nghĩa là người khác không để tâm.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Côn Bằng e rằng đã muốn đem Hồng Vân ra thiên đao vạn quả!

Nếu không phải Hồng Vân, mình cũng sẽ không mất đi vị trí trên bồ đoàn.

Đáng ghét!

Lúc này, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào luồng tử khí cuối cùng trong tay Hồng Quân.

Luồng tử khí cuối cùng, chính là cơ hội cuối cùng.

Bây giờ nhiều người như vậy, trên bồ đoàn cũng đã phân xong, hoa rơi vào nhà ai không ai biết.

"Thánh nhân, nếu không phải Hồng Vân, con cũng sẽ không mất bồ đoàn, xin thánh nhân cho một cơ hội!" Côn Bằng gần như cầu xin.

"Ngươi và tử khí, không có duyên phận!" Hồng Quân chỉ nhàn nhạt nói, cuối cùng nhìn quanh bốn phía, dừng lại trên người Lâm Huyền một chút rồi, khuất chỉ bắn ra, luồng tử khí đó liền nhập vào cơ thể Hồng Vân.

Có lẽ con huyền vũ nhỏ này là một biến số, nhưng biến số lớn đến đâu, có thể lớn bằng việc Bàn Cổ sống lại không?

Tử khí nhập vào cơ thể Hồng Vân, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Đôi mắt của Côn Bằng, gần như đã nhuốm màu máu.

Tại sao!

Tại sao Hồng Vân có tử khí, mà hắn lại không có?

Sự chênh lệch đã hiện ra.

Hồng Vân cũng rất vui, cười nói: "Trấn Nguyên Tử đạo huynh, ta cũng có cơ duyên thành thánh rồi!" Trấn Nguyên Tử giả vờ bình tĩnh cười đáp lại.

Trong lòng lại rõ ràng, Hồng Quân quả thật đã nổi sát tâm với Hồng Vân.

Mượn, chính là con dao Côn Bằng này!

Chuyện này, nếu không phải minh chủ nhắc nhở, mình e rằng cũng không nghĩ đến mức này.

Thủ đoạn của Hồng Quân, quá sâu!

Y trước đây còn ngây thơ nghĩ rằng thánh nhân giảng đạo là đại công vô tư.

Quá ngây thơ!

"Thánh nhân, Vu tộc chúng con không có nguyên thần, không thông thiên số, không biết có cách nào giải quyết không?" Hậu Thổ hỏi.

"Nhục thân của Tổ Vu mạnh mẽ, trời sinh có sức mạnh pháp tắc, Thiên Đạo cân bằng." Hồng Quân nói xong liền không nói nữa.

Chương 58

Hậu Thổ biết, Hồng Quân không muốn nói, hoặc là Hồng Quân cũng không biết, điều này khiến cô có chút thất vọng.

"Ba lần giảng đạo kết thúc, Hồng mông tử khí đã phân phát, ta sắp hợp đạo, lượng kiếp không hiện, Hồng Quân không xuất.

Hợp đạo sắp đến, một số linh bảo trên người ta không còn tác dụng nữa, những linh bảo này đều được ta đặt trên Phân Bảo Nham, các ngươi, đi đi!" Hồng Quân vung tay, một luồng lưu quang xuất hiện, một tảng đá khổng lồ bay vào hỗn độn.

Tiếp đó có ánh sáng Thiên Đạo chiếu xuống, Hồng Quân dung thân vào đó, trong Hồng Hoang dị tượng liên tiếp, Thiên Đạo dần hoàn thiện, giám quản chúng sinh!

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Hồng Quân hợp đạo, kết hợp sức mạnh Thiên Đạo, thực lực sẽ tăng vọt, Dương Mi trở về cũng chưa chắc đánh lại ông ta!

Từ đó về sau, lượng kiếp càng dữ dội, sức can thiệp của Hồng Quân càng mạnh, thực lực có thể sử dụng càng mạnh!

Ngược lại cũng vậy!

Lâm Huyền biết, trừ Thiên định lục thánh, dưới sự vận hành của Hồng Quân, không ai có thể thành thánh.

Mình muốn thành thánh, phải phá vỡ phong tỏa của Hồng Quân và Thiên Đạo, mình phải có con bài tẩy khiến Hồng Quân và Thiên Đạo không dám manh động!

Phải phát triển thật tốt một phen!

“Cung tống thánh nhân (lão sư)!” Ngay khoảnh khắc Hồng Quân hợp đạo, tất cả mọi người trong Tử Tiêu Cung đều bay vào hỗn độn truy tìm Phân Bảo Nham.

Ngay cả Tam Thanh cũng vậy.

Họ đa số tu tập pháp môn trảm tam thi, tiên thiên linh bảo không thể thiếu!

Ai cũng không chê tiên thiên linh bảo nhiều.

“Huyền sư huynh, huynh không đi Phân Bảo Nham đoạt bảo sao?” Trong Tử Tiêu Cung, một giọng nói trong trẻo vang lên.

Người nói là đồng tử của Tử Tiêu Cung, cũng chính là Thiên Đình chi chủ sau này, Hạo Thiên.

Nhưng lúc này, cậu ta cũng chỉ là một đồng tử.

Trắng trẻo mũm mĩm.

Thực lực cũng không yếu, có trình độ Đại La đỉnh phong.

Đầu tiên, đồng tử của thánh nhân không phải ai cũng làm được.

Thứ hai, ở bên cạnh thánh nhân mưa dầm thấm lâu, dù có ngu ngốc đến đâu cũng phải khai khiếu.

Cậu ta đang chuẩn bị đợi mọi người cướp xong linh bảo rồi đóng cửa Tử Tiêu Cung, thấy Lâm Huyền không động, có chút tò mò.

Dao Trì bên cạnh cậu ta cũng rất tò mò.

Họ đều biết linh bảo là thứ tốt, nếu không phải thân là đồng tử của thánh nhân, họ cũng đã xuống sân cướp rồi.

“Chuyện linh bảo, không vội.

Chuyện này tự có duyên pháp, sư đệ sư muội ở Tử Tiêu Cung đã lâu, thường xuyên ở bên cạnh thánh nhân, e rằng có chút khô khan,

chúng ta nếm thử rượu, ăn chút linh quả.” Lâm Huyền cười nói.

Vung tay, một bàn đá xuất hiện trước mắt, trên đó có không ít linh quả Hồng Hoang, còn có không ít rượu ngon.

Điều này khiến Hạo Thiên và Dao Trì có chút ngạc nhiên, thậm chí có chút không biết phải làm sao.

Nhưng cũng dưới lời mời của Lâm Huyền mà ngồi xuống.

Hạo Thiên và Dao Trì lập tức có một cảm giác khác lạ, tự nhiên nảy sinh.

Họ cảm thấy mình, đã được tôn trọng vô cùng!

Đúng vậy, chính là tôn trọng!

Hai người họ là đồng tử của thánh nhân, trông có vẻ thân phận cao quý, nhưng trong mắt những khách Tử Tiêu đó, chỉ là hạng nô bộc, chẳng qua là được hưởng chút ánh sáng của thánh nhân, không đáng được coi trọng.

Đợi đến khi Hạo Thiên làm Thiên Đình chi chủ, những người đó càng không nể mặt, lần nào cũng khiến Hạo Thiên mất mặt.

Thậm chí đến Tây Du kiếp, còn bắt Hạo Thiên diễn kịch bị khỉ đuổi đánh.

Tủi nhục!

Hạo Thiên và Dao Trì, thứ họ muốn, không phải là linh tửu linh bảo của Lâm Huyền, mà là sự tôn trọng hiếm có đó.

Kéo theo đó là họ cũng thân thiết với Lâm Huyền hơn.

Còn Lâm Huyền, nghĩ cũng rất đơn giản, bảo vật trên Phân Bảo Nham, cũng là người có duyên mới có được, mình lên đó cũng chỉ nhặt được ba hai cái, không bằng nhân cơ hội này kết thân với hai đồng tử.

Đừng coi thái giám không phải quan, Hạo Thiên sau này, bản lĩnh không hề nhỏ, địa vị cũng không thấp, có thể gài một đường dây ngầm.

Nói không chừng có thể thu được hiệu quả bất ngờ.

Lúc này, mọi người đến Phân Bảo Nham, đều có thu hoạch.

Trong đó Thông Thiên được nhiều bảo vật nhất.

Các loại tiên thiên linh bảo, e rằng không dưới mười mấy kiện.

Tiếp theo là Nguyên Thủy, rồi đến Lão Tử, Nữ Oa và những người khác.

Nhìn Thông Thiên cười không khép được miệng, Lâm Huyền không biết nên nói gì.

Những linh bảo này, rõ ràng là chuẩn bị cho Phong Thần kiếp sau này.

Đệ tử Tiệt giáo cầm các loại linh bảo, xuống núi là đi nộp mạng, cảnh tượng thật hùng vĩ.

Người được ít bảo vật nhất, chính là Côn Bằng.

Nhìn thấy Hồng Vân, càng thêm tức giận, sát ý càng thêm nồng đậm.

Ở đây Hồng Quân lại lợi dụng Côn Bằng, chính là muốn ép Côn Bằng vào đường cùng, giết Hồng Vân.

Và Côn Bằng, cũng quả thật đã nảy sinh ý nghĩ đó, liền đi tìm Đế Tuấn.

"Sư đệ sư muội, ta đi trước đây, sau này có duyên lại gặp." Lâm Huyền cười xoa đầu hai người.

Hai người không có chút kháng cự nào.

Ngay khi Lâm Huyền định đi, Hạo Thiên gọi y lại.

"Huyền sư huynh, xin hãy đợi một chút." Lâm Huyền có chút nghi hoặc.

Chỉ thấy tay nhỏ của Hạo Thiên vẫy một cái, tảng Phân Bảo Nham khổng lồ liền hóa thành lưu quang rơi vào tay cậu ta, sau đó lại đưa cho Lâm Huyền.

"Huyền sư huynh, chúng ta ăn linh quả uống linh tửu của huynh, không thể không có chút quà đáp lễ." Hạo Thiên cười nói.

Lâm Huyền cũng không từ chối, thu Phân Bảo Nham lại.

Hắn không ngờ, vừa mới kết thân với hai người Hạo Thiên, lợi ích đã đến rồi.

Trong ghi chép của Hồng Hoang, tung tích sau này của Phân Bảo Nham, không ai biết.

Nhưng có thể chứa đựng nhiều linh bảo như vậy, chắc chắn là một thứ tốt.

"Vậy thì cảm ơn Hạo Thiên sư đệ, Dao Trì sư muội." "Sư huynh khách sáo rồi, sau này có rảnh, chúng ta nhất định sẽ đến đạo trường của sư huynh ngồi chơi, đến lúc đó sư huynh đừng chê." Dao Trì cười nói, cô bé trắng trẻo hồng hào, đáng yêu.

Sau đó hai người liền từ biệt Lâm Huyền, đóng cửa lớn của Tử Tiêu Cung lại.

Sau đó Lâm Huyền nhận được phần thưởng thành tựu lần giảng đạo thứ ba, tinh phách của Ngự Chi Ma Thần, rồi lại nhắm một hướng mà đi.

"Xem ra chuyến đi Phân Bảo Nham lần này, tam đệ là người nhận được nhiều linh bảo nhất, thật là phúc duyên sâu dày!" Nguyên Thủy

cười nói.

“Nhị ca nói đùa rồi, hai vị huynh trưởng nếu thích linh bảo nào, cứ nói.” Thông Thiên hào sảng nói.

Nguyên Thủy và Lão Tử tự nhiên sẽ không tham lam những thứ đó của Thông Thiên.

Bây giờ quan hệ của Tam Thanh rất tốt, không có tranh chấp đạo thống.

Tình huynh đệ nồng hậu.

Ai có thể ngờ rằng, ba người có quan hệ tốt như vậy, cuối cùng lại trở mặt thành thù?

Ngay khi Tam Thanh chuẩn bị trở về Côn Lôn, một giọng nói truyền đến.

“Thông Thiên đạo hữu xin hãy dừng bước!” Người đến tự nhiên là Lâm Huyền, mục tiêu của hắn cũng rất rõ ràng.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu trên tay Thông Thiên.

Hắn cũng có mười hai viên.

Nếu tổ hợp thành ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, dù không phải là tiên thiên chí bảo, cũng không yếu hơn tiên thiên chí bảo.

Hơn nữa bảo vật này, Lâm Huyền có đại dụng, phải lấy được.

“Huyền đạo hữu có chuyện gì?” Thông Thiên nghi hoặc hỏi.

Lâm Huyền hai trận thành danh, ở Hồng Hoang cũng rất có danh tiếng.

Được coi là nhóm đại năng đỉnh cao nhất.

“Thông Thiên đạo hữu, ta muốn đổi lấy hai mươi bốn viên Định

Hải Thần Châu của ngươi.” Lâm Huyền trực tiếp bày tỏ ý định.

Chương 59

Thông Thiên trước tiên hơi ngẩn ra.

Chuyện đổi linh bảo này, y là lần đầu tiên gặp.

Lâm Huyền tiếp tục nói: "Ta có thể dùng một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo để đổi với đạo hữu." Nói rồi liền lấy ra ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Một thanh Tử Quang Động Tiêu Kiếm, một chiếc Phong Vũ Phiến, một viên Huyền Tẫn Bảo Châu.

Tử Quang Động Tiêu Kiếm chủ sát phạt, là một thanh kiếm sắc bén hàng đầu, trên thanh kiếm này có Động Tiêu Thần Lôi bao quanh, có uy năng cực lớn.

Còn Phong Vũ Phiến, chủ yếu điều khiển gió mưa.

Gió là Hỗn Độn Cương Phong, những đại năng như họ khi đi đến hỗn độn, phải xuyên qua tầng cương phong, và Hỗn Độn Cương Phong là loại lợi hại nhất, dù là Chuẩn Thánh bị cuốn vào đó cũng có nguy cơ mất mạng.

Mưa là Huyền Minh Hắc Vũ, có năng lực ăn mòn vạn vật.

Về phần Huyền Tẫn Bảo Châu, bên trong chứa vạn vật mẫu khí, có thể trợ giúp tu hành, cũng có thể dùng để thu người.

Ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, đều có công dụng riêng.

Nguyên Thủy và Lão Tử có rất nhiều tiên thiên linh bảo, nhưng nhìn thấy ba kiện này cũng có chút động lòng.

Thông Thiên cũng rất sảng khoái, nói: "Nếu đã vậy, vậy ta đổi lấy thanh Tử Quang Động Tiêu Kiếm này.

Nhưng Huyền đạo hữu, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này công năng đơn nhất, chỉ có thể định được linh bảo, ngươi đổi với ta, e rằng có chút thiệt thòi!" "Bảo vật này ta có công dụng." Lâm Huyền cười cười, cũng không giải thích nhiều.

Thông Thiên chủ tu sát phạt chi đạo, Tru Tiên Tứ Kiếm xuất ra, ngay cả Hồng Hoang cũng có thể đảo lộn.

Không coi trọng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu cũng là bình thường.

Và Định Hải Thần Châu, cũng thực sự có nhược điểm không nhỏ.

Bảo vật này quả thật có thể định được tuyệt đại đa số linh bảo, nhưng cũng không phải không có khắc tinh, ví dụ như Lạc Bảo Kim Tiền.

Hơn nữa bảo vật này định trụ linh bảo cũng có giới hạn, định linh bảo cùng phẩm giai, căng lắm chỉ định được một kiện.

Nhưng Lâm Huyền còn có mười hai viên, uy năng tự nhiên có thể khuếch đại.

Chỉ là Lâm Huyền coi trọng không phải là khả năng định bảo của Định Hải Thần Châu.

Mà là Định Hải Thần Châu có thể diễn hóa chư thiên.

Nếu đem ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu toàn bộ diễn hóa chư thiên, nói không chừng có thể giúp mình tái hiện cảnh Bàn Cổ khai thiên, từ đó nhìn thấu được bí ẩn của Dĩ Lực Chứng Đạo.

Bảo bối này, có thể nói là liên quan đến con đường tu đạo.

Lâm Huyền thế nào cũng phải có được.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng dùng hai kiện thậm chí là ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo để đổi lấy Định Hải Thần Châu.

Nhưng không ngờ Thông Thiên lại sảng khoái như vậy, thậm chí còn sợ mình thiệt thòi.

Chứng tỏ Thông Thiên tính tình không tệ, có thể kết giao.

Thông Thiên cười đưa Định Hải Thần Châu cho Lâm Huyền: "Huyền đạo hữu, bảo vật này đã đổi, sẽ không trả lại đâu nhé!" Y cũng rất thích thanh Tử Quang Động Tiêu Kiếm đó.

"Đó là tự nhiên, nếu có rảnh, xin mời Thông Thiên đạo hữu đến đạo trường của ta ngồi chơi!" Lâm Huyền nhận lấy Định Hải Thần Châu nói.

"Nhất định!" Thông Thiên nói xong Lâm Huyền liền từ biệt rời đi.

"Huyền Đạo Nhân này bản thể là Huyền Vũ, cũng là loài thú, tính tình chắc cũng không tốt đẹp gì, tam đệ ngươi đừng giao du sâu với y, làm hỏng danh tiếng của Tam Thanh chúng ta." Nguyên Thủy nhíu mày.

Thông Thiên không để ý: "Nhị ca nói quá lời rồi, ta thấy Huyền Đạo Nhân kia đạo hạnh cũng rất sâu, kết bạn cũng không có gì." Nguyên Thủy không nói thêm gì nữa.

"Đi thôi!" Lão Tử lên tiếng, ba người trở về Côn Lôn.

Còn một bên khác, Hồng Vân đang vui mừng khôn xiết.

"Trấn Nguyên Tử đạo huynh, không ngờ thánh nhân lại giao luồng tử khí cuối cùng cho ta, sau này nếu ta chứng được thánh vị, Hồng Hoang rộng lớn, hai anh em chúng ta đi đâu mà không được?" "Đạo huynh, ta về Hỏa Vân Động trước đây, hôm khác lại đến Ngũ Trang Quán tìm huynh, huynh đừng có giấu hết nhân sâm quả đi nhé." Nhìn Hồng Vân rời đi, Trấn Nguyên Tử chần chừ một lúc, cuối cùng không đi theo.

Sau khi nghe Lâm Huyền áo đen nói như vậy, Trấn Nguyên Tử

cũng biết, tử kiếp của Hồng Vân căn bản không thể hóa giải.

Mình dù có đi theo, cũng không có tác dụng gì.

Bây giờ có thể làm, chính là tin tưởng minh chủ!

Trấn Nguyên Tử nghiến răng, trở về Ngũ Trang Quán.

Nếu minh chủ thật sự có thể giữ lại cho Hồng Vân một tia sinh cơ, vậy sau này mình bị minh chủ sai khiến thì đã sao?

Lúc này, hai người phương Tây một trận tâm thần bất định.

"Sư huynh, ta luôn cảm thấy có chuyện gì đó làm rối loạn tâm thần của ta, huynh nói có phải là gã 'Cái Gì Cũng Bán' đến đòi nợ không?" Tiếp Dẫn tính toán một phen, cười cười: "Không phải, e là bên Hồng Vân xảy ra biến cố gì đó." Chuẩn Đề còn muốn hỏi, Tiếp Dẫn liền nói: "Chuyện này, chúng ta không nhúng tay.

Tuy Hồng Vân nhường ghế khiến chúng ta thiếu nhân quả, nhưng nếu Hồng Vân chết, nhân quả này tự nhiên sẽ tiêu tan!" "Sư huynh, vẫn là huynh cao tay!" Chuẩn Đề cười lớn.

Hai tên này quỵt nợ quen rồi, nếu không sợ Thiên Đạo trách phạt, hai người họ chỉ hận không thể giúp một tay tiễn Hồng Vân một đoạn.

Bên này Hồng Vân đang cưỡi hồ lô trở về Hỏa Vân Động.

Có được Hồng mông tử khí, tâm tình rất tốt.

Nhưng đột nhiên một móng vuốt sắc bén tấn công đến, Hồng Vân kinh hãi, né tránh, cũng nhìn rõ chân dung của người đến.

"Côn Bằng, ngươi làm gì?" "Làm gì?

Đương nhiên là tiễn ngươi đi chết, lấy lại Hồng mông tử khí thuộc về ta!" Côn Bằng sắc mặt âm lãnh, lắc mình hóa thành con chim đại bàng che trời tấn công Hồng Vân.

Hồng Vân tính tình tốt, nhưng tu vi cũng không yếu, cũng là Chuẩn Thánh đã trảm một thi, trong tay còn có cực phẩm tiên thiên linh bảo, không sợ Côn Bằng.

Trong bóng tối, hai bóng người hiện ra.

“Đại ca, chúng ta đến đây làm gì?” Thái Nhất hỏi.

“Lát nữa ngươi dùng Hỗn Độn Chung tấn công Hồng Vân!

Lát nữa Hồng Vân chết, tử khí xuất hiện, nhất định phải cướp được.” Đế Tuấn híp mắt.

Vừa rồi Côn Bằng tìm đến hắn, nói muốn động thủ với Hồng Vân, Đế Tuấn lập tức đồng ý.

Nhưng luồng tử khí này, hắn có ý định đoạt lấy, e rằng sẽ không nhường cho Côn Bằng.

Thánh vị, ai mà không muốn!

“Được!” Thái Nhất trực tiếp đáp ứng.

Trong mắt y, không có tốt xấu, Đế Tuấn nói gì y làm nấy!

Hồng Vân và Côn Bằng đối chiêu, đánh qua đánh lại.

Côn Bằng không có linh bảo thuận tay, còn Hồng Vân lại cầm Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô, Côn Bằng thậm chí còn rơi vào thế bị áp chế.

Tuy nhiên, đúng lúc này. "Đang!!!" một tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông này trực tiếp chấn động thần hồn của Hồng Vân, ngay cả hồ lô trong tay cũng mất đi liên hệ ngay tức khắc.

Côn Bằng chớp lấy cơ hội ra tay, một vuốt chộp trúng người Hồng Vân.

Hồng Vân tỉnh táo lại, vừa định phản kháng. "Đang!" Lại một

tiếng chuông vang lên, Hồng Vân trúng chiêu, tiên huyết bay tung tóe.

Điều quan trọng nhất là, Côn Bằng ra tay cực kỳ ác độc, một đòn đã đánh nát thần hồn của Hồng Vân. "Mạng ta xong rồi!" Hồng Vân bi thương hét lên, bị đánh ra nguyên hình.

Một đóa mây hồng rực.

Chỉ là không ai chú ý tới, bên trong đám mây kia có một tia hắc khí dâng lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng tử khí thoát ra, quấn quanh Hồng Hồ Lô rồi bay đi xa!

Côn Bằng thấy vậy, đâu còn quan tâm đến Hồng Vân nữa, trực tiếp đuổi theo tử khí.

Hơn nữa với một đòn vừa rồi của mình, Hồng Vân chắc chắn không thể sống nổi.

Hai con Kim Ô cũng muốn đoạt lấy tử khí.

Cũng bắt đầu đuổi theo.

Cũng vào lúc này, tại nơi sâu nhất ở cực Tây, nơi Ma tộc đang ở.

Một bóng người đứng trên một tế đàn, dưới tế đàn chất đầy thi thể hoang thú, trong đó không thiếu hoang thú cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong nháy mắt, những hoang thú kia liền hóa thành hư vô.

Mà La Hầu trên tế đàn cũng lộ vẻ mệt mỏi, có chút bất mãn nói. "Tốn công tốn sức như vậy, chỉ để giữ lại một luồng tàn hồn cho Hồng Vân, thật không biết nghĩ cái gì!" Không lâu trước đây, Lâm Huyền truyền tin cho y, bảo y giúp một việc.

Sử dụng bí pháp bảo toàn một luồng tàn hồn của Hồng Vân.

Chương 60

La Hầu vốn không đồng ý.

Nhưng Lâm Huyền lại đưa ra điều kiện mà y khó lòng từ chối, cung cấp lượng lớn linh tài.

Ma tộc đang trong thời kỳ tu dưỡng, cuối cùng vị Ma Tổ đại nhân của chúng ta vẫn phải khuất phục dưới "năng lực tiền tài" của Lâm mỗ nhân.

Đương nhiên, nếu Lâm Huyền cưỡng chế yêu cầu, La Hầu cũng không thể từ chối, nhưng không cần thiết phải làm vậy.

Dù sao bận rộn đến cuối cùng, tất cả đều là vì mình.

Hơn nữa, giữ lại tàn hồn của Hồng Vân, nguyên nhân chủ yếu cũng không phải là giúp Trấn Nguyên Tử, mà là để có thêm một lá bài tẩy.

Nếu Hồng Vân thật sự là con bài tẩy của Bàn Cổ Đại Thần, vậy thì sau này chắc chắn sẽ có tác dụng lớn.

La Hầu cũng không hổ là nhân vật từng đối đầu với Hồng Quân, trong tay có vô số bí pháp, quả thật đã âm thầm giữ lại được một luồng tàn hồn của Hồng Vân.

Trong chuyện này, Lâm Huyền cũng góp không ít công sức.

Hắn dùng năng lực của hộ giáp ẩn nấp, cứng rắn che đậy sự dò xét của Hồng Quân và Thiên Đạo, tạo cho họ một ảo giác rằng Hồng Vân đã chết.

Tiếp đó, La Hầu gọi Lục Nhĩ đến. "Ngươi ở cực Tây cũng đã rèn luyện vạn năm, tất cả thuật bác sát, ta đều đã dạy cho ngươi, nhưng chỉ đấu với hoang thú thì không đủ!

Hoang thú mạnh, nhưng không có trí tuệ.

Ngươi hãy đến Hồng Hoang đi!

Đấu với vô số sinh linh Hồng Hoang, đấu với Thiên Đạo kia!" Lục Nhĩ không nói gì, khấu đầu ba cái với La Hầu.

Vạn năm, vị tiền bối này đã dạy mình rất nhiều.

Trong lòng cậu, địa vị của y chỉ sau vị sư tôn đã truyền đạo thụ nghiệp cho mình. "Bớt sến súa ở đây đi, nếu không phải sư tôn ngươi nhờ vả, ta mới chẳng thèm dạy kẻ ngu độn như ngươi, cút!" La Hầu quát lớn rồi quay người.

Lục Nhĩ nhìn sâu vào La Hầu một cái rồi quay người rời đi.

Mãi cho đến khi Lục Nhĩ đi xa, La Hầu mới quay đầu lại thở dài một tiếng.

Trong lòng thầm chửi má nó!

Sao mình lại không gặp được hạt giống tốt thế này sớm hơn chứ?

Lại để cho con rùa đen nhỏ kia nhặt được hời!

Lúc đầu, khi Lục Nhĩ đến, La Hầu còn rất không tình nguyện.

Mình là ai chứ!

Đường đường là Ma Tổ, lại bị người ta sai đi dạy dỗ đồ đệ?

Nhưng khi Lục Nhĩ thể hiện ra thiên phú chiến đấu kinh người, La Hầu đã kinh ngạc.

Giống như nhìn thấy một khối ngọc thô, muốn hảo hảo điêu khắc.

Đối với Lục Nhĩ, y cũng xem như dốc túi truyền thụ.

Nhưng Ma Tổ cũng là người làm đại sự, sẽ không bị những chuyện như vậy níu kéo!

Sau khi rời khỏi cực Tây, Lục Nhĩ liền đi thẳng về phía Đông.

Bây giờ cậu đã bước vào cảnh giới Đại La, nhưng chiến lực có thể giao phong với những tồn tại Đại La trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ. "Vẫn chưa đủ!

Muốn quang minh chính đại đi gặp sư tôn, ít nhất cũng phải leo lên Chuẩn Thánh, tạo dựng được danh tiếng mới được!" Lục Nhĩ lẩm bẩm. "Ta nghe Kế Đô đại ca nói, bây giờ Thiên Đình đang rất thịnh, lại còn thu nạp Yêu tộc, ta đến Thiên Đình xem sao!" Cùng lúc đó.

Trong một ngọn núi nhỏ được bố trí chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín tòa trận pháp.

Huyền Tùng hài lòng nhìn hai bóng người trước mắt.

Một bóng người là một văn sĩ, trông rất nho nhã, tay cầm một chiếc quạt lông vũ, trông có vẻ rất thông minh.

Bóng người còn lại thì rất cao lớn, vóc dáng gấp hai, thậm chí gấp ba lần văn sĩ, trên mặt viết đầy hung sát chi khí.

Thực lực của hai bóng người đều không yếu, đều có tu vi Đại La. "Không tệ, không hổ là ta, dùng thuật Chỉ Nhân nặn ra hai cỗ hóa thân Đại La, lại còn dùng huyết luyện chi pháp, khiến hai cỗ hóa thân sống động như thật, một là yêu hồ, gia nhập Thiên Đình.

Một là Vu tộc, trà trộn vào Vu tộc!" Huyền Tùng cười nói.

Vạn năm nay, cậu chẳng làm gì cả, chỉ vì nhận được cảm hứng từ sư tôn, phải tạo tài khoản clone, khoác lên mình mã giáp.

Cho nên cậu đã tạo ra hai hóa thân này.

Huyền Tùng tự tin, hai hóa thân này vừa xuất hiện, e rằng dưới Thánh Nhân không ai có thể nhìn ra.

Ngay cả sư tôn đến, e là cũng không biết đó là mình. "Đáng tiếc, với năng lực của ta, cũng chỉ có thể tạo ra hai cỗ phân thân hoàn mỹ

như vậy." Huyền Tùng cong ngón tay búng ra, hai luồng sáng chui vào cơ thể hai cỗ hóa thân, mắt của hai hóa thân lập tức có sinh khí.

Tiếp đó, Huyền Tùng dùng tốc độ nhanh nhất nặn ra hơn vạn đạo thủ ấn giải khai trận pháp.

Sau vụ đột kích của Đông Vương Công, Huyền Tùng đã tăng cường trận pháp, liên kết hơn chín mươi vạn trận pháp lại với nhau, sau đó lại sợ bị người ta phá giải, không quản ngại vất vả, thiết lập hơn vạn đạo thủ ấn giải trận.

Dù có rườm rà, cũng còn hơn là mất mạng.

Trận pháp vừa mở, hai cỗ hóa thân liền dùng tốc độ nhanh nhất bay đi xa. "Hồng Vân chết rồi, nhân quả đã tiêu, chúng ta về lại Tây phương thôi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vui vẻ rời đi.

Lúc này, chuyện Hồng Vân thân tử, tử khí trốn thoát cũng đã bị rất nhiều đại năng biết được.

Không ít đại năng đều đi tranh đoạt luồng tử khí này.

Nhưng Lâm Huyền biết, bọn họ đều sẽ ra về tay không.

Thiên Đạo diễn hóa ra chín đạo Hồng mông tử khí.

Sáu đạo thuộc về sáu người Lão Tử, còn một đạo bị Hồng Quân dùng để thành đạo.

Hai đạo còn lại, một đạo trấn áp Địa Đạo.

Một đạo trấn áp Nhân Đạo!

Căn bản không có dư.

Sau này những người này muốn có Hồng mông tử khí, bắt buộc phải đến Thương Minh mua.

Chỉ không biết đến lúc đó mình bắt đầu bán tử khí, Hồng Quân có

nổi điên không.

Đợi mọi người đi hết, Lâm Huyền hiện thân, thu lấy một luồng tàn hồn trong đóa mây hồng kia.

Mà đóa mây hồng đã mất đi sinh khí kia, lại trôi dạt về phương xa.

Sau này, trong đóa mây hồng này, sẽ đản sinh ra năm sinh linh.

Một là Vân Trung Lôi Đình, Vân Trung Tử.

Hai là Vân Trung Thanh Phong, Triệu Công Minh.

Tiếp đó là ba đóa mây nhỏ, Tam Tiêu!

Vân Trung Tử sau này bái nhập môn hạ của Nguyên Thủy, còn Triệu Công Minh và Tam Tiêu bái nhập môn hạ của Thông Thiên.

Đều từng xuất hiện trong Phong Thần kiếp.

Lúc này, Tổ Vu Huyền Minh đi lòng vòng, đã đến cực Bắc của Hồng Hoang.

Nơi đây cũng là một vùng hoang vu, cũng có tung tích của hoang thú.

Đi ra ngoài nữa chính là Hỗn Độn ngoài trời.

Điều này khiến nàng lập tức nổi giận. "Dám hỏi đạo hữu từ đâu tới?" Lúc này, một giọng nói vang lên. "Ai!" Huyền Minh quay đầu nhìn lại, liền thấy một lão giả xuất hiện trong tầm mắt của mình.

Thể trạng của lão giả này có chút hư ảo, không phải thực thể. "Ta là lão tổ Huyền Vũ của Quy tộc, bị Thiên Đạo trách phạt trấn thủ cực Bắc.

Dám hỏi đạo hữu, Quy tộc của ta bây giờ thế nào rồi?" Sau khi bị phạt trấn thủ cực Bắc, Huyền Vũ vẫn luôn lo lắng cho Quy tộc, nhưng y hoàn toàn không biết tin tức gì ở Hồng Hoang.

Hiện giờ, cũng là y nhân lúc Hồng Quân hợp đạo, lén dùng bí pháp tách ra một chút chân linh.

Chỉ là chút chân linh này cực kỳ yếu ớt, căn bản không đi được bao xa, hơn nữa sẽ nhanh chóng tiêu tán.

May mà gặp được Huyền Minh.

Chương 61

"Quy tộc?

Nghe nói xuất hiện một Huyền Đạo Nhân, thực lực không tệ, Quy tộc bây giờ ở Hồng Hoang cũng có chút địa vị." Huyền Minh nhíu mày.

Thân là một trong các Tổ Vu, nàng cũng biết một vài chuyện ở Hồng Hoang.

Chỉ là biết không nhiều, cũng không quá cụ thể. "Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Lão Huyền Vũ lập tức vui mừng.

Đúng là không uổng công cưng chiều thằng nhóc đó!

Không cần đoán y cũng biết, Huyền Đạo Nhân gì đó, chắc chắn là đứa cháu rùa của mình! "Đạo hữu thuộc tộc nào?" Huyền Vũ lại hỏi. "Ta là Huyền Minh trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, Vu tộc chúng ta kế thừa di trạch của Phụ Thần, là đại tộc số một Hồng Hoang!" Huyền Minh khá tự hào, sau đó lại nói. "Rất lâu về trước, ta cảm ứng được một luồng khí Huyền Minh tinh thuần, nên ra ngoài tìm kiếm, nhưng lại bị lạc phương hướng ở cực Bắc." Lão Huyền Vũ lập tức sáng mắt lên, nói: "Đạo hữu, ta biết khí Huyền Minh mà ngươi muốn tìm ở đâu.

Nhưng ngươi phải đồng ý với ta, không được làm hại nó.

Hơn nữa, nếu có thể kết thành đạo lữ, sẽ rất có ích cho tu vi của ngươi." "Không làm hại nó thì được, còn kết đạo lữ gì đó, phải xem nó có xứng hay không!" Huyền Minh nhíu mày.

Tiếp đó, một luồng sáng từ tay Huyền Vũ bay ra. "Mai rùa này sẽ chỉ dẫn phương hướng cho đạo hữu." "Đa tạ!" Trước mặt Huyền

Minh, mai rùa lơ lửng, dưới sự chỉ dẫn của nó, Huyền Minh rời khỏi cực Bắc.

Mà trên mai rùa này, có một tia khí tức mà lão Huyền Vũ từng lấy được từ trên người Lâm Huyền.

Nhìn Huyền Minh rời đi, lão Huyền Vũ vô cùng mãn nguyện. "Thằng nhóc tốt, trước kia giới thiệu cho con mấy cô nương Quy tộc, con không thèm ngó tới, vị này dung mạo không tệ, thực lực cũng mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả lão tổ ta, có hạ gục được nàng hay không là tùy vào bản lĩnh của con.

Vu tộc, đại tộc số một Hồng Hoang, xem tạo hóa của con rồi." Lâm Huyền: ???

Mẹ nó chứ, ông bị phong ấn rồi còn gây chuyện à?

Tôi cảm ơn ông lắm đấy!

Mà lúc này, Lâm Huyền đã đến Ngũ Trang Quan.

Hắn hiện thân với diện mạo Minh chủ hắc bào.

Trấn Nguyên Tử nghe thấy động tĩnh, lập tức xuất hiện nghênh đón. "Minh chủ, thế nào rồi?" Trấn Nguyên Tử vội vàng hỏi.

Sau khi nghe tin Hồng Vân thân tử, Hồng mông tử khí trốn thoát, Trấn Nguyên Tử mấy lần đều muốn rời khỏi Ngũ Trang Quan, sắp sốt ruột chết đi được.

Nhưng lại sợ làm hỏng việc. "May mắn không làm nhục mệnh!" Lâm Huyền lật tay, một luồng tàn hồn màu đỏ rực xuất hiện trong tay hắn.

Cảm nhận được khí tức của Hồng Vân trên tàn hồn, Trấn Nguyên Tử lập tức nước mắt lưng tròng. "Đại ân của Minh chủ, Trấn Nguyên Tử không gì báo đáp!" "Trấn Nguyên Tử trưởng lão không cần như

vậy, nếu ta đã đồng ý, tự nhiên sẽ làm được." Lâm Huyền dừng lại một chút. "Nhưng luồng tàn hồn này nếu bị thiên cơ dò xét được, chắc chắn sẽ bị xóa sổ!" "Vậy phải làm sao?" Trấn Nguyên Tử lại hoảng hốt. "Thương Minh có thể tạm thời cất giữ tàn hồn của Hồng Vân, đợi đến khi trưởng lão kiếm đủ tích phân, bản tọa có thể hồi sinh y.

Hồi sinh Hồng Vân, cũng cần một ngàn vạn tích phân." Lâm Huyền cười nói. "Tốt!

Tốt!" Trấn Nguyên Tử mừng đến phát khóc.

Tuy nói một ngàn vạn tích phân rất nhiều, nhưng ít nhất cũng có hy vọng, phải không?

Lâm Huyền không ở lại lâu, xoay người rời đi, sau đó nặn thủ ấn, truyền tin cho một người nào đó ở cực Tây.

Lúc này La Hầu đang diễn luyện ma binh.

La Hầu trước kia là dĩ sát chứng đạo, thực ra là muốn dùng Sát Lục Đạo trong ba ngàn đại đạo để thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên quả vị.

Nếu không bị Hồng Quân và Thiên Đạo tính kế, nói không chừng y đã thành công rồi.

Mà La Hầu cũng là kỳ tài, sau khi sát lục chứng đạo thất bại, y liền lại nghiên cứu một pháp môn chứng đạo khác.

Tha hóa thiên ma, tha hóa tự tại!

La Hầu biết, lúc mình thân tử, đã hiến tế toàn bộ thân thể, lại hiến tế toàn bộ tu vi hóa thành Thiên Ma Giới, dùng cái này để phá hoại chuyện của Hồng Quân.

Nhưng sau này, y biết lão già thối tha Hồng Quân kia lại mượn Thiên Ma Giới mà mình dùng để làm người khác ghê tởm để hoàn

thiện Hồng Hoang.

Mẹ nó!

La Hầu tức đến bốc khói.

Chỉ là bây giờ không làm gì được Hồng Quân, nếu không đã đấm chết tên kia rồi.

Nhưng, đây cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Thiên Ma Giới được Hồng Hoang nuôi dưỡng, hấp thu thất tình lục dục, các loại tạp niệm của sinh linh Hồng Hoang, cũng sẽ không ngừng lớn mạnh!

La Hầu biết sát lục chứng đạo không còn khả thi, liền chuẩn bị hóa ma chứng đạo.

Y tu ma đạo, luyện ma binh, tráng ma khí.

Chính là để có một ngày, đoạt lại Thiên Ma Giới.

Dẫn dắt vô số ma binh vào làm chủ Ma Giới, mình trấn giữ trung ương, dốc toàn lực của giới, leo lên ngôi vị Thánh Nhân!

Thậm chí, đến lúc đó y còn có thể so tài với Hồng Quân một phen!

Hơn nữa suy tính một chút, quả thật khả thi!

Lúc này, La Hầu cảm nhận được dị động, phát hiện là Lâm Huyền truyền tin tới, nhíu mày.

Con rùa nhỏ này lại có chuyện gì?

Đợi y xem xong nội dung truyền tin, lập tức la lên: "Tên khốn, thật sự coi ta là thuộc hạ của ngươi chắc?

Sai ta làm cái này, sai ta làm cái kia." Thì ra Lâm Huyền bảo La Hầu phái người đến Hồng Hoang thành lập Ám Bộ của Thương Minh.

Có thể hiểu là bảo tiêu trong bóng tối.

Thực ra theo ý tưởng của Lâm Huyền, là muốn thành lập một tổ chức sát thủ.

Tiền tới nơi, người thành phế nhân.

Giết người và thu thập tình báo không ảnh hưởng lẫn nhau.

Luận về tiềm hành giết người, ai có thể thích hợp hơn Ma tộc?

Ai có thể tinh thông hơn Ma tộc?

Chỉ là hiện tại trong tay không có người thích hợp để lãnh đạo.

Nên cứ lập một đội ám sát thử xem.

Vốn dĩ, thấy Lâm Huyền lại sai khiến mình, La Hầu rất tức giận.

Nhưng khi thấy điều kiện Lâm Huyền đưa ra...

Pháp môn Dĩ Lực Chứng Đạo cho ngươi tham ngộ!

Ma Tổ đại nhân do dự một lúc, vung tay lên. "Kế Đô, ngươi suất lĩnh một ngàn tinh nhuệ Ma tộc của ta đến Hồng Hoang, sau khi các ngươi ra ngoài, sẽ có người tiếp ứng." Hắn cho quá nhiều! "Vâng!" Kế Đô mặc khôi giáp bước lên.

Hiện tại Kế Đô về cơ bản đã hoàn toàn hồi phục, có thực lực Đại La đỉnh phong.

Mà một ngàn tinh nhuệ Ma tộc, kém nhất cũng có thực lực Thái Ất hậu kỳ, thậm chí còn có ba danh Đại La.

Đây đã được coi là chút nội tình mà Ma tộc vất vả lắm mới khôi phục được sau bao nhiêu năm tu dưỡng.

Đây cũng không phải La Hầu nể mặt Lâm Huyền.

Mà là y biết, Ma tộc muốn trưởng thành, thì phải trải qua các loại tàn sát.

Ru rú ở cực Tây, chắc chắn không thể thỏa mãn điều kiện này.

Dù sao sau khi ra ngoài, tài nguyên tu hành của chiến sĩ Ma tộc, đều do con rùa đen nhỏ kia chi trả.

Pháp môn Dĩ Lực Chứng Đạo, y muốn.

Tài nguyên tu hành của Ma tộc, y cũng muốn!

Chương 62

Tên nhóc này còn muốn đấu với mình, non lắm!

Tuy nhiên La Hầu không biết, bản thân y cũng là được phân hóa ra từ trên người Lâm Huyền, trong lòng y nghĩ gì, Lâm Huyền biết rõ mồn một.

Ai chiếm được hời của ai, còn chưa chắc đâu!

Dưới sự phân phó của La Hầu, Kế Đô liền dẫn lĩnh tinh nhuệ dưới trướng, dùng độn pháp rời khỏi cực Tây, theo chỉ dẫn, đến một nơi.

Rất nhanh, hắn liền thấy một bóng người xuất hiện phía trước.

Người đối diện là một thanh niên áo xanh, cười nói: "Có phải là Kế Đô thống lĩnh không?

Ta ở đây đã đợi lâu rồi." Người đến, chính là Huyền Tùng.

Hoặc là nói... là một cỗ phân thân Chỉ Nhân của Huyền Tùng.

Kế Đô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao năm đó La Hầu bại trong tay Thiên Đạo và Hồng Quân, Ma tộc có thể nói là người người đòi đánh.

Hắn sợ có người mai phục để tiêu diệt bọn họ. "Các hạ xưng hô thế nào?" Nhìn người trước mắt, Kế Đô có thể nhìn ra, cũng chỉ có tu vi Thái Ất đỉnh phong.

Nhưng không biết vì sao, lại cho hắn một cảm giác tim đập nhanh.

Dường như người này khoảnh khắc tiếp theo, có thể trọng thương, thậm chí là giết chết mình.

Điều này khiến Kế Đô có chút không thể tưởng tượng nổi. "Đại

thống lĩnh có thể gọi ta là Chỉ Thập Bát!" Cỗ phân thân Chỉ Nhân này, đúng như Kế Đô thấy, chỉ là tu vi Thái Ất đỉnh phong, nhưng Chỉ Nhân này bên trong lại ẩn chứa càn khôn huyền bí.

Huyền Tùng gọi loại Chỉ Nhân này là Bạo Phá Chỉ Nhân.

Bên trong cơ thể Chỉ Nhân này, đã bị Huyền Tùng bố trí vạn đạo trận pháp.

Mà những trận pháp này, chỉ có một tác dụng, bạo phá.

Nói đơn giản, chính là đồng quy vu tận.

Chỉ Thập Bát, là hình mẫu thứ mười tám được Huyền Tùng nghiên cứu và ưu hóa từ loại Chỉ Nhân này, để tiếp ứng tinh nhuệ Ma tộc, ngoài trận pháp, cậu còn bố trí không ít thứ khác trong cơ thể Chỉ Nhân.

Chỉ Nhân này tự bạo, cho dù không nổ chết được Đại La đỉnh phong, cũng có thể trọng thương đối phương.

Hơn nữa Huyền Tùng biết, Ma tộc kiêu ngạo, cho nên cậu cố ý cho Kế Đô thấy năng lượng ẩn chứa trong cơ thể Chỉ Nhân, nếu không trấn áp một chút, đám Ma tộc này nói không chừng còn không phục.

Hiện tại, mục đích của Huyền Tùng hiển nhiên đã đạt được, giọng điệu nói chuyện của Kế Đô cũng khách khí hơn nhiều.

Dù sao, thể diện đều là do mình giành lấy! "Dám hỏi Chỉ tiên sinh, nhiệm vụ của chúng ta là gì?" Huyền Tùng mỉm cười: "Giết người!".

.....

Trong một linh sơn ở Hồng Hoang. "Đại ca, chúng ta giết thương nhân của Thương Minh, Thương Minh sẽ không ra tay với chúng ta chứ!

Dù sao đi nữa, Thương Minh cũng có bốn vị Chuẩn Thánh!" một Đại La đầu hổ nói.

Đây là một linh sơn do Hổ tộc chiếm cứ.

Hổ tộc ở Hồng Hoang cũng được coi là một đại tộc, trong tộc tuy không có Chuẩn Thánh, nhưng cũng có ba vị cường giả Đại La, có thực lực không yếu ở Hồng Hoang. "Lão tam, ngươi sợ cái gì?

Mấy ngày trước đại ca đến Thiên Đình, đã thành công được Yêu Thần Kế Mông thưởng thức, được phong làm Đại tướng quân dưới trướng, Thương Minh có mạnh nữa, có thể so với Thiên Đình sao?

Hơn nữa, Thương Minh có thể vì một tên lâu la cảnh giới Thái Ất mà trở mặt với Thiên Đình chắc?" một Đại La hổ yêu khác không để tâm. "Thương Minh này thật sự giàu có, chỉ là một tồn tại cấp Thái Ất, trên người lại có một kiện tiên thiên linh bảo, lúc đó chúng ta bắt thêm mấy tên nữa, tăng cường nội tình cho Hổ tộc chúng ta!" Lúc này, ở vị trí cao nhất trên linh sơn của Hổ tộc, là một con hổ đen.

Thực lực là Đại La hậu kỳ, là tộc trưởng hiện tại của Hổ tộc, Hổ Phong.

Thời kỳ Long Hán kiếp, Hổ tộc chính là một trong những đại tộc ở Hồng Hoang, là tộc quần mạnh nhất dưới trướng Kỳ Lân tộc.

Lão tổ Bạch Hổ của bọn họ cũng là tồn tại có thể sánh ngang với Huyền Vũ, có uy danh hiển hách trong thời kỳ Long Hán kiếp.

Hơn nữa, không giống như Quy tộc.

Sau Long Hán kiếp, Hổ tộc vẫn giữ lại được không ít nội tình, hiện tại ở Hồng Hoang, vẫn được coi là một trong những cường tộc. "Cướp thương nhân của Quy tộc đó, có thể!

Nhưng cần phải nộp lên một nửa cho Thiên Đình, nếu không bên Thương Minh kia, Hổ tộc chúng ta không đắc tội nổi!" Trong mắt Hổ

Phong có lệ khí lưu chuyển.

Hổ tộc có được địa vị ngày hôm nay, cũng có liên quan rất lớn đến sự lãnh đạo của Hổ Phong.

Nhưng, hắn đã xem thường Thương Minh! "Bên Thiên Đình cần phải hiếu kính, đó là tự nhiên.

Ta nghe người dưới trướng nói, lại phát hiện tung tích của thương nhân Thương Minh.

Ta đi bắt hắn về đây!" Đại La hổ yêu lúc trước mở miệng cười ha hả nói.

Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên, đúng lúc này. "Vụt!!!" Đột nhiên một luồng hắc mang lóe lên. "Cộp" một cái đầu hổ to lớn rơi xuống đất.

Chỗ cổ, máu tươi phun ra, thân thể của Đại La Hổ tộc, cũng ngã xuống đất, không còn một chút hơi thở nào.

Chỉ một đòn, ngay cả chân linh của Đại La cũng đã bị xóa sổ! "Nhị đệ!!" "Nhị ca!!" Hổ Phong và Đại La Hổ tộc còn lại phản ứng lại, tiếng hét thê lương vang vọng khắp linh sơn của Hổ tộc.

Bọn họ có thể tu đến Đại La, cũng không phải hạng tầm thường, lập tức bộc phát toàn thân khí thế. "Các hạ là ai, Hổ tộc chúng ta có đắc tội gì với các hạ, mà lại hạ độc thủ như vậy!" Hổ Phong tay cầm một cây Lang nha bổng cấp tiên thiên linh bảo, nhìn quanh bốn phía.

Hắn lửa giận ngút trời, nhưng... càng nhìn, hắn càng kinh hãi.

Bởi vì hắn đã dò xét khắp nơi, căn bản không phát hiện ra tung tích của người kia.

Phải biết, đây là linh sơn của Hổ tộc, còn có tiên thiên đại trận bao quanh.

Nếu có người xâm nhập, hắn lập tức có thể cảm nhận được.

Với thực lực Đại La hậu kỳ của hắn, cho dù là tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng không thể lặng lẽ tiến vào!

Nhưng cho dù Hổ Phong lên tiếng, cả linh sơn cũng không có chút hồi âm nào, càng kinh động cả Hổ tộc. "Đại ca, người này e là đến không có ý tốt, nhưng Hổ tộc chúng ta gần đây căn bản không gây sự với..." Nói đến đây, Đại La Hổ tộc còn lại mắt trợn tròn, như thể nghĩ ra điều gì đó.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, luồng hắc mang đó lại xuất hiện.

Lại một Đại La Hổ tộc, thân vẫn! "Tam đệ!!" Hổ Phong lập tức mắt muốn nứt ra, Hổ tộc của mình chỉ có ba Đại La, bây giờ chết hai, thực lực chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Quan trọng nhất là, hôm nay mình e là cũng khó sống! "Các hạ, Hổ tộc ta đã gia nhập Thiên Đình, nếu các hạ ép người quá đáng, Thiên Đình chắc chắn sẽ ra mặt cho Hổ tộc ta.

Nếu ta không đoán sai, các hạ hẳn là người của Thương Minh." Hổ Phong trầm giọng nói. "Chuyện trước kia đúng là Hổ tộc ta không đúng, Hổ tộc ta nguyện ý bồi thường gấp đôi!" Hổ tộc gần đây căn bản không kết thù với ai.

Hơn nữa thuận lợi gia nhập Thiên Đình, mình còn được một chức Đại tướng quân, thế lực của Hổ tộc không yếu.

Cho nên khả năng lớn nhất chính là Thương Minh đến tìm thù.

Nhưng cho dù Hổ Phong có thông minh đến đâu, cũng không thể ngờ Thương Minh lại vì một Thái Ất Kim Tiên mà đại động can qua, trực tiếp giết hai Đại La của Hổ tộc hắn, không sợ lửa giận của Thiên Đình sao?

Hiện tại, hắn cũng chỉ có thể giấu lửa giận trong lòng, đợi đến khi

mình thoát hiểm, hắn lập tức báo cáo lên Thiên Đình, bắt Thương Minh phải trả giá đắt.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói truyền đến. "Bồi thường?

Ngươi bồi thường không nổi đâu!" Hổ Phong lập tức cảm thấy không ổn, giơ Lang nha bổng lên chuẩn bị chạy trốn, cố gắng dùng đại trận để kìm chân kẻ thần bí kia.

Tuy nhiên...

Chương 63

một bóng người mặc áo choàng đen xuất hiện bên cạnh hắn, thanh trường kiếm đoạt mệnh kia trực tiếp đâm xuyên qua thân thể hắn.

Hổ Phong chết trong sự không cam lòng và kinh hoàng!

Ba vị Đại La của Hổ tộc, toàn diệt!

Thấy cảnh này, các tộc nhân Hổ tộc chạy đến đều kinh hãi tột độ. "Mau chạy!

Tộc trưởng bọn họ đều chết rồi, mau chạy!" Các tộc nhân Hổ tộc nháo nhào bỏ chạy.

Chỉ là, không biết từ lúc nào, toàn bộ linh sơn của Hổ tộc đều đã bị một đám người mặc đồ đen bao vây. "Tất cả người của Hổ tộc, toàn bộ giết chết!" Người áo choàng đen vừa giết Hổ Phong lạnh lùng nói.

Những người mặc đồ đen hành động cực nhanh, tuy chỉ có trăm người, nhưng lại tàn sát toàn bộ Hổ tộc trên linh sơn.

Từ Đại La trở lên, đến những con hổ con mới sinh, không một ai sống sót!

Cả linh sơn, tràn ngập một mùi máu tanh nồng nặc.

Mệnh lệnh này, là do Huyền Tùng hạ đạt.

Ngay cả Kế Đô đến chấp hành, cũng cảm thấy vị Chỉ tiên sinh kia máu lạnh vô tình.

Nhưng Huyền Tùng biết, ở Hồng Hoang rộng lớn này, ngươi yếu đuối, sẽ có người bắt nạt ngươi!

Người không ác, đứng không vững!

Thương Minh trỗi dậy, không thể thiếu giao dịch qua lại, cũng không thể thiếu việc lộ của cải.

Của cải làm động lòng người a!

Cho dù có bốn vị Chuẩn Thánh trấn giữ, vẫn có người ôm lòng may mắn, cũng có người như Hổ Phong, nghĩ rằng có người chống lưng thì sẽ không sao.

Hiện tại Thương Minh chính là lúc cần giết gà dọa khỉ, Hổ tộc đâm đầu vào, vậy thì Hổ tộc đáng đời!

Nếu sư tôn đã giao trọng trách cho cậu, cậu nhất định sẽ hoàn thành một cách hoàn hảo.

Đây cũng là lý do vì sao Lâm Huyền để Huyền Tùng xuất sơn.

Thằng nhóc này chuyên tu thận trọng chi đạo.

Hiểu sâu sắc đạo lý nhổ cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Hắn ra tay, chắc chắn gà chó không tha, không để lại chút hậu họa nào!

Tiếp đó, một tướng lĩnh Ma tộc lại lấy ra một linh bảo trông giống la bàn, nhỏ lên đó một giọt máu của Hổ Phong, dò xét một hồi. "Đại thống lĩnh, trong cả ngọn núi, đã không còn bất kỳ Hổ tộc nào sót lại!" Nói câu này, thân thể của vị tướng lĩnh Ma tộc kia cũng có chút run rẩy.

Không phải sợ hãi, mà là hưng phấn!

Ma tộc, là những sát thủ bẩm sinh.

Không chỉ vì sự lặng lẽ, ra tay tàn nhẫn của họ, mà còn vì tố chất tâm lý mạnh mẽ.

Sát lục chỉ khiến họ mạnh mẽ hơn, chứ không làm cho họ cảm

thấy sợ hãi.

Những năm tháng ở cực Tây, bọn họ sắp ngột ngạt đến phát điên rồi.

Hiện tại được tàn sát một trận, thân tâm đều thoải mái.

Kế Đô tuy cảm thấy vị Chỉ tiên sinh kia có chút lạnh lùng vô tình, nhưng trong lòng lại càng thêm tán thưởng thậm chí là kính phục y, đối với mệnh lệnh của y, cũng không còn chống đối như vậy. "Thu thập hết tất cả linh vật trân bảo của Hổ tộc, chúng ta đi đến nơi tiếp theo!" Kế Đô phân phó.

Tinh nhuệ Ma tộc hành động nhanh chóng, rất nhanh cả linh sơn của Hổ tộc đã không còn tung tích.

Không lâu sau khi họ rời đi, một bóng người xuất hiện, chính là phân thân Chỉ Nhân của Huyền Tùng.

Nhìn mọi thứ trong linh sơn của Hổ tộc, cậu lấy ra một ngọc giản viết viết, vẽ vẽ lên trên. "Ma tộc làm việc cũng không tệ, gọn gàng dứt khoát, năng lực chấp hành cực mạnh, nhưng vẫn có chút thiếu sót nhỏ." Chỉ thấy Huyền Tùng đưa tay ra, trực tiếp bắt lấy một luồng tàn hồn trong tay. "Dùng tàn hồn dung nhập vào pháp trận, cũng khó trách Kế Đô thống lĩnh không nhìn ra, đáng tiếc, ngươi gặp phải tổ tông của việc chơi trận pháp rồi!" "Đừng...

đừng..." Trong luồng tàn hồn đó, xuất hiện khuôn mặt kinh hoàng của Hổ Phong, đáng tiếc lời cầu xin của hắn không có chút tác dụng nào.

Huyền Tùng điểm một ngón tay, luồng tàn hồn liền hoàn toàn tan biến.

Không còn một chút động tĩnh nào.

Mà Huyền Tùng lại tuần tra một lượt, lại lần nữa dùng bí pháp

làm rối loạn thiên cơ mười lần, sau đó xoay người rời đi.

Tuy không biết sư tôn làm thế nào mà liên lạc được với những người của Ma tộc, nhưng thân phận của Ma tộc chung quy cũng có chút nhạy cảm.

Nếu đuôi không sạch sẽ, vẫn sẽ gây ra không ít phiền phức.

Họa hoạn, loại bỏ từ gốc rễ, đơn giản hơn nhiều so với việc giải quyết sau này!

Hơn nữa Ma tộc kiêu ngạo, chẳng lẽ Huyền Tùng cậu lại không kiêu ngạo?

Hiện tại xem ra, đám Ma tộc này, có thể dùng được.

Về phần vì sao Lâm Huyền nhất định phải để Kế Đô bọn họ ra tay, thực ra rất đơn giản.

Bởi vì không có người để dùng, cũng không có người thích hợp hơn để dùng!

Thương Minh có Tứ Đại Trưởng Lão, đều là Chuẩn Thánh, đối phó với một Hổ tộc nhỏ bé, dễ như trở bàn tay.

Nhưng giết gà sao dùng dao mổ trâu?

Mà ngoài Chuẩn Thánh ra, cường giả Đại La cũng chỉ có Huyền Lang, Bạo Hùng, Huyền Vực ba người.

Hơn nữa, ba người này cũng không gọn gàng như Ma tộc.

Cũng không biết qua bao nhiêu ngày, một bóng người đáp xuống linh sơn của Hổ tộc, có chút bất mãn nói. "Hổ Phong đại tướng quân, Kế Mông đại nhân đã nói để ngươi mau chóng đến nhậm chức, sao ngươi sau khi trở về lại không có tin tức gì?

Kế Mông đại nhân đã có chút tức giận..." Nhưng khi hắn vừa bước vào linh sơn của Hổ tộc, một mùi máu tanh liền xộc vào

mặt.Đập vào mắt là một vùng đỏ ngầu máu tươi, xác chết khắp nơi!

Cảnh tượng đó, thảm không nỡ nhìn!

Đương nhiên, thứ thu hút sự chú ý nhất, chính là ba thi thể hổ lớn nhất!

Tuy đã chết, nhưng uy áp Đại La trên đó là thật.

Tinh phách, tinh huyết có giá trị nhất trên người đám Hổ tộc này đều đã bị Ma tộc mang đi, thi thể tuy có không ít giá trị, nhưng để có hiệu quả răn đe, liền để lại. "Cái này..." Người đến lập tức giật mình kinh hãi, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng, hoảng hốt, dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Thiên Đình!

Sau khi chính thức thành lập, thanh thế của Thiên Đình ngày càng lớn mạnh, thu nạp vạn tộc, dần dần đã có thế đối đầu với Vu tộc.

Thập Đại Yêu Thần của Thiên Đình, tuyệt đối là những nhân vật có địa vị cực cao.

Phủ đệ của Kế Mông, hùng vĩ tráng lệ.

Yêu Thần Kế Mông ở trạng thái hình người là một tráng hán, thực lực Đại La đỉnh phong, thậm chí chỉ còn nửa bước là có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, được Đế Tuấn xem trọng. "Đại...

đại nhân... xảy... xảy ra chuyện... xảy ra chuyện..." Yêu tộc vừa đến Hổ tộc lúc nãy loạng choạng chạy vào, miệng không ngừng la lớn. "Chuyện gì mà hoảng hốt vậy?" Kế Mông tức giận quát.

Người đó trực tiếp quỳ xuống đất, la lên: "Kế Mông đại nhân, Hổ Phong... chết rồi...

Hổ tộc ở Hổ Vân Sơn... toàn diệt!" "Cái gì!?" Kế Mông hai mắt trợn tròn, dẫn người đến linh sơn của Hổ tộc.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Kế Mông lửa giận ngút trời!

Năm đó Hổ tộc quy phục, hắn còn vui mừng một hồi.

Tuy Thập Đại Yêu Thần cùng thuộc Thiên Đình, nhưng có người là có giang hồ, có phân tranh.

Thập Đại Yêu Thần cũng tranh giành đấu đá lẫn nhau.

Chương 64

Hổ tộc có ba Đại La, Hổ Phong lại là cường giả Đại La hậu kỳ, về dưới trướng hắn, có thể tăng cường không ít sức mạnh cho hắn.

Kế Mông vui mừng, liền trực tiếp cho chức Đại tướng quân.

Nhưng bây giờ, đừng nói Hổ Phong chết, ngay cả toàn bộ Hổ tộc trên núi cũng chết sạch!

Đây chính là đang tát vào mặt Kế Mông hắn, tát vào mặt Yêu tộc hắn.

Hơn nữa, có thể lặng lẽ tàn sát Hổ tộc, chứng tỏ thực lực của kẻ đến cực mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Kế Mông hắn.

Kế Mông dùng tốc độ nhanh nhất báo cáo cho Đế Tuấn. "Hổ tộc ở Hổ Vân Sơn, toàn bộ chết rồi!?" Đế Tuấn ngồi ở vị trí cao nhất, mắt híp lại, lóe lên một tia tàn nhẫn.

Ở vị trí này nhiều năm, khí tức thượng vị giả trên người hắn, càng thêm nồng đậm.

Nhất cử nhất động, đều có thể nhiếp tâm phách người. "Đã tra ra là ai làm chưa?" "Khải bẩm bệ hạ, ta đã dẫn người đi điều tra mấy lần, không có bất kỳ manh mối nào, hiện trường không để lại bất kỳ dấu vết nào, ngay cả thiên cơ cũng bị làm rối loạn, căn bản không thể tính toán ra được gì." Bạch Trạch đáp.

Chưa đợi Đế Tuấn tiếp tục hỏi, lúc này lại có một bóng người bước vào đại điện, vừa vào liền nói: "Khải bẩm bệ hạ, đại tướng Mặc Huy của ta thảm tử trong động phủ, xin bệ hạ chủ trì công đạo!" Bóng người này, chính là một trong Thập Đại Yêu Thần của Thiên Đình, Anh Chiêu.

Mà Mặc Huy, chính là Đại La yêu tướng dưới trướng y.

Khi Anh Chiêu đến bẩm báo, trong Thiên Đình, tất cả Yêu tộc đều ngẩn người.

Trước có Hổ tộc ở Hổ Vân Sơn toàn diệt, giờ lại có yêu tướng dưới trướng Anh Chiêu thân tử!

Đây, chẳng lẽ là một cuộc tàn sát nhắm vào Yêu tộc?

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn lửa giận bùng lên.

Đây là đang khiêu chiến quyền uy của Thiên Đình hắn. "Bệ hạ, có khả năng là Vu tộc động tay động chân không?" có yêu thần lên tiếng.

Kết quả Bạch Trạch trực tiếp phủ nhận. "Đám người Vu tộc kia làm việc đều thích dùng vũ lực giải quyết, cho dù là tàn sát Hổ tộc ở Hổ Vân Sơn, cũng không thể lặng lẽ như vậy.

Khi ta đi điều tra, phát hiện không có bất kỳ tộc nhân Hổ tộc nào sót lại, ngay cả thiên cơ cũng đã bị nhiễu loạn, đây là một hành động có kế hoạch và tổ chức!" Đột nhiên, lại có yêu tộc đến báo. "Khải bẩm bệ hạ, gần đây Hồng Hoang nhiều lần xảy ra thảm án lớn, bao gồm nhưng không giới hạn ở Yêu tộc!

Thủ đoạn đều cực kỳ tàn nhẫn, thi thể người chết đều có tàn dư, nhưng chân linh đều vỡ nát, hơn nữa hiện trường đều có dấu vết thiên cơ bị làm rối loạn." Yêu này thuộc tộc Liệp Ưng, tốc độ nhanh, cũng cực kỳ nhạy bén, loại yêu tộc này, thường là trinh sát hoặc người dò la tình báo của Thiên Đình.

Lúc này, cả Thiên Đình, lại một phen im lặng.

Vừa rồi bọn họ còn tưởng rằng đây là một người nào đó hoặc thế lực nào đó nhắm vào Yêu Đình, bây giờ xem ra dường như không phải như vậy. "Những sinh linh thảm tử đó, đều có điểm chung gì?" Bạch Trạch hỏi. "Những sinh linh chết đi này, các loại chủng tộc...

đều có..." Nói đến đây, lời nói của yêu tộc kia hơi ngừng lại. "Theo chúng ta điều tra, những yêu tộc này nếu thật sự muốn nói có điểm chung gì, thì đó là...

đã ra tay với thương nhân của Thương Minh!" Ầm!

Trong nháy mắt, bất kể là yêu thần có mặt, hay là Đế Tuấn, trong lòng đều chấn động mạnh.

Thương Minh!

Bọn họ đã có thể khẳng định cái chết của những sinh linh này, đều có liên quan đến Thương Minh. "Hay cho một Thương Minh, lại dám ra tay với Yêu tộc của Thiên Đình ta!?" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng.

Yêu tộc vừa lập.

Với việc đánh lui Vu tộc đã tạo dựng được không ít uy tín, thu nạp rộng rãi cường giả đại yêu, có Đế Tuấn thống soái, lực ngưng tụ cực kỳ mạnh mẽ.

Những năm nay, ngoài việc có ma sát với Vu tộc, các thế lực còn lại ở Hồng Hoang, đều không dám đối đầu với Thiên Đình.

Đế Tuấn kiêng dè Thương Minh, không sai.

Nhưng yêu tướng dưới trướng đã tử trận, nếu hắn là Yêu Hoàng mà không có hành động gì thì làm sao phục chúng, làm sao thu phục lòng quân yêu? "Bệ hạ... theo tình báo chúng ta nhận được, Vu tộc... một Đại Vu, vì ra tay không biết nặng nhẹ, cũng đã đánh chết một thương nhân của Thương Minh... sau đó, Đại Vu đó cũng chết rồi." Yêu tộc báo tin lại lần nữa lên tiếng.

Chúng yêu: ???

Bọn họ đều kinh ngạc.

Trừ những cường giả tán nhân như Tam Thanh, Hồng Hoang hiện

tại chỉ có ba thế lực lớn mạnh nhất.

Vu tộc, Thiên Đình, Thương Minh.

Vu tộc và Thiên Đình những năm nay, thanh thế cực kỳ lớn mạnh, cường giả như mây.

Thương Minh thì tương đối kín tiếng.

Nhưng bây giờ, Thương Minh không ra tay thì thôi, ra tay thì kinh người?

Vừa ra tay, đã đắc tội hai đại thế lực?

Thương Minh, gan lớn thật!

Nếu Đế Tuấn đòi lại công đạo cho yêu tướng dưới trướng, là vì thể diện của Yêu Đình.

Thì Tổ Vu của Vu tộc, mới thật sự là bao che khuyết điểm!

Các Tổ Vu, là do mười hai giọt tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành.

Mà Vu tộc, là do tinh huyết của các Tổ Vu hóa thành.

Trong đó, Đại Vu, càng tương đương với con cái của Tổ Vu, nếu Đại Vu thân tử, chắc chắn sẽ khiến Vu tộc nổi giận. "Không vội, cứ để Vu tộc dò đường trước.

Bây giờ, lập tức tung tin, là Thương Minh đang tìm thù.

Chúng ta, cũng chuẩn bị thảo phạt Thương Minh!" Đế Tuấn thần sắc biến ảo.

Lúc này, trong bộ lạc của Nhục Thu. "Ngươi nói, Kim Mang chết rồi!" Nhục Thu là Kim chi Tổ Vu, một đôi mắt vô cùng sắc bén.

Lúc này hắn lửa giận bùng lên, Đại Vu thân tử, đây là đang khiêu khích uy nghiêm của hắn. "Đám Yêu tộc kia, là sống không kiên nhẫn rồi sao?" Nhục Thu đầu tiên nghi ngờ, chính là Yêu tộc. "Nhục Thu

Tổ Vu, gần đây Hồng Hoang đều đang lan truyền, Thương Minh đang tìm thù, Kim Mang đại nhân hình như... mấy hôm trước đúng là đã đánh chết một thương nhân của Thương Minh, lúc này mới chết, ngay cả Yêu tộc cũng có không ít đại yêu thân tử." một Vu tộc lên tiếng. "Thương Minh!!?" Nhục Thu lắc mình hóa thành chân thân Tổ Vu, bước lớn về phía Đông Hải.

Động tĩnh hắn tạo ra không nhỏ, lập tức kinh động các Tổ Vu còn lại "Nhục Thu định đi làm gì vậy?

Khí thế hùng hổ tìm ai đánh nhau?" "Nghe nói Kim Mang của bộ lạc Nhục Thu bị người của Thương Minh đánh chết rồi, Nhục Thu chắc là muốn đến đảo rùa kia." "Thương Minh dám giết Đại Vu của Vu tộc ta?

Ta bây giờ đi lật tung Thương Minh, cướp hết mỹ tửu mỹ thực của bọn họ về đây." "....." Một đám Tổ Vu đồng loạt lên tiếng.

Hậu Thổ lại rơi vào trầm tư.

Động tĩnh ở Hồng Hoang, nàng vẫn luôn quan tâm.

Chuyện Thương Minh báo thù, chính là điểm nóng nhất gần đây ở Hồng Hoang.

Nhưng Hậu Thổ cũng không phải trẻ con ba tuổi, sự lương thiện của nàng cũng chỉ là tương đối.

Nàng cũng thiên vị, thiên vị Vu tộc!

Thương Minh đã dám ra tay với Vu tộc, thì phải chịu đựng lửa giận của Vu tộc. "Đừng nói nhiều nữa, chuẩn bị đánh nhau!

Cướp của Thương Minh kia!" Đế Giang đứng dậy, các Tổ Vu còn lại đều hưng phấn.

Sau khi Thiên Đình tung ra tin tức.

Cũng đã gây ra một trận chấn động ở Hồng Hoang.

Gần đây Hồng Hoang xảy ra nhiều vụ thảm án, hoặc là bị diệt tộc, hoặc là bị giết hại tàn nhẫn.

Chương 65

Trong đó, không thiếu đại tộc, cũng không thiếu cường giả Đại La.

Sinh linh Hồng Hoang đều kinh hãi không thôi, sợ bị tên cuồng ma giết người đó tìm đến cửa.

Không ít sinh linh thậm chí là không dám ra khỏi cửa.

Bây giờ tin tức của Thiên Đình vừa tung ra, lập tức gây ra một phen xôn xao. "Ra tay giết người, là Thương Minh?" "Nhưng không đúng a!

Thương Minh không phải nói không tham gia tranh bá Hồng Hoang sao?

Vì sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?" "Ta nghe nói là vì những sinh linh này ra tay với thương nhân của Thương Minh, Thương Minh mới giết chết bọn họ!" "Hít!

Quá khủng bố, mấy hôm trước bạn tốt của ta còn mời ta đi cướp thương nhân của Thương Minh, bây giờ e là cỏ trên mộ đã cao ba mét rồi." "Nhưng lần này Thương Minh lại gây chuyện rồi!

Không chỉ giết không ít đại yêu của Thiên Đình, còn giết chết một Đại Vu của Vu tộc, một lúc đắc tội hai đại thế lực, Thương Minh thật sự gánh nổi không?" Trong Hồng Hoang, rất nhiều sinh linh đều đang bàn luận về chuyện này.

Thậm chí có chút không xem trọng Thương Minh, cảm thấy Thương Minh quá bốc đồng.

Đặc biệt là khi thấy Nhục Thu khí thế hùng hổ chạy đến Đông Hải, đều đang chờ xem náo nhiệt.

Đông Hải, trong tổ địa của Quy tộc.

Tứ Đại Trưởng Lão của Thương Minh tề tựu. "Đại chưởng quỹ, lần tàn sát ở Hồng Hoang này, thật sự là Thương Minh chúng ta ra tay?" Minh Hà hỏi.

Đối với chuyện này, y cũng có nghe nói. "Giết người của Thương Minh ta, nếu Thương Minh ta không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng phải là nói Thương Minh ta yếu đuối dễ bị bắt nạt sao?" Huyền Lang mỉm cười.

Xem như là thừa nhận một cách gián tiếp.

Trấn Nguyên Tử mấy người lại một phen kinh ngạc.

Xem ra trước kia, bọn họ căn bản chưa nhìn rõ toàn bộ diện mạo của Thương Minh.

Bọn họ có nghe nói, người ra tay cực kỳ tàn nhẫn, thực lực mạnh mẽ, cho dù là Đại La cũng là một đòn tất sát!

Nhân vật như vậy, e lại là một vị Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên họ đã nghĩ sai.

Kế Đô hiện tại chỉ là Đại La đỉnh phong, chỉ là mượn ưu thế của Ma tộc, mới làm được một đòn tất sát!

Nhưng dù sao đi nữa, thủ đoạn và nội tình của Thương Minh, cũng đủ khiến họ kinh hãi một trận.

Còn việc Thương Minh bao che, cũng khiến họ yên tâm! "Nhưng chuyện này làm có phải quá lỗ mãng rồi không, đồng thời đắc tội cả hai tộc Vu Yêu, e là Minh chủ không ra tay, khó mà giải quyết ổn thỏa!" Tây Vương Mẫu có chút lo lắng nói. "Chuyện này, còn chưa cần đến Minh chủ ra tay." Huyền Lang lại nói.

Trấn Nguyên Tử và những người khác trong lòng không yên, Minh

chủ không ra tay mà muốn chống lại hai tộc Vu Yêu, chỉ dựa vào họ chắc chắn là không được, vậy tức là Thương Minh còn có nội tình chưa xuất hiện.

Nhưng họ biết, gia nhập Thương Minh, là cơ duyên lớn của mình, bắt buộc phải thể hiện giá trị của mình.

Lâm Huyền cũng biết, đây chính là một trận chiến sinh tử của Thương Minh, phải thắng, và nhất định có thể thắng!

Đúng lúc này, một trận cuồng phong ập đến, sóng biển cuồn cuộn.

Một bóng người khổng lồ bước vào biển, dấy lên sóng to gió lớn, hướng về đảo rùa. "Tổ Vu Nhục Thu, chiến lực phi phàm, ta đi gặp y một phen!" Minh Hà ra tay đầu tiên.

Đứng trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Nguyên Đồ A Tỳ lượn lờ bên cạnh y.

Khoảnh khắc rời khỏi đảo rùa, phảng phất như có biển máu đổ xuống, nghiệp lực vô tận cuốn tới. "Đến hay lắm!" Nhục Thu tay cầm một cây búa lớn chém xuống.

Vu tộc bọn họ không có nguyên thần, không biết điều khiển linh bảo.

Nhưng cây búa này, là do Nhục Thu dùng Hỗn Độn vẫn thiết chế tạo, cứng rắn vô cùng, sắc bén phi thường.

Đối mặt với cây búa của Nhục Thu, Minh Hà không dám đỡ cứng.

So kè lực đạo với Tổ Vu, điên rồi sao?

Đại chiến ở Đông Hải, cũng đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Thương Minh nếu hôm nay không trụ được, vậy thì cách ngày bị diệt vong không xa.

Nhưng!

Nếu Thương Minh trụ được, vậy thì sẽ hoàn toàn đứng vững gót chân ở Hồng Hoang!

Minh Hà là đại năng Chuẩn Thánh, sau khi được Lâm Huyền nhắc nhở, y đi con đường Huyết Hải Đại Đạo, lại có mấy kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo bên người.

Mà Nhục Thu là một trong các Tổ Vu, trời sinh có Kim chi pháp tắc, đồng thời tinh tu Cửu Chuyển Huyền Công, nhục thân mạnh mẽ, trong các Tổ Vu cũng được coi là cường giả.

Hai người đánh qua đánh lại, hai luồng pháp tắc chi lực va chạm, gây ra chấn động trời đất.

Không bao lâu, trên Đông Hải lại có hơn mười luồng khí tức mạnh mẽ hạ xuống.

Đế Giang và các Tổ Vu khác đã đến.

Minh Hà không dám đánh với Nhục Thu nữa, lùi về trên đảo rùa.

Đám Tổ Vu này giỏi nhất là đánh hội đồng, thêm một Tổ Vu nữa, mình sẽ không chịu nổi, nếu đến hai ba người, mình e là sẽ bị đánh chết tươi. "Phì!

Đồ rùa rụt cổ!" Nhục Thu mắng một câu.

Lâm Huyền: ???

Ngươi có phải đang chửi ta không?

Mười một vị Tổ Vu đến nơi, ngay cả trời đất cũng biến sắc, hiện tại các Tổ Vu của Vu tộc, đã có tám vị thành tựu Chuẩn Thánh vị, các Tổ Vu còn lại cho dù chưa bước vào Chuẩn Thánh, cũng không còn xa nữa.

Như Đế Giang, lão đại của các Tổ Vu, sắp bước vào Chuẩn Thánh

trung kỳ rồi.

Cũng vào lúc này, một cái mai rùa nhỏ không ngừng xoay tròn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, tiếp đó lại có một bóng người xuất hiện. "Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!" Huyền Minh một tay nắm chặt mai rùa, nhìn đảo rùa với vẻ mặt hưng phấn.

Tiếp đó quay đầu lại nhìn: "Đại ca, sao các huynh cũng ở đây?" Các Tổ Vu: ???

Bọn họ cũng không ngờ Huyền Minh lại xuất hiện lúc này!

Đến đây, Thập Nhị Tổ Vu tề tựu!

Đế Giang đơn giản kể lại sự việc. "Thương Minh?

Dám ra tay với Vu tộc ta?

Đánh nó!" nói đến đây, Huyền Minh dừng lại: "Nhưng có một người, ta muốn mang về Vu tộc." "Ai vậy!

Ngươi thích ai rồi?

Bọn ta đi đánh ngất hắn mang về cho ngươi..." Chúc Cửu Âm lập tức nói.

Các Tổ Vu khác cũng hưng phấn không thôi, có cảm giác như em gái đã lớn.

Nếu tiểu muội cũng có thể nhanh chóng tìm một người đàn ông thì tốt rồi, vậy thì tiểu muội có thể hành hạ người đàn ông đó, chứ không phải hành hạ bọn họ!

Tuy nhiên, đúng lúc các Tổ Vu thấy Huyền Minh sắp quên mất chuyện chính, một vầng mặt trời từ trên trời hạ xuống...

Khi vầng mặt trời đó hạ xuống, khí tức nóng bỏng đó, khiến cả Đông Hải sôi trào.

Khi nhìn thấy bóng người bên trong vầng mặt trời đó.

Lập tức gây ra tiếng kinh hô của mọi người.

Yêu Hoàng Đế Tuấn!

Yêu Sư Côn Bằng!

Tiếp đó là năm Yêu Thần, cùng với hàng chục Đại La yêu tướng!

Cho dù Thái Nhất và những người khác vì trấn thủ Thiên Đình mà chưa đến, nhưng đội hình này, đã vô cùng hoành tráng.

Hơn nữa tất cả mọi người đều biết, Thiên Đình e là đến không có ý tốt! "Yêu tộc!?" Đế Giang sắc mặt nghiêm nghị. "Vu tộc, chúng ta đến không phải để tranh đấu với các ngươi, lần này đến, chỉ muốn Thương Minh, cho Yêu tộc ta một lời giải thích." Đế Tuấn lên tiếng.

Chương 66

"Hổ tộc ở Hổ Vân Sơn, yêu tướng Mặc Huy... thảm tử trong tay Thương Minh, nếu Thương Minh không cho một lời giải thích hợp lý, chuyện này, Thiên Đình ta nhất định sẽ không bỏ qua!" Vu Yêu hạ xuống!

Đều vì Thương Minh mà đến.

Điều này đã gây ra một phen xôn xao trong Hồng Hoang, không ít sinh linh đều rất tò mò, Thương Minh lấy đâu ra tự tin. "Thương Minh này, thật biết gây chuyện, hai tộc Vu Yêu hợp lực thảo phạt, Thương Minh lần này toi rồi?

Nghe nói Thương Minh cực giàu, sư huynh, chúng ta trà trộn vào cướp một phen?

Lấy được một kiện tiên thiên linh bảo, chúng ta đều lãi to!" Chuẩn Đề la lên.

Hai người bọn họ, thật sự là nghèo sợ rồi.

Đất Tây phương bị hủy, một mảnh cằn cỗi.

Có chút lợi ích, bọn họ liền muốn chiếm. "Không!

Lần này Thương Minh e là sẽ ổn.

Người bán được mọi thứ kia thân phận thần bí, thực lực mạnh mẽ, hai tộc Vu Yêu chưa chắc đã động được đâu!

Nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận, nếu thật sự xảy ra hỗn chiến, thì nhanh chóng đi kiếm chút lợi ích." Tiếp Dẫn nói xong, Chuẩn Đề vội vàng gật đầu.

Hai tộc Vu Yêu thảo phạt Thương Minh, có thể nói là chuyện lớn

nhất sau khi Thánh Nhân giảng đạo.

Lúc này, trong Thương Minh, mấy bóng người hiện ra. "Các vị đạo hữu có nhầm lẫn gì không!

Thương Minh ta nhà nhỏ nghiệp nhỏ, sao dám ra tay với Thiên Đình và Vu tộc?" Huyền Lang cười nói.

Hiện tại Huyền Lang một thân cung phục trắng, chưa nói đến dung mạo, chỉ riêng khí độ đã phi thường.

Cho dù đối mặt với các bá chủ Hồng Hoang, cũng vẫn ung dung tự tại. "Mụ đàn bà nhà ngươi, có phải là dám làm không dám nhận không!

Không phải Đại Vu của tộc ta giết người của Thương Minh các ngươi, nên các ngươi báo thù sao?

Kim Mang kỹ năng không bằng người chúng ta không nói gì, nhưng Thương Minh các ngươi cũng phải chịu đựng lửa giận của Vu tộc ta!" Đế Giang tức giận nói.

Pháp tắc trên người Thập Nhị Tổ Vu bắt đầu xoay chuyển, thanh thế đó hùng vĩ vô cùng, ngay cả bầu trời cũng biến sắc.

Trấn Nguyên Tử và những người khác sắc mặt hơi biến.

Nhưng không hề có chút lùi bước nào.

Họ tin Thương Minh, càng tin Minh chủ. "Trong Hồng Hoang, nói cho cùng, chính là kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, ngươi có thể giết ta, ta cũng có thể giết ngươi.

Thương Minh ta hòa khí sinh tài, nhưng cũng sẽ không để người khác bắt nạt." Một giọng nói vang lên, tầm mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về đó.

Tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc.

Bóng người này, mọi người đều khá quen thuộc.

Thương Minh, Huyền Đạo Nhân!

Thương Minh, là lấy Quy tộc làm chủ thể.

Thậm chí rất nhiều người đều nghi ngờ, Thương Minh chính là do vị Huyền Đạo Nhân này chủ đạo. "Hôm nay, ta đứng ở đây, nếu Vu tộc các ngươi có thể khiến ta lùi lại nửa bước, thì Thương Minh ta nguyện ý bồi lễ xin lỗi Vu tộc, thậm chí, Vu tộc có thể đưa ra bất kỳ điều kiện nào với Thương Minh ta.

Nếu Vu tộc không làm được, thì Vu tộc phải xin lỗi Thương Minh ta!" Lời của hắn vừa dứt, lập tức tất cả mọi người đều một phen xôn xao.

Lập ra một ván cược như vậy, Huyền Đạo Nhân này tự tin đến mức nào?

Chẳng lẽ hắn không biết Vu tộc nổi tiếng với sức mạnh cường đại, phòng ngự của Huyền Đạo Nhân này có mạnh, cũng không đến mức này chứ!

Đúng là ngông cuồng!

Các Tổ Vu của Vu tộc sắc mặt đều biến đổi.

Cảm thấy Lâm Huyền đang sỉ nhục bọn họ. "Nửa bước?

Nếu ta một quyền đánh chết ngươi, ngươi đừng có trách ta!" Tổ Vu Cường Lương cười lớn nói. "Đại ca, chính là hắn!

Hắn chính là người ta tìm!" Huyền Minh đột nhiên la lớn.

Các Tổ Vu lũ lượt nhìn về phía Lâm Huyền. "Trông gầy gầy yếu yếu, không biết thực lực thế nào, nếu em gái thích, tự nhiên là phải mang về Vu tộc.

Cường Lương lát nữa ra tay đừng đánh chết, nửa sống nửa chết là

được." Đế Giang nói. "Đại ca, đừng nói bậy, không phải thích, mà là hắn có ích với ta." Huyền Minh giải thích, nhưng ánh mắt của các Tổ Vu trở nên càng thêm kỳ quái.

Lâm Huyền: ???

Tình huống gì đây.

Ta chỉ muốn yên tĩnh tỏ vẻ một chút, sao ánh mắt của mấy vị Tổ Vu này nhìn ta không đúng rồi?

Đế Giang tiếp tục nói: "Nếu chúng ta thắng cược, cũng không cần gì khác, chỉ cần ngươi đi theo chúng ta, thì ân oán giữa Vu tộc và Thương Minh, xóa bỏ hoàn toàn." Lâm Huyền ngơ ngác, đây lại là tình huống gì.

Đánh cược thì đánh cược, cướp người này không đúng rồi!

Cũng không đợi Lâm Huyền phản ứng, Cường Lương đã ra tay. "Cường Lương là Lôi chi Tổ Vu, sức mạnh sấm sét, bá đạo, mạnh mẽ.

Nếu muốn hạ gục Huyền Đạo Nhân này, e là có chút khó, nhưng để hắn lùi lại nửa bước, e là dễ như trở bàn tay." Côn Bằng cười lạnh.

Bóng ma mà Lâm Huyền để lại cho y, đến giờ vẫn chưa tan.

Mà lúc này Đế Tuấn nghĩ là, Tổ Vu hình như đã không chuẩn bị gây chuyện lớn nữa, nhưng Yêu tộc hắn không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Trong Thương Minh, hắn nhìn không thấu nhất chính là Huyền Đạo Nhân này, nếu hắn bị bắt đi, uy hiếp của Thương Minh sẽ nhỏ đi không ít.

Đế Tuấn tham vọng không nhỏ, thậm chí, muốn sáp nhập Thương

Minh vào Thiên Đình!

Cường Lương ra tay, sấm sét bao quanh.

Một quyền tung ra, Đông Hải rung chuyển, trên bầu trời sấm sét không ngừng lóe lên.

Tổ Vu không có nguyên thần, nhưng pháp tắc chi lực là bẩm sinh, Cửu Chuyển Huyền Công khiến họ sức mạnh vô cùng.

Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, Lâm Huyền không hề có chút né tránh nào. "Ầm!!!" Cường Lương ra tay cương mãnh, nhưng đợi đến khi bụi mù lắng xuống, Lâm Huyền lại đứng yên không hề hấn gì.

“Vô lực!” Lâm Huyền cười khẩy.

“Hỗn xược!” Cường Lương lại ra tay lần nữa.

Nếu vừa rồi vì không muốn đánh chết tên em rể hờ này mà hắn chỉ dùng sáu phần lực.

Thì bây giờ, chính là mười phần trọn vẹn.

Thế nhưng, sau khi một đòn này hạ xuống, Lâm Huyền vẫn an toàn vô sự.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều chấn kinh.

“Huyền Đạo Nhân này, thảo nào lại có tự tin như vậy!” Không ít người cảm thán.

Cường Lương nhìn lại nắm đấm của mình, trăm mối không có lời giải.

Một quyền này của mình, cho dù là Đế Tuấn cứng rắn đỡ lấy, cũng phải bị đánh cho bầm dập mặt mày.

Tại sao ở đây lại không có tác dụng?

“Ngươi không được, để ta!” Chúc Dung tiến lên, lửa cháy ngút trời, nhưng vẫn vô công mà lui.

“Để ta thử xem!” Nhục Thu lại ra tay.

“Trong Thập Nhị Tổ Vu, nếu bàn về mức độ tấn công sắc bén, Nhục Thu tuyệt đối có thể xếp hạng nhất, Huyền Đạo Nhân phòng ngự kinh người, nhưng Nhục Thu lại chuyên phá giáp.” Côn Bằng lại lần nữa nói ra phân tích của mình.

Không ít Yêu tộc cảm thấy rất có lý.

Nhục Thu ra tay, giơ chiếc búa lớn trong tay lên rồi bổ xuống.

Chương 67

"Phanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, y liền bị một luồng phản chấn cực mạnh đánh bay.

Lúc này, Nhục Thu cảm giác như mình vừa dùng toàn lực đánh chính mình một trăm quyền.

"Phụt" một ngụm máu tươi phun trào ra.

Đám Yêu tộc bên này đều nhìn về phía Côn Bằng.

Côn Bằng: .....

"Nhục Thu!" Các Tổ Vu vội vàng tiến lên, càng thêm lửa giận ngút trời.

"Ngươi muốn chết!" "Dừng lại!" Hậu Thổ quát lớn một tiếng, các Tổ Vu ngoan ngoãn dừng bước.

"Huyền đạo hữu, Vu tộc ta tài nghệ không bằng người, ở đây xin bồi lễ với Thương Minh." Hậu Thổ vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Mặc dù Nhục Thu và hai vị Tổ Vu khác không thành công.

Nhưng mà, Đế Giang mạnh nhất còn chưa ra tay cơ mà!

"Tiểu muội!" Đế Giang sốt ruột chết đi được, Tổ Vu bọn họ sao có thể chịu thua chứ?

Thế nhưng Hậu Thổ lại liếc mắt ra hiệu với Đế Giang, sau đó nhìn về phía Lâm Huyền: "Huyền Đạo Nhân, Thương Minh tự xưng cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán, việc này có thật không?" "Thật!

Chỉ cần trả được cái giá tương xứng, ngay cả tinh huyết Bàn Cổ

cũng có thể lấy được.

Bất quá, những vật phẩm quá quý giá cần phải được minh chủ phê chuẩn mới được." Lâm Huyền đáp lại.

Cuộc đối thoại của hai người đã khiến không ít người phải trầm tư.

Trả được cái giá tương xứng, ngay cả tinh huyết Bàn Cổ cũng có thể lấy được.

Cần phải được minh chủ phê chuẩn mới được!

Thập Nhị Tổ Vu chính là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, sự quý giá và giá trị của tinh huyết đó tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Còn Minh chủ mà Huyền Đạo Nhân nói!

Đó lại là nhân vật nào?

Lại có thực lực ra sao?

Khiến người ta phải suy tư sâu xa.

"Đi!" Hậu Thổ nhìn sâu vào Lâm Huyền một cái, các Tổ Vu dù không cam lòng nhưng vẫn đi theo.

Thấy Vu tộc rời đi, những người của Yêu tộc có chút kinh ngạc.

Vu tộc xưa nay không đạt được mục đích thì không bỏ qua, bây giờ lại thôi như vậy sao?

Vì Vu tộc rời đi, mọi tính toán của Đế Tuấn đều đổ bể.

"Tiểu muội, chuyện này lẽ nào cứ thế cho qua sao?" Đế Giang có chút bất mãn nói.

"Đại ca, huynh cứ nói xem huynh có chắc chắn phá được phòng ngự của Huyền Đạo Nhân không?" Một câu nói đã hỏi khó Đế Giang.

"Không chắc chắn lắm, nhưng không thử sao biết được?" "Huyền

Đạo Nhân kia sâu không lường được, Thương Minh lại càng sâu không lường được, ta có một dự cảm, nếu chọc vào Thương Minh, Vu tộc ta e rằng cách ngày diệt tộc không xa." Hậu Thổ thở dài một tiếng.

Nàng cảm thấy, trực giác của mình sẽ không sai.

Tất cả các Tổ Vu đều kinh ngạc.

Nghiêm trọng đến vậy sao?

Nói thật là bọn họ không tin.

"Thương Minh, quả thực không nên chọc vào quá nhiều, đại ca, huynh nghĩ thử xem, nếu có thể lấy được một giọt tinh huyết của Phụ thần từ Thương Minh, thì sẽ giúp Vu tộc tăng tiến đến mức nào?

Hơn nữa có Huyền Đạo Nhân kia ở đó, e rằng chúng ta không công phá được Thương Minh." Huyền Minh lên tiếng.

Sau khi Huyền Minh trở về, Hậu Thổ cuối cùng cũng cảm thấy gánh nặng trên vai mình nhẹ đi một chút.

Nếu Thương Minh thật sự thần kỳ như vậy, nàng còn muốn hỏi Thương Minh có phương pháp giúp Vu tộc tu luyện ra nguyên thần hay không.

"Thôi được rồi!

Lần này tha cho Thương Minh và cả tên Huyền Đạo Nhân đó.

Đã là người mà Huyền Minh muội tử để ý, vậy ta sẽ cho hắn một chút mặt mũi." Đế Giang lẩm bẩm mấy câu.

Huyền Minh: .....

Thật biết cách tìm lối thoát cho mình.

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, vì sao Cường Lương và Chúc

Dung đều ra tay, chỉ có mình ta bị thương?" Nhục Thu uất ức nói.

Y trăm mối không có lời giải a!

Sắc mặt Hậu Thổ trở nên kỳ quái, trước đó Nhục Thu đấu với Minh Hà, đã thuận miệng nói một câu "rùa rụt cổ".

Mà Huyền Đạo Nhân kia, chính là Quy tộc.

Nếu vì câu nói này mà làm Nhục Thu bị thương, thì lòng dạ của vị này, không phải là nhỏ nhen bình thường a!

Tại tổ địa Quy tộc, Lâm Huyền một mình đẩy lui Thập Nhị Tổ Vu, khiến mọi người ngây ngẩn.

Nếu chỉ là phòng ngự kinh người, thì cuối cùng cũng sẽ có cách phá giải, chủ yếu là, phòng ngự của Huyền Đạo Nhân dường như có thể phản lại sát thương, cái quái gì thế này, ai lên người đó bị thương.

Tự mình đánh mình?

"Huyền Đạo Nhân, đám Tổ Vu của Vu tộc không có não, nên mới trúng kế của ngươi.

Thiên Đình ta sẽ không lập bất cứ giao ước cá cược nào với ngươi đâu." Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Tổ Vu bị lừa, chứ hắn thì không.

Ai biết được có phải Huyền Đạo Nhân này đã có chuẩn bị, nên mới đẩy lui được Vu tộc không?

"Xin lỗi nhé, ta cũng không có ý định lập giao ước cá cược gì với Thiên Đình.

Thiên Đình không lui, Thương Minh ta lập tức sẽ tương trợ Vu tộc, tin rằng Vu tộc chắc chắn sẽ rất vui lòng, Thương Minh ta không tranh bá, chỉ chuyên nhắm vào Thiên Đình thôi." Lâm Huyền cười nói.

Đế Tuấn: ???

Ngươi có thể ra bài theo lẽ thường được không?

"Bệ hạ, Thương Minh này kiêu ngạo như vậy, Thiên Đình ta có gì phải sợ, sau này Thiên Đình ta, thấy người của Thương Minh là giết, xem hắn có sợ không!" Một vị Đại La Yêu Tướng lên tiếng, muốn nhân cơ hội nịnh nọt Đế Tuấn.

"Dám hỏi vị Yêu Tướng này xưng hô thế nào?" Lâm Huyền hỏi.

"Bản tướng Lôi Ảnh, là đại tướng thân cận của Yêu Hoàng!" Vị Yêu Tướng kia tự hào nói.

"Từ hôm nay trở đi, Thương Minh ta truy nã Yêu Tướng Lôi Ảnh, ai có thể giết được hắn, dựa vào bằng chứng, có thể đến Thương Minh ta lĩnh thưởng một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo!" Giọng Lâm Huyền không nhỏ, tay vung lên, một tấm bảng xuất hiện trong tay.

Trên đó ghi: Bảng truy nã Thương Minh.

Bên trong có một dòng chữ vàng lấp lánh.

Giết Yêu Tướng Lôi Ảnh, thưởng một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

"Bệ hạ... hắn... hắn..." Lôi Ảnh lập tức kinh hãi tột độ.

Bây giờ Hồng Hoang đang thịnh hành trảm thi chứng đạo, một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, ngay cả Chuẩn Thánh cũng phải xuống tay tranh đoạt.

Bây giờ Thương Minh vì truy nã hắn mà đưa ra cái giá như vậy?

Người vì tiền tài mà chết, chim vì miếng ăn mà vong, câu nói này ở Hồng Hoang cũng áp dụng được.

Tuy nói sau lưng hắn có Thiên Đình, nhưng cuối cùng cũng sẽ có

kẻ liều mạng.

Sau này, hắn nguy hiểm rồi a!

“Huyền Đạo Nhân, ngươi đừng quá đáng.” Đế Tuấn giận dữ nói.

Thế nhưng Lâm Huyền lại vung tay lần nữa, năm luồng sáng xuất hiện trước mặt hắn.

Khi những sinh linh kia nhìn qua, đều kinh ngạc đến ngây người.

Tiên thiên linh bảo, toàn bộ đều là Tiên thiên linh bảo, hơn nữa đều là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Năm kiện!

Dù là đại năng đỉnh cao nhất, dù là Đế Tuấn cũng không giàu có đến thế.

Thương Minh, quả thật là tài đại khí thô a!

“Yêu Hoàng bệ hạ, ngươi nói xem nếu ta lấy những linh bảo này ra truy nã Yêu Thần của Yêu tộc các ngươi, thậm chí là truy nã Yêu Hoàng, Yêu Sư của các ngươi, ngươi cảm thấy...

Chương 68

tỷ lệ thành công là bao nhiêu?" Lâm Huyền nhìn về phía Đế Tuấn.

Đối với Vu tộc, dùng cá cược là có thể ép bọn họ lui binh.

Nhưng đối với Đế Tuấn, không dùng chút thủ đoạn thì không được a!

Sau khi Lâm Huyền nói xong, toàn trường chìm trong tĩnh lặng.

Trọng thưởng tất có dũng phu!

Năm kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không chịu nổi sự cám dỗ như vậy.

Đế Tuấn tức đến toàn thân run rẩy, nhưng lại không làm gì được Lâm Huyền.

Đối với Thương Minh, hắn cũng không có chút biện pháp nào!

Bất kể là Thương Minh viện trợ Vu tộc, hay là nội tình ẩn giấu của Thương Minh, cộng thêm việc hào phóng vung tiền nghìn vàng để đối đầu với Yêu tộc.

Hắn, Đế Tuấn, không cược nổi!

Thiên Đình, cũng không cược nổi!

"Chúng ta...

đi!" Đế Tuấn vung tay áo.

So với lúc Tổ Vu rút lui, đoàn người của Thiên Đình trông càng thêm thảm hại.

"Bệ... bệ hạ..." Lôi Ảnh còn muốn nói gì đó, vì dòng chữ trên tấm bảng kia vẫn chưa biến mất!

Không thể cứ thế mà đi được!

Thế nhưng, Đế Tuấn nào còn tâm tư để ý đến hắn?

Lôi Ảnh chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt, hận không thể tự tát mình mấy cái.

Miệng tiện!

Hắn đã quyết định, sau khi trở về Thiên Đình sẽ không ra khỏi cửa.

Giữ mạng quan trọng.

Cùng với sự ra đi của đám người Thiên Đình, mọi chuyện đều đã ngã ngũ.

Mà đại danh của Thương Minh, cũng vì đẩy lui cả Vu tộc và Yêu tộc mà vang dội khắp Hồng Hoang.

Đương nhiên, tên tuổi của Huyền Đạo Nhân cũng trở thành truyền thuyết trong Hồng Hoang!

"Thương Minh, hòa khí sinh tài, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, dù xa cũng diệt!" Giọng nói trầm thấp của Lâm Huyền vang lên.

Vang vọng trong lòng vô số sinh linh Hồng Hoang.

Cũng chính lúc này, một ánh mắt đang rơi trên người Lâm Huyền.

Trong mắt, tràn đầy vẻ cuồng nhiệt và sùng kính.

"Đây... chính là sư tôn của Lục Nhĩ ta, ta... cũng sẽ không làm mất mặt sư tôn!" Lục Nhĩ vừa đến Thiên Đình, liền chứng kiến cảnh Lâm Huyền đại phát thần uy.

Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra Lâm Huyền là ân sư của mình.

Cùng với một gậy của hắn hạ xuống, một Yêu tộc Đại La hậu kỳ

trực tiếp bị đánh ngã xuống đất.

Tiếp đó Lục Nhĩ nhìn về phía người ngồi trên cao, từng chữ một nói.

"Phi Liêm đại nhân, với thực lực của ta, có thể đảm đương được vị trí Đại tướng quân dưới trướng ngài không?" Yêu Thần Phi Liêm ngồi trên cao hơi sững sờ.

Yêu tộc, kẻ mạnh làm vua.

Bất kể ở phủ đệ Yêu Thần nào, cũng đều có quy tắc như vậy.

Chỉ cần đánh bại một Yêu Tướng, ngươi liền có thể thay thế vị trí của hắn.

Mà con khỉ này, vừa đến đã muốn khiêu chiến Đại tướng quân dưới trướng hắn.

Vốn dĩ Phi Liêm cũng chỉ coi như một trò cười.

Cho đến khi, Lục Nhĩ đánh bại Yêu Tướng kia dưới cây gậy của mình!

"Ta tự nhiên nói lời giữ lời, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Đại tướng quân dưới trướng ta!" Phi Liêm lên tiếng, còn khá vui mừng.

Đại La sơ kỳ đã mạnh như vậy, vậy trung kỳ, hậu kỳ thì sao?

Có được Yêu Tướng này, mình cũng nở mày nở mặt!

"Tạ Phi Liêm đại nhân!" Trong mắt Lục Nhĩ lóe lên tia sáng.

Chỉ có chiến đấu, chỉ có không ngừng mài giũa, mới xứng đáng đứng bên cạnh sư tôn, giúp sư tôn một tay!

Thiên Đình, chính là một nơi tốt để mài giũa!

Mà lúc này, một văn sĩ đã tiến vào phủ của Bạch Trạch.

"Ngươi nói xem, Thiên Đình ta đối với Thương Minh, nên có thái

độ như thế nào?" Bạch Trạch chắp tay sau lưng, hỏi.

"Thương Minh đã thành thế lớn, tuy không tranh vị trí bá chủ, nhưng đã có khí khái của bá chủ.

Nói thật, Thiên Đình căn bản không làm gì được Thương Minh.

Hơn nữa Thương Minh đã nói, sẽ không tham gia tranh bá Hồng Hoang, uy hiếp đối với Thiên Đình, còn xa mới bằng Vu tộc." "Ta cảm thấy, Thiên Đình nên giao hảo với Thương Minh, dù không thể giao hảo, cũng không thể trở thành kẻ địch.

Hơn nữa Thương Minh thần bí, tự xưng cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán, Thiên Đình hoàn toàn có thể tiến hành giao dịch với Thương Minh, mở đường thông thương, đối với Thiên Đình lợi nhiều hơn hại!" Vị văn sĩ này, tự nhiên chính là một phân thân của Huyền Tùng.

Bạch Trạch được xưng là trí giả của Yêu tộc, tuy nói thực lực có thể không phải là tồn tại mạnh nhất trong Thập đại Yêu Thần, nhưng sức ảnh hưởng của y, thậm chí không kém Yêu Sư Côn Bằng.

Thậm chí, một vài lời nói của Bạch Trạch có thể thay đổi chủ ý của Đế Tuấn.

Huyền Tùng liền chọn Bạch Trạch làm mục tiêu hàng đầu.

Vừa rồi là Bạch Trạch đang ra đề cho Huyền Tùng.

"Ngươi, không tệ!

Từ khi Thiên Đình thành lập đến nay, ngày càng hùng mạnh, cũng ngày càng trở nên cồng kềnh.

Không ít Yêu tộc bắt đầu trở nên tự đại, không coi ai ra gì.

Bàn đến Thương Minh, liền muốn đánh giết trấn áp.

Rất ít người đề xuất giao hảo, giao dịch những từ ngữ này.

Thương Minh không nên bị coi là kẻ thù, mà là phải nghĩ cách, biến nó thành một thanh kiếm sắc trong tay Thiên Đình ta, để Thiên Đình ta sử dụng!" Bạch Trạch nói xong, trong lòng Huyền Tùng chợt kinh hãi.

Trong Yêu Đình, cũng có người tài, cũng có người có thể nhìn thấu.

Bất quá muốn biến Thương Minh thành một thanh kiếm sắc của Thiên Đình, thì có chút suy nghĩ viển vông rồi.

"Từ hôm nay, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, điều tra tất cả thông tin của Thương Minh, sau này mọi việc liên quan đến Thương Minh, đều giao cho ngươi phụ trách, hy vọng... ngươi không làm ta thất vọng!" Bạch Trạch trầm giọng nói.

"Tất cả Yêu Tướng, tất cả tài nguyên trong phủ của ta, mặc ngươi sử dụng." Nhận thức của Huyền Tùng về Bạch Trạch lại sâu thêm vài phần.

Vị này, quả thật có khí phách rất lớn.

Mình chẳng qua chỉ mới đến, đã có thể giao cho mình việc quan trọng như vậy.

"Nhất định không phụ sự mệnh!" Huyền Tùng đáp, xoay người rời đi.

Sau khi Huyền Tùng đi được một lúc, một bóng người xuất hiện bên cạnh Bạch Trạch, có chút nghi hoặc hỏi.

"Hồ tộc Hồ Tùng này, cũng chỉ mới đến, đại nhân sao có thể giao trọng trách như vậy cho hắn?" "Ngươi không hiểu, nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi.

Hơn nữa, nếu hắn có thể làm thành việc này, tự nhiên là tốt nhất, nếu không làm được, đối với ta và Thiên Đình cũng không có tổn thất

gì.

Hơn nữa, tài năng, tầm nhìn của Hồ Tùng đã vượt qua chín phần chín Yêu tộc của Thiên Đình.

Thiên Đình, cần nhân tài, cần lượng lớn nhân tài, nếu không, làm sao có thể tranh đoạt vị trí bá chủ Hồng Hoang này?" Trong mắt Bạch Trạch lộ ra vẻ khao khát.

Y dường như đã nhìn thấy cảnh mình phò tá Đế Tuấn ngồi lên ngôi báu thống trị Hồng Hoang.

Đây là vinh quang của y với tư cách là một thần tử!

Sau đó, Bạch Trạch nhìn về phía người kia, hỏi: "Việc ta bảo ngươi tra, thế nào rồi?" "Bẩm đại nhân, gần đây Yêu tộc ta, có không ít Yêu tộc mới gia nhập, Đại La cũng không phải là ít.

Nhưng mà, nổi bật nhất, chỉ có hai người." Người kia đáp lại.

Chương 69

“Một là Hồ Tùng kia, xuất thân Hồ tộc, chỉ là từng biến mất một thời gian, chắc là đi du lịch Hồng Hoang hoặc là bế quan.

Hai là Lục Nhĩ dưới trướng Yêu Thần Phi Liêm, với tu vi Đại La sơ kỳ, đã đánh bại một Yêu Tướng Đại La hậu kỳ, tiềm lực vô cùng mạnh...

Chỉ là... thân phận của Lục Nhĩ này...” Hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Trạch một cái.

“Lục Nhĩ, là Lục Nhĩ mà Đạo Tổ từng nói pháp không truyền Lục Nhĩ sao?” Bạch Trạch suy tư một lát.

“Đạo Tổ chỉ nói không được truyền pháp, chứ đâu có nói không cho hắn phục vụ cho Thiên Đình, chắc cũng không có hại gì lớn.” “Nếu thật như ngươi nói, vậy Lục Nhĩ quả thực là một thiên kiêu, cần phải bồi dưỡng thật tốt, đây đều là những trụ cột tương lai của Thiên Đình ta!” Từ sau khi Hồng Quân truyền đạo cho Hồng Hoang, tôn xưng Đạo Tổ này cũng được lưu truyền lại.

“Vâng!” Người kia đáp.

So với các Yêu Thần khác, Bạch Trạch nhìn xa hơn...

Cùng lúc đó, trong Vu tộc.

“Nói cũng lạ, rõ ràng Đế Giang đại nhân truyền thuật nướng này vào Vu tộc đã được một thời gian dài, vì sao so với Quy tộc, đồ nướng ra luôn thiếu một chút gì đó?” Một đám Vu tộc đang ngồi bên đống lửa, ăn thịt nướng, miệng còn đang lẩm bẩm.

“Thương Minh đó sẽ không bán cho chúng ta công thức giả chứ!

Đáng tiếc, các Tổ Vu đại nhân đã ra lệnh, nói không được tìm

Thương Minh gây phiền phức, nếu không đã phải bắt một Quy tộc đến chuyên nướng thịt cho chúng ta." "Mấy vị, thịt các vị nướng có vấn đề." Đột nhiên một giọng nói truyền đến.

Rất nhiều Vu tộc nhìn qua, là một Đại Vu.

Vị Đại Vu kia lập tức ra tay giúp đám Vu tộc này nướng lại thịt.

Không lâu sau, thịt nướng xong, đám Vu tộc này ăn xong, lập tức sáng mắt lên.

Mà phân thân thứ hai của Huyền Tùng, cũng nhanh chóng hòa nhập vào trong Vu tộc.

Lúc này, trên tổ địa Quy tộc, Trấn Nguyên Tử và những người khác nhìn Lâm Huyền, trong mắt đều là vẻ khác thường.

Nhiều hơn, là thêm một phần kính trọng.

Lúc này bọn họ cũng biết, vì sao Huyền Lang nói không cần làm phiền minh chủ.

Hóa ra vị Huyền Đạo Nhân vẫn luôn trầm mặc ít lời này, lại có bản lĩnh như vậy!

"Sau lần này, danh vọng của Thương Minh ta sẽ đạt đến đỉnh phong, Quy tộc cũng sẽ phái thêm nhiều thương nhân tiến vào Hồng Hoang, cũng sẽ mang theo những vật phẩm quý giá hoặc khan hiếm hơn để giao dịch, sau này cũng sẽ có nhiều tồn tại mạnh mẽ hơn đến Thương Minh ta giao dịch, hy vọng các vị trưởng lão tốn nhiều tâm sức hơn." Huyền Lang nói.

"Đó là tự nhiên, ai dám động đến Thương Minh, cứ hỏi Nguyên Đồ A Tỳ trong tay ta có đồng ý không." Minh Hà là người kiệt ngạo nhất trong mấy người.

Cũng là người khó phục nhất.

Bây giờ, đã hoàn toàn quy tâm.

Ai dám động đến Thương Minh, hắn là người đầu tiên không đồng ý!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu 'Đẩy lui Thập Nhị Tổ Vu', mời lựa chọn phần thưởng dưới đây." "..." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu 'Đẩy lui Thiên Đình', mời lựa chọn phần thưởng dưới đây." "..." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu 'Tiếng tăm chấn động Hồng Hoang', mời lựa chọn phần thưởng dưới đây." "..." Trong ba phần thưởng thành tựu này, Lâm Huyền đã chọn hai viên tinh phách Ngự Chi Ma Thần, Phá Cấm Minh Văn lại tăng thêm một cấp.

Ngự Chi Ma Thần, một trong ba nghìn Ma Thần năm xưa, tuy đã chết, nhưng phòng ngự của y được xem là mạnh nhất trong ba nghìn Ma Thần.

Nếu có thể tập hợp đủ tất cả tinh phách, sẽ có thể sở hữu toàn bộ vĩ lực của y.

Cũng khá đáng kể!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu 'Uy danh Thương Minh' (loạt nhiệm vụ Bố cục Hồng Hoang), nhận được một rương báu." Lâm Huyền chọn mở.

"Chúc mừng túc chủ nhận được Huyền Thiên Vẫn Thánh Pháp Trận (cấp Thánh Nhân/dành riêng cho Thương Minh)." "Chúc mừng túc chủ nhận được năm pho tượng đá trú thủ (Chuẩn Thánh sơ kỳ/ dành riêng cho Thương Minh)." "Chúc mừng túc chủ nhận được..."

Rương báu lần này, đều là một số công trình cơ sở.

Ví dụ như, bây giờ tổ địa Quy tộc vẫn đang dùng pháp trận cấp Chuẩn Thánh từ trước, cùng với tiến triển của lượng kiếp Vu Yêu, pháp trận cấp Chuẩn Thánh dần dần sẽ không đủ dùng.

Hoặc nói là không xứng với Thương Minh.

Mà Huyền Thiên Vẫn Thánh Đại Trận này, có uy lực vẫn thánh.

Chỉ cần có đủ nguồn năng lượng cung cấp, ngay cả Thánh Nhân cũng có thể hạ gục.

Nếu thật sự phải so sánh, thậm chí còn mạnh hơn cả Tru Tiên Kiếm Trận, hơn cả Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Tượng đá trú thủ thì càng đơn giản hơn, chính là hệ thống bảo an.

Năm pho tượng có chiến lực Chuẩn Thánh, không có tư tưởng, tuyệt đối trung thành.

Không có ai xâm nhập sẽ không bị kích hoạt.

Năm pho tượng đá này, còn có khả năng thăng cấp, cao nhất có thể đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lâm Huyền tâm niệm vừa động.

"Ầm ầm ầm..." Đột nhiên, trên Đông Hải xuất hiện một trận rung chuyển kịch liệt, mà trận rung chuyển này, lấy tổ địa Quy tộc làm trung tâm.

Giờ khắc này, Minh Hà và mấy người khác đều sinh lòng cảnh giác, thậm chí còn tưởng có người đến xâm phạm.

"Động tĩnh này, là từ Thương Minh truyền đến?" Thiên Đình, Đế Tuấn đứng dậy.

Tuy rằng Bạch Trạch và Phục Hy đều có kiến nghị, không nên đối địch với Thương Minh.

Nhưng sau khi bị Lâm Huyền ép lui, trong lòng Đế Tuấn khó mà bình tĩnh lại.

Hắn vắt óc suy nghĩ cách đối phó với Thương Minh.

Đế Tuấn còn như vậy, những Yêu tộc khác càng không cần phải nói.

Cho nên Bạch Trạch mới có lời nói như trước đó.

Vu tộc, Hậu Thổ cũng nhìn về hướng Đông Hải, có chút kinh ngạc.

Lúc này, một luồng sáng rực rỡ tỏa ra từ trên tổ địa Quy tộc.

Dưới sự cọ rửa của linh khí mạnh mẽ, sinh linh trên đảo Rùa lập tức cảm thấy một trận sảng khoái trong lòng.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, liền phát hiện trên đảo Rùa, xuất hiện một tấm màn sao mênh mông.

Dù là Chuẩn Thánh như Trấn Nguyên Tử, khi ngẩng đầu nhìn lên, cũng cảm thấy tâm thần của mình chìm đắm vào trong đó.

"Trận pháp, đây là trận pháp...

Trận này... cực mạnh!" Tây Vương Mẫu lẩm bẩm.

Nàng dám chắc, nếu mình bị mắc kẹt trong trận này, trong nháy mắt sẽ bị giết chết.

Đây, không phải là ảo giác!

"Trận pháp này..." Đế Tuấn lấy Hà Đồ Lạc Thư ra bắt đầu suy diễn.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra, máu văng khắp đại điện

Thiên Đình, khiến quần thần Thiên Đình kinh hãi.

"Đại ca!" Thái Nhất vội vàng tiến lên.

Đế Tuấn ra hiệu mình không sao.

Mà trong mắt hắn, tràn đầy vẻ kinh hãi.

"Trận này, đã vượt qua cấp Chuẩn Thánh..." Thế nhưng, vẫn chưa xong, sau khi trận pháp xuất hiện, lại có năm bóng người khổng lồ rơi xuống xung quanh tổ địa Quy tộc.

Nhìn kỹ mới phát hiện, đây là năm pho tượng đá khổng lồ.

Những pho tượng đá này, có pho cầm cung, có pho cầm thương, có pho cầm đao, có pho cầm kiếm, còn có một pho trong tay đang vung một cây búa lớn.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất, là khí tức trên năm pho tượng đá này.

Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh...

Toàn bộ đều là Chuẩn Thánh!

Năm vị Chuẩn Thánh!

"Bọn ta, vĩnh thế hộ vệ Thương Minh!" Tượng đá mở miệng, lại lần nữa chấn động Hồng Hoang!

Lúc này, gần như tất cả ánh mắt của các đại năng Hồng Hoang đều đổ dồn về tổ địa Quy tộc.

Bất kể là pháp trận kia, hay là năm pho tượng đá cảnh giới Chuẩn Thánh, đều khiến những đại năng kia trong lòng run rẩy!

Chuẩn Thánh, đã là đại năng đỉnh cao, chiến lực đỉnh cao của Hồng Hoang hiện nay.

Đừng quên, ngoài năm pho tượng đá ra, Thương Minh còn có bốn

vị trưởng lão.

Cộng lại, trên danh nghĩa đã có chín vị cường giả Chuẩn Thánh!

Chương 70

Ngay cả Vu tộc, cũng không có nhiều chiến lực Chuẩn Thánh như vậy.

"Tạm thời... không nên đối địch với Thương Minh..." Hồi lâu sau, Đế Tuấn mới nói ra câu này.

Hắn không cam lòng là thật.

Nhưng... hắn không cam lòng không có nghĩa là có thể cứng rắn chống lại pháp trận vượt qua cấp Chuẩn Thánh, cứng rắn chống lại chín vị chiến lực Chuẩn Thánh của Thương Minh.

Chọn thế nào, hắn vẫn biết.

Hậu Thổ của Vu tộc cảm nhận được động tĩnh này, thậm chí còn có chút may mắn.

"May mà lúc đó không kết tử thù với Thương Minh!" Nếu nói trước đó việc đẩy lui hai tộc Vu Yêu là đã đặt nền móng cho sự thịnh vượng của Thương Minh, thì đại trận hộ đảo và năm pho tượng đá Chuẩn Thánh này đã khiến Thương Minh triệt để trở thành một tồn tại mà tất cả các thế lực không dám chọc vào!

Sau khi xử lý xong chuyện của Thương Minh, Lâm Huyền liền trở về đảo Phương Trượng.

Việc đầu tiên sau khi trở về, hắn lấy ra hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu đổi được từ Thông Thiên.

Tiếp đó lại lấy ra mười hai viên Định Hải Thần Châu mà mình có được từ trên đảo Phương Trượng.

Trong nháy mắt, giữa các viên Định Hải Thần Châu dường như có cảm ứng.

Vốn dĩ chúng cùng một nguồn gốc.

Trong thần châu, có ánh sáng lóe lên, liên kết với nhau.

Uy thế của nó, e rằng không thua kém Tiên thiên chí bảo.

Khi hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu ở trong tay Triệu Công Minh, Triệu Công Minh đã dùng nó để định linh bảo, đập người.

Mà sau khi rơi vào tay Nhiên Đăng, lại diễn hóa thành hai mươi bốn chư thiên, từ đó Phật pháp đại thành.

Thành tựu được vị trí Quá Khứ Phật.

Tuy Nhiên Đăng nhân phẩm cực kém, đạo đức bại hoại, nhưng tài trí của y lại không tồi.

Thời kỳ đỉnh phong, càng được coi là một trong những chiến lực hàng đầu dưới Thánh Nhân.

Lâm Huyền thu thập đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, cũng là muốn diễn hóa chúng thành chư thiên.

Ba mươi sáu, chính hợp với số Thiên Cương.

Hiệu quả diễn hóa chư thiên, chắc chắn không phải là hai mươi bốn viên có thể so sánh được.

Lâm Huyền dám khẳng định, chỉ cần mình có thể lĩnh ngộ thấu đáo Định Hải Thần Châu này, diễn hóa chư thiên, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ!

Một triệu năm trôi qua, cũng trong lúc Lâm Huyền bế quan, trong Hồng Hoang cũng có những dòng chảy ngầm.

Vu ăn Yêu, Yêu ăn Vu!

Mâu thuẫn giữa Vu và Yêu ngày càng lớn, cũng ngày càng nghiêm trọng, thỉnh thoảng lại có những trận tranh đấu giữa Vu và Yêu.

Hơn nữa, ngoài Vu và Yêu, các chủng tộc khác, các cường giả cũng đang tranh giành lẫn nhau.

"Pháp môn của Không Huyền Tử này thật là bá đạo, nếu ta bị hắn đuổi kịp, chắc chắn là hung nhiều cát ít!" Trong một khu rừng núi, một đạo sĩ trung niên mặc đạo bào sắc mặt hoảng hốt, khí tức trong cơ thể dâng trào, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn lại.

Sau khi Đạo Tổ truyền đạo, cường giả trong Hồng Hoang ngày càng nhiều.

Điều này cũng dẫn đến việc tranh giành tài nguyên trong Hồng Hoang ngày càng kịch liệt.

Đạo sĩ này tên là Minh Linh Tử, có tu vi Đại La sơ kỳ, khi ra ngoài du ngoạn, tình cờ gặp được một kiện Trung phẩm Tiên thiên linh bảo, lập tức vui mừng, thu lấy nó.

Nhưng không ngờ lại có một người tình cờ nhìn thấy quá trình hắn thu lấy linh bảo.

Hai người lập tức nổ ra đại chiến.

Đáng tiếc thực lực của Không Huyền Tử kia mạnh mẽ, đã bước vào Đại La trung kỳ, Minh Linh Tử tự nhiên không địch lại.

Hơn nữa Không Huyền Tử tu tập là huyết sát chi đạo, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, thường xuyên cướp đoạt tinh huyết của người khác để tu hành.

Minh Linh Tử biết, cho dù mình giao linh bảo cho Không Huyền Tử, mình e cũng hung nhiều cát ít.

Vì vậy Minh Linh Tử chỉ có thể điên cuồng chạy trốn, chỉ tiếc là Không Huyền Tử truy đuổi không tha, căn bản không thể cắt đuôi.

"Vị đạo hữu này, có muốn làm một cuộc mua bán không?" Đột

nhiên một giọng nói vang lên, dọa Minh Linh Tử giật nảy mình.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện là một lão giả mặc hoa phục đang đứng bên cạnh mình.

Nhìn thấy một chữ 'Thương' trên y phục.

Minh Linh Tử lập tức biết được thân phận của người này.

Thương nhân của Thương Minh!

Hơn nữa hắn chú ý đến cổ áo của y có một đường vân màu vàng, liền biết đây là Kim Văn thương nhân của Thương Minh.

Sau trận chiến năm đó, uy danh của Thương Minh đã hoàn toàn vang dội khắp đại địa Hồng Hoang.

Thương nhân của Thương Minh cũng bắt đầu đi lại trong Hồng Hoang.

Đa số sinh linh Hồng Hoang đều đã có một số hiểu biết về chế độ của Thương Minh.

Ví dụ như đổi vật phẩm của Thương Minh cần có điểm tích lũy Thương Minh.

Cấp bậc khách hàng của Thương Minh, tổng cộng có chín cấp, cấp bậc này, không phải thực lực mạnh thì cao.

Mà là xem mức độ hợp tác và giao dịch với Thương Minh.

Ví dụ như ngươi bất kể là mua hay bán, chỉ cần đủ một điểm tích lũy, chính là khách hàng cấp một của Thương Minh.

Cứ thế tăng lên, bảy cấp đều được đo bằng điểm tích lũy.

Nhưng cấp thứ tám, cần phải có trưởng lão hoặc đại chưởng quỹ của Thương Minh xác nhận.

Về phần cấp chín, cần minh chủ thần bí của Thương Minh đích

thân chứng nhận.

Mỗi cấp, đều sẽ được hưởng một số phúc lợi và chiết khấu nhất định.

Mà thương nhân của Thương Minh, được chia thành bốn cấp.

Đồng văn, Ngân văn, Kim văn, Huyền văn.

Kim Văn thương nhân, đã được coi là thương nhân cao cấp, có quyền bán Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Bây giờ một triệu năm đã qua, Thương Minh vẫn chưa hoàn toàn mở cửa, tổ địa Quy tộc cũng đang trong trạng thái phong tỏa.

Ví dụ như Vu tộc thậm chí là Yêu tộc, đều có ý muốn trực tiếp tìm Thương Minh hợp tác, nhưng vẫn chưa có hồi âm.

Hiện nay trong Thương Minh, chỉ có một số du thương đang hoạt động, Đồng Văn thương nhân tương đối thường thấy, nhưng thứ tốt nhất trong tay họ cũng chỉ là Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo hoặc linh vật cùng cấp, Ngân Văn đã tương đối hiếm thấy, Kim Văn thì phải xem vận may.

Hơn nữa, Kim Văn thương nhân, cơ bản đều có tu vi Đại La!

Thông thường, gặp được Kim Văn thương nhân, đều sẽ đổi được vật phẩm mình yêu thích.

Hơn nữa uy tín của Thương Minh có đảm bảo, vạn năm qua, đều không xuất hiện hiện tượng cửa hàng lớn bắt nạt khách, đương nhiên, cũng không ai dám động thủ với người của Thương Minh.

Minh Linh Tử trước đây cũng từng giao dịch với thương nhân của Thương Minh, nhưng chỉ là một Đồng Văn thương nhân, lúc đó là đổi lấy một vị linh nguyên liệu để luyện chế đan dược.

Hắn cũng không ngờ, mình lại gặp được Kim Văn thương nhân

vào lúc này.

Ngay sau đó, Minh Linh Tử liền vui mừng như điên, vội vàng nói: "Đạo hữu, chỗ ngài có vật gì giúp ta thoát khỏi hiểm cảnh không?" Vị Kim Văn thương nhân kia thong thả nói.

"Chỗ ta có một vật, tên là Tàng Tức Đan, sau khi dùng, có thể che giấu khí tức trong một năm, cho dù là cường giả Đại La đỉnh phong, cũng không thể tìm ra tung tích của ngươi, chỉ cần năm mươi điểm tích lũy là có thể đổi được." "Còn có một vật, tên là Ẩn Văn Đan, sau khi dùng, có thể ẩn nấp trong một trăm năm, sau khi dùng, Chuẩn Thánh bình thường cũng không thể tra ra, cần một trăm điểm tích lũy để đổi." "Ngoài vật phẩm ẩn nấp, chỗ ta còn có các vật phẩm khác, ví dụ như Ngũ Hành Phong Tuyệt Sát Trận, là pháp trận cấp Đại La, với năng lực của Đại La sơ kỳ liền có thể trọng thương Đại La hậu kỳ, nhưng phải dẫn người vào đại trận mới được, cần hai trăm điểm tích lũy để đổi." "..." "Hồn Thiên Vân Mẫu Đảm, là một loại sát khí, bên trong chứa lượng lớn sát khí Hồn Thiên Vân Mẫu, do cường giả Chuẩn Thánh luyện chế thành, có thể sử dụng ba lần, sử dụng đúng cách, có thể giết chết cường giả Đại La đỉnh phong, cần tám trăm điểm tích lũy!" "Bất quá Kim Văn thương nhân chúng ta, một lần chỉ có thể giao dịch một vật với một người, mong đạo hữu thận trọng lựa chọn." Nghe lời của Kim Văn thương nhân, Minh Linh Tử không khỏi tặc lưỡi.

Vừa rồi, Kim Văn thương nhân đã liệt kê hơn mười món hàng, công hiệu khác nhau, có mạnh có yếu, có đắt có rẻ.

Chỉ cần đổi lấy một trong số chúng, liền có thể thoát khỏi hiểm cảnh.

Không hổ là Kim Văn thương nhân.

Nhưng Minh Linh Tử không lập tức đưa ra lựa chọn, mà suy nghĩ

kỹ một chút.

Cắn răng, liền nói: "Đạo hữu, ta muốn đổi lấy Hồn Thiên Vân Mẫu Đảm!" Đưa ra lựa chọn này, hắn cũng đã suy nghĩ kỹ.

Nếu đổi lấy vật phẩm ẩn nấp, có lẽ có thể tạm thời thoát khỏi sự truy sát của Không Huyền Tử, nhưng nếu sau này lại gặp phải thì sao?

Minh Linh Tử cũng là một tồn tại đã trải qua không ít năm tháng mài giũa trong Hồng Hoang, để đề phòng hậu họa, vẫn là trực tiếp tiễn Không Huyền Tử về cõi niết bàn thì hơn.

Hồn Thiên Vân Mẫu Đảm kia tuy đắt, ngang với một kiện Trung phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng đắt có cái lý của nó, nếu dùng để đối phó với Không Huyền Tử, chắc chắn có thể một đòn tất sát!

Vật này còn có thể sử dụng ba lần, sau này cũng có thể dùng để bảo mệnh, tỷ lệ giá cả/hiệu suất là cao nhất.

"Đạo hữu, ta muốn dùng vật này đổi lấy điểm tích lũy." Minh Linh Tử lấy ra một cây ngọc xích.

"Trung phẩm Tiên thiên linh bảo Linh Lung Xích, linh bảo không tệ, theo quy tắc của Thương Minh, có thể đổi được tám trăm điểm tích lũy." Kim Văn thương nhân nói.

Trung phẩm Tiên thiên linh bảo, bán ra là một nghìn, thu vào chỉ được tám trăm.

Chương 71

Cũng coi như hợp lý, dù sao mua và bán không giống nhau.

“Được!” Minh Linh Tử đáp.

“Mong đạo hữu truyền cho một luồng khí tức.” Kim Văn thương nhân nói.

Minh Linh Tử làm theo.

Kim Văn thương nhân vung tay, liền xuất hiện một dòng chữ vàng, trên đó chính là tên họ và số điểm tích lũy của Minh Linh Tử.

Thương Minh có ghi chép về phương diện này.

Cơ chế này, rất giống với tài khoản và mật khẩu.

Trong tài khoản của Minh Linh Tử còn khoảng mười điểm tích lũy, là số dư từ lần giao dịch trước, cấp bậc hội viên của hắn là hai, giao dịch chưa đủ một trăm điểm tích lũy.

Rất nhanh tám trăm điểm tích lũy đã được nạp vào.

Sau khi Kim Văn thương nhân đưa cho Minh Linh Tử một cái hộp, tám trăm điểm tích lũy lại biến thành mười điểm, khiến Minh Linh Tử đau lòng, cấp bậc hội viên của hắn cũng biến thành ba, tiêu thêm mấy chục điểm nữa là có thể thăng lên hội viên cấp bốn.

Đến lúc đó có thể được hưởng ưu đãi chiết khấu 5%, còn có thể triệu hoán Ngân Văn thương nhân một lần, để họ đến tận nơi phục vụ.

Điều này khiến Minh Linh Tử cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Tiền trao cháo múc, chúc quý khách có một trải nghiệm vui vẻ!” Dứt lời, thương nhân kia liền biến mất.

Nếu không phải cái hộp trong tay vẫn còn, Minh Linh Tử còn tưởng mình vừa có một giấc mơ.

Minh Linh Tử cẩn thận mở hộp, liền nhìn thấy một vật giống như một quả cầu sắt nằm bên trong.

Trên đó có ánh sáng lưu chuyển, nhưng Minh Linh Tử có thể cảm nhận rất rõ ràng, trong quả cầu sắt đó, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ.

Cũng chính lúc Minh Linh Tử vừa cất Hồn Nguyên Vân Mẫu Đảm đi, một luồng khí tức mạnh mẽ đã hạ xuống với tốc độ cực nhanh, tiếp đó một tiếng cười nham hiểm vang lên.

"Minh Linh Tử, ngươi chạy cũng nhanh thật a!" Chỉ thấy một đạo sĩ mặc huyết bào đáp xuống trước mặt Minh Linh Tử.

Chỉ đứng đó, một luồng huyết sát chi khí đã khiến người ta rùng mình.

Bàn về huyết sát chi đạo, Minh Hà tự nhiên là tổ sư của lĩnh vực này, mà Không Huyền Tử này, cũng là một sinh linh tu tập ở gần Huyết Hải, hắn còn truyền ra ngoài, rằng Minh Hà lão tổ từng truyền thụ cho hắn vài lời, khá là tự hào.

"Giao linh bảo ra đây, ta sẽ cho ngươi một cái xác toàn thây!" Không Huyền Tử rút ra một thanh trường đao màu máu, nhìn Minh Linh Tử, giống như nhìn một con cừu non đang chờ bị làm thịt.

"Không Huyền Tử, linh bảo kia rõ ràng là ta nhìn thấy trước, cũng là ta thu lấy trước, sao ngươi lại ngang ngược như vậy?" Minh Linh Tử thở dài.

"Tiên thiên linh bảo, người có duyên thì được, ngươi nói với ta cái gì mà đến trước đến sau?

Huyết Sát Đại Pháp của ta đang thiếu một luồng huyết khí của Đại

La, chính là ngươi!" Không Huyền Tử cầm huyết đao xông lên.

Linh bảo hắn muốn, huyết khí của Minh Linh Tử, hắn cũng muốn.

"Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta." Minh Linh Tử đột nhiên giơ tay, trực tiếp ném ra một vật.

Không Huyền Tử thấy vậy, trong lòng hơi kinh hãi, có ý muốn né tránh.

Nhưng Hồn Nguyên Vân Mẫu Đảm là do Chuẩn Thánh luyện chế, trên đó còn có pháp trận kèm theo.

Tốc độ của nó nhanh đến mức, Không Huyền Tử căn bản không thể phản ứng kịp.

"Phanh!!!" Tiếng nổ vang động cả khu rừng núi, ngay cả Minh Linh Tử cũng vội vàng lấy linh bảo ra để bảo vệ mình.

Đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, Minh Linh Tử nhìn lại, đột nhiên bị dọa giật nảy mình, ngọn linh sơn vừa rồi, trực tiếp bị san thành bình địa.

Mà tại hiện trường, đâu còn bóng dáng của Không Huyền Tử?

Chỉ còn lại một thanh trường đao màu máu.

Là linh bảo tùy thân của Không Huyền Tử, phẩm cấp đạt đến cấp Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo.

Không lâu sau, một luồng sáng bay trở về, chính là Vân Mẫu Đảm, chỉ là điểm sáng trên đó, có phần ảm đạm hơn một chút.

Minh Linh Tử cảm khái, hàng của Thương Minh, đều là hàng tuyển, không có một món hàng dỏm nào.

Lấy lại vốn một kiện Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, lời chắc!

Hắn vội vàng thu hai vật lại, rời đi với tốc độ nhanh nhất.

Mà sau khi hắn đi, một bóng người xuất hiện, chính là Kim Văn thương nhân vừa giao dịch với Minh Linh Tử.

"Chuyến này thu hoạch cũng được, đổi được một kiện Trung phẩm Tiên thiên linh bảo, chỉ là muốn thăng lên Huyền văn, còn xa lắm!" Hắn thở dài một hơi, cũng xoay người rời đi.

Hiện nay Thương Minh, đang đi theo con đường du thương.

Thứ nhất, Hồng Hoang lớn như vậy, để tất cả sinh linh có ý tưởng đều đến tổ địa Quy tộc giao dịch, không thực tế.

Thứ hai, sự tồn tại của du thương, còn có thể bồi dưỡng được không ít khách hàng.

Người ta bây giờ chỉ là một Huyền Tiên nhỏ bé, đợi thời gian dài, chẳng lẽ không có khả năng thăng lên Đại La?

Các mối quan hệ vẫn phải được xây dựng.

Thứ ba, dùng du thương để tạo dựng uy tín và danh tiếng cho Thương Minh, chuẩn bị cho tương lai.

Hiện nay đảo Rùa không mở cửa, chính là để tạo thế.

Thứ tư, thương nhân đi lại khắp Hồng Hoang, có thể nắm bắt tình hình Hồng Hoang rõ ràng hơn, có thể hiểu sâu hơn về các loại tình báo, là những thám tử cực kỳ đáng tin cậy.

Thương Minh tuy không tham gia tranh bá, nhưng có một số việc vẫn phải biết.

Hơn nữa, một số tình báo có thể bán được mà!

Ngay lúc Minh Linh Tử giết chết Không Huyền Tử.

Một bầy sói đen đang đuổi theo một con sói bạc, dồn nó đến một vách núi.

“Hắc Trần, cha ta từng có ơn cứu mạng ngươi, ngươi lại ra tay độc ác với tộc Sói Bạc của ta, lương tâm ngươi có cắn rứt không?

Không sợ bị trời phạt sao?” Con sói bạc kia nhe nanh múa vuốt, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn hận.

“Nha Phong, tộc Sói Bạc của ngươi đã chọc giận Yêu Thần đại nhân, nếu không giết các ngươi, sẽ liên lụy đến cả Lang tộc.

Ta... cũng là bất đắc dĩ a!” Một con sói đen cao tới mười trượng bước ra.

“La Vân Nhai sau lưng ngươi là một nơi hung sát nổi tiếng ở đây, với thực lực Kim Tiên của ngươi, rơi xuống chắc chắn là thập tử vô sinh!

Ngươi vẫn nên theo ta trở về, ta sẽ đi cầu xin Kế Mông đại nhân.” “Cầu xin, ngươi thèm muốn vị trí thủ lĩnh Lang tộc của cha ta, đã rất lâu rồi phải không!

Ta theo ngươi trở về, mới thực sự là thập tử vô sinh!” Nha Phong cười gằn một tiếng, sau đó nhảy xuống La Vân Nhai.

“Nếu ta không chết, nhất định sẽ diệt tộc Sói Đen của ngươi, và cả tên Yêu Thần Kế Mông kia!” Tiếng vọng vang lên, không còn bóng dáng của Nha Phong.

“Tộc trưởng, Nha Phong đã nhảy xuống rồi.

Trong La Vân Nhai ẩn chứa hung sát, ngay cả Đại La cũng chưa chắc có thể an toàn trở về, tên nhóc này chết chắc rồi.” Một con sói đen tiến lên xem xét, sau đó cười nói.

“Tinh nhuệ của tộc Sói Bạc đã bị diệt, từ hôm nay trở đi, tộc trưởng có thể thống lĩnh cả Lang tộc!” “Đi thôi!” Hắc Trầm xoay người, nhưng trong mắt không giấu được vẻ vui mừng.

Cùng lúc đó, dưới đáy La Vân Nhai.

Sát khí vô biên lan tỏa.

Tương truyền nơi đây từng có hai cường giả Đại La đỉnh phong tranh đấu, cùng nhau chết tại đây.

Thời gian lâu dần, liền hình thành sát khí nồng đậm.

Còn có lời đồn rằng, hai vị cường giả đó chưa chết hẳn, đang không ngừng hấp thu huyết khí của sinh linh, mưu cầu tái sinh.

Lâu dần, La Vân Nhai đã trở thành một nơi hiểm địa cấm địa.

Sau khi Nha Phong rơi xuống, toàn thân lập tức bị sát khí bao quanh.

Lúc này trên người hắn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Là một viên châu đang bảo vệ hắn, xem phẩm chất, không thấp, là một kiện Cực phẩm Hậu thiên linh bảo.

Nhưng với thực lực Kim Tiên của hắn, cho dù có viên châu xua tan sát khí, cũng căn bản không thể giúp hắn thoát khỏi sự trói buộc, càng không thể tồn tại lâu trong sát khí.

"Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ!

Nha Phong không thể báo thù cho mọi người được nữa rồi!" Trong mắt con sói bạc rưng rưng lệ.

Tộc Sói Bạc của hắn vốn là tộc đứng đầu trong Lang tộc, cha hắn càng là một tồn tại Đại La sơ kỳ, thống lĩnh cả Lang tộc.

Một lần ngoài ý muốn, Yêu Thần Kế Mông đã để mắt đến tỷ tỷ của Nha Phong.

Tỷ tỷ của hắn không muốn, cha hắn tiến lên khuyên ngăn, bị Kế Mông đánh trọng thương.

Tỷ tỷ của Nha Phong cương liệt, thà chết không chịu khuất phục, đã tự vẫn.

Sau khi Kế Mông mất hứng rời đi, thủ lĩnh của tộc Sói Đen, cũng chính là huynh đệ thân thiết của cha hắn, Hắc Trầm, đã ra tay đánh lén cha mẹ Nha Phong.

Chương 72

Cha mẹ Nha Phong trước khi chết đã tìm cho Nha Phong một tia hy vọng sống sót, cũng chính là cảnh tượng trên La Vân Nhai lúc nãy.

Lúc này, sự phẫn nộ và không cam lòng trong lòng Nha Phong đã đến cực hạn, nhưng hắn dường như ngoài việc chờ chết, không còn cách nào khác.

Thế nhưng, đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Nha Phong.

"Nhóc con, làm một cuộc giao dịch thế nào?" Nha Phong khó khăn nhìn qua, liền thấy người nói chuyện là một thanh niên ngực thêu chữ 'Thương'...

Trước mắt, lập tức sáng lên, lóe lên một tia sáng gọi là hy vọng...

Du thương của Thương Minh đi khắp Hồng Hoang, không chỉ giới hạn ở việc giao dịch.

Mà còn tìm kiếm một số mầm non tốt.

Ngay cả Bạch Trạch của Yêu Đình cũng biết nhân tài là cơ sở để phát triển mạnh mẽ, Lâm Huyền làm sao không biết?

Chỉ dựa vào sự cung cấp của Quy tộc, quá chậm!

Thiên Đình!

Tứ đại Yêu Hoàng, Thập đại Yêu Thần, Yêu Sư Côn Bằng đều có mặt.

"Bệ hạ, Vu tộc kia ngày càng ngang ngược, liên tiếp tàn sát Yêu tộc của ta, ngay cả Phi Liêm cũng suýt nữa bỏ mạng, phải cho Vu tộc một bài học!" Yêu Thần Anh Chiêu lên tiếng.

Những năm này, mâu thuẫn giữa Vu và Yêu ngày càng kịch liệt.

Dần dần biến thành cuộc tranh giành bá chủ Hồng Hoang, thậm chí đã đánh ra lửa thật, cách một thời gian lại có thương vong.

Nhưng nếu xét về thực lực tổng thể, Vu tộc vẫn mạnh hơn Yêu tộc.

"Vu tộc không diệt, Thiên Đình làm sao có thể chế bá Hồng Hoang?

Vu tộc mới là mối họa tâm phúc thực sự, nhưng thế lực của Vu tộc lại lớn..." Bạch Trạch trầm giọng nói.

"Một triệu năm qua, phía Thương Minh có tra được gì không?" Sau khi trầm ngâm một lát, Đế Tuấn lên tiếng.

Hiện tại, hai tộc Vu Yêu, cộng thêm Thương Minh, là những thế lực lớn được Hồng Hoang công nhận.

Mà Thương Minh tuy mạnh mẽ, nhưng ngoài những thương nhân thường xuyên đi lại trong Hồng Hoang, cơ bản không can thiệp vào chuyện nhà của Hồng Hoang.

Dường như đã thực sự thực hiện được lời hứa không tranh bá Hồng Hoang.

Điều Đế Tuấn đang nghĩ bây giờ, chính là nghĩ cách, lôi kéo Thương Minh.

Hợp tung liên hoành!

Trước diệt Vu, sau tính đến Thương!

Nếu có thể lôi kéo Thương Minh về phía mình, một Vu tộc nhỏ bé, căn bản không đáng lo ngại.

Tuy rằng trước đây Thiên Đình và Thương Minh có chút ân oán, nhưng Đế Tuấn biết, trên đời này không có bạn bè vĩnh hằng, chỉ có

lợi ích vĩnh viễn.

“Khởi bẩm bệ hạ, phía Thương Minh vốn luôn do Yêu Tướng Hồ Tùng dưới trướng thần phụ trách.” Bạch Trạch lên tiếng.

Phân thân của Huyền Tùng tiến lên: “Thương Minh từ một triệu năm trước, đã tuyên bố phong tỏa, ngày mở cửa cụ thể, vẫn chưa xác định.

Thần từng gặp một Kim Văn thương nhân của Thương Minh, dùng một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đổi lấy một số thông tin.” “Thứ nhất, trong Thương Minh, quả thực có tồn tại Minh chủ, thực lực không rõ, nhưng chắc chắn mạnh hơn Tứ đại trưởng lão.” “Thứ hai, Minh chủ của Thương Minh rất ít khi xuất hiện trong Thương Minh, một số công việc của Thương Minh, đều do Đại chưởng quỹ Huyền Lang quyết định.” “Thứ ba, lần phong tỏa này của Thương Minh, là để bố trí cho một việc lớn nào đó, ngày mở cửa, chắc chắn sẽ liên quan đến cả Hồng Hoang!” Huyền Tùng vừa nói xong, một giọng nói âm dương quái khí liền vang lên.

“Chỉ mấy tin tức vô dụng này, mà đáng giá một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo?

Gia nghiệp của Thiên Đình có lớn đến đâu, cũng không chịu nổi sự phung phí như vậy đâu!” Người nói chuyện, không phải ai khác, chính là Côn Bằng.

Côn Bằng ở trong Thiên Đình, thực ra khá lúng túng.

Luận về địa vị, hắn đứng trên Thập đại Yêu Thần.

Nhưng Đế Tuấn lại luôn có chút xa cách với hắn.

Thực ra điều này cũng không trách Đế Tuấn được, vì bản thân Côn Bằng cũng là một người có dã tâm.

Đế Tuấn biết, chỉ cần thực lực và uy vọng của mình luôn áp chế

được Côn Bằng, thì Côn Bằng mãi mãi là thần tử dưới trướng mình.

Chỉ cần mình có chút sa sút, Côn Bằng đảm bảo sẽ bắt đầu dao động.

Nếu mình hoàn toàn thất thế, Côn Bằng chắc chắn sẽ bộc lộ dã tâm, vung đao về phía mình.

Bất quá Đế Tuấn thân là đế vương, không chỉ có khả năng nhìn người, mà còn có khả năng dùng người.

Côn Bằng là chiến lực Chuẩn Thánh, cũng có chút tài năng.

Đế Tuấn có tự tin sẽ luôn áp chế được Côn Bằng.

Về phần những âm mưu đấu đá trong nội bộ Thiên Đình, Đế Tuấn đều nhìn thấy cả.

Dù sao chế độ của Thiên Đình là vậy, có tranh đấu là chuyện bình thường, hắn chỉ cần dẫn dắt những cuộc tranh đấu này thành cạnh tranh lành mạnh, đó mới là việc một đế vương nên làm!

Thiên Đình, cũng sẽ vì thế mà càng thêm hùng mạnh!

Đối mặt với câu hỏi của Côn Bằng, Bạch Trạch lên tiếng nói: "Yêu Sư, Thiên Đình ta muốn mượn sức của Thương Minh, vị Minh chủ thần bí kia, chắc chắn là cần phải tiếp xúc.

Cho dù là lấy một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo để bán ân tình, cũng đáng." Côn Bằng còn muốn nói gì đó, Phục Hy ở một bên đã ngắt lời.

"Các ngươi nói xem, Minh chủ của Thương Minh, có khả năng chính là Huyền Đạo Nhân không?" Trong lòng Huyền Tùng kinh hãi.

Phục Hy này, cũng không phải dạng vừa a!

Điều này cũng có thể đoán ra được sao?

Lúc này Thái Nhất đột nhiên lên tiếng nói: “Minh chủ của Thương Minh?

Ta gặp rồi mà!” Mọi người: ???

Tất cả đều lập tức kinh ngạc.

Nhìn về phía Thái Nhất.

Ngay cả Đế Tuấn cũng có chút kinh ngạc, chuyện này, hắn không biết a!

Thái Nhất tiếp tục nói: “Chính là lúc ta đến Thiên ngoại đánh nhau với đám Hoang thú, đã gặp một người bí ẩn mặc áo choàng đen, lúc đó ta đang bị một con Hoang thú rất mạnh truy đuổi, mà người đó lại trực tiếp chỉ một ngón tay, con Hoang thú đó liền chết hẳn.” Mọi người: ???

Hiện tại Tứ hoàng của Thiên Đình cộng thêm Yêu Sư Côn Bằng đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng nếu luận về chiến lực, không ai là đối thủ của Thái Nhất.

Hỗn Độn Chung bao phủ, rồi một gậy hạ xuống.

Cái quái gì thế này, ai mà chịu nổi.

Con Hoang thú kia có thể truy đuổi hắn, chứng tỏ thực lực của Hoang thú cực mạnh.

Mà một con Hoang thú mạnh như vậy lại bị người áo choàng đen kia một ngón tay tiêu diệt, sự mạnh mẽ của người áo choàng đen đó, quả thực khiến người ta khó mà tưởng tượng.

“Người đó nói hắn là Minh chủ của Thương Minh, còn nói gặp được ta là duyên phận của ta, muốn giao dịch với ta.

Hắn lấy ra rất nhiều thứ, trong đó có một thứ, giống hệt với tử khí mà Đạo Tổ phân phát lúc đó...” “Âm!!!” Khi Thái Nhất nói đến đây,

đám người Thiên Đình có chút không chịu nổi.

Trong lòng càng dấy lên một trận sóng to gió lớn.

Giống hệt với tử khí mà Đạo Tổ phân phát.

Đó chẳng phải là Hồng mông tử khí, đại đạo chi cơ sao?

Lúc đó Côn Bằng đã tốn hết tâm tư, chỉ muốn cướp lấy tử khí của Hồng Vân.

Ngay cả Đế Tuấn cũng muốn chiếm làm của riêng vật quý giá đó.

Minh chủ của Thương Minh kia lại có thể lấy ra được?

Hơn nữa bọn họ biết, tuy Thái Nhất không biết biến thông, nhưng không phải là kẻ ngốc thật sự, hơn nữa tu vi thực lực ở đó, chắc chắn sẽ không nhìn nhầm.

"Ngươi có đổi với hắn không?" Đế Tuấn vội vàng hỏi.

"Không đổi a!

Ta đổi không nổi.

Vật đó cần một triệu điểm tích lũy, ta không có a!" Thái Nhất đương nhiên nói.

"Vậy ngươi đã đổi cái gì?" Đế Tuấn lại hỏi.

"Chẳng đổi gì cả, những thứ hắn lấy ra, hoặc là Tiên thiên chí bảo, hoặc là những kỳ trân có thể sánh với chí bảo, một món đã cần hơn một triệu điểm tích lũy, ta đổi không nổi, trừ khi bán đi Hỗn Độn Chung." Thái Nhất nói.

Mọi người: .....

Hình như đúng là lý lẽ này.

Hơn nữa, nghe Thái Nhất kể lại.

Nội tình của Thương Minh, hình như mạnh hơn so với tưởng

tượng của họ gấp trăm lần, nghìn lần.

Tiên thiên chí bảo cũng có mấy kiện, ngay cả Hồng mông tử khí cũng có.

Cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán, quả thật không phải là lời nói suông.

Chương 73

Thực lực của vị Minh chủ kia còn mạnh như vậy!

Thiên Đình thật sự có thể dùng hắn làm vũ khí sao?

Đế Tuấn thở ra một hơi dài, trong lòng hồi lâu không thể bình tĩnh lại.

Hắn cũng càng chắc chắn, Thương Minh dường như thật sự không có ý định tranh bá Hồng Hoang.

"Chuyện này, sao bây giờ ngươi mới nói?" "Lúc ta trở về thì đại ca đang bế quan, ngươi vừa xuất quan đã gọi chúng ta đến rồi mà!" Đế Tuấn nghĩ lại cũng phải, mình vì để đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, đã bế quan gần năm mươi vạn năm.

"Ta cảm thấy, người mà Đông Hoàng gặp, rất có khả năng chính là Minh chủ thực sự của Thương Minh.

Mà sách lược chúng ta áp dụng đối với Thương Minh, phải thay đổi rồi." Phục Hy lên tiếng.

Đông Hoàng, chính là tôn xưng của Thái Nhất.

Đế Tuấn rơi vào trầm tư.

Thiên Đình của hắn, muốn dùng Thương Minh làm vũ khí, quả thực là rất khó.

Nếu chọc giận vị Minh chủ kia, Thiên Đình cũng sẽ bị san thành bình địa.

"Từ hôm nay trở đi, tăng cường giao dịch với Thương Minh.

Nếu đã không thể hạ được Thương Minh, vậy chúng ta phải chiếm lấy tiên cơ, tìm kiếm phương pháp để làm lớn mạnh Yêu tộc

ta.” Đế Tuấn lập tức hạ quyết định.

Rất nhiều đại năng Yêu tộc giơ hai tay tán thành, sau khi nghe Thái Nhất miêu tả như vậy, còn đi đối đầu với Thương Minh, chính là tìm chết!

Huyền Tùng nhìn thấy cảnh này, cảm thấy vẫn là sư tôn cao tay!

Chỉ cần hé lộ một chút, thái độ của Thiên Đình lập tức thay đổi, hoàn toàn trấn áp được những người này.

Thực ra Lâm Huyền vẫn luôn bế quan, người áo choàng đen kia chính là "công cụ nhân" La Hầu đóng giả.

Lúc này, Huyền Tùng lại lên tiếng: “Thực ra thần còn đổi được một thông tin hữu ích, lần mở cửa tiếp theo của Thương Minh, sẽ tổ chức một buổi đấu giá!” Huyền Tùng nói xong, mọi người lại được một phen kinh hãi.

Đấu giá hội!?

Cụm từ này, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

“Đấu giá hội chính là Thương Minh sẽ mang một số vật phẩm quý giá ra bán, người trả giá cao nhất sẽ được.

Lần đấu giá này, nghe đồn có một kiện Tiên thiên chí bảo làm vật phẩm áp trục!” Huyền Tùng lên tiếng lần nữa.

“Tiên thiên chí bảo!!” Đế Tuấn đứng dậy, trong mắt lóe lên tinh quang.

Tiên thiên chí bảo, là linh bảo đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang rồi.

Đã biết thì chỉ có ba kiện.

Thiên Đình hiện nay là dùng Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung để trấn áp khí vận.

Nếu có thể có thêm một kiện chí bảo, thực lực tổng thể của Thiên Đình có thể được tăng lên rất nhiều!

"Danh sách vật phẩm của buổi đấu giá lần này không hề được tiết lộ, nhưng những thứ có thể được mang ra bán đấu giá đều là vật phẩm trân quý." Huyền Tùng nói.

"Không tệ, tin tức này cực kỳ quan trọng, kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo kia bỏ ra rất đáng!" Đế Tuấn cười lớn.

Y lập tức nhìn về phía mọi người có mặt: "Chuyện này, không được tiết lộ ra ngoài!" Tiên thiên chí bảo của Thương Minh trị giá một triệu điểm tích lũy, cho dù là Thiên Đình muốn lấy ra số điểm tích lũy này cũng là cực kỳ khó khăn.

May mà Thương Minh thu mua số lượng lớn linh vật cấp thấp, với năng lực của Thiên Đình, vẫn có thể thu thập được lượng lớn, đủ để gom góp một triệu điểm tích lũy.

Có tin tức này, bọn họ có thể chuẩn bị trước, đến lúc đó xác suất đoạt được bảo vật kia sẽ lớn hơn!

Về phần Hồng mông tử khí.

Không chắc là có, nếu có thì cũng phải đoạt lấy!

"Vâng!" Mọi người tuân lệnh.

Côn Bằng lúc này vẻ mặt khó chịu, vừa rồi mình còn trách mắng tên Hồ Tùng này, bây giờ chẳng phải là bị vả mặt sao?

Mối thù này, y đã ghi nhớ.

"Minh chủ của Thương Minh đó, rốt cuộc là người thế nào?" Nữ Oa, người nãy giờ vẫn im lặng, lên tiếng hỏi.

"Hồng Hoang rất lớn, cho dù là chúng ta muốn đi hết Hồng Hoang, không có trăm vạn năm cũng không làm được, ai biết được đã ẩn giấu

bao nhiêu cường giả?

Truyền thuyết năm xưa Bàn Cổ đại thần khai thiên, dùng rìu chém ba ngàn ma thần, nhưng một số ma thần không hoàn toàn thân vẫn." Phục Hy nói.

"Minh chủ Thương Minh đó, rất có thể là một trong ba ngàn ma thần.

Thậm chí, là nhân vật có thể sánh ngang với Đạo Tổ." Giờ phút này, mọi người đã nâng vị thế của Thương Minh lên một tầm cao cực điểm.

Sánh ngang với Đạo Tổ, đó chính là Thánh nhân a!

Không ai chú ý tới, trong con ngươi của Đế Tuấn, lóe lên một tia sắc lạnh.

Thời Long Hán kiếp, hắn Đế Tuấn chẳng qua chỉ là một Thái Ất nhỏ nhoi, lúc đó hắn nhìn ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân tranh bá, đã lập lời thề, nhất định phải trở thành một trong những bá chủ của Hồng Hoang.

Bây giờ, hắn đã làm được.

Hiện tại, hắn lại có mục tiêu mới, đem những kẻ được gọi là Thánh nhân kia, toàn bộ giẫm dưới chân, để cho mình sử dụng!

"Thái Nhất, ngươi đến Hỗn Độn rèn luyện, còn bao lâu nữa mới tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ?" Đế Tuấn hỏi.

Thiên phú tu hành của Thái Nhất luôn là mạnh nhất.

Nếu Thái Nhất tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, Yêu tộc của hắn sẽ lập tức phản công Vu tộc.

"Có lẽ còn cần thời gian vạn năm!" Thái Nhất nói.

Lúc này y đột nhiên nhớ ra, sao mình không hỏi minh chủ Thương

Minh kia cần bao nhiêu điểm tích lũy để tìm lại tam đệ?

Lập tức có chút bực bội.

Mọi người thấy vậy: ???

Ngươi không sao chứ!

Vạn năm đã sắp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ rồi, ngươi còn lộ ra vẻ mặt này?

"Đông Hoàng thiên tư thông tuệ, xứng danh bậc nhất Hồng Hoang, đều nói Pháp tắc chứng đạo là khó tu nhất, nếu năm xưa tu tập Trảm thi chứng đạo, e rằng Đông Hoàng đã tấn thăng rồi." Phục Hy cũng phải bội phục tư chất của Thái Nhất.

"Nếu Thái Nhất có thể là người đầu tiên tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, vậy uy thế của Thiên Đình ta nhất định sẽ tăng mạnh!" Đế Tuấn hơi ngẩng đầu.

Trong điện thần Bàn Cổ của Vu tộc, dưới tượng thần Bàn Cổ.

Thập nhị tổ vu đang không ngừng rèn luyện lực lượng pháp tắc.

Vu tộc không kính trời đất, chỉ kính Bàn Cổ.

Toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh đều có quan hệ ít nhiều với Bàn Cổ.

Tuy nhiên, dưới sự vận hành của Thiên Đạo và Hồng Quân.

Thiên Đạo, đã trở thành thứ mà những sinh linh đó kính sợ nhất.

Kẻ thực sự trong lòng có Bàn Cổ, trong tâm niệm còn biết ơn, cũng chỉ có Vu tộc!

"Vẫn không được!" Một tiếng thở dài truyền đến.

Là Đế Giang.

Quanh người y, pháp tắc không gian bao bọc, sức mạnh cường đại

tràn ngập toàn thân, khí thế trên người Đế Giang đã đạt đến đỉnh phong.

Nhưng vẫn luôn thiếu đi cơ duyên đó.

"Ta thấy lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong cơ thể đại ca, e rằng không quá vạn năm là có thể đột phá lần nữa.

Đến lúc đó chúng ta sẽ một lần đoạt lấy Thiên Đình!" Chúc Cửu Âm lạnh lùng nói.

Côn Luân!

Tam Thanh ngồi luận đạo.

Thời gian dài như vậy, Tam Thanh chưa từng bước ra khỏi Côn Luân dù chỉ một bước.

Bọn họ đang tiềm tu.

"Ta thấy đại huynh cách Chuẩn Thánh trung kỳ cũng chỉ còn một bước nữa thôi nhỉ!" Nguyên Thủy cười nói.

"Đại huynh chính là người đầu tiên trong ba ngàn khách Tử Tiêu đột phá Chuẩn Thánh, bây giờ tấn thăng trung kỳ cũng sẽ dẫn đầu, một bước trước là bước nào cũng trước, đám Đế Tuấn gì đó căn bản không bì kịp." Thông Thiên cũng cười cười.

"Còn kém một chút." Lão Tử tuy lời nói khiêm tốn, nhưng lại khá tự đắc.

Năm xưa nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Lão Tử là người đầu tiên thành tựu Chuẩn Thánh.

Y cũng luôn tự cho mình là người đứng đầu trong ba ngàn khách Tử Tiêu.

Bây giờ y chỉ còn cách chém thi thứ hai nửa bước, trong vòng vạn năm là có thể bước vào.

Chương 74

Tam Thanh bọn họ, là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, lại còn là thân truyền của Đạo Tổ.

Là người đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử tự nhận không thể mất mặt.

Người đầu tiên tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ này, nhất định phải là y.

Tuy nhiên, ngay lúc các cường giả nhiều phe đang nỗ lực tấn thăng.

"Ầm!!!" Đột nhiên, một cơn bão linh khí vô cùng mãnh liệt xuất hiện trong Hồng Hoang, thậm chí là càn quét toàn bộ Hồng Hoang, kinh động vô số đại năng.

"Phương hướng đó... là đảo Phương Trượng!?" "Huyền Đạo Nhân bế quan trăm vạn năm, lại làm ra chuyện gì nữa sao?" "Không đúng, cơn bão linh khí này... sao lại... có chút giống triệu chứng đột phá!?" Lúc này, tất cả đại năng của Hồng Hoang đều nhìn về phía đó.

Bọn họ càng nhìn càng cảm thấy không đúng.

Cơn bão linh khí này, bọn họ rất quen thuộc!

Khi tấn thăng, thường sẽ hội tụ linh khí, có đạo vận lưu chuyển.

Càng mạnh, linh khí hội tụ càng mãnh liệt, đạo vận cũng càng mênh mông.

Mà cảnh tượng trên đảo Phương Trượng, nhìn thế nào cũng giống hệt!

"Huyền Đạo Nhân, sắp tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ rồi?" Đế

Tuấn kinh hô một tiếng, sau đó cũng không nói gì.

Huyền Đạo Nhân là người của Thương Minh, Thiên Đình không trêu chọc y, y sẽ không ra tay với Thiên Đình.

Chỉ cần không phải là đám man di Vu tộc kia đột phá trước là được.

"Lần trước không thể thử thực lực của Huyền Đạo Nhân cho đàng hoàng, đợi ta bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ, nhất định phải đấu với y một trận." Đế Giang cười nói.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Huyền Đạo Nhân trở nên mạnh như vậy, làm sao cướp về làm phu tế cho muội muội Huyền Minh đây?" Chúc Dung nói.

Các tổ vu lập tức sững sờ.

"Các ngươi đừng xuyên tạc ý của ta, ta chỉ nói y có ích cho việc tu hành của ta, chứ không phải muốn y làm phu tế của ta!" Huyền Minh tức giận nói.

Các tổ vu nhìn Huyền Minh với ánh mắt đầy ý vị, mà trong đầu Huyền Minh lại hiện lên lời của lão Huyền Vũ.

Bảo y làm phu tế của mình?

Hình như cũng không phải là không thể!

Trong Hồng Hoang, cường giả mới được người ta tôn kính.

Ở Vu tộc, lại càng tuân theo quy tắc này.

Trận bão linh khí này, đối với Vu tộc Yêu tộc đều không có ảnh hưởng quá lớn, Lâm Huyền đột phá cũng không ảnh hưởng quá lớn đến bọn họ.

Nhưng Lão Tử... sắc mặt lại vô cùng khó coi.

Y một lòng một dạ muốn làm người đầu tiên, nhưng bây giờ, vị trí thứ nhất sắp bị người ta cướp mất rồi sao?

"Đại huynh, thực lực càng mạnh, càng khó phá vỡ tầng bình chướng đó, Huyền Đạo Nhân... không nhất định sẽ thành công!" Nguyên Thủy nói.

Lão Tử không lên tiếng.

Tuy nói Lâm Huyền đột phá trước không có ảnh hưởng thực chất gì đến bọn họ, nhưng y rất coi trọng mặt mũi của mình.

Tốt nhất là đột phá không thành công như Nguyên Thủy nói.

Nếu không sau này, nhất định phải cùng Huyền Đạo Nhân kia phân một cao thấp.

Mà lúc này, trong đảo Phương Trượng.

Lâm Huyền đang khoanh chân ngồi dưới một gốc cây cổ thụ, trên đầu, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu vây thành một vòng tròn, mỗi một viên Định Hải Thần Châu đều tỏa ra ánh sáng thuộc về riêng mình.

Lúc này, bên cạnh Lâm Huyền có ba ngàn pháp tắc rủ xuống, hai dòng sông dài Thời Gian và Vận Mệnh xen kẽ chảy qua.

Ba ngàn pháp tắc, là căn bản của một thế giới, là cơ sở cấu thành thế giới.

Dòng sông dài Thời Gian và Vận Mệnh, là cột trụ và cầu nối của thế giới.

Lâm Huyền đứng giữa chúng, dường như đại diện cho sự vĩnh hằng, đại diện cho sự tuyên cổ bất diệt!

Một triệu năm, hắn đem ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu diễn hóa thành ba mươi sáu chư thiên, nhưng mục đích của hắn còn

xa hơn thế.

Hắn còn muốn dùng cái này để mô phỏng việc khai thiên.

Nếu thành công, có thể đặt nền móng vô thượng cho việc chứng đạo thành Thánh nhân.

"Bùm!" Cùng với một tiếng động nhẹ, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu chậm rãi va chạm vào nhau, ánh sáng rực rỡ hoàn toàn nhấn chìm Lâm Huyền vào trong đó.

Cũng vào lúc này, trong Hồng Hoang, có một áng mây khẽ rung động.

Bên trong lại phát ra một tiếng thở dài.

Ngay sau đó, một luồng lưu quang bắn ra, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, bên trong luồng lưu quang đó bao bọc một đóa sen xanh nhỏ.

Đóa sen xanh đó, có đủ ba mươi sáu phẩm!

Lâm Huyền mở mắt ra lần nữa, đã xuất hiện trong một vùng hỗn độn.

Nhìn ra chỉ thấy một vùng vô tận, lạnh lẽo không một chút sinh khí, ngoài Lâm Huyền ra không có bất kỳ sinh linh nào.

Dần dần, trước mặt Lâm Huyền, xuất hiện một điểm sáng.

Điểm sáng này, đại diện cho hy vọng, đại diện cho ánh sáng, càng đại diện cho sinh khí.

Lâm Huyền không chút do dự điểm một ngón tay ra, nội tình hùng hậu của bản thân liền như thủy triều tuôn về phía điểm sáng đó.

Điểm sáng đó cũng không ngừng phóng đại, khuếch trương, bắt đầu chống đỡ vùng hỗn độn này.

Nhưng rất nhanh, Lâm Huyền liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Quả nhiên, khai thiên không dễ dàng như vậy, dù chỉ là mô phỏng, với nội tình của ta cũng không đủ!” Nghĩ đến đây, Lâm Huyền muốn thu tay lại, nhưng đột nhiên phát hiện, tay mình không thu về được.

Điểm sáng đó như một cái động không đáy, cứ hút lấy sức mạnh trong cơ thể hắn.

Lâm Huyền trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Vùng đất cực Tây.

“Thằng ranh con này lại đang làm cái quái gì vậy?

Ta... @#¥%” Ma khí trên người La Hầu cuộn trào, lại bị một luồng sức mạnh thần bí hút lấy, y có dự cảm, không bao lâu nữa mình sẽ bị hút cạn.

Y cũng rất rõ, chắc chắn là do cái tên khốn đó đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng mắng Lâm Huyền mười vạn lần.

Nhưng cũng chính lúc điểm sáng sắp hút cạn Lâm Huyền và La Hầu, luồng lưu quang bao bọc đóa sen xanh kia đã độn nhập vào trong điểm sáng.

Điểm sáng cũng dần dần ổn định lại.

Rất nhanh, ngàn năm trôi qua.

Khi ý thức của Lâm Huyền hồi phục, phát hiện mình đã rơi xuống một vùng hoang nguyên.

Không sai, là hoang nguyên.

Không phải đảo Phương Trượng, cũng không phải hỗn độn, mà là hoang nguyên.

Mà hắn, cũng đã thành công bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ!

“Nơi này... là...” “Ta đã từng phò tá chín mươi chín đời ký chủ, dám ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đã khai thiên sáng thế, chỉ có mình ngươi.

Ngươi cũng coi như là trong họa có phúc...” Lâm Huyền hơi kinh ngạc, hệ thống?

Cái tên này trước giờ luôn lạnh lùng, vậy mà lại mở miệng nói chuyện?

Nhưng theo cái nết của hệ thống, hỏi nữa cũng sẽ không có hồi âm.

Nhưng từ lời nói của hệ thống, Lâm Huyền cũng biết, mình mô phỏng khai thiên sáng thế, suýt chút nữa đã rước họa vào thân, bây giờ đây là... thành công rồi?

Mà hắn bây giờ, đang ở trong thế giới do chính mình tạo ra?

Chương 75

Cũng không đợi Lâm Huyền suy nghĩ kỹ, trên bầu trời, đột nhiên bắn ra một luồng kim quang, rơi vào giữa mi tâm của Lâm Huyền...

Khi kim quang dung nhập vào cơ thể Lâm Huyền trong khoảnh khắc đó.

Bản thân hắn đã ở trong một loại cảnh giới vô cùng kỳ diệu.

Giây phút này, hắn phảng phất như đã nắm giữ pháp tắc đại đạo, khái niệm bất hủ, đi vào năm tháng thời không, rong chơi trong dòng sông tuế nguyệt, pháp thân vô lượng!

Giây phút này, hắn càng cảm nhận được mình và thế giới này hòa làm một thể, mọi thứ trong thế giới đều không thoát khỏi cảm nhận của hắn.

Mọi thứ trong thế giới này, đều do hắn khống chế!

Hắn nhất cử nhất động, nhất niệm nhất tưởng, đều có thể hủy thiên diệt địa.

"Đây chính là sự kỳ diệu của sáng thế sao?

Nếu Bàn Cổ đại thần sáng thế mà không chết, vậy thì còn có chuyện gì của Thiên Đạo và Hồng Quân?

Cũng khó trách Hồng Quân lại kiêng kỵ Bàn Cổ đại thần đến vậy." Nghĩ đến đây, Lâm Huyền tâm niệm vừa động, một đóa sen xanh nhỏ liền xuất hiện trước người y.

Vừa nhìn, trên đóa sen xanh tràn đầy tạo hóa, đều là vết tích của đại đạo.

Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, là Hỗn Độn linh bảo

mạnh nhất trong Hỗn Độn, cũng được gọi là Hỗn Độn chí bảo.

Nó đã thai nghén Bàn Cổ đại thần, sau đó mới có chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa Hồng Hoang.

Lâm Huyền bế quan một triệu năm, vốn định mô phỏng sáng thế.

Nhưng lại không biết rằng sáng thế với thực lực của hắn, dù chỉ là mô phỏng cũng rất miễn cưỡng.

Một triệu năm dưỡng dục ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, quá trình này tuy trông có vẻ đơn giản, nhưng Lâm Huyền cũng đã hao phí vô số tâm lực, để dung luyện ba mươi sáu chư thiên.

Cuối cùng vốn chuẩn bị rót vào nội tình bản nguyên, muốn chống đỡ mở ra thế giới, không ngờ vẫn còn quá yếu.

Nếu không có La Hầu, tên "đại oan chủng" này chống đỡ một chút, cộng thêm đóa sen xanh này ổn định nội hạch của thế giới, đừng nói là sáng thế thành công.

Lâm Huyền ước tính mình chết rất an lành, hắn cũng rõ, có được đóa sen xanh này, e rằng chỉ có vị kia thôi.

Ân tình của đóa sen xanh này, còn lớn hơn cả trời.

Lâm Huyền là người như vậy, ơn một giọt nước, báo bằng cả dòng suối.

Bàn Cổ đây là ơn cứu mạng, mình cuối cùng cũng phải làm chút gì đó.

Nhưng cũng phải đợi sau khi có năng lực đã.

Lâm Huyền đưa tay ra, đóa sen xanh không ngừng nhảy nhót lưu chuyển trên đó.

Hắn có thể cảm nhận được sự vui mừng của đóa sen xanh này.

Tuy trông rất nhỏ bé, nhưng đóa sen xanh này là hạch tâm của thế giới, xét về vị cách, Thiên Địa Nhân tam đạo của Hồng Hoang hợp nhất mới có thể sánh bằng.

"Thế giới này hiện nay chẳng qua chỉ là một mầm non, đợi ta thành công bước vào cấp bậc Thánh nhân, thế giới này sẽ hóa thân thành tiểu thiên giới." Lâm Huyền lẩm bẩm.

Thế giới này, gánh vác hy vọng của hắn.

Hơn nữa hắn và thế giới, sẽ tương trợ lẫn nhau.

Thế giới thành hình, đạo đồ của hắn sẽ rộng mở thênh thang, sau này thế giới này cũng có thể phản bổ cho hắn, nâng cao tu vi của y.

Lâm Huyền không ở lại lâu, rời khỏi vùng trời đất này.

Mà vào khoảnh khắc này, trên vùng đất hoang vu không một chút sinh khí kia, đột nhiên bừng lên một mảng xanh.

Thế giới khác với không gian ở chỗ, nó có thể thai nghén sinh mệnh thuộc về riêng mình!

Đảo Phương Trượng, ba mươi sáu chư thiên đã hợp nhất, thế giới hình thành nhìn từ bên ngoài chính là một quả cầu ánh sáng nhỏ.

Quả cầu ánh sáng nhỏ đó thoáng chốc đã dung nhập vào cơ thể Lâm Huyền.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu khai thiên sáng thế, mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau." "....." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, mời đưa ra lựa chọn cho các phần thưởng sau." "....." Lâm Huyền chọn nâng cấp Ẩn Nặc Hộ Giáp lên tầng năm!

Kim Cương Bất Diệt Thân nâng lên tầng mười một!

Hiệu quả của Ẩn Nặc Hộ Giáp tầng năm tạm thời vẫn chưa rõ ràng, nhưng sau khi cộng dồn, e rằng ngay cả Hồng Quân và Thiên Đạo có tra xét nhắm vào cũng không tra ra được bất cứ thứ gì.

Kim Cương Bất Diệt Thân nâng lên tầng mười một, dưới Thánh nhân, không ai có thể phá.

Lâm Huyền nhớ lại năm xưa, mình vẫn là một con huyền quy nhỏ bị truy sát, hoang mang lo sợ, kinh hãi khiếp đảm, sợ bị cuốn vào lượng kiếp.

Nhưng bây giờ, nếu muốn tiến thêm một bước, phải tránh được sự phong tỏa của Hồng Quân và Thiên Đạo mới được.

Thực lực khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, tâm cảnh cũng khác nhau.

Trước đây chỉ muốn bảo mệnh, bây giờ là vì tranh đoạt đạo đồ kia!

Về phương pháp công phạt, công cụ nhân La Hầu tự mình sẽ tu luyện, hơn nữa còn tu luyện rất nhanh, Lâm Huyền có thể cảm ứng được La Hầu đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, so với thời kỳ toàn thịnh năm xưa cũng không hề thua kém.

Hơn nữa hắn biết ý đồ của La Hầu, không thể không nói La Hầu thật sự là một thiên tài.

Lấy thân hóa ma, muốn nhập chủ Thiên Ma Giới.

Chỉ cần y thành công, thực lực đó không phải Thánh nhân bình thường có thể so sánh.

Chuyện đánh đấm sau này giao cho y.

Còn có Thương Minh, muốn câu kết toàn bộ Hồng Hoang, làm lung lay toàn bộ cục diện Hồng Hoang.

Bây giờ thế giới mới được khai sinh, tác dụng của Thương Minh càng trở nên quan trọng hơn.

Mà bản thân Lâm Huyền vẫn là cộng dồn phòng ngự, chỉ cần hắn còn sống, La Hầu sẽ không chết, Thương Minh cũng sẽ không diệt.

Sống sót, mới có đầu ra!

Vùng đất cực Tây.

La Hầu thở phào một hơi dài, với tu vi hiện tại của y mà cũng toát mồ hôi lạnh, lòng còn sợ hãi.

"Thằng ranh con này, lần sau gặp mặt nhất định phải cho nó biết tay!" Lời tuy nói vậy, nhưng y cũng có thể cảm nhận rõ ràng con rùa nhỏ kia e là đã nhận được tạo hóa kinh người nào đó.

Sức mạnh tích trữ trong cơ thể y tuy đã tan biến hết, nhưng y lại phát hiện, sức mạnh mà y tái tạo lại còn tinh thuần hơn trước... gấp mười lần!

Cảm ngộ đối với pháp tắc cũng tăng lên gấp bội.

Điều này làm La Hầu sợ hãi.

Y là Hỗn Độn ma thần chuyển thế, năm đó còn suýt chút nữa thành tựu Thánh nhân.

Bất kể là công pháp hay thứ gì y đều chọn cái tốt nhất.

Thiên tư căn nguyên của y cũng là đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Pháp tắc, sức mạnh mà y rèn luyện ra, đều là hạng nhất.

Bây giờ, là khái niệm gì đây?

La Hầu có lòng tin, chỉ cần cho mình một chút thời gian, thành tựu Thánh nhân dễ như trở bàn tay.

"Tà môn, con rùa nhỏ này... thật sự là tà môn mà!" Sau đó, La Hầu

lại suy nghĩ một chút, gỡ bỏ thủ đoạn che đậy khí tức trên người mình, một lát sau, lại che đậy lại.

Y hiểu Hồng Quân.

Con rùa nhỏ bên kia động tĩnh lớn như vậy, Hồng Quân chắc chắn sẽ có cảm ứng.

Có lẽ con rùa nhỏ đó có thủ đoạn che giấu tạo hóa này, nhưng nếu Hồng Quân không tính ra được, chắc chắn sẽ biết có biến cố và manh mối gì đó, nhất định sẽ tiếp tục truy tra.

Dưới gầm trời này làm gì có bí mật nào không tra ra được!

Huống hồ Hồng Quân còn giám quản Hồng Hoang.

La Hầu dứt khoát gánh cái nồi này lên người mình, phân tán sự chú ý của Hồng Quân.

Lâm Huyền dù tâm tư có cẩn mật đến đâu, một số phương diện so với Ma Tổ đại nhân vẫn còn kém một chút.

Tử Tiêu Cung.

Vào khoảnh khắc Lâm Huyền sáng thế thành công, Hồng Quân đang nhắm mắt, đột nhiên mở mắt ra!

Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, trong khoảng thời gian này, vẫn luôn cảm ngộ Thiên Đạo, không có thời gian để ý đến những chuyện vặt vãnh ở Hồng Hoang.

Bởi vì y cảm thấy, chẳng qua chỉ là trăm vạn năm, dù là ngàn vạn năm, Hồng Hoang cũng sẽ không có thay đổi quá lớn.

Nhưng ngay vừa rồi, y đã cảm nhận rõ ràng Thiên Đạo đang khẽ rung động.

Chương 76

Phản ứng này, nếu không phải chạm đến căn bản của Thiên Đạo, sẽ không xuất hiện.

Ngay sau đó, một chiếc ngọc điệp màu xanh trên đầu Hồng Quân rủ xuống.

Trong đó phảng phất ẩn chứa thiên địa chí lý và trí tuệ vô cùng.

Đây, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đạo Trảm tam thi của Hồng Quân chính là mượn vật này để ngộ ra.

Công năng của nó cũng là thôi diễn và diễn toán.

Tuyệt đối không phải Hà Đồ Lạc Thư có thể so sánh.

Sau khi thôi toán, khóe miệng Hồng Quân lộ ra một nụ cười khẩy.

"Thì ra là bạn cũ à!" Năm xưa sau Long Hán kiếp, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương đều biến mất không thấy.

Hồng Quân đã biết La Hầu chưa chết.

Chỉ là lúc đó y sắp hợp đạo, nên không tiếp tục để ý.

Dù sao đợi y hợp đạo thành công, La Hầu có đáng gì để nhắc tới?

Bây giờ, góc nhìn của y đối với La Hầu cũng đã khác.

Dù sao thân phận đã xảy ra biến hóa cực lớn, có sự chênh lệch cực lớn.

Hiện nay, Hồng Quân cũng không chuẩn bị động thủ với La Hầu.

Khả năng gây chuyện của La Hầu là hạng nhất, là một quân cờ cực tốt.

Mọi người đều biết Hồng Quân y dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo mà hợp đạo, nói cho hay thì là người phát ngôn của Thiên Đạo, nói khó nghe thì thực ra chính là công cụ nhân của Thiên Đạo.

Hồng Quân y, cũng có dã tâm.

Ba lần giảng đạo, chính là vì bố đạo Hồng Hoang, lập ra Huyền Môn, thu thập khí vận Hồng Hoang, lấy thân hợp đạo.

Vu Yêu lượng kiếp, diệt Vu trừ Yêu, tiêu diệt tất cả những thế lực bất mãn với mình.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, Huyền Môn đại hưng, y sẽ mượn khí vận của Huyền Môn để tăng cường liên kết với Thiên Đạo, đoạt lấy bản nguyên của Thiên Đạo.

Sau đó lại đến Phong Thần đại kiếp, Huyền Môn nội chiến, khí vận suy giảm, y nhân cơ hội giảm bớt liên kết với Thiên Đạo.

Đợi đến Tây Du lượng kiếp, khí vận trời đất chuyển sang Phật môn phương Tây, Thiên Đạo vì thế mà đại biến, y sẽ lại tìm cơ hội phá vỡ Thiên Đạo, bước lên cảnh giới cao hơn!

Quân cờ La Hầu này nếu dùng tốt, nhất định có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Ngay sau đó, Hồng Quân lại nhân cơ hội diễn toán một chút về xu thế của Hồng Hoang.

"Vu Yêu đại kiếp đã mở ra, kiếp lực lan tràn.

Thương Minh kia tuy là biến số, nhưng... không ảnh hưởng đến đại cục, nếu thiết kế tốt một chút, còn có thể thúc đẩy lượng kiếp phát triển." Nhưng rất nhanh, Hồng Quân không còn quá để ý nữa, lại nhắm mắt lại.

Y hiện tại vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với Thiên Đạo, vẫn cần

một chút thời gian.

Đợi đến khi kiếp lực lan tràn ra toàn bộ Hồng Hoang, chắc là sẽ thành công.

Quan trọng nhất là, mọi thứ trong Hồng Hoang, y đều có năng lực tuyệt đối để trấn áp, chúng nhân Hồng Hoang, đều không thoát khỏi tính toán của y.

Nhưng, người giỏi bơi hay chết đuối!

Quá tự tin, không phải là chuyện tốt!

Thiên Đình.

"Trong Thiên Đình của chúng ta, nếu bàn về ai là người mạnh nhất trong các Yêu tướng, e rằng không ai khác ngoài Thần Viên tướng quân." "Đó là đương nhiên, Thần Viên tướng quân và vị Hồ Tùng đại nhân kia, đều là kiêu tử của Thiên Đình ta, một văn một võ.

Nếu sau này vị trí Yêu thần có trống, e rằng cũng là hai người này lên." Một đám Yêu tộc đang bàn tán xôn xao.

Thần Viên tướng quân, thực ra chính là Lục Nhĩ.

Từ khi vào Thiên Đình, Lục Nhĩ chiến công lừng lẫy, Đại vu Đại La hậu kỳ bị chém giết cũng đã có hơn mười người.

Thực lực của y cũng đã bước vào Đại La trung kỳ.

Được đám yêu kính ngưỡng!

Mà phân thân của Huyền Tùng, ở Thiên Đình cũng có uy danh không nhỏ.

Đều nghe nói tài trí của y được Yêu Hoàng coi trọng.

Đặc biệt là Huyền Tùng biết dùng một chút ân huệ để lôi kéo lòng người, trong đám yêu ở Thiên Đình, danh tiếng cực tốt.

Hai người họ, hiện tại chính là thiên kiêu mạnh nhất của Thiên Đình.

Lúc này, tại một hành lang trong Thiên Đình.

"Ta nghe nói, Hồ tiên sinh gần đây đang điều tra ta?" Lục Nhĩ cười nói.

"Chỉ là làm theo lệ thôi, dù sao Lục Nhĩ tướng quân cũng là ngôi sao mới của Yêu tộc ta, nếu phản bội, tổn hại đối với Yêu tộc ta là quá lớn." Huyền Tùng cũng cười đáp.

Tên Lục Nhĩ này, từ khi gia nhập Thiên Đình, thế đầu cực mạnh.

Hơn nữa, Lục Nhĩ thiên phú dị bẩm, có thể nghe trộm vạn vật, bây giờ ngay cả Huyền Tùng cũng không biết Lục Nhĩ đã phát triển thần thông này đến bước nào.

Tuy nói lúc Lục Nhĩ gia nhập Thiên Đình cũng đã nói, y bị Đạo Tổ làm bị thương, thần thông Lục Nhĩ đã bị tổn hại.

Nhưng Huyền Tùng không tin.

Huyền Tùng làm việc cẩn thận, một triệu năm qua vẫn luôn tìm kiếm sơ hở của Lục Nhĩ, thậm chí đã nổi sát tâm.

Tệ nhất, cũng phải đuổi y ra khỏi Thiên Đình.

Mình ở Thiên Đình phụ trách việc của Thương Minh, có thể mưu cầu không ít lợi ích, còn có thể thăm dò không ít tình báo, không thể để con khỉ này phá hỏng chuyện.

"Hồ tiên sinh vẫn nên quản tốt bản thân mình đi!

Sáu cái tai của ta cũng không phải mọc để trưng." Lục Nhĩ đáp lại một câu: "Ta thấy Hồ tiên sinh mới là người thực sự nên bị đề phòng!" Y đến Thiên Đình là để rèn luyện bản thân cho tốt, mượn tài nguyên của Thiên Đình, nâng cao thực lực của mình, để mau chóng

trở về bên cạnh sư tôn, không muốn gây chuyện thị phi.

Nhưng tên Hồ Tùng này, quá phiền phức.

Mà thân phận của mình, quả thực có chút vấn đề.

Về phần thần thông Lục Nhĩ của y, quả thực rất lợi hại, có thể dò xét tứ hải bát hoang.

Nhưng bây giờ không như trước, sau khi Đạo Tổ truyền đạo, sinh linh trong Hồng Hoang đều bắt đầu có ý thức phòng bị cực mạnh, đều sẽ vô thức làm rối loạn thiên cơ, thiết lập bình chướng.

Hơn nữa La Hầu năm xưa không chỉ dạy Lục Nhĩ sát phạt chi đạo, còn có những thứ khác.

Ví dụ như, tự hối, minh triết bảo thân.

Biết càng nhiều, cũng có khả năng chết càng nhanh.

Y cũng đã cố gắng hết sức để điều tra tên Hồ Tùng này, phát hiện không điều tra được gì cả, hơn nữa tên Hồ Tùng này làm việc cẩn mật, căn bản không bắt được bất kỳ sơ hở nào của y.

Nhưng, nếu tên Hồ Tùng này cứ nhất quyết đâm đầu vào họng súng của mình, vậy đừng trách mình vô tình!

Mà Huyền Tùng nghĩ cũng rất đơn giản, tìm một cơ hội là gài bẫy giết chết tên Lục Nhĩ này.

Chuyện sư tôn giao phó, không thể có chút sơ suất nào.

Mà Lục Nhĩ nghĩ cũng đơn giản, ai dám cản trở mình trở nên mạnh mẽ, chính là cản trở mình trở về bên cạnh sư tôn.

Phàm là kẻ cản trở mình trở về bên cạnh sư tôn, đều đáng chết.

Hai người bề ngoài coi như hòa khí, nhưng sau lưng đã giao đấu mấy lần.

Đảo Phương Trượng.

“Sư tôn, người xuất quan rồi!?” Lâm Huyền xuất quan, Huyền Tùng phái một cỗ chỉ nhân hóa thân đến.

Vừa nhìn thấy Lâm Huyền, Huyền Tùng đã cảm thấy sư tôn đã trở nên khác.

Không phải là loại uy áp do thực lực tăng cường, mà là một cảm giác không nói nên lời, không rõ ràng.

Sư tôn rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng lại nhìn mà không thể chạm tới, phảng phất như đã tiến vào một loại trạng thái vô cùng kỳ đặc.

Nếu phải dùng một từ để hình dung, đó chính là gần như là Đạo!

Lâm Huyền gật đầu.

“Xem ra con gần đây bận rộn chuyện Thương Minh, tu hành cũng có chút lười biếng.” Lâm Huyền nói.

“Sư tôn, con bây giờ cũng đã đến Đại La hậu kỳ, thực lực ở Hồng Hoang cũng không tệ mà!” Huyền Tùng gãi đầu.

“Nếu con dùng bản thể đấu với sư đệ con, e là không đỡ được mười chiêu của sư đệ con.

Con thấy có tệ không?

Chương 77

Con là đại sư huynh, thực lực nói thế nào cũng phải coi được chứ.” Lâm Huyền tuy đã lâu không gặp Lục Nhĩ, nhưng hắn cũng biết Lục Nhĩ đã tấn thăng Đại La trung kỳ.

Thân ma công kia của y cộng với linh bảo trong tay, ngay cả Đại La đỉnh phong cũng có thể đấu một trận.

Nếu là tử chiến, e là ngay cả Đại La đỉnh phong cũng có thể chém giết.

Huyền Tùng thiên tư thượng giai, nhưng nghiên cứu tu hành lại tương đối ít.

Y thích nghiên cứu những thứ kỳ lạ cổ quái hơn, ví dụ như trận pháp hay là thuật hình nhân thế mạng.

Chuẩn Đại Đạo cấp pháp môn Thanh Hư Huyền Đạo Chương, ở Hồng Hoang cũng là pháp môn hiếm có.

Ngay cả những đại năng đỉnh tiêm như Tam Thanh cũng không có công pháp bậc này.

“Cái gì?

Sư đệ tiến bộ nhanh vậy sao?” Huyền Tùng kinh ngạc.

Y sớm đã biết mình có một sư đệ, năm xưa cũng là vì sư tôn lấy sư đệ ra nói chuyện, y mới ra đảo tu hành.

Bây giờ sư tôn nói sư đệ mười chiêu là có thể đánh bại y?

Tuy nói sư tôn nói là chiến lực bản thể, không phải chiến lực tổng hợp, nhưng như vậy cũng không được.

Thua trong mười chiêu thì quá mất mặt rồi.

“Sư tôn, người sẽ gọi sư đệ đến đây sao?” Huyền Tùng có chút mong đợi đối với sư đệ kia.

“Tạm thời sẽ không, con đường y đi là chiến chi đạo, nếu có cơ hội, con cũng sẽ gặp được y.” Lâm Huyền cười nói.

Huyền Tùng vừa chuẩn bị hỏi xem sư đệ của mình rốt cuộc là ai, kết quả một giọng nói đột nhiên truyền đến.

“Huyền đạo hữu lần này bế quan đã là một triệu năm, quả thật là khó gặp một lần!” Là Phục Hy.

Đối với sự xuất hiện của Phục Hy, Lâm Huyền vẫn khá ngạc nhiên.

Dù sao thân phận hai người đã khác.

Phục Hy bây giờ là một trong những Yêu Hoàng của Yêu Đình, còn thân phận bề ngoài của Lâm Huyền là trưởng lão của Thương Minh.

Ở một ý nghĩa nào đó đại diện cho hai thế lực.

Huyền Tùng rất biết điều mà lui ra.

Phục Hy tiến vào đảo Phương Trượng, Lâm Huyền mời y ngồi.

“Xem ra Huyền đạo hữu thật sự đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, động tĩnh đột phá của đạo hữu lớn thật, cơn bão linh khí đó kéo dài đến ba ngàn năm, một ngàn năm trước, Lão Tử vào Chuẩn Thánh trung kỳ, Tam Thanh bọn họ liền bắt đầu tuyên bố ra ngoài rằng Lão Tử là người đầu tiên trong đám khách Tử Tiêu chúng ta đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, nói ra cũng có chút buồn cười.” Phục Hy nhìn Lâm Huyền lúc này, thực ra là vô cùng kinh ngạc.

Tu vi của y cao hơn Huyền Tùng, những thứ nhìn thấy được, càng sâu, cũng càng nhiều.

Nếu nói trước đây, Phục Hy y còn có thể cảm thấy có thể so sánh với Huyền Đạo Nhân, thì bây giờ, tâm tư tranh phong này cũng không còn, trực tiếp cam bái hạ phong.

"Đều là hư danh thôi." Lâm Huyền không cho là đúng.

Tam Thanh, tự nhận thanh cao, cũng chỉ có Thông Thiên tính tình khá hơn một chút.

Lão Tử người này, nói là thanh tịnh vô vi, tu vô vi chi đạo, thực ra coi trọng nhất chính là mặt mũi.

Nếu không Phong Thần kiếp cũng sẽ không thiên vị.

"Không biết đạo hữu đến đảo Phương Trượng tìm ta có việc gì?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

Vô sự bất đăng tam bảo điện, hắn không cho rằng Phục Hy qua đây chỉ để nói mấy chuyện phiếm.

Phục Hy trầm mặc một lát, lấy ra một kiện Tiên thiên linh bảo trực tiếp che đậy thiên cơ.

Y cắn răng, nhỏ giọng nói: "Đạo hữu ngươi... chắc là không giống với những người khác nhỉ!" Lâm Huyền: ???

Phục Hy nhìn ra cái gì rồi?

Nhưng hắn rất nhanh đã phủ nhận ý nghĩ này, bởi vì ngay cả Thiên Đạo cũng không nhìn thấu mình, một Phục Hy nhỏ nhoi có thể nhìn ra cái gì?

"Đạo hữu có còn nhớ, lần trước ta đến đảo Phương Trượng, đã bói cho đạo hữu một quẻ không?" Phục Hy tiếp tục nói.

Lâm Huyền gật đầu, chuyện này, hắn quả thực có ấn tượng.

Lúc nghe đạo, chỉ vì mình và Nữ Oa có chút giao tiếp, Phục Hy đã hận không thể chém mình thành từng mảnh.

Sau này đến đảo Phương Trượng, Phục Hy nói gì cũng phải bói cho mình một quẻ.

Kết quả bói cho mình đến mức thổ huyết.

Cuối cùng thái độ cũng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, lúc đó làm Lâm Huyền ngơ ngác.

"Thực ra lúc ta bói cho đạo hữu một quẻ đó, đã không cẩn thận... nhìn thấy một góc của tương lai.

Ta thấy mình bị một cây trường thương đóng đinh chết trước một tòa đại điện, mà tòa đại điện đó, và trung ương thần đình của Thiên Đình bây giờ... giống hệt nhau..." Nói đến đây, trong mắt Phục Hy thoáng qua một tia sợ hãi.

Vốn dĩ, Phục Hy còn muốn từ từ tính kế, trước tiên quan sát Lâm Huyền một chút.

Nhưng sau khi xây dựng xong Thiên Đình, Phục Hy quyết định đi một chuyến hỏi cho rõ ràng.

"Đạo hữu còn tính ra được gì nữa không?" Lâm Huyền hỏi.

Lúc này, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để bắt giữ Phục Hy, khi cần thiết thậm chí sẽ giết chết y.

Hắn tính đi tính lại, không tính đến việc Phục Hy sẽ từ trên người mình mà suy diễn ra sự việc.

Nếu Phục Hy biết quá nhiều, dù có đắc tội với Nữ Oa, cũng phải áp dụng một số biện pháp.

"Không còn, đạo hạnh của ta nông cạn, hao phí bản nguyên, cũng chỉ mơ hồ tính ra được đạo hữu không ở trong âm dương ngũ hành, thậm chí là không ở trong thiên cơ, cũng chính vì đặc tính này của đạo hữu, ta mới có thể vượt qua Thiên Đạo để nhìn trộm một góc của

tương lai.” Phục Hy nói.

“Ta biết đạo hữu có bí mật trong người, nhưng ta có thể thề, những gì ta vừa nói, không có nửa điểm giả dối.

Ta hôm nay đến, chẳng qua là để cầu chứng một chút.” Thực lực của Phục Hy tuy không phải là nhóm đỉnh tiêm nhất, nhưng trí tuệ của y lại là đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Ít nhiều cũng có thể đoán ra suy nghĩ của Lâm Huyền.

Rất nhanh, một tia sát ý trong lòng Lâm Huyền cũng tan đi.

Nếu Phục Hy trong lòng chột dạ, tự nhiên sẽ dẫn theo Nữ Oa cùng đến, bây giờ Nữ Oa cũng không đến, chứng tỏ những gì Phục Hy nói rất có thể là thật.

“Những điều đạo hữu suy diễn, ta không thể khẳng định, nhưng có một số chuyện, không phải là đã được định sẵn.” Lâm Huyền nói mập mờ.

“Vậy dám hỏi đạo hữu, muội muội ta Nữ Oa có thể sẽ gặp chuyện không?” Phục Hy ánh mắt rực sáng.

“Sẽ không!

Ta sở dĩ có thể nhảy ra ngoài ngũ hành, không ở trong thiên cơ, là nhờ thủ đoạn của minh chủ, hơn nữa minh chủ Thương Minh của ta từng nói, sáu người nhận được Hồng mông tử khí đều có thể thành tựu Thánh nhân vị, cùng tồn tại với Hồng Hoang!” Lâm Huyền nói.

Phục Hy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi!

Đa tạ đạo hữu, nếu sau này đạo hữu có cần gì, chỉ cần ta giúp được, đều có thể đề nghị.” Vẫn là câu nói đó, muội muội không sao là được.

“Nếu đạo hữu đã nói vậy, ta vừa hay có một chuyện muốn nhờ.”

Phục Hy: ???

Ngươi đúng là không khách sáo chút nào.

“Xin đạo hữu lại bói cho ta một quẻ nữa.” Lâm Huyền nói.

Lần trước Phục Hy có thể tính ra một chút, không thể không phòng.

Nhưng Phục Hy có chút do dự, khóe miệng giật giật: “Đạo hữu, giúp ngươi bói quẻ quá hao tổn bản nguyên, trước đó ta bị thương phải dưỡng mười vạn năm mới khỏi...” “Lần này ta chỉ che đậy thiên cơ, giúp ngươi giảm lực phản phệ xuống mức thấp nhất.” “Thôi được, nếu đạo hữu đã có lời nhờ, vậy ta sẽ bói cho đạo hữu một quẻ.” Phục Hy bất đắc dĩ, mình cũng coi như nợ người ta một ân tình, không tiện từ chối.

Y lấy ra một đồng tiền, là một kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Trên đó phủ đầy khí tức huyền ảo.

Lần trước, y lấy một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo cấp bậc thẻ bói để bói cho Lâm Huyền, linh bảo đó trực tiếp vỡ nát.

Mà đồng tiền này cũng có công năng tương tự thẻ bói, đều có thể chống đỡ phản phệ, hơn nữa đồng tiền này còn mạnh hơn.

Không bao lâu, trên người Phục Hy có âm dương nhị khí lưu chuyển.

Hiện nay bát quái tuy chưa hiện thế, nhưng Phục Hy cũng là cao thủ số toán đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

“Phụt!” “Rắc!” Phục Hy thổ huyết, đồng tiền kia trực tiếp gãy thành hai mảnh.

Lâm Huyền: .....

Hắn biết Phục Hy sẽ thổ huyết, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

Dù sao lần trước Phục Hy bói cho mình, cũng chỉ là cảnh giới Đại La, bây giờ là Chuẩn Thánh, lại còn đổi một linh bảo mạnh hơn.

Nhưng nghĩ lại mình đã cộng dồn Ẩn Nặc Hộ Giáp lên tầng năm.

Chương 78

Thế thì không sao rồi...

"Đạo hữu, ngươi hại ta thảm rồi!

Nếu không có linh bảo chống đỡ phản phệ, ta bây giờ e là người cũng không còn." Phục Hy cười khổ liên tục.

Y có chút hối hận, lại tin lời ma quỷ của tên này.

Lần phản phệ này, bản nguyên của y ít nhất đã tổn thất một nửa, không có trăm vạn thậm chí ngàn vạn năm, căn bản không thể phục hồi!

"Đạo hữu có tính ra được gì không?" Lâm Huyền nhướng mày hỏi.

Phục Hy u oán nhìn Lâm Huyền một cái: "Không tính được, ta thậm chí còn chưa bắt đầu thôi diễn, chỉ mới chạm vào mệnh lý của ngươi một chút, đã rơi vào kết cục như vậy." Lâm Huyền có chút ngại ngùng, tay vung lên, lấy ra một cái bình nhỏ, lại lấy ra một kiện linh bảo giống như thẻ bói.

"Đây có chút Tam Quang Thần Thủy, có thể giúp đạo hữu tu phục bản nguyên, linh bảo này, coi như là ta đền cho đạo hữu." Phục Hy lúc này mới dễ chịu hơn một chút.

Không chút khách khí thu hai thứ đó lại.

"Phục Hy đạo hữu, gần đây Nữ Oa đạo hữu có cảm ngộ gì không?" Lâm Huyền thuận miệng hỏi một câu.

Phục Hy lập tức nhìn về phía Lâm Huyền: "Đạo hữu... không lẽ có ý với muội muội ta sao!

Tuy nói đạo hữu phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, thực lực cao cường, thân phận tôn quý, nhưng tốt nhất vẫn nên ít có ý đồ với muội muội ta.” Lâm Huyền: .....

Đây chính là muội khống đỉnh tiêm của Hồng Hoang sao?

Một câu đã xù lông rồi.

Nhưng những lời tán dương này, hắn đều nhận hết.

Thực ra Lâm Huyền nhắc đến Nữ Oa, là muốn hỏi xem tiến độ của nàng về chuyện tạo người thế nào rồi.

Lâm Huyền sáng thế hoàn thành, sau khi gặp Phục Hy lại có ý tưởng mới.

Vì lực lượng pháp tắc của Hồng Hoang, Tiên thiên hồ lô đằng đã khô héo, nhưng mình có thể trồng nó trong thế giới của mình!

Thế giới của mình tuy có hơi rách nát, nhưng hắn là chủ thế giới, hoàn toàn có hy vọng để nó trong thế giới của mình nảy mầm sinh cơ mới.

Nếu hồ lô đằng sống lại, đó chính là cực phẩm Tiên thiên linh căn, nếu có thể khôi phục vị cách của nó, đó chính là Hỗn Độn linh căn.

Đợi sau khi cướp được công đức của Nữ Oa, khả năng hồ lô đằng tái sinh lại càng lớn hơn, quan trọng nhất là, hồ lô đằng đã tham gia vào việc tạo người sẽ có lực lượng tạo hóa, sẽ có một số đặc tính độc đáo.

Ví dụ như, sáng tạo ra chủng tộc mới!

Một thế giới, cần có sinh cơ, còn cần có nhiều chủng tộc trí tuệ.

Với thực lực hiện tại của Lâm Huyền, có lẽ có thể tạo ra một số sinh linh, nhưng sinh linh mà hắn tạo ra, tuyệt đối có hạn chế và khiếm khuyết rất lớn.

Giống như Minh Hà, sau khi Nữ Oa tạo người, liền ở trong Huyết Hải sáng tạo ra A Tu La tộc.

A Tu La sinh ra trong Huyết Hải, sinh ra đã có thực lực Kim Tiên, coi như là một chủng tộc tương đối mạnh mẽ.

Nhưng khiếm khuyết của A Tu La cũng rất lớn, ngoài mấy vị A Tu La vương, những A Tu La còn lại căn bản không có tiềm năng lên đến Chuẩn Thánh.

Nhân tộc sinh ra, cũng chỉ có thực lực Thiên Tiên, nhưng sinh ra đã là tiên thiên đạo thể.

Tiềm năng vô hạn.

Nếu không bị Thiên Đạo hạn chế sự phát triển của Nhân đạo, Nhân tộc nhất định sẽ mạnh hơn Vu Yêu hai tộc.

Khi hồ lô đẳng mang công đức, mang tạo hóa, thì sẽ có thể tạo ra sinh vật có tiềm lực cao tốt hơn.

Sinh linh, mới là cốt lõi của sự phát triển của một thế giới.

Cho nên hồ lô đẳng, vô cùng quan trọng.

"Phục Hy đạo hữu hiểu lầm rồi, ta không có bất kỳ ý nghĩ không đứng đắn nào với Nữ Oa đạo hữu, chỉ là gần đây ta có chút nghiên cứu về tạo hóa chi đạo, nên muốn tìm cơ hội cùng Nữ Oa đạo hữu thảo luận một chút." Lâm Huyền nói.

Tâm phòng bị của Phục Hy thả lỏng đi một chút.

"Huyền đạo hữu, ta còn có một chuyện, không biết Thiên Đình của ta có thể cùng Thương Minh triển khai hợp tác ở tầng sâu hơn không?" Phục Hy hỏi.

"Thương Minh sẽ không tham gia vào cuộc tranh bá ở Hồng Hoang, có mua có bán, là quy tắc của Thương Minh.

Hơn nữa trưởng lão Thương Minh không có thực quyền, chuyện này, đạo hữu tìm nhầm người rồi.” Lâm Huyền nói.

“Vậy đạo hữu có biết tung tích của minh chủ Thương Minh không?” Phục Hy lại hỏi.

“Minh chủ là đại năng đương thời, tung tích của ngài khó tìm, ta cũng không biết.” Câu trả lời của Lâm Huyền khiến Phục Hy có chút thất vọng.

“Đạo hữu, vậy ta về trước đây, nếu có rảnh, có thể đến Phượng Tê Sơn!” Phục Hy cũng không ở lại lâu.

Lâm Huyền nhìn bóng lưng Phục Hy rời đi, ánh mắt khá thâm thúy.

Vu Yêu kiếp, Vu Yêu đều diệt.

Yêu tộc chính là quân cờ Hồng Quân dùng để tiêu diệt Vu tộc.

Hồng Quân không phải muốn thúc đẩy lượng kiếp sao?

Vậy ta sẽ thêm một mồi lửa.

Phượng Tê Sơn, Nữ Oa nhìn thấy Phục Hy trọng thương trở về lập tức kinh hãi.

“Đại ca, huynh đây là...” “Ta đi một chuyến đến đảo Phương Trượng, lại giúp Huyền đạo hữu bói một quẻ, ta bây giờ thần thanh khí sảng.” Phục Hy cười nói.

Nữ Oa: ???

Thần thanh khí sảng?

Nàng rõ ràng nhìn thấy bản nguyên của Phục Hy đều bị trọng thương, đây gọi là thần thanh khí sảng?

Ca ca của nàng, thật sự không sao chứ?

“Ta không sao, đừng lo!” Phục Hy lo lắng nhất chính là muội muội Nữ Oa, khi nhìn thấy mình chết, điều y sợ nhất không phải là mình toi mạng, mà là sợ Nữ Oa gặp chuyện.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lâm Huyền, y rất vui.

Điều này làm Nữ Oa ngơ ngác.

“Tiểu muội, ta nói cho muội biết, sau này muội nhất định phải tránh xa Huyền đạo hữu đó ra một chút, nghe lời ca, tránh xa y ra!” Phục Hy đột nhiên lại nghiêm túc nói.

Nữ Oa: ???

Ca ca của nàng từ khi gặp Huyền đạo hữu, trở nên ngày càng không bình thường.

Cứ thế này không được, nên tìm cho ca một đạo lữ rồi.

Tuy nhiên Nữ Oa không biết rằng, là vì Phục Hy biết, Lâm Huyền quá ưu tú.

Nếu Nữ Oa và y ở chung lâu ngày, không chừng sẽ sa vào lưới tình.

Cải trắng mình nuôi bao nhiêu năm nay, sao có thể để heo ủi được?

Không thể! ...

Trong Hồng Hoang, lại một triệu năm nữa trôi qua.

Tam Thanh toàn bộ đều bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất, thành công đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Vu tộc Đế Giang, Chúc Cửu Âm chờ bốn vị tổ vu bước vào

Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lúc này, cách lần Đạo Tổ giảng đạo, đã trôi qua hai triệu năm.

Trong hai triệu năm, Đại La ở Hồng Hoang như măng mọc sau mưa, từng lứa từng lứa mọc ra.

Ngay cả Chuẩn Thánh, cũng bắt đầu nhiều lên.

Hồng Hoang dần bước vào thời đại Đại La nhiều như chó, Chuẩn Thánh đầy đất đi.

Chiến lực tăng lên, cũng đại diện cho sự khốc liệt của chiến tranh.

Vu Yêu hai tộc cuối cùng đã bùng nổ trận Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất.

Ngòi nổ chính là Yêu tướng Lục Nhĩ trong một lần tranh chấp, đã đánh chết bốn vị Đại vu Đại La hậu kỳ, cộng thêm một vị Đại vu Đại La đỉnh phong.

Thực ra nguyên nhân căn bản, vẫn là ân oán Vu Yêu đã tích tụ từ lâu.

Yêu tộc những năm này bắt đầu thu thập linh tài linh vật trên quy mô lớn, cũng đã gây chú ý cho một số người có ý đồ.

Ví dụ như Hậu Thổ.

Tuy không biết Yêu tộc muốn làm gì, nhưng chỉ cần là việc Yêu tộc muốn làm, làm cho nó không thành là được.

Hai bên vì tranh đoạt tài nguyên và địa bàn, không ít lần bùng nổ chiến loạn.

Chương 79

Chỉ là quy mô tương đối nhỏ.

Mà lần Vu Yêu đại chiến này, tứ đại Yêu Hoàng, thập đại Yêu Thần, Yêu sư Côn Bằng của Yêu tộc đều ra trận.

Vu tộc có thập nhị tổ vu, cộng thêm toàn thể Đại vu kháng cự Yêu tộc.

Trận đại chiến này trực tiếp đánh mười vạn năm.

Gần như càn quét toàn bộ Hồng Hoang.

Quy mô so với ba tộc tranh bá thời Long Hán kiếp, còn mạnh hơn, thảm liệt hơn.

Đại địa Hồng Hoang bị tổn hại nghiêm trọng.

Cuối cùng Vu Yêu hai bên bất đắc dĩ phải đình chiến.

Đáng nhắc đến là, trong trận đại chiến này, các thương nhân của Thương Minh, vẫn luôn duy trì giao dịch qua lại với hai phe Vu Yêu.

Cung cấp lượng lớn vật tư chiến bị.

Thương Minh phát tài lớn nhờ chiến tranh, thu gom được lượng lớn linh bảo linh căn.

Thiên Đình bên kia có lẽ có chút e dè, nhìn Thương Minh đổi nhiều linh bảo linh căn như vậy, cũng là mắt đỏ, kiêng kỵ.

Nhưng Yêu tộc không mua đồ của Thương Minh, thì đánh không lại Vu tộc.

Vu tộc không biết sử dụng linh bảo, Thương Minh liền cung cấp cho Vu tộc vũ khí chuyên dụng có thể dùng lực lượng pháp tắc để điều khiển, khiến chiến lực Vu tộc tăng mạnh, còn cung cấp cho Vu

tộc giáp trụ, để phòng ngự của họ tăng thêm một bậc.

Về phía Yêu tộc, thì cung cấp các loại vũ khí sát thương diện rộng dùng một lần và các loại trận pháp nhắm vào Vu tộc.

Hơn nữa Thương Minh không có lợi không dậy sớm, bọn họ ngay cả thi thể của hai tộc Vu Yêu cũng thu!

Bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc, đều căm ghét Thương Minh đến tận xương tủy, nhưng lại hoàn toàn không thể rời bỏ việc giao dịch với Thương Minh.

Cuối cùng Vu Yêu hai bên đều không chịu nổi, đình chiến.

Ngay sau khi hai tộc Vu Yêu đình chiến không lâu, vô số linh quang từ trong Thương Minh bùng phát ra.

Có người chặn được một chút linh quang.

"Ngàn năm sau Thương Minh muốn tổ chức đấu giá hội?

Vật phẩm lần này, có tinh huyết Bàn Cổ, thậm chí còn có Tiên thiên chí bảo!?" Theo sự lan tỏa của những linh quang đó, gần như tất cả sinh linh của Hồng Hoang đều biết chuyện tổ địa của Quy tộc sắp mở cửa, Thương Minh muốn tổ chức đấu giá hội.

Tuy chỉ liệt kê ra một số vật phẩm, nhưng mỗi một món đều kinh thế hãi tục.

Ví dụ như trong đó có một viên tinh phách của Hỏa chi ma thần.

Nếu đại năng chủ tu Hỏa diễm chi đạo có được vật này, liền có thể làm sâu sắc thêm lĩnh ngộ đối với pháp tắc.

Quan trọng nhất là, có được tinh phách này, còn có hy vọng nhận được một phần truyền thừa của Hỏa chi ma thần.

Ngay cả Đế Tuấn cũng có chút động lòng.

Về phần tinh huyết Bàn Cổ và Tiên thiên chí bảo, thì không cần phải nói nhiều.

Thiên Đình.

"Tin tức mà Hồ Tùng có được lúc đó, không hề sai, Thương Minh quả thật muốn tổ chức đấu giá hội, Tiên thiên chí bảo kia, là một tôn Hỗn Nguyên Luyện Yêu Hồ, là chí bảo của Yêu tộc, nếu có thể có được bảo vật này, khí vận của Thiên Đình ít nhất có thể tăng thêm ba thành." Phục Hy nói.

"Thương Minh đó đem Luyện Yêu Hồ và tinh huyết Tổ vu ra bán đấu giá cùng nhau, căn bản là không có ý tốt gì." Côn Bằng hừ lạnh một tiếng.

Chuyện này, các Yêu tộc có mặt ở đây thực ra đều rõ.

Nhưng bắt buộc phải mua.

Không chỉ phải mua, nếu có đủ điểm tích lũy để mua tinh huyết Tổ vu, vậy cũng phải cùng lúc đoạt lấy.

Điện thần Bàn Cổ.

Thập nhị tổ vu của Vu tộc tụ tập đầy đủ.

"Tinh huyết của Phụ thần mà Thương Minh bán đấu giá, chắc là thật, nếu có thể đoạt lấy giọt tinh huyết này, đại ca có hy vọng trong thời gian ngắn nhất đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ." Cộng Công nói.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, giọt tinh huyết Phụ thần này của Thương Minh từ đâu mà có vậy!" Huyền Minh nghi hoặc không hiểu.

"Bất kể từ đâu mà có, tinh huyết Phụ thần nhất định phải thuộc về Vu tộc, Yêu tộc từ rất lâu trước đây đã bắt đầu thu thập các loại linh tài, e rằng đã sớm biết Thương Minh muốn tổ chức đấu giá hội, tin tức của chúng ta Vu tộc đến vẫn là quá muộn." Hậu Thổ thở dài một

hơi.

“Đáng tiếc là đánh không lại Thương Minh, nếu không, cướp nó là xong chuyện.” Chúc Cửu Âm nói.

Côn Luân Sơn.

“Đấu giá hội của Thương Minh, có chút thú vị, bên trong có một quyển đan kinh, được xưng là bí điển đan đạo của Hồng Hoang, ta lại muốn đi xem thử.” Lão Tử cười khẽ.

“Đấu giá hội lần này của Thương Minh, đồ tốt vẫn không ít, uy tín của Thương Minh những năm này không tệ, e rằng sẽ không làm giả để phá hoại danh tiếng.

Truyền thuyết nói minh chủ Thương Minh đó có thể sánh ngang với sư tôn, chỉ là không biết vị minh chủ thần bí đó có xuất hiện không.” Ngay cả người kén chọn như Nguyên Thủy cũng khen ngợi uy tín của Thương Minh, mảng này của Thương Minh làm quả thực không tệ.

Hơn nữa, Nguyên Thủy cũng từng giao dịch với thương nhân của Thương Minh, đổi lấy vật mình yêu thích, đối với dịch vụ của Thương Minh vẫn rất hài lòng.

Tin tức Thương Minh sắp mở đấu giá hội, ngay cả hai vị ở phương Tây, cũng đã nghe nói.

“Sư huynh, huynh nói xem lúc đầu chúng ta có phải đã lỗ rồi không!

Cái gã 'Cái Gì Cũng Bán' kia còn nói muốn bán bí tịch chấn hưng phương Tây cho chúng ta với giá giảm hai mươi phần trăm, kết quả chúng ta không mua.

Giảm hai mươi phần trăm, tiết kiệm được bao nhiêu chứ!” Chuẩn Đề bẻ ngón tay, vẻ mặt đau đớn.

“Không sao, lúc đó ta và ngươi trên tay cũng không có vật gì để đổi lấy bí điển đó, lúc Vu Yêu đại chiến, hai chúng ta cũng vớt được một mớ, chắc cũng đáng không ít điểm tích lũy, xem có thể đổi được thứ gì tốt về không.” Tiếp Dẫn tuy giả vờ bình tĩnh, nhưng vẫn đau lòng đến không thở nổi.

Nhìn phương Đông ngày càng thịnh vượng, phương Tây vẫn không có bao nhiêu người, ruột gan y sắp xanh lè rồi.

Nếu lại gặp được cái gã 'Cái Gì Cũng Bán' kia, nhất định phải bắt hắn bán bí tịch chấn hưng phương Tây cho mình với giá giảm hai mươi phần trăm.

Tin tức đấu giá hội, không nghi ngờ gì đã gây ra một làn sóng chấn động trong Hồng Hoang.

Uy tín mà Thương Minh tích lũy những năm này, khiến tất cả sinh linh đều rất tin phục.

Vì đấu giá hội của Thương Minh sẽ mở ra sau ngàn năm, Hồng Hoang lại một lần nữa rơi vào hỗn loạn.

Thương Minh tự xưng cái gì cũng có thể mua, không ít linh vật đều sẽ thu, tích tiểu thành đại, cũng là không ít điểm tích lũy.

Cũng chính lúc tin tức đấu giá hội của Thương Minh được truyền ra ngoài, Lâm Huyền đang ở trong tiểu thế giới của mình.

Linh quang trên đóa sen xanh kia ngày càng tăng trưởng, một triệu năm trôi qua, đã mạnh lên không ít.

Thế giới lúc này, đã có núi sông, đồng cỏ, sinh cơ dồi dào, chỉ là thiếu đi một chút linh tính.

“Mất một triệu năm, hao phí vô số linh tài, mới có quy mô như hiện nay.

Bồi dưỡng thế giới quả thật là một việc đốt tiền.” Lâm Huyền lẩm bẩm.

Một triệu năm, hắn cũng không hề nhàn rỗi.

Những linh tài đổi được từ Vu Yêu hai tộc trong những năm này, một phần ba đều đã đầu tư vào thế giới mới sinh này, hóa thành linh khí tinh thuần nhất để dưỡng dục thế giới.

Bàn Cổ đại thần hóa Hồng Hoang, có thể khiến Hồng Hoang vừa mới được khai sinh đã có sinh linh xuất hiện, đó là vì đã hiến tế chính mình.

Lại nói, thực lực của Bàn Cổ lúc đó là thứ mà một tên tép riu như Lâm Huyền có thể so sánh sao?

Lâm Huyền cho dù muốn hiến tế chính mình, cũng có thể vắt ra được mấy lạng dầu?

Một phần ba linh vật có được trong những năm này, đã là một con số cực lớn.

Không phải Lâm Huyền không muốn tiếp tục đầu tư linh vật, mà là thế giới này, đã đến bình cảnh.

Thế giới này, càng nghiên cứu, lại càng phức tạp.

Lâm Huyền cũng biết, tiểu thế giới này muốn hoàn thiện triệt để, những thứ thiếu sót còn quá nhiều quá nhiều.

“Một thế giới, muốn tự phát sản sinh linh khí, tự cung tự cấp, cần có trung ương tổ mạch.” “Trong Hồng Hoang có Bất Chu Sơn, là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, là tổ mạch linh sơn của Hồng Hoang, sinh linh Hồng Hoang thịnh vượng, linh khí nồng đậm đều có quan hệ mật thiết với nó.” “Sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, tuy có Nữ Oa vá trời, nhưng tổ mạch Hồng Hoang bị tổn thương, linh khí ngày càng loãng, đến thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, Hồng Quân lại cách tuyệt

tiên phàm, vị cách của Hồng Hoang là cứ thế bị hạ thấp!" "Thế giới này, thiếu một con tổ mạch." Đối với cái tổ mạch này, Lâm Huyền có rất nhiều ý tưởng.

Ví như Thông thiên kiến mộc, Hỗn độn vẫn thiết, Chuẩn thánh cốt giá… vân vân, đây đều là những dược liệu cực kỳ quý giá và có tiềm lực lớn.

Nhưng tất cả đều bị Lâm Huyền gạt bỏ!

Nguyên nhân chỉ có một.

Tiềm lực không đủ!

Những thứ này có lẽ cực kỳ quý giá, nhưng thứ mà Lâm Huyền muốn tạo ra là một thế giới có thể sánh ngang với đại thế giới Hồng Hoang.

Tuy rằng hiện tại có hơi xa vời, nhưng mục tiêu phải đặt ra thật dài hạn.

Người gan dạ bao nhiêu, đất màu mỡ bấy nhiêu.

Đột nhiên, Lâm Huyền nảy ra ý tưởng, một luồng sáng từ trong tay áo y bay ra, lơ lửng giữa trời đất.

Nhìn kỹ lại, đó là một chiếc ngọc giản!

"Trụ trời trung ương, ta có vật thích hợp đây!" Ngọc giản này chính là vật mà Dương Mi để lại khi xưa.

Chương 80

Vật này là một khối ngọc thạch trong Hỗn Độn hóa thành, cũng được xem là vật khá quý giá.

Nhưng thứ Lâm Huyền muốn không phải là ngọc thạch này, mà là đạo vận và đại đạo chi ngân bên trong chiếc ngọc giản!

Dương Mi là người đầu tiên trong Hồng Hoang chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Sau khi dùng sức mạnh chứng đạo, ông đã lưu lại toàn bộ cảm ngộ của mình vào trong ngọc giản.

Đạo vận và đạo ngân đó, nếu khắc vào trong thế giới, cũng có thể dùng để chống đỡ trời đất, dưỡng dục linh khí.

Tiềm năng vô hạn.

"Phanh!" Ngọc giản vỡ tan, chỉ để lại một đoàn đạo vận và thánh đạo pháp tắc lượn lờ không tan.

Sau đó, Lâm Huyền lấy ra một lưỡi đao sắc bén.

"Xoẹt!!!" Tay phải cầm kiếm, cùng với một tiếng vang giòn, cánh tay trái của Lâm Huyền liền bị chém đứt.

Nơi cánh tay bị đứt không có máu tươi phun ra, mà sau khi rời khỏi cơ thể Lâm Huyền, nó liền trở nên trong suốt lấp lánh như một khối ngọc thạch.

Trong tình huống bình thường, thực lực của sinh linh càng mạnh, năng lượng ẩn chứa trong huyết nhục càng khổng lồ.

Một giọt máu của cường giả Chuẩn Thánh cảnh giới đã có thể hủy diệt tinh thần.

Huống chi, Lâm Huyền còn không phải là Chuẩn Thánh bình thường.

Sức mạnh ẩn chứa trong cánh tay này khó mà đo lường được.

Đương nhiên, nếu y không muốn, dù cho Chuẩn Thánh cầm Tiên thiên chí bảo cũng đừng hòng làm y bị thương.

Cánh tay hóa thành một luồng sáng bay vào trong đoàn pháp tắc kia, trở thành vật chứa cho đoàn pháp tắc.

"Ầm ầm ầm!" Tiểu thế giới rung chuyển dữ dội.

Cánh tay mang theo đạo vận và đại đạo chi ngân, hóa thành một ngọn núi khổng lồ cổ xưa, sừng sững ở trung tâm thế giới.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới bắt đầu tràn ngập một luồng khí tức huyền diệu.

Những hoa cỏ cây cối bắt đầu phát triển điên cuồng, chỉ là không thể sinh ra linh trí.

Tiểu thanh liên kia cũng trở nên vui vẻ hơn.

Lúc này, sắc mặt Lâm Huyền có chút tái nhợt.

Tóc và da của cường giả Chuẩn Thánh đều ẩn chứa tinh khí của bản thân, thậm chí còn liên quan đến sức mạnh bản nguyên.

Tới cấp Chuẩn Thánh, hoặc là không bị thương, hoặc là bị thương nặng.

Mất một cánh tay chính là chém đi một phần không nhỏ bản nguyên của mình, ngay cả Lâm Huyền cũng không chịu nổi.

Nếu muốn tự mình hấp thụ linh khí trời đất để hồi phục, không có trăm triệu năm thì đừng hòng.

Dù có dùng Tam quang thần thủy loại thánh phẩm trị thương, cũng

cần đến mấy triệu năm.

Nhưng Lâm Huyền cảm thấy cái giá này rất đáng!

Thứ nhất, y dùng xương máu của mình để lập trụ trời, mối quan hệ giữa thế giới và bản thân sẽ càng thêm khăng khít.

Sau này khi thế giới lớn mạnh, lực phản bổ cũng sẽ mạnh hơn.

Thứ hai, y dùng cảm ngộ và đạo vận của Dương Mi.

Sau này nếu Dương Mi quay lại, có ý đồ nhúng chàm thế giới của y, quyền sở hữu thế giới sẽ khó phân định.

Bây giờ thì sẽ không tồn tại tình huống đó.

Không bao lâu nữa, dấu vết của Dương Mi sẽ bị xóa sạch hoàn toàn.

Thấy chuyện bên này đã ổn thỏa, Lâm Huyền tính toán thời gian, đấu giá hội chắc hẳn sắp bắt đầu, liền quay trở lại Hồng Hoang.

Bây giờ Hồng Quân chắc vẫn đang củng cố mối liên hệ giữa mình và Thiên Đạo, có một số việc, làm sớm được ngày nào hay ngày đó.

Trên tổ địa Quy tộc.

"Ầm!!" Một cột sáng lao thẳng lên trời, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

"Đấu giá hội của Thương Minh đã bắt đầu, chúng ta mau mau đi!" "Ta muốn tấn thăng Chuẩn Thánh, còn cần một ít kim chi bản nguyên, lần trước gặp thương nhân kim văn của Thương Minh, vậy mà lại không có hàng, không biết lần đấu giá hội này có không." "Lần này Thương Minh mở cửa, các thế lực khắp nơi tụ tập, lại là một phen giao tranh, thịnh sự như vậy, sao có thể bỏ qua?" "Tiếc là muốn vào Thương Minh, phải có tu vi Đại La, e rằng chúng ta vô duyên rồi...

Nếu không thì, dù không mua nổi cũng có thể xem xem..." Thương

Minh mở cửa.

Vô số cường giả trong Hồng Hoang đổ về tổ địa Quy tộc.

Thiên đình, Vu tộc, Tam Thanh, hai người phương Tây!

Những cường giả có danh tiếng ở Hồng Hoang cơ bản đều đến cả.

Trận thế đó, thậm chí còn hùng vĩ hơn cả lần nghe đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa.

Đông Hải Long cung.

Vì tổ địa Quy tộc cũng nằm trên Đông Hải, nên thỉnh thoảng lại có cường giả bay qua trên Long cung.

"Nếu như không xảy ra chuyện năm đó, Long tộc ta vẫn còn giao hảo với Quy tộc thì..." Một con lão long lắc đầu thở dài, trong mắt tràn đầy hối hận.

Mà những con rồng có tâm trạng như lão không chỉ có một, gần như toàn bộ Long tộc đều như vậy.

Năm xưa, Quy tộc cũng xem như dưới trướng Long tộc, quan hệ cực tốt.

Tiếc là ai ngờ được Quy tộc hôm nay lại phát triển đến mức này?

Long tộc bây giờ so với Quy tộc, căn bản không có bất kỳ khả năng so sánh nào!

"Đều tại tên Ngao Khi đó, không có chuyện gì đi chọc Quy tộc làm gì!?" một vị lão tổ Long tộc nói.

"Thật sự chỉ trách một mình hắn sao?" Ngao Ngọc lên tiếng.

Lão tổ Long tộc kia không dám phản bác.

Những năm nay, địa vị của Ngao Ngọc trong Long tộc ngày càng

vững chắc, gần như toàn bộ Long tộc đều do một mình Ngao Ngọc định đoạt.

Ngao Ngọc cũng khá có thủ đoạn, phát triển Long tộc không tệ.

Nhưng cũng chỉ là không tệ mà thôi.

Long tộc bị nghiệp lực trời đất cản trở, bị vạn tộc phỉ nhổ, bao nhiêu năm qua không có cường giả Đại La mới nào xuất hiện, cứ thế này, Long tộc triệt để suy bại gần như đã thành định cục.

"Ngao Ngọc trưởng lão, năm đó Ngao Minh giết con trai của Côn Bằng, chuyện này Côn Bằng vẫn chưa tìm Long tộc ta thanh toán, những năm nay, Côn Bằng hình như lại có ý định báo thù Long tộc ta.

Quy tộc và Long tộc ta dù sao cũng từng có tình nghĩa cực kỳ sâu đậm, nếu Long tộc ta tìm đến cửa..." Chưa đợi lão nói xong, Ngao Ngọc đã trực tiếp ngắt lời.

"Ngao Khi và Long tộc chúng ta năm đó đã làm quá tuyệt tình rồi, bây giờ cầu xin người ta, ngươi nghĩ người ta sẽ giúp sao?

Thôi được rồi!

Ta sẽ mang một nửa linh vật trong bảo khố của Long tộc đến tổ địa Quy tộc..." Chuyện của Long tộc tự nhiên không có mấy người biết.

Lúc này, không ít đại năng đã kinh ngạc đứng trên tổ địa Quy tộc.

"Trận pháp này, ta hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ manh mối nào, nói là Hồng Hoang đệ nhất trận cũng không quá!" Phục Hy xem xét trận pháp trên Quy đảo, trong mắt tràn đầy vẻ kinh diễm.

Huyền Thiên Vẫn Thánh Pháp Trận, là pháp trận cấp Thánh Nhân do hệ thống ban thưởng.

Dù cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần

Sát Đại Trận nổi tiếng đời sau xuất hiện, cũng chưa chắc đã sánh bằng.

Đương nhiên, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đều là pháp trận thiên về sát phạt.

Còn Huyền Thiên Vẫn Thánh, thì thiên về phòng thủ!

Pháp trận cũng ẩn Quy đảo đi hoàn toàn, không một ai có thể nhìn rõ diện mạo thật sự bên trong.

Cường giả Yêu tộc, ngoại trừ Thái Nhất lại bắt đầu bế quan, cơ bản đều đã đến.

"Ba vị đạo hữu đã đến!

Chúng ta cùng vào đảo đi!" Tam Thanh đến nơi, Đế Tuấn mời.

"Không cần đâu, ba người chúng ta cũng chỉ đến xem qua mà thôi, Yêu Hoàng không cần để ý đến chúng ta." Lão Tử mở miệng nói.

Nói xong liền đi vào trong đảo.

Điều này khiến sắc mặt Đế Tuấn rất khó coi.

Hiện tại trong Hồng Hoang, chiến lực đỉnh cao không thuộc thế lực nào chính là Tam Thanh.

Đế Tuấn không phải một hai lần lôi kéo Tam Thanh, nhưng Tam Thanh căn bản không thèm để ý đến hắn.

Giống như bây giờ.

"Bệ hạ, ba người này lòng cao khí ngạo, ai cũng không coi ra gì, không cần phải so đo với họ." Côn Bằng nói.

"Đi!" Đế Tuấn phất tay áo, dẫn đầu đám người Yêu tộc vào đảo.

Chương 81

Phía sau còn có không ít sinh linh cũng nối đuôi nhau đi vào.

Thập nhị Tổ Vu vượt biển mà đến, tốc độ cũng không chậm.

“Các vị huynh trưởng, sau khi vào tổ địa Quy tộc, tuyệt đối không được gây sự.” Hậu Thổ dặn dò.

“Biết rồi... tiểu muội ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi, bọn ta đều biết.” Đế Giang thuận miệng đáp, sau đó chuyển chủ đề: “Không biết Thương Minh có đồ gì ngon không, chúng ta không thể đi tay không về a!” “Đúng đúng!

Tiểu muội nói Thương Minh rất giàu có, vạn lần đừng có keo kiệt, mỹ tửu phải cho bọn họ uống đủ!” Một đám Tổ Vu ồn ào.

Hậu Thổ lập tức cảm thấy bất lực.

Nàng cũng không mong cầu có thể nhận được pháp môn giúp Vu tộc sinh ra nguyên thần trong lần đấu giá hội này, nếu có thể giúp các vị huynh trưởng của mình nâng cao chỉ số thông minh một chút, nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Sau khi mọi người xuyên qua đại trận hộ đảo, liền phát hiện bên trong có một thế giới khác.

“Linh khí trong Quy đảo này sao lại nồng đậm như vậy?

Còn mạnh hơn cả núi Côn Luân của chúng ta mấy phần.” Nguyên Thủy nhíu mày.

Côn Luân đã được xem là một trong những linh sơn phúc địa đỉnh cao nhất Hồng Hoang, lại còn là một trong những sơn mạch quan trọng kéo dài từ tổ mạch Bất Chu Sơn.

Mà Quy đảo trước kia, so với Côn Luân thì không thể nào so sánh được.

"Trận pháp của Quy đảo này diệu dụng vô cùng, còn có năng lực thu gom linh khí trời đất.

Quan trọng nhất là... ngươi xem trên Quy đảo trồng cái gì?" Lão Tử đột nhiên mở miệng, ngay cả người thanh tĩnh vô vi như y, trong mắt cũng có chút hâm mộ.

Nguyên Thủy nhìn lại mới phát hiện.

Trên Quy đảo, linh thực vật um tùm...

"Kia là thượng phẩm tiên thiên linh căn Hỏa Tảo Thụ, kia là hạ phẩm tiên thiên linh căn Ngọc Long Thụ..." Nguyên Thủy nhìn qua, những tiên thiên linh căn đập vào mắt có đến mấy chục loại.

Những linh thực vật đó không ngừng nuốt nhả linh khí, tinh lọc linh khí.

Nguyên Thủy: ...

Đều nói Thương Minh giàu có, nhưng rất ít người biết họ giàu đến mức nào.

Tiên thiên linh thực vật, dù là hạ phẩm, giá trị cũng vô cùng cao, diệu dụng vô cùng, thậm chí còn được yêu thích hơn cả tiên thiên linh bảo.

Không ít đại năng đều thích trồng một cây linh thực vật trong động phủ của mình, dùng quả của nó để đãi khách.

Bảo vật như vậy, thường được chăm sóc cẩn thận.

Kết quả ở chỗ Thương Minh, những linh thực vật này lại trở thành máy lọc không khí?

"Đại huynh, nhị huynh, hai huynh xem những người đá kia kìa!"

Thông Thiên lại kinh hô một tiếng.

Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn qua.

"Chuẩn Thánh trung kỳ!!!" Lúc năm pho tượng đá hiện thế, đã chấn động Hồng Hoang.

Năm chiến lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, khiến uy thế của Thương Minh tăng mạnh.

Nhưng bây giờ nhìn lại, tượng đá vẫn là năm pho, nhưng...

đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Lão Tử vốn nghĩ mình tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, có thể tự hào một chút.

Bây giờ xem ra, nghĩ nhiều rồi.

Chỉ riêng năm pho tượng đá này, đã có thể đánh chết y.

Sự kính sợ của Tam Thanh đối với Thương Minh, lại nhiều thêm mấy phần.

Đương nhiên, cũng chỉ là mấy phần mà thôi.

Lúc này, cũng có hai bóng người lấm lét đi vào Quy đảo, suýt nữa không đi nổi.

"Sư huynh, huynh véo ta một cái, huynh xem cái cây phía trước, có giống tiên thiên linh căn không?

Huynh lại xem cái bảo tháp lơ lửng trên không kia, có giống cực phẩm tiên thiên linh bảo không?

Huynh lại xem nước trong cái ao kia, có giống Tam quang thần thủy không?

Còn có cái đại điện kia, có giống... tiên thiên chí bảo không a!" Chuẩn Đề lớn tiếng la hét, thu hút sự chú ý của không ít người.

Nhưng khi thấy rõ thân phận của hai người, thì không có gì lạ nữa.

Đây không phải là bộ đôi vô sỉ phương Tây sao?

Trong Thương Minh, ngoài linh thực vật, tượng đá, trận pháp ra, mọi thứ đều có thể nói là xa hoa tột đỉnh.

Các loại thiết bị, có đủ cả.

Đều thuộc loại tiên thiên linh bảo.

Bảo tháp mà Tiếp Dẫn vừa nói, chính là Trân Bảo Các nơi các thương nhân của Thương Minh ra vào, có thể hiểu là nơi tiến hóa.

Còn tòa cung điện kia, chính là trung ương đại điện của Thương Minh.

Chuẩn Đề cũng không nhìn lầm.

Đại điện này chính là một kiện Tiên thiên chí bảo!

Mảnh đất phương Tây của họ rộng lớn như vậy, nhưng kỳ trân trong đó cộng lại, cũng không bằng một phần ba, không, một phần năm của Thương Minh!

Cả hai đều rơi lệ vì hâm mộ.

"Sư huynh, hay là... chúng ta nhân cơ hội trộm một ít?" Chuẩn Đề nhỏ giọng nói, đã động lòng.

Thực ra Tiếp Dẫn cũng động lòng.

Tặc không bao giờ đi tay không.

Hai người này chính là tổ tông của nghề trộm, ngoài việc thua thiệt trong tay Lâm Huyền, còn chưa ai khiến họ chịu thiệt, có đồ tốt là vơ vét về phương Tây.

Bây giờ, họ thấy Thương Minh giàu như vậy, đột nhiên nảy sinh ý

định.

Thương Minh lớn như vậy, lấy một ít đồ, chắc không ai để ý đâu nhỉ!

Nhưng ngay khi họ vừa có ý định đó.

"A..." Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, khiến họ giật mình.

Liền thấy một người bị một mũi tên ghim chặt trên mặt đất.

"Vật của Thương Minh, không được nhúng chàm, kẻ vi phạm... chết!!!" Chuẩn Đề nhìn kẻ Đại La bị ghim chết trên đất, lại nhìn Tiếp Dẫn, môi run rẩy.

Với thực lực Chuẩn Thánh của họ, cũng không nhìn rõ mũi tên đó từ đâu đến...

"Sư... sư huynh..." "Đi, chúng ta đến tham gia đấu giá hội, tự nhiên không làm chuyện bẩn thỉu như vậy.

Phì, làm gì không tốt, lại đi làm trộm!?" Tiếp Dẫn nói một cách đầy nghĩa khí.

"Đúng vậy, sư huynh nói đúng, giết hay lắm!" Chuẩn Đề cũng hét lên theo.

Hai người ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào đại điện.

Mọi người: ...

Nếu không phải mình quen hai tên này, suýt nữa đã tin rồi.

Lúc này, trong mắt mọi người thoáng qua vẻ kiêng dè.

Mũi tên vừa rồi, mọi người cũng đã phản ứng lại.

Chính là một đòn của tượng đá Chuẩn Thánh kia.

Đừng nói Đại La, dù là Chuẩn Thánh sơ kỳ trúng phải mũi tên này,

cũng phải trọng thương!

Có bài học xương máu này, mọi người tuy kinh ngạc trước những linh bảo kỳ trân của Thương Minh, nhưng không dám nảy sinh lòng tham nữa.

Lúc này, trong đại điện Thương Minh, đông đảo cường giả đã bước vào.

Vào đại điện, lại là một cảnh tượng khác.

Chương 82

Bên trong rất trống trải, ẩn chứa không gian cực lớn, dù có chứa hết tất cả mọi người tham gia đấu giá hội, cũng không cảm thấy chen chúc.

"Bảo vật này tên là Khỉ La Cung, bên trong ẩn chứa ba trăm sáu mươi lăm tiểu không gian, lực phòng hộ phong tỏa đứng đầu, nếu thi triển hoàn toàn, e rằng ngay cả Thánh Nhân cũng không thể phá vỡ.

Lần đấu giá hội này, sẽ được tổ chức tại đây." Nhìn dáng vẻ tò mò của mọi người, Huyền Lang chậm rãi bước lên.

Huyền Lang bây giờ, so với trước kia, khí thế càng thêm uy nghiêm.

Cảnh giới của nàng, cũng không có gì bất ngờ mà đột phá vào Chuẩn Thánh cảnh giới.

Vẻ đẹp và khí chất của nàng, thậm chí có thể sánh ngang với các nữ tiên đỉnh cao trong Hồng Hoang.

Những năm nay, Huyền Lang tuy ít khi đi lại ở Hồng Hoang, nhưng danh tiếng đại chưởng quỹ của Thương Minh, không ai không biết.

"Lần này, là lần đấu giá hội đầu tiên do Thương Minh chúng ta tổ chức, tại đây, Thương Minh cũng đã chuẩn bị một ít linh quả và rượu nước để chiêu đãi các vị, xin mời các vị... vào chỗ ngồi!" Lời của Huyền Lang vừa dứt, trong không gian trống trải liền xuất hiện vô số bồ đoàn, bên cạnh mỗi bồ đoàn đều có linh quả, linh tửu.

Những bồ đoàn ở hàng đầu trông càng tinh xảo hơn, ngay cả bồ đoàn cũng là cực phẩm hậu thiên linh bảo.

Vị trí này, không ai dám ngồi bừa.

Lão Tử đi đầu ngồi xuống, các Chuẩn Thánh khác cũng không chậm.

Mọi người vào chỗ.

"Thương Minh quả là hào phóng, số lượng linh quả này rất nhiều, đa số là do tiên thiên linh căn kết trái.

Mỹ tửu này chính là Tam Quang Uẩn Thần Tửu nổi tiếng trong Thương Minh, trong đó có thêm nhiều linh dược quý giá và cả Tam Quang Thần Thủy, uống vào sẽ hỗ trợ không nhỏ cho việc nâng cao cảnh giới Đại La Kim Tiên." "Ngươi xem bên cạnh vị trí của các đại năng Chuẩn Thánh kia, linh quả đều là Nhân sâm quả hoặc Hoàng trung lý, linh tửu e rằng cấp bậc còn cao hơn!" Mọi người thấy vậy không khỏi hít hà.

Chỉ riêng dàn bày trước mắt này, tính theo tích phân của Thương Minh, cũng không dưới một vạn tích phân, dù sao số người cũng đông.

Mà một vạn tích phân, đã có thể đổi được một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo trong Thương Minh.

Những đại năng Chuẩn Thánh đó, như Yêu Hoàng Thiên đình, còn có Tam Thanh, hai vị thánh phương Tây, đều ngồi ở hàng đầu.

Tam Thanh thì không sao.

Hai người phương Tây nhìn thấy linh quả linh tửu mắt sắp trợn thẳng ra.

"Sư huynh, đây đều là đồ tốt, mau cất đi, phương Tây chúng ta không có a!" Chuẩn Đề la lên.

Tiếp Dẫn cũng không chậm trễ, vội vàng thu đồ.

Thỉnh thoảng còn nhìn sang vị trí của Côn Bằng bên cạnh.

“Đạo hữu... linh quả này của ngươi nếu không ăn...” “Ta ăn!” Côn Bằng cảm thấy xui xẻo, hai tên này sao lại lọt vào đây được?

Thương Minh bị mù à?

Hai tên keo kiệt bủn xỉn này, có mua đồ không?

Hai người phương Tây có chút thất vọng, trong lòng tính toán, đợi đến khi đấu giá hội kết thúc, nói gì cũng phải ở lại Thương Minh một thời gian.

Không trộm được, thì ăn chực uống chực, vừa ăn vừa mang về, Thương Minh chắc không đến nỗi lấy mạng họ đâu nhỉ!

Thực ra không chỉ Côn Bằng mà rất nhiều đại năng ở Hồng Hoang đều đã nhìn lầm hai người phương Tây.

Họ nghĩ rằng phương Tây rất nghèo, nhưng trong tay hai người phương Tây vẫn có mấy kiện tiên thiên linh bảo, tiên thiên linh căn cũng có.

Nếu thật sự luận về tài phú, mười Côn Bằng cũng chưa chắc đã bằng hai người phương Tây.

Tại sao họ lại keo kiệt, tại sao lại bủn xỉn như vậy?

Tại sao thấy đồ tốt gì cũng lấy?

Nói một cách cao thượng... là vì họ yêu mảnh đất phương Tây một cách sâu sắc.

Nếu không, với thực lực của họ, căn bản không cần phải làm những chuyện không biết xấu hổ, không có giới hạn như vậy.

Nếu không lo cho phương Tây, họ cũng có thể sống rất tiêu sái.

Bây giờ sống khổ sở như vậy, không phải là vì làm cho phương Tây lớn mạnh sao?

Mấy lần lượng kiếp, họ tuy đã làm không ít chuyện xấu, còn làm nhiều chuyện khiến người ta khinh bỉ.

Nhưng đứng trên góc độ của phương Tây, họ là vĩ đại.

Nếu không, đợi đến Phong Thần lượng kiếp, đợi đến Tây Du kiếp, phương Tây làm sao có được quy mô như vậy?

Đều là do hai người này tẳn tiện tích cóp mà có được.

"Tỷ tỷ, mẫu thân lần này cuối cùng cũng chịu cho chúng ta đến đại địa Hồng Hoang.

Nguyệt cung của chúng ta tuy đẹp, nhưng dù sao cũng thiếu đi mấy phần sinh khí.

Lần này lại tình cờ gặp được đấu giá hội của Thương Minh, cũng coi như là may mắn nhỉ!" một nữ tử tuyệt mỹ mặc thanh y líu ríu.

Bên cạnh nàng, là một nữ tử mặc cung phục trắng đoan trang.

So với nữ tử thanh y, nữ tử bạch y này lại có thêm mấy phần đoan trang.

Tuy nhiên, những người có mặt, không dám xem thường hai vị này.

Bởi vì họ ngồi ở hàng đầu, đó là vị trí mà chỉ Chuẩn Thánh mới có tư cách ngồi!

Mà hai người này, chính là chị em Hi Hòa và Thường Hi trên Thái Âm Tinh.

"Tỷ tỷ, người kia kỳ quái quá!

Sao cứ nhìn chúng ta mãi vậy?" Thường Hi cắn một miếng nhân sâm quả bĩu môi nói.

Theo ánh mắt của nàng, sẽ thấy một người.

Đế Tuấn!

Đế Tuấn cũng mỉm cười với hai chị em.

"Đế Tuấn bệ hạ là để ý vị nữ tiên nào trong hai vị đó vậy?" Bạch Trạch cười nói.

Thiên đình thành lập đến nay, cũng đã được một thời gian không ngắn, ở Hồng Hoang, cũng đã có uy danh rất lớn.

Nhưng dù là Đế Tuấn hay Thái Nhất, hay là Hy Hoàng Oa Hoàng, đều không có đạo lữ.

Theo tính toán của Bạch Trạch, mấy vị này đều là đại năng đỉnh cao, nếu tìm đạo lữ, cũng sẽ tìm đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thực lực của Thiên đình sẽ lại tiến thêm một bước.

Tuy nhiên, chính vì mấy vị này quá ưu tú, dường như không ai lọt vào mắt họ.

Đặc biệt là Đế Tuấn, Bạch Trạch không chỉ một lần đề nghị Đế Tuấn tìm đạo lữ, dù sao vạn vật đều coi trọng âm dương, Thiên đình không thể một ngày không có nữ chủ nhân.

Chỉ là, Đế Tuấn từng nói, nữ tiên ở Hồng Hoang lọt vào mắt hắn, chỉ có lác đác vài người.

Lời này rất ngông cuồng.

Nhưng hắn có tư cách đó.

Bạch Trạch cũng quan sát hai nữ tiên một lúc, đại năng Chuẩn Thánh, khí chất bất phàm, rất xứng đôi với Đế Tuấn bệ hạ.

"Chuyện này, sau này hãy bàn." Đế Tuấn khẽ cười.

Từ khi hai chị em Hi Hòa bước vào đại điện, hắn đã luôn chú ý đến họ.

Đế Tuấn luôn cảm thấy trên người hai vị này, có thứ gì đó thu hút hắn.

Nếu có thể, hắn muốn cùng Thái Nhất, lần lượt cưới hai vị này.

Lúc này, lại có mấy luồng sáng lướt qua.

Mọi người nhìn qua, bóng người trong mấy luồng sáng này, mọi người cũng rất quen thuộc.

Tây Côn Luân Tây Vương Mẫu!

Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử!

Huyết Hải Minh Hà!

Và, Phương Trượng đảo Huyền Đạo Nhân!

Đây đều là trưởng lão của Thương Minh, đại năng hàng đầu Hồng Hoang.

Trong đó, khí thế của Huyền Đạo Nhân là mạnh nhất.

Nhưng rất nhanh, có người phát hiện ra điều không ổn.

“Huyền Đạo Nhân quả thực đã tấn thăng đến Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng cánh tay trái của y, tại sao lại bị đứt!?

Chương 83

Dường như ngay cả bản nguyên cũng bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, chẳng lẽ... có người đã ra tay với Huyền Đạo Nhân?" "Nhưng Huyền Đạo Nhân không phải nổi tiếng về phòng ngự sao?

Ai có thể làm y bị thương?

Ra tay với trưởng lão Thương Minh, không sợ Thương Minh báo thù sao?" Lâm Huyền căn bản không che giấu trạng thái của mình.

Sự xuất hiện của y, lập tức gây ra nhiều suy đoán của mọi người.

Dù sao Huyền Đạo Nhân đại diện không chỉ cho bản thân y, mà còn cả Thương Minh.

Một chút sơ sẩy, sẽ làm rung chuyển cục diện hiện có của Hồng Hoang.

"Ai đã ra tay với Huyền Đạo Nhân?

Với biểu hiện của Huyền Đạo Nhân năm xưa, e rằng người cùng cảnh giới rất khó làm y bị thương.

Y bị thương rồi, Thương Minh Minh chủ không quản sao?" Đế Tuấn nói.

Phục Hy cũng có chút kinh ngạc.

Y mới tìm Huyền Đạo Nhân cách đây không lâu!

Sao lại bị thương rồi?

Nhìn Phục Hy nhíu chặt mày, có vẻ rất lo lắng, trong lòng Nữ Oa khẽ chùng xuống.

Hối hận không nên đưa đại ca đi gặp Huyền Đạo Nhân a!

Còn Côn Bằng thì có chút hả hê.

Lần này đến Đông Hải, vừa hay cùng Long tộc tính sổ cũ.

"Đại huynh, Huyền Đạo Nhân bị thương bản nguyên, vị trí Hồng Hoang đệ nhất nhân, chỉ có thể là của huynh rồi." Nguyên Thủy cười cười.

Trước đây Lâm Huyền đột phá thế lớn, còn sớm hơn cả Lão Tử.

Lão Tử trong lòng sớm đã không thoải mái.

Bây giờ cảm thấy Huyền Đạo Nhân này cũng chỉ có vậy, vậy mà ngay cả bản nguyên của mình cũng bị trọng thương.

Con đường cầu đạo một bước trước, bước nào cũng trước, Huyền Đạo Nhân này lấy gì mà tranh với mình?

Lúc này, ánh mắt của Lục Nhĩ cũng đặt trên người Lâm Huyền.

Có quan tâm, có tức giận, còn có sát ý.

Ai!

Ai dám làm sư tôn bị thương!

Lục Nhĩ đang gầm thét trong lòng.

Là một tân tú của Yêu tộc, Lục Nhĩ cũng theo đến để mở mang tầm mắt.

Nhưng Lục Nhĩ không hề biểu lộ cảm xúc của mình ra ngoài.

Không đủ mạnh!

Mình căn bản không đủ mạnh!

Còn chưa thể giúp sư tôn giải quyết khó khăn.

Còn một ánh mắt khác, lại thu hết phản ứng của Lục Nhĩ vào trong mắt.

Con khỉ này, sao vậy?

Sao lại bộc phát ra sát ý và nộ khí lớn như vậy?

Nói đến, Huyền Tùng cũng có chút không cam lòng.

Lần trước, mình rõ ràng đã khổ tâm tính kế, khó khăn lắm mới nhân lúc Lục Nhĩ một mình, thiết kế xúi giục bốn Đại La Vu tộc tiến hành vây giết Lục Nhĩ.

Vốn là thế cục chắc chắn chết, kết quả con khỉ này lại dùng thực lực Đại La trung kỳ, phản sát hết đám Đại Vu đó, ngay cả Đại Vu đỉnh phong Đại La cũng chết trong tay nó.

Thậm chí còn gây ra trận chiến Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất.

Từ đó về sau, sự kiêng dè của Huyền Tùng đối với con khỉ này lại tăng thêm mấy phần.

Mà Lục Nhĩ dường như cũng biết là do Huyền Tùng thiết kế, cũng quay lại muốn giết Huyền Tùng, chỉ là Huyền Tùng đều né tránh được.

Đương nhiên, dù Lục Nhĩ có giết chết Huyền Tùng, hắn cũng không chết.

Huyền Tùng trong lòng tính toán, những người của Ma tộc bây giờ đã xây dựng được mạng lưới tình báo, tuy chưa hoàn hảo và tinh vi, nhưng cũng có thể dùng tạm.

Đến lúc đó để vị Kế Đô thống lĩnh kia điều tra kỹ con khỉ này.

Lục Nhĩ không chết, hắn không yên lòng!

Đương nhiên đối với thương thế của Lâm Huyền, Huyền Tùng cũng khá quan tâm, nhưng không lo lắng lắm.

Hắn hiểu sư tôn của mình, phòng ngự vô song, Thánh Nhân không ra, không ai có thể làm y bị thương, e rằng là do chính y tự ra tay với

mình.

Với tính cách của sư tôn, quả thật làm được. ...

Vị trí của bốn đại trưởng lão, ở phía trước mọi người, nhưng lại ở bốn phía, duy trì trật tự.

Lâm Huyền vừa xuất hiện, mọi người trong Thương Minh đều lộ vẻ quan tâm.

Chuẩn Thánh chắc chắn có khả năng tái sinh chi thể, nhưng Lâm Huyền chỉ có một tay đến, tổn thương bản nguyên có thể còn lớn hơn tưởng tượng.

Đặc biệt là Huyền Lang và Tây Vương Mẫu, cảm nhận được bản nguyên của Lâm Huyền bị trọng thương, sắc mặt đều có chút hoảng loạn.

"Các vị không cần lo lắng, tay này, là ta tự chặt, nếu không, nhìn khắp Hồng Hoang, trừ Thánh Nhân, không ai có thể làm ta bị thương." Mọi người trong Thương Minh: ...

Cạn lời.

Nhưng họ cũng không hỏi nhiều.

Phòng ngự của Huyền Đạo họ đều đã lĩnh giáo qua, đó là hàng thật giá thật, khả năng rất lớn là tự tàn.

Nghĩ không thông, không nghĩ nữa.

Ngay sau đó, Thương Minh lại một trận chấn động.

"Huynh đệ chúng ta không cẩn thận gặp phải một trận bão thời không, không đến muộn chứ!" Nghe thấy giọng nói thô kệch này, mọi người đều biết là các Tổ Vu đã đến.

Thập nhị Tổ Vu cùng đến, thanh thế vô cùng lớn mạnh.

Đế Giang hóa thành chân thân Tổ Vu, cao đến nghìn trượng, các Tổ Vu khác đều thu nhỏ thân hình ngồi trên vai y.

Đế Giang là không gian Tổ Vu, tốc độ cực nhanh.

Nếu không phải trên đường bị trì hoãn một chút, e rằng đã đến từ lâu.

Thấy Tổ Vu đến, phản ứng của mọi người khác nhau.

Trước khi Tổ Vu đến, đám người Yêu tộc còn mừng thầm Vu tộc không đến kịp.

"Các vị đạo hữu Vu tộc, xin mời vào chỗ." Huyền Lang phất tay, chỉ dẫn phương hướng cho các Tổ Vu.

Các Tổ Vu cũng không quá xấc xược, đều ngoan ngoãn vào chỗ ngồi.

Điều này cũng có liên quan đến sự dạy dỗ của Hậu Thổ trên đường đi.

"Vì các vị đều đã đến, vậy không nói nhiều lời, đấu giá hội, bắt đầu từ đây.

Xin các vị giữ im lặng trong hội trường, nếu có kẻ gây rối, đừng trách Thương Minh chúng ta không khách khí." Huyền Lang cười nói.

Nhưng tiếng cười này khiến người ta có chút lạnh gáy.

Gây rối?

Không dám!

Đối với đấu giá hội, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang vẫn rất tò mò.

Vì thứ này họ cũng là lần đầu tiên thấy.

"Tiếp theo, xin mời ra món hàng đầu tiên của lần đấu giá hội này." Lời của Huyền Lang vừa dứt, phía sau nàng, liền có một vật hiện ra

trước mắt mọi người.

Là một pho tượng đá, hoặc nói là một người đá cầm một cây lang nha bổng.

Mà người đá này, và năm pho tượng bên ngoài... rất giống!

Năm xưa năm pho tượng đá Chuẩn Thánh của Thương Minh chấn kinh Hồng Hoang, bây giờ những tượng đá đó còn tấn thăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chương 84

Điều đó cho thấy tượng đá đó, có thể tấn thăng.

Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Thánh đỉnh phong... thậm chí...

Thánh Nhân?

Nếu luận về giá trị của nó, ngay cả cực phẩm tiên thiên linh bảo, thậm chí Tiên thiên chí bảo cũng không sánh bằng!?

Mà Thương Minh lại chơi lớn như vậy, món đầu tiên đã tung ra thứ bùng nổ như thế?

Nhưng các đại năng kia tuy lúc đầu cũng bị chấn kinh, nhưng rất nhanh đã phát hiện, pho tượng đá đang được đấu giá này so với những pho tượng bên ngoài, kém hơn không chỉ một chút.

Những pho tượng bên ngoài, có thực lực Chuẩn Thánh, còn pho tượng trước mắt, nhiều nhất là Đại La.

"Vật này tên là Vẫn Thần thạch tượng, pho tượng đá này, và những tượng đá phòng thủ bên ngoài Thương Minh chúng ta, là cùng một loại, được chế tạo bằng Vẫn thần thạch từ ngoài Hỗn Độn kết hợp với công nghệ phức tạp, chỉ là pho tượng này sẽ yếu hơn một chút, chỉ có cấp bậc Đại La, nếu dùng linh vật bồi dưỡng, có thể tấn thăng nó lên Đại La đỉnh phong." "Bây giờ, bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm của Vẫn Thần thạch tượng, là một vạn tích phân!" Một vạn tích phân, đã đủ để mua một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo trong Thương Minh.

Trong Thương Minh, giá niêm yết của một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo là một trăm tích phân, cứ thế tăng dần lên.

Nhưng giá niêm yết của linh bảo, cũng không phải là cố định.

Những linh bảo đặc biệt như vậy, đương nhiên sẽ có giá niêm yết riêng.

Ví dụ như Lạc Bảo Kim Tiền của Huyền Lang, cũng là linh bảo cấp Hậu thiên chí bảo.

Giá trị thậm chí vượt qua một vạn tích phân.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo khác nhau cũng có giá niêm yết khác nhau, cực phẩm tiên thiên linh bảo mạnh, ví dụ như Thí Thần Thương, Tru Tiên Tứ Kiếm, thậm chí còn cần hơn một trăm vạn tích phân.

Về phần Tiên thiên chí bảo, cũng vậy, chí bảo khác nhau, cũng có giá khác nhau.

Nói lại về Vẫn Thần thạch tượng này.

Dù là trợ lực cho bản thân, là người canh gác động phủ hay là cường giả đại năng ban cho hậu bối để hộ thân, đều là lựa chọn cực tốt.

Nếu nói giá trị của nó trên cả thượng phẩm tiên thiên linh bảo, thì phải xem xét tình hình.

Đối với một Kim Tiên mà nói, một pho tượng đá như vậy tuyệt đối là bảo vật cứu mạng, giá trị trên cả thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Còn đối với một Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh sẽ chọn thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

"Ta ra giá, một vạn tích phân!" Lúc này, có người bắt đầu ra giá.

Mọi người nhìn qua, cũng có người nhận ra lai lịch của y.

Người này tên là Hoa Gian đạo nhân, là một gốc tiên thiên linh căn đắc đạo, thực lực cấp Đại La hậu kỳ, quanh năm tu hành trong tiên

sơn ở Nam Hải, tính cách khá kín tiếng.

Nhưng từ vẻ mặt của y có thể thấy, một vạn tích phân đối với y cũng là một con số cực kỳ lớn.

"Sau khi báo giá, gõ búa ba lần, ba lần không có ai cạnh tranh, sẽ thuộc về người báo giá cuối cùng.

Còn cần nhắc nhở các vị là, nếu đấu giá được món hàng, mà không trả nổi tích phân..." Huyền Lang cười cười, tiếp tục nói.

"Vẫn Thần thạch tượng mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn tích phân, Hoa Gian đạo hữu ra giá, một vạn tích phân, có ai ra giá cao hơn không?" "Ta ra một vạn một nghìn tích phân..." ...

Cuối cùng Vẫn Thần thạch tượng vẫn bị Hoa Gian đạo nhân đấu giá được, với giá một vạn năm nghìn tích phân.

Món hàng này, cũng được xem là một lần khởi động, nhưng đối với pho tượng đá này, các đại năng Chuẩn Thánh không hề mở miệng.

Nhưng đối với đấu giá hội, đã tràn đầy mong đợi.

Món hàng đầu tiên tuy không mấy khơi gợi hứng thú của họ, nhưng món đầu tiên đã là vật kỳ lạ như vậy, những thứ sau này, tự nhiên càng có giá trị hơn.

Đương nhiên, Vu tộc và Yêu tộc đều đến với mục đích, vật phẩm tầm thường càng không thể thu hút sự chú ý của họ.

"Tiếp theo, là món hàng thứ hai, vật này tên là Đan kinh, ghi lại chín trăm chín mươi chín loại phương thuốc của Hồng Hoang, còn kèm theo chín mươi chín loại thủ pháp luyện đan, giá khởi điểm hai vạn tích phân, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một nghìn tích phân." Huyền Lang phất tay.

Phía sau nàng, liền xuất hiện một cuộn sách.

Cuộn sách này vừa xuất hiện, liền có đạo vận bắt đầu lưu chuyển.

Gần như tất cả mọi người có mặt đều có thể ngửi thấy một luồng hương đan, thậm chí cảm nhận được chân linh của mình đang rung động.

Đặc biệt là những người tinh thông đan đạo, khi nhìn thấy Đan kinh, mắt đều trợn thẳng.

Họ hiểu đan đạo, khi nhìn thấy Đan kinh, dường như có thể mơ hồ nhìn thấy đại đạo đan đồ.

Họ có thể chắc chắn, nếu có thể có được vật này, đan đạo của mình, chắc chắn sẽ được nâng cao rất nhiều.

"Ta ra hai vạn tích phân!" Lập tức, có người không thể chờ đợi được mà lên tiếng.

Không bao lâu, Đan kinh đã bị đẩy giá lên ba vạn tích phân.

Tiếng báo giá, vẫn chưa hề dứt.

Ngay lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên.

"Bốn vạn!" Khi giọng nói này vang lên, tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Vì người vừa báo giá, chính là người đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử!

Ước chừng cũng chỉ có y mới có thể tài đại khí thô như vậy, trực tiếp cộng thêm một vạn tích phân.

Giờ phút này, đã không còn ai cạnh tranh với y.

Không phải những người đó không muốn, cũng không phải họ không tranh nổi.

Tu sĩ tinh thông luyện đan, tu sĩ có thể luyện ra đan tốt, ở đâu cũng

không chết đói, người nào mà không giàu có?

Huống chi, Thương Minh cũng thu mua các loại đan dược, sẽ cho một khoản tích phân báo đáp nhất định.

Bốn vạn tích phân, vẫn có thể bỏ ra được.

Trước khi Thương Minh xuất hiện, Hồng Hoang không có cái gọi là giao dịch và chợ búa.

Nhiều nhất cũng chỉ là bạn tốt trao đổi đồ vật, hoặc là có người triệu tập luận đạo hội, đổi lấy vật mình yêu thích.

Tình báo cũng rất bế tắc, muốn tìm một món đồ mình cần, có thể phải mất vô số năm.

Bây giờ Thương Minh xuất hiện, vạn vật đều có giá trị riêng, giao dịch cũng trở nên thường xuyên hơn, tiêu chuẩn đo lường không còn là thượng trung hạ phẩm tiên thiên linh vật đơn nhất nữa, mà là tích phân trực quan hơn.

Có người cảm thấy một kiện Tiên thiên chí bảo trị giá một triệu tích phân là quá đắt, rất ít người có thể lấy ra nổi.

Thực ra cách nói này không đúng.

Như Thiên Đình chỉ có một kiện Tiên thiên chí bảo, nhưng nếu vắt kiệt cả Thiên Đình thì hai triệu tích phân cũng có thể gom đủ.

Chỉ là linh bảo ở Hồng Hoang khan hiếm, mới gây ra tình trạng khó xử của nhiều cường giả, khiến giá trị của tiên thiên linh bảo linh căn tăng vọt vô hạn.

Bây giờ, linh bảo linh căn, không còn là tiêu chuẩn duy nhất để đo lường giá trị nữa.

Sau bao nhiêu năm phát triển, qua sự vận hành của Thương Minh, thực ra rất nhiều sinh linh ở Hồng Hoang đã dần dần không thể rời

khỏi Thương Minh.

Một tồn tại đỉnh phong Đại La, tốn trăm triệu năm, chưa chắc đã tìm được một kiện linh bảo trảm thi thích hợp, nhưng chắc chắn có thể thu thập đủ tích phân để đổi lấy linh bảo mình yêu thích.

Đông đảo đan tu không tranh Đan kinh này, chính là nể mặt Lão Tử.

Người đứng đầu Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, cường giả đỉnh cao nhất Hồng Hoang, đệ nhất luyện đan sư.

Với bao nhiêu danh hiệu đó, ai dám đắc tội?

Ngay cả Thiên đình, cũng sẽ không vì một cuốn Đan kinh mà đắc tội Lão Tử.

Đương nhiên, Vu tộc là ngoại lệ, chỉ là Đan kinh đối với Vu tộc cũng không có tác dụng gì lớn.

"Bốn vạn tích phân, lần thứ nhất!" "..." "Vậy cuốn Đan kinh này, thuộc về Lão Tử đạo hữu!" Huyền Lang cười nói.

Lão Tử cũng vô cùng mãn nguyện.

"Đại huynh, Đan kinh này tuy có chút huyền bí, nhưng cũng không đến nỗi phải tốn bốn vạn tích phân chứ!" Nguyên Thủy không hiểu hỏi.

Bốn vạn tích phân, đối với Tam Thanh họ mà nói cũng không phải là con số nhỏ.

"Ngươi không hiểu, ta ở trên Đan kinh này, nhìn thấy được chân lý của đan đạo...

Nếu ta có thể có được Đan kinh này, dốc lòng tham ngộ, đan đạo của ta chắc chắn sẽ thăng tiến lần nữa, thậm chí có thể rút ngắn đáng kể thời gian đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Đừng nói bốn vạn tích phân, năm vạn, thậm chí là mười vạn tích phân, ta cũng phải tranh!" Lão Tử nói.

Nguyên Thủy lập tức kinh ngạc.

"Lần đấu giá hội của Thương Minh này, đến không sai, chỉ riêng cuốn Đan kinh này, đã đáng giá rồi!" Lão Tử lại cười cười.

"Đại huynh, huynh nói...

Đan kinh này là do ai viết vậy!" Thông Thiên mở miệng, hỏi khó Lão Tử.

Nguyên Thủy cũng ngây người.

Lão Tử được mệnh danh là Hồng Hoang đệ nhất nhân.

Chương 85

Đan kinh này ngay cả Lão Tử cũng ca ngợi như vậy, vậy người viết Đan kinh này, trên phương diện đan đạo rõ ràng còn mạnh hơn Lão Tử a!

Chẳng lẽ, là sư tôn?

Nhưng sư tôn đã hợp đạo, càng không có lý do gì viết một cuốn Đan kinh để Thương Minh đấu giá a!

Thực ra không chỉ Tam Thanh, mà không ít cường giả cũng có thắc mắc này.

Cuối cùng họ chỉ có thể đi đến một kết luận, Thương Minh, sâu không lường được!

Nếu Đan kinh này là do một vị nhân vật ẩn giấu nào đó trong Thương Minh viết, thì càng khiến người ta kinh hãi hơn.

Huyền Lang cũng thấy sự bất thường dưới sân, nhưng không hề bị ảnh hưởng.

"Tiếp theo, là món hàng thứ ba!" Sau lưng Huyền Lang, xuất hiện một luồng sáng.

Mọi người nhìn kỹ lại, đó là một viên đan dược tròn vo.

Giờ phút này, Lão Tử lại không ngồi yên được nữa.

Kinh hô một tiếng.

"Phẩm giai của viên đan này, là cửu chuyển!" Không chỉ y, mà rất nhiều đan đạo tu sĩ cũng kinh hãi.

Đan có phẩm giai, chia làm cửu chuyển.

Thái Thanh Lão Tử chính là nổi tiếng với việc có thể luyện chế

Cửu chuyển kim đan.

Cửu chuyển kim đan, uống một viên là có thể lập tức thăng lên Đại La, mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Ngoài ra, Cửu chuyển kim đan còn có khả năng hồi phục bản nguyên linh lực, công hiệu cũng cực mạnh.

Cũng chính vì Cửu chuyển kim đan đó, mà vị trí đệ nhất nhân đan đạo của Lão Tử, vô cùng vững chắc.

Ngoài Lão Tử ra, không ai có thể luyện ra Cửu chuyển đan!

"Lão Tử đạo hữu, mạo muội hỏi một câu, viên đan này so với Cửu chuyển kim đan mà ngươi luyện chế, ai hơn ai kém?" Côn Bằng lên tiếng hỏi.

"Màu sắc của viên đan này, ta... tạm thời không luyện chế ra được." Lời của Lão Tử vừa dứt, không ít người lại kinh hô.

"Nhưng, đan dược khác nhau, có tác dụng khác nhau, Cửu chuyển kim đan ta luyện chế cũng không tệ!" Lời này của Lão Tử khá tự cao, nhưng không ai phản bác.

Vì đó là sự thật.

"Viên đan này tên là Cửu Chuyển Chí Thánh Đan, công hiệu của nó, chỉ có một, đó là phá cảnh, Đại La đỉnh phong uống vào, liền có thể tấn thăng Chuẩn Thánh, mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào." Huyền Lang giới thiệu xong công hiệu, lập tức khiến mọi người xôn xao.

Đại La ở Hồng Hoang bây giờ đã rất nhiều, ước tính vượt qua vạn người, nhưng Chuẩn Thánh, chỉ có mấy chục người.

Từ đó có thể thấy, Chuẩn Thánh khó đột phá đến mức nào.

Đại La đỉnh phong muốn đột phá vào Chuẩn Thánh, phải minh ngộ

pháp tắc.

Cũng đừng thấy Lão Tử và những người khác trảm thi đột phá Chuẩn Thánh rất đơn giản.

Đó là vì căn nguyên của họ là đỉnh cao nhất, có sự thân hòa tự nhiên với lực lượng pháp tắc.

Người so với người, tức chết người!

Cửu Chuyển Chí Thánh Đan này hiện thế, chắc chắn sẽ khiến không ít người điên cuồng.

"Huyền Lang đạo hữu, Thiên Đạo năm mươi, cũng chỉ độn đi một tia sinh cơ, Cửu Chuyển Chí Thánh Đan này nghịch thiên như vậy, e rằng Thiên Đạo không dung nó tồn tại trên thế gian đâu!" giọng nói của Lão Tử vang lên.

Huyền Lang cười nói: "Lão Tử đạo hữu không hổ là Hồng Hoang đan đạo đệ nhất nhân.

Cửu Chuyển Chí Thánh Đan này, quả thực chỉ có thể nắm bắt được một tia sinh cơ đó, tuy rằng viên đan này không có tác dụng phụ.

Nhưng điều kiện sử dụng, cũng khá hà khắc, phải là Đại La đỉnh phong, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng mới được, mà xác suất uống viên đan này thành công, chỉ có năm thành!

Đáng nói là, trong Đan kinh mà Lão Tử đạo hữu có được, cũng có pháp môn luyện chế viên đan này và giới thiệu chi tiết về nó." Nói như vậy, công hiệu của Cửu Chuyển Chí Thánh Đan, quả thực không còn nghịch thiên như vậy nữa.

"Không biết loại đan dược này, Vu tộc chúng ta uống vào có tác dụng không?" Hậu Thổ vẫn im lặng nãy giờ lên tiếng.

Vu tộc không có nguyên thần.

Không chỉ linh bảo không thể sử dụng, ngay cả uống đan dược cũng không có tác dụng.

"Viên đan này, đối với Vu tộc, có tác dụng.

Cửu Chuyển Chí Thánh Đan, chủ yếu là giúp sinh linh nắm bắt cảm ngộ lực lượng pháp tắc, không liên quan đến nguyên thần!" Huyền Lang đáp.

"Đa tạ Huyền Lang đạo hữu giải đáp." Hậu Thổ đáp.

Nàng đối với viên đan này, cũng đã có ý muốn tranh đoạt.

Mà Đế Tuấn cũng nghĩ như vậy.

Đương nhiên, lúc này đau lòng nhất là những người không tranh đoạt Đan kinh.

Vừa rồi Huyền Lang cũng đã nói, trên Đan kinh có ghi chép về viên đan này, mà trên Đan kinh, có đến chín trăm chín mươi chín loại pháp môn luyện chế đan dược, ai biết trong đó còn có bao nhiêu pháp môn luyện chế Cửu chuyển đan?

Mà Lão Tử cũng nghi hoặc, nếu Thương Minh muốn bán Đan kinh với giá cao hơn, hoàn toàn có thể bán Cửu Chuyển Chí Thánh Đan trước, để tôn lên giá trị của Đan kinh, nhưng bây giờ, mình dường như đã hời rất lớn.

Thương Minh sẽ có sơ suất lớn như vậy sao?

Lão Tử cảm thấy không thể nào!

"Cửu Chuyển Chí Thánh Đan, tổng cộng ba viên, giá khởi điểm, một vạn tích phân!

Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn tích phân." Huyền Lang nói.

Cuối cùng ba viên đan dược này, bị Thiên đình đoạt được với giá

hai vạn tích phân.

Vốn Hậu Thổ có ý tranh đoạt, nhưng nghĩ lại.

Mấy vị huynh trưởng của mình chưa thể tấn thăng Chuẩn Thánh, tư chất đều cực mạnh, tấn thăng Chuẩn Thánh cũng chỉ trong vạn năm này, không cần phải tranh đoạt.

Sau khi Đế Tuấn lấy được viên đan dược đó, không ít Yêu thần đều động lòng.

Họ không có tư chất như Tổ Vu, họ đều có thực lực Đại La đỉnh phong, nhưng cách bước đó, chỉ còn thiếu một chút, nếu có thể lấy được đan dược, sẽ có năm thành xác suất.

Năm thành, không nhỏ.

Đế Tuấn cũng rất rõ tâm tư của thủ hạ, chỉ nói một câu: "Ba viên Cửu Chuyển Chí Thánh Đan này, sẽ được đưa vào bảo khố của Yêu tộc, sau này luận công ban thưởng!" Đông đảo Yêu thần quyết định, nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Ngay khi Huyền Lang chuẩn bị tiến hành món hàng tiếp theo, Lão Tử không nhịn được nữa mở miệng hỏi.

"Dám hỏi Huyền Lang đạo hữu, Đan kinh đó là do ai viết, Cửu Chuyển Chí Thánh Đan kia lại là do ai luyện chế?" Mọi người lập tức nhìn về phía Huyền Lang, họ cũng tò mò.

"Chuyện này, là cơ mật của Thương Minh." Huyền Lang trực tiếp trả lời như vậy, không ít người đều thất vọng.

"Món hàng thứ tư, là một đạo pháp môn, hoặc nói là một đạo pháp môn khiếm khuyết, tên là Di La Vô Lượng Tâm Kinh.

Tác dụng của đạo pháp môn này chỉ có một, đó là câu thông với ý chí viễn cổ, một niệm có thể hóa vạn cổ, một niệm liền có thể động

sát vạn vật, pháp này... không có nguyên thần cũng có thể tu tập!" "Ầm!!!" Trong nháy mắt, một đạo đạo vận nặng nề tràn ngập cả hội trường đấu giá.

Nhưng rất nhanh, đạo vận đó đã bị áp chế trở lại.

"Các vị xin lỗi, là Hậu Thổ... thất thố rồi!" Lúc này Hậu Thổ, thân thể đang run rẩy nhẹ, khó mà che giấu được vẻ kích động trong mắt.

Dấu chân của nàng, từng đi khắp Hồng Hoang.

Nàng từng ở Tử Tiêu Cung hỏi Đạo Tổ, có pháp môn nào có thể giúp Vu tộc tu tập nguyên thần không.

Cuối cùng, đều không có câu trả lời.

Thực ra, thứ Hậu Thổ muốn, không phải là nguyên thần thật sự, mà là muốn Vu tộc, biết được thiên số, hiểu rõ sự lý, biết kính sợ.

Mà Di La Vô Lượng Tâm Kinh này.

Câu thông ý chí viễn cổ, một niệm hóa vạn cổ, một niệm động sát vạn vật.

Đây không phải là có thể đạt được mục đích của Hậu Thổ sao?

Vậy sau này, Vu tộc cũng có thể tiến hành suy diễn, biết được thiên số a!

Lúc này, trong lòng Đế Tuấn cảnh báo vang lên.

Vu tộc được trời ưu đãi, sinh ra đã có thể sử dụng lực lượng pháp tắc, nhục thân của họ càng có thể sánh với linh bảo, sức mạnh cường đại.

Nếu để họ cũng biết được thiên số, cũng hiểu được lực lượng tính toán.

Vậy không phải là cộng dồn cả hai loại buff sao?

Yêu tộc còn đánh thế nào được?

Sao mà đánh?

Chương 86

Thấy Đế Tuấn như vậy, Phục Hy mở miệng nói: "Vu tộc vốn đã được tạo hóa sinh ra, trước đây Đạo Tổ cũng đã nói, Vu tộc không thể tu nguyên thần.

Dù cho Di La Vô Lượng Tâm Kinh này Vu tộc có thể tu hành, cũng phải cân nhắc lực lượng thiên phạt." Lúc này Huyền Lang cũng nói.

"Di La Vô Lượng Tâm Kinh tuy diệu dụng vô cùng, nhưng nó là khiếm khuyết, chỉ có một quyển.

Mà, Vu tộc nếu tu hành pháp môn này, chắc chắn sẽ bị trời ghen ghét, xin Hậu Thổ đạo hữu cân nhắc kỹ." Nhưng lúc này Hậu Thổ, đã quyết tâm phải lấy được Di La Vô Lượng Tâm Kinh.

Thiên phạt gì, khiếm khuyết gì.

Nàng đều không quan tâm!

Nàng muốn tranh, là một tia sinh cơ, là biến số!

Mà sở dĩ Lâm Huyền đưa cuốn Di La Vô Lượng Tâm Kinh này ra, chủ yếu là để báo đáp ân tình của Bàn Cổ.

Tuy Tam Thanh tự xưng Bàn Cổ chính tông, nhưng đã bị thuần phục.

Theo Lâm Huyền, người có thể được gọi là con của Bàn Cổ, chỉ có Vu tộc!

Chỉ là, Lâm Huyền không biết, đưa cuốn tâm kinh này cho Vu tộc, đối với Vu tộc mà nói, rốt cuộc là phúc, hay là họa!

"Di La Vô Lượng Tâm Kinh quyển thứ nhất, giá khởi điểm, năm vạn tích phân!

Mỗi lần tăng giá, không được thấp hơn hai nghìn tích phân." Huyền Lang nói.

"Vu tộc chúng ta, ra giá mười vạn tích phân!" Hậu Thổ đi đầu đứng dậy, trực tiếp nâng giá Di La Vô Lượng Tâm Kinh lên mười vạn tích phân.

Mười vạn tích phân, giá của một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

So với giá khởi điểm năm vạn tích phân, đã tăng gấp đôi!

Từ đó, cũng có thể thấy được quyết tâm của Hậu Thổ để lấy được tâm kinh này.

"Mười vạn tích phân, nhiều quá vậy!" Chuẩn Đề bẻ ngón tay tính toán.

Bây giờ, tuy mỗi món hàng họ đều muốn, nhưng không thấy vật đặc biệt yêu thích, nên không ra tay.

Đối với hai người phương Tây mà nói, thứ họ chọn, tuyệt đối phải có tính năng giá cả cao nhất.

"Một cuốn tàn quyển, không đáng." Tiếp Dẫn bình luận.

Lần này, rất nhiều cường giả đều không động.

Vì bây giờ ai dám ra giá, chính là đối địch với Vu tộc.

Ai dám loạn kêu giá?

"Vật này, chúng ta có tranh không?" Thông Thiên hỏi.

Y đối với cái gì Di La Vô Lượng Tâm Kinh, cũng có chút hứng thú.

"Không cần thiết, thay vì tranh cái gọi là Di La Vô Lượng Tâm Kinh, không bằng tìm thứ khác." Lão Tử mở miệng.

Tam Thanh bọn họ được Thánh Nhân truyền pháp, cơ bản không có pháp môn nào có thể lọt vào mắt họ.

Vì một cuốn tàn quyển mà tốn mười vạn tích phân, thế nào cũng không đáng.

"Thiên đình chúng ta ra giá, mười vạn linh hai nghìn tích phân!" Lúc này, giọng nói của Côn Bằng vang lên.

Côn Bằng báo giá, tự nhiên là do Đế Tuấn chỉ thị.

Người khác không dám đọ sức với Vu tộc, họ dám.

"Tìm chết!!" Nhục Thu trực tiếp vận dụng lực lượng pháp tắc tóm lấy Côn Bằng.

Côn Bằng giật mình.

Tuy nhiên không đợi tay Nhục Thu hạ xuống, liền thấy một luồng u quang hạ xuống, chặn trước mặt Côn Bằng.

Người vừa ra tay, chính là Trấn Nguyên Tử.

Mà luồng u quang đó, chính là do tiên thiên linh bảo Địa thư của y phát ra.

"Công khai gây rối trật tự Thương Minh, trục xuất!

Vĩnh viễn không được giao dịch với Thương Minh!" Huyền Lang quát lớn.

Tiếp theo liền thấy một luồng u quang ập đến, bóng dáng Nhục Thu liền biến mất trong đại điện, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Hành động này, trực tiếp trấn áp mọi người.

Nhục Thu dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh.

"Khỉ La Cung là Tiên thiên chí bảo, muốn trục xuất Nhục Thu vẫn

rất đơn giản.” Lão Tử giải đáp.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, họ đều đang ở trong linh bảo của Thương Minh.

Thương Minh chiếm ưu thế sân nhà.

“Nhục Thu!!!” Đế Giang kinh hãi kêu lên cũng chuẩn bị ra tay.

Các Tổ Vu khác cũng vậy.

“Tất cả dừng tay cho ta!” Gân xanh trên trán Hậu Thổ giật giật.

Một ngày không gây chuyện là ngứa da phải không!

“Tiểu muội!” Đế Giang lo lắng gãi đầu.

“Ta đã nói dừng tay, chuyện hôm nay liên quan đến tương lai của Vu tộc chúng ta, các ngươi có thể để ta yên tâm một chút được không!” Hậu Thổ giận dữ nói.

Lúc này, dù là Đế Giang hay các Tổ Vu khác đều không dám động.

Tuy tiểu muội thường xuyên mắng họ, nhưng tức giận như hôm nay, thì rất ít!

“Uy nghiêm của Thương Minh không được khiêu khích, Vu tộc còn có lần sau, từ nay về sau, Thương Minh từ chối giao dịch với Vu tộc!” giọng của Huyền Lang lại vang lên.

“Huyền Lang đạo hữu, là Vu tộc chúng ta lỗ mãng rồi.” Hậu Thổ xin lỗi.

Thấy cảnh này, Đế Tuấn còn có chút thất vọng.

Mất đi giao dịch với Thương Minh, Vu tộc thật sự không thể đấu với Yêu tộc nữa.

Nâng giá Di La tâm kinh, chỉ là để làm khó Vu tộc mà thôi.

“Vậy đấu giá hội tiếp tục, vừa rồi Côn Bằng đạo hữu ra giá mười

vạn linh hai nghìn tích phân, còn có ai cao hơn không?" Huyền Lang nói.

"Mười một vạn tích phân!" Hậu Thổ mở miệng.

"Mười một vạn hai nghìn tích phân!" Côn Bằng tiếp tục nói.

"..." Cuối cùng Di La Vô Lượng Tâm Kinh bị đẩy lên hai mươi vạn tích phân.

"Hai mươi vạn linh hai nghìn tích phân!" Côn Bằng vẫn chậm rãi báo giá.

Năm vạn đẩy lên hai mươi vạn, Yêu tộc thật sự quá biết đẩy giá.

Nhưng ngay sau đó, Yêu tộc ngây người, gần như tất cả mọi người, đều ngây người.

Vì...

Hậu Thổ không báo giá nữa!

Đúng vậy, chính là không báo giá nữa.

Nhưng vừa rồi Hậu Thổ rõ ràng đã tỏ ra thế tại tất đắc đối với tâm kinh đó mà!

Ngay cả Đế Giang và những người khác cũng không hiểu.

"Hai mươi vạn linh hai nghìn tích phân lần thứ nhất, hai mươi vạn linh hai nghìn tích phân lần thứ hai...

Vô Lượng Di La Tâm Kinh quyển thứ nhất, thuộc về Côn Bằng đạo hữu!" Lời của Huyền Lang vừa dứt, Côn Bằng có chút hoảng.

Tâm kinh này tuy có chút thần dị, nhưng không đáng hai mươi vạn tích phân a!

Hoàn toàn là để chọc tức Vu tộc mà thôi.

Y cầu cứu nhìn về phía Đế Tuấn, Đế Tuấn cũng có chút không nói

nên lời.

Hắn cũng không ngờ tới a!

“Tiểu muội, tâm kinh kia sao chúng ta không tranh nữa?

Ngươi không phải rất muốn sao?” Đế Giang hỏi.

“Ta muốn, và thế tại tất đắc.” Hậu Thổ nói.

Khi tất cả mọi người đều ngạc nhiên vì sao Hậu Thổ lại từ bỏ.

Lâm Huyền đã biết ý định của Hậu Thổ.

Chương 87

Cách đầu tiên, là khi đấu giá Luyện Yêu Hồ, Vu tộc cạnh tranh, ép Yêu tộc, lấy lại Di La Vô Lượng Tâm Kinh.

Nhưng cách này có một khuyết điểm, đó là phải xem Yêu tộc có thế tại tất đắc đối với kiện chí bảo đó không.

Còn một cách nữa, đó là sau đấu giá hội sẽ lấy tâm kinh.

Đó là chặn giết, là cướp!

Mua bằng linh nguyên!

Với thực lực của Thập nhị Tổ Vu, Thiên đình còn thiếu một Thái Nhất, Đế Tuấn bọn họ chưa chắc đã đánh lại.

Mà bây giờ nhường tâm kinh, cũng khiến Yêu tộc nghi ngờ về hành động này của Hậu Thổ, sau này khi tranh đoạt Tổ Vu tinh huyết, sẽ thuận lợi hơn.

Lâm Huyền không khỏi nghĩ.

Nếu năm đó Hậu Thổ không bị Thiên Đạo tính kế hóa luân hồi, Yêu tộc e rằng chắc chắn sẽ bại!

Ngay cả bây giờ, Thiên Đạo cũng đang áp chế Vu tộc, nếu không Yêu tộc chắc chắn không tranh lại.

Hai tộc nhìn có vẻ ngang tài ngang sức, thực ra không công bằng.

"Sản phẩm tiếp theo, là một quả trứng kỳ lạ..." Tiếp theo, Huyền Lang lại đấu giá thêm mấy kiện kỳ trân, thu hút không ít người tranh đoạt.

Các đại lão Chuẩn Thánh ra tay cũng không ít.

Hai chị em từ Thái Âm Tinh đấu giá được một khối kỳ thạch, bên

trong ẩn chứa Thái Âm mẫu khí.

Ngay cả Minh Hà cũng ra tay đấu giá một bộ phận tàn khu do Huyết chi ma thần để lại.

Vật phẩm giá cao nhất, đấu giá đến ba mươi vạn tích phân.

Còn hai người phương Tây, chỉ nhìn những kỳ trân này hoa cả mắt, ham muốn ra tay đều bị họ kìm nén lại.

"Sư huynh, cái cây Bà Sa kia không tệ a, là tiên thiên linh thực vật có thể diễn hóa chín tòa tiểu thế giới Bà Sa, ta gần đây đang nghiên cứu một đạo pháp môn, cũng liên quan đến không gian." "Còn có cái gì..." Chuẩn Đề nhìn mà sắp chảy nước miếng.

Tiếp Dẫn không hoảng không vội, cười nói: "Ngươi vội cái gì, có một số thứ, hoàn toàn có thể không cần dùng điểm tích lũy a!" "Ngươi xem Bà Sa Thụ mà ngươi vừa nói, đã bị Nam Trúc chân nhân ở Nam Trúc Sơn lấy được rồi, Nam Trúc chân nhân này tuy là Chuẩn Thánh, nhưng trước nay luôn đơn độc một mình, không có bạn bè thân thiết gì, hai ta phối hợp một chút, Bà Sa Thụ kia cũng có thể tranh giành được....." "Còn có....." "Nhưng chúng ta phải lựa chọn cẩn thận, đệ à, theo kinh nghiệm của ta, lần đầu tiên tỉ lệ thành công là lớn nhất, lần đầu tiên dù có thành công hay không, chúng ta đều phải nhanh chóng chạy trốn." Chuẩn Đề vội vàng gật đầu, lại tính toán trong lòng xem ai là người dễ cướp hơn.

Có câu nói rất hay, không sợ trộm lấy, chỉ sợ trộm nhòm ngó.

Hai tên này của Tây phương, lại chuẩn bị làm một vố lớn.

"Nhưng sư huynh, bí điển chấn hưng Tây phương kia, thì làm sao bây giờ?" Chuẩn Đề lại hỏi.

Câu này cũng làm khó Tiếp Dẫn.

Buổi đấu giá đến giờ, bí điển kia vẫn chưa được bán ra.

Bằng không hai người họ đã ra giá rồi.

“Đến lúc đó hỏi thử xem.” Tiếp Dẫn suy nghĩ một lát rồi nói.

Lúc này, không khí buổi đấu giá đã được đẩy lên cao trào.

“Buổi đấu giá đến giờ, thứ cuối cùng cũng sắp lộ diện rồi.

Ta lại muốn xem thử, Thương Minh có thật sự lấy ra được tinh huyết của Phụ thần hay không.” Nguyên Thủy nói.

Ban đầu Bàn Cổ khai thiên tích địa, mười hai giọt tinh huyết rơi vãi trên mặt đất, cuối cùng hóa thành Mười hai Tổ Vu, thế gian, liền không còn tinh huyết Bàn Cổ tồn tại nữa.

“Thương Minh lấy tín dự làm đầu, đã nói có, thì sẽ có.

Ngươi đừng quên, tất cả mọi người đều cho rằng Hồng Hoang chỉ có ba kiện Tiên thiên chí bảo, nhưng Khỉ La Cung này, không phải là một kiện khác sao?” Lão Tử lên tiếng.

Nguyên Thủy nghẹn lời.

Trong đại địa Hồng Hoang, ba kiện Tiên thiên chí bảo, vốn là định số.

Hỗn Độn Chung của Thái Nhất.

Thái Cực Đồ của Lão Tử, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy.

Như Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên, có thể sánh ngang chí bảo, nhưng không phải là chí bảo.

Thí Thần Thương cũng vậy.

Trời đã định Tiên thiên chí bảo chỉ có ba kiện.

Khi thấy Thương Minh đưa ra Khỉ La Cung, Tam Thanh cũng đã vô cùng kinh ngạc.

Cứ như vậy, giọt tinh huyết Bàn Cổ dư ra kia, hẳn là không phải

giả.

Về điều này, không ít người cũng đang suy đoán, tò mò.

Cũng chính lúc này, sau lưng Huyền Lang lại hiện ra một vật.

Khi vật này xuất hiện, huyết mạch của gần như tất cả sinh linh có mặt đều đang rung động.

Bàn Cổ khai thiên thân tử, thân hóa vạn vật, vô tận sinh linh Hồng Hoang, ít nhiều đều có quan hệ với Bàn Cổ.

Mà huyết mạch rung động mạnh nhất, chính là Vu tộc.

"Phụ thần!!" Lúc này trong mắt các Tổ Vu đều ngấn lệ.

Sau lưng Huyền Lang, tinh huyết Bàn Cổ giống như một khối ngọc thạch màu máu tròn trịa, không ngừng tỏa ra khí tức hoang cổ, sức mạnh ẩn chứa bên trong khiến không ít Đại La cũng thấy khó thở.

Có người nói, Bàn Cổ không phải thánh, cũng có người nói Bàn Cổ là thánh, thậm chí vượt qua cả thánh, thành tựu bán bộ Đại Đạo.

Nếu không cũng sẽ không thể chém chết những ma thần kia, khai sáng ra đại thế giới Hồng Hoang.

Mỗi người một cách nói.

Nhưng khoảnh khắc giọt máu này xuất hiện, tất cả sinh linh đều có thể khẳng định, đây chính là tinh huyết Bàn Cổ.

Không cần bất kỳ kiểm chứng nào!

"Tinh huyết của Bàn Cổ đại thần, giá khởi điểm, năm mươi vạn điểm tích lũy, mỗi lần tăng giá, không được thấp hơn một vạn điểm tích lũy." Giọng Huyền Lang vừa dứt.

Phía dưới liền là một trận tranh đoạt kịch liệt.

Tinh huyết Bàn Cổ, tuyệt đối diệu dụng vô cùng.

Bất kể là tự thân sử dụng, hay là luyện chế linh bảo đan dược, đều có hiệu quả kỳ diệu.

Thậm chí, những đại năng Chuẩn Thánh kia còn nhìn xa hơn.

Bọn họ càng hy vọng từ trong tinh huyết của Bàn Cổ nhìn thấu được huyền bí Đại Đạo, giúp con đường tu đạo của chính mình thêm rộng mở.

Chẳng mấy chốc, giá của tinh huyết Bàn Cổ đã bị đẩy lên một triệu điểm tích lũy.

Người ra giá cũng ngày càng ít đi.

Hiện tại vẫn còn tiếp tục tranh đoạt, có lẽ chỉ có bốn phe.

Vu tộc, Thiên Đình, Tam Thanh.

Mà thế lực thứ tư tranh đoạt, thực sự khiến người ta có chút kinh ngạc.

Là hai chị em trên Thái Âm Tinh!

Một triệu điểm tích lũy, đó không phải là con số nhỏ.

Lúc này ánh mắt Bạch Trạch nhìn hai chị em đã sáng lên không ít.

Phú bà!

Đích thị là phú bà!

Nếu có thể cưới được hai vị này, thực lực Thiên Đình chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Phải để Yêu Hoàng bệ hạ nhanh chóng cố gắng lên mới được.

"Tỷ tỷ, một triệu điểm tích lũy, e là đã vét sạch tất cả những gì Thái Âm Tinh ta có, thậm chí cả trân tàng của mẫu thân cũng sắp hao hết rồi, có cần thiết phải làm vậy không?" Thường Hi không hiểu hỏi.

Hi Hòa và Thường Hi không có nhiều điểm tích lũy như vậy,

nhưng Vọng Thư dù sao cũng là đại thần viễn cổ, nhân vật cùng thời với Hồng Quân, sao có thể không có chút nội tình nào?

"Có, mẫu thân đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể nhập Thánh nhân cảnh.

Mẫu thân từng nói, nếu trong vòng một triệu năm không thể nhập thánh, vậy chắc chắn sẽ có đại kiếp." Hi Hòa thần sắc nghiêm túc.

"Tinh huyết của Bàn Cổ đại thần này, nói không chừng có thể cho mẫu thân hy vọng tấn thăng." Thường Hi không nói thêm gì nữa.

Chỉ là Hi Hòa vẫn có chút lo lắng, e rằng mình không tranh lại những người này.

Đặc biệt là đám Tổ Vu kia, từng người mắt đỏ ngầu, trông vô cùng đáng sợ.

"Một triệu một trăm ngàn điểm tích lũy!" Hậu Thổ cắn răng báo giá.

"Bệ hạ, còn tranh nữa không?" Sau chuyện Di La Vô Lượng Tâm Kinh trước đó, Côn Bằng có chút chột dạ.

Huống chi, bây giờ báo giá đều là trên một triệu điểm tích lũy.

Chương 88

Bỏ Hỗn Độn Chung ra, tích cóp của Thiên Đình e là cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

“Không tranh nữa!” Đế Tuấn suy nghĩ một lát, quyết định không tranh nữa.

Nếu là trước kia, hắn còn muốn làm Vu tộc buồn nôn một chút.

Nhưng bây giờ, hắn không nhìn thấu suy nghĩ của Hậu Thổ nữa.

Nếu tinh huyết Bàn Cổ cuối cùng bị hắn đấu giá được, vậy Tiên thiên chí bảo Luyện Yêu Hồ, chắc chắn sẽ bị tuột mất.

Nếu là chí bảo khác thì thôi, Luyện Yêu Hồ, vừa nghe đã biết có quan hệ cực lớn với Yêu tộc!

Chẳng mấy chốc, hai chị em Thái Âm Tinh cũng không tranh nữa, không tranh nổi.

“Hậu Thổ đạo hữu, nếu ngươi nguyện ý cho ta tham ngộ tinh huyết của Phụ thần vạn năm, ta nguyện ý rút khỏi cuộc tranh đoạt lần này.” Lão Tử lên tiếng.

Ba người bọn họ là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tranh đoạt tinh huyết này, chính là muốn cảm ngộ huyết mạch Phụ thần, tham ngộ đạo vận.

“Có thể, nhưng cần phải lập thiên đạo thệ ngôn, và thuê vạn năm, mười vạn điểm tích lũy.” Hậu Thổ nói.

Tham ngộ có thể, nhưng không miễn phí.

“Thiện!” Lão Tử đáp ứng.

Cuối cùng Hậu Thổ đã đấu giá được giọt tinh huyết Bàn Cổ này

với giá một triệu một trăm ngàn điểm tích lũy.

Nếu không phải đợi buổi đấu giá kết thúc hoàn toàn mới có thể nhận được giọt tinh huyết này, các Tổ Vu e là đã không thể chờ đợi được nữa.

"Vật phẩm đấu giá cuối cùng, là một kiện Tiên thiên chí bảo, Luyện Yêu Hồ.

Bảo vật này, có tác dụng áp chế huyết thống của quần yêu Hồng Hoang, mức độ áp chế mạnh yếu, có liên quan đến thực lực bản thân.

Đồng thời, cũng có thể ngưng luyện huyết mạch Yêu tộc, khiến huyết mạch được thăng hoa, đạt đến cực hạn." "Giá khởi điểm, tám trăm ngàn điểm tích lũy, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn điểm tích lũy." Huyền Lang vừa giới thiệu xong.

Trong lòng Đế Tuấn cuồng chiến, thậm chí cả người cũng đang run rẩy.

Hắn biết Luyện Yêu Hồ có liên quan đến Yêu tộc, nhưng không ngờ, lại là quan hệ như thế này.

Đế Tuấn đã tốn bao nhiêu năm, mới khiến Yêu tộc quy tâm, thống ngự vạn yêu, mới sáng tạo ra Thiên Đình này.

Nhưng Luyện Yêu Hồ này vừa ra, liền có thể..... lung lay sự thống trị của hắn đối với Yêu tộc.

Vật này, hắn nhất định phải lấy được, nhất định!

Ai dám tranh với hắn, hắn sẽ giết kẻ đó!!!

Tiên thiên chí bảo Luyện Yêu Hồ!

Chí bảo này, thực ra rất giống với một linh bảo sau này.

Chiêu Yêu Phiên!

Nữ Oa dùng Chiêu Yêu Hồ Lô luyện chế Chiêu Yêu Phiên.

Chiêu Yêu Phiên có thể thu chân linh của quần yêu, chưởng khống sinh tử của Yêu tộc, được xếp vào hàng cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nhưng xét về công hiệu, lại không bá đạo bằng Luyện Yêu Hồ.

Nếu để người ngoài Yêu tộc có được bảo vật này, hoàn toàn có thể dựa vào nó để lập ra một yêu đình thứ hai với tốc độ nhanh nhất.

Đế Tuấn sao có thể không vội?

Tương tự, nếu Đế Tuấn có được Luyện Yêu Hồ, thực lực của Yêu Đình cũng sẽ được đề thăng cực lớn.

Chỉ riêng việc có thể tinh luyện huyết mạch, đã hoàn toàn có thể khiến quần yêu quy tâm, khiến nhiều chủng tộc hơn gia nhập Thiên Đình, càng có thể ổn định khí vận Thiên Đình!

Giờ khắc này, không ít người đã nảy sinh ý nghĩ.

Ví dụ như, Vu tộc.

Nếu có được Luyện Yêu Hồ, thực lực Yêu tộc bị áp chế, ít nhất sẽ bị cắt giảm ba thành.

Cắt giảm ba thành Yêu tộc, lấy gì để đấu với Vu tộc?

Ngay cả Côn Bằng, cũng nảy sinh một số ý nghĩ khác thường.

Nếu chính mình có được Luyện Yêu Hồ, Đế Tuấn tính là cái thá gì?

Thậm chí Đế Tuấn còn phải nghe theo chỉ thị của mình.

Nhưng mà, hắn không có tiền.....

"Ai dám đấu giá Luyện Yêu Hồ, chính là kẻ địch của Yêu tộc ta!" Đế Tuấn đứng dậy, lạnh lùng nói.

"Thiên Đình gây rối trật tự Thương Minh, cảnh cáo một lần, nếu

có lần sau, trục xuất khỏi buổi đấu giá.” Giọng Huyền Lang vang lên.

Đế Tuấn: .....

Lỗ mãng rồi!

“Vu tộc ta ra giá, một triệu một trăm ngàn điểm tích lũy!” Hậu Thổ đứng dậy.

Mặt Đế Tuấn bị tát sưng vù.

“Ngươi.....” Nhưng Đế Tuấn rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Vu tộc vừa mới mua tinh huyết Bàn Cổ, căn bản không có dư điểm tích lũy, bọn họ không thể trả nổi.” “Vu tộc ta quả thực không có nhiều điểm tích lũy như vậy, cũng không có nhiều linh vật để đổi, nhưng ngươi đừng quên, Vu tộc ta còn có một tòa Bàn Cổ Thần Điện!” Hậu Thổ lạnh lùng nói.

Huyền Lang lúc này cũng nói chen vào đúng lúc: “Bàn Cổ Thần Điện, có thể định giá hai triệu điểm tích lũy!” Bàn Cổ Thần Điện, là một tòa cổ điện tồn tại từ khi khai thiên, truyền thuyết là do Bàn Cổ để lại.

Ban đầu Mười hai Tổ Vu chính là sinh ra từ trong Bàn Cổ Thần Điện.

Chỉ là tòa thần điện này, dường như ngoài lịch sử lâu đời, và có liên quan đến Bàn Cổ đại thần ra, thì không có tác dụng gì lớn, cũng không có bất kỳ điểm nào nổi bật.

Nhưng bọn họ đều không biết, trái tim thất lạc của Bàn Cổ, chính là ẩn giấu trong Bàn Cổ Thần Điện, là di sản cuối cùng mà Bàn Cổ để lại cho Vu tộc.

Đồng thời, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng nằm trong Bàn Cổ Thần Điện.

Ước tính hai triệu điểm tích lũy, xem như là ít.

Mặt Đế Tuấn tức đến xanh mét.

Nói thật, hắn không tin Vu tộc sẽ bán Bàn Cổ Thần Điện.

Dù sao Bàn Cổ Thần Điện là nơi tín ngưỡng của Vu tộc.

Nhưng mà, hắn không cược nổi!

Không cược nổi!

Nếu Vu tộc thật sự lấy được Luyện Yêu Hồ, Yêu tộc có bị diệt hay không hắn không biết, nhưng Thiên Đình nhất định sẽ toi đời.

Đó là căn cơ để hắn mưu đồ bá nghiệp.

Ai dám động vào nó, hắn sẽ liều mạng với kẻ đó!

"Một triệu hai trăm ngàn điểm tích lũy!" Đế Tuấn nghiến răng.

"Một triệu ba trăm ngàn điểm tích lũy!" Hậu Thổ theo sát.

Ngoài Vu Yêu hai tộc, những người còn lại hoặc là không có hứng thú với Luyện Yêu Hồ, hoặc là không dám tranh đoạt.

"Một triệu bốn trăm ngàn điểm tích lũy!" Đế Tuấn hung hăng trừng mắt nhìn Hậu Thổ.

Các Tổ Vu sau lưng Hậu Thổ không cam lòng yếu thế, tất cả đều trừng mắt đáp trả.

Vu Yêu hai tộc giương cung bạt kiếm, nếu không có Thương Minh áp chế, đã sớm đánh nhau rồi.

"Di La Vô Lượng Tâm Kinh đưa cho ta!

Lập thiên đạo thệ ngôn." Hậu Thổ không báo giá, trực tiếp lên tiếng.

"Được!" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi.

Ban đầu là để làm Vu tộc buồn nôn, bây giờ trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Hắn thậm chí không dám đòi Vu tộc điểm tích lũy để mua Di La Vô Lượng Tâm Kinh.

Bởi vì hắn sợ Hậu Thổ lại tăng giá.

Thiên Đình có bao nhiêu nội tình hắn biết.

Trừ Hỗn Độn Chung của Thái Nhất không thể động vào, vét sạch nội tình Thiên Đình, ước chừng cũng chỉ khoảng một triệu năm trăm ngàn điểm tích lũy, thậm chí để trả tiền, còn cần phải mượn tài sản của quần thần Thiên Đình.

Hậu Thổ nghe Đế Tuấn hứa hẹn, không tiếp tục đấu giá nữa.

Cuối cùng Luyện Yêu Hồ bị Đế Tuấn đấu giá được.

Đế Tuấn vì thế còn thở phào một hơi.

Hậu Thổ cũng có chút thất vọng, Đế Tuấn đoán không sai, nàng không thể bán đấu giá Bàn Cổ Thần Điện, nếu không thật sự phải đoạt lấy Luyện Yêu Hồ này!

Chương 89

Nhưng có thể có được tinh huyết Bàn Cổ và Di La Vô Lượng Tâm Kinh, đã là rất tốt rồi.

Đặc biệt là Di La Vô Lượng Tâm Kinh, Hậu Thổ có một loại dự cảm, vật này thậm chí quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của Vu tộc!

"Buổi đấu giá lần này, đến đây kết thúc....." Huyền Lang cười nói.

"Vậy là hết rồi?

Nếu chúng ta muốn mua thứ khác thì làm sao?" Người nói là Chuẩn Đề.

Hắn và Tiếp Dẫn lần này, vì pháp môn chấn hưng Tây phương, đã mang rất nhiều linh vật trên người.

Bây giờ không nghi ngờ gì là phải thất vọng ra về.

"Thương Minh ta tuy nói là cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán, nhưng thiên đạo có lúc đầy lúc vơi, Thương Minh ta không thể làm chuyện nghịch thiên, nếu thật sự mở cửa mua bán, đối với Thương Minh là tai họa diệt đỉnh!" Huyền Lang nói.

"Mua bán của Thương Minh, cũng phải dựa vào cơ duyên.

Rất nhiều thương nhân đi khắp Hồng Hoang, cung cấp tiện lợi cho vô tận sinh linh.

Có thể mua được vật mình thích, tự nhiên là tốt, mua không được thì lại là chuyện khác.

Còn có những buổi đấu giá như hiện tại, cũng có thể để các vị đạo hữu mua được vật mình thích." "Ngoài ra, bốn vị trưởng lão của Thương Minh mỗi ngàn nguyên hội, sẽ có một lần cơ hội tự chủ chọn

vật, ngoài ra, nếu có thể gặp được Minh chủ của Thương Minh ta, lại vừa hay có đủ điểm tích lũy, cũng có thể có được vật mình thích!" Lời này vừa ra, mọi người cũng khá hiểu.

Thực lực Thương Minh mạnh mẽ, nhưng cũng không thể làm chuyện nghịch thiên.

Nếu thật sự mua bán tự do, Thiên Đạo chắc chắn không dung.

Hơn nữa lời của Huyền Lang còn tiết lộ một thông tin, trực tiếp nâng thân giá của các trưởng lão Thương Minh lên không biết bao nhiêu lần.

Thương nhân của Thương Minh đi khắp Hồng Hoang, thương nhân cấp càng cao thì hàng hóa sở hữu càng quý trọng.

Nhưng cũng có hạn chế rất lớn, không nhất định có thể gặp được vật mình thích.

Về phần Minh chủ Thương Minh, thần xuất quỷ một, ai biết ở đâu?

Mà trưởng lão Thương Minh, nghìn nguyên hội, có một lần cơ hội tự chủ chọn vật mua.

Cũng tức là, có thể nhờ trưởng lão Thương Minh mua hộ.

Một nguyên hội là mười hai vạn năm.

Nghìn nguyên hội chính là một ức năm, cũng xem như là thời gian khá dài.

Cũng khiến cho cơ hội chọn vật lần này trở nên vô cùng quý giá!

Lúc này, Minh Hà và những người khác đang ngồi ở ghế trưởng lão cũng kinh ngạc không thôi.

Quyền hạn này giao cho bọn họ, vậy bọn họ chắc chắn sẽ trở thành 'người nổi tiếng' trong Hồng Hoang, thậm chí có thể dùng

quyền chọn vật này, để đổi lấy lợi ích cực cao.

Điều này khiến họ càng cảm thấy, gia nhập Thương Minh chính là lựa chọn sáng suốt nhất của mình.

Mà rất nhiều Chuẩn Thánh đều bắt đầu dò hỏi làm thế nào mới có thể vào Thương Minh để nhận chức vị, phúc lợi này quá tốt rồi!

"Ta sẽ đưa các ngươi ra khỏi đảo, về phần các vị đã đấu giá được thương phẩm, Thương Minh tự sẽ có người cùng các ngươi giao nhận.

Đồng thời, Thương Minh chúng ta còn cung cấp dịch vụ vận chuyển an toàn, chỉ cần trả mười phần trăm giá trị vật phẩm, Thương Minh có thể hộ tống vật phẩm về động phủ trong suốt quá trình, nếu xảy ra vấn đề, Thương Minh toàn quyền phụ trách!" Huyền Lang lại lên tiếng.

Lúc này không ít người đều cảm thấy Thương Minh nghĩ đến tiền đến điên rồi sao!

Ngay cả giao hàng cũng đắt như vậy?

Mà Tiếp Dẫn Chuẩn Đề thì có chút ngẩn ngơ.

Hộ tống?

Vậy bọn họ cướp cái gì?

"Sư huynh, làm sao bây giờ?" "Không sao, đừng hoảng!" Hoảng cái gì, chắc chắn có kẻ nghèo kiết xác!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tiếp Dẫn, có một số người đấu giá được thương phẩm, đã chọn dịch vụ hộ tống, nhưng vẫn còn một bộ phận, không chọn hộ tống.

Hoặc là chê mười phần trăm quá đắt, hoặc là tự tin vào thực lực của mình.

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn cũng đã tìm được mục tiêu.

Giây tiếp theo, những người không đấu giá được thương phẩm liền cảm thấy trước mắt hoa lên, khi mở mắt ra lần nữa, đã ở trên Đông Hải sóng biếc dập dờn.

Khả năng khống chế không gian của Khỉ La Cung của Thương Minh quả thật đã đến cực hạn.

Không ít người cảm thán.

Buổi đấu giá lần này, đại đa số người không mua được vật phẩm nào, nhưng bọn họ cũng xem như đã mở mang tầm mắt.

Có nhận thức sâu sắc hơn về sự mạnh mẽ của Thương Minh.

Rất nhanh, vô số luồng sáng trên Đông Hải đã độn thổ biến mất về phía xa.

Đương nhiên, những người như Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không hề chạy trốn.

Hơn nữa những người có cùng ý định với họ, cũng không hề ít.

Bên trong Thương Minh.

Mọi người thanh toán điểm tích lũy cũng một trận đau lòng, đặc biệt là Đế Tuấn và Vu tộc, gần như vét sạch cả vốn liếng.

Nhưng nhìn thấy tinh huyết Bàn Cổ và Luyện Yêu Hồ trong tay, hai bên đều hài lòng mãn nguyện.

Đồng thời, Đế Tuấn cũng đưa Di La Vô Lượng Tâm Kinh cho Hậu Thổ.

Như vậy Vu tộc cũng bớt được không ít phiền phức, không cần phải giao chiến với Yêu tộc thêm một trận nữa.

“Huyền Lang đại chưởng quỹ, ta có một chuyện không rõ, Đan

Kinh kia, có phải Thương Minh cố ý cho ta?" Lão Tử hỏi.

"Hồng Hoang rộng lớn, không ai xứng đáng sở hữu Đan Kinh hơn Lão Tử đạo hữu, mong Lão Tử đạo hữu sau này chấn hưng đan đạo Hồng Hoang!" Huyền Lang không nói rõ, Lão Tử cũng đã hiểu.

Lúc này Hồng Quân vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Nếu đợi Hồng Quân tỉnh lại, phát hiện Hồng Hoang thay đổi lớn, phát hiện Thương Minh đối với hắn hại nhiều hơn lợi, ngươi xem Hồng Quân có ra tay với Thương Minh không.

Ở đây bán cho Lão Tử chút ân tình, dù sao cũng có tác dụng.

Giống như trước đây Lâm Huyền và Hạo Thiên kết thiện duyên vậy.

Từng bước đều là nước cờ.

"Ta nhất định không phụ sự ủy thác của đạo hữu." Lão Tử nói.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều đã đổi xong, buổi đấu giá lần này, Thương Minh lời to, các loại linh vật, các loại linh bảo linh căn, được đưa vào Thương Minh, từ đó có thể hình thành một chu trình mua bán lành mạnh.

Không ngừng lớn mạnh!

Đồng thời sức ảnh hưởng của Thương Minh lại được tăng cường, căn cơ càng thêm củng cố.

"Vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ!

Muốn đấu tay đôi với Hồng Quân, ít nhất cũng phải đợi La Hầu thành thánh ra ngoài thu hút hỏa lực của Hồng Quân." Lâm Huyền lẩm bẩm.

Tại vùng đất cực Tây xa xôi, trong lòng La Hầu chợt run lên.

Luôn cảm thấy có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.

Nhưng rất nhanh hắn cũng không nghĩ nhiều nữa.

Gần đây tâm trạng hắn không tệ, bất kể là thực lực bản thân hay là việc bồi dưỡng ma binh, đều phát triển nhanh chóng.

Lần trước con rùa nhỏ kia không biết đã làm gì, cảm ngộ của hắn đối với đạo đã sâu sắc hơn mấy lần, hiện tại đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Thánh nhân cảnh.

Đương nhiên, Thánh nhân cảnh không dễ đột phá như vậy.

Hơn nữa Ma Tổ đại nhân không thỏa mãn với loại thánh nhân bình thường, cho dù là dĩ lực chứng đạo, hắn cũng chưa chắc đã đánh thắng được Hồng Quân đã hợp đạo.

Huống chi, Hồng Quân và Thiên Đạo hợp lực, đã cắt đứt con đường này.

Bây giờ nhận được lượng lớn tài nguyên cung ứng từ Thương Minh, ma binh đã đột phá con số một triệu, ma binh cảnh giới Đại La cũng đã nuôi được gần hai trăm danh.

Về phần Kế Đô, cũng đã đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh.

Đương nhiên hắn cũng không từ bỏ việc thoát khỏi sự trói buộc của Lâm Huyền, vẫn luôn nghiên cứu phương pháp, hơn nữa rất nhanh sẽ có thành quả.

Tâm trạng của La Hầu bây giờ vô cùng tốt đẹp!

Lúc này, trên Đông Hải, thân hình của Đế Tuấn và những người khác xuất hiện, những người đó cũng không dừng lại, trực tiếp đi về một hướng nào đó.

Riêng Côn Bằng không biết nghĩ gì, dặn dò Đế Tuấn vài câu, liền

chia đường mà đi.

"Kia là Phi Hoàng chân nhân, ta nhớ hắn đã đấu giá được một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo đặc thù, còn nhờ Thương Minh cung cấp dịch vụ hộ tống." Có người nhìn về một hướng.

"Ầm ầm ầm!!!" Đột nhiên Đông Hải bắt đầu rung chuyển dữ dội, một thạch nhân cầm đại đao từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bên cạnh Phi Hoàng chân nhân.

Chương 90

Thạch nhân kia, lại chính là thạch nhân hộ đảo của Thương Minh.

Khoảnh khắc thạch nhân này xuất hiện, những sinh linh kia đều kinh ngạc.

Đây là làm gì vậy?

"Khách hàng tôn kính, thạch nhân số ba của Thương Minh cung cấp dịch vụ hộ tống toàn trình cho ngài!" Thạch nhân lên tiếng, mọi người kinh ngạc một trận rồi cũng hiểu ra.

Một hộ tống có chiến lực Chuẩn Thánh trung kỳ, cộng thêm danh tiếng của Thương Minh, quả thực có thể đảm bảo không một sai sót.

Rất nhanh, thạch nhân kia liền đưa Phi Hoàng chân nhân đi xa.

Người chọn dịch vụ này, cũng chỉ có hai người.

Đều thuộc tán tu.

Những sinh linh khác đấu giá được vật phẩm, cũng dùng độn thuật nhanh nhất của mình rời đi.

Bọn họ tự nhiên biết sẽ có người đỏ mắt ghen tị.

"Nam Trúc chân nhân không có thạch nhân hộ tống, chúng ta cướp của hắn!" Tiếp Dẫn quyết đoán, đuổi theo một luồng độn quang đi xa.

Cùng lúc đó, trên một hoang nguyên, hai nữ tử xinh đẹp đang thong thả dạo bước.

Giây tiếp theo, liền có hai luồng sáng lao về phía Hi Hòa Thường Hi.

Hai người này, là hai vị Chuẩn Thánh.

Nhưng không phải là hai người của Tây phương, mà là những đại năng Chuẩn Thánh khác có ý đồ với Hi Hòa Thường Hi.

Dù sao hai chị em Hi Hòa, không chỉ đấu giá được một kiện kỳ trân, còn tham gia đấu giá tinh huyết Bàn Cổ.

Thân gia đó, tuyệt đối là cực cao.

Quan trọng nhất là, hai chị em này cực kỳ xa lạ, sau lưng dường như không có thế lực gì lớn.

Món ngon dâng tận miệng, đã đủ để người ta nảy sinh tà niệm.

Tuy nhiên, đối mặt với sự tấn công của hai vị Chuẩn Thánh kia, Hi Hòa trực tiếp lấy ra một đạo ngọc phù, kích phát uy năng của nó.

"Bùm!!" Ánh sáng u tối nở rộ.

Chỉ một tiếng vang trầm, hai vị Chuẩn Thánh kia trực tiếp bị xuyên thủng, chân linh bị đánh tan.

Thi thể rơi xuống.

"Mẫu thân nói không sai, lòng người trong Hồng Hoang hiểm ác, đâu đâu cũng là nguy cơ.

Đi thôi!" Hi Hòa nói, thuận tay thu lấy linh bảo của hai vị Chuẩn Thánh kia.

Thường Hi ba bước hai lần ngoảnh lại, ngược lại không hề sợ hãi, chỉ là có chút tò mò mà thôi.

Về phần ngọc phù kia, tự nhiên là do Vọng Thư luyện chế.

Là một đại năng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực của bà vô cùng mạnh mẽ, có thể xếp vào top ba Hồng Hoang.

Hơn nữa, bà cực kỳ cưng chiều hai chị em, đã cho phép hai chị em vào Hồng Hoang, tự nhiên là đã cấp đủ thủ đoạn phòng hộ.

Không lâu sau, lại có mấy đạo thân ảnh xuất hiện.

Khi nhìn thấy thi thể của hai người kia, lập tức kinh hãi.

"Đây là hai anh em Khuê Lan Khuê Phi của Phượng Khuê Sơn, hai người họ đều là Chuẩn Thánh, thực lực mạnh mẽ, vậy mà bị người ta nhất kích tất sát!?" Bạch Trạch kinh ngạc không thôi.

Đế Tuấn cầm Luyện Yêu Hồ vốn chuẩn bị lập tức quay về Thiên Đình, nhưng lại nghĩ đến hai chị em Hi Hòa, chuẩn bị đến xem, tìm cơ hội kết một thiện duyên.

Kết quả cả đám người Thiên Đình lại thấy bộ dạng thê thảm của hai vị Chuẩn Thánh.

"Có thể bỏ ra một triệu điểm tích lũy, lại có sức mạnh giết chết hai Chuẩn Thánh, hai vị này... e là không đơn giản đâu!" Phục Hy than thở.

Thần sắc Đế Tuấn thâm thúy, ra hiệu cho Bạch Trạch một cái, Bạch Trạch lập tức thu hai cỗ thi thể lại.

Hai cỗ thi thể Chuẩn Thánh này, còn có thể bán được không ít điểm tích lũy đấy!

Lúc này, trên Đông Hải, một luồng linh quang rơi xuống bên cạnh Huyền Tùng.

"Kế Đô thống lĩnh đã gửi tin tức đến rồi, ta trái lại muốn xem xem Lục Nhĩ này rốt cuộc có lai lịch gì!" Luồng linh quang kia rất nhanh đã bị Huyền Tùng thu vào tay.

Một lát sau, Huyền Tùng oán giận thở dài một hơi.

"Thảo nào Lục Nhĩ khó giết như vậy!

Thảo nào rồi!" "Nghĩ ta Huyền Tùng cẩu đạo vô song, tính kế phi phàm, ta đã nói Lục Nhĩ này làm sao có thể hết lần này đến lần khác

trốn thoát được.” “Thì ra, tên này lại là sư đệ của ta, thảo nào ưu tú như vậy a!” Sau khi cảm thán xong, Huyền Tùng lại cảm thấy đau đầu.

Hắn đã tính kế Lục Nhĩ mấy lần, còn có mấy lần trực tiếp động sát chiêu.

Lần trước bốn Đại Vu chặn giết, Lục Nhĩ càng là cửu tử nhất sinh.

Mối thù này, kết quá lớn rồi.

Chuyện này còn khó giải quyết hơn so với việc mình và Lục Nhĩ giao đấu.

Ngay lúc Huyền Tùng đang suy nghĩ về vấn đề này, đột nhiên có một luồng sáng bay qua, lao thẳng vào trong Đông Hải.

“Côn Bằng!?

Côn Bằng và Long tộc có thù oán, không phải là muốn ra tay với Long tộc chứ!?” Huyền Tùng vội vàng theo sau.

Không phải vì hắn muốn làm gì Long tộc, mà là bất kể là đảo Phương Trượng hay tổ địa Quy tộc, đều ở trên Đông Hải.

Mà Long tộc thống ngự vô tận thủy tộc.

Thực lực tuy không mạnh, nhưng với tính đặc thù của Long tộc, tuyệt đối không thể bị Yêu tộc thu phục.

Nếu Long tộc phát triển thành tai mắt của Yêu tộc, đối với Thương Minh không phải là chuyện tốt.

Bất cứ chuyện gì, đều phải bóp chết từ trong trứng nước.

Lúc này, trong Long Cung.

“Ngao Ngọc trưởng lão, thế nào rồi?” Lão long của Long tộc tên là

Ngao Sát thấy Ngao Ngọc trở về, lập tức hỏi.

"Ta đã đến Thương Minh, nhưng Huyền Lang không muốn gặp ta, Huyền Đạo nhân kia thì càng không cần phải nói, ta đã tham gia buổi đấu giá của Thương Minh, cuối cùng vẫn là tay trắng trở về." Ngao Ngọc có chút thất vọng nói.

Có những chuyện, sai là sai.

Rất nhiều Long tộc cũng thở dài thườn thượt.

Cũng chính lúc này, đột nhiên một luồng khí tức mạnh mẽ giáng lâm, các Long tộc lập tức kinh hãi.

"Không biết là vị đại năng Chuẩn Thánh nào giáng lâm Long tộc ta?" Ngao Ngọc cố gắng trấn tĩnh.

"Long tộc các ngươi thật là hay quên, con ta năm xưa vẫn lạc trong tay Long tộc các ngươi, các ngươi.....

đều quên rồi sao?" một giọng nói hùng vĩ truyền đến.

Ngay sau đó, một con cá Côn khổng lồ xuất hiện trước Long Cung.

Thể hình to lớn đó, còn hùng vĩ hơn cả Long Cung.

Uy thế đó, đè ép quần long không thở nổi.

Côn Bằng giáng lâm, quần long càng thêm kinh hoảng, bọn họ đã liệu Côn Bằng sẽ đến, nhưng không ngờ Côn Bằng lại đến nhanh như vậy, Long tộc bọn họ căn bản không có chút chuẩn bị nào.

"Côn Bằng đạo hữu, chuyện năm xưa, quả thực là Long tộc ta không đúng, nhưng thủ phạm đã bị đền tội, nộ khí của Côn Bằng đạo hữu hẳn là đã tiêu tan rồi, nếu đạo hữu đồng ý, Long tộc ta nguyện ý bồi thường!" Ngao Ngọc không kiêu ngạo cũng không tự ti nói.

"Ta không cần bồi thường gì cả, Long tộc hôm nay nếu nguyện ý quy thuận Thiên Đình, gia nhập Yêu tộc, Côn Bằng ta có thể bỏ qua

chuyện trước đây.” Côn Bằng nói.

“Côn Bằng đạo hữu, Long tộc ta nghiệp lực nặng nề, gia nhập Yêu tộc e là sẽ ảnh hưởng rất lớn đến khí vận của Yêu tộc.....” Gia nhập Yêu tộc, Ngao Ngọc không muốn.

Long tộc trải qua Long Hán đại kiếp, đã nguyên khí đại thương, cũng chỉ có thể sống lay lắt, lại bị cuốn vào đại kiếp, e là chết không đủ nhanh?

Hơn nữa, Ngao Ngọc ít nhiều cũng đoán ra được mục đích của Côn Bằng khi để Long tộc gia nhập Yêu tộc.

Nói thật, Ngao Ngọc thực sự không dám.

Hậu quả của việc đắc tội Thương Minh còn lớn hơn đắc tội Yêu tộc.

Chọn thế nào, hắn biết.

“Hử!?” Côn Bằng hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng Ngao Ngọc và các Long tộc khác chợt run lên, Ngao Ngọc càng là người chịu trận đầu tiên, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Thực ra Ngao Ngọc đoán không sai, thứ Côn Bằng nhắm đến, chính là chút giá trị đó của Long tộc.

Chuyện này, Đế Tuấn cũng cực kỳ tán thành.

Sau này có thể thành công xưng bá Hồng Hoang hay không, mấu chốt rất có thể nằm ở Thương Minh.

Chương 91

"Côn Bằng đạo hữu, cậy mạnh hiếp yếu chính là ngươi không đúng rồi." Đột nhiên một giọng nói vang lên, dọa Côn Bằng giật nảy mình.

Sau đó hắn liền thấy một bóng người xuất hiện trước mặt mình.

Một Đại La.

Hơn nữa chỉ là Đại La sơ kỳ.

Nhưng kỳ lạ là, với thực lực Chuẩn Thánh của hắn, lại không nhìn ra người này xuất hiện trước mặt hắn như thế nào.

Huyền Tùng mấy năm nay lại làm thêm mấy cỗ phân thân Đại La, đây chính là một trong số đó.

Côn Bằng tự nhiên là không nhận ra.

"Ngươi là ai?" Côn Bằng hỏi.

"Ta không là ai cả, ta chỉ là một người qua đường nhiệt tình, không ưa ngươi ỷ thế hiếp người, cho nên muốn dạy dỗ ngươi một chút." Huyền Tùng nói.

Côn Bằng: .....

Ngao Ngọc: .....

Quần long: .....

Côn Bằng cảm thấy, người này có phải là có bệnh gì không!

Hắn cũng lười nói nhảm với con kiến hôi như vậy, há miệng, trực tiếp sử dụng đại thần thông với Huyền Tùng.

Côn Bằng xuống biển là Côn, lên trời là Bằng.

Khi là Bằng, tốc độ cực nhanh, ít nhất có thể xếp vào top ba Hồng Hoang, công kích cũng cực kỳ sắc bén.

Khi là Côn, trong bụng có càn khôn, nên nói là một không gian lớn, tất cả những thứ nuốt vào, đều sẽ bị sức mạnh của nó nghiền nát, cho dù là tồn tại cùng là Chuẩn Thánh, cũng không dám mạo hiểm bị Côn Bằng nuốt vào bụng.

Lúc này Côn Bằng đang ở hình thái Côn, đại thần thông sử dụng chính là năng lực nuốt chửng vạn vật kia.

Huyền Tùng vừa nhìn, cười rồi.

Thật trùng hợp, cỗ phân thân này của hắn là hình nộm giấy bạo tạc thứ sáu mươi sáu mới nghiên cứu ra gần đây.

Hình nộm giấy bạo tạc thứ sáu mươi sáu, trong phân thân hình nộm giấy này, Huyền Tùng đã bố trí hơn mười vạn pháp trận bạo tạc, cũng liên kết với nhau.

Cảnh giới Đại La mà bị nổ một phát như vậy, e là không có một ai sống sót.

Tồn tại Chuẩn Thánh chưa thử qua.

Nhưng hình nộm giấy này cũng có nhược điểm, đó là phải cận thân mới có thể phát huy uy năng lớn nhất.

Đại La thì còn được, Huyền Tùng có thủ đoạn tiếp cận, nhưng tiếp cận Chuẩn Thánh thì khá khó.

Bây giờ tên Côn Bằng ngu ngốc này há miệng, thật là quá tốt!

Chẳng mấy chốc Côn Bằng đã nuốt hình nộm giấy sáu mươi sáu vào bụng.

Côn Bằng còn có chút kỳ lạ, tên gia hỏa không biết từ đâu ra này, lại có chút ý muốn tự chui đầu vào rọ?

Quả nhiên là một tên ngốc.

"Côn Bằng đạo hữu, không phải Long tộc ta không muốn..... mà là....." "Bùm!" Còn chưa đợi Ngao Ngọc nói xong.

Một tiếng vang trầm truyền đến.

"Phụt!!" Cá Côn khổng lồ phun ra máu tươi, máu đó nhuộm đỏ cả một vùng biển, ngay cả Long Cung Đông Hải cũng đỏ ngầu.

Ngao Ngọc và những người khác lập tức trợn mắt há mồm.

Chuyện gì vậy?

Sao Côn Bằng lại thổ huyết?

Côn Bằng lúc này cũng ý thức được có gì đó không đúng, vừa rồi, hắn cảm giác được không gian bên trong của mình bị một luồng sức mạnh cực lớn tấn công, vội vàng toàn lực tự cứu mình.

Tuy nhiên.....

"Bùm!!!" Ngay sau đó, lại là một tiếng vang trầm nữa.

Bụng Côn Bằng đã bị nổ tung, không gian bên trong cũng bị sụp đổ, máu đó căn bản không cầm lại được.

Hơn nữa Côn Bằng là Chuẩn Thánh, máu rất bổ, không biết bao nhiêu thủy tộc được Côn Bằng nuôi dưỡng mà khai mở linh trí, thậm chí là tấn thăng cảnh giới.

Không ít thủy tộc còn không biết đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng là quà tặng của một vị đại năng nào đó, cảm ơn đội đức.

"Khốn kiếp!!" Côn Bằng giận dữ mắng một tiếng, với tốc độ nhanh nhất vọt lên khỏi mặt nước, hóa thành một luồng độn quang đi xa.

Hắn biết, chính là do tên gia hỏa mà mình vừa nuốt vào gây ra.

Hối hận thì không nói làm gì.

Hắn càng thắc mắc, một Đại La, cho dù tự bạo cũng không có uy lực lớn như vậy chứ!

Côn Bằng lúc này, bản nguyên trực tiếp bị trọng thương, không có một ức vạn năm căn bản không thể hồi phục.

Bây giờ hắn đâu còn quản Long tộc nữa, bảo toàn tính mạng bản thân đã là phúc lớn mạng lớn.

Cả đám Long tộc nhìn máu trong vùng nước, một trận ngơ ngác.

Tình hình gì đây?

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi đang làm gì?

Linh hồn tam liên vấn.

"Ngao Ngọc trưởng lão, Côn Bằng này....." có Long tộc phản ứng lại.

"Chuyện hôm nay, tất cả tộc nhân không được truyền ra ngoài." Thần sắc Ngao Ngọc nghiêm lại, lập tức hạ lệnh.

Hắn mơ hồ đoán ra, người vừa rồi, rất có thể là do Thương Minh phái đến.

Nếu Thương Minh và Yêu tộc xảy ra xung đột, Long tộc hắn chắc chắn sẽ nghiêng về phía Thương Minh.

Nhưng chuyện hôm nay, vẫn cần phải đến tổ địa Quy tộc một chuyến.

Xem ra là phải từ bỏ tôn nghiêm của Long tộc rồi.

Bây giờ Côn Bằng bị trọng thương trước Long Cung, Long tộc đã

không còn lựa chọn nào khác.

Lúc này, trong Thiên Đình, Đế Tuấn vừa mới trở về, liền lấy Luyện Yêu Hồ ra, Luyện Yêu Hồ toàn thân màu vàng, trên đó không có hoa văn dư thừa, nhưng lại thể hiện hết sự hoa lệ và khí phách.

Hơn nữa, khi Luyện Yêu Hồ được lấy ra, tất cả Yêu tộc đều run lên.

Trước đó ở hội trường đấu giá, thực ra uy áp của Luyện Yêu Hồ đã bị áp chế rất nhiều.

Bây giờ Đế Tuấn cầm hồ này trong tay, tất cả Yêu tộc đều cảm thấy huyết mạch của mình bị áp chế.

Ngay cả Phục Hy, Nữ Oa, cũng vậy.

Sau đó Đế Tuấn lại dung nhập một chút linh quang vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sự áp chế huyết mạch vừa rồi lập tức tan biến, không chỉ vậy, quần yêu càng cảm nhận được độ tinh khiết của huyết mạch bản thân được đề thăng rất nhiều.

"Bảo bối tốt a!

Ha ha ha!" Đế Tuấn cười lớn mấy tiếng.

Tuy rằng hơn một triệu điểm tích lũy hắn tiêu có chút đau lòng, nhưng đây là một món hời.

Sau đó Đế Tuấn trực tiếp tế ra Luyện Yêu Hồ, dung nhập vào khí vận của Yêu tộc.

"Ầm!!!" Lập tức, toàn bộ Thiên Đình phát ra một trận chấn động kịch liệt.

Khí vận của Yêu tộc trong chớp mắt đã tăng lên hơn ba thành, không chỉ vậy, khí vận còn đang tăng trưởng mạnh mẽ!

Sau đó, một tòa đại chung cổ xưa cũng xuất hiện trên Thiên Đình.

Một hồ một chung giao nhau tỏa sáng, đều phun nuốt ra thần quang của riêng mình.

Sau hai tòa chí bảo, vô số cột sáng khí vận rủ xuống, bốn cột sáng lớn nhất phân tán bốn phương.

Đế Tuấn, Nữ Oa, Phục Hy, trực tiếp tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Còn có một cột sáng rơi xuống nơi Thái Nhất bế quan.

Theo một luồng nhiệt khí quét qua, Thái Nhất xuất quan, tuy rằng không thể tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng thực lực cũng đã đề thăng không ít.

Về phần quần yêu, số lượng Đại La của Yêu tộc ít nhất đã tăng gấp đôi.

Chương 92

Trong Thập Đại Yêu Thần, ngược lại người không giỏi chiến đấu nhất là Bạch Trạch đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lục Nhĩ được khí vận trợ giúp, tấn thăng Đại La hậu kỳ.

Huyền Tùng ở một bên nhìn Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ cũng nhìn hắn, sát ý trong mắt đó, căn bản không hề che giấu.

Với sự hiểu biết của Huyền Tùng về Lục Nhĩ.

Con khỉ này thật lạnh lùng, vô tình, ra tay không để lại bất kỳ đường lui nào.

Cho dù đối mặt với Đế Tuấn, hắn cũng không có chút kính sợ nào.

Thật không biết sư tôn làm sao lại thu hắn làm đồ đệ, nghĩ sâu xa hơn, con khỉ đầu này quy nhập sư môn, cũng không biết là phúc hay họa.

Hay là, lại khảo sát một trận nữa?

Nếu phẩm tính có thể chấp nhận được thì cho hắn biết ai mới là đại sư huynh!

Gần như tất cả Yêu tộc đều đang chìm đắm trong niềm vui sướng.

Đương nhiên, có một người ngoại lệ.

Côn Bằng với tốc độ nhanh nhất chạy đến Thiên Đình, trên đường gặp khí vận giáng xuống, cuối cùng cũng hồi phục được một chút nguyên khí.

"Bệ hạ, người phải làm chủ cho thần a!" một tiếng ai oán thê lương vang vọng khắp Thiên Đình.

Tiếng kêu gào này của Côn Bằng, khiến tất cả Yêu tộc đang chìm trong niềm vui chợt khựng lại.

"Yêu sư, ngài..... ngài sao thế này?

Xảy ra chuyện gì vậy?" Huyền Tùng hét lớn một tiếng.

Xem ra uy lực của hình nộm giấy bạo tạc sáu mươi sáu cũng không tệ, lại có thể trọng thương Côn Bằng.

Hôm nào đó làm bản cải tiến rồi làm thêm mấy cái nữa.

Những Yêu tộc kia lập tức đều tỉnh táo lại.

Côn Bằng lúc này, trông thê thảm vô cùng.

Bản nguyên đại tổn, với tu vi Chuẩn Thánh của hắn, e là không có một ức vạn năm căn bản không thể tu bổ lại được.

"Bệ hạ, làm chủ cho thần, làm chủ cho thần a!" Côn Bằng gào khóc.

"Yêu sư, rốt cuộc là chuyện gì?" Đế Tuấn vội vàng hỏi.

Vốn dĩ hôm nay Luyện Yêu Hồ nhập chủ Thiên Đình, khí vận tăng mạnh, đây là chuyện tốt.

Kết quả Yêu sư của Thiên Đình hắn, lại bị người ta đánh?

Còn bị đánh thảm như vậy?

Đánh hắn, cũng là đánh vào mặt Thiên Đình.

"Bẩm bệ hạ, sau khi đấu giá kết thúc, thần vốn định giải quyết nhân quả với Long tộc, muốn để Long tộc quy nhập Thiên Đình..... kết quả đột nhiên nhảy ra một người, liền đánh thần thành ra thế này....." Côn Bằng vội vàng kể lại sự việc.

Đế Tuấn nhíu chặt mày.

Côn Bằng muốn để Long tộc quy nhập Thiên Đình, tâm tư này là

tốt.

Dù sao tổ địa Quy tộc cũng ở trên Đông Hải, có tai mắt là Long tộc, sẽ dễ dàng lấy được tình báo hơn.

"Người đó nói mình là người qua đường..... nhiệt tình?

Không ưa ngươi bắt nạt Long tộc?

Tự bạo trong bụng ngươi?" Sắc mặt Đế Tuấn lại trở nên cổ quái.

Lời này, ai nghe mà không hồ đồ chứ!

Trong Hồng Hoang còn có người tốt như vậy sao?

"Đúng đúng đúng!" Côn Bằng hét lớn.

"Bệ hạ..... thần nghi ngờ, là....." Huyền Tùng nhìn về một hướng.

Đế Tuấn sững sờ, hướng đó..... là nơi Thương Minh ở a!

Là Thương Minh ra tay?

Thảo nào, trên đời làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy?

"Lời Hồ Tùng nói, không phải là không có căn cứ.

Vị trí của Long tộc rất nhạy cảm, Thương Minh không thể để Long tộc quy thuận Thiên Đình." Bạch Trạch cũng lên tiếng.

Cũng chính lúc này, đột nhiên trên Đông Hải, cuồng phong nổi lên, càng có dị tượng sinh ra.

Hàng trăm con chân long bay lượn trên Đông Hải.

Một con bạch long dẫn đầu lớn tiếng nói.

"Từ hôm nay trở đi, Long tộc ta trở thành thuộc hạ của Thương Minh, vĩnh không phản bội, nếu có vi phạm, trời đất tru di!!" "Chuẩn!!" Trong phút chốc, Thiên Đạo hiện ra, có kim quang rơi xuống, thệ ngôn thành lập.

Thệ ngôn này vừa lập, liền chấn động cả thế giới Hồng Hoang.

Côn Lôn Sơn, nơi Tam Thanh ở.

"Long tộc dù sao cũng là một trong những đại tộc thời Long Hán kiếp, vậy mà nguyện làm thuộc hạ, làm mất mặt Long Vương!" Nguyên Thủy khinh thường nói.

"Đây cũng là bất đắc dĩ, Long tộc đắc tội Côn Bằng, lựa chọn giữa Thiên Đình và Thương Minh, ai cũng biết chọn thế nào!

Đại huynh ở buổi đấu giá được một quyển Đan Kinh, hiện vẫn đang bế quan, đợi đại huynh xuất quan, thu hoạch e là không nhỏ." Thông Thiên nói đến cuối là sự ngưỡng mộ nồng đậm.

Thiên Đình.

"Long tộc quy phụ Thương Minh, vậy mối thù này của Yêu sư....." Huyền Tùng lại hét lớn một tiếng.

Côn Bằng suýt nữa lại phun ra một ngụm máu già.

Vết thương này, e là chịu oan rồi.

"Yêu sư, trong bảo khố của Thiên Đình ta còn có một quả Tuyết Long Ngọc Quả, dùng nó có thể chữa thương bản nguyên, chỉ cần điều dưỡng ngàn năm, thương thế của Yêu sư có thể phục hồi." Đế Tuấn nói.

Thương Minh, hắn không chọc nổi.

Nhưng bên Côn Bằng, vẫn phải an ủi.

"Cái đó..... bệ hạ, Tuyết Long Ngọc Quả kia, đã đổi lấy điểm tích lũy của Thương Minh rồi.....

để đổi lấy Luyện Yêu Hồ, bảo khố của Yêu tộc..... trống không rồi....." Bạch Trạch lắp bắp nói.

Đế Tuấn: .....

Côn Bằng: .....

Tổ địa Quy tộc, nơi Thương Minh ở.

Lúc này các trưởng lão Thương Minh đều có mặt.

"Theo ý chỉ của Minh chủ, yêu cầu của Long tộc đã được chấp thuận, quy phụ Thương Minh." Huyền Lang lên tiếng.

"Long tộc quy phụ, xem như là một chuyện tốt, Đông Hải sau này đều thuộc quyền quản hạt của Thương Minh ta." Trấn Nguyên Tử cười nói.

Các trưởng lão bọn họ sớm đã có cảm giác thuộc về Thương Minh, Thương Minh mạnh, bọn họ vui mừng khi thấy thành quả.

Mà Lâm Huyền chỉ nhìn về một hướng.

Tây Vương Mẫu có chút nghi hoặc, hướng đó, là nơi Vu tộc ở mà!

"Yêu tộc được Luyện Yêu Hồ, khí vận bùng nổ.

Vu tộc được Di La Tâm Kinh, e là sẽ gây ra ảnh hưởng lớn hơn cho Hồng Hoang.

Đạo Tổ, rất có thể sẽ thức tỉnh!" Lâm Huyền lên tiếng.

Chương 93

Dưới chân Bất Chu Sơn.

Bàn Cổ Thần Điện.

Lúc này Mười hai Tổ Vu tụ tập đông đủ, ở giữa bọn họ, một mai ngọc giản đang lơ lửng.

Trên ngọc giản đó, có lưu quang lấp lánh, giống như thấu hiểu sâu sắc đại đạo, vô cùng thần dị.

"Tiểu muội, Thiên Đình đã có được Luyện Yêu Hồ, khí vận tăng mạnh, thực lực tăng mạnh, việc cấp bách của chúng ta, nên là luyện hóa tinh huyết Phụ thần, tăng cường thực lực mới phải.

Có sự trợ giúp của tinh huyết Phụ thần, tất cả Tổ Vu đều có thể tấn thăng Chuẩn Thánh!" Đế Giang vô cùng không hiểu.

"Không, so với tinh huyết Phụ thần, Vô Lượng Di La Tâm Kinh này, mới là trọng yếu nhất của Vu tộc ta!" Hậu Thổ quả quyết nói.

Giao tiếp với ý chí viễn cổ, một niệm có thể hóa vạn cổ, một niệm liền có thể thấu hiểu vạn vật.

Điều này có thể hoàn toàn hóa giải khuyết điểm của Vu tộc.

Chỉ là tâm kinh này là bản thiếu, chỉ có một tầng, không biết có thể giúp Vu tộc đạt đến bước nào!

"Vậy chúng ta tu tập?" Đế Giang lập tức nói.

"Mười hai huynh muội chúng ta, trước tiên chọn một người tu tập." Hậu Thổ trầm giọng nói.

"Nhưng Thương Minh từng có lời nhắc nhở, tu tập pháp này, họa phúc đi đôi, e là trời không dung Vu tộc ta." "Sợ cái gì, trời này là do

Phụ thần khai mở, lấy Vu tộc ta làm tôn, ta không tin nó dám diệt Vu tộc ta!" rất nhiều Tổ Vu lớn tiếng nói.

Hậu Thổ cũng không tranh cãi với bọn họ.

"Vậy nhị ca, huynh sinh ra đã thông quang âm pháp tắc, huynh tu tập pháp này thử xem, nếu có gì không đúng, lập tức dừng lại!" Hậu Thổ biết, pháp này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể lơ là.

Nàng đẩy ngọc giản kia, liền rơi vào tay Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm lập tức cảm ngộ trong ngọc giản đó.

Trong phút chốc, toàn bộ Bàn Cổ Thần Điện.

Có kim liên nở rộ, có âm thanh đại đạo vi diệu, càng ở sau lưng Chúc Cửu Âm, xuất hiện một dòng sông hư ảo.

"Trường hà thời gian!" Huyền Minh kinh hô một tiếng.

Trong dòng sông đó, tràn ngập, đều là sức mạnh của thời gian.

Cho dù là những Tổ Vu này tiến vào dòng sông này, cũng không chịu nổi sự gột rửa của nước sông.

Lập tức, các Tổ Vu dù thần kinh có lớn đến đâu, cũng đều cảm nhận được sự huyền diệu của tâm kinh này.

Pháp môn có thể dẫn động trường hà thời gian, sao có thể bình thường?

"Đây là, sức mạnh quang âm, không..... là trường hà thời gian hiện thế, Vu tộc đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi khí vận Yêu tộc bùng nổ, rất nhiều đại năng Hồng Hoang lại một lần nữa bị kinh động.

Hư ảnh của trường hà thời gian, đã xuất hiện trên Bàn Cổ Thần Điện, vô cùng hùng vĩ.

Ngay cả Lão Tử đang bế quan cũng bị kinh tỉnh, trong mắt đều là

vẻ kinh ngạc.

Đặc biệt là Yêu tộc, Đế Tuấn càng đặc biệt chú ý đến Vu tộc.

"Bắt đầu rồi!" Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn trời.

Nếu Vu tộc có thể thành công, vậy cục diện Hồng Hoang sẽ bắt đầu thay đổi từ hôm nay, Vu Yêu đại kiếp rất có thể sẽ bị viết lại!

"Tất cả cút cho ta!!" Trên Bàn Cổ Thần Điện, Đế Giang hiện hóa thân hình, dùng bạo lực nghiền nát thần niệm của những kẻ đang rình rập...

Vu tộc bá đạo, chúng sinh Hồng Hoang đều rõ.

Cho dù là những người như Lão Tử Đế Tuấn, lúc này cũng không dám đối đầu với Vu tộc.

Nhìn tình hình này, bọn họ thật sự dám liều mạng!

Tuy rằng không thể xem gần, nhưng quan sát từ xa, Vu tộc cũng sẽ không nói gì.

Trên Hồng Hoang, trường hà thời gian kia trải dài.

Sức mạnh thời gian trong đó không ngừng trôi chảy.

Một số sinh linh tò mò và gan dạ còn muốn quan sát một chút, kết quả là trực tiếp bị cuốn vào, ngay cả một gợn sóng cũng không nổi lên.

Sau đó, dưới sự chú ý của mọi người, trong hư ảnh của trường hà kia, lại xuất hiện một bóng người.

Đầu người thân rắn, toàn thân đỏ rực!

"Là Tổ Vu Chúc Cửu Âm, hắn lại đang du đãng trong trường hà thời gian!" có đại năng kinh hô.

"Vô lượng Di La, xuyên suốt cổ kim.

Thương Minh không nói dối, triệu hoán trường hà thời gian, quả thật là thủ bút kinh thiên!" Chúc Cửu Âm ngao du trong cảnh tượng Hồng Hoang, không hề che giấu.

Trong mắt các Tổ Vu đều là vẻ lo lắng.

Mà Đế Tuấn, trong lòng cũng chợt thót một cái.

Không ngừng nguyền rủa Vu tộc nhất định không thể tu thành Di La Tâm Kinh.

"Ta rời khỏi Hồng Hoang quá lâu, lạc hậu rồi sao?

Dị tượng như thế này, quả thực chưa từng nghe thấy.

Lão tặc Hồng Quân chắc bị kinh động rồi." La Hầu lẩm bẩm, khó che giấu ý cười.

"Hử!?" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mở mắt.

Ông ta liên kết Thiên Đạo, tính toán một chút.

Trong mắt lập tức lộ ra vẻ giận dữ.

"Vu tộc nho nhỏ, cũng dám nghịch thiên?" Lúc này, trong Bàn Cổ Thần Điện, trên cơ thể Chúc Cửu Âm, không ngừng có kinh văn huyền ảo hiện ra.

Đột nhiên.....

"Phụt" một ngụm máu tươi từ miệng Chúc Cửu Âm phun ra.

Dị tượng trên bầu trời kia, lập tức tan biến.

"Nhị ca, thế nào?" Hậu Thổ vội vàng hỏi.

Các Tổ Vu khác vội vàng tiến lên.

"Tu Vô Lượng Di La Tâm Kinh, ta ngao du trường hà thời gian, thấu hiểu được một số bí mật mới." Chúc Cửu Âm trầm giọng nói, sắc mặt tuy có chút tái nhợt, nhưng đôi mắt lại sáng ngời lạ thường.

Dưới sự chú ý của tất cả Tổ Vu, Chúc Cửu Âm đột nhiên cười nói.

“Phụ thần khai thiên, dĩ thân hóa Hồng Hoang.

Mà Vu tộc ta, ở Hồng Hoang lại không có nơi nào để đặt chân, quả thật là nực cười đến cực điểm!” “Ý gì?

Nhị đệ ngươi nói gì ta nghe không hiểu.” Đế Giang gãi đầu.

Mà Hậu Thổ nhìn ra được, Chúc Cửu Âm đã khác.

Giống như được người ta rót vào đại trí tuệ vậy, trong con ngươi ẩn chứa linh tính.

“Vu tộc ta, sẽ bị diệt.

Ta ở trong trường hà thời gian, đã thấy được kết cục của Vu tộc, chúng ta đều chết, tiểu muội không thấy tung tích!” Chúc Cửu Âm bi thương nói.

“Có thể là Thiên Đạo che đậy, cũng có thể là tâm kinh không hoàn chỉnh, cũng có thể là thực lực của ta không đủ, ta không thể thấu hiểu triệt để tương lai.” Vu tộc không có nguyên thần, cho nên không thông tính toán, không biết thiên số.

Mà Di La Tâm Kinh, thấu hiểu tương lai, còn mạnh hơn cả việc suy diễn thiên cơ.

Chỉ là lời Chúc Cửu Âm nói, không thể không khiến người ta lo lắng.

“Diệt Vu tộc ta, ai dám!?” Cú Mang giận dữ nói.

Các Tổ Vu khác cũng phẫn nộ.

“Vu tộc to gan, các ngươi dám ngỗ nghịch đại thế Hồng Hoang, tu tập cấm pháp!” Chính lúc này, một âm thanh vang lên trong Hồng Hoang.

Rất nhiều đại năng Hồng Hoang lập tức kinh hãi.

Giọng nói này, bọn họ quá quen thuộc!

Là Đạo Tổ!

Đế Tuấn lộ vẻ vui mừng.

Đạo Tổ từng nói, lượng kiếp không hiện, Hồng Quân không ra.

Hơn nữa nghe giọng điệu của Đạo Tổ, Vu tộc dường như đã phạm phải điều cấm kỵ nào đó.

Có trò hay để xem rồi.

Chương 94

Theo tiếng quát của Hồng Quân, Mười hai Tổ Vu đồng loạt xuất hiện dưới Bất Chu Sơn.

“Dám hỏi Đạo Tổ, Vu tộc ta chẳng qua là bổ sung thiếu sót, đâu ra chuyện tu tập cấm pháp?” Hậu Thổ lạnh lùng nói.

“Tiểu muội, nói với hắn nhiều như vậy làm gì?

Trời dám diệt Vu tộc, vậy Vu tộc ta diệt trời trước!” Lời như vậy, Vu tộc quả thực nói ra được.

Trước Bàn Cổ Thần Điện, một luồng tử khí dập dờn, sau đó ngưng tụ thành một bóng người.

Hồng Quân, hay nói đúng hơn là một phân thân của Hồng Quân.

Một phân thân dung hợp sức mạnh của Thiên Đạo.

Đế Tuấn cũng xem như gan lớn, không nhịn được mà dòm ngó một chút.

Giây tiếp theo, hai mắt Đế Tuấn liền chảy ra máu tươi.

“Thánh nhân... không thể dò xét...” Các đại năng khác thấy vậy lập tức thu hồi tâm tư.

“Đạo Tổ hiện thân, Vu tộc..... có hậu thủ gì không?” Minh Hà lắp bắp.

Hắn cũng xem như đã biết một số mưu đồ của Hồng Quân, còn thành công chuyển tu pháp tắc chứng đạo pháp môn.

Nhưng đối với Hồng Quân, hắn có một nỗi sợ hãi tự nhiên.

Thánh uy khó lường!

“Không phải Vu tộc có hậu thủ gì, mà là Bàn Cổ đại thần có hậu thủ gì!” Lâm Huyền nói.

“Vậy so với Đạo chủ, Minh chủ của chúng ta.....” Tây Vương Mẫu hỏi.

“Đạo chủ Hồng Quân, và Minh chủ..... không thể so sánh được!” Lâm Huyền cười khẩy.

Xì— Mọi người lập tức hít một hơi khí lạnh.

Đối với lời của Lâm Huyền, bọn họ không có nhiều nghi ngờ.

Truyền văn vị Huyền trưởng lão này, từng diện kiến Minh chủ, càng là thân tín của Minh chủ, nếu không Thương Minh cũng sẽ không lập trên tổ địa Quy tộc.

Lâm Huyền tuy rằng chém gió một phen, nhưng trong lòng cũng đang thấp thỏm.

Hắn dám chắc chắn Bàn Cổ đã để lại cho Vu tộc thủ đoạn không nhỏ, nhưng thủ đoạn đó có thể làm được đến mức nào, hắn cũng không biết.

Chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

“Nể tình Bàn Cổ đại thần có công khai thiên, Vu tộc các ngươi có công đức gia thân, giao ra Chúc Cửu Âm, ta tha cho Vu tộc!” Hồng Quân vừa mở miệng, một luồng uy áp Thiên Đạo liền rơi xuống người các Tổ Vu.

Tổ Vu tuy thiên phú dị bẩm, nhưng mạnh nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh tiền kỳ.

Cho dù là một phân thân của Hồng Quân cũng không phải là thứ mà các Tổ Vu có thể chống đỡ.

“Đừng hòng!” Các Tổ Vu thân chịu trọng thương, thân thể dường

như có thể bị đè sập bất cứ lúc nào, nhưng vẫn đứng vững giữa trời đất.

Chết cũng không cúi lưng, chết cũng không quỳ!

"Một đám ngốc, cũng chỉ có bọn họ mới dám cãi lời lão sư.

Rõ ràng giao ra một Chúc Cửu Âm là có thể dẹp yên mọi chuyện, lại cứ muốn cùng nhau gánh." Nguyên Thủy mỉa mai.

"Đừng nói bậy, nếu một ngày nào đó huynh đệ chúng ta gặp nguy hiểm, ngươi cũng chuẩn bị giao ra một người để dẹp yên mọi chuyện sao?" Lão Tử trừng mắt.

Nguyên Thủy không dám nói bừa nữa.

Lúc này, ngay cả Đế Tuấn nhìn Mười hai Tổ Vu, cũng không còn tâm tư vui sướng khi người gặp họa nữa.

"Hi Hoàng, Yêu tộc ta tuy là địch với Vu tộc, nhưng cốt khí này của Vu tộc, Đế Tuấn ta bội phục." nói đến đây, Đế Tuấn lại than thở.

"Ngươi nói xem, nếu có một ngày, cho dù Yêu tộc ta ngồi lên vị trí bá chủ Hồng Hoang, nhưng vẫn có một người có thể tùy ý đưa chúng ta vào chỗ chết, vị trí bá chủ này, ngồi cũng không thoải mái a!" Phục Hy thở dài một hơi, không nói gì.

Hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng nhớ lại hình ảnh mình từng thấy, là ở đâu xuất hiện.

Bối cảnh của hình ảnh đó, rõ ràng là Lăng Tiêu Điện của Thiên Đình a!

Chính mình chết trước Lăng Tiêu Điện, vậy Yêu tộc lại có kết cục như thế nào?

Đương nhiên, lời này hắn không dám nói với Đế Tuấn.

Cũng chỉ là mấy hơi thở, nhưng các Tổ Vu lại giống như đã trải

qua ức vạn năm.

Bọn họ vận chuyển sức mạnh Tổ Vu, dùng pháp tắc của bản thân và nhục thân để chống lại Hồng Quân, nhưng căn bản là vô ích.

Các Tổ Vu mạnh thêm một phần, uy áp của Hồng Quân liền mạnh thêm ba phần.

Sức mạnh của các Tổ Vu có giới hạn, mà Hồng Quân vẫn ung dung tự tại!

Những Tổ Vu thực lực yếu hơn, thậm chí bắt đầu rỉ máu từ miệng mũi.....

"Các ngươi, có phục không!" Uy thế của Hồng Quân thậm chí bắt đầu lan tỏa ra khắp toàn cõi Hồng Hoang.

Vô số sinh linh run lẩy bẩy dưới thánh uy.

Áp chế Vu tộc, nào chẳng phải là muốn giết gà dọa khỉ?

"Ta… không phục!" Đế Giang hai mắt đỏ ngầu, đột nhiên ngẩng đầu gào thét.

"Ta cũng… không phục…" "Ta không phục…" Một đám Tổ Vu nhao nhao lên tiếng.

Thực ra không phải bọn họ không muốn nói thêm vài câu, mắng Hồng Quân thêm một trận, chỉ là bị đè đến không thở nổi, nói ba năm chữ cũng như đã dùng hết toàn lực.

"Hỗn xược, Vu tộc các ngươi ngang ngược bất tuân, vậy ta sẽ thay mặt Bàn Cổ đại thần dạy dỗ các ngươi!" Hồng Quân giận dữ nói.

Trên bầu trời, có sấm sét lóe lên.

Trong nháy mắt, cả Hồng Hoang chìm trong một vùng mây đen.

Bầu trời như muốn đè sập xuống.

"Phụt!" "Phụt!" Các Tổ Vu đồng loạt hộc máu, dù có Tổ Vu chân thân cũng không thể chống đỡ nổi thiên uy.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn không quỳ xuống, liều chết kiên trì.

Tổ Vu bọn họ, không quỳ trời đất, chỉ kính Bàn Cổ.

Một Hồng Quân quèn cũng muốn ép bọn họ quy phục sao?

Chết cũng không phục.

Cảnh này lại khiến Hồng Quân không biết phải làm sao.

Giết mười hai Tổ Vu, nếu hắn dám động thủ, vậy thì thánh vị của hắn đừng mong giữ được.

Trong cơ thể mười hai Tổ Vu có công đức do Bàn Cổ để lại.

Hắn vốn định thông qua Vu Yêu lượng kiếp, để Vu tộc hoành hành, làm tiêu tan hết công đức, rồi mới trừ khử nhân tố bất ổn này.

Bây giờ, hắn không dám trực tiếp động thủ.

Nếu đã vậy, Hồng Quân liền nhắm vào Chúc Cửu Âm!

Chuyện này cũng có thể coi là do Chúc Cửu Âm gây ra.

Chúc Cửu Âm tu luyện pháp môn kia, tuyệt đối sẽ làm lung lay nền tảng Hồng Hoang, nếu chỉ giết một Chúc Cửu Âm, hậu quả hắn vẫn có thể gánh vác.

Giết Chúc Cửu Âm, xóa bỏ cấm pháp kia, vậy chuyện này coi như kết thúc.

Tuy rằng có ảnh hưởng nhất định đến Vu Yêu đại chiến sau này, nhưng vẫn nằm trong phạm vi khống chế!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân liền trực tiếp ra tay.

Chúc Cửu Âm làm sao chống đỡ được thủ đoạn của Hồng Quân.

Thất khiếu chảy máu không nói, ngay cả Tổ Vu chân thân cũng bắt đầu không ngừng sụp đổ.

"Hồng Quân, ngươi sợ rồi sao?

Ngươi… có phải… đang sợ không… Hồng Quân và Thiên Đạo là… giặc… bọn chúng không chết… Hồng Hoang không yên… ha ha ha…" Dù biết Hồng Quân muốn ra tay với mình, Chúc Cửu Âm cũng không hề hoảng sợ.

Chết có gì đáng sợ, cho dù chết cũng phải vạch trần bộ mặt thật của Hồng Quân.

Mà lời của Chúc Cửu Âm cũng khiến các đại năng Hồng Hoang kinh hãi.

Hồng Quân và Thiên Đạo là giặc?

Sao bọn họ lại là giặc?

Chương 95

Bọn họ đã trộm thứ gì?

Lời này, có người nghi ngờ, cũng có người không tin.

“Mẫu thân, Vu tộc dường như đã biết được bí mật gì đó, có liên quan đến lời Dương Mi tiền bối nói lúc trước không?

Người có muốn ra tay cứu bọn họ không?” Hi Hòa có chút không nỡ.

“Hồng Quân đã thành thế lớn, Dương Mi đạo huynh đã rời đi, không ai có thể áp chế được y.

Đạo huynh từng nói nếu có khó khăn thì đến đảo Phương Trượng…” Vọng Thư cũng đã xuất quan.

“Đảo Phương Trượng gì chứ, trên đảo đó chỉ có một Huyền Đạo Nhân, ta và tỷ tỷ đã gặp ở buổi đấu giá, hắn chỉ là một Chuẩn Thánh, còn bị thương rất nặng, làm sao có thể đánh thắng Đạo Tổ được chứ!” Thường Hi nói.

Vọng Thư không nói thêm gì nữa.

Nhưng bà tin rằng, Dương Mi đạo huynh tuyệt đối sẽ không nói suông.

“Nhị ca!!” Các Tổ Vu hét lớn.

Chúc Cửu Âm lúc này đã hơi tàn như sợi chỉ, Tổ Vu chân thân đã hoàn toàn sụp đổ.

Tổ Vu không tu nguyên thần, chỉ tu nhục thân.

Tổ Vu chân thân bị phá, vậy là cách cái chết không xa!

“Hừ!

Vu tộc nhỏ bé, còn có thể phản trời sao?" Hồng Quân đang ngồi ngay ngắn trong Tử Tiêu Cung cười lạnh một tiếng.

Nhưng đúng lúc này.

"Ầm!!" Trong Thần điện Bàn Cổ, đột nhiên phát ra một tiếng nổ vang.

Một luồng sáng rực chiếu thẳng vào bầu trời.

Trong nháy mắt, mây đen tan đi, sấm sét biến mất, Hồng Hoang lại khôi phục dáng vẻ tươi đẹp.

"Đây… đây là… hơi thở của Phụ Thần!" Lão Tử vô cùng kích động.

Đối với Tổ Vu, Tam Thanh bọn họ khinh thường, nhưng đối với Phụ Thần, họ vẫn còn rất nhiều kính ý.

"Hơi thở của Bàn Cổ đại thần!" Chúng sinh Hồng Hoang đều phản ứng lại, bắt đầu hướng về Thần điện Bàn Cổ mà bái lạy.

Bàn Cổ khai thiên, tạo ra Hồng Hoang, chúng sinh đều do Bàn Cổ mà sinh ra.

So với Thiên Đạo, Bàn Cổ đại thần càng được người đời tôn trọng!

Ngay sau đó, chỉ thấy một vật xuất hiện phía trên Thần điện Bàn Cổ, ánh sáng rực rỡ chiếu xuống, mọi uy áp trên người mười hai Tổ Vu đều tan thành mây khói.

Đó, là một trái tim đỏ tươi!

Bàn Cổ thân hóa vạn vật, chỉ riêng trái tim là không thấy tung tích.

Mà trái tim này, chính là ân huệ cuối cùng Bàn Cổ để lại cho Vu tộc.

Vết thương của các Tổ Vu đều bắt đầu hồi phục.

Ngay cả Chúc Cửu Âm vừa rồi sắp chết, cũng trở lại đỉnh phong.

"Đa tạ ân huệ của Phụ Thần!!" Các Tổ Vu hành lễ với trái tim Bàn Cổ, ai nấy đều lệ nóng lưng tròng.

"Phụ Thần, Hồng Quân bắt nạt chúng con, xin Phụ Thần làm chủ cho chúng con!!" Đế Giang mở miệng đầu tiên, đi đầu mách lẻo.

Lần này, chúng sinh Hồng Hoang đều ngơ ngác.

Hồng Quân cũng ngây người.

Ngươi đường đường là Tổ Vu, lại dám mách lẻo, lại đi mách lẻo?

Mà Hồng Quân cũng một trận hoảng loạn.

Trái tim Bàn Cổ hiện thế, giống như một thanh đao sắc treo lơ lửng, tùy thời đều có thể rơi xuống.

Hơn nữa, những việc hắn làm đều là lợi mình hại Hồng Hoang, hắn chẳng lẽ không sợ Bàn Cổ trừng phạt?

Là một trong ba nghìn Ma Thần ngày xưa, hắn bị Bàn Cổ chém một rìu, bóng ma đó vĩnh viễn in sâu trong lòng hắn.

"Thiên Đạo, ngươi mau nghĩ cách, mau nghĩ cách đi!!!" Hồng Quân vội vàng hét lớn.

Cũng không biết có phải tiếng gọi của Hồng Quân có tác dụng hay không.

Trên bầu trời Hồng Hoang, đột nhiên xuất hiện một con mắt.

Con mắt đó xuất hiện trong nháy mắt, lòng của tất cả sinh linh Hồng Hoang đều run lên, bí mật trong lòng dường như vào khoảnh khắc này không thể che giấu, không nơi nào trốn được.

Cảm giác đó, khiến người ta hoảng loạn!

“Mắt Thiên Phạt!

Mắt Thiên Phạt xuất hiện!” Đế Tuấn lẩm bẩm.

Hồng Hoang có Thiên Đạo, đây là nhận thức chung của mọi người.

Chúng sinh đều sống dưới Thiên Đạo.

Mà thủ đoạn trừng phạt sinh linh của Thiên Đạo, chính là Mắt Thiên Phạt.

Mắt Thiên Phạt ẩn chứa sức mạnh quy tắc của Hồng Hoang, chỉ cần Mắt Thiên Phạt xuất hiện, bất kể ai đến cũng phải chết!

“Tại sao, Hồng Hoang là do Phụ Thần khai thiên lập địa ra, vì sao trái tim Phụ Thần hiện thế lại dẫn đến Mắt Thiên Phạt?” Nói đến đây, Thông Thiên như nghĩ đến điều gì đó.

“Chẳng lẽ… lời Chúc Cửu Âm nói là thật, Thiên Đạo và Lão sư…” “Câm miệng!” Lão Tử quát lên.

Dù rằng ông cũng đang nghi ngờ.

Họa từ miệng mà ra, có những lời không thể nói bừa.

Hơn nữa, Tam Thanh bọn họ là đệ tử thân truyền của Lão sư, không thể khơi mào chuyện này.

“Phương Đông xảy ra chuyện gì vậy, sao lại náo nhiệt thế?” Hai người phương Tây đã xem kịch rất lâu.

Đầu tiên là Đạo Tổ hiện thân, sau là trái tim Bàn Cổ đại thần hiện thế, rồi đến Mắt Thiên Phạt.

Mẹ nó!

Quá kịch tính.

Hai người quyết định không dính vào vũng nước đục này.

“Thiên Đạo ngồi không yên rồi.” Trong lòng Lâm Huyền cũng có chút căng thẳng.

Hồng Quân và Thiên Đạo mưu đồ Hồng Hoang, hắn cũng đang mưu đồ Hồng Hoang.

Chỉ là so với bọn họ, sức mạnh của mình vẫn còn quá yếu, chỉ có thể mượn sức.

Lần so tài này của hai bên, quan hệ đến kế hoạch sau này của hắn… Mắt Thiên Phạt đứng trên bầu trời, nhìn xuống chúng sinh Hồng Hoang, lại như đang nhìn chằm chằm vào trái tim của Bàn Cổ.

“Phập phồng!” “Phập phồng!” Trái tim màu máu đó không ngừng đập, khí huyết phun trào.

Sau đó khí huyết đó hóa thành một thân ảnh màu máu.

“Phụ Thần!” Các Tổ Vu càng thêm kích động.

Chỉ là hư ảnh Bàn Cổ đó tuy vĩ đại, nhưng ánh mắt lại vô cùng trống rỗng.

Có thể thấy hư ảnh này không hề có thần trí.

“Ngô dùng máu của ngô, phong thiên!!!” Hư ảnh Bàn Cổ mở miệng.

Thanh âm này như tiếng chuông chùa trống chiều không ngừng vang vọng trong lòng chúng sinh Hồng Hoang.

Trái tim Bàn Cổ mang theo hư ảnh đó, hóa thành một luồng sáng máu, lao về phía Mắt Thiên Phạt.

“Ầm!!” Mắt Thiên Phạt dường như biết chuyện gì sắp xảy ra, xung quanh con ngươi tràn ngập uy nghiêm vô tận, sấm sét lóe lên.

Trong con ngươi đó, còn có một đạo kiếp lôi màu tím hóa thành một cây trường mâu, mang theo uy thế kinh thiên động địa lao về phía

luồng sáng máu.

Ngay sau đó… Con ngươi đó lại bắt đầu bỏ chạy!

Không sai, chính là bỏ chạy.

Thân hình con ngươi đang dần tan biến.

Tuy nhiên khi luồng sáng máu lao đến, trường mâu sấm sét màu tím căn bản không chịu nổi một đòn, luồng sáng máu gần như không gặp bất kỳ trở ngại nào, trực tiếp va vào Mắt Thiên Phạt.

"Ầm ầm!!" Giờ khắc này, cả Hồng Hoang đều rung chuyển.

Giờ khắc này, trong lòng vô số sinh linh Hồng Hoang dường như đều thêm một chút thanh minh.

"Phong thiên!" Lâm Huyền trừng lớn mắt.

Chương 96

Hắn đã nghĩ Bàn Cổ có hậu thủ, nhưng không ngờ hậu thủ lại kinh thiên động địa đến vậy.

Thiên Đạo hiện nay, là sự tồn tại khó công phá nhất ở Hồng Hoang.

Trái tim Bàn Cổ phong thiên, tương đương với việc phong ấn Thiên Đạo của Hồng Hoang.

Tuy có giới hạn thời gian nhất định, nhưng thứ Lâm Huyền hắn thiếu chính là thời gian mà!

"Đây… đây…" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân một trận kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh lại trấn định lại.

"Thiên Đạo bị trấn phong, đối với ta cũng không phải chuyện xấu." Hồng Quân có mưu đồ lớn.

Đừng thấy bây giờ hắn đối với Thiên Đạo như con cháu, khúm núm hạ mình, nhưng mục đích cuối cùng của hắn là thoát ly Thiên Đạo, hay nói cách khác là lấy Thiên Đạo làm bàn đạp, thành tựu cảnh giới Đại Đạo.

Bây giờ thiếu đi sự giám sát của Thiên Đạo, rất nhiều chuyện có thể làm được.

Chỉ là hắn đã lấy thân hợp đạo, cùng Thiên Đạo vinh nhục tương quan.

Thiên Đạo bị phong, thực lực của hắn phát huy bị trở ngại.

Thực lực hắn có thể phát huy ở Hồng Hoang hiện nay, nằm giữa

Thánh nhân và Chuẩn Thánh.

Mạnh hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng yếu hơn Thánh nhân.

Cho dù là Vọng Thư cũng không địch lại hắn!

Về phần La Hầu, tên đó không biết đang ngắc ngoải ở đâu, căn bản không có thực lực đối đầu với hắn.

Hiện tại việc cấp bách nhất, vốn là diệt sát Chúc Cửu Âm, xóa bỏ dấu vết của cấm pháp đó.

Nhưng hậu thủ của Bàn Cổ xuất hiện, hắn cũng bị dọa sợ.

Tạm thời không động đến Vu tộc.

Tiếp đó Hồng Quân lại bắt đầu thôi diễn.

Hắn, muốn tìm ra nguồn gốc của cấm pháp đó.

Không lâu sau, Hồng Quân mở mắt, kinh ngạc và giận dữ xen lẫn.

"Hay cho một Thương Minh!

Vốn tưởng các ngươi có thể bổ sung cho Thiên Đạo Hồng Hoang, nên đã cho các ngươi một chút khoan dung, lại dám làm ra chuyện như vậy?" "Những chí bảo đó, tinh huyết Bàn Cổ, còn có một số thứ kỳ quái, chẳng lẽ đều là Bàn Cổ cho?

Không!

Không thể nào, Bàn Cổ đã chết, có thể để lại một trái tim làm di trạch cho Vu tộc đã là cực hạn.

Để ta xem là kẻ nào đang giở trò!" Cùng lúc đó, trái tim Bàn Cổ phong thiên.

Chuyện này, chấn động Hồng Hoang.

"Chúng ta, không sao rồi!

Phụ Thần phù hộ, Thiên Đạo cũng không làm gì được chúng ta!

Ha ha ha!" Đế Giang cười lớn nói.

"Phụ Thần cuối cùng cũng đã qua đời, di trạch của Phụ Thần không thể che chở chúng ta mãi được." Chúc Cửu Âm ngẩng đầu.

"Vô Lượng Di La Tâm Kinh, phải được quảng bá trong toàn Vu tộc.

Kể từ hôm nay, Vu tộc không được dễ dàng gây chiến, gây sự thị phi." "Không đánh nhau, thì còn gì vui nữa!" Đế Giang lẩm bẩm.

Hậu Thổ không để ý đến Đế Giang, cầm lấy Di La Tâm Kinh bắt đầu nghiền ngẫm.

Không lâu sau, liền có dị tượng sinh ra.

Hậu Thổ vốn thông minh, lại là Tổ Vu Chuẩn Thánh, lĩnh ngộ lực cực mạnh.

Di La Tâm Kinh tầng thứ nhất đối với nàng, căn bản không phải chuyện khó.

"Tiểu muội, muội có thấy được tương lai không?" Chúc Cửu Âm thần sắc hơi động.

"Không có!" Hậu Thổ lắc đầu, thần sắc kỳ quái.

Xung quanh nàng, có một cỗ sức mạnh bí ẩn bao quanh, ngay sau đó thấy Hậu Thổ lấy ra một kiện linh bảo, dùng cỗ lực lượng kia kéo động, linh bảo lập tức tỏa ra từng đợt linh quang.

Cảnh này, khiến các Tổ Vu đều kinh ngạc.

Vu tộc không có nguyên thần, không thể thúc giục linh bảo, đây là thường thức, bây giờ Hậu Thổ lại làm được?

"Ta không giống nhị ca quan sát được dòng sông thời gian, cũng không thấy được tương lai, nhưng trong cơ thể ta đã thức tỉnh một cỗ sức mạnh, có thể điều khiển linh bảo, cũng có thêm chút năng lực xu

cát tị hung!" Hậu Thổ ánh mắt sáng ngời.

Dù chỉ có chút tác dụng này, Di La Tâm Kinh đối với Vu tộc mà nói, giá trị đã không thể đo lường.

"Có thể là do nhị ca vốn tinh thông thời gian pháp tắc, hoặc là ân huệ của Phụ Thần ban cho." Huyền Minh nói.

"Nhưng như vậy đã đủ rồi.

Trước tiên cứ theo lời nhị ca, phổ cập Di La Tâm Kinh, không chủ động gây sự thị phi." Hậu Thổ trầm giọng nói.

Thiên Đạo và Hồng Quân đều là giặc.

Thiên Đạo và Hồng Quân không chết, Hồng Hoang không yên!

Bọn họ Tổ Vu là huyết mạch do Phụ Thần để lại, tất nhiên phải lấy việc bảo vệ Hồng Hoang làm nhiệm vụ của mình. … 【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu, Phong Thiên (series Bố cục Hồng Hoang), hiện phát một phần lễ bao!】【Chúc mừng túc chủ nhận được Hỗn Độn Linh Bảo Diễn Thiên Châu!】【Chúc mừng túc chủ nhận được Tiên Thiên Chí Bảo x5!】【Chúc mừng túc chủ…】 Tại tổ địa Quy tộc.

Hệ thống đến bất ngờ.

Mở cái rương báu này khiến Lâm Huyền cũng thấy sảng khoái tinh thần.

Những thứ khác thì không nói, chủ yếu là Diễn Thiên Châu này.

Hỗn Độn Linh Bảo, xếp trên Tiên Thiên Chí Bảo.

Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ, chính là Hỗn Độn Linh Bảo.

Đóa ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên nuôi dưỡng ra Bàn Cổ ngày xưa cũng bị nghi là Hỗn Độn Linh Bảo.

Tạo Hóa Ngọc Điệp giúp Hồng Quân thành đạo, cũng là Hỗn Độn Linh Bảo.

Ba món này, món nào mà không phải là vật chúng sinh mơ ước?

Mà Diễn Thiên Châu hệ thống thưởng, cũng thuộc loại này.

Theo giới thiệu của hệ thống, Diễn Thiên Châu này là do một đại thế giới tàn phá hóa thành, bên trong ẩn chứa bản nguyên thế giới, tạo hóa vô cùng.

Đi vào bên trong, có thể che đậy thiên cơ.

Hơn nữa có thể đặt nó trong hỗn độn vô tận, không ai có thể tìm thấy tung tích, dù là Thánh nhân cũng không được.

Vật này vừa xuất hiện, Lâm Huyền liền biết, đây là chuẩn bị cho Thương Minh.

Rõ ràng là tổng bộ của Thương Minh.

Đến lúc đó nếu có lật thuyền, cũng có nơi để đi.

"Đạo Tổ lần này, có vẻ hơi đầu voi đuôi chuột." Minh Hà sắc mặt có chút kỳ quái.

Lúc này, sự kính sợ của y đối với Hồng Quân đã giảm đi rất nhiều.

Không chỉ y, rất nhiều đại năng Hồng Hoang đều bớt kính sợ Hồng Quân.

"Đó cũng là chuyện không có cách nào, dù sao trái tim Bàn Cổ đại thần hiện thế, ngay cả trời cũng bị phong.

Chỉ là ta rất tò mò, về bí mật Thiên Đạo mà Chúc Cửu Âm nói, mấy phần là thật mấy phần là giả." Trấn Nguyên Tử than thở nói.

"Ta vừa mới tra một chút, Thương Minh hình như thật sự có tư

liệu liên quan, nhưng cần hai triệu tích phân.” Huyền Lang mở miệng.

Các trưởng lão Thương Minh đều có quyền hạn tương ứng, có thể tra cứu danh sách vật phẩm bán ra.

Mà thông tin này, cũng được niêm yết giá rõ ràng, vừa mới lên kệ.

Chỉ là hai triệu tích phân, mua không nổi… “Chuyện này, lát nữa hẵng bàn.

Đạo Tổ ra tay với Vu tộc, không được lợi lộc gì, bước tiếp theo, chắc là sẽ lập uy.” Lâm Huyền trầm giọng nói.

Mọi người trong Thương Minh thần sắc hơi sững lại.

Bọn họ đều không phải kẻ ngốc.

Lập uy.

Thương Minh đứng mũi chịu sào.

Dù sao Thương Minh đã khuấy động nhiều sóng gió như vậy, quan trọng nhất là, Vô Lượng Di La Tâm Kinh là do Thương Minh tuồn ra.

Chương 97

“Chư vị, nếu không muốn, có thể rời khỏi Thương Minh!” Lâm Huyền nói lần nữa.

“Huyền đạo hữu xem thường Minh Hà ta quá.

Ta sinh ra ở Huyết Hải, tuy không phải người tốt gì, nhưng cũng biết hai chữ tín nghĩa, Thương Minh đối đãi ta không tệ, có ơn với ta, nay Thương Minh gặp nạn, sao ta có thể rời đi?” Minh Hà cười nói.

“Ta cũng vậy!” Trấn Nguyên Tử không nói nhiều.

Mà Tây Vương Mẫu càng không nói gì.

Nhưng thái độ đã nói lên tất cả.

“Lần này, Minh chủ sẽ ra tay chứ?” Huyền Lang cũng không có chút lo lắng nào.

Đối với vị Minh chủ thần bí kia, hắn cũng có chút tò mò.

“Không, nhưng Thương Minh chúng ta có đả thủ chuyên dụng.” Lâm Huyền nói.

Tại núi Côn Luân.

Tam Thanh vừa hoàn hồn.

Lập tức cảm thấy một trận uy áp giáng xuống.

Tử khí đông lai.

“Chúng con, ra mắt Lão sư!” Tam Thanh lập tức hành lễ.

Dù Tam Thanh có cao ngạo đến đâu, cũng phải cúi đầu trước mặt Hồng Quân.

“Chuyện Thương Minh, các ngươi nói cho ta nghe.” Hồng Quân

nói.

“Bẩm Lão sư, Thương Minh đó…” Lão Tử không dám hàm hồ, kể lại chuyện Thương Minh từng li từng tí.

“Cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán?

Khẩu khí không nhỏ.

Cái gì Di La Tâm Kinh là từ buổi đấu giá của Thương Minh tuồn ra?

Ngươi đưa đan kinh đó cho ta xem!” Hồng Quân nhíu mày.

“Lão sư, đan kinh này là đan đạo điển tịch huyền diệu nhất con từng thấy… Nếu có thể phổ cập ở Hồng Hoang, đây là đại công đức!” Lão Tử vừa nói vừa cung kính đưa đan kinh cho Hồng Quân, không tiếc lời khen ngợi đan kinh.

Hồng Quân cầm lấy đan kinh, mày nhíu càng chặt hơn.

Sau đó từ lòng bàn tay ông ta xuất hiện một ngọn lửa màu tím, trong khoảnh khắc đan kinh liền hóa thành hư vô.

“Lão sư…” Lão Tử vô cùng sốt ruột.

Quyển đan kinh này, ông còn chưa lĩnh ngộ hết!

Vật này có thể ban phúc cho Hồng Hoang, sao có thể nói hủy là hủy?

“Cái gì đan kinh, chẳng qua là vật bàng môn tà đạo, ngươi muốn học đan, ta dạy ngươi là được, cần gì phải học đồ của Thương Minh?” Hồng Quân tùy ý nói.

Thực ra ông ta xem đan kinh đó, trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

Tuy ông không biết người viết đan kinh này là ai.

Nhưng ông dám khẳng định đan đạo của người này còn trên cả mình.

Hơn nữa nếu Lão Tử thật sự nghiên cứu đan kinh này, e rằng sẽ lập đạo trên đan đạo, sẽ thoát khỏi sự khống chế của mình.

Hiện nay Vu tộc đã xảy ra sự cố, Thiên đình lục thánh tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ biến cố nào!

"Vâng!" Lão Tử cúi đầu, không dám có bất kỳ lời oán thán nào.

"Các ngươi theo ta đến Thương Minh một chuyến, ta trái lại muốn xem là thần thánh phương nào đang giở trò!" Hồng Quân xoay người, Tam Thanh lập tức theo sau.

Trên Thiên đình, bốn vị Yêu Hoàng tụ tập đông đủ.

"Đạo Tổ xuất quan, chịu thiệt trong chuyện Vu tộc, chắc chắn sẽ lập uy.

Thương Minh đứng mũi chịu sào." Phục Hy nói.

"Thương Minh tuy đã phát thiên đạo thệ ngôn không tranh bá, nhưng cũng muốn siêu nhiên vật ngoại, vậy phải xem thực lực của bọn họ." Đế Tuấn nói.

"Nếu Thương Minh thất bại, Yêu tộc ta nói gì cũng phải chia một chén canh!" Sự giàu có của Thương Minh, cả Hồng Hoang đều thấy rõ.

Dù chỉ chia một chút, bảo khố của Yêu tộc lại có thể đầy ắp lên rồi.

Phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có chút bối rối.

"Sư huynh, chúng ta có đi phương Đông không?

Đạo Tổ chắc chắn sẽ ra tay với Thương Minh rồi, chúng ta tham gia một chút… đi nhặt chút đồ bỏ đi?" Chuẩn Đề nói rất hàm súc,

nhưng trong lòng nôn nao không yên.

Nghĩ đến những linh bảo, những linh vật của Thương Minh, nước miếng chảy ròng ròng.

“Cốp!!” Tiếp Dẫn giơ tay cốc cho Chuẩn Đề một cái.

“Đồ bỏ đi gì, ngươi chắc chắn Thương Minh không đỡ được Đạo Tổ sao?

Sư đệ, thời thế đã thay đổi, Thiên Đạo bị phong rồi, ảnh hưởng đến Đạo Tổ chắc chắn không nhỏ.

Phương Đông chúng ta sẽ đi, nhưng không phải để trợ lực cho Đạo Tổ, mà là xem tình hình trước.” “Nếu Thương Minh đỡ được Đạo Tổ, vậy chúng ta sẽ giao hảo với Thương Minh, nếu Thương Minh không đỡ được Đạo Tổ, vậy chúng ta sẽ trợ uy cho Đạo Tổ!” “Cao!

Sư huynh thực sự là cao tay!” Chuẩn Đề mắt sáng lên.

Hai người lập tức lên đường.

Cũng vào lúc này, Hồng Quân hướng về tổ địa Quy tộc, sau lưng ông ta, Tam Thanh đi theo.

Không lâu sau, không ít sinh linh đã theo sau bọn họ, trong đó không thiếu các đại năng Chuẩn Thánh.

Đối với hành động này của Đạo Tổ, bọn họ có thể đoán được phần nào.

Cơ hội tốt như vậy, còn không ôm đùi thì đợi đến bao giờ?

Hơn nữa, dù chỉ đi theo sau Đạo Tổ, hít chút tử khí, cũng đáng giá rồi!

“Đạo Tổ, xin hãy đợi ta.” Một bóng người xuất hiện.

“Côn Bằng?

Ta không phải đã phân phó đại năng Yêu tộc không tham gia sao?

Hắn đi làm gì?” Đế Tuấn vô cùng không vui.

“Đại ca, ta sớm đã thấy tên này không có ý tốt, đến lúc đó ta lại cho hắn hai gậy.” Thái Nhất xoa tay.

Phục Hy, Nữ Oa không nói gì.

Mà Côn Bằng, vốn là kẻ gió chiều nào theo chiều ấy.

Bây giờ có cái đùi to hơn xuất hiện, hắn sao có thể không ôm?

“Ta nghe nói Đạo Tổ muốn diệt trừ Thương Minh, đặc biệt đến tương trợ, Thương Minh đó khi người quá đáng, vết thương trên người ta chính là do bọn họ ban cho…” Hồng Quân cười mà không nói, Côn Bằng không nói thêm, rất nịnh nọt đi theo sau ông ta.

Đối với Côn Bằng, Hồng Quân tự nhiên có ấn tượng.

Ông ta chính là mượn tay Côn Bằng, trừ khử Hồng Vân.

Chẳng mấy chốc, một đoàn người đã đến nơi tổ địa Quy tộc.

“Xin mời Minh chủ Thương Minh ra gặp mặt!” Hồng Quân đứng trên Đông Hải, ức vạn thủy tộc đều không dám ở lại khu vực đó lâu.

Ngay cả nước biển, cũng không dám nổi sóng.

Giọng ông ta không lớn, nhưng tràn đầy vẻ bá đạo.

Âm thanh đó còn trực tiếp truyền vào tổ địa Quy tộc, ra vẻ muốn lật tung cả tổ địa.

Chỉ là, Hồng Quân ông ta có hơi xem thường Huyền Thiên Vẫn Thánh Đại Trận.

Dưới sự thúc đẩy âm thầm của Lâm Huyền, trong Huyền Thiên Vẫn Thánh Đại Trận, có vô số ánh sao sáng lên, triệt tiêu hoàn toàn uy

áp đó.

Điều này không khỏi khiến Hồng Quân sững sờ.

Đòn phủ đầu này, hình như không có hiệu quả gì?

Thương Minh này cũng có chút bản lĩnh!

“Minh chủ không có ở đây, Đạo Tổ xin mời về!” Lâm Huyền dẫn theo mấy vị trưởng lão Thương Minh hiện thân.

Xung quanh Thương Minh, còn có thêm hơn mười con chân long, tuy rằng run lẩy bẩy dưới uy áp của Hồng Quân và mọi người, nhưng may mà không bị dọa chạy.

Là Ngao Ngọc dẫn Long tộc đến!

Vốn ý tưởng này bị một số Long tộc phản đối, nhưng Ngao Ngọc đã gạt bỏ mọi ý kiến.

Chương 98

Lần này, là cơ hội tốt để giao hảo với Thương Minh.

Cũng là một ván cược.

Nếu Thương Minh không bị diệt, sau này Long tộc nhất định sẽ có một chỗ đứng, thậm chí sau này Long tộc còn có lúc tái hiện huy hoàng.

Nếu Thương Minh bị diệt, Long tộc tuyệt đối sẽ phải chịu tai họa diệt tộc!

"Huyền Đạo Nhân, Đạo Tổ muốn chủ của Thương Minh ra mặt, ngươi tham gia náo nhiệt làm gì?" Cút sang một bên!" Côn Bằng hét lớn.

Ngay sau đó, một luồng sáng lướt qua, hướng về phía Côn Bằng.

Trong lòng Côn Bằng, đột nhiên kinh hãi.

Trên thanh kiếm này, toàn là huyết sát chi khí, đừng nói là bây giờ hắn bị trọng thương, lúc toàn thịnh hắn cũng không đỡ nổi!

Kiếm này chính là do Minh Hà phát ra.

Thực lực của Minh Hà hiện nay, đã vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh trung kỳ, uy thế không nhỏ.

Chỉ là kiếm đến trước mặt Côn Bằng, lại không thể tiến thêm một tấc.

Hồng Quân phất tay, thanh kiếm liền quay trở lại tay Minh Hà.

"Thương Minh lan truyền cấm thuật, mưu đoạt linh vật Hồng Hoang, đây là đại tội, hôm nay Minh chủ Thương Minh không ra, ta sẽ san bằng Thương Minh!" Hồng Quân nói.

Tất cả mọi người có mặt đều sững lại.

Đặc biệt là người của Thương Minh.

Đạo Tổ quả nhiên đã động sát tâm!

"Vậy cũng phải xem Đạo Tổ có làm được không!" Lâm Huyền mở miệng, chấn kinh bốn phương.

Tên này, đang khiêu khích Đạo Tổ sao?

"Tiểu Huyền Vũ, ta thấy ngươi thiên tư thông minh, sau này thánh vị cũng có khả năng tranh một phen, hà tất phải nghĩ quẩn như vậy?" Hồng Quân cười nói.

Mà Lâm Huyền không hề sợ hãi, cũng cười đáp: "Đạo Tổ không chết, Hồng Hoang sao có Chân Thánh?" "Xoạt!!!" Toàn cõi Hồng Hoang lập tức một trận kinh hãi.

Huyền Đạo Nhân này điên rồi sao?

Lại dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy!

"Nếu đã vậy, ta liền tiễn ngươi một đoạn đường!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, một ngón tay điểm ra.

Tử khí dâng trào, trời đất rung chuyển.

Trên Đông Hải, một trận sóng dữ dội, trong bầu trời có vô tận lôi xà lóe lên.

Ông ta là Hồng Quân, dù hiện tại chỉ có thực lực dưới Thánh nhân, cũng không phải ai cũng có thể khinh nhục!

"Huyền Đạo Nhân, có khí phách!

Đều nói hắn phòng ngự vô song, chỉ là không biết có đỡ được một đòn của Đạo Tổ không.

Chúng ta hôm nay, nói không chừng có thể chiêm ngưỡng anh tư

của Minh chủ Thương Minh!" Đế Tuấn cười nói.

Dù sao Thái Nhất đã từng nói, đã gặp một vị chí cường giả.

Đối với lời của Thái Nhất, Đế Tuấn không nghi ngờ gì.

Hồng Quân và Minh chủ Thương Minh tranh đấu, hắn có thể thu được lợi ích trong đó!

Côn Bằng thì hả hê, bảo ngươi ngông cuồng, ngươi cũng có ngày hôm nay?

Tuy nhiên, đối mặt với một đòn của Hồng Quân, Lâm Huyền vẫn vững như bàn thạch.

Kim thân bất diệt!

Lưu ly quyết!

Kinh cức hộ giáp!

Tất cả đều khoác lên người.

"Ầm!!" Một đòn của Hồng Quân giáng xuống, trời đất như muốn nghiêng ngả, ngay cả Lão Tử và những người khác sau lưng Hồng Quân cũng suýt đứng không vững.

"Huyền đạo hữu!" Tây Vương Mẫu và những người khác sắc mặt trắng bệch.

Trên Thiên đình, Lục Nhĩ siết chặt linh bảo trong tay.

Hắn từng được sư tôn khảo nghiệm, từng đối mặt với Hồng Quân trong ảo cảnh.

Bây giờ Hồng Quân hiện thân, một đòn đã có uy lực như vậy, lại còn đánh trúng sư tôn mình, Lục Nhĩ lòng như dao cắt.

Nếu có ngày sau, nhất định sẽ lấy đầu lão tặc Hồng Quân.

Mà Huyền Tùng ở bên cạnh luôn chú ý đến Lục Nhĩ, thấy thần

tình của Lục Nhĩ, trong lòng một trận khác thường.

Vẻ lo lắng của con khỉ đầu này, không giống như giả vờ.

Điều này cũng khiến Huyền Tùng thở phào nhẹ nhõm.

Về phần sư tôn, Huyền Tùng chưa bao giờ lo lắng.

Sư tôn đã dám nhận một đòn của Đạo Tổ, tự nhiên là có nắm chắc.

Huyền Lang cũng coi như thản nhiên.

Bởi vì, Lâm Huyền chưa bao giờ khiến người ta thất vọng.

Chỉ là bàn tay siết chặt, vẫn để lộ sự căng thẳng của hắn.

"Huyền Đạo Nhân này dựa vào thiên phú dị bẩm của mình, làm ác khắp nơi, chọc giận Đạo Tổ, đến cả toàn thây cũng không có…" Côn Bằng vốn định hả hê nói mấy câu rồi nịnh bợ Hồng Quân.

Kết quả đợi hắn hoàn hồn nhìn lại.

"Mẹ nó!

Huyền Đạo Nhân!" Đừng nói hắn, ngay cả các đại năng Hồng Hoang khác cũng giật mình.

Lâm Huyền đứng ở trung tâm của đòn đánh đó, chỉ là khóe miệng rỉ ra một chút máu tươi!

Một đòn vừa rồi của Hồng Quân, bọn họ đều tận mắt chứng kiến.

Căn bản không ai có tự tin sống sót sau đòn đó.

"Trước đây ta cứ nghĩ là đã đánh giá cao Huyền Đạo Nhân rồi, kết quả, vẫn là đánh giá thấp!" Đế Tuấn lạnh lùng nói.

"Nhưng đây chắc cũng là cực hạn của hắn rồi!" Lúc này, ngay cả Hồng Quân cũng sững sờ.

Một đòn này của mình tuy đơn giản, nhưng để lập uy, đã dùng đến

tám thành lực.

Cho dù là lão Huyền Vũ thời kỳ toàn thịnh, cũng không đỡ nổi một đòn này của mình!

Mà Huyền Đạo Nhân này… Nghĩ đến đây, sát ý của Hồng Quân lan tỏa.

Có uy hiếp, tất phải diệt!

Hồng Quân cũng không nương tay nữa, trên đỉnh đầu ông ta, có một ngọc điệp hiện ra.

Tuy chỉ là hư ảnh, thậm chí còn có một số vết nứt, nhưng chỉ nhìn một cái, dường như ẩn chứa vô tận tạo hóa, dù là các đại năng kia, nhìn thấy hư ảnh ngọc điệp này cũng không thể dời mắt!

Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Vật lập đạo của Hồng Quân lão tổ.

Hỗn Độn Linh Bảo.

Dù hư ảnh này chỉ có một phần trăm uy năng của bản thể, cũng đủ để hủy thiên diệt địa.

Hồng Quân, đã ra tay thật rồi.

Chỉ là, chưa đợi Hồng Quân ra tay, trên bầu trời Đông Hải, đột nhiên có ma khí cực kỳ nồng đậm bắt đầu lan tỏa.

"Đây là…" Lão Tử lộ vẻ kinh hãi.

Ngày xưa Ma tộc tung hoành, La Hầu tàn sát khắp nơi, ông còn chưa hóa hình cơ mà.

Nhưng đến ngày hôm nay, uy danh của Ma Tổ, vẫn còn lưu truyền ở Hồng Hoang.

Thấy vậy, Lâm Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là thời kỳ toàn thịnh, dù Hồng Quân dùng hết sức lực toàn thân, cũng chưa chắc đã phá được phòng ngự của mình.

Nhưng sau khi tự chặt một tay, dùng nó làm trụ trời cho thế giới của mình, bản nguyên của hắn bị tổn thương, thực lực tổn hại lớn.

Hồng Quân thật sự có thể đánh chết mình.

“La Hầu, nhiều năm không gặp, ngươi không ở cực Tây ngắc ngoải, còn dám đến Đông Hải?” Hồng Quân thật sự nổi giận.

Chương 99

Vốn có ý định biến La Hầu thành một quân cờ của mình, bây giờ xem ra cũng không cần thiết nữa!

Trên Đông Hải, mây ma bắt đầu cuồn cuộn, một bóng người ngồi trên thập nhị phẩm Hắc Liên, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Chỉ là nhìn qua, lại không một ai có thể nhìn rõ dung mạo của y.

Hay nói cách khác, ma căn bản không có cái gọi là bộ mặt thật.

Tướng do tâm sinh!

Mà Thiên ma vô tướng!

"Ta tự cho là đã đứng trên đỉnh Hồng Hoang, không ngờ tầm mắt vẫn còn quá hạn hẹp." Đế Tuấn nghiến răng.

"Những tiên thiên thần linh này, chẳng qua là sinh ra sớm hơn bệ hạ một thời đại, bệ hạ không cần phải tự ti!

Chúng thần, nhất định sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp bệ hạ." Bạch Trạch chân thành nói.

"Chúng thần nguyện vĩnh thế đi theo!" Rất nhiều đại yêu cũng đồng thanh nói.

Đây, chính là sức hút nhân cách của Đế Tuấn.

Hơn nữa, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Hắn có tham vọng mưu đồ bá nghiệp.

Các cường giả Hồng Hoang lần lượt hiện thế, khiến hắn có áp lực cực lớn, đồng thời cũng cho hắn động lực cực lớn.

“Mẹ kiếp, ma đầu này cũng ra rồi.” Chuẩn Đề sợ đến mặt tái mét.

Sự sụp đổ của phương Tây, có quan hệ rất lớn với La Hầu.

“Không sợ, ma đầu này chắc chưa hồi phục thực lực!

Hơn nữa, phương Tây chúng ta đã đủ nghèo rồi, ma đầu này cũng không thèm để mắt.

Chúng ta… an toàn mà!” Tiếp Dẫn nói ra câu này, Chuẩn Đề lập tức yên tâm.

Không sai.

Mình đã đủ nghèo rồi, La Hầu có quậy phá nữa cũng là quậy phá phương Đông.

La Hầu hiện thế, ma diễm ngút trời, gần như đều bị sự khủng bố từ việc La Hầu hiện thân tấn công.

Dù sao ngày xưa vị này đã tạo ra vô lượng sát nghiệt, là một sát thần đúng nghĩa, ai biết y lại muốn đi gây họa ở đâu?

“Hồng Hoang lại không phải của ngươi, vì sao ta không thể xuất hiện?

Ngày xưa nếu không phải Thiên Đạo giúp ngươi, ngươi nghĩ mình có thể thắng ta sao?” La Hầu khinh miệt cười nói.

“La Hầu đại nhân là thủ tịch khách khanh của Thương Minh chúng ta.

Xin La Hầu đại nhân bảo vệ cơ nghiệp Thương Minh!” Đúng lúc này, Lâm Huyền đột nhiên hét lớn một tiếng.

Mọi người ở Hồng Hoang: ???

Hồng Quân: ???

La Hầu: ???

Tiếng hét này của Lâm Huyền, đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Hồng Quân và những người đó nghĩ rằng, nhân vật như La Hầu, sao có thể chịu dưới trướng người khác, làm khách khanh cho Thương Minh?

Mọi người trong Thương Minh nhớ lại lời của Lâm Huyền trước đó, Thương Minh có đả thủ.

La Hầu?

Đả thủ?

Mẹ ơi!

Mà bản thân La Hầu căn bản không biết, sao mình lại có cái danh hiệu này?

Thủ tịch khách khanh của Thương Minh, sao y không biết?

Hỗn trướng!

Mà Lâm Huyền đã truyền một câu cho La Hầu qua huyết mạch.

"Đừng tưởng ta không biết ngươi vừa rồi đang xem kịch." La Hầu thần sắc sững lại.

Bị phát hiện rồi!

Thực ra lúc Hồng Quân ra tay vừa rồi, La Hầu đã có thể ngăn cản.

Nhưng y chỉ muốn xem bộ dạng thảm hại của con rùa nhỏ này, nên đã nhịn.

Chuyện này, y tự biết mình đuối lý.

Tất nhiên, Lâm Huyền cũng có thể khống chế La Hầu, chỉ là hắn không thích làm vậy.

Chủ yếu cũng muốn thử phòng ngự mai rùa của mình, tiện thể

kích phát thành tựu.

Bây giờ xem ra quả nhiên là Thánh nhân không thể phá!

"Nỗi nhục ngày đó, hôm nay trả lại, ta xem không có Thiên Đạo, ngươi chỉ là một con chó nhà có tang, chịu chết đi!" La Hầu ra tay, Hồng Quân đỡ đòn.

Hai người cứ thế đối một chiêu, cả Hồng Hoang đất rung núi chuyển, sơn hà chấn động, ngay cả địa mạch cũng bị chấn đứt không ít.

"Mau chóng bảo vệ địa mạch Hồng Hoang!" Trấn Nguyên Tử hét lớn một tiếng.

Cảnh này và lúc Long Hán kiếp sao mà giống nhau!

Lúc đó, nếu không phải Trấn Nguyên Tử dùng uy lực của Địa Thư bảo vệ đoạn giao nhau giữa đông và tây.

E rằng ảnh hưởng của việc La Hầu tự bạo sẽ còn lớn hơn.

Cũng vì lần đó, Trấn Nguyên Tử đã nhận được đại công đức.

Chuyện này, y quen rồi!

Các đại năng Hồng Hoang đồng loạt tự phát hành động.

Dù là vì Hồng Hoang của mình cũng không thể có sai sót.

Hồng Quân cũng biết Hồng Hoang hiện nay không chịu nổi sự giày vò này, dẫn La Hầu đến thiên ngoại hỗn độn.

La Hầu cũng theo cùng.

Lúc đó y thua, sắp chết nên mới không còn gì để mất, không có nghĩa là bây giờ y cũng dám làm bừa.

Cứ như vậy, nghìn năm thời gian trôi qua.

Đột nhiên, mọi người trên hoặc ngoài tổ địa Quy tộc như có cảm

ứng, đồng loạt ngẩng đầu, liền thấy một bóng người rơi xuống.

"Lão sư!" Nguyên Thủy vội vàng chạy lên.

Lúc này bọn họ mới phát hiện, thân hình của Hồng Quân lúc này so với trước đây có vẻ hư ảo hơn, khiến họ nhận ra ông ta có chút suy yếu.

"Đi!" Hồng Quân phất tay áo, quay đầu nhìn sâu vào Thương Minh và mọi người, rồi xoay người rời đi.

"Đạo Tổ, Ma Tổ không hiện thân có phải đã bị ngài đánh chết ở thiên ngoại không?

Nhân lúc này mau chóng tiêu diệt Thương Minh!!" Côn Bằng hét lớn, thần sắc phẫn nộ.

Chỉ thiếu nước nói thẳng ra.

Thương Minh có tiền, mau cướp!

Trong lòng mọi người Thương Minh cũng căng thẳng, Ma Tổ thua rồi?

Mọi chuyện đã ngã ngũ?

Vậy Thương Minh chẳng phải xong rồi sao.

Nhưng đúng lúc này, Hồng Quân vung tay áo: "Đi!!" Nói xong, ông ta nhìn sâu vào mọi người Thương Minh, rồi xoay người rời đi.

Tam Thanh bọn họ không hiểu tại sao, nhưng vội vàng theo sau.

Côn Bằng cũng biết có chuyện không ổn, không dám nói thêm.

Ngay khi các đại năng đang ngạc nhiên, trên bầu trời có Hắc Liên rơi xuống.

La Hầu lại hiện thân, thấp giọng lẩm bẩm.

"Hồng Quân, cuộc chơi giữa ngươi và ta, bây giờ bắt đầu." Thấy

La Hầu xuất hiện, mọi người thần sắc khác nhau.

“Trời bị phong, Ma Tổ hiện thế, đấu với Đạo Tổ mà không bại!

Cục diện Hồng Hoang, thay đổi rồi!” Phục Hy thần sắc có chút hoảng hốt, quả thực khó có thể tin được.

Chương 100

Mà hắn, dường như cũng đã hạ một quyết tâm nào đó.

“Chuyện này, nói không chừng có chuyển biến?” Vọng Thư cũng lộ vẻ vui mừng, tiếp tục nói: “Hi Hòa, ngươi mang theo một phần hậu lễ, đến Thương Minh một chuyến, nói sau này ta sẽ tự mình đến thăm.” Vọng Thư không phải người thích tranh đấu, bà sở dĩ bây giờ không đi ngay, là để cho Hồng Quân chút mặt mũi.

“Ra mắt La Hầu tiền bối!” Các đại năng của Thương Minh thấy La Hầu vội vàng hành lễ, đồng thời cũng có chút câu nệ.

Nhưng Minh Hà lại vô cùng kích động.

Y Minh Hà sinh ở Huyết Hải, tu Huyết Hải đại đạo cũng tu Sát đạo, đối với La Hầu vô cùng kính ngưỡng.

“Các ngươi, không cần đa lễ!” La Hầu nói, đáp lại bằng một nụ cười.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao La Hầu sát danh quá thịnh, bọn họ không đoán được tính tình của La Hầu, sợ vị tiền bối này không dễ chung sống, bây giờ xem ra, những lời đồn đó đều là tam sao thất bản.

Tuy nhiên La Hầu lúc này đầy dấu chấm hỏi.

Y vừa rồi rõ ràng định nói: Một đám phế vật, Hồng Quân đến là sợ rồi sao?

Kết quả, sao lại thành ra thế này?

Sau đó y liền thấy Lâm Huyền cười với mình một cái.

La Hầu: #@￥%& Thằng nhóc thối, thật thù dai!

Đợi ta dùng bí pháp thoát khỏi sự khống chế của ngươi, không đem cái thứ nhỏ bé nhà ngươi bào chế ngàn vạn lần. 【Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành thành tựu, cứng rắn chống lại một đòn của Hồng Quân, xin hãy chọn một trong các phần thưởng sau.】 【Lựa chọn một, Kim Cương Bất Diệt Thân tăng lên một trọng (mười hai trọng / max)】 【Lựa chọn hai, Tiên Thiên Chí Bảo, Thiên Quy Kính!】 【Lựa chọn ba: Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, Hoàng Trung Lý!】 Lâm Huyền quả quyết chọn một.

Kim Cương Bất Diệt Thân mười hai trọng, được cho là Thánh nhân cũng không phá được.

Lần này, Lâm Huyền có thể đi ngang ở Hồng Hoang rồi!

Mà mọi người ở bên cạnh, chỉ cảm thấy trên người Lâm Huyền kim quang lóe lên.

Không chỉ cánh tay bị đứt của hắn đã hồi phục, ngay cả vết thương bản nguyên của hắn cũng đã hoàn toàn hồi phục.

Mà La Hầu thực lực mạnh nhất, nhìn cũng chân thực nhất.

Thằng nhóc này hình như đã xảy ra biến hóa cực lớn, cho y một cảm giác kiêng kỵ thậm chí là hoảng sợ.

Phỉ!

Nghĩ đến đây, La Hầu không ngừng mặc niệm.

Không thể sợ con rùa nhỏ này, không thể sợ!

Lâm Huyền cười cười, tên này trong lòng nghĩ gì, hắn đều biết rõ mồn một.

Không có tiền đồ.

“Huyền đạo hữu, vết thương của ngươi đã hồi phục rồi?” Tây Vương Mẫu kinh ngạc nói.

“Có chút cơ duyên, nên đã hồi phục.

Còn có thêm chút nâng cao.” Lâm Huyền cười nói.

Những người của Thương Minh sắc mặt kỳ quái.

Bị đánh là có thể mạnh lên?

Bọn họ cũng muốn bị Hồng Quân đánh một cái rồi.

Đột nhiên, một bóng người làm kinh động mọi người.

Một bộ hắc bào.

Hai tay chắp sau lưng, quay lưng về phía mọi người.

“Minh chủ!” Mọi người đồng loạt hành lễ.

Trong tầm mắt của họ, Minh chủ, hình như lại mạnh hơn.

Trước đây Minh chủ hiện thân, họ có thể cảm nhận được sự cực mạnh, có khoảng cách rất lớn.

Nhưng bây giờ, họ không cảm nhận được bất kỳ khoảng cách nào với Minh chủ.

Tuy nhiên, đến tầng thứ của họ, không có khoảng cách mới là đáng sợ nhất.

Lúc ở Tử Tiêu Cung gặp Đạo Tổ, cũng không khoa trương như vậy.

Họ thậm chí còn nghĩ, Minh chủ đã vượt qua Hồng Quân rồi sao?

La Hầu vốn không muốn hành lễ, nhưng khi nhìn thấy bóng người đó, trong lòng y lại run lên.

Trấn Nguyên Tử bọn họ những người này nhìn là khoảng cách, mà y lại có thể nhìn thấy bản chất.

Vị Minh chủ này, cho y một cảm giác áp bức không nói nên lời, rõ ràng không có bất kỳ hành động nào, nhưng La Hầu có một cảm giác

rằng nếu người này ra tay, có thể nghiền nát mình.

Là cảm giác, không phải ảo giác!

Chuyện này thật quá hoang đường!

Hơn nữa, Minh chủ Thương Minh này, không phải là trò tay trái đổi tay phải của con rùa nhỏ đó sao?

La Hầu, hoảng rồi!

Tuy nhiên y không biết người mặc hắc bào này đúng là một phân thân của Lâm Huyền, nhưng trên phân thân này, có hơi thở bản nguyên thế giới của chính mình.

Bản nguyên của La Hầu dù mạnh đến đâu, có thể mạnh hơn bản nguyên của một phương thế giới sao?

Dù thực lực có mạnh hơn, nhưng đó cũng có sự khác biệt về chất, nên mới cho La Hầu cảm giác như vậy!

"Không cần đa lễ!" Người mặc hắc bào không quay đầu lại, giọng nói trầm thấp khiến người ta rất an lòng.

Lúc này, các vị đại năng của Thương Minh đều cung cung kính kính.

Dù là La Hầu, cũng không có chút nào ngang ngược.

"Hồng Quân xuất, Bàn Cổ hiện, Thiên Đạo phong, Hồng Hoang bắt đầu động loạn.

Thương Minh chúng ta, chỉ cần tiếp tục giữ vững lý niệm ban đầu là được." Người mặc hắc bào lại nói.

"Tuân lệnh Minh chủ!" "Lần này, ta đến, còn muốn giảng đạo cho các ngươi, phàm là người của Thương Minh đều có thể đến nghe…" Mọi người nghe xong, mắt lập tức sáng lên.

Mà La Hầu trong lòng lẩm bẩm, thằng nhóc này tà môn, không biết muốn giảng đạo gì.

Lúc này, Lâm Huyền thần sắc hơi động.

"Minh chủ, Thái Âm Tinh Hi Hòa nữ thần đến bái phỏng." Không lâu sau, Hi Hòa tiến vào đại điện.

Khi nhìn thấy Minh chủ mặc hắc bào, cũng bị kinh diễm.

Hồng Hoang lại có nhân vật như vậy.

Thực lực của người này e rằng còn trên cả mẫu thân!

"Hi Hòa ra mắt Thương Minh chi chủ, ta phụng mệnh mẫu thân Vọng Thư, đến bái kiến!" Hi Hòa hành lễ.

Đối với vị nữ thần Thái Âm Tinh này, các thành viên Thương Minh có cảm quan khá tốt.

Đoan trang, khí phách, ôn hòa, lễ nghi cũng rất mực thước.

"Vọng Thư nương nương dạo này có khỏe không?

Ta từng nghe Dương Mi đạo hữu nhắc đến nương nương, nhưng vẫn chưa từng gặp mặt." Minh chủ mặc hắc bào nói.

Hi Hòa thầm nghĩ, vị này lại quen biết Dương Mi tiền bối.

Lập tức cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

"Ta muốn giảng đạo cho Thương Minh, nếu nữ thần bằng lòng, có thể nghe đạo của ta." Lâm Huyền nói.

"Đa tạ tiền bối." Hi Hòa lập tức đồng ý, cô biết đây là một cơ hội, ít nhiều có thể biết được năng lực của vị Minh chủ này.

Hơn nữa đối với cô cũng là một cơ duyên… Ngay khi Minh chủ mặc hắc bào chuẩn bị giảng đạo, trên núi Côn Luân.

"Lão sư, người vì sao không diệt Ma Tổ đó?" Nguyên Thủy không

hiểu hỏi.

Theo ông ta, Lão sư của mình ở Hồng Hoang, là Thánh nhân chi tôn, tồn tại vô địch.

Trấn áp La Hầu, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng tại sao… "La Hầu đó tuy bị ta diệt lúc trước, nhưng y được cơ duyên sống lại, thực lực không kém năm xưa, quan trọng nhất là, y sống lại là thiên ý, tạm thời không thể động đến y!" Hồng Quân nói.

Lúc đầu, ông ta tưởng thực lực của La Hầu chưa hồi phục.

Nhưng sau khi giao thủ ông ta mới phát hiện, thực lực của La Hầu không chỉ hồi phục, mà còn có chút thăng tiến.

Điều này đối với ông ta, không phải tin tức tốt gì.

Chương 101

Thiên Đạo bị phong, bây giờ xem ra hại nhiều hơn lợi!

Lời nói bây giờ, chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi.

Thiên ý gì chứ.

Chỉ là Hồng Quân bây giờ không dám để lộ thực lực của mình mà thôi.

Lần này lập uy không thành, ngược lại còn bị vả mặt, Hồng Quân cũng không dễ chịu gì.

Nếu bị những tồn tại ẩn giấu ở Hồng Hoang biết thực lực của mình chưa đến cảnh giới Thánh nhân, những kẻ đó còn không lật trời sao?

Mình e là còn trấn áp không nổi!

Tam Thanh đều lộ vẻ đã hiểu.

Chẳng trách Lão sư không ra tay giết La Hầu.

"Vậy Lão sư, Thương Minh thật sự gây hại cho Hồng Hoang sao?" Lão Tử cũng đặt một câu hỏi.

"Đúng vậy, trách ta nhất thời không đề phòng để người ta lợi dụng sơ hở, Thương Minh đó tuy làm giao dịch, nhưng lại làm tổn hại khí số của Hồng Hoang.

Các ngươi có thể tự mình xem, vì Thương Minh thu gom, trong Hồng Hoang, linh vật so với trước đây đã ít đi bao nhiêu?

Lại có bao nhiêu linh mạch bị hủy?" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng.

"Cái gì cũng có thể mua, sinh linh Hồng Hoang đều bị lợi ích sai

khiến, làm những việc hủy hoại Hồng Hoang!

Đây là đang lung lay nền tảng của Hồng Hoang, tâm địa đáng tru di!" "Hồng Hoang hiện nay quả thực vì những sinh linh đó khai thác quá mức, đã bị xâm hại không nhỏ!" Lão Tử nhíu mày nói.

Trước đây, ông đã có cảm giác, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy.

"Thương Minh này thật đáng ghét, Lão sư, Minh chủ của Thương Minh đó rốt cuộc lai lịch thế nào?" Nguyên Thủy giận dữ nói.

"Chủ của Thương Minh, rất có thể là Ma Thần rơi vào Hồng Hoang trước đây, bọn họ hại Bàn Cổ đại thần không thành, liền gây họa cho Hồng Hoang." Hồng Quân nói: "Ngay cả Vu tộc, cũng bị bọn họ lừa gạt, ngay cả trái tim Bàn Cổ đại thần xuất thế, cũng là do bọn họ tính kế." Đổ vỏ, ai mà không biết chứ!

Hồng Quân tâm địa đen tối lắm!

Trong lòng Tam Thanh lập tức một trận dao động.

Thông Thiên càng vì mình từng nghi ngờ Hồng Quân mà cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

"Trăm năm sau, ta muốn giảng đạo trên Côn Luân, nhân cơ hội này vạch trần tội ác của Thương Minh!

Lần giảng đạo này, Chuẩn Thánh đều có thể tham gia." Hồng Quân phất tay áo.

Rất nhanh, thông tin này đã truyền đến tai chúng sinh Hồng Hoang.

Đạo Tổ lại giảng đạo, đó là chuyện lớn.

Ngày xưa rất nhiều sinh linh hoặc là thực lực không đủ, thậm chí là còn chưa sinh ra, chưa từng nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Nhưng mà, điều kiện hạn chế của Đạo Tổ quá cao.

Chuẩn Thánh, lại có bao nhiêu người có thể đạt đến tầng thứ này?

Tuy nhiên, Đạo Tổ không nói rõ Chuẩn Thánh tham dự có thể dẫn người theo hay không, điều này khiến một số người có chút suy nghĩ.

Thiên đình.

"Đạo Tổ giảng đạo, chuyện này không nhỏ, Thiên đình chúng ta nên đi.

Hiện nay Vu tộc và Đạo Tổ đã trở mặt, đây chính là cơ hội của Yêu tộc chúng ta." Côn Bằng nói.

Đối với việc mình từng đi theo Hồng Quân, Côn Bằng không có chút hổ thẹn nào.

Đế Tuấn dù biết Côn Bằng có hai lòng cũng không trách phạt.

Là đế vương, phải biết dùng người.

Người như Côn Bằng, không thể dùng sao?

"Đạo Tổ giảng đạo tự nhiên là phải đi, nhưng ta còn nghe nói, bên Thương Minh cũng đang giảng đạo, mà người giảng đạo, là Minh chủ đó." Phục Hy nói.

"Hử!?" Đế Tuấn đột ngột ngẩng đầu.

Chủ của Thương Minh, luôn là một bí ẩn.

Thực lực, thân phận của y, chúng sinh Hồng Hoang đều không biết.

Nhưng mà, từ việc y có thể sai khiến La Hầu, thực lực của y, sẽ không yếu!

Thậm chí đã đạt đến thánh vị.

"Chỉ là, bên Thương Minh giảng đạo không công khai, chỉ mời Nữ Oa!" Phục Hy nói đến đây, liền không nhịn được muốn rút đao chém

người.

Người đưa tin đó, chính là Huyền Đạo Nhân.

Tuy mình và Huyền Đạo Nhân giao hảo, nhưng Phục Hy luôn cảm thấy tên này đối với muội muội mình có ý đồ khác.

"Vậy thì để Oa Hoàng đi, thăm dò hư thực của Minh chủ Thương Minh." Đế Tuấn nói.

Sau khi đại hội Thiên đình tan rã.

Hai bóng người gặp nhau ở một hành lang.

"Có chuyện gì?" Lục Nhĩ lạnh lùng nói, trông có vẻ như lúc nào cũng chuẩn bị rút gậy ra đánh chết người trước mặt.

"Lần này, ta đến để bồi lễ xin lỗi." Huyền Tùng cười nói.

"Không cần, ngươi làm chuyện gì, dùng mạng trả là được." Lục Nhĩ sớm đã biết chuyện mình bị vây giết ngày xưa là do tên này giở trò.

Chỉ là Lục Nhĩ chưa tìm được cơ hội, nếu không tuyệt đối một đòn tất sát!

Chỉ là Lục Nhĩ không ngờ rằng, con hồ ly trước mặt hắn, rút ra một thanh linh bảo trường kiếm, trực tiếp đâm xuyên qua trái tim mình.

Điều này khiến Lục Nhĩ cũng giật mình.

Thanh trường kiếm này là một thanh hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có uy lực hủy diệt thần hồn.

Dù là Đại La bị đâm xuyên cũng có nguy cơ trọng thương thậm chí là tử vong.

Hắn muốn làm gì?

Lục Nhĩ mắt đầy cảnh giác.

Nhưng ngay sau đó, thân thể Huyền Tùng liền mềm nhũn ra trên đất, không còn hơi thở.

Lục Nhĩ lại bị dọa sợ.

Tiếp đó liền thấy sau lưng hóa thân của Huyền Tùng xuất hiện một cái đuôi hồ ly xù, mà cái đuôi hồ ly đó rất nhanh cũng tan biến.

Sau đó Huyền Tùng lại đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, khí tức suy yếu, rõ ràng là bản nguyên bị tổn thương nặng.

"Ta ý đồ giết ngươi, là ta không phải.

Hồ tộc ta có thể sinh chín đuôi, nghe đồn có chín mạng, thực ra không phải, ta đến Đại La, cũng chỉ có ba mạng, mỗi khi tiêu hao một mạng, bản nguyên sẽ bị trọng thương, bây giờ ta trả ngươi một mạng." Huyền Tùng cười nói.

"Mạng này, ta không nhận!" Lục Nhĩ xoay người rời đi.

Thấy vậy, Huyền Tùng cũng không giận.

Dù sao hắn làm những việc này, lại không phải cho Lục Nhĩ xem.

Hơn nữa, đây cũng chỉ là một phân thân mà thôi.

Đối với mình không có tổn thất gì.

Cái cần bù đắp cho Lục Nhĩ, mình là sư huynh, sau này tự nhiên sẽ bù đắp.

"Ngươi làm không tệ, ngươi lúc trước ra tay với Thần Viên tướng quân, là không đúng." Bạch Trạch bước ra.

"Ta cũng là thấy Lục Nhĩ đó ngang ngược bất tuân, đối với bệ hạ không có quá nhiều kính sợ, cho nên…" Huyền Tùng nói.

"Suy nghĩ của ngươi, sai rồi, Thiên đình chúng ta có thể cường

thịnh, là do bệ hạ trị lý có phương pháp, thần tử Thiên đình chúng ta, mỗi người một chức, nhưng cũng mỗi người có nhu cầu riêng, lòng trung thành thứ này, chắc chắn chỉ có một bộ phận nhỏ yêu tộc có, đại bộ phận vẫn là vì lợi ích sai khiến, hoặc nói là ôm nhau sưởi ấm.

Ngươi và Thần Viên tướng quân, đều là thiên kiêu của Yêu tộc ta, có thể có mâu thuẫn, nhưng không được nội hao!" Bạch Trạch trầm giọng nói.

"Ta biết rồi." Huyền Tùng một bộ dạng được dạy bảo.

Hắn đương nhiên biết mình ra tay với Lục Nhĩ có ẩn họa, bây giờ tự tàn chính là tiêu trừ ẩn họa, đồng thời gia tăng lòng tin của Bạch Trạch đối với mình.

"Lần này Đạo Tổ giảng đạo, bệ hạ muốn dẫn mười yêu tộc đi, ta sẽ xin bệ hạ cho ngươi một suất!" Bạch Trạch vỗ vỗ vai Huyền Tùng, sau đó rời đi.

Mà Huyền Tùng một mặt ngơ ngác.

Mẹ nó!

Phân thân của mình đi, Đạo Tổ sẽ không nhìn ra chứ!

Cùng lúc đó, trong Vu tộc.

Chương 102

Theo sự quảng bá của Vô Lượng Di La Tâm Kinh, gần như tất cả tộc nhân Vu tộc đều học được nội dung trên đó.

Chỉ là tùy vào lĩnh ngộ cá nhân, thu hoạch mỗi người mỗi khác.

"Hiệu quả quảng bá Vô Lượng Di La Tâm Kinh không tệ, tộc nhân Vu tộc ta biết xu cát tị hung, so với trước đây càng biết chừng mực hơn.

Trong đó người tu tập Di La Tâm Kinh có ngộ tính mạnh nhất, là một Đại Vu tên là Vu Khuê." Tổ Vu Chúc Cửu Âm nói.

Vu Khuê, là tiểu hào của Huyền Tùng.

Lúc đầu dẫn Đại Vu vây giết Lục Nhĩ chính là hắn.

"Đại Vu này, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt.

Lần này Đạo Tổ và Minh chủ Thương Minh đều sẽ giảng đạo, Vu tộc chúng ta làm sao đây?" Huyền Minh nói.

Lúc này Huyền Minh, trên người cũng bao phủ một tầng khí tức không thể nói rõ.

Nếu nói trước đây, đại năng Hồng Hoang đều không thể tính toán được Vu tộc, vậy bây giờ, gần như không thể!

"Đạo của Hồng Quân đó, có gì hay mà nghe?" Đế Giang lẩm bẩm.

"Bên Đạo Tổ, Vu tộc ta sẽ phái người đi, mà bên Thương Minh cũng đã gửi lời mời cho Vu tộc ta.

Ta đi nghe Hồng Quân giảng đạo, nhị ca đi Thương Minh, nếu có thể, nhất định phải lấy được phần sau của Vô Lượng Di La Kinh." Hậu Thổ nói.

“Tiểu muội, quá nguy hiểm rồi, hay là bên Hồng Quân ta đi.” Đế Giang kêu lên.

“Đúng vậy!

Quá nguy hiểm rồi, hay là ta đi đi.” “Ta đi, các ngươi đều không được giành với ta!” Tình nghĩa giữa các Tổ Vu sâu nặng, đều không nỡ nhìn huynh đệ gặp nguy hiểm.

Thấy cảnh này, Hậu Thổ mỉm cười hài lòng.

Nếu là trước đây, những người anh này của mình e rằng sẽ hô đánh hô giết.

“Trái tim Phụ Thần hiện thế, dư uy vẫn còn, Đạo Tổ không dám làm gì ta đâu.

Ta đi lần này, không phải để nghe đạo, mà là muốn biết bước tiếp theo Đạo Tổ sẽ đi như thế nào.

Vu tộc ta mạnh mẽ, nhưng không phải mạnh nhất, hơi bất cẩn, sẽ rơi vào nơi vạn kiếp bất phục.” Các Tổ Vu đành thôi.

“Vậy thì nhân trăm năm thời gian, chúng ta luyện hóa tinh huyết của Phụ Thần.

Rồi chọn mấy tộc nhân có tư chất cao, quan sát chúng ta!” Chúc Cửu Âm nói.

“Được!” Trăm năm thời gian, ở Hồng Hoang chẳng qua là một thoáng chốc.

Tổ địa Quy tộc.

“Oa Hoàng Thiên đình đến!” “Tổ Vu Chúc Cửu Âm của Vu tộc đến!” “Chuẩn Đề đạo nhân phương Tây… đến…” Vốn dĩ, Thương Minh không gửi nhiều lời mời, chỉ gửi một phần cho Nữ Oa của Yêu tộc, một phần cho Vu tộc.

Tính cả Hi Hòa, thực ra chỉ có ba người ngoài.

Mà Chuẩn Đề… mặt dày, tự mình đến.

Tiểu Huyền Quy đón khách vốn không định cho vào, cuối cùng được truyền âm, mới cho vào.

Thấy Chúc Cửu Âm và Nữ Oa đều tặng quà.

Còn tặng cho tiểu Huyền Quy một số món quà nhỏ.

Chuẩn Đề cười ha ha: "Các vị đạo hữu khỏe chứ!

Phương Tây ta nghèo khó, không có gì đáng giá để tặng, nên thôi không tặng." Tiểu Huyền Quy đón khách mặt đen lại.

Nó cũng đã tiếp đãi không ít người, cũng biết hai vị phương Tây không biết xấu hổ, nhưng không ngờ lại không biết xấu hổ đến vậy.

Nhưng nó cũng không nói gì, dẫn mấy người đi vào trong.

Chỉ thấy trên tổ địa Quy tộc, không ít Quy tộc đã xuất hiện, đồng thời còn có không ít Long tộc có mặt, Ngao Ngọc cũng ở đó.

"Lần này Minh chủ giảng đạo, còn mời mấy vị tiền bối đến quan sát, Hi Hòa nương nương trăm năm trước đã đến.

Chỗ ngồi của các tiền bối ở phía trước." Tiểu Huyền Quy trong trẻo nói.

Đưa Nữ Oa và bọn họ đến mấy cái bồ đoàn phía trước nhất.

Các đại năng của Thương Minh và Hi Hòa gật đầu chào họ.

Mà ánh mắt của Nữ Oa và mấy người, lại bất giác dừng lại trên người La Hầu một lúc.

Nhưng không dám để ánh mắt dừng lại quá lâu, không dám quá mạo phạm.

Mọi người ngồi xuống.

Minh chủ mặc hắc bào lên sân khấu, không có hiệu ứng xuất hiện hào nhoáng nào, chỉ là lên đài bình thường.

Nữ Oa và Chúc Cửu Âm vội vàng nhìn qua, cảm nhận gần như giống hệt Hi Hòa lúc đầu.

Ngay cả tay Chuẩn Đề đang ăn linh quả cũng dừng lại.

Nữ Oa ba người vội vàng hành lễ.

"Lần giảng đạo này, ta muốn giảng đạo về thế giới đầy vơi.

Thế giới có đầy có vơi, Thiên Đạo, lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu…" Minh chủ mặc hắc bào vừa mở miệng, các đại năng có mặt thân hình đều run lên.

Thiên Đạo, lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu!

Vị Minh chủ này, đang ám chỉ điều gì sao?

Ngay cả La Hầu, cũng có vẻ suy tư.

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền chìm đắm trong đạo âm, không thể tự thoát ra.

Không lâu sau, xung quanh các đại năng đó, đều có dị tượng hiện ra.

Nữ Oa và Chúc Cửu Âm, bất giác hóa thành nguyên hình.

Sau lưng Chuẩn Đề có một cây Bồ Đề thụ sừng sững, đạo diệu vô cùng.

Sau lưng Minh Hà huyết hải cuồn cuộn, Nguyên Đồ A Tỳ phát ra từng đợt kiếm minh… Về phần La Hầu, y biết cái gọi là chủ của Thương Minh chính là Lâm Huyền, vốn còn có chút không thèm để ý.

Nhưng rất nhanh, y cũng chìm đắm trong đó.

Trên đỉnh đầu y, có một thế giới đầy ma khí lơ lửng, bên trong ma

ảnh trùng trùng, ma binh san sát, khiến người ta tê cả da đầu.

Lúc này, trên Côn Luân, Hồng Quân giảng đạo cũng bắt đầu.

Người đến, sơ lược tính cũng có khoảng ba trăm người.

Cường giả Chuẩn Thánh, có khoảng năm mươi vị.

Còn lại đều là hậu bối đi theo Chuẩn Thánh.

Hồng Quân đương nhiên thấy có một số người chưa đến, nhưng ông ta không quá để ý.

"Tử Tiêu Cung tam giảng, ta đã giảng qua đạo của Thánh nhân.

Bây giờ, ta giảng cho các ngươi, thế nào là Thánh.

Thánh nhân bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, Thiên Đạo bất nhân, dĩ Thánh nhân vi sô cẩu.

Thánh giả, nên thuận theo thế trời…" Phân thân này của Hồng Quân thực lực tuy không đến Thánh, nhưng cảm ngộ đối với Thánh đạo, vẫn còn đó.

Đạo mà ông ta giảng, như chuông chùa trống chiều, chấn động lòng người, đạo âm miểu miểu, trên Côn Luân hào quang tứ phía, phổ chiếu bốn phương.

Rất nhanh, ba nghìn năm cứ thế trôi qua.

"Tỉnh lại!" Hồng Quân đánh thức những người nghe đạo.

Lúc này, một giọng nói vang lên.

"Dám hỏi Đạo Tổ, theo như ngài giảng, Thánh nhân vô cùng tiêu dao, cũng phải bị thiên ý khống chế sao?" Hồng Quân quay đầu, nhìn về phía Đế Tuấn vừa đặt câu hỏi.

"Thiên ý như đao, kẻ trái ý trời sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Kẻ thuận theo trời sẽ được Thiên Đạo che chở, thuận buồm xuôi

gió!" Câu nói này vừa dứt, các đại năng có mặt tại đây đều cảm thấy trong lòng rét lạnh.

Nhưng Lục Nhĩ lại nghĩ thầm.

Cái gì mà thiên ý, sư tôn dạy mình rõ ràng là mạng của ta do ta không do trời.

Vận mệnh của mình, phải do chính mình nắm giữ mới đúng!

Đương nhiên, dù không thích Hồng Quân, nhưng hắn cũng không dám công khai nói ra những lời này.

Còn Huyền Tùng, ngoài việc mừng thầm vì mình không bị nhìn thấu, cũng cảm thấy đạo mà Hồng Quân giảng, tuy cũng ẩn chứa đại đạo chí lý, nhưng lại hoàn toàn khác với trọng điểm của sư tôn.

Sư tôn chưa bao giờ để tâm đến chuyện thuận theo thiên thế, mà luôn dạy mình phải tự cường không ngừng.

Chương 103

Hắn chỉ biết, sư tôn vĩnh viễn là đúng.

“Các ngươi, đều là đại năng của Hồng Hoang, hôm nay ngoài việc giảng đạo cho các ngươi, còn có một chuyện muốn nói cho các ngươi biết.

Thương Minh đã trở thành khối u ác tính của Hồng Hoang...” Hồng Quân nói.

Mọi người nghe vậy, hình như đúng là có chuyện như thế thật.

“Đạo Tổ, Thương Minh đó bá chiếm tài nguyên Hồng Hoang, đáng bị diệt!” Côn Bằng căm phẫn nói.

“Thương Minh đúng là đáng bị diệt, nhưng Thương Minh phát triển đến nay đã thành thế, huống hồ Thương Minh còn có La Hầu giúp đỡ, cho dù là ta, cũng không thể tùy ý xử trí Thương Minh!

Vì vậy, cần các ngươi giúp một tay.” Hồng Quân nói.

Ngay lúc Hồng Quân giảng đạo xong cho bọn họ, Hắc Bào Minh chủ cũng kết thúc buổi giảng đạo.

“Chư vị, tỉnh lại đi!” Nữ Oa và những người khác từ từ tỉnh lại.

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử càng không thể khống chế được khí thế của bản thân, bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tiếp đó là Hi Hòa cũng bước vào cảnh giới này.

Về phần những người khác cũng thu được lợi ích không nhỏ, bằng cả ức vạn năm khổ tu.

Cảnh giới của Lâm Huyền cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, phòng ngự có mạnh đến đâu, nhưng cảnh giới vẫn chưa tăng lên.

Nhưng hắn lại có thể giảng Thánh nhân chi đạo.

Đầu tiên, hắn có bút ký thành Thánh của Dương Mi, ngọc giản đó hắn đã tham ngộ gần xong.

Thứ hai, hắn sáng thế thành công, cũng dung hợp những thứ thuộc phương diện này vào.

Nếu không chỉ dựa vào bút ký của Dương Mi, không thể nào thu phục được La Hầu.

Ít nhiều cũng phải thêm chút hàng riêng.

"Đa tạ Minh chủ!" Mọi người đồng thanh cảm tạ.

"Không cần khách khí, chư vị mạnh, Thương Minh mới mạnh!" Hắc Bào Minh chủ cười nói.

"Minh chủ, Thiên Đạo có thiếu sót, lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu, rốt cuộc nên giải thích thế nào?" Chúc Cửu Âm hít sâu một hơi hỏi.

Hắn từng du ngoạn trong dòng sông thời gian, nhìn thấy một vài hình ảnh của tương lai, dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

"Cái này đơn giản, trước đó ngươi không phải đã nói Hồng Quân và Thiên Đạo là kẻ trộm sao?" La Hầu bất ngờ lên tiếng.

"Đúng vậy, nhưng ta chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy bọn chúng đã trộm đi thứ gì đó." Chúc Cửu Âm nhíu mày.

"Thứ chúng trộm, là cả Hồng Hoang." La Hầu cười lạnh một tiếng.

"Thiên Đạo có thiếu sót, nên cần bổ sung cho chính mình, vì vậy mới có Long Hán đại kiếp, lấy máu thịt của vô số sinh linh làm vật tế, lại tính kế những tên ngốc như Âm Dương, Càn Khôn, dùng đạo của bọn họ để bổ sung cho mình.

Thiên Đạo có thiếu sót, nên mới có cái gọi là lượng kiếp!" "Ầm!!"

Những lời này của La Hầu, trực tiếp khiến các đại năng có mặt bị sét đánh cho cháy từ trong ra ngoài.

Còn Lâm Huyền thì nghĩ, La Hầu này cũng thật nhanh mồm, nói tuột ra hết, nếu không thì tin tức quan trọng thế này còn bán được giá tốt.

"Lượng kiếp, là do như vậy mà có?

Vậy Vu Yêu kiếp mà Đạo Tổ nói sắp tới..." Trong mắt Nữ Oa và Chúc Cửu Âm đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Hồng Quân tâm cơ sâu nặng, hắn có suy nghĩ gì, ta không rõ, nhưng có một điểm ta có thể khẳng định, Vu Yêu kiếp, hai tộc Vu Yêu sẽ không có kết cục tốt đẹp." La Hầu nói.

"Thế giới Hồng Hoang vốn là một thế giới có vô hạn khả năng, nhưng vì Thiên Đạo có thiếu sót, nên Hồng Hoang liền có hạn chế, sinh linh Hồng Hoang cũng bị hạn chế, khi sinh linh mạnh đến một mức độ nào đó, khi cường giả nhiều đến một mức độ nào đó, thì Thiên Đạo sẽ thu hoạch." Hắc Bào Minh chủ lên tiếng.

Lần này, trong lòng các đại năng có mặt càng thêm chấn động.

Đương nhiên, những cuộc đối thoại này chỉ có một số nhân vật cốt lõi của Thương Minh và các khách mời mới có thể nghe thấy.

Ngao Ngọc cũng có mặt.

Long tộc đã tỏ rõ thái độ, buộc mình vào Thương Minh, Lâm Huyền cũng không ngại nâng đỡ một chút.

"Thu hoạch, vậy Long tộc của ta, chính là vật hy sinh?" Toàn thân Ngao Ngọc đều đang run rẩy.

Hắn đã trải qua thời khắc đen tối nhất của Long tộc, hắn biết Long tộc khó khăn đến nhường nào.

Vô số Long tộc bỏ mạng, đều là do Thiên Đạo giở trò?

"Vậy Tây phương của ta, cũng là vật hy sinh?" Vẻ mặt Chuẩn Đề trở nên nghiêm túc.

"Tây phương thì không, ta cho nổ Tây phương, ngay cả Hồng Quân cũng không lường trước được, nhân quả của Tây phương rơi lên người hắn, nếu không hắn cũng không nỡ cho các ngươi hai đạo tử khí." La Hầu cười lạnh nói.

Chuẩn Đề rụt rè nói: "La Hầu tiền bối, Đông phương địa linh nhân kiệt, vật tư phong phú, hay là ngài sau này định cư ở Đông phương đi?" "Cái quái gì Đông phương, ta chỉ thích ở lại Cực Tây chi địa.

Yên tâm, Tây phương ta sẽ không xâm chiếm." La Hầu nói.

Chuẩn Đề: .....

Cho dù La Hầu không chiếm Tây phương, hắn cũng không yên lòng.

Thật không biết Cực Tây chi địa có gì khiến vị lão ma này lưu luyến.

"Vậy Minh chủ, Thiên Đạo Hồng Hoang tại sao lại có thiếu sót?" Nữ Oa vội vàng truy hỏi, nàng biết mình sắp tiếp cận chân tướng sự việc.

Mọi người đều mong chờ.

"Thông tin này, phải trả thêm tiền!

Hai triệu tích phân, không mặc cả." Hắc Bào Minh chủ lại lên tiếng.

Các đại năng kia lập tức im bặt.

Hai triệu tích phân, bọn họ trông có giống người mua nổi không?

Ngược lại, các trưởng lão của Thương Minh nghĩ đến tin tức "Thiên Đạo và Hồng Quân vì sao là kẻ trộm" cũng có giá trị hai triệu tích phân, đây là trùng hợp, hay đáp án chính là tin tức này?

"Các ngươi, lui ra đi!" Hắc Bào Minh chủ phất tay.

Mọi người cảm tạ rồi lần lượt rời đi.

Nơi giảng đạo chỉ còn lại một mình La Hầu.

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Ban đầu trên hòn đảo nhỏ đó, La Hầu cũng từng hỏi câu này.

Nhưng bây giờ, hắn lại một lần nữa lên tiếng.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, cho dù ngươi tấn thăng Thánh nhân, e rằng cũng không phải là đối thủ của Hồng Quân." "Ta không tin, ta có một con đường thành Thánh khác, nếu thành công, chắc chắn sẽ áp đảo Hồng Quân!" La Hầu kiêu ngạo nói.

"Con đường ngươi đi, chẳng qua là muốn đoạt lại Thiên Ma giới, nhưng ngươi cảm thấy Thiên Ma giới có thể sánh ngang với Hồng Hoang sao?

Ngươi cảm thấy một mình ngươi đấu lại Hồng Quân cộng thêm Thiên Đạo sao?

Thiên Đạo bị phong ấn, nhưng vẫn chưa chết đâu!" Hắc Bào Minh chủ hiện ra dung mạo của Lâm Huyền.

Tiếp đó, hắn chậm rãi phất tay.

Sau đó, một cỗ khí tức huyền diệu hiện lên trên người hắn.

"Đây là..." Cảm nhận được khí tức đó, La Hầu kinh ngạc không thôi.

Trước đây, chính là cỗ khí tức này đã kinh động hắn, khiến hắn vô cùng chấn động.

Nhưng sau khi nghe Lâm Huyền giảng đạo xong, hắn đột nhiên phát hiện, loại khí tức này hình như có liên hệ rất lớn với con đường mà mình đang tìm tòi.

“Hồng Hoang đều truyền rằng có ba pháp môn thành Thánh, Dĩ Lực Chứng Đạo, Công Đức Chứng Đạo, Trảm Thi Chứng Đạo.

Thực ra không phải, ngoài ba loại này, còn có pháp thành Thánh khác, ví dụ như pháp ta tu trì, ta gọi là Thế Giới Thành Đạo Pháp, khai mở một phương thế giới, đắc tự tại tiêu dao.

Mà con đường ngươi đi, cũng nên là con đường này!” Lâm Huyền nói xong, mỉm cười nhìn La Hầu.

Mà La Hầu quả thực đã bị chấn động.

Hắn dám chắc chắn, mình đã khai mở một con đường hoàn toàn mới, và chính hắn cũng đang tìm tòi.

“Ta là do phân ly từ trong cơ thể ngươi ra, ta có suy nghĩ gì ngươi chắc chắn biết.” La Hầu cười lạnh một tiếng, lòng cảnh giác rất nặng.

“Không, bởi vì đối với con đường này ta biết nhiều hơn ngươi, hoặc có thể nói, ta đã thành công đả thông con đường đó rồi.” Lâm Huyền đưa tay lên, một vật hình cầu xuất hiện trong tay hắn.

“Ta đã sáng thế thành công rồi.” “Không...

điều này không thể nào!” La Hầu nhìn thấy vật trong tay Lâm Huyền, kinh hãi hét lên.

“Ta dám chắc chắn, cho dù là cái gọi là sáng thế của ngươi, cũng chỉ có thể thành công sau khi thành Thánh.

Ngươi mới là Chuẩn...

Thánh thôi mà!” “Vạn sự không có tuyệt đối, sự thật không phải đã bày ra trước mắt sao?” Lâm Huyền nói.

“Hồng Hoang hoàn chỉnh, đáng lẽ phải có ba ngàn đại thế giới, nhưng Hồng Hoang ngày nay không hoàn chỉnh.

Thiên Ma giới mà ngươi hóa thành, quả thực cũng là một trong các đại thiên giới của Hồng Hoang, nhưng Thiên Ma giới được Hồng Hoang cung dưỡng mà trưởng thành, ngươi đừng đến lúc cơ quan tính hết lại làm áo cưới cho kẻ khác.” La Hầu lại một lần nữa trầm mặc.

Chương 104

“Nói thật, ngươi là phân ly từ trong cơ thể ta ra.

Nếu ta muốn, ta có thể lập tức xóa đi thần trí của ngươi, mà ‘La Hầu’ vẫn còn sống, là một ‘La Hầu’ hoàn toàn bị ta khống chế.

Nhưng điều này sẽ khiến ‘La Hầu’ mất đi linh tính, tiền đồ có hạn, không phải là ý muốn của ta.” “Nói như vậy, ta vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự khống chế của ngươi?” La Hầu cười thê thảm.

Thực ra những năm qua hắn không phải không thử đủ mọi cách, nhưng tất cả đều thất bại.

Nhưng La Hầu không muốn chấp nhận sự thật này mà thôi.

Đường đường Ma Tổ như hắn, lại bị người khác nô dịch sai khiến.

“Không, ta có thể bảo đảm, đợi ngươi tích lũy đủ một ngàn vạn tích phân Thương Minh, ta sẽ cho ngươi tự do.

Thời gian ngươi tích lũy một ngàn vạn tích phân, đã đủ để ta trở nên mạnh mẽ rồi.

Đương nhiên, ngươi muốn nhận được gì từ ta, cũng phải trả tích phân, ví dụ như... pháp môn Thế Giới Chứng Đạo hoàn chỉnh!” Lâm Huyền thẳng thắn nói.

“Được!” La Hầu đáp ứng, trong mắt lại có hy vọng.

Trước đây Lâm Huyền lừa gạt La Hầu, là vì thực lực chênh lệch.

Bây giờ Hồng Quân đã ra tay, phòng ngự của mình vô song, Thánh nhân cũng chưa chắc phá được.

Nhưng bảo toàn bản thân thì được, lại không có chiến lực để đối

kháng với Hồng Quân.

Cần có một người có thể cùng nhau thương nghị, quen thuộc với Hồng Quân để giúp đỡ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Lâm Huyền có tự tin, La Hầu cho dù có được tự do, cũng sẽ không muốn rời khỏi Thương Minh.

"Tiếp theo ngươi đối phó với Hồng Quân thế nào?

Tuy hắn không còn sức mạnh của Thánh nhân, nhưng danh tiếng của hắn ở Hồng Hoang đã ăn sâu bén rễ, không phải mấy câu nói của ngươi là có thể lay động được.

Hay là, ta suất lĩnh ma binh, đại sát tứ phương.

Vu tộc chắc chắn cũng sẽ tham chiến!" La Hầu không nhịn được nói.

Lâm Huyền liếc La Hầu một cái.

Thật sự coi mình là thằng ngốc sao?

Toàn đưa ra kế sách ngu ngốc.

Đại chiến Hồng Hoang, chắc chắn sẽ xé rách phong ấn Thiên Đạo, Thiên Đạo vừa xuất hiện, tất cả cùng chết?

Hơn nữa, hắn là người văn minh, mà tim của người văn minh đều là màu đen ngũ sắc.

Giết người, phải dùng dao cùn, đồng thời còn phải tru tâm nữa!

Rất nhanh, Chúc Cửu Âm quay về Vu tộc, kể chuyện của Thương Minh cho tất cả Vu tộc nghe.

Nữ Oa cũng quay về, cũng làm báo cáo tương tự.

"Hai tên khốn này, lại trộm cả Hồng Hoang?

Đây là do Phụ Thần của chúng ta khổ cực khai thiên lập địa mà

thành.” Đế Giang tức giận mắng.

“Đạo mà Minh chủ Thương Minh giảng, hoàn toàn khác với đạo mà Hồng Quân giảng.

Chúng ta cũng không thể nghe một phía, tin một phía, Hồng Quân sai, Minh chủ Thương Minh chưa chắc đã đúng.” Hậu Thổ nói.

“Trước tiên cứ tĩnh quan kỳ biến, Vu tộc chúng ta không phải là kẻ lỗ mãng!” Lúc này, Nữ Oa cũng đang kể lại cho mấy vị ở Thiên Đình nghe, lần này, tứ đại Yêu Hoàng đều có mặt, chỉ là Thái Nhất đang ngáp ngủ, người bàn chuyện thực ra là Đế Tuấn, Nữ Oa, Phục Hy.

“Yêu tộc ta, trước tiên cứ tĩnh quan kỳ biến.

Bất kể là Đạo Tổ hay Thương Minh, đều không đắc tội trước.” Lời nói tuy là vậy, nhưng bản thân Nữ Oa lại thiên về cách nói của chủ Thương Minh hơn, mọi thứ đều có logic có thể tuân theo.

Nhưng lời của Đạo Tổ nói, Thương Minh ngấm ngầm khơi mào tranh đấu, đoạt lấy tài nguyên Hồng Hoang, cũng không phải giả.

Vu Yêu, hai bá chủ của Hồng Hoang đều chọn án binh bất động.

Bọn họ không động, không có nghĩa là người khác không động.

Không ít Chuẩn Thánh và Đại La đều nhân cơ hội hành động.

Càng có kẻ lòng dạ bất chính, giương cờ hiệu của Đạo Tổ, chuẩn bị săn giết thương nhân của Thương Minh.

Vừa có thể lấy lòng Đạo Tổ, vừa có thể đoạt được bảo vật, một công đôi việc.

Chỉ là bọn họ vừa có ý định này, thương nhân của Thương Minh lại đột nhiên biến mất không tăm tích.

Trong Hồng Hoang lại truyền ra tin đồn Thương Minh sợ hãi lời nói của Đạo Tổ.

“Long tộc ta không nên quyết định sớm như vậy.

Thương Minh làm sao có thể thắng được Đạo Tổ?” Một vị Đại La cấp Chân Long oán trách nói.

Đồng thời còn có không ít Long tộc phụ họa.

Nhưng mà ngay sau đó.

“Vụt!!” Một thanh linh kiếm bắn ra, liền ghim chết vị Đại La Chân Long kia tại chỗ.

“Ngao Ngọc trưởng lão...” Các Long tộc vừa kinh vừa sợ.

“Long tộc không có đường lui, Long tộc cũng không cần người do dự không quyết.

Hơn nữa ta đoán chắc, Thương Minh sẽ không sợ Đạo Tổ.” Ngao Ngọc lên tiếng.

“Ngao Ngọc trưởng lão, ngươi lại dựa vào cái gì mà đoán chắc?

Đại La của Long tộc ta vốn đã ít, ngươi bây giờ lại tùy tiện ra tay giết người...” Không ít Long tộc vẫn lên tiếng khiển trách Ngao Ngọc.

Nhưng những người khiển trách đó lại đột nhiên phát hiện, đại đa số Long tộc đều dùng ánh mắt lạnh băng nhìn họ.

Nỗ lực bao năm qua của Ngao Ngọc, không hề uổng phí.

Ngay cả việc đến Thương Minh nghe đạo, cũng là mang theo thân tín của mình đi.

Hắn biết, thủ đoạn của mình có phần tuyệt tình.

Nhưng, Long tộc hiện nay, chỉ cần một tiếng nói!

“Chuyến đi Thương Minh, ta thu được lợi ích không nhỏ, không quá vạn năm, ta có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.” Tức thì, cả đại điện chìm trong im lặng chết chóc.

Ngay sau đó là một tràng reo hò.

Hồng Hoang hiện nay, không có Chuẩn Thánh trấn giữ, ai dám xưng là đại tộc đại thế lực?

Mà Long tộc của họ, sắp có một vị Chuẩn Thánh, những Long tộc này sao có thể không vui?

Lúc này, trong tổ địa Quy tộc, Hắc Bào Minh chủ lại một lần nữa xuất hiện.

Người của Thương Minh đối với lời đồn trong Hồng Hoang căn bản không thèm để ý, chỉ có người thực sự tiếp xúc với Minh chủ mới biết Minh chủ mạnh mẽ đến mức nào.

"Hôm nay, Thương Minh chúng ta dời trời!" Hắc Bào Minh chủ đột nhiên lên tiếng.

Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Dời trời?

Dời đi đâu?

"Bảo vật này, tên là Diễn Thiên Châu, là Hỗn Độn Linh Bảo, bên trong ẩn chứa không gian rộng lớn, càng có đại tạo hóa.

Ta muốn đưa Thương Minh vào trong đó, ẩn náu trong hỗn độn, cho dù là Thánh nhân, cũng không thể tìm được nơi ở của Thương Minh." Hắc Bào Minh chủ nói.

"Đại thiện!" Mọi người nghe vậy, vui mừng không xiết.

Hỗn Độn Linh Bảo, đó là thứ trong truyền thuyết.

Nghe nói Đạo Tổ có một kiện Hỗn Độn Linh Bảo bị tàn khuyết là Tạo Hóa Ngọc Điệp, diệu dụng vô cùng, cho dù là tàn khuyết, hiệu dụng của nó cũng trên cả Tiên Thiên Chí Bảo!

Mà Thương Minh, cũng có vật này?

Hơn nữa rất có thể còn là hoàn chỉnh, điều này khiến bọn họ có một cảm giác ưu việt.

Tiếp đó, Hắc Bào Minh chủ giơ tay, tế ra Diễn Thiên Châu, cùng lúc đó, trên tổ địa Quy tộc, như thể mọc lên một vầng thái dương nhỏ sáng chói!

Ánh sáng này chiếu rọi, cả Hồng Hoang đều bị bao phủ.

"Đó là thứ gì?" "Nhìn hướng đó hình như là nơi ở của Thương Minh." "Đạo Tổ vừa mới hạ lệnh phong sát Thương Minh, Thương Minh đã gây ra động tĩnh lớn như vậy?" Mọi người kinh ngạc không thôi.

Mà các đại năng Hồng Hoang cũng có cảm ứng.

"Sức mạnh này thật mạnh!

Cho dù là ta...

Chương 105

cũng không thể chống lại!" Trong mắt Đế Tuấn lóe lên vẻ kinh ngạc.

Thực ra, đây còn là hắn nói khiêm tốn rồi.

Dưới sức mạnh cường đại này, cho dù với thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ của hắn, e rằng đến gần cũng sẽ bị tan chảy.

"Hỗn Độn Linh Bảo!" Hồng Quân đột nhiên mở mắt.

"Lão sư, thứ đó, là Hỗn Độn Linh Bảo!?

Trong Hồng Hoang cũng có Hỗn Độn Linh Bảo?" Lão Tử kinh hãi nói.

Hiện nay phân thân của Hồng Quân vẫn luôn ở lại trên Côn Luân, có vẻ như không diệt trừ Thương Minh thì sẽ không rời đi.

"Không sai được, Hỗn Độn Linh Bảo là do hỗn độn sinh ra, trên đó mang theo khí tức hỗn độn tinh thuần, chắc chắn là Hỗn Độn Linh Bảo không thể nghi ngờ.

Hơn nữa... là Hỗn Độn Linh Bảo hoàn chỉnh!" Giọng của Hồng Quân cũng có chút run rẩy.

Biết người biết ta, trăm trận không nguy.

Nhưng hắn, Hồng Quân, lại còn không biết Minh chủ Thương Minh là ai.

Ban đầu, hắn còn nghĩ là vị lão hữu nào đó, nhưng nếu thực sự là một vị lão hữu nào đó, có thể có bản lĩnh như vậy sao?

Điều này đã đủ để uy hiếp địa vị của hắn trong Hồng Hoang!

"Hỗn Độn Linh Bảo, lại là Hỗn Độn Linh Bảo, thật là bút tích

lớn!" Trong Hồng Hoang không chỉ có một mình Hồng Quân biết hàng.

Vọng Thư không khỏi cảm thán.

Mà dưới Bắc Hải, cũng có một đôi mắt mở ra, cũng bị dọa sợ.

Ngay sau đó, dưới sự chú ý của mọi người, tổ địa Quy tộc xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Trước đó có trận pháp ngăn cản nên không thể nhìn thấu được tổ địa Quy tộc.

Bây giờ Hỗn Độn Linh Bảo hiện thế, tổ địa Quy tộc dời đi, khiến cho tổ địa Quy tộc lộ ra toàn bộ diện mạo trong Hồng Hoang.

Tổ địa Quy tộc ngày nay, so với thời Long Hán lúc đầu, diện tích đã tăng lên ít nhất mười lần.

Hơn nữa trên Quy đảo, linh khí đã hóa thành sương mù phiêu đãng trong đảo.

Càng có các loại đạo âm vi diệu, tiên khí lượn lờ.

Quy đảo ngày nay, trong các đại tiên thổ của Hồng Hoang, cũng có thể xếp vào năm vị trí đầu.

"Rắc" "Rắc rắc" Lúc này, Hồng Hoang lại một trận rung chuyển dữ dội.

"Xảy ra chuyện gì, địa mạch Đông Hải động!" Vô số hải tộc Đông Hải điên cuồng chạy trốn.

"Thương Minh dời trời, cần phải phân tách một phần Quy đảo, chắc chắn sẽ gây ra dao động địa mạch.

Xin chư vị ổn định địa mạch Đông Hải!" Lâm Huyền lên tiếng.

"Được!" Các đại năng Thương Minh đồng thanh nhận lệnh.

Minh Hà trấn thủ phía đông, ngồi trên Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, sau lưng có biển máu cuồn cuộn, dùng đại pháp lực trấn áp địa mạch.

Trấn Nguyên Tử trấn thủ phía tây, Địa Thư là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hơn nữa lại là vật giỏi trấn áp địa mạch nhất.

Tây Vương Mẫu trấn thủ phía bắc, linh bảo lấy ra là một chiếc gương tròn, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Lâm Huyền đã cho bà lúc trước.

Mà Huyền Lang trấn thủ phía nam, Lạc Bảo Kim Tiền vỗ đôi cánh bay lượn.

Huyền Lang ngày nay đã là thân Chuẩn Thánh, Thương Minh phát triển, thương đạo lan rộng, khiến thực lực của hắn tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng, khí vận trên Lạc Bảo Kim Tiền càng thêm nồng đậm phi thường, vô cùng bất phàm!

Về phần Lâm Huyền, hắn trấn giữ trên tổ địa Quy tộc, thứ hắn ổn định là tổ mạch của tổ địa Quy tộc!

Rất nhanh, địa mạch Đông Hải đã được ổn định.

La Hầu ở trên tầng mây của tổ địa Quy tộc, tay cầm Thí Thần Thương, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, trông đặc biệt lạnh lùng và tuấn tú.

Người có tiếng, cây có bóng.

Huống hồ La Hầu trước đó đã đánh nhau với Hồng Quân một trận mà không chết, ai dám đi trêu chọc hắn?

Ngay lúc Hồng Quân chuẩn bị có động tác.

Đột nhiên trong Thái Âm tinh, bóng dáng Nguyệt Quế hiện ra, chiếu rọi trong Hồng Hoang.

Từ trong Thái Âm tinh, bước ra một vị phu nhân.

Vị phu nhân đó mặc một bộ cung phục màu trắng, đoan trang điển nhã, trông khí chất phi phàm.

Đương nhiên khí thế trên người cũng cực kỳ mạnh.

Sau đó, dưới Bắc Hải, cũng có bóng người lay động, chỉ là cuối cùng vẫn không nổi lên khỏi Bắc Hải.

Giây phút này, Hồng Quân vốn đang rục rịch, đã dừng bước.

Cùng lúc đó, một phần nhỏ phía đông Quy đảo, chiếm khoảng một phần mười diện tích của Quy đảo, đã tách ra, bay về phía 'mặt trời' kia.

Sau đó, vầng thái dương nhỏ đó cũng lặn vào không gian, hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Vọng Thư hành lễ với tổ địa Quy tộc, quay người liền rời đi, không làm phiền nhiều.

Rất nhanh, tổ địa Quy tộc lại khôi phục sự yên tĩnh, lại một lần nữa ẩn đi thân hình.

Đông Hải cũng khôi phục sự yên tĩnh.

Tất cả những điều này, xảy ra rất nhanh, kết thúc cũng rất nhanh.

Nếu không phải vừa rồi tận mắt nhìn thấy, mọi người căn bản không dám tin chuyện vừa xảy ra.

"Từ hôm nay trở đi, tất cả thành viên Thương Minh, đều có thể tiến vào Diễn Thiên Châu." Lời của Hắc Bào Minh chủ vừa dứt, trên cánh tay của tất cả người Thương Minh, liền xuất hiện một mảng phù văn màu vàng, rất nhanh lại biến mất không thấy.

Người của Thương Minh, tuy đa số là Quy tộc, nhưng không phải tất cả tộc nhân Quy tộc đều thuộc về Thương Minh.

Ở Quy tộc, cũng chỉ có những người xuất sắc mới có thể tiến vào

Thương Minh trở thành thương nhân của Thương Minh.

Đồng thời, qua bao nhiêu năm, trong Thương Minh cũng đã tích lũy không ít thiên kiêu của các tộc.

Sau khi lời của Hắc Bào Minh chủ vừa dứt, thân hình của tất cả mọi người liền lóe lên.

Đợi họ mở mắt lần nữa, đã rơi vào một môi trường xa lạ.

Hoặc có thể nói, là rơi vào bên trong một phương thế giới.

Phương thế giới này, núi sông, sông ngòi, các loại sinh linh nhỏ bé... tất cả mọi thứ, đều đang thể hiện sức sống nơi đây.

"Nơi này, không phải thế giới Hồng Hoang, ta ở đây không cảm nhận được bất kỳ quy tắc Hồng Hoang nào!" La Hầu kinh ngạc nói.

Cho dù thực lực đã đến bước này của hắn, cũng bị cảnh này làm cho kinh ngạc.

"Minh chủ từng nói, Diễn Thiên Châu là do một phương đại thế giới tàn phá chế tạo ra.

Phương thế giới này, e rằng chỉ nhỏ hơn Hồng Hoang một chút thôi!

Hơn nữa, linh khí các thứ cũng không kém Hồng Hoang, đây...

đây sau này là nơi đóng quân của Thương Minh?" Trấn Nguyên Tử khó tin.

Lúc này, mọi người lại nhìn về phía trước, liền phát hiện phần vừa mới tách ra từ tổ địa Quy tộc đã rơi vào trung tâm của phương thế giới này, hơn nữa trong thế giới này không ngừng có địa mạch cuộn trào hướng về hòn đảo nhỏ đó.

Rất nhanh, hòn đảo nhỏ đó bắt đầu không ngừng phình to, không ngừng mở rộng.

Mười lần!

Trăm lần!

Lớn hơn rất nhiều so với Quy đảo trước kia.

Hơn nữa, vì địa mạch hội tụ, linh khí trên hòn đảo nhỏ đó cũng vô cùng kinh người.

Có thể sánh ngang với Tử Tiêu Cung năm xưa!

"Phương thế giới này, tên là Diễn Thiên Giới, Thiên Đạo của nó đã bị xóa bỏ, nên đã bị tàn khuyết.

Phương thế giới này, có linh khí, nhưng không thể sinh ra linh vật cao cấp, cho dù là sinh linh, cũng không thể tu hành, thậm chí là không thể khai mở linh trí." Hắc Bào Minh chủ phiêu nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Diễn Thiên Châu đã bị luyện hóa, tất cả bí ẩn tự nhiên đã bị thấu tỏ.

Lúc này, La Hầu đột nhiên nhìn về phía Hắc Bào Minh chủ, lên tiếng nói: "Minh chủ, Diễn Thiên Châu là Hỗn Độn Linh Bảo, được luyện chế từ một thế giới tàn phá, vậy có phải nói rằng, còn có rất nhiều đại thế giới khác nhau?

Thậm chí... có những thế giới không yếu hơn Hồng Hoang?" La Hầu có lĩnh ngộ về đạo sâu sắc nhất, cũng là người đầu tiên phát hiện ra vấn đề mấu chốt nhất.

Chương 106

Giây phút này, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Hồng Hoang, không phải là duy nhất!

Diễn Thiên Châu này, chính là chứng cứ.

"Tin tức này, tạm thời không bán!" Hắc Bào Minh chủ nói.

La Hầu chỉ có thể thôi.

Mọi người dường như đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng cũng kìm nén sự kích động trong lòng.

"Mọi thứ của Thương Minh, vẫn vận hành như cũ, trong cơ thể các ngươi ta đã khắc ấn ký Diễn Thiên Châu, nếu gặp nguy hiểm ở Hồng Hoang, có thể trong nháy mắt quay về Diễn Thiên Châu, cho dù là Chuẩn Thánh cũng không thể ngăn cản." Nói xong câu này, thân hình Hắc Bào Minh chủ tan biến.

Đối với hành vi đến không ảnh đi không tung của hắn, mọi người đã sớm quen rồi.

Còn lại các trưởng lão và Huyền Lang, bắt đầu xây dựng quy tắc và chế độ liên quan của Thương Minh.

La Hầu không có hứng thú này, quay người liền đi thăm dò Diễn Thiên Giới.

Có người hỏi Huyền Tùng sao không ở đây, không phải Lâm Huyền không mang Huyền Tùng đi.

Mà là Lâm Huyền nhất thời không tìm thấy tung tích của Huyền Tùng.

Tên này, không biết tu tập pháp môn che giấu thế nào, ngay cả hắn

cũng tạm thời bị che mắt.

Nhưng Lâm Huyền biết, bản thể của Huyền Tùng không ở Thương Minh, nhưng cũng có phân thân ở đó, nên không cố ý đi tìm.

"Trời đất ơi, sư tôn ra tay lớn thật!

Diễn Thiên Châu, đại thế giới.

Ta phải nhanh chóng để bản thể của mình quay về." Một thương nhân Ngân Văn đang trốn trong đám người nghĩ thầm.

Rất nhanh, ngàn năm trôi qua.

Dị động trên tổ địa Quy tộc đã qua đi ngàn năm.

Nhưng Thương Minh, lại không còn bất kỳ động tĩnh nào.

"Bệ hạ, từ sau biến cố ngàn năm trước, người của Thương Minh đều đã biến mất, cho dù là Trấn Nguyên Tử và những người khác, cũng không còn bất kỳ tung tích nào." Trong Thiên Đình có người bẩm báo.

"Lui xuống đi!" Đế Tuấn phất phất tay, nhíu mày.

Ngàn năm, mọi người đều đang thăm dò tin tức của Thương Minh, tất cả đều thất bại.

Hơn nữa ngàn năm này, có vẻ đặc biệt bình tĩnh, Vu tộc hiếu chiến, cũng không còn cuồng bạo như vậy, ngoài việc săn bắn bình thường, không còn khơi mào bất kỳ cuộc chiến nào.

"Bệ hạ, chuyện mà Đạo Tổ đã nói, ta nghĩ Thiên Đình chúng ta nên chuẩn bị một chút." Bạch Trạch lên tiếng.

Không lâu trước, Hồng Quân gọi Đế Tuấn đến bàn chuyện.

Nói muốn hứa gả Hi Hòa và Thường Hi ở Thái Âm tinh cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn đương nhiên đồng ý.

Sức mạnh mà Thái Âm tinh thể hiện trước đó mạnh đến mức nào, mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Hai vị Hi Hòa và Thường Hi đều là đại năng Chuẩn Thánh.

Mà vị tiền bối tên Vọng Thư kia, càng là nhân vật cùng thời với Đạo Tổ, thực lực cực mạnh.

Cho dù chưa đến vị Thánh nhân cũng không kém bao xa.

Nếu có thể liên hôn, sẽ giúp đỡ Thiên Đình rất lớn.

Cho dù Hồng Quân đưa ra một số yêu cầu, Đế Tuấn đều đồng ý.

Ban đầu Đế Tuấn muốn cùng Thái Nhất mỗi người cưới một vị nữ thần Thái Âm.

Nhưng Thái Nhất tỏ ý mình chỉ muốn bế quan tu hành sớm ngày tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ, phụ nữ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tu hành của hắn.

Vì vậy, Đế Tuấn quyết định một mình cưới hai vị nữ thần.

"Vậy thì đến Thái Âm tinh hạ sính đi!

Nhớ phải chú ý nghi trượng.

Oa Hoàng nắm giữ thần khí nhân duyên Hồng Tú Cầu, lần này hạ sính để Oa Hoàng đi một chuyến." Trên núi Côn Luân.

"Lão sư, trong Hồng Hoang lại xuất hiện tung tích của người Thương Minh, Trấn Nguyên Tử và những người khác đã quay về Hồng Hoang.

Con phái đồng tử đi mời, nhưng Trấn Nguyên Tử từ chối, không chỉ Trấn Nguyên Tử từ chối, Minh Hà, Tây Vương Mẫu đều từ chối đến gặp ngài..." Lão Tử nhỏ giọng nói.

Hồng Quân nghe vậy cũng không nổi giận.

Cũng chỉ trầm ngâm một lát.

Lúc này, trong Hồng Hoang.

"Ta nghe nói trong Hồng Hoang, lại xuất hiện tung tích của thương nhân Thương Minh, không ngờ là thật.

Hiện nay Đạo Tổ đã hạ lệnh tuyệt sát Thương Minh, không ngờ vận khí của ta tốt như vậy, lại có thể gặp được một thương nhân Kim Văn, ngươi ngoan ngoãn giao hết đồ tốt trên người ra, ta sẽ cho ngươi một cái toàn thây!" Lúc này, trong một ngọn núi lớn ở Hồng Hoang.

Một trung niên áo xanh đang hứng thú nhìn thương nhân Kim Văn trước mặt.

Trung niên áo xanh này, tên là Sùng Lễ, là con trùng đầu tiên sau khi khai thiên.

Từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, đã là thân Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên, lúc này thương nhân Kim Văn lại cười một cách thờ ơ.

"Vị tiền bối này, những kẻ động thủ với Thương Minh của ta, đều không có kết cục tốt đẹp, ngài đã suy nghĩ kỹ chưa?".

"Dưới trướng Đạo Tổ mới là chính thống của Hồng Hoang, Hồng Hoang còn có chỗ cho các ngươi dung thân sao?" Sùng Lễ cười lạnh một tiếng, một tay vươn ra.

Để đảm bảo an toàn, hắn còn bố trí một số trận pháp phong cấm xung quanh, thậm chí còn tế ra một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cấm cố không gian này.

Nếu có thể bắt giữ hoặc giết chết một thương nhân Kim Văn, chắc chắn sẽ được Đạo Tổ ban thưởng.

Nhưng còn chưa đợi bàn tay đó hạ xuống, khóe miệng thương

nhân Kim Văn đã nở một nụ cười, thân hình lại biến mất không thấy.

“Sao có thể!!” Sùng Lễ lập tức kinh hãi...

“Ầm ầm!!” Ngay lúc một số người ở Hồng Hoang đang truy sát thương nhân Thương Minh, đột nhiên trên bầu trời, có kim quang lóe lên.

Tiếp đó, một đóa kim vân phiêu phù hiện ra.

“Hôm nay Thương Minh lập nên Bảng Xếp Hạng Hồng Hoang, để chư vị tra duyệt.” Trên kim vân, là đại chưởng quỹ của Thương Minh, Huyền Lang.

Huyền Lang ngày nay, đã tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

“Bảng Xếp Hạng Hồng Hoang, là thứ gì?” “Bây giờ Thiên Đạo bị phong ấn, Thương Minh đã không còn kiêng dè gì sao?

Chuyện này Đạo Tổ cũng không quản sao?” Tuy nhiên những người này không biết, không phải Hồng Quân không muốn quản, mà là quản không được.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được, đã sắp rồi.

Bàn Cổ chung quy đã chết, cho dù trong trái tim còn sót lại một ít sức mạnh, nhưng những sức mạnh này cũng có ngày cạn kiệt.

Không bao lâu nữa, Thiên Đạo sẽ từ từ thoát khỏi sự trói buộc.

Hơn nữa, hắn cũng có thể nghĩ cách để mưu đồ chiến loạn Hồng Hoang, dẫn động sức mạnh của lượng kiếp, giúp Thiên Đạo giải phong!

Tạm thời đừng ép Thương Minh chó cùng rứt giậu.

Cho dù lúc này hắn có năng lực trấn phong La Hầu, nhưng cái giá phải trả quá lớn, nếu La Hầu chó cùng rứt giậu, sẽ được không bù mất!

Cứ xem Thương Minh muốn làm gì.

"Hoa" Ngay lúc này, bên trời xuất hiện một bảng danh sách.

Bảng danh sách đó dài không biết mấy ngàn dặm, trên đó có chữ phù màu vàng xuất hiện, hiện ra hình dạng của đại đạo.

"Bảng Cường Giả Hồng Hoang - Bảng Chuẩn Thánh?" Rất nhiều sinh linh nhìn thấy chữ trên đó.

"Bảng Chuẩn Thánh hạng nhất, La Hầu (Chuẩn Thánh viên mãn)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng hai, Bắc Hải Huyền Quy (Chuẩn Thánh viên mãn)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng ba, Vọng Thư (Chuẩn Thánh đỉnh phong)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng tư, Huyền Đạo Nhân (Chuẩn Thánh trung kỳ)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng năm, Lão Tử (Chuẩn Thánh trung kỳ)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng sáu, Thái Nhất (Chuẩn Thánh trung kỳ)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng bảy, Đế Giang (Chuẩn Thánh trung kỳ)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng tám, Chúc Cửu Âm (Chuẩn Thánh trung kỳ)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng chín, Đế Tuấn (Chuẩn Thánh trung kỳ)" "Bảng Chuẩn Thánh hạng mười, Thông Thiên (Chuẩn Thánh trung kỳ)" Bảng danh sách này, tổng cộng liệt kê một trăm ba mươi tư vị Chuẩn Thánh của Hồng Hoang.

Gần như đã liệt kê tất cả Chuẩn Thánh của Hồng Hoang vào trong đó.

Bảng danh sách xuất hiện, lập tức gây ra một trận xôn xao.

"Ma Tổ đứng đầu Chuẩn Thánh, xứng đáng không hổ thẹn, nhưng Bắc Hải Huyền Quy là ai?

Lại còn cao hơn cả Vọng Thư tiền bối, xếp hạng hai?" "Huyền Đạo Nhân của Thương Minh lại chỉ đứng sau Vọng Thư tiền bối, xếp hạng tư." "Yêu Hoàng Đế Tuấn lại chỉ xếp hạng chín?" "Tam Thanh Nguyên Thủy nổi danh lừng lẫy, ngay cả hạng mười cũng không vào

được?" Trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh nhìn bảng danh sách đều nghị luận sôi nổi.

Đối với xếp hạng trên đó, có người công nhận cũng có người không công nhận.

Đương nhiên, những người đứng đầu bảng danh sách, càng có nhiều người không công nhận thứ hạng này.

Rốt cuộc bọn họ ai mà không phải là thiên kiêu đỉnh cấp, tiên thiên thần thánh.

Chương 107

Những tồn tại sống trước bọn họ một thời đại đứng trên họ thì thôi.

Người cùng thế hệ, bọn họ phục ai?

Thực ra Đế Tuấn vẫn ổn, hắn từ trước đến nay không cho rằng mình là một kẻ chỉ biết đánh đấm, mà là một nhà mưu lược thành công.

Đối với bảng danh sách này, hắn vẫn khá công nhận.

Chỉ là đứng dưới Chúc Cửu Âm và Đế Giang, hắn cũng cảm thấy không có mặt mũi.

Ít nhất, Thái Nhất mạnh hơn cả hai người họ!

Cũng coi như là gỡ gạc lại một bàn cho Thiên Đình.

"Bảng danh sách này, rốt cuộc là ai lập?

Tính công bằng trong đó, lại cao đến đâu?

Theo lời tiểu muội, chủ của Thương Minh là tồn tại cấp Thánh nhân, đáng lẽ không nên có trong bảng này!" Trên núi Bất Chu, Phục Hy lẩm bẩm.

Hắn ở vị trí thứ hai mươi lăm trong bảng danh sách này, thứ hạng này, Phục Hy cũng không nghĩ đến tranh giành gì.

"Thương Minh dám lập bảng danh sách này, tuyệt đối là có căn cứ.

Nhưng bảng danh sách là do Thương Minh lập, vậy Thương Minh có giở trò trong đó cũng không chừng." Nữ Oa nói.

Nàng xếp hạng mười một trên bảng danh sách, chỉ dưới Thông

Thiên.

Rất nhiều người đều đồn rằng Nữ Oa trong Lục Thánh chỉ có thể áp chế được hai người Tây phương, điều này quả thực là thật.

Nhưng đó là xếp hạng thực lực sau khi thành Thánh.

Hơn nữa nguyên nhân chủ yếu nhất là, Nữ Oa mới trảm hai thi đã nặn đất tạo người thành Thánh, thời gian thành Thánh sớm nhất, tự nhiên không thể so sánh với Tam Thanh.

Thiên tư của Nữ Oa cực cao, trong số các Chuẩn Thánh cũng rất mạnh.

Nếu nói sau khi lập bảng danh sách này ai tức giận nhất, thì không ai khác ngoài Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy trong Tam Thanh, được coi là người có tâm khí cao nhất.

Kết quả chỉ xếp hạng mười hai.

Dưới Lão Tử thì thôi, ngay cả Đế Tuấn và những người khác, thậm chí cả tam đệ của mình cũng ở trên hắn?

Nguyên Thủy sao có thể nhịn được?

"Bảng này của Thương Minh, tuyệt đối không công bằng, ta tay cầm chí bảo Bàn Cổ Phiên, lại là do nguyên thần Phụ Thần hóa thành, sao có thể chỉ xếp hạng mười hai?" "Nhị ca, ta chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận có thể chiến bốn tồn tại cùng cấp, cũng chỉ xếp hạng mười... bảng danh sách này chưa chắc đã thật." Thông Thiên khuyên nhủ.

"Câm miệng!" Nguyên Thủy tức giận nói.

Người khác ở trước mặt hắn thực ra còn ổn, Thông Thiên ở trước hắn, hắn nhịn không nổi.

Thông Thiên không dám nói thêm.

“Lão sư, tính công bằng của bảng danh sách này như thế nào?

Hồng Hoang thật sự có Bắc Hải Huyền Quy?” Lão Tử hỏi.

“Bảng này chắc hẳn là công bằng, Hồng Hoang quả thực có Bắc Hải Huyền Quy.” Nghe câu trả lời khẳng định của Hồng Quân, mặt Nguyên Thủy càng đen hơn.

Hồng Quân cũng không giải thích nhiều.

Những người đứng trước Nguyên Thủy, quả thực đều mạnh hơn hắn, đây là sự thật.

Đế Tuấn và Đế Giang, có khí vận tương trợ, có được thứ hạng này là bình thường.

Huyền Đạo Nhân đó có thể đỡ được một kích của mình, xếp hạng tư cũng là có tư cách.

Về phần Thái Nhất, đó là một yêu nghiệt, từng khiến Hồng Quân cũng phải dè chừng thiên tư của hắn.

Nếu hắn tu tập Trảm Thi Chứng Đạo, e rằng đã sớm vượt qua Lão Tử.

Còn có Chúc Cửu Âm kia, rất có thể là do tu tập Di La Tâm Kinh.

Chỉ là Hồng Quân rất tò mò, Thương Minh đưa ra một bảng danh sách như vậy để làm gì?

Đối với Thương Minh hình như cũng không có tác dụng gì lớn!

Còn nữa, trên bảng danh sách này không có Minh chủ Thương Minh, là do Minh chủ đó nằm trong bảng Chuẩn Thánh này, hay là...

Nếu là vế sau, thì không ổn rồi!

Chỉ là, không đợi Hồng Quân nghĩ nhiều, tiếp đó là Bảng Đại La

Kim Tiên, Bảng Thái Ất Kim Tiên, Bảng Kim Tiên...

đợi một loạt bảng danh sách đều xuất hiện.

Gần như bao quát tất cả sinh linh Hồng Hoang.

"Bảng Đại La Kim Tiên hạng nhất, Huyền Tùng (Đại La đỉnh phong)!" "Bảng Đại La Kim Tiên hạng hai, Lục Nhĩ Mi Hầu (Đại La hậu kỳ)!" "Bảng Đại La Kim Tiên hạng ba, Xa Bỉ Thi (Đại La viên mãn)!" "Bảng Đại La Kim Tiên hạng tư, Huyền Minh (Đại La viên mãn)!" "Bảng Đại La Kim Tiên hạng năm, Anh Chiêu (Đại La viên mãn)!" "..." Bảng danh sách này vừa ra, mọi người lại ngây người.

"Đây...

Đại La Kim Tiên viên mãn, phải mạnh hơn đỉnh phong và hậu kỳ chứ!" "Huyền Tùng và Lục Nhĩ trên bảng danh sách là sao?" "Hai người này, lại áp chế được cả Tổ Vu!" Bảng danh sách của Thương Minh có vấn đề?

Đây là phản ứng đầu tiên của mọi người.

Thập Nhị Tổ Vu, hiện tại chỉ còn hai người chưa thành Chuẩn Thánh, chiến lực của Tổ Vu cũng là công nhận mạnh mẽ.

Kết quả có người còn mạnh hơn?

Nhưng rất nhanh Huyền Lang lên tiếng.

"Các bảng danh sách ở đây, đều là xếp hạng dựa trên thực lực tổng hợp, không liên quan đến cảnh giới!" "Hòa" Các sinh linh Hồng Hoang, càng thêm sôi sục.

Thực lực tổng hợp.

Lục Nhĩ đó với thân phận Đại La Kim Tiên, có thể đánh bại Đại La viên mãn?

Thật là vô lý đến mức mở cửa cho vô lý, vô lý đến nhà rồi.

Trong Thiên Đình, sắc mặt của mọi người cũng có chút kỳ quái.

Lục Nhĩ đang ở bên cạnh bọn họ!

Rất nhiều sinh linh Thiên Đình đều nhìn Lục Nhĩ.

"Thần Viên tướng quân, ta xem bảng danh sách này, ngươi xếp trên ta một bậc, không biết ta có thể thỉnh giáo ngươi một hai không?" Anh Chiêu cười nói.

Thực ra cũng không có ý tốt gì.

Hắn là nguyên lão của Thiên Đình, là một trong Thập Đại Yêu Thần, lại là người xếp hạng hai trong Thập Đại Yêu Thần. (Bạch Trạch đã tấn thăng Chuẩn Thánh.) Hắn sao có thể để mình bị Lục Nhĩ áp chế?

"Anh Chiêu, xếp hạng này không nhất định chính xác, ngươi một Đại La viên mãn đối đầu với Lục Nhĩ, không hợp lý." Thương Dương khuyên nhủ.

Dù sao Lục Nhĩ cũng là Yêu tướng dưới trướng của nàng, dù thế nào cũng phải bảo vệ, nếu không sau này ai còn phục nàng?

"Bệ hạ, chúng ta hiện tại đều không biết bảng danh sách này rốt cuộc có chính xác không, hiện tại có cơ hội có thể nghiệm chứng một chút..." Anh Chiêu nhìn về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn cũng có chút hứng thú.

"Nếu ta đánh bại Anh Chiêu Yêu Thần, ta muốn một vị trí Yêu Thần." Lục Nhĩ giơ tay.

"Được!" Đế Tuấn cười lớn.

Hắn biết Lục Nhĩ kiêu ngạo, nhưng không sao.

Lục Nhĩ càng thiên tài, đối với Thiên Đình càng là chuyện tốt.

Lục Nhĩ nếu có thể đánh bại Anh Chiêu, chứng tỏ thiên tư cực mạnh, cho dù hứa hẹn một vị trí Yêu Thần thì có sao?

Thiên Đình của hắn không phải cũng là kẻ yếu thua kẻ mạnh?

Lục Nhĩ nếu chiến thắng Anh Chiêu, đủ để phục chúng!

"Vậy chúng ta đánh một trận!" Anh Chiêu đưa tay ra, một cây trường thương thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo liền xuất hiện trong tay hắn, chiến ý ngút trời.

Mà trong tay Lục Nhĩ cũng xuất hiện cây gậy sắt đó.

"Hồ Tùng, ngươi nghĩ ai có thể thắng?" Bạch Trạch hỏi.

"Cái này thuộc hạ không nhìn ra, nhưng ta nghĩ, vẫn là Anh Chiêu Yêu Thần có cơ hội thắng lớn hơn.

Dù sao cũng cao hơn hai tiểu cảnh giới, không dễ dàng vượt qua như vậy." Huyền Tùng nói.

"Ngươi à!

Nhãn lực còn phải luyện thêm.

Chương 108

Lục Nhĩ đó từ khi vào Thiên Đình, ta vẫn luôn quan sát, hắn tuy nói rất kiêu ngạo bất tuân, nhưng là có bản lĩnh thật sự, mỗi lần nhận nhiệm vụ, đều hoàn thành cực kỳ viên mãn, lần trước bị vây giết còn phản sát mấy tên Đại Vu, hắn sẽ không làm chuyện không chuẩn bị, Anh Chiêu lần này thua rồi!" Bạch Trạch trầm giọng nói.

Trong mắt Huyền Tùng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên, đây đều là hắn giả vờ.

Hắn biết đây là Bạch Trạch coi mình như cánh tay đắc lực, nên mới dạy bảo mình.

Nhưng bản thân Huyền Tùng đã biết, Lục Nhĩ chắc chắn có thể đánh thắng Anh Chiêu, chỉ là không biết bao nhiêu chiêu mà thôi.

Dù sao sư đệ của Huyền Tùng hắn, có thể kém đến đâu?

Chỉ là hắn cũng có chút áp lực, mình không thể để Lục Nhĩ vượt qua, nếu không sẽ mất mặt lắm.

Còn nữa, sư tôn của mình tình hình thế nào, sao lại đưa mình lên bảng?

Còn là hạng nhất?

Mẹ nó... thôi vậy, là sư tôn ruột, không thể mắng.

Chủ yếu là Huyền Tùng biết sư tôn của mình không gì không làm được, nếu thật sự để người biết mình mắng người, vậy hắn e rằng sẽ xong đời...

Ừm!

Sau này phải cẩu sâu hơn một chút.

“Tiểu muội, muội có cảm thấy, cái tên Huyền Tùng này có chút quen tai không!

Ta nhớ không lầm, đồ đệ của Huyền Đạo hữu, tên là Huyền Tùng mà!” Phục Hy nói, cũng đang quan sát đại chiến Thiên Đình.

Nữ Oa cũng hồi thần lại, trí nhớ của họ, đương nhiên là mạnh.

Sau đó Nữ Oa lại cười cười: “Đại ca, điều này không thể nào, Huyền Tùng đó chúng ta lại không phải chưa từng gặp, Huyền Tùng đó từng ra tay lúc Đông Vương Công tập kích Phương Trượng đảo, mượn sức mạnh của trận pháp phát huy ra uy năng không nhỏ, nhưng cảnh giới của hắn không mạnh.” Phục Hy cảm thấy Nữ Oa nói cũng có lý.

Hơn nữa chuyện ở tầng Đại La, họ thực ra cũng không quan tâm, không cùng một đẳng cấp.

Bây giờ quan tâm đến cuộc tranh đấu của Lục Nhĩ và Anh Chiêu, cũng là muốn xem bảng danh sách đó có công bằng không mà thôi.

Lúc này, Lục Nhĩ đã đối đầu với Anh Chiêu mấy chiêu.

Anh Chiêu ban đầu còn coi thường Lục Nhĩ, kết quả bị ăn một gậy, chịu thiệt.

Hiện tại Anh Chiêu đã hiện ra chân thân là thân ngựa mặt người, toàn thân đều mang vằn hổ.

Linh bảo trường thương đó cũng quấn quanh thân hắn, không ngừng bộc phát ra uy năng cực mạnh hướng về Lục Nhĩ.

Mà Lục Nhĩ cũng gầm lên một tiếng, hóa thành một con vượn khổng lồ, cây gậy trong tay múa cực kỳ uy phong, tạm thời không thấy có dấu hiệu yếu thế.

Nhìn thấy cảnh này, rất nhiều Yêu tộc đều kinh ngạc.

Đại đa số Yêu tộc đều không tin Lục Nhĩ có thể chống lại Anh Chiêu, càng có người cá cược Lục Nhĩ mấy chiêu sẽ bại.

Kết quả bây giờ nhìn ngây người.

Cái gì vậy, Lục Nhĩ lại mạnh như vậy?

Ngay cả Thương Dương cũng ngây người.

Là thuộc hạ của mình, nàng thật không biết Lục Nhĩ lại có thể đánh như vậy!

Cũng không biết đã đánh bao nhiêu chiêu, nếu không phải Đế Tuấn sớm bố trí đại trận, cả Thiên Đình đều có khả năng bị ảnh hưởng.

Nhìn hiện trường hai người đánh nhau, hắn cũng âm thầm kinh hãi.

Nhưng nhiều hơn là vui mừng, một Lục Nhĩ tốt, quả thực là mạnh mẽ!

"Anh Chiêu Yêu Thần, ngươi chỉ có mấy chiêu này thôi sao?" Lục Nhĩ đẩy lùi Anh Chiêu.

Mà Anh Chiêu lúc này cũng tức giận không thôi.

Con khỉ này sức lực thật lớn.

Nếu phải hình dung, e rằng có thể sánh với Chuẩn Thánh, còn lớn hơn cả sức của mình.

Hơn nữa con khỉ này rất tà môn, trên người có một cỗ hắc khí quấn quanh, dường như có thể xâm nhiễm tâm linh của mình.

Con khỉ càng đánh càng hăng, mà mình lại càng ngày càng mệt mỏi.

Trận chiến này, hắn không thể thua!

"Gầm!" Anh Chiêu gầm lên một tiếng, xung quanh thân có ngọn

lửa màu đỏ tím quấn quanh, hướng về Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ không né không tránh, miệng của Anh Chiêu trực tiếp cắn vào cánh tay của hắn, một lượng lớn máu tươi chảy xuống.

Mà ngay lúc này, trong mắt Lục Nhĩ lóe lên một tia hung ác, với tốc độ cực nhanh hạ cây gậy trong tay xuống đầu Anh Chiêu.

Anh Chiêu lập tức kinh hãi!

"Dừng tay!" May mà Đế Tuấn kịp thời ra tay, đỡ lấy cây gậy đó.

Mà Lục Nhĩ và Anh Chiêu, đều khôi phục lại hình dạng bình thường.

"Ta thua rồi!" Anh Chiêu chán nản nói, không nhận thua nữa không được.

Hắn biết, vừa rồi cây gậy đó nếu thật sự đập vào đầu mình, vậy mình e rằng sẽ chết tại chỗ!

"Đây là Bát Chuyển Kim Đan mà Lão Tử đạo hữu cho ta, hiệu dụng tuy không bằng Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng để vết thương của ngươi lành lại, vẫn có thể." Đế Tuấn cười nói đưa một viên đan dược cho Lục Nhĩ.

"Tạ bệ hạ." Lục Nhĩ hành lễ, cũng không khách khí, trực tiếp nuốt kim đan.

Sau đó vết thương của hắn liền khỏi hẳn.

Khí thế lại tăng thêm một chút.

Đế Tuấn nói là để chữa thương, nhưng Bát Chuyển Kim Đan đã cực kỳ khó có được, đối với cảnh giới Đại La có công hiệu cực tốt, thậm chí cả Chuẩn Thánh cũng dùng được, nếu không phải Lục Nhĩ biểu hiện tốt, hắn cũng không muốn lấy ra làm phần thưởng.

"Đại ca, vị trí Yêu Thần mà huynh đã hứa, nhớ cho tiểu Lục Nhĩ

này!" Thái Nhất lớn tiếng gọi.

"Nhớ, ta nhớ!" Đế Tuấn cười cười.

Hắn đối với đệ đệ này của mình rất hiểu rõ.

Thái Nhất chưa bao giờ tham gia vào chuyện của Thiên Đình.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện nói chuyện, rất có thể là rất tán thưởng Lục Nhĩ.

"Sau này, Thần Viên tướng quân chính là Yêu Thần thứ mười một của Thiên Đình ta, sau này chỉ thuộc về Đông Hoàng, cho dù là ta cũng không có quyền điều động." Đế Tuấn lớn tiếng nói.

Hắn là Yêu Đế, lời nói chính là pháp chỉ của Thiên Đình.

"Tạ bệ hạ!" Lục Nhĩ lại hành lễ.

"Tiểu Lục nhi, sau này ngươi theo ta, ta bảo kê ngươi, sau này ai dám bắt nạt ngươi, ta sẽ giúp ngươi đánh lại." Thái Nhất đi lên vỗ vỗ vai Lục Nhĩ.

Đối với Đông Hoàng Thái Nhất, Lục Nhĩ có cảm tình tốt, vị điện hạ này tâm tư đơn thuần, chưa bao giờ có tính toán phức tạp.

Theo hắn hẳn là không tồi.

"Tên nhóc này, vừa nhìn đã biết chưa dùng hết sức." Huyền Tùng thầm nghĩ trong lòng.

Tuy Lục Nhĩ biểu hiện đã rất mạnh mẽ, nhưng Huyền Tùng biết tính cách của sư tôn nhà mình, phàm việc gì cũng giữ lại một tay, sư đệ này không thể không biết.

Chậc chậc!

Sư đệ nếu hỏa lực toàn khai, sẽ mạnh đến đâu đây!

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của Huyền Tùng, Lục Nhĩ hung

hăng lườm hắn một cái.

Thực ra Lục Nhĩ cũng không muốn phô trương như vậy.

Nhưng trong Thiên Đình kẻ yếu thua kẻ mạnh, ngươi mạnh thì ngươi có thể nhận được nhiều tài nguyên hơn, quan trọng nhất là bảng danh sách này đã phơi bày mình ra rồi, còn có thể giấu được bao lâu?

Dứt khoát cứ bộc lộ một ít.

Chỉ là, điều khiến Lục Nhĩ tò mò là, người đứng đầu bảng danh sách này là ai?

Huyền Tùng?

Hắn bất giác nghĩ đến vị sư huynh chưa từng gặp mặt của mình... sau này nhất định phải so tài một phen!

"Nói như vậy, xếp hạng của bảng danh sách đó, là thật!?" Bạch Trạch nói đầy ẩn ý.

"Xem tiếp đã!" Đế Tuấn nhìn về phía mấy bảng danh sách.

"Tin lớn, tin tức động trời, vừa rồi trong Thiên Đình xảy ra đại chiến, Lục Nhĩ và Anh Chiêu đánh nhau, Anh Chiêu thua rồi!!" Hồng Hoang tuy lớn, nhưng tin tức truyền đi cực nhanh.

Chúng sinh nghe được tin tức này, cũng là một trận kinh ngạc.

Chương 109

Điều này dường như càng chứng thực thêm tính chân thực của bảng danh sách.

Tây phương.

"Thương Minh xuất hiện, Hồng Hoang kinh biến.

Hơn nữa ta cảm thấy lời nói của chủ Thương Minh có khả năng là thật." Tiếp Dẫn rất nghiêm túc.

"Sư huynh, hai chúng ta trên bảng Chuẩn Thánh đã xếp hạng ngoài ba mươi rồi, Đại La của Tây phương một người cũng không vào được top một trăm, Thái Ất, Kim Tiên thì càng không cần phải nói.

Tây phương chúng ta... kém cỏi đến vậy sao?" Chuẩn Đề như thể bị đả kích gì đó.

Nền tảng của Tây phương, đều là do họ từng chút một tích lũy lại.

So với Đông phương.

Thôi vậy, mẹ nó căn bản không có bất kỳ khả năng so sánh nào.

Người so với người tức chết người.

Điều này còn làm sao để Tây phương lớn mạnh?

"Sư đệ đừng hoảng, bảng danh sách này xuất hiện, chính là một cơ hội.

Tên của các bảng danh sách chúng ta đều ghi nhớ kỹ, đây đều là những người có duyên với Tây phương chúng ta, mục tiêu của chúng ta bây giờ đã rõ ràng, nhất định phải cảm hóa những người này gia nhập Tây phương chúng ta.

Nữa là, nhất định phải có quan hệ tốt với Thương Minh, nhất định

phải lấy được pháp môn chấn hưng Tây phương!" Nói đến đây, Tiếp Dẫn đau lòng tột độ.

Trước đó chủ Thương Minh nói muốn bán bí tịch đó cho họ, họ còn không biết điều.

Bây giờ nghĩ lại, thật muốn tự tát mình hai cái.

Chuẩn Đề nghe vậy lập tức phấn chấn lại.

"Đúng, đây đều là những người có duyên của chúng ta, chúng ta nhất định phải nắm bắt cơ hội, dẫn họ đi đến chính đồ!!" Hai người Tây phương từ trước đến nay không biết xấu hổ, kiên trì bất khuất, không có gì có thể đánh bại họ!

Họ lại càng quen với việc đầu cơ trục lợi, lại có ý định từ trong bảng danh sách, để mưu cầu lợi ích lớn.

"Mất mặt quá, Vu tộc chúng ta thiên phú dị bẩm, lại bị người khác áp chế." Xa Bỉ Thi đỏ mặt.

"Vậy ngươi còn không mau tấn thăng Chuẩn Thánh?" Đế Giang nói không tốt lành.

"Tấn thăng ngay đây!" Khí thế của Xa Bỉ Thi đột nhiên tăng vọt, thành công phá cảnh.

Huyền Minh cũng theo sát phía sau.

Nàng cũng cảm thấy rất mất mặt.

Hai người họ, thực ra đã có nền tảng tấn thăng Chuẩn Thánh, vừa chuẩn bị tấn thăng thì bảng danh sách lại ra, thật là trùng hợp.

Bọn họ vốn còn rất mong chờ chiếm được vị trí thứ nhất, kết quả trực tiếp ngây người.

"Lục Nhĩ của Thiên Đình đó, là mối họa lớn trong lòng, phải trừ bỏ!" Chúc Cửu Âm âm trầm nói.

Vu tộc không còn là Vu tộc của ngày xưa nữa.

Mà bên phía Yêu tộc, sau trận đại chiến với Lục Nhĩ, Anh Chiêu cũng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng khiến hắn giữ được thể diện! ...

"Thương Minh rốt cuộc muốn làm gì?

Bảng danh sách này có tác dụng gì?" Hồng Quân lúc này trăm bề không giải thích được, hắn không nghĩ ra.

Sau khi bảng danh sách này xuất hiện, quả thực đã xếp hạng cho sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng có tác dụng gì chứ!

Hắn không tin Thương Minh sẽ làm chuyện không có bất kỳ tác dụng nào.

Đột nhiên, tám bảng danh sách trên bầu trời đột nhiên rung chuyển một trận, không gió tự động, ngay sau đó từng đạo khí thể màu huyền hoàng từ trong những bảng danh sách đó phiêu phù ra.

"Huyền Hoàng chi khí, là Huyền Hoàng chi khí." Có sinh linh hét lớn.

Huyền Hoàng chi khí, là vật tư tu hành cực kỳ quý giá trong Hồng Hoang.

Truyền rằng chỉ có lúc Hồng Hoang mới khai thiên mới xuất hiện, Huyền Hoàng chi khí, đối với sinh linh có công hiệu ngộ đạo, có thể khiến sinh linh hiểu sâu hơn về đạo lý.

Càng có truyền thuyết rằng, các đại năng thời Long Hán kiếp, đều nhận được cơ duyên của Huyền Hoàng chi khí, mới có thể có được thành tựu như ngày nay.

Ví dụ như Đạo Tổ Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu, Thái Âm tinh

Vọng Thư... trong Hồng Hoang vẫn cao hơn thế hệ mới sinh ra đó.

Mỗi lần Huyền Hoàng chi khí xuất hiện, đều đại diện cho đại cơ duyên.

Chỉ một tia thôi, cũng đủ để Đại La Kim Tiên tranh giành cướp đoạt!

Mà bây giờ Huyền Hoàng chi khí bên cạnh tám bảng danh sách đó, đã không thể dùng tia để hình dung, phải dùng đoàn, từng đoàn nối tiếp từng đoàn.

"Huyền Hoàng chi khí!" Có một vị Đại La không nhịn được, trực tiếp ra tay.

Nếu có thể đoạt được một đoàn, vậy có thể tiết kiệm cho hắn vô số năm khổ tu, thậm chí là có thể khiến hắn tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ là, chưa đợi hắn đến gần Huyền Hoàng chi khí, đột nhiên một cây trường thương trực tiếp xuyên thủng hắn, thân thể hắn cũng hóa thành tro bụi.

Tan biến trong Hồng Hoang.

Ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không phát ra.

Ma Tổ, La Hầu!!

"Đồ của Thương Minh ta, cũng là thứ mà các ngươi những con kiến hôi này dám động vào?" La Hầu hiện thân, lại một lần nữa nắm Thí Thần Thương trong tay.

Một người, trấn áp quần hùng Hồng Hoang.

"La Hầu tiền bối, ngài rốt cuộc muốn làm gì?

Thương Minh các người, rốt cuộc muốn làm gì?" Lão Tử bước ra, sau lưng có Thái Cực Đồ hiện ra, hóa thành một cây cầu vàng bảo vệ

thân thể hắn.

Không phải Lão Tử muốn xuất hiện cho có bài diện, mà là sợ hãi.

La Hầu này, bị người ta gọi là Ma Tổ.

Làm người làm việc đều cực kỳ ma tính, tà tính.

Nổi điên giết người là chuyện thường tình, nếu lúc này La Hầu đột nhiên ra tay, Lão Tử cũng không cảm thấy có gì đáng kinh ngạc.

"Việc làm của Thương Minh, đã chạm đến giới hạn của Hồng Hoang.

Tuy nói là trao đổi vật phẩm, nhưng cũng thúc đẩy các sinh linh Hồng Hoang theo đuổi lợi ích, mà làm ra những việc phá hoại Hồng Hoang.

Thương Minh nếu cứ tiếp tục như vậy, người người đều có quyền tru diệt!" Lão Tử trầm mặc một lát, lấy hết dũng khí nói hết tất cả.

Mà La Hầu căn bản không trả lời Lão Tử, mà chỉ nói đùa: "Hồng Quân, ngươi vẫn như vậy.

Cho dù đã thành Đạo Tổ, vẫn hạ tiện như vậy, lại để đồ đệ đi đầu.

Nhưng ngươi chẳng qua chỉ là một con giun đất đắc đạo, điều này cũng có thể hiểu được.

Giun đất mà, lúc nào đi đường ngay thẳng?" "Giun đất, Đạo Tổ là giun đất đắc đạo?

Điều này không thể nào!" Mọi người nghe vậy, một trận ngạc nhiên.

Gần như có chút không dám tin.

"La Hầu!

Ngươi nói những điều này có tác dụng thực tế gì không?

Ta không quyết định được xuất thân của mình, nhưng ta có thể quyết định được độ cao sau này của mình, mà độ cao của ta, là ngươi không thể nào với tới.” Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Không hề có bất kỳ sự trốn tránh nào, cũng không cảm thấy bị La Hầu nói toạc ra xuất thân có gì đáng tức giận.

Sinh linh Hồng Hoang đồng loạt hò reo cổ vũ.

Lời này nói thật hay!

Nhân sinh đạo sư Hồng Quân lại thu hoạch được một lượng lớn sự chú ý và lượt thích.

La Hầu một quyền đấm vào bông, ngược lại hắn có chút tức giận.

Lâm Huyền không khỏi nghĩ, Hồng Quân này không hổ là Đạo Tổ, lại có thể rót cả canh gà tâm hồn?

“La Hầu, nói đi!

Thương Minh rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu các ngươi làm ra chuyện gây hại cho Hồng Hoang, ta quyết không tha!” Hồng Quân nghĩa chính ngôn từ.

Chương 110

"Đạo Tổ đã nói như vậy rồi, Thương Minh tuyệt đối là khối u ác tính, đáng bị trừ khử." "Đả đảo Thương Minh, chia nền tảng của Thương Minh, làm lớn mạnh Hồng Hoang chúng ta!" Không ít sinh linh theo Hồng Quân cùng hô hào, chỉ là ít nhiều có một số kẻ có ý đồ xấu.

Rốt cuộc sự giàu có của Thương Minh, cả Hồng Hoang đều biết!

"La Hầu tiền bối, xin hãy cho một lời giải thích!" Đế Tuấn hiện thân.

Nhận của người thì mềm tay, ăn của người thì mềm miệng.

Hắn Đế Tuấn còn hy vọng Hồng Quân giúp hắn kết nối, giúp hắn nói tốt với Vọng Thư, tạm thời đứng về phía Hồng Quân, cũng không có gì đáng xấu hổ.

"Xin hãy cho một lời giải thích!" Tam Thanh theo sau nói.

"Xin Thương Minh, hãy cho một lời giải thích!" Rất nhiều sinh linh cùng hô hào, âm thanh chấn động Hồng Hoang.

Lúc này ai cũng rõ, nếu Thương Minh không cho một lời giải thích, thì sức mạnh của chúng sinh Hồng Hoang có thể nhấn chìm Thương Minh, không còn bất kỳ cơ hội lật mình nào.

"Các ngươi muốn một lời giải thích, vậy ta sẽ cho các ngươi một lời giải thích!!" La Hầu cười lạnh một tiếng.

Sau đó hắn phất tay, cao giọng nói.

"Thỉnh Đại Đạo Bi!!" Lúc này, ngay sau La Hầu, rất nhiều trưởng lão Thương Minh xuất hiện, rất nhiều thương nhân cũng xuất hiện trong Hồng Hoang.

“Thỉnh Đại Đạo Bi!!” “Ầm ầm!!” Ngay lúc này, cả Hồng Hoang đều chấn động một trận, đất rung núi chuyển, bầu trời như thể sắp nghiêng ngả.

“Xảy ra chuyện gì?

Thương Minh đã làm gì?

Hồng Hoang vì sao lại xuất hiện biến cố như vậy?” “Ngươi hỏi ta, ta mẹ nó hỏi ai đây?” Chúng sinh lập tức một trận hoảng loạn.

“Đạo Tổ, đây là sao?” Đế Tuấn vội vàng hỏi.

Mà hắn không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, chỉ thấy trên mặt Hồng Quân lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

“Không thể nào...

Đại Đạo đã ẩn đi, sao có thể tái hiện... tuyệt đối không thể nào...” “Rắc... rắc rắc!” Khi sắc mặt Hồng Quân trở nên khó coi.

Bầu trời Hồng Hoang, nứt rồi!

Nứt ra một vết nứt.

Ngay sau đó xuất hiện, là một nửa tấm bia văn.

Tấm bia văn đó chỉ mới lộ ra một nửa, mắt của chúng sinh Hồng Hoang liền không thể rời đi, tâm thần của họ cũng hoàn toàn bị tấm bia văn này thu hút.

“Trên tấm bia văn này, ta đã nhìn thấy pháp môn tu hành tiếp theo của tộc ta!!” Một tộc trưởng của một tiểu tộc mừng rỡ.

Bàn Cổ khai thiên, diễn hóa vạn tộc.

Các chủng tộc khác nhau, lộ tuyến vận hành công pháp đều không giống nhau.

Rất nhiều chủng tộc trong cơ thể đều ẩn chứa pháp môn tu hành,

chỉ là có ưu có khuyết có mạnh có yếu.

Mà pháp môn của một số tiểu tộc, nhiều nhất cũng chỉ có thể tu luyện đến Kim Tiên, thậm chí là Huyền Tiên.

Trừ phi có thể có cơ duyên lớn lao, ví dụ như được đại năng giả giảng đạo riêng cho mình.

Cơ duyên này căn bản là có thể gặp không thể cầu, đại năng giả không phải là mở thiện đường.

Có thể thỉnh thoảng giảng đại đạo cho chúng sinh đã là ân tứ, làm sao có thể giảng riêng cho một sinh linh nào đó?

Mà khi tấm bia văn này vừa lộ ra một nửa nhỏ, công pháp trong cơ thể của vị tộc trưởng tiểu tộc đó liền bắt đầu tự hành thôi diễn, bắt đầu có con đường tiếp theo.

Trong mắt của vị tộc trưởng đó đều tràn đầy nước mắt.

Hơn nữa sau khi tấm bia đá lộ ra một nửa nhỏ, không chỉ có một mình hắn nhận được cơ duyên.

Người nhận được cơ duyên, quả thực không thể đếm xuể!

Có người cảnh giới được nâng cao, có người cảm ngộ pháp tắc sâu sắc hơn, càng có người nhận được ấn ký đại đạo, con đường tu hành sau này sẽ là một con đường bằng phẳng.

Ngay cả những đại năng Hồng Hoang kia cũng được lợi không nhỏ.

Ví như Lão Tử, Thái Nhất, bọn họ cảm thấy mình lại tiến gần hơn một bước đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chỉ có Hồng Quân, mặt đen như than.

"Vì sao Đại Đạo lại hiển hóa lần nữa?

Thương Minh chi chủ, ngươi rốt cuộc là ai?" Hồng Quân thầm nghĩ trong lòng, rồi tức giận quát lên.

"Thiên Đạo ra, Đại Đạo không được can nhiễu Hồng Hoang vận chuyển, đây là chí lý, cho dù là Đại Đạo cũng không thể vi phạm!" Âm thanh này vang vọng khắp Hồng Hoang.

Chúng sinh cơ bản đều từ trong niềm vui sướng vì nhận được chỗ tốt mà bừng tỉnh.

"Đây là tình huống gì?

Tấm bia đá này đối với sinh linh Hồng Hoang vô cùng hữu ích, chúng ta đều nhận được lợi ích cực lớn, vì sao Đạo Tổ lại không muốn..." "Nghe ý của Đạo Tổ, là Đại Đạo từng ẩn lui nay lại xuất hiện, điều này không nên a!" Nhiều đại năng giả nghị luận xôn xao, sắc mặt cũng âm tình bất định.

Ngay cả Vọng Thư và vị ở Bắc Hải kia cũng một lần nữa bị kinh động.

Hơn nữa lần này, lại khiến bọn họ nảy sinh ý nghĩ tái nhập Hồng Hoang.

Vọng Thư còn đỡ, vẫn luôn muốn giao hảo với Thương Minh, còn vị ở Bắc Hải kia, đúng là cẩu thật mà!

Chỉ là lần này, y lại bắt đầu có chút chần chừ.

"Đại Đạo tái hiện, có phải đã nói lên điều gì không?

Vậy ta có nên tiếp tục ẩn mình dưới Bắc Hải nữa không?" Cự Quy lẩm bẩm, có chút do dự không quyết.

Y căn nguyên không yếu, cũng là do bản nguyên của Thủy Chi Ma Thần và Ngự Chi Ma Thần kết hợp mà sinh ra, cùng Huyền Vũ đồng nguyên, thậm chí nói là anh em ruột cũng không quá đáng.

Chỉ là Huyền Quy mệnh tốt, kế thừa phần lớn bản nguyên vỡ nát của Thủy Chi Ma Thần, thực lực bỏ xa lão Huyền Vũ mấy vạn con phố.

Chỉ là Huyền Quy thực lực mạnh, nhưng rất cẩu!

Có thể không ra khỏi Bắc Hải thì sẽ không ra.

Nếu không phải cái bảng xếp hạng kia gây trở ngại, ngay cả Côn Bằng lấy Bắc Hải làm đạo trường cũng không biết đến sự tồn tại của vị này.

Bắc Hải Huyền Quy kế thừa phần lớn bản nguyên của Thủy Chi Ma Thần, mà trong bản nguyên đó, cũng bao hàm cả nỗi sợ hãi mạnh mẽ nhất của Thủy Chi Ma Thần.

Thân ảnh cao lớn kia, bóng rìu kia, đều là cơn ác mộng không thể xua tan của y.

Điều này cũng ảnh hưởng đến Bắc Hải Huyền Quy.

Y cảm thấy, chỉ cần không dính vào nhân quả, sẽ không bị nhân quả liên lụy, có thể sống mãi mãi.

Chỉ là y cuối cùng vẫn có chút ngây thơ.

Cùng lúc đó, thân hình Hồng Quân xuất hiện dưới tấm bia đá, cố gắng dùng sức mạnh của mình đẩy tấm bia đá trở về.

Quan hệ giữa Đại Đạo và Thiên Đạo có chút giống như cha và con trai.

Người cha thấy con trai đã lớn, nên quyết định giao toàn quyền một công ty trong nhà cho con trai quản lý, từ nay về sau không hỏi đến nữa.

Thế nhưng đột nhiên có một ngày, người cha này bỗng nhiên bắt đầu nghi ngờ, đứa con trai này, hình như không phải là con ruột của

mình.

Người cha tức giận, cũng bắt đầu cử người điều tra chân tướng.

Nếu đứa con trai kia thật sự là con ruột của cha thì còn dễ nói, vấn đề là không phải a!

Hiện tại Thiên Đạo đang đối mặt với một cục diện như vậy, cho dù Đại Đạo lúc này không phát hiện ra manh mối của Thiên Đạo, nhưng nếu tiếp tục chú ý, khó mà đảm bảo Thiên Đạo không lộ ra sơ hở.

Nếu Thiên Đạo lộ sơ hở, chính là lúc Đại Đạo ra tay tuyệt sát!

Hồng Quân hiện tại mọi thứ đều dựa vào Thiên Đạo, y sao có thể để Thiên Đạo xảy ra chuyện.

Là một tiểu đệ trung thành của Thiên Đạo, y nhất định phải đá người mà Đại Đạo phái tới ra khỏi cuộc chơi.

Chỉ là, bất kể Hồng Quân nỗ lực thế nào, thậm chí dùng hết toàn thân khí lực, đều không thể đẩy tấm bia đá ra ngoài.

Cái này thì đúng là xấu hổ chết đi được.

Không những không đẩy ra được, diện tích xuất hiện của tấm bia đá còn ngày càng lớn, bề mặt bia cũng ngày càng rõ ràng.

Tuy rằng trong mắt những sinh linh kia, Hồng Quân có đại ân với Hồng Hoang, có ân với bọn họ, nhưng sinh linh đều là tự tư.

Tấm bia đá này rõ ràng là thứ tốt, sao có thể bị đẩy ra ngoài?

Cũng không biết có phải cảm nhận được sự mong đợi của chúng linh hay không, tấm bia đá kia lại hoàn toàn từ trên trời giáng xuống.

Hồng Quân không đẩy được bia đá, ngược lại còn bị bia đá đẩy văng ra ngoài.

“Thôi hỏng rồi!” Sắc mặt Hồng Quân đã không thể dùng từ xanh mét để hình dung, chỉ có thể tìm cơ hội thương lượng đối sách với Thiên Đạo.

Chương 111

Lúc này La Hầu lên tiếng nói: "Hồng Quân không phải nói Thương Minh ta có hại cho Hồng Hoang sao?

Không phải nói Thương Minh ta không có cống hiến cho Hồng Hoang sao?

Mà Thương Minh ta, đã thỉnh chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín tôn Đại Đạo Thạch Bi, phân bố ở các nơi.

Những tấm bia đá này cũng có phân chia lớn, vừa, nhỏ và cực phẩm cùng siêu phẩm.

Đạo bi loại nhỏ, vừa và lớn lần lượt có chín vạn, chín nghìn, chín trăm tôn, để cho sinh linh Hồng Hoang quan sát tìm hiểu.

Nhưng ba loại bia đá này tương ứng với các cảnh giới khác nhau, nếu tùy tiện quan sát, nhẹ thì bản nguyên chấn động, nặng thì thân tử đạo tiêu!" "La Hầu tiền bối, vậy đạo bi cực phẩm và siêu phẩm làm sao để quan sát?" Nữ Oa hỏi.

Ở đây ai cũng biết, những đạo bi này là thứ tốt.

Hơn nữa cấp bậc càng cao, càng tốt!

"Đạo bi cực phẩm và đạo bi siêu phẩm, mỗi loại có chín mươi tôn và chín tôn, không có bất kỳ hạn chế cảnh giới nào, có thể ngộ ra cái gì thì phải xem tạo hóa của mỗi người.

Mà muốn quan sát đạo bi cực phẩm và đạo bi siêu phẩm, mấu chốt vẫn là xem những bảng xếp hạng kia!" La Hầu nói.

"Bảng xếp hạng!?" Trước đó bọn họ còn tưởng những bảng xếp hạng kia chẳng qua chỉ là xếp hạng thực lực, bây giờ lại có quan hệ với đạo bi.

“Còn xin La Hầu tiền bối nói rõ hơn.” Hậu Thổ vội nói.

Những đạo bi kia, đối với Vu tộc bọn họ cũng có ích lợi cực lớn.

Hơn nữa đạo bi có liên quan đến tham ngộ, có lẽ có thể thông qua đạo bi để lĩnh ngộ Di La Tâm Kinh tầng thứ hai.

“Mỗi bảng xếp hạng, ba người đứng đầu, đều có một lần cơ hội tham ngộ đạo bi siêu phẩm.

Mỗi bảng xếp hạng từ hạng bốn đến hai mươi, có thể tham ngộ một lần đạo bi cực phẩm!” “Bốp!!” Đế Giang một chưởng đánh vào đầu Xa Bỉ Thi, nổi trận lôi đình: “Ai cho ngươi tấn thăng Chuẩn Thánh!” Xa Bỉ Thi rất vô tội, mẹ nó không phải là ngươi thúc giục sao?

Còn Huyền Minh dù sao cũng là con gái, các Tổ Vu không có thói quen đánh em gái, Đế Giang và những người khác liền lao vào đánh hội đồng Xa Bỉ Thi.

Dù cho thần kinh của bọn họ có lớn đến đâu, cũng biết đạo bi siêu phẩm quan trọng đến mức nào.

Cho dù không có cơ hội tham ngộ đạo bi siêu phẩm, thì cực phẩm cũng được a!

Hết rồi, tất cả đều hết rồi.

“Phụt!” Thiên đình, Anh Chiêu vốn đang mở tiệc tấn thăng Chuẩn Thánh đột nhiên hộc máu.

“Không hay rồi, Anh Chiêu yêu thần bản nguyên bị thương nặng, ngất đi rồi!” Anh Chiêu vốn xếp dưới hai vị Tổ Vu, thậm chí đợi hai vị Tổ Vu thành công tấn thăng Chuẩn Thánh còn có thể xếp thứ ba.

Kết quả, cái gì đạo bi cực phẩm, đạo bi siêu phẩm, đều không có bất kỳ quan hệ gì với hắn, không có bất kỳ quan hệ gì nữa rồi.

Còn sau này, muốn tranh cường trong giới Chuẩn Thánh, e rằng Anh Chiêu hắn không còn năng lực và bản lĩnh đó nữa.

Hơn nữa ai cũng biết, sau này việc tranh đoạt đạo bi sẽ ngày càng kịch liệt.

Con đường Đại Đạo, một bước dẫn đầu, từng bước dẫn đầu.

Hai loại đạo bi cực phẩm và siêu phẩm, tuyệt đối là cơ duyên to lớn.

Mà cơ duyên này, vì nhất thời hờn dỗi, đã hoàn toàn mất đi rồi!

Đương nhiên, hiện tại đạo bi hiện thế, không có ai chú ý đến Anh Chiêu.

Ngay cả Đế Tuấn luôn nổi tiếng quan tâm thuộc hạ, cũng không kịp thời gửi một câu hỏi thăm.

"La Hầu tiền bối, ta muốn hỏi một chút, những đạo bi này sẽ phân phối như thế nào a!" Tiếp Dẫn kêu lên.

Phương Tây của y nhân tài khan hiếm, tạm thời căn bản không có ai có thể lọt vào top hai mươi của bảng xếp hạng.

Cho nên liền muốn cố gắng tranh thủ những thứ khác.

Câu nói này cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

Nơi có Đại Đạo bi, tuyệt đối sẽ có lợi cho sinh linh và môi trường xung quanh.

Ví như một tôn đạo bi siêu phẩm, nếu rơi xuống gần động phủ của mình, cho dù không tham ngộ được, cũng có lợi ích rất lớn.

"Đạo bi vào Hồng Hoang, tự nhiên là thấu hiểu Đại Đạo, không có cố ý quy hoạch!" La Hầu cười nói.

Mọi người cũng không nói nhiều nữa.

“Thỉnh Đại Đạo bi vào trú Hồng Hoang!” La Hầu khẽ gọi một tiếng.

Khoảnh khắc tiếng nói vừa dứt, những tấm bia đá từ trên trời rơi xuống đột nhiên biến ảo ra chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín đạo thân ảnh.

Mấy loại đạo bi khác nhau rất dễ phân biệt.

Đạo bi lớn, vừa, nhỏ thì dựa vào thể tích khác nhau, đạo vận trên đó cũng không giống.

Còn đạo bi cực phẩm và siêu phẩm, đều lớn xấp xỉ đạo bi loại lớn, chỉ là đạo bi cực phẩm tỏa ra ánh sáng vàng, còn siêu phẩm là màu tím vàng, càng thêm bất phàm.

Sau đó đạo bi hướng về các phương hướng khác nhau mà hạ xuống.

Có kẻ không biết sống chết muốn cướp đoạt đạo bi, kết cục cuối cùng chính là bị đạo bi đập cho nát bấy.

Dưới sự chú ý của mọi người, chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi tòa đạo bi, như sao sa cờ vây, dựa theo một quy luật nào đó, được bố trí khá đều.

Đây chính là ba loại đạo bi lớn, vừa và nhỏ.

Điều này không khỏi khiến hai người phương Tây thở phào một hơi.

Bọn họ còn sợ phương Tây bị đối xử bất công, may mà không có.

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc những đạo bi này đáp xuống, linh mạch trong Hồng Hoang đột nhiên xảy ra biến động cực lớn.

Linh mạch bắt đầu lớn mạnh, thậm chí bắt đầu diễn sinh ra nhiều linh mạch hơn, ngay cả tổ mạch của Hồng Hoang, Bất Chu Sơn cũng

bắt đầu lớn mạnh, diễn sinh ra không ít động thiên phúc địa chất lượng cực cao.

Điều này trực tiếp ảnh hưởng đến cục diện trong Hồng Hoang.

Vô số linh vật ra đời, vô số sinh linh khai mở trí tuệ.

Linh khí trong Hồng Hoang tăng vọt một đoạn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, trong Hồng Hoang dần dần tràn ngập đạo vận của Đại Đạo, tất cả sinh linh đều sẽ phát hiện mình và Đạo càng thêm thân cận.

Càng ở nơi có đạo bi, thì càng rõ ràng.

Càng là đạo bi cao cấp, hiệu quả càng thêm rõ rệt.

"Những đạo bi này đã có thể tạo ra ảnh hưởng như vậy, vậy đạo bi cực phẩm và siêu phẩm thì sẽ như thế nào?" "Chín mươi chín tòa đạo bi kia vẫn chưa hạ xuống, không biết sẽ rơi ở đâu, nếu có thể rơi ở cửa động phủ của ta thì tốt quá rồi." "Nếu rơi ở cửa động phủ của ngươi, trong nháy mắt sẽ bị người ta cướp mất." Chúng sinh nghị luận xôn xao, thần tình kích động.

Đây là chuyện tốt liên quan mật thiết đến bọn họ a!

Hồng Quân sớm đã đứng dậy, sắc mặt đã không biết nên hình dung thế nào.

Trước đó mình lấy lý do Thương Minh tùy ý sai khiến sinh linh hái lượm linh vật, phá hoại Hồng Hoang để định tội cho Thương Minh.

Thế nhưng đạo bi hạ xuống, mọi thứ trong Hồng Hoang đều tràn đầy sức sống.

Hồng Hoang lúc này, so với trước kia, mạnh hơn gấp mười, trăm lần!

Đây, còn là trong tình huống đạo bi cực phẩm và siêu phẩm chưa

hạ xuống.

Chuyện này, đã vượt ra khỏi phạm vi khống chế của y.

Hơn nữa y rất rõ, sau lần này, uy tín của mình ở Hồng Hoang sẽ rớt xuống ngàn trượng, những sinh linh kia, sẽ thiếu đi sự kính sợ đối với mình. … Cũng chính lúc này, chín mươi tòa đạo bi cực phẩm hạ xuống.

Sự phân bố của đạo bi cực phẩm, cũng xem như là khá đều.

Phương Tây cũng được phân gần bốn mươi tòa.

"Tốt!

Tốt lắm!

Thực sự là quá tốt!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người lập tức nước mắt lưng tròng.

Theo sự hạ xuống của đạo bi, phương Tây đã bắt đầu bừng lên sức sống vô hạn, ngay cả địa mạch cũng bắt đầu hồi phục.

Trên Tu Di Sơn của bọn họ hiển nhiên có không ít đạo bi, trong đó đạo bi cực phẩm có đến hai tòa.

Cục diện Tu Di Sơn lập tức bắt đầu đại biến, đã lột xác thành đạo trường đỉnh tiêm.

Cũng khó trách Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lại kích động như vậy, bởi vì những thứ này, đều là căn cơ của phương Tây, là căn bản cho sự phồn vinh hưng thịnh của phương Tây a!

Những đạo bi cực phẩm này, phân bố đều, nhưng hiển nhiên là ưu tiên cho các đạo trường của đại năng.

Ví như Côn Luân, Huyết Hải, Ngũ Trang Quán… đều có đạo bi cực phẩm hạ xuống.

Không phải thiên vị những đại năng này, mà là động phủ mà những đại năng này chiếm giữ, vốn dĩ phần lớn đều là nơi linh khí hưng thịnh, địa mạch giao hội, linh khí hội tụ của Hồng Hoang.

Còn có những nơi đặc biệt như Huyết Hải.

Chín mươi tòa đạo bi cực phẩm hạ xuống, hiệu quả so với chín vạn chín nghìn chín trăm tòa đạo bi trước đó còn mạnh hơn.

Chương 112

Hiện tại, rất nhiều đại năng đều nhìn về chín tòa đạo bi cuối cùng.

Nếu không phải trong lòng còn kiêng kỵ, những đại năng này đều đã xông lên tranh cướp.

Đây là vô thượng chí bảo a!

Quan trọng nhất là, chín tòa đạo bi này, xem ra không đủ chia.

Hồng Hoang nhiều đại năng như vậy, sao mà chia cho đủ?

Cho nên bọn họ cũng đang lòng như lửa đốt.

"Đạo bi siêu phẩm đáp xuống, tự có định số." La Hầu nói.

Tiếp đó, chín tòa đạo bi cuối cùng liền bắt đầu rơi xuống.

Đạo thứ nhất, rơi xuống chân núi Bất Chu Sơn, trụ trời của Hồng Hoang, nơi Vu tộc tọa lạc.

Vu tộc lập tức yên lòng.

Nhưng Yêu tộc thì không vui.

Nếu Vu tộc có mà Yêu tộc không có, vậy thì khoảng cách sẽ bị kéo ra.

Nhưng rất nhanh bọn họ cũng yên tâm.

Đạo thứ hai rơi xuống trước Nam Thiên Môn của Thiên Đình!

Đạo thứ ba rơi xuống gần Bồng Lai, Phương Trượng ở Đông Hải.

Chúng sinh lập tức một trận ghen tị.

Đảo Phương Trượng là đạo trường của Huyền Đạo Nhân, không dám cướp.

Nhưng Bồng Lai hình như tạm thời vô chủ.

Chủ yếu là Bồng Lai năm xưa là địa bàn của Đông Vương Công, sau khi Đông Vương Công bị Thiên Đình tiêu diệt, cũng không có lập tức chiếm cứ Bồng Lai, bởi vì Bồng Lai cách đảo Phương Trượng quá gần, Huyền Đạo Nhân lại quá mạnh, cho nên cái Bồng Lai này mọi người đều không ra tay tranh đoạt.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là năm đó Bồng Lai bị tổn hại quá nghiêm trọng, bây giờ thì khác rồi.

Đảo Doanh Châu vẫn chưa xuất thế.

Nhưng đạo bi hạ xuống, Bồng Lai hình như có thể tranh một phen.

Đạo thứ tư, rơi xuống trên núi Côn Luân.

Tam Thanh cũng thở phào một hơi.

Nếu Đại Đạo bi này không có phần của bọn họ, bọn họ sẽ cảm thấy mình thấp hơn người khác một bậc.

Tam Thanh đều rất sĩ diện.

Đạo thứ năm, rơi xuống bên cạnh Huyết Hải, một nơi không hề bắt mắt.

Nhưng khi nhìn về nơi này, thần sắc Hồng Quân đột nhiên ngưng lại.

Vị trí này, mình và Thiên Đạo có mưu đồ a!

Chẳng lẽ có người đã tính ra rồi?

Không nên, không nên a!

Có thể là trùng hợp.

Chỉ là nhìn thấy đạo bi siêu phẩm này rơi xuống bên Huyết Hải, Minh Hà miệng cười đến mang tai.

“Phương Tây chúng ta sao lại không có đạo bi siêu phẩm…” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang lẩm bẩm, một đạo lưu quang liền rơi xuống phương Tây.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều nhảy cẫng lên.

Có đạo bi siêu phẩm!

Nhưng một tòa có hơi ít a!

Nhưng hai người này không dám nói bậy.

“Ta năm xưa lập đạo ở phương Tây, hủy địa mạch phương Tây, nay lập một tòa đạo bi siêu phẩm ở phương Tây, để kết thúc nhân quả!” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người lại khóc.

Hai tòa, hai tòa đạo bi siêu phẩm.

Phương Tây có hy vọng quật khởi a!

Nhưng nơi mà đạo bi này sừng sững, lại có chút gần với cực tây chi địa.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không quá để ý, ở phương Tây là được, ở phương Tây là được.

Mọi người lúc này mới chú ý, La Hầu lại có chức năng chỉ định vị trí đạo bi siêu phẩm?

Mà hiện tại, chỉ còn lại hai tòa đạo bi siêu phẩm.

Những đại năng kia đều thèm thuồng không thôi.

“La Hầu tiền bối, Bắc Hải chi địa của ta, cũng nên có một tòa đạo bi siêu phẩm!” Côn Bằng không nhịn được nói.

“Đạo bi tự có định số.” La Hầu nói.

Chúng đại năng: ???

Định số?

Ngươi đều có thể tùy ý chỉ định đạo bi, ngươi lại nói với ta là định số?

Đây không phải là đùa sao?

Tiếp đó, lại là một tòa đạo bi hạ xuống, cũng rơi xuống một nơi ở chân núi Bất Chu Sơn.

Mọi người nhìn qua.

Hảo gia hỏa, đất vô chủ a!

Nơi này cằn cỗi, chỉ có một ngọn đồi nhỏ tên là Thủ Dương, linh mạch cũng không có, không ai muốn lấy nơi này làm đạo trường.

Tâm tư các đại năng lại trở nên linh hoạt.

"Đạo bi nơi này, phong tuyệt, sẽ tự động phai đi bất kỳ đạo vận nào, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ mở ra.

Trong vòng mười vạn dặm của tòa đạo bi này, không được có sinh linh, nếu không hậu quả tự gánh." La Hầu đột nhiên nói.

Quả nhiên, tòa đạo bi vừa hạ xuống lập tức trở nên ảm đạm, trên đó không còn bất kỳ sự kỳ dị nào, giống như một tấm bia đá bình thường.

Điều này khiến mọi người mất đi hứng thú.

Mà Hồng Quân lúc này trừng lớn hai mắt.

Nếu nói bên Huyết Hải là trùng hợp, vậy dưới núi Thủ Dương, cũng là trùng hợp?

Nào có nhiều trùng hợp như vậy?

Mưu đồ của mình và Thiên Đạo, đã bị người ta đoán trước được?

Trong lòng y bắt đầu nổi lên một loại cảm xúc gọi là sợ hãi.

Từ khi Bàn Cổ khai thiên, một rìu chém về phía ba nghìn Ma Thần,

lúc đó y đã từng sợ hãi.

Y với thân thể tàn tạ rơi xuống Hồng Hoang, tuy y xếp cuối trong các tiên thiên Ma Thần, nhưng ở Hồng Hoang căn nguyên phi phàm.

Hơn nữa, được Thiên Đạo phù trợ, y thuận buồm xuôi gió, xưng tôn làm tổ, vô số sinh linh đều phủ phục dưới chân y, lúc nào sẽ sợ hãi?

Nhiều nhất là khi đối mặt với Thiên Đạo sẽ có chút kiêng kỵ mà thôi.

Hơn nữa theo việc mình ngày càng cường đại, Thiên Đạo cũng sẽ bị y giẫm dưới chân.

Hiện tại, y lại sợ rồi.

Đến nay, y và Minh Chủ kia giao thủ mấy lần, lần nào cũng thất bại!

"Đạo bi siêu phẩm cuối cùng, dung nhập vào Bất Chu Sơn!" Khoảnh khắc tiếp theo, tòa đạo bi cuối cùng liền hướng về Bất Chu Sơn.

"Ầm ầm!!" Theo sự hạ xuống của chín tòa đạo bi siêu phẩm, bản nguyên Hồng Hoang lại một trận hân hoan, linh khí lại tăng lên một bậc, vô số sinh linh được lợi.

Ngay cả diện tích Hồng Hoang, trong lúc chúng sinh không hề hay biết, cũng bắt đầu mở rộng ra ngoài, ít nhất đã tăng thêm một phần tư!

Đây không phải là một con số nhỏ a!

Cũng chính lúc này, ngay khoảnh khắc Đại Đạo bi dung nhập vào Bất Chu Sơn, Huyền Quy ở Bắc Hải đột nhiên trong lòng có cảm ứng, dường như có kiếp số nào đó đã rời xa mình.

Điều này khiến Bắc Hải Huyền Quy kinh hãi.

Kiếp số?

Hít… Y vì không dính nhân quả mà lánh đời, kết quả vẫn có đại kiếp giáng xuống?

Chương 113

Con rùa nhà ngươi chứ!

Y cũng không do dự nữa, chuẩn bị xuất thế.

Hồng Quân lúc này càng là nghiến răng nghiến lợi… "Chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín đạo Đại Đạo bi rơi xuống Hồng Hoang, tạo phúc cho vạn vạn ức sinh linh, ai còn dám nói Thương Minh ta bất lợi cho Hồng Hoang?

Ai… còn dám?" La Hầu nhìn bốn phía, không một ai dám đối diện với hắn.

Cuối cùng La Hầu nhìn về phía Hồng Quân: "Ngươi còn có gì muốn nói không?" "Đại Đạo năm mươi, trời diễn bốn mươi chín, Đại Đạo vốn nên ẩn đi, ngươi lại gọi nó ra, đối với Hồng Hoang mà nói, không phải là phúc!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng.

Nhưng lúc này, ai còn quan tâm đến cái này?

Đối với chúng sinh mà nói, Đại Đạo bi giáng thế, đối với tuyệt đại đa số bọn họ, chính là phúc phận lớn nhất.

"Ngươi cũng đừng nói những lời giả dối như vậy, ngươi kìm hãm Hồng Hoang như thế chẳng qua là muốn thống trị tất cả sinh linh, ta không để ngươi được như ý, dựa vào cái gì mà Hồng Hoang chỉ có một mình ngươi có thể đắc đạo?" Hồng Hoang người người đều có thể đắc đạo!" La Hầu quát lớn.

Mà lời của La Hầu, giống như nói trúng vào tim gan của tất cả sinh linh.

Đắc đạo!

Bọn họ đều muốn đắc đạo!

“La Hầu tiền bối, Đại Đạo bi nên quan sát như thế nào?” “Lại gần quan sát là được, những người có thứ hạng trên các bảng xếp hạng phù hợp điều kiện, cũng có thể tự mình quan sát.

Ngộ tính càng mạnh, đạo tâm càng kiên cố thì có thể đến gần đạo bi hơn, cảm ngộ thu được càng nhiều, thời gian dừng lại cũng càng dài.” “Đạo bi loại lớn cần Chuẩn Thánh mới có thể cảm ngộ, đạo bi loại vừa cần từ Kim Tiên đến Đại La.” Lời của La Hầu giống như một hòn đá làm dấy lên ngàn lớp sóng.

Rất nhiều sinh linh lũ lượt đổ về phía dưới đạo bi.

Cũng có những sinh linh cảnh giới thấp không biết sống chết muốn cảm ngộ đạo bi cao cấp, hậu quả là bạo thể mà chết, hơn nữa huyết nhục và bản nguyên cuối cùng, đều bị đạo bi hấp thu.

Lúc này, trong Hồng Hoang, dưới chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi tòa đạo bi, đều là sinh linh.

Thần sắc của mỗi sinh linh, đều vô cùng háo hức.

“Ta đột phá rồi, ta từ Thiên Tiên tấn thăng Chân Tiên…” “Công pháp của tộc ta lại được mở rộng!” “Ta có lĩnh ngộ mới…” “Huyết mạch của ta được tinh lọc…” Vô số sinh linh đang cuồng hoan, đang vui sướng, vì thu hoạch của mình mà cảm thấy hưng phấn.

Tuy nhiên, kỳ ngộ và rủi ro cùng tồn tại, cũng có rất nhiều sinh linh khi cảm ngộ đạo bi thì thân tử đạo tiêu, không phải tất cả sinh linh đều có thể chịu đựng được phúc trạch của đạo bi.

Những sinh linh như vậy, chiếm đến hai phần, cũng là rất nhiều.

Chỉ là, những tồn tại như Hồng Quân, nhìn thấy được nhiều thứ hơn.

Y chú ý tới, chỉ cần là sinh linh chết dưới đạo bi, về cơ bản huyết khí và bản nguyên đều bị đạo bi hấp thu.

Mà những sinh linh có cảm ngộ dưới đạo bi, đều sẽ lưu lại cảm ngộ của mình trên đạo bi.

Điều này đối với Hồng Quân không phải là điểm tốt.

Thiên Đạo chăn thả chúng sinh, y Hồng Quân chính là người chăn cừu, Thiên định lục thánh chính là những con chó chăn cừu được chỉ định.

Sinh linh trong Hồng Hoang, sau khi chết đi, nên quy về Thiên Đạo, Thiên Đạo lại phân phối cho thiên địa.

Dùng cách này để tăng cường sự khống chế của Thiên Đạo đối với Hồng Hoang.

Thế nhưng hiện tại, đã thay đổi.

Những đạo bi này tuy cũng hấp thu bản nguyên và khí huyết của những sinh linh kia rồi trả lại cho Hồng Hoang, nhưng đây là đang tranh giành thức ăn với Thiên Đạo, là đang tranh giành quyền chi phối Hồng Hoang với Thiên Đạo.

Đây là đang làm lung lay căn cơ của Thiên Đạo.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trên mặt Hồng Quân đột nhiên nở một nụ cười vui mừng.

Bởi vì sự giáng lâm của đạo bi, Thiên Đạo dường như đã đột phá được một chút phong tỏa.

Tuy rằng hiện tại không dám ngang nhiên xuất hiện, nhưng Hồng Quân lập tức cảm thấy mình có chỗ dựa, ổn định hơn không ít!

"Xin hỏi La Hầu tiền bối, chúng sinh Hồng Hoang đều có thể tham ngộ đạo bi, vì sao ta lại không thể?" Một vị Chuẩn Thánh hỏi.

"Vì sao không thể, vậy thì tự hỏi chính mình đi.

Đạo bi là do Thương Minh ta thỉnh về, vì sao phải cho ngươi tham

ngộ?” La Hầu cười lạnh nói.

Vị Chuẩn Thánh kia sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Vị Chuẩn Thánh này cũng không phải ai khác, chính là Sùng Lễ đã ra tay sát hại thương nhân của Thương Minh.

Một câu của La Hầu, đã chặn họng Sùng Lễ.

Đạo bi là do Thương Minh thỉnh về, vì sao phải cho ngươi quan sát cảm ngộ?

Lúc này, không chỉ Sùng Lễ, không ít người sắc mặt đều xanh mét.

Ai cũng nhìn ra đạo bi rơi xuống Hồng Hoang là đại cơ duyên.

Nếu tuyệt đại đa số người không được hưởng, có lẽ bọn họ còn đỡ.

Trong lòng sẽ cân bằng hơn một chút.

Nhưng hiện tại là tuyệt đại đa số người đều có thể tham ngộ đạo bi, còn bọn họ thì không thể.

Khoảng cách này, đã hoàn toàn bị kéo ra rồi a!

Bọn họ không cam lòng!

Nhưng bọn họ lại không có gan đối đầu với Thương Minh, với La Hầu, chê mình chết chưa đủ nhanh sao?

“Tuy rằng các ngươi đã phạm sai lầm, nhưng chung quy cũng không giết người của Thương Minh ta, tiểu trừng đại giới, mỗi người thu thập mười vạn Đại Đạo công đức, có thể tham ngộ đạo bi!” La Hầu tiếp tục nói.

“Đại Đạo công đức!?” Sùng Lễ kinh ngạc.

Bởi vì hiện nay trong Hồng Hoang, đa số là Thiên Đạo công đức, Đại Đạo công đức có lẽ đã từng nghe qua, nhưng chưa nghe ai nhận

được.

“Sau này các ngươi làm việc có công đức, có thể để Đại Đạo chứng giám, tự nhiên sẽ là Đại Đạo công đức.” La Hầu nói xong tiếp tục: “Người có Đại Đạo công đức, có thể nhận được nhiều lợi ích hơn từ đạo bi, công đức càng nhiều, lợi ích càng lớn.” Chúng sinh lại một trận xôn xao, không ít người đều chuẩn bị đi thu thập Đại Đạo công đức.

Mà La Hầu lúc này suýt nữa bị tức chết.

Cái này, đúng là rút củi đáy nồi a!

“Ngoài ra, Thương Minh ta sẽ bán các loại vật phẩm phụ trợ, có một vật tên là Kim Khê Trúc, cầm trúc này, có thể đến gần đạo bi mười bước, trúc này bán giá một trăm tích phân, là vật phẩm dùng một lần.

Còn có một vật tên là Đạo Luân Ngọc, cầm vật này có thể tăng sâu cảm ngộ đối với đạo bi, vật này bán giá một vạn tích phân, là vật phẩm dùng một lần… Ngoài ra, sau này Thương Minh ta còn sẽ bán ra danh ngạch tham ngộ đạo bi cực phẩm và siêu phẩm.” La Hầu tiếp tục nói.

Lâm Huyền thỉnh đạo bi, không đặt ra hạn chế, càng không thu tiền gì.

Không phải hắn không muốn thu tiền, mà là đạo bi không dễ khống chế như vậy.

Đạo bi là sau khi Lâm Huyền hoàn thành một số thành tựu, được hệ thống dẫn dắt mà giáng lâm, không thể hoàn toàn nghe lệnh Thương Minh.

Nhưng không sao, Thương Minh còn có thể kiếm tiền khác.

Đáng nhắc tới là, hệ thống kia sau khi ban cho Lâm Huyền các loại

phần thưởng, thậm chí nâng cấp toàn bộ hệ thống phòng ngự trên người hắn, liền bắt đầu chìm vào giấc ngủ để nâng cấp, không biết khi nào mới tỉnh lại.

Lời này của La Hầu vừa ra, chúng sinh lại một lần nữa sôi trào.

Kim Khê Trúc một trăm tích phân một cây, tương đương với một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Một số Thái Ất thậm chí là Kim Tiên, gom góp cũng có thể đổi được.

Còn Đạo Luân Ngọc, một vạn tích phân, là thứ mà rất nhiều người tiêu thụ không nổi.

"Hai món đồ này, đổi như thế nào?" Nữ Oa hỏi.

"Có thể tìm thương nhân của Thương Minh để đổi, nhưng Đạo Luân Ngọc chỉ có thương nhân Kim Văn mới có.

Tham ngộ một lần đạo bi, mỗi loại chỉ có thể dùng một món, dùng nhiều vô hiệu.

Các vị cũng có thể tìm ta để đổi!" La Hầu nói.

"Ta muốn một cây Kim Khê Trúc, một khối Đạo Luân Ngọc!" Nữ Oa nói.

"Ta cũng muốn!" Nhiều đại năng vội vàng bắt đầu tìm La Hầu để đổi.

Đặc biệt là những đại năng trong top hai mươi, bọn họ nóng lòng muốn tham ngộ đạo bi cực phẩm và siêu phẩm.

"Đại ca, chúng ta có đổi không?" Thông Thiên nhìn về phía Lão Tử.

Ai cũng nhìn ra Thương Minh và Hồng Quân không ưa nhau.

Ba người bọn họ là đệ tử thân truyền của Hồng Quân.

Là fan cứng của Hồng Quân, lúc này có chút do dự.

Không đổi, không tham ngộ đạo bi, cảm giác rất không đáng, nhưng đổi rồi, tham ngộ rồi, lại cảm thấy vi phạm ý muốn của sư phụ.

"Các ngươi đi đi, đi tham ngộ đạo bi!

Đến lúc đó báo cáo cho ta!" Lúc này giọng nói của Hồng Quân truyền đến, Tam Thanh lập tức vui mừng, vội vàng đi tìm La Hầu đổi Kim Khê Trúc và Đạo Luân Ngọc.

La Hầu cũng đối xử như nhau, không hề làm khó dễ.

Tuy rằng hắn và Hồng Quân có mâu thuẫn, nhưng chút khí lượng này vẫn có.

Chương 114

"La Hầu đạo hữu, cho lão phu cũng một phần!" Lúc này, một giọng nói vang lên.

Chúng sinh lập tức cảm thấy đại địa Hồng Hoang rung chuyển.

Tiếp đó bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện mặt trời đã bị một thân ảnh cao lớn che khuất.

"Đây… huyền quy lớn quá!

Vị này chẳng lẽ chính là Bắc Hải Huyền Quy xếp thứ hai trên bảng Chuẩn Thánh?" "Chắc là y không sai rồi, uy thế trên người y tuy không mạnh, nhưng ta không nhìn thấu!" Chúng sinh nghị luận xôn xao.

Từ khi bảng Chuẩn Thánh vừa lập ra, thảo luận về Bắc Hải Huyền Quy chưa bao giờ dừng lại.

Nay Huyền Quy chân thân lộ diện, chấn nhiếp một phương.

"Quy tộc đã trở thành hạt nhân của Thương Minh, có Huyền Lang, Huyền Đạo Nhân hai tôn Chuẩn Thánh đại năng, bây giờ lại thêm một tôn Bắc Hải Huyền Quy, Quy tộc đây là muốn lội ngược dòng trở thành đại tộc số một Hồng Hoang sao?" Cũng có người cảm khái như vậy.

Tiếp đó Vọng Thư cũng giáng lâm, đổi lấy hai món vật phẩm.

Sau đó, nhiều đại năng Hồng Hoang, nhiều người đứng đầu các bảng xếp hạng, đều chuẩn bị đến đạo bi.

"Các vị, đạo bi tuy đồng thời giáng xuống, nhưng mỗi một tôn đạo bi sau này đều sẽ trở nên độc nhất vô nhị.

Sinh linh tham ngộ càng nhiều, tư chất của sinh linh tham ngộ càng mạnh, thì nội tình của đạo bi đó sẽ càng mạnh, càng có thể trả lại cho khu vực sở tại.” La Hầu nói xong liền biến mất không thấy.

Lần này chủ trì việc đạo bi giáng lâm, La Hầu vốn còn có chút bài xích.

Bây giờ, nhìn thấy Hồng Quân chịu thiệt, được chúng sinh Hồng Hoang kính ngưỡng, La Hầu ngược lại thân tâm vui vẻ.

Thân tâm vui vẻ, ngay cả tinh khí thần cũng khác đi.

Mà sau khi La Hầu biến mất, cũng tìm một tòa đạo bi siêu phẩm để tham ngộ, hắn lựa chọn tự nhiên là tòa ở cực tây kia.

Cực tây chi địa xem như là căn cơ của hắn, tiện thể mưu cầu một chút phúc lợi cho phương Tây.

Nhìn thấy La Hầu đi về phía tây, hai người phương Tây cũng rất vui, nhưng không có lập tức trở về phương Tây.

Bọn họ phải bắt đầu tìm kiếm hạt giống tốt, bắt về phương Tây bồi dưỡng.

Đặc biệt là những người có thể lọt vào top hai mươi trên bảng xếp hạng, trọng điểm chú ý!

Còn những đại năng kia, cũng đều đến những đạo bi gần mình nhất để tham ngộ.

Lão Tử ba người trở về Côn Luân.

Lúc này trên Côn Luân, có một tòa đạo bi siêu phẩm, có hai tòa đạo bi cực phẩm, xem như là nhận được lợi ích cực lớn.

Dưới một tòa đạo bi cực phẩm.

“Các ngươi đi đi, xem có thể từ trong cái gọi là đạo bi này lĩnh ngộ được tạo hóa gì.” Hồng Quân nói.

“Vâng!” Tam Thanh bắt đầu đến gần đạo bi, đi về phía trước.

Thực ra Hồng Quân cũng đã thử đi về phía trước, nhưng căn bản không vào được khu vực cốt lõi mà đạo bi bao phủ, nhiều nhất là ở bên ngoài quan sát một chút.

Hồng Quân vốn là một trong số ít Thánh Nhân của Hồng Hoang.

Càng có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, y tự nhiên có thể nhìn ra đạo bi này cực kỳ bất phàm.

Đặc biệt là sự tồn tại của chín tòa siêu phẩm kia, cho y một cảm giác có thể dễ dàng chấn chết bản thể của mình.

“Ta từng quan sát một vật tên là Hỗn Độn Thanh Liên, nuôi dưỡng Bàn Cổ, rìu chém ba ngàn Ma Thần, phẩm cấp rất có thể trên cả Hỗn Độn linh bảo, chẳng lẽ đạo bi này cũng thuộc về vật phẩm cấp bậc này sao?” Hồng Quân nghĩ đến đây, lập tức bắt đầu phủ quyết.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Thứ đó, loại tồn tại đó, há là một Thương Minh nhỏ bé có thể dẫn động?

Nếu Thương Minh có thể dẫn động vật phẩm cấp bậc đó, vậy thì diệt mình và Thiên Đạo hoàn toàn là dễ như trở bàn tay, căn bản không cần tốn nhiều công sức.

“Thôi vậy, trước tiên xem xem các Chuẩn Thánh Hồng Hoang có cảm ngộ như thế nào!!” Ánh mắt Hồng Quân sáng tối bất định, không biết lại đang tính kế gì.

Mà Lâm Huyền lúc này, lại đang ở trong thế giới của mình.

Từ sau khi chém đi một cánh tay lập nên trụ trời, thế giới của Lâm Huyền đã có ý sinh sôi không ngừng.

Mà lúc này, dưới trụ trời của thế giới Lâm Huyền sừng sững một

khối bia đá cổ xưa!!

Trên tòa bia đá này, khí tức tỏa ra, hoàn toàn giống với chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín tòa đạo bi trước đó, chỉ là đạo bi này, rất đặc biệt.

Tuy có đạo vận, nhưng không có bất kỳ ánh sáng nào.

Kích thước và cường độ đạo vận của nó, ngay cả một tòa đạo bi loại nhỏ trong Hồng Hoang cũng không bằng.

Nhưng trên tòa đạo bi này, lại có hai chữ.

"Đạo!" "Huyền!" Hai chữ này trên bia đá, giống như được khắc vào, mang một vận luật riêng.

Sau đó Lâm Huyền vung tay.

"Xoạt!!" Hai chữ 'Đạo', 'Huyền' trên tòa đạo bi kia tỏa ra những điểm linh quang, sau đó đạo bi kia lại bật đất bay lên, tùy theo tâm ý của Lâm Huyền mà vận chuyển.

"Chủ nhân, tòa đạo bi này, là do ta khi liên kết với Đại Đạo, đã cắt lấy một chút bản nguyên của bản thể Đại Đạo bi mà tạo thành, có đạo bi này, có thể trấn áp tất cả ngoại địch xâm nhập thế giới!" Đột nhiên một giọng nói vang lên, Lâm Huyền giật cả mình.

Hắn biết đây là giọng của hệ thống, nhưng khác với sự lạnh lùng trước đây, giọng nói này mang theo cảm xúc.

Thậm chí, còn gọi mình là chủ nhân?

"Hệ thống!?" Lâm Huyền thử gọi một tiếng.

"Cái tên hệ thống này khó nghe quá, chủ nhân cứ gọi ta là Chân Chân đi!" Ngay lúc này, một thân ảnh nhỏ bé xuất hiện trước mặt Lâm Huyền.

Một tiểu loli mặc váy.

Môi hồng răng trắng, một đôi mắt cực kỳ linh động.

"Chủ nhân không cần kinh ngạc, ta đã mô phỏng hàng ức lần, ở Hồng Hoang cũng đã mô phỏng chín mươi chín lần, nhưng dù là trăm lần hay ức vạn lần, chỉ có ngài thành công, cho nên ta sẽ nhận ngài làm chủ, vì ngài mà giành lấy sức mạnh cường đại hơn!" Chân Chân nói.

Lâm Huyền lúc này có chút choáng váng, nhưng cũng đại khái biết được rốt cuộc là chuyện gì.

Có một cảm giác mình chính là chân mệnh chi tử.

Nhưng Lâm Huyền, vẫn rất cảnh giác, vì sao lại chọn trúng mình, vì sao chỉ có mình thành công?

Hệ thống này có mục đích gì?

Mà Chân Chân dường như biết Lâm Huyền đang nghĩ gì, cười nói: "Chủ nhân không cần suy nghĩ lung tung, ngài cũng có thể hiểu đây là một loại vận khí, vận khí vừa hay chiếu cố ngài.

Mà ngài cảm thấy, bản thân có gì đáng để đại năng tính kế không?" Lâm Huyền: … Tuy là lý lẽ này, nhưng ngươi nói chuyện thật tổn thương a!

"Chủ nhân cứ an tâm tiếp nhận là được, không cần nghĩ nhiều." Chân Chân tiếp tục nói.

"Hệ thống mà ta hóa thành trước đây, là Chí Tôn Thành Tựu Hệ Thống, dưới ảnh hưởng của quy tắc, là được trao ngẫu nhiên, ta cũng bị che mắt.

Chủ nhân có thể sáng tạo ra Thương Minh, chính là chìa khóa kích hoạt ta.

Ta vốn là một kiện linh bảo cực kỳ mạnh mẽ, công năng của ta vô

cùng đầy đủ, năng lực diễn toán, ta có thể tung hoành vũ trụ mạng lưới, bước chân vào dòng sông thời gian, thậm chí là làm xáo động dòng sông thời gian, thay đổi dòng thời gian.

Ta có năng lực phá diệt, thế giới như Hồng Hoang, ta tùy tiện một kích là có thể nghiền nát nó, ta có năng lực chữa trị…" Lâm Huyền hiểu ra, hắn còn tưởng là mình sáng thế thành công được ưu ái, kết quả là do lập ra Thương Minh.

Chân Chân càng nói về sau, Lâm Huyền càng vui.

Vô địch rồi a!

Kết quả Chân Chân nói một tràng dài, ngữ khí hơi dừng lại, giọng điệu thay đổi.

"Chỉ là ta gặp phải đại khủng bố, bản thể bị đánh hỏng, phần lớn ký ức đã mất, tất cả công năng vừa nói đều không còn nữa." Lâm Huyền: ???

Hắn hận không thể xông lên đấm cho tiểu loli này mấy phát.

Ngươi nói chuyện có thể đừng ngắt quãng không?

Ta còn tưởng những gì ngươi nói đều là thật chứ!

"Tuy nhiên, một số công năng cơ bản của ta vẫn còn.

Ta có thể dùng bản nguyên thế giới, ngưng tụ ra các loại đồ vật, ví như những tiên thiên chí bảo trước đây, ví như tiên thiên linh thực vật, ví như giúp ngài tăng tu vi… Những thứ này đều có thể, nhưng cần bản nguyên thế giới." Chân Chân tiếp tục nói.

"Những linh vật ở Hồng Hoang, đều có thể hóa thành bản nguyên, nhưng những thứ ta tạo ra, ta không thể tái sử dụng được.

Sau khi ngưng luyện ra Diễn Thiên Châu cho chủ nhân, sức mạnh ta tích lũy trước đây đã tiêu hao gần bảy phần.

Sau đó lại liên kết đạo bi để chống lại Thiên Đạo, sức mạnh của ta không còn nhiều, cần chủ nhân nhanh chóng tìm kiếm bản nguyên, tìm được càng nhiều bản nguyên sức mạnh của ta càng mạnh.

Chỉ cần có bản nguyên, ta cái gì cũng có thể tạo ra!" Khi nói những lời này, Chân Chân dùng một ánh mắt khao khát nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền cũng biết, căn bản để mình trở nên mạnh mẽ chính là ở trên người Chân Chân.

"Bản nguyên Hồng Hoang ngươi không thể thu thập thêm nữa sao?

Ngoài Hồng Hoang, có phải còn có rất nhiều thế giới?" Lâm Huyền hỏi.

"Đồ vật Hồng Hoang đều bị ta đổi gần hết rồi, không còn giá trị lớn lắm.

Chương 115

Ngoài Hồng Hoang tự nhiên là có thế giới, không phải là loại đại thiên giới, mà là chủ thế giới.

Hồng Hoang tiềm lực rất lớn, nhưng thời gian phát triển quá ngắn, hơn nữa còn có khối u độc hại, cục diện nhỏ rồi.

Hơn nữa ta cảm thấy ta và Hồng Hoang có mối liên hệ nào đó, chỉ là ta không nhớ ra được." Chân Chân nhíu mày.

"Còn nữa chủ nhân ngài đừng nghĩ đến thế giới khác vội, ngài ngay cả Thánh Nhân cũng không phải, tùy tiện một thế giới chi chủ nào cũng có thể treo ngài lên đánh, đánh chết rồi ta lại phải suy diễn hàng ức lần, bản nguyên ta hao phí cũng uổng công." Lâm Huyền mặt đen lại.

Đối với vạn giới, hắn không quá kinh ngạc.

Dù sao cũng từng sống trong thời đại bùng nổ thông tin, khả năng tiếp thu vẫn rất mạnh.

"Nếu ta thuê sinh linh Hồng Hoang giúp ta tìm bản nguyên thì thế nào?" Chân Chân im lặng một lát, rất nhanh, Chân Chân liền nói: "Sau khi ta diễn toán hàng vạn lần, phương pháp này khả thi, nhưng bên Thiên Đạo và Hồng Quân ta không giúp được nhiều, thỉnh động Đại Đạo bi, đã là kết quả ta dốc toàn lực." Thiên Đạo và Hồng Quân không diệt, Lâm Huyền sẽ không thể lợi dụng Hồng Hoang.

"Vậy ngươi có thể đẩy ta lên cảnh giới Thánh Nhân không?" Lâm Huyền hỏi.

"Có thể, nhưng nếu ta đẩy ngài lên cảnh giới Thánh Nhân, ngài sẽ hoàn toàn phế.

Cảnh giới Thánh Nhân có tổng cộng mười hai tầng, ta đưa ngài vào cảnh giới Thánh Nhân, vậy ngài sẽ vĩnh viễn kẹt ở tầng thứ nhất.

Hơn nữa Hồng Quân thời kỳ toàn thịnh là Thánh Nhân lục trọng, ngài cũng không đánh chết được y." Chân Chân một câu đã chặn họng Lâm Huyền.

"Tuy nhiên ta đã suy diễn ra một phương pháp khả thi, chủ nhân có muốn thử không?" Chân Chân nói.

Lâm Huyền bảo Chân Chân nói nhanh.

Sau khi Chân Chân nói xong, Lâm Huyền chìm vào trầm tư, việc này có chút khó khăn, nhưng không phải là không thể.

Đại Đạo tất tranh.

Hiện tại Hồng Quân và Thiên Đạo tuyệt đối xem mình là cái gai trong mắt, là cục diện không phải ngươi chết thì là ta vong.

Thánh Nhân lục trọng thiên, cộng thêm một Thiên Đạo không biết sâu cạn, chế độ địa ngục, nhưng cũng có sinh cơ.

Cũng chính lúc này, tại Phượng Tê Sơn.

Nữ Oa đã bước vào phạm vi của đạo bi cực phẩm ở Phượng Tê Sơn.

Phục Hy xếp thứ hai mươi lăm trên bảng Chuẩn Thánh, tạm thời vô duyên với đạo bi cực phẩm, nhưng khi các đại năng phía trước tấn thăng, hắn vẫn có cơ hội.

Đối với đạo bi, Nữ Oa trong lòng hướng về, loại tiên thiên thần thánh như nàng, đối với đạo bi có một cảm giác thân cận tự nhiên.

Dưới đạo bi, Nữ Oa hiển hóa chân thân, đầu người thân rắn.

Nàng từng bước tiến về phía trước, toàn thân đều được bao phủ trong đạo vận, ánh sáng vàng trên đạo bi chiếu rọi, cho đến khi không

thể tiến thêm một bước, Nữ Oa đã rất gần đạo bi.

Nàng tế ra một cây trúc toàn thân màu vàng, lại tiến về phía trước một bước, đạo vận càng mạnh.

Tiếp đó Nữ Oa kích hoạt một khối bích ngọc, lại là một đạo ánh sáng bảy màu chiếu xuống, Nữ Oa cảm thấy đạo tâm của mình càng thêm không tì vết.

Ngay sau đó, Nữ Oa cảm giác được huyết mạch trong cơ thể mình đang sôi trào!

Khoảnh khắc này, Nữ Oa kinh ngạc.

Nàng là tiên thiên thần thánh đỉnh tiêm, là tồn tại có huyết mạch đỉnh cao trong Hồng Hoang, vì sao huyết mạch của nàng vẫn đang tiếp tục tăng trưởng!?

Nữ Oa không dám nghĩ nhiều nữa, dù sao đi nữa, huyết mạch tiến hóa đều là chuyện tốt, chuyện tốt bằng trời.

Điều này quyết định thành tựu và giới hạn sau này của nàng!

Tiếp đó, Nữ Oa liền bị ánh sáng của đạo bi cực phẩm bao phủ, trên người nàng lại có ánh sáng màu máu tỏa ra, rồi trên người Nữ Oa bắt đầu xuất hiện từng phù văn cực kỳ huyền ảo.

Đến khi Nữ Oa mở mắt, trên đạo bi kia liền hiện lên một dòng chữ.

"Cầu đạo nhân Nữ Oa, trải qua đạo bi tẩy lễ, huyết mạch Ma Thần hạ đẳng tấn thăng huyết mạch Ma Thần hạ phẩm!

Cảm ngộ pháp môn thánh giai tiến giai, Oa Hoàng Tạo Hóa Chân Chương!" Ầm!!

Khi nhìn thấy dòng chữ này, tâm thần của Nữ Oa như bị một cú sốc cực mạnh.

Huyết mạch Ma Thần hạ đẳng!

Huyết mạch Ma Thần hạ phẩm!

Trên đó chẳng phải còn có trung phẩm và thượng phẩm sao?

Nhưng mình rõ ràng là huyết mạch đỉnh tiêm của Hồng Hoang a!

Đây… Nữ Oa không dám nghĩ nhiều nữa, vội vàng lui khỏi đạo bi, nàng biết bên trong ẩn chứa bí mật lớn.

Lúc này, Phục Hy cũng sớm đã kết thúc tham ngộ từ một tòa đạo bi loại lớn.

Phục Hy mặt đầy vui mừng: "Tiểu muội, đạo bi này là thứ tốt a!

Ta lại từ bên trong tham ngộ ra nửa bộ pháp môn thánh cấp, chỉ cần cho ta thêm chút thời gian, cho ta chút kỳ ngộ, ta sẽ có thể tham ngộ hoàn toàn!

Muội ở trong đạo bi cực phẩm tham ngộ được cái gì?" Nữ Oa lúc này mới hoàn hồn.

Mà Phục Hy ý thức được có gì đó không đúng, vội hỏi: "Tiểu muội, xảy ra chuyện gì?" "Đại ca huynh xem!" Khoảnh khắc tiếp theo, Nữ Oa thúc đẩy huyết mạch chi lực, sau lưng nàng, một tôn pháp tướng đầu người thân rắn hiện ra, trên pháp tướng đó cũng có những văn lộ huyền ảo từng xuất hiện trên người Nữ Oa trước đó.

Cũng chính lúc này, Phục Hy cảm nhận được áp lực cực lớn.

Không phải là uy áp cảnh giới, mà là áp chế huyết mạch!

Áp chế huyết mạch?

Phục Hy mắt trừng tròn xoe!

Hắn và Nữ Oa cùng nhau ra đời, thiên phú của hai người tuy có khác biệt, nhưng căn nguyên đều giống nhau, huyết mạch cũng giống

nhau.

Bây giờ, Nữ Oa lại có thể gây áp chế huyết mạch cho mình?

Đây là tình huống gì?

Sau đó Nữ Oa đem chuyện trong đạo bi nói lại cho Phục Hy một lần.

"Huyết mạch Ma Thần hạ đẳng, huyết mạch Ma Thần hạ phẩm… cảm ngộ pháp môn thánh giai… đây…" Phục Hy cả người đều bị chấn kinh đến ngây người.

Cơ duyên, cơ duyên lớn bằng trời.

Không!

Cơ duyên còn lớn hơn trời!

Đạo bi cực phẩm mạnh như vậy sao?

Phục Hy quyết định, cho dù không lên được top ba, cũng phải liều một phen top hai mươi!

Nữ Oa lại đem Oa Hoàng Tạo Hóa Chân Chương ra cùng Phục Hy tham ngộ.

Pháp môn này, là pháp môn thánh đạo phù hợp nhất với Nữ Oa, nhưng đối với Phục Hy cũng có tác dụng tham khảo nhất định.

Phục Hy tuy không bằng Nữ Oa, nhưng thiên phú cũng cực mạnh, cảm ngộ được nửa bộ pháp môn thánh đạo.

Hy Hoàng Dịch Toán Chân Kinh!

Nay hai người luận đạo, đều có thu hoạch, thậm chí không bao lâu, Phục Hy sẽ có thể hoàn toàn tham ngộ ra Hy Hoàng Dịch Toán Chân Kinh.

Chỉ là huyết mạch tấn thăng, Phục Hy không có chút manh mối

nào!

Cùng lúc đó, các đại năng đều nhận được nhiều lợi ích.

Dưới đạo bi cực phẩm nhiều đại năng, cơ bản đều nhận được huyết mạch tẩy lễ, huyết mạch đại tiến.

Thông Thiên cảm ngộ được một thức kiếm chiêu, kiếm này chủ hủy diệt, ẩn chứa một tia hủy diệt chân ý, kết hợp với Tru Tiên Tứ Kiếm của hắn, có thể thực sự làm được hủy thiên diệt địa, sát phạt chi lực cực mạnh!

Nguyên Thủy cảm ngộ được một bộ pháp môn, là pháp môn ngự sử linh bảo, có thể tăng cường uy năng của linh bảo được ngự sử hai thành.

Hai thành xem ra không nhiều, nhưng tăng phúc tuyệt đối rất lớn.

Đại năng tranh đấu, sai một ly đi một dặm.

Lão Tử thì rất câm nín.

Y cảm ngộ được một bộ đan kinh.

Nhưng bộ đan kinh này, chính là quyển y chưa xem xong kia, nhưng vì là do mình cảm ngộ ra, nên càng có thể đắc tâm ứng thủ.

Lão Tử hoài nghi, là vì mình tiếc nuối quyển đan kinh bị hủy kia, cho nên mới ở dưới đạo bi nhận lại!

Đồng thời, y cũng dần dần khẳng định, lời sư phụ nói quyển đan kinh kia là tà ma ngoại đạo, hẳn là lừa y… Đối với điều này, Lão Tử không dám phỉ báng quá nhiều.

Đồng thời, căn nguyên của bọn họ cũng được nâng cao, cũng là từ căn nguyên Ma Thần hạ đẳng nâng lên hạ phẩm.

Có thu hoạch lớn, còn có Thái Nhất, Đế Tuấn và những người khác.

Còn những tồn tại dưới Chuẩn Thánh, cho dù vào đạo bi cực phẩm, cũng không đi được quá xa, cho nên không lĩnh ngộ được thứ gì tốt, không có thu hoạch quá lớn.

Nhưng đó cũng là tương đối mà nói.

Không ít Đại La vào đạo bi cực phẩm, thu hoạch được những thứ mà ngay cả Chuẩn Thánh cũng ghen tị.

Chương 116

Lần này các đại năng cảm ngộ, xem ra chỉ một lúc, thực ra đã qua ba ngàn năm.

Thực lực càng mạnh, thời gian cảm ngộ càng dài!

"Các ngươi cảm ngộ đạo bi, thế nào?" Hồng Quân hỏi.

"Bẩm sư phụ…" Tam Thanh thành thật đem những cảm ngộ mình nhận được nói ra.

Đương nhiên, Lão Tử nói nửa thật nửa giả, chỉ nói mình đối với đan đạo có một số lý giải, không nói mình đã tu phục được đan kinh.

Mà lúc này, tâm trạng của Hồng Quân không biết dùng từ gì để hình dung.

Y đuổi Tam Thanh đi, phân thân tiêu tán.

Hồng Quân bản thể trong Tử Tiêu Cung mở mắt.

"Đại Đạo rốt cuộc muốn làm gì?

Chúng ta khó khăn lắm mới tước đi vị cách của những sinh linh kia, phong tỏa tư chất của bọn chúng, sao lại…" Lúc này một đạo kim quang hiện ra trên đỉnh đầu y, kim quang đó từ từ mở rộng, cuối cùng hóa thành một con mắt tràn ngập thiên uy.

Chỉ là con mắt đó quỷ dị, bất cứ ai ở dưới đều sẽ bị nhìn thấu.

Bên trong con mắt đó, càng có vô số sợi xích khóa phong tỏa, dường như muốn khóa chết con mắt đó.

Tiếp đó con mắt đó xoay mấy vòng, mà Hồng Quân dường như nhận được tin tức gì đó, tâm tình từ từ bình phục lại.

"Ngươi nói, Đại Đạo không hề can thiệp?

Chỉ là có người dẫn động Đại Đạo bi?" Tin tức này, có thể nói là tin tốt duy nhất mà Hồng Quân nghe được từ khi tỉnh lại.

Không kinh động Đại Đạo, vậy thì mọi chuyện dễ giải quyết hơn nhiều!

Sau đó y và Thiên Đạo liền bắt đầu mưu đồ vòng tiếp theo.

Tuy nhiên, ngay lúc này, thế giới Hồng Hoang lại một trận chấn động, tứ hải không ngừng cuộn trào, đại địa nứt nẻ.

Nếu không phải đạo bi đã vào Bất Chu Sơn, thế giới Hồng Hoang e rằng đã trời sụp đất nứt.

"Sao vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?" Vô số sinh linh kinh hãi.

Những sinh linh nhận được cảm ngộ từ đạo bi đều mở mắt, nhíu chặt mày.

"Con Bắc Hải Huyền Quy kia muốn làm gì?

Nó đi tham ngộ đạo bi siêu phẩm, khí tức trên người lại biến đổi, chúng ta so với nó, thực sự là kém quá xa!" Đế Tuấn nói.

"Nó ở trong đạo bi siêu phẩm, rốt cuộc đã nhận được cái gì?" Đế Tuấn tham ngộ đạo bi cực phẩm, nhận được đại tạo hóa, căn nguyên tăng lên, huyết mạch tiến hóa, càng nhận được một môn đại thần thông thích hợp cho Kim Ô tộc.

Thu hoạch càng lớn, y càng thèm thuồng đạo bi siêu phẩm.

Y thậm chí đã thử đến dưới đạo bi siêu phẩm, muốn đi về phía trước, nhưng căn bản không vào được phạm vi bao phủ của đạo bi, nếu cưỡng ép tiến vào, chỉ có thể bị diệt sát!

"Hồng Quân, ngươi cái đồ chó má!

Ngươi to gan thật, lại dám liên hợp với Thiên Đạo phong tỏa ký ức của chúng ta!

Lại dám cắt giảm huyết mạch của chúng ta!

Ngươi to gan thật, tức chết ta rồi, tức chết ta rồi!" Bắc Hải Huyền Quy hai mắt đỏ ngầu, thân thể khổng lồ có vẻ hơi điên cuồng, mỗi lần móng rùa hạ xuống, Hồng Hoang sẽ xảy ra một trận chấn động lớn.

Nhưng may mà hiện tại có đạo bi trấn áp Hồng Hoang, cho nên cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Sự dị động của Bắc Hải Huyền Quy, chắc chắn đã thu hút sự chú ý của gần như tất cả đại năng Hồng Hoang.

Bọn họ không hiểu tại sao, căn bản không biết nguyên nhân, chỉ có thể phỏng đoán ý tứ trong lời nói của Bắc Hải Huyền Quy.

Cái gì che giấu ký ức, cái gì cắt giảm huyết mạch!

Một số đại năng đỉnh tiêm huyết mạch tăng lên, mơ hồ dường như đoán được điều gì đó, nhưng không dám nói gì.

Ngay lúc Bắc Hải Huyền Quy đang hoành hành, một đạo nguyệt hoa hạ xuống.

Vọng Thư xuất hiện.

Lúc này Vọng Thư, trong tay cầm một thanh cực phẩm tiên thiên linh kiếm, sát khí đằng đằng!

Bắc Hải Huyền Quy cũng chỉ lộ diện một lần, đã có thể im hơi lặng tiếng ở Bắc Hải nhiều năm như vậy, tự nhiên không phải hạng người thích tranh cường hiếu thắng.

Mà Vọng Thư cũng đã xuất hiện mấy lần, đối với ấn tượng về vị Thái Âm chi chủ này, các sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy rất tốt.

Mà lúc này Vọng Thư, ánh mắt đó hận không thể ăn tươi nuốt

sống người khác!

Một lúc sau, La Hầu cũng đến.

So với hai vị kia, La Hầu có uy danh lớn nhất ngược lại là người bình tĩnh nhất.

"Các ngươi, đều đã thấy?

Đều đã thấy rõ?" La Hầu cười nói, chỉ là nụ cười có chút âm u.

Bắc Hải Huyền Quy và Vọng Thư gật đầu.

"Chúng ta vốn là thân chuyển thế của ba nghìn Ma Thần, rơi xuống Hồng Hoang, vốn là muốn chiếm giữ đại cơ duyên, đại khí vận, kết quả đều bị tính kế.

Thiên Đạo đã sửa đổi ký ức của chúng ta!" Vọng Thư nghiến răng nghiến lợi.

Xoạt!

Lần này, Hồng Hoang bùng nổ!

Đây là bí mật gì đây?

Đây là thứ bọn họ có thể nghe sao?

Đây là thứ bọn họ có thể biết sao?

"Sinh linh Hồng Hoang đều truyền rằng ba nghìn Ma Thần là cảnh giới Chuẩn Thánh, còn Bàn Cổ đại thần là vì thành Thánh nên mới khai tịch thế giới Hồng Hoang.

Sai, đều sai cả.

Ba nghìn Ma Thần là ba nghìn Thánh, Bàn Cổ là bán bộ Đại Đạo, khai tịch chủ thế giới Hồng Hoang, là để thành tựu cảnh giới Đại Đạo!!" Bắc Hải Huyền Quy đang gầm thét.

Hồng Hoang chúng sinh chìm đắm trong bí mật động trời này, căn

bản không thể hoàn hồn.

“Ma Thần đều là Thánh, ba nghìn Ma Thần đều là Thánh, Phụ Thần càng là bán bộ Đại Đạo, tồn tại vượt qua Thánh Nhân.

Chúng ta là do tinh huyết của Phụ Thần hóa thành, lại chỉ là thân Ma Thần hạ đẳng?

Là Thiên Đạo đã cắt đứt huyết mạch của chúng ta?” Chúc Cửu Âm tức giận nói.

“Là Hồng Quân và Thiên Đạo đã trộm đi Hồng Hoang!

Bọn chúng muốn chúa tể vận mệnh của chúng ta!” “Đừng hòng!

Bọn chúng đừng hòng!” “Chiến!” “Chiến!” Các Tổ Vu đều đang gầm thét.

Không chỉ Tổ Vu, những đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang đều nghĩ đến điều này.

“Kim Ô nhất tộc của ta, là từ mắt của Bàn Cổ đại thần sinh ra, được trời ưu ái, sao có thể chỉ là huyết mạch hạ đẳng?

Hay cho một Thiên Đạo!” Đế Tuấn cũng cười lạnh không ngừng.

Khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang, đều bắt đầu bùng lên ngọn lửa giận.

Phẫn nộ đã đốt cháy bọn họ!

Tình trạng của bọn họ hiện tại, giống như một đứa trẻ bình thường bị người ta hạ độc, độc thành bệnh bại liệt, bán thân bất toại.

Điều này sẽ hủy hoại nhân sinh của bọn họ, hủy hoại đạo đồ của bọn họ.

Trở người thành đạo, như giết cha mẹ người!

Ngược lại Tam Thanh bây giờ, rất khó xử!

Thân là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, bọn họ cũng tức giận, nhưng không dám!

Lúc này Lâm Huyền cũng nhận ra động tĩnh trong Hồng Hoang, nhíu mày.

Che giấu ký ức, cắt giảm huyết mạch, đây mới là chân tướng của Hồng Hoang sao?

Lúc này Chân Chân đột nhiên xuất hiện, nói: "Chủ nhân, ta dường như nhớ lại một số thứ.

Năm xưa khi ta rơi xuống mảnh hỗn độn này, chân linh sẽ phân tán ra, vô số năm tháng, đã thúc đẩy sinh ra hai nghìn chín trăm chín mươi chín sinh linh.

Mà sinh linh thứ ba nghìn, là từ bên ngoài đến, nó đã mượn sức mạnh của ta mới ra đời." Lâm Huyền: ???

Ba nghìn Ma Thần, là do Chân Chân một mình thúc đẩy sinh ra?

Đây cũng quá mạnh rồi!

Chương 117

Lúc này, trong Hồng Hoang náo động quá lớn.

Càng có ba người La Hầu cầm đầu.

Hồng Quân chỉ có thể một lần nữa giáng lâm.

"Hồng Hoang lúc đó mới sơ sinh, sao có thể chịu nổi các ngươi giày vò?

Thiên Đạo nếu không hạn chế, vậy Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều có thể nhập Thánh, bọn họ đại chiến, Hồng Hoang trong nháy mắt sụp đổ!

Vạn vật quy về hỗn độn, chỉ có Thánh Nhân có thể sống, đây là điều các ngươi muốn sao?" Hồng Quân lạnh giọng nói.

Lời giải thích này, dường như cũng có lý.

"Hồng Hoang nhìn như vô tận, nhưng có hạn, thánh vị, có định số, nhiều quá, Hồng Hoang không chịu nổi.

Số lượng Chuẩn Thánh tuy không có định số, nhưng Chuẩn Thánh, đã có thánh uy trên người, số lượng nhiều, Hồng Hoang cũng không chịu nổi.

Thiên Đạo không làm vậy, mọi người đều phải toi đời!" Hồng Quân nhìn về phía ba người La Hầu.

Những lời này của y, dường như là hận sắt không thành thép.

Dường như là cảm thấy những sinh linh Hồng Hoang kia vong ân bội nghĩa, không biết cảm ơn.

Ta Hồng Quân không nhường chỗ cho các ngươi, các ngươi có thể có thành tựu như vậy sao?

Những sinh linh Hồng Hoang kia nếu suy nghĩ một chút, một số người tuyệt đối sẽ thấy lời Hồng Quân nói cũng khá có lý.

"Nói thì quang miện đường hoàng, chẳng qua là muốn chúa tể vận mệnh của vô cùng sinh linh.

Ta cũng không tranh giành gì với ngươi, Đại Đạo bi hiện thế, tất cả mê chướng của Hồng Hoang đều được phá trừ, Hồng Hoang sẽ chỉ ngày càng cường đại, thánh vị cũng sẽ nhiều hơn.

Hy vọng đến lúc đó ngươi đừng làm chuyện gì như đồ sát Thánh Nhân, nếu không ngươi chính là kẻ địch của Hồng Hoang, kẻ cản đường đạo, giết!" La Hầu tay cầm Thí Thần Thương, sát ý đó xông thẳng lên trời.

Hắn vốn không phải là người nói nhiều.

Làm như vậy, chính là chặn đường lui của Hồng Quân.

Ngươi không phải nói là vì tốt cho Hồng Hoang sao?

Bây giờ Hồng Hoang đại biến, cấm kỵ đã trừ đi không ít, những lo ngại trước đây của ngươi cũng nên không còn nữa rồi chứ!

Hắn La Hầu, sau này tất nhiên thành Thánh, nếu Hồng Quân dám đối phó hắn, vậy chính là đối địch với Hồng Hoang, là cản trở con đường sinh sôi của Hồng Hoang!

"La Hầu, nếu ngươi dám gây họa cho Hồng Hoang, ta nhất định chém không tha!" Hồng Quân phất tay áo rời đi.

Chuyện này, đến đây là kết thúc!

"Hai vị đạo hữu, chuẩn bị có tính toán gì?

Ta tham ngộ đạo bi siêu phẩm, đã minh ngộ tiền thế, căn nguyên đã khôi phục đến trung phẩm Ma Thần, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục tôn vị Thái Âm Ma Thần của ta, còn kém không ít!" Vọng Thư

nói.

Vọng Thư tuy tính tình đạm bạc, nhưng không có nghĩa là nàng ngốc!

Nàng biết nếu chỉ dựa vào sức mình chống lại Hồng Quân, tuyệt đối không thể nào.

"Vọng Thư đạo hữu là Thái Âm Ma Thần chuyển thế, Thái Âm Ma Thần xếp thứ chín mươi ba trong ba nghìn Ma Thần, là tôn vị Ma Thần cao cấp.

La Hầu đạo hữu, hẳn là Hủy Diệt Ma Thần xếp thứ bảy, là một trong những Ma Thần chí cao.

Hay là chúng ta kết minh đi!" Đừng thấy Bắc Hải Huyền Quy cẩu lâu như vậy, thực ra rất tinh ranh.

Hơn nữa y kế thừa bản nguyên của Thủy Chi Ma Thần và Ngự Chi Ma Thần, xem như là thể chuyển thế kết hợp của hai Ma Thần.

Nhưng bất kể là Thủy Chi Ma Thần hay Ngự Chi Ma Thần, đều xếp ngoài năm trăm, không thể so với hai vị này.

"Ta đã vào Thương Minh, không kết minh." La Hầu xoay người liền rời đi.

Hắn từng là Hủy Diệt Ma Thần chí cao, nhưng nay, hắn là La Hầu.

Hủy Diệt Ma Thần chí cao đã vẫn diệt dưới rìu của Bàn Cổ, hắn La Hầu không muốn cũng có kết cục như vậy.

Hắn muốn đi một con đường thuộc về chính mình.

Mà hắn nhìn ra, bất kể là Huyền Quy hay Vọng Thư, đều chẳng qua là muốn kế thừa di sản của Ma Thần năm xưa mà thôi, tu đến cuối cùng, ngay cả cảnh giới tiền thế cũng không thể đạt tới, La Hầu

không muốn cùng bọn họ một phe!

Chứng kiến La Hầu rời đi, Bắc Hải Huyền Quy và Vọng Thư hơi chút ngỡ ngàng, nhưng rồi lại thấy điều đó cũng hợp tình hợp lý.

Trong ba ngàn Ma Thần, ba trăm vị đứng đầu được gọi là cao vị Ma Thần, mười vị đứng đầu là chí cao.

La Hầu tại Hồng Hoang lấy Sát chứng đạo, thực tế thân phận chính là Hủy Diệt Ma Thần xếp hạng thứ bảy, muốn dùng sát lục làm bàn đạp để chứng đạo Hủy Diệt.

Đã là chí cao Ma Thần, kẻ nào mà chẳng tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đầu?

Thế nên cả hai đều thấy việc La Hầu rời đi là lẽ đương nhiên.

"Thương Minh này quả thực đáng gờm, ngay cả La Hầu cũng phải hiệu mệnh!" Bắc Hải Huyền Quy cảm thán một câu, rồi nói: "Vọng Thư đạo hữu, chúng ta tương trợ lẫn nhau thế nào?" "Thiện!" Vọng Thư gật đầu đồng ý, sau đó hai người rời đi.

Hai vị này cũng đều là những kẻ thành tinh, tuy kết minh nhưng chẳng ai tiết lộ át chủ bài, ví như việc đã nhận được gì trong Siêu phẩm đạo bi. ...

Vọng Thư trở về Thái Âm Tinh, còn Bắc Hải Huyền Quy lại không về Bắc Hải mà trực tiếp hướng về Đông Hải.

Thân hình khổng lồ kia lặn xuống Đông Hải khiến vô số thủy tộc thi nhau tháo chạy, chỉ sợ bị vật khổng lồ này lỡ tay giết nhầm!

Tại Thiên đình, Đế Tuấn xuất quan.

Thực lực tăng tiến khiến hắn thần thanh khí sảng.

"Lục Nhĩ hiện tại đang ở đâu?" Là sinh linh duy nhất trong Thiên đình có cơ hội tham ngộ Siêu phẩm đạo bi, Đế Tuấn đương nhiên đặc

biệt quan tâm.

"Khởi bẩm Bệ hạ, Lục Nhĩ Yêu Thần đang bế quan, chuẩn bị điều chỉnh trạng thái để đi tham ngộ đạo bi!" Bạch Trạch báo cáo.

"Vậy thì tốt, nhớ gửi cho Lục Nhĩ một phần Kim Khê Trúc và Đạo Luân Ngọc!" Đế Tuấn dặn dò.

Sau đó hắn như sực nhớ ra điều gì: "Thiên đình ta sau khi công phá Bồng Lai vẫn chưa thu hồi, Bạch Trạch, ngươi dẫn theo ba vị Yêu Thần đi một chuyến." Có lẽ vẫn thấy chưa yên tâm, dù sao Huyền Đạo Nhân thực lực cường đại, lại là người của Thương Minh, Đế Tuấn bèn nói thêm: "Dẫn cả Thái Nhất theo nữa!" "Tuân lệnh!" Bạch Trạch lĩnh mệnh.

Tuy Đế Tuấn chưa từng tham ngộ Siêu phẩm đạo bi, nhưng cũng biết nó quan hệ trọng đại, hễ tranh thủ được thì nhất định phải tranh thủ.

Đúng lúc này, Lão Tử tìm đến.

"Đế Tuấn đạo hữu, lão sư ta có lời mời!" Đế Tuấn không hề do dự, trực tiếp đi theo Lão Tử.

Tuy có chút bất mãn với Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng thể diện này không thể không cho, huống hồ Thái Thanh Lão Tử còn đích thân tới mời.

Sau khi Đế Tuấn rời đi, Bạch Trạch liền nói: "Hồ Tùng, ngươi đến phủ Lục Nhĩ Yêu Thần một chuyến.

Lục Nhĩ Yêu Thần đứng thứ hai bảng Đại La Kim Tiên, tiền đồ vô lượng, ngươi và hắn có chút mâu thuẫn, có thể hóa giải thì cố gắng mà hóa giải." "Rõ!" Huyền Tùng (trong lốt Hồ Tùng) nhận lời, lập tức tiến về phủ Lục Nhĩ.

Thực ra chẳng đợi Bạch Trạch nói, hắn cũng định đi một chuyến.

Trải qua bao năm phát triển, Yêu tộc Thiên đình vô cùng hưng thịnh.

Ngoại trừ các đại điện quan trọng như Lăng Tiêu Bảo Điện và tẩm cung Yêu Hoàng, phủ đệ Yêu Thần là lớn nhất.

Thập đại Yêu Thần cộng thêm Lục Nhĩ là mười một vị, nắm giữ quyền lực cốt lõi của Yêu tộc.

Phủ Lục Nhĩ Yêu Thần nằm ở phía đông Thiên đình, nhìn thì hùng vĩ nhưng trang trí rất đơn giản, thậm chí chẳng có mấy hộ vệ hay thị nữ.

Hồ Tùng vừa đến, Lục Nhĩ đã cảm nhận được.

"Ngươi đến đây làm gì?" Giọng điệu của Lục Nhĩ khá bất thiện.

"Vâng mệnh Bạch Trạch Yêu Thần tới tặng Kim Khê Trúc và Đạo Luân Ngọc cho ngươi." "Để đồ xuống rồi biến đi." Huyền Tùng cười nói: "Ta còn thụ thác một người, gửi cho ngươi chút đồ." Lục Nhĩ trợn trừng mắt: "Ai?" "Ta thụ mệnh sư huynh ngươi, tặng ngươi một vật." Huyền Tùng vừa dứt lời, Lục Nhĩ sững sờ.

Huyền Tùng!

Chắc chắn là sư huynh mình rồi!

Tiếp đó Huyền Tùng lấy ra một viên ngọc giản: "Trong này chứa đựng một tia vận luật Đại Đạo, có thể giúp ngươi khi tham ngộ dưới đạo bi đạt được thu hoạch lớn hơn.

Tăng bao nhiêu tùy duyên pháp, có thể là một lần, hai lần, hoặc cũng có thể là mười lần!" Sau đó, chẳng đợi Lục Nhĩ kịp hỏi, Huyền Tùng để đồ lại rồi rời đi.

Vật tốt như vậy đương nhiên là sư tôn đưa cho hắn, hắn chỉ là mượn hoa dâng Phật, sẵn tiện phô trương sự hiện diện của đại sư

huynh và chọc tức con khỉ này.

Dám ra vẻ với sư huynh à?

Lục Nhĩ quả thực có chút vò đầu bứt tai.

Cái tên Hồ Tùng này rốt cuộc có quan hệ gì với đại sư huynh?

Nếu có quan hệ với sư huynh hay sư phụ, tại sao trước đó lại muốn dồn mình vào chỗ chết?

Thật là mâu thuẫn!

Lúc này, tại nơi đặt Siêu phẩm đạo bi ở hải ngoại Tam Tiên Đảo.

Một bóng người đang khoanh chân ngồi dưới đạo bi, khoảng cách cực kỳ gần, chưa đầy năm mươi bước.

Phải biết rằng, Bắc Hải Huyền Quy xếp hạng hai bảng Chuẩn Thánh đã dùng hết sức bình sinh cũng chỉ đạt tới khoảng cách này ở Cực phẩm đạo bi.

Chương 118

Bóng người này chính là Huyền Tùng.

Hắn có thể đến gần như vậy là nhờ vào tác dụng của Đại Đạo ngọc giản.

Dưới sự bao phủ của vận luật đạo bi, phía sau Huyền Tùng hiện ra hư ảnh Ngũ Châm Tùng.

Căn nguyên Ngũ Châm Tùng trong Hồng Hoang cũng không hề thấp, có thể sánh ngang với các Tiên thiên Ma Thần đỉnh tiêm.

Lúc này, huyết mạch Huyền Tùng thăng cấp, vọt thẳng lên mức trung phẩm Ma Thần căn nguyên.

Căn nguyên khác biệt, tiềm lực và giới hạn cũng khác biệt.

Trực quan nhất là sinh linh cùng cảnh giới, kẻ có căn nguyên cao có thể nghiền ép kẻ thấp.

Thậm chí nói quá lên, hiện tại Huyền Tùng vận dụng năng lực bản thân có thể đồ sát Chuẩn Thánh.

Đây mới thực sự là vượt cấp chiến đấu.

Sau khi căn nguyên thăng cấp, Thanh Hư Huyền Đạo Chương của Huyền Tùng trực tiếp tấn thăng thành Thanh Hư Huyền Đạo Diệu Pháp, trở thành pháp môn Thánh Đạo.

Chưa dừng lại ở đó, một bóng mờ không ngừng nhảy nhót trên đạo bi, trông như một người giấy, rồi nhập vào giữa lông mày Huyền Tùng.

"Oanh!" Não bộ Huyền Tùng như được quán đỉnh, Chỉ Nhân đạo pháp của hắn thôi diễn mười vạn tám ngàn biến hóa trong cơ thể.

Khi mở mắt ra, hắn lộ vẻ vui mừng: "Pháp môn người giấy của ta vậy mà diễn biến thành chí cao pháp môn: Nhất Tâm Thập Vạn Ý!" Nhất Tâm Thập Vạn Ý!

Lấy ý tưởng từ nhất tâm nhất ý, thần thông này có thể phân liệt chân linh thần hồn thành mười vạn phần.

Pháp này khác với bốn trăm triệu tám mươi vạn Huyết Thần Tử của Minh Hà.

Huyết Thần Tử chỉ là phân thân hóa thân, còn Nhất Tâm Thập Vạn Ý tu luyện ra thảy đều là bản thể.

Chúng có thể tu luyện các pháp môn khác nhau, trải nghiệm những cuộc đời khác nhau rồi dung hợp phản hồi lại.

Một cái bị diệt cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Huyền Tùng, hơn nữa các cơ thể này còn có thể hợp nhất, mang lại sức mạnh tăng vọt gấp vô số lần!

Luyện thành pháp này, ngay cả Thánh nhân cũng không giết nổi Huyền Tùng!

Có điều thần thông này hắn chắc chắn chưa luyện tới mức mười vạn ý, hiện tại mới khoảng một ngàn ý mà thôi.

"Ta dưới Siêu phẩm đạo bi đạt được thần thông như thế, sư đệ ta chắc cũng chẳng kém đâu.

Tiểu Lục Nhĩ còn muốn đấu với ta, ta cho ngươi đoán đến bạc đầu luôn!" Nghĩ đến đây, Huyền Tùng vui không tả xiết.

Sau đó hắn lại nhớ ra chuyện gì đó: "Thiên đình phát binh tới Tam Tiên Đảo muốn tranh đoạt Siêu phẩm đạo bi, nơi ở của mình sao có thể để kẻ khác ngủ ngáy?

Lần trước Đông Vương Công đột kích ta không giữ được, lần này

ta không tin là không giữ được!" Huyền Tùng tuy bị Trần Hiên lôi ra xử lý sự vụ Thương Minh nhưng những năm qua cũng không hề rảnh rỗi.

Hắn tranh thủ tu sửa, kết nối toàn bộ trận pháp trên Phương Trượng Đảo.

Bao năm qua chẳng biết hắn đã bố trí bao nhiêu trận pháp, vừa hay Thiên đình tới để hắn thử nghiệm.

Lục Nhĩ cũng đã tiến vào đạo bi.

Huyết mạch của hắn bắt đầu lột xác.

Khác với Huyền Tùng, Lục Nhĩ vốn mang huyết thống Hỗn Thế Ma Viên - một trong ba ngàn Ma Thần.

Lần lột xác này khiến hắn có dấu hiệu phản tổ.

Hỗn Thế Ma Viên tu luyện Hỗn Thế Pháp Tắc, một nhánh khá gần với Hỗn Độn Pháp Tắc, dù không lọt vào top 100 Ma Thần thì cũng trong top 300, thuộc hàng cao vị Ma Thần.

Nếu Lục Nhĩ phản tổ thành công, hắn có thể tấn thăng Thánh nhân trong thời gian ngắn nhất.

Phía sau hắn, một tôn thần viên đang gào thét.

Hỗn Thế Ma Viên chiến lực cực cường!

Tuy nhiên, khi lực lượng huyết mạch đó định xâm nhập vào cơ thể Lục Nhĩ, một bóng tối vô tận đột nhiên bủa vây phía sau hắn.

"Ta là Lục Nhĩ, được sư tôn coi trọng, lẽ nào lại đi nhặt bã của kẻ khác, đi theo vết xe đổ sao?

Ngươi bị Bàn Cổ một rìu chém chết, đi theo đường cũ của ngươi chẳng phải cũng là phế vật giống ngươi sao?

Đây không phải điều ta muốn!" Mắt Lục Nhĩ đỏ ngầu, hai tay nắm chặt, cực lực phản kháng sự xâm nhập của huyết thống Hỗn Thế Ma Viên.

"Hống!" "Hống!" Phía sau hắn, bóng ma viên không ngừng gào thét phẫn nộ, ngọn lửa giận dữ như muốn thiêu chết Lục Nhĩ.

Chẳng mấy chốc, toàn thân Lục Nhĩ đẫm máu, nhưng hắn vẫn không cho phép huyết thống ma viên lột xác trong người mình, thậm chí còn dùng cách này để ép huyết thống ma viên vốn có ra ngoài.

Đúng lúc tinh thần Lục Nhĩ hoảng hốt, chân linh sắp rạn nứt vì bị huyết mạch va đập, trong bóng tối phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một hư ảnh.

Một tòa ma bàn đen kịt hiện ra, không hề trang trí cầu kỳ, tòa đại ma bàn này dường như sinh ra chỉ để nghiền nát tất cả.

Lục Nhĩ cảm nhận được sự hiện diện của nó, trong lòng hiện lên một cái tên: Diệt Thế Đại Ma!

Không gì không thể nghiền nát, không gì không thể mài diệt!

Đây là đại khủng bố trong Hỗn Độn, e rằng vượt xa cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Lúc này, nó chú ý đến Lục Nhĩ, thậm chí còn ban cho một chút sự ưu ái.

Dưới đại ma này, Hỗn Thế Ma Viên gì đó đều là rác rưởi.

Chỉ một vòng quay, hình thể Hỗn Thế Ma Viên trực tiếp bị nghiền thành tro bụi!

Sau đó, ma bàn không biến mất ngay mà chui tọt vào cơ thể Lục Nhĩ.

Hắn có thể mượn sức mạnh của Diệt Thế Đại Ma.

Lục Nhĩ càng mạnh, sức mạnh mượn được càng lớn!

“Hay thật, chủ nhân à, hai đồ đệ ngài nhận đều không đơn giản đâu!

Nhất Tâm Thập Vạn Ý là chí cao pháp môn do một tồn tại vô danh sáng tạo ra, mười vạn phân thân cũng là mười vạn bản thể, rải khắp các giới không ai nhận ra nổi!

Nếu có ngày mười vạn ý hội tụ, uy năng đó không thể tưởng tượng được!

Còn Diệt Thế Đại Ma lại là bảo vật có thể sánh ngang với đạo bi, có được sự ưu ái của nó tức là có được chính thống Hủy Diệt chân ý.

Cái thứ quy tắc của Hủy Diệt Ma Thần Hồng Hoang so với cái này thì chẳng đáng xách dép!” Chân Chân kinh ngạc kêu lên.

Lâm Huyền nghe mà ngẩn ngơ.

Cái gì mà Nhất Tâm Thập Vạn Ý, cái gì mà Diệt Thế Đại Ma, nghe cái nào cũng thấy lợi hại kinh hồn.

Ngay cả Hủy Diệt Ma Thần còn bị Chân Chân chê là rác rưởi, đủ thấy hai thứ này kinh khủng thế nào.

“Trong Hồng Hoang này nhân tài cũng không ít, như bọn Tam Thanh, Nữ Oa, Thái Nhất, Hậu Thổ, dù không có vận luật Đại Đạo và chỉ tham ngộ Cực phẩm đạo bi mà đã lĩnh ngộ được bấy nhiêu thì đã rất khá rồi.

Nếu được tham ngộ Siêu phẩm đạo bi, e rằng cũng sẽ có đại cơ duyên.

Nếu bồi dưỡng đúng cách, tuyệt đối có thể đột phá cảnh giới Thánh nhân thập nhị trọng, cao hơn nữa thì khó nói.

Còn La Hầu, tiền thân là Hủy Diệt Ma Thần, tiềm lực có hạn

nhưng lại có đại khí phách từ bỏ di trạch tiền thế để tìm đường mới, con đường này sẽ rộng mở hơn nhiều.” Chân Chân tiếp tục bình luận.

“Còn ta thì sao?

Ta có cần đi tham ngộ đạo bi không?” Lâm Huyền nhíu mày hỏi.

Với khả năng của mình, hắn muốn tham ngộ Siêu phẩm đạo bi lúc nào chẳng được.

Giờ thấy đồ đệ còn có cơ duyên lớn như vậy, hắn cũng thấy hơi áp lực.

“Cái Siêu phẩm đạo bi đó chẳng qua là một phần hư ảnh của Đại Đạo Bi thôi, không cần thiết.

Chủ nhân có tôi là đủ rồi, mấy cái cơ duyên đạo bi đó không cần ham.” Chân Chân cười nói.

“Nhưng chẳng phải cô hỏng rồi sao!” Lâm Huyền lầm bầm.

Chân Chân: “.....

Hừ!

Còn có thể làm bạn tốt được không vậy.” Sau khi kết thúc tham ngộ, thực lực Lục Nhĩ tiến thêm một bước, đạt đến đỉnh phong Đại La.

Thương thế trên người phục hồi nhanh chóng, khí chất cũng đại biến.

Nếu trước kia là sắc sảo lộ ra ngoài thì giờ đây lại trở nên vô cùng thâm thúy, như thể có thể kéo người ta vào rồi nghiền nát.

Việc đầu tiên Lục Nhĩ làm sau khi ra ngoài là nhìn vào bảng Đại La!

Sau đợt tham ngộ đạo bi, nhiều bảng xếp hạng đã thay đổi, ngay

cả bảng Chuẩn Thánh cũng biến động không nhỏ, ví dụ như Vọng Thư đã đẩy Bắc Hải Huyền Quy xuống.

Bảng Đại La cũng thay đổi nhiều, duy chỉ có hai cái tên đầu tiên là không đổi: Huyền Tùng thứ nhất, Lục Nhĩ thứ hai!

Thấy vậy, Lục Nhĩ có chút hụt hẫng.

Hắn không biết Huyền Tùng nhận được cơ duyên gì, nhưng hắn biết rõ cơ duyên của mình tuyệt đối hiếm có, ngay cả Thánh nhân cũng phải thèm muốn.

Lục Nhĩ vốn tưởng có được Diệt Thế Đại Ma sẽ áp chế được Huyền Tùng, kết quả vẫn không xong!

Chương 119

Được lắm!

Không hổ là sư huynh của Lục Nhĩ ta!

Nhưng ta cũng không dễ bị đánh bại đâu.

"Chúc mừng Lục Nhĩ Yêu Thần thực lực đại tiến!" Yêu Thần Thương Dương đích thân tới chúc mừng.

Nhìn cấp dưới năm xưa giờ đã xuất chúng thế này, Thương Dương cũng thấy hơi chạnh lòng, nhưng Lục Nhĩ càng mạnh thì càng có lợi cho bà, đây là đồng minh tự nhiên.

Nơi nào có người nơi đó có tranh đấu, các Yêu Thần cũng không phải một khối sắt đặc, cũng có hội nhóm và bất đồng.

"Thương Dương Yêu Thần, cho hỏi Hồ Tùng ở đâu?" Lục Nhĩ vội hỏi.

"Hồ Tùng?

Đế Tuấn Bệ hạ có lệnh để Bạch Trạch thừa tướng dẫn theo Thái Nhất Bệ hạ cùng ba vị Yêu Thần đi Bồng Lai, hình như muốn tranh đoạt quyền sở hữu Bồng Lai và Siêu phẩm đạo bi kia!

Hồ Tùng hình như cũng đi theo rồi." Thương Dương nói.

Nghe vậy, Lục Nhĩ nhíu mày.

Phương Trượng Đảo là đạo tràng của sư tôn, lúc trước thấy sư tôn mạnh mẽ nên Yêu tộc không dám thu phục Bồng Lai, giờ Siêu phẩm đạo bi xuất thế, Yêu tộc chắc chắn muốn tranh một phen.

Sau khi chào Thương Dương, Lục Nhĩ ẩn thân đi tới Phương Trượng Đảo!

Cùng lúc đó, đại quân Yêu tộc đã hạ xuống gần Bồng Lai.

Chuyến đi này có Đông Hoàng Thái Nhất cùng Bạch Trạch và bốn vị Yêu Thần, ba mươi tôn Yêu tướng, mười vạn Yêu binh!

Hùng hổ vô cùng!

Thiên đình xuất hành, luôn chú trọng phô trương thanh thế.

Đứng trước Bồng Lai, đám đại yêu nhìn xuống.

Bồng Lai vốn là một trong những tiên đảo hàng đầu Hồng Hoang, dù linh mạch có chút tổn hại do đại chiến năm xưa nhưng bao năm qua đã tu bổ gần xong.

Hải ngoại Tam Tiên Đảo chiếm cứ địa mạch quan trọng, ba đảo gộp lại không kém gì Côn Luân!

Ngoài Siêu phẩm đạo bi, trên Phương Trượng và Bồng Lai còn có Cực phẩm đạo bi và các đạo bi nhỏ lẻ khác, khiến khí tượng Bồng Lai càng thêm bất phàm.

"Bạch Trạch thừa tướng, chúng ta đánh vào chứ?" Thái Nhất đã lôi Kim Ô Côn ra, sẵn sàng xông vào.

"Bệ hạ, nơi này rất gần Phương Trượng Đảo, đã được bố trí trận pháp, vị ở Phương Trượng Đảo kia e rằng sẽ không nhường Bồng Lai cho Yêu tộc ta đâu!" Bạch Trạch nói, rồi hét lớn vào trong: "Xin hỏi Huyền đạo hữu có đó không?

Có việc cần thương lượng!" Thiên đình vẫn phải giữ thể diện, nếu trực tiếp cưỡng đoạt sẽ tổn hại danh tiếng.

"Sư tôn ta không có ở đây, nếu các ngươi muốn lấy Bồng Lai thì có thể quay về được rồi!

Tuy Thiên đình các ngươi giết Đông Vương Công, nhưng năm đó Bồng Lai hư hại, các ngươi chê bai không thèm lấy.

Bao nhiêu năm qua đều là chúng ta tu bổ Bồng Lai, giờ lại muốn lấy đi, chẳng phải quá nực cười sao?" Huyền Tùng xuất hiện, nhưng không phải diện mạo thật mà là một trong các phân thân của hắn.

"Đây là đại sư huynh sao?

Trông phổ phổ thông thông, sao có thể đứng nhất bảng Đại La được?" Lục Nhĩ nấp trong bóng tối nghĩ thầm.

Đôi mắt hắn thần dị, nhìn thấu được nhiều thứ, trong mắt hắn cơ thể Huyền Tùng kia cực kỳ bình thường, chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng Lục Nhĩ biết, đại sư huynh có thể đè bẹp mình chắc chắn phải có chỗ đặc biệt.

Hơn nữa, nếu Phương Trượng Đảo thực sự gặp chuyện, hắn sẵn sàng phản lại Thiên đình để bảo vệ đạo tràng của sư tôn!

Vu tộc!

Động tĩnh ở Bồng Lai cũng làm kinh động các Tổ Vu.

Lần tham ngộ đạo bi này, Chúc Cửu Âm đạt được phần thứ hai của Vô Lượng Di La Tâm Kinh, hiện đang tham ngộ nhưng chưa có kết quả rõ rệt.

Việc tu hành tâm kinh là đại sự của Vu tộc, các Tổ Vu dù biết Yêu tộc có động tĩnh nhưng cũng không khinh suất hành động.

"Các ngươi cũng chẳng cần nói nhiều, có chiêu trò gì cứ tung ra hết đi, nếu phá được trận thì coi như các ngươi có bản lĩnh!" Huyền Tùng lạnh lùng cười một tiếng.

Ngay sau đó, gần ba trăm bóng người xuất hiện, có Đại La, có Thái Ất, khoảng ba mươi vị Đại La, còn lại là Thái Ất.

Huyền Tùng dùng Nhất Tâm Thập Vạn Ý nhập vào một phần người giấy.

Tuy giới hạn của người giấy có hạn nhưng hiện tại đối phó Yêu tộc thì đang thiếu nhân lực.

"Nếu đã vậy thì đừng trách Thiên đình ta không khách khí!" Bạch Trạch lạnh giọng.

Xem ra Huyền Đạo Nhân không có ở đây, vậy thì dễ nói rồi.

Chỉ cần Thiên đình đóng quân ở Bồng Lai, dù Huyền Đạo Nhân muốn đuổi cũng chẳng đuổi được!

Vừa dứt lời, ba vị Yêu Thần đồng loạt ra tay.

Bạch Trạch làm việc cẩn thận, không dám coi thường Huyền Tùng.

"Đại trận, chuyển!" Ánh mắt Huyền Tùng hơi lạnh lẽo.

Ba trăm bóng người đồng loạt phát lực.

Lúc này, trận pháp trên đảo Bồng Lai và Phương Trượng không ngừng biến hóa.

Những năm qua Huyền Tùng đã dùng người giấy bố trí hàng vạn pháp trận trên hai đảo, biến hóa vô cùng.

Ba vị Yêu Thần thảy đều là Đại La viên mãn, vốn dĩ Bạch Trạch định đưa Anh Chiêu theo nhưng Anh Chiêu hiện vẫn chưa hồi phục.

Ba vị Yêu Thần phát lực uy năng không nhỏ, đều rút linh bảo ra dùng toàn lực.

Thế nhưng ngay khắc sau, bọn họ đều bị trận pháp hút tọt vào trong!

"Nhất Tâm Thập Vạn Ý quả thực dễ dùng!" Huyền Tùng thầm nghĩ.

Trước kia hắn dùng phân thần pháp điều khiển người giấy rất tiêu

hao và không thể chưởng khống toàn diện, nhất là khi số lượng người giấy quá nhiều sẽ thấy mệt mỏi.

Giờ thì khác, dù vận hành ba trăm cơ thể hắn vẫn thấy như cánh tay điều khiển ngón tay, uy năng trận pháp tăng ít nhất một lần!

Ba vị Yêu Thần tấn công trực tiếp bị đại trận nuốt chửng khiến Bạch Trạch giật nảy mình.

Trận pháp gì mà mạnh thế?

Ba tên Đại La viên mãn vào mà chẳng sủi tăm tích gì?

Lục Nhĩ cũng nhìn đến ngây người.

Đám Yêu Thần đó tuy phế vật nhưng một mình hắn giải quyết cả ba cũng phải tốn chút công sức, vậy mà đại sư huynh ra tay lại nhẹ nhàng như không?

Tuy là nhờ trận pháp nhưng cũng quá cừ rồi.

"Đây là trận pháp gì?!" Bạch Trạch sắc mặt trầm xuống.

"Đây là bản biến trận thứ ba vạn sáu ngàn tám trăm năm mươi ba ta mới nghiên cứu ra, vẫn chưa chính thức đặt tên!" Huyền Tùng cười đáp.

"Để ta!" Thái Nhất sớm đã nhịn không được muốn ra tay, vung Kim Ô Phần Thần Côn giáng xuống một đòn.

Trong sát na, Đông Hải cuộn trào, lượng lớn thủy khí bị bốc hơi, ngay cả hai đảo Phương Trượng và Bồng Lai cũng rung chuyển.

Huyền Tùng thấy đòn này cũng giật mình kinh hãi, ba trăm cơ thể trong thời gian ngắn nhất thực hiện hàng ngàn lần thôi diễn.

Hắn nghiến răng, pháp ấn trong tay lại biến đổi.

Một lượng lớn linh khí từ dưới đảo Phương Trượng và Bồng Lai

cuộn trào rót vào đại trận.

Đây là mượn lực!

"Hử?" Thái Nhất bị trận pháp đánh bật trở lại.

"Bệ hạ, thế nào?

Có phá được không?" Bạch Trạch vội hỏi.

"Phá thì phá được nhưng tốn sức lắm." Thái Nhất thẳng thắn nói.

"Đông Hoàng Bệ hạ, sư tôn ta bảo ta đưa vật này cho ngài." Từ trong ống tay áo Huyền Tùng bay ra một vật.

Một luồng lưu quang bay tới tay Thái Nhất.

Đó là một miếng bích ngọc!

Thái Nhất nhìn qua, mặt lộ vẻ vui mừng: "Khí tức của Tam đệ!" "Bệ hạ nếu chịu nhường Bồng Lai, sư tôn ta nói sẽ giúp ngài tìm được Huyền Quy năm đó trong vòng trăm năm!" Huyền Tùng nói.

"Đi!" Thái Nhất vung tay lớn.

Bạch Trạch hơi khó xử: "Nhưng mà..." "Ta tìm được Tam đệ là được rồi, quan tâm gì cái đảo Bồng Lai?" Thái Nhất hét lớn.

Bạch Trạch mặt đầy bất lực, Thái Nhất không ra sức thì chẳng ai phá nổi Bồng Lai.

Lập tức đoàn người Thiên đình quay thân rời đi.

Chương 120

Điều này khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc không thôi, Huyền Đạo Nhân còn chưa lộ mặt mà người Thiên đình đã lui rồi?

Tuy nhiên, đúng lúc này, một thân hình khổng lồ hiện lên từ dưới nước, sóng cuộn mênh mông.

Chẳng phải Bắc Hải Huyền Quy thì là ai?

"Tiểu tử, Huyền Đạo Nhân đâu?

Bảo hắn mời bản tôn vào, cứ nói lão tổ của hắn tới rồi!" Bắc Hải Huyền Quy hét lớn, ra vẻ ta đây!

Hắn biết Hồng Hoang mới xuất hiện một đại năng Quy tộc hiệu là Huyền Đạo Nhân, còn là trưởng lão Thương Minh địa vị rất cao.

Nhưng dù thế nào thì chẳng phải vẫn là hậu bối của hắn sao?

Hắn có thể thông qua gã này để mưu tính vài thứ.

Huyền Tùng thấy Bắc Hải Huyền Quy thì cười khẩy: "Lão già ở đâu tới vậy, sư tôn ta là người ngươi muốn gặp là gặp được chắc?" Huyền Tùng thầm nghĩ sư tôn đúng là liệu sự như thần.

Lâm Huyền truyền tin cho Huyền Tùng cũng đưa cho hắn không ít đồ, trong đó có miếng ngọc đưa cho Thái Nhất và tin tức Bắc Hải Huyền Quy sẽ tới.

"Hỗn xược!" Bắc Hải Huyền Quy đại nộ: "Hôm nay ta dạy dỗ ngươi trước, sau đó sẽ dạy dỗ sư tôn ngươi sau!" Chỉ là Bắc Hải Huyền Quy vừa định ra tay, Huyền Tùng đã bắt pháp ấn, lạnh lùng cười: "Lão già cậy già lên mặt, vào trong đi cho ta!" Đột nhiên một đại trận giáng xuống bao vây lấy Bắc Hải Huyền Quy!

Thánh giai pháp trận: Phần Hải Phúc Thiên Trận!

Phương Trượng Đảo là đạo tràng của Lâm Huyền, sao có thể không chuẩn bị?

Động tĩnh ở đây lại huyên náo một phen.

Bạch Trạch vừa mới rời đi cảm nhận được động tĩnh phía sau, trong lòng dâng lên một trận hãi hùng, thậm chí có chút may mắn vì đã không lỗ mãng ra tay, nếu không Thái Nhất cũng chẳng gánh nổi!

"Cái tên Bắc Hải Huyền Quy này đi chọc vào Huyền Đạo Nhân làm gì không biết?" Vọng Thư khẽ thở dài, dù sao hai người cũng đã kết minh, bà định tìm cơ hội đi nói đỡ một lời.

Thường Hi ở bên cạnh lẩm bẩm: "Mẫu thân, con không muốn gả cho cái tên Đế Tuấn đó đâu, trực tiếp đưa sính lễ tới còn nhờ Đạo Tổ truyền pháp lệnh, đây chẳng phải là cưỡng ép sao?" Hi Hòa không nói gì nhưng cũng đầy bất mãn.

Họ không có ác cảm với Đế Tuấn, thậm chí vì quan hệ Thái Âm - Thái Dương mà còn có chút hảo cảm, nhưng giờ Đế Tuấn đã phá nát hảo cảm đó.

Lấy thế ép người, ai mà chịu được!

"Yên tâm đi!

Dù Đạo Tổ đích thân tới cũng không ép được các con đâu!" Vọng Thư biết Hồng Quân bắt đầu gây khó dễ cho mình rồi!

Lúc này trong tiểu thế giới, Lâm Huyền cũng cảm nhận được động tĩnh ở Phương Trượng Đảo, khẽ mỉm cười: "Để lão Huyền Quy này bình tĩnh lại chút đã, dám ra vẻ lão tổ với ai cơ chứ!" Hắn giờ còn việc quan trọng hơn phải làm.

"Chân Chân, trong thế giới của ta sinh linh cũng không ít, tại sao

không thể sinh ra linh trí?

Không thể tu hành?" Lâm Huyền nhíu mày hỏi.

Hắn nhớ tới Diễn Thiên Giới cũng có sinh linh nhưng không thể tu hành, nhưng đó là do Thiên Đạo bị mạt sát, còn hắn sáng thế, hắn chính là Thiên Đạo.

"Đó là vì cường độ thế giới chưa đủ, chủ nhân phải thành Thánh mới được!

Thành Thánh mới có thể thăng cấp thành Tiểu Thiên Giới, Tiểu Thiên Giới mới có tu hành pháp, mới Chuẩn Thánh mà đã mơ mộng gì vậy!" Chân Chân bĩu môi, rồi nói tiếp: "Chủ nhân, tôi ở đây còn chút bản nguyên chi lực, có thể hóa thành linh bảo tăng cường thực lực cho ngài, hoặc hóa thành công pháp tăng cường sức chiến đấu, sức phòng thủ, ngài chọn cái nào?

Tuy cũng có thể tăng tu vi, nhưng tu vi càng về sau tự mình tu ra càng tốt, thế giới của ngài càng mạnh thì ngài cũng sẽ mạnh lên từng khắc." "Phòng thủ!" Lâm Huyền không cần suy nghĩ.

Chân Chân: "....." Cô cũng từng gặp vô số sinh linh mạnh mẽ, nhưng nhát chết như Lâm Huyền thì đúng là hiếm thấy.

Nhưng Lâm Huyền nghĩ đơn giản thôi, lúc đầu tưởng lật đổ được Hồng Quân là xong, ai dè Hồng Quân chưa đổ đã lòi ra bao nhiêu chuyện, không trâu bò thì sao yên tâm được!

Tiếp đó một luồng sáng rực lên trên người Lâm Huyền, phía sau hắn một tôn Huyền Vũ mọc sừng rồng không ngừng gào thét, trên lưng Huyền Vũ bắt đầu phủ đầy những văn lộ huyền ảo.

"Chủ nhân, Kinh Cức Hộ Giáp của ngài đã được tôi nâng cấp thành Kinh Cức Thánh Giáp, Kim Thân Bất Diệt đã đạt cấp tối đa, tôi gom hết các pháp môn phòng thủ như Lưu Ly Thân lại với nhau thôi

diễn ra đại thần thông mới: Thương Lan Lưu Ly Thân, tổng cộng chín tầng, dựa vào cảnh giới hiện tại tôi đã giúp ngài đẩy lên tầng thứ ba.

Hai thứ kết hợp có thể chống đỡ được đòn tấn công của Thánh nhân lục trọng!" Làm xong những việc này, Chân Chân tỏ ra khá mệt mỏi khiến Lâm Huyền nhìn mà có chút xót xa.

"Chủ nhân, ngài mau tìm bản nguyên mới cho tôi đi!

Nữ Oa tạo người là đại sự của thế giới Hồng Hoang, ngài nhất định phải chiếm tiên cơ!" "Được!" Lâm Huyền lập tức đồng ý, trong lòng tính toán tiếp tục mở rộng ảnh hưởng của Thương Minh.

Tiên tạo người vẫn đang ở trong tay mình, không có mình thì Nữ Oa khó mà tạo người được, nhưng cũng phải nhanh chóng, vị Thiên Đạo Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang sắp ra đời rồi!

Lúc này Đế Tuấn đã xuất hiện tại Tử Tiêu Cung.

"Bái kiến Đạo Tổ!" "Đế Tuấn, ngươi vốn có tướng đế hoàng bẩm sinh, nếu Hồng Hoang giao cho ngươi quản lý thì không gì thích hợp bằng." Hồng Quân nói.

Đế Tuấn vui mừng khôn xiết, thầm nghĩ Đạo Tổ quả nhiên vừa ý mình, Vu tộc kia chắc chắn là bàn đạp để mình thống nhất Hồng Hoang.

"Ta biết các ngươi có oán hận với ta, nhưng ta cũng là bất đắc dĩ!" Hồng Quân lại thở dài.

"Không dám!

Đạo Tổ có đại công đức với Hồng Hoang, nếu không có Đạo Tổ thì Hồng Hoang e đã bị hủy diệt!" Đế Tuấn vội vàng nịnh nọt.

Hắn có dã tâm, không cam chịu dưới người khác nhưng lúc này không dám lộ ra, hơn nữa hắn thấy muốn triệt để nắm giữ Hồng

Hoang thì vẫn phải mượn lực của Hồng Quân.

"Nay Đại Đạo Bi xuất hiện, Thiên Đạo đã thoát khốn, Thiên Đạo muốn ta giúp ngươi nắm giữ Đại Đạo Bi, giúp ngươi thu phục Thương Minh, ngươi có nguyện ý không?" Hồng Quân vừa dứt lời, Đế Tuấn lập tức cuồng hỉ!

Đây chẳng phải là chuyện đại hảo sự sao?

"Đa tạ Đạo Tổ!

Đa tạ Đạo Tổ!" Tiếp đó Hồng Quân chỉ tay một cái, một luồng tử khí lao vào cơ thể Đế Tuấn.

Thực lực hắn lập tức tăng mạnh, tử khí bừng bừng, chỉ còn thiếu chút nữa là phá nhập Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Luồng Hồng Mông Tử Khí này ban cho ngươi, trăm năm sau ngươi đi cưới Hi Hòa và Thường Hi, âm dương kết hợp thực lực Thiên đình tất sẽ tăng mạnh, ngươi thậm chí có thể nhờ đó mà thăng cấp Thánh vị!" Hồng Quân nói.

Thiên địa tổng cộng có chín luồng tử khí.

Một luồng Hồng Quân dùng thành đạo, sáu luồng trong tay bọn Tam Thanh, hai luồng còn lại Hồng Quân có mục đích khác.

Hồng Hoang ra đời vốn nên có Thiên - Địa - Nhân tam đạo.

Thiên Đạo có tư tâm muốn thiến Địa Đạo và Nhân Đạo để hai đạo này phục vụ mình.

Một luồng tử khí được Hồng Quân dùng để trấn áp Địa Đạo Hồng Hoang.

Luồng này vốn là luồng biến mất sau cái chết của Hồng Vân, lẽ ra dùng để trấn áp Nhân Đạo nhưng kế hoạch không kịp biến hóa, Hồng Quân đành lấy ra lôi kéo Đế Tuấn trước.

Đế Tuấn cũng chẳng biết tử khí thành thánh tốt xấu thế nào, thấy mình có được cơ cơ hội thành thánh thì mừng rỡ phát cuồng.

Hơn nữa điều hắn quan tâm hơn là nắm giữ Thương Minh và đạo bi!

Nếu thu phục được hai thứ này, Thiên đình còn ai địch nổi?

Hồng Quân nhìn thấu biểu cảm của Đế Tuấn, hắn muốn mượn lực thì cứ ngoan ngoãn làm quân cờ đi.

Nếu Đế Tuấn ở tầng thứ nhất thì Hồng Quân đã ở tầng mây rồi.

Đế Tuấn thiên tư trác tuyệt nhưng so với Hồng Quân đương nhiên còn kém xa.

Lúc này trong Vu tộc, Chúc Cửu Âm lại tiên phong tham ngộ phần sau của Di La Tâm Kinh.

Động tĩnh lần này không lớn như lần trước.

"Ta thấy rồi, ta thấy tương lai rồi..." Hai mắt Chúc Cửu Âm rỉ máu nhưng ông không hề quan tâm.

"Nhị ca, huynh thấy gì vậy?

Vu tộc ta vẫn sẽ diệt vong sao?" Hậu Thổ vội hỏi.

Các Tổ Vu khác cũng sốt ruột không kém.

"Không, Vu tộc ta không bị...

Hồng Hoang...

Á!" Chúc Cửu Âm chưa nói hết câu đã thảm thiết kêu lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất.

Các Tổ Vu vội vàng đỡ ông dậy.

"Cái tên Hồng Quân chết tiệt này lại ra tay...

Đồ khốn!" Đế Giang giận dữ.

Tuy nhiên Chúc Cửu Âm cười ha hả: "Đại ca, không phải Hồng Quân... là bị thời gian trường hà phản phệ..." Đám Tổ Vu ngơ ngác, trọng thương thế kia mà còn cười được, có sao không vậy?

"Lần này trong dòng thời gian, ta đã thấy một tương lai khác biệt, thấy nhiều tình huống tương lai khác nhau, nhưng có một điểm chắc chắn là Vu tộc sẽ không bị phá diệt nữa!" Chúc Cửu Âm tiếp tục cười: "Từ hôm nay, Vu tộc ta phải tích lũy nội hàm thật tốt!" Các Tổ Vu dù không hiểu lắm nhưng lời Chúc Cửu Âm nói thì họ tin tuyệt đối.

"Vô Lượng Di La Tâm Kinh quả thực huyền diệu, dường như giúp Vu tộc nhìn thấu một tia sinh cơ.

Ta nghe nói Bàn Cổ đại thần có ân với sư tôn, sư tôn đây là đang báo ân chăng!" Khi mệnh lệnh Tổ Vu ban xuống, một vị Đại Vu đang không ngừng suy tư.

"Đại huynh, hiện tại Hồng Hoang đều chìm trong sương mù, đạo bi giáng lâm, lão sư rốt cuộc là..." Lúc này Tam Thanh đang du ngoạn trong Hồng Hoang.

Nói là du ngoạn nhưng thực chất là tản bộ giải khuây, những sự việc gần đây đã bắt đầu chấn động nhận thức nội tâm của họ.

Thông Thiên là người hào sảng nhất, cũng ít câu nệ nhất nên có những lời ông dám nói.

Chương 121

"Tam đệ, có những lời không thể nói, thậm chí có những ý nghĩ không nên có!" Nguyên Thủy lạnh lùng nhắc nhở.

"Bất kể thế nào, lão sư đối đãi với chúng ta không tệ, ngay cả cơ duyên thành thánh cũng đưa cho chúng ta, còn gì không hài lòng?

Sao có thể giống lũ kiến thức ngắn cạn kia mà nghi ngờ lão sư?" Thông Thiên không tranh luận, còn Lão Tử ở bên cạnh không biết đang nghĩ gì.

Đúng lúc này, Thông Thiên dường như cảm nhận được điều gì, đưa tay chộp về phía sau.

"Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng ạ!" Trước mặt Tam Thanh là một con chuột vàng không lớn lắm nhưng đôi mắt láo liên không ngừng, lộ rõ vẻ kinh hoàng.

"Cái con vật nhỏ này gan không ít nhỉ, dám theo dõi chúng ta?" Thông Thiên mắng cười.

Ba người họ tản bộ thong thả nên đi không nhanh.

"Lũ sừng dài lông lá, giết đi là xong!" Nguyên Thủy lạnh lùng nói.

"Đừng mà tiền bối, đừng giết con, con chỉ muốn... muốn theo các vị tiền bối tìm chút cơ duyên thôi, đừng giết con!" Con chuột vàng càng hoảng hơn.

Thông Thiên cười nói: "Nhị ca, con chuột nhỏ này là con chuột đầu tiên của Hồng Hoang từ khi khai thiên, là một con Tầm Bảo Thử thiên phú dị bẩm, đệ vừa cảm nhận được nó có duyên thầy trò với đệ!" "Thông Thiên!

Tam Thanh ta là Bàn Cổ chính tông, đệ lại muốn nhận một con súc

sinh làm đồ đệ?

Huống hồ đại huynh còn chưa nhận đồ đệ, đệ đã nhận?

Chuyện này dù xét phương diện nào cũng không hợp lý." Nguyên Thủy giận đến mức gọi thẳng tên.

Ông vốn ghét lũ sừng dài lông lá, nay Thông Thiên nhận con chuột làm đồ đệ sao ông chịu nổi!

"Nhị ca nói vậy là sai rồi, lão sư truyền đạo cho ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung, không phân biệt chủng loại, đệ đây cũng là noi gương lão sư." Thông Thiên cười nói: "Nhóc con, ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy không?" "Nguyện ý, nguyện ý ạ!" Tầm Bảo Thử hét lớn.

Vốn thấy ba vị đại năng đi qua nó đã nảy ý định đánh cược vận may xem có được chút cơ duyên nào không, không ngờ trực tiếp được nhận làm đồ đệ?

Chuyện tốt thế này không đồng ý thì là đồ đại ngốc!

"Đã như vậy, ngươi sẽ là đại đồ đệ của Thông Thiên ta, vì ngươi là Tầm Bảo Thử nên tên là Đa Bảo đi." Thông Thiên định đoạt.

"Đồ nhi bái kiến sư tôn!" Đa Bảo lập tức bái lạy, Thông Thiên cũng ban linh bảo, định ra danh phận.

Nguyên Thủy dù chán ghét nhưng cũng chẳng quản nổi Thông Thiên, huống chi Lão Tử còn chưa lên tiếng.

Còn Lão Tử lúc này đang nghĩ chuyện khác, chuyện nhỏ này ông không muốn bận tâm.

Đúng lúc Nguyên Thủy định nói thêm gì đó, đột nhiên họ phát hiện trên cánh tay có điểm sáng nhấp nháy.

Đây là ấn ký Thương Minh, hầu như sinh linh Hồng Hoang nào cũng có.

Ấn ký này chỉ dùng để ghi chép tích phân và giao dịch, không ảnh hưởng gì đến sinh linh, cũng đã được nhiều đại năng kiểm chứng là vô hại.

"Thương Minh lại có chuyện gì nữa đây?" Lão Tử nhíu mày.

Đột nhiên một hình chiếu hiện ra trước mặt họ, chính là một bản danh sách.

"Huyết mạch Ma Thần hạng liệt: 50 vạn tích phân.

Huyết mạch Ma Thần hạ đẳng: 100 vạn tích phân.

Huyết mạch Ma Thần trung phẩm: 500 vạn tích phân!" "Tư cách tham ngộ Cực phẩm đạo bi: 100 vạn tích phân!" "Pháp môn Thánh Đạo - Huyền Thương Thiên Tích Pháp: 50 vạn tích phân!" "Pháp môn Thánh Đạo - Minh Khuê Hà Nguyên Chân Kinh: 60 vạn tích phân!" Nhìn thấy thông tin trên, Tam Thanh đều chấn kinh.

Họ đã tham ngộ Cực phẩm đạo bi, huyết mạch được tẩy lễ nên hiểu rõ lợi ích của việc thăng cấp huyết mạch.

Hiện tại thực lực của họ mạnh hơn trước ít nhất một lần!

Hơn nữa huyết mạch thăng cấp quan trọng nhất là có thể hiểu sâu sắc hơn vận luật Đại Đạo.

Nay ngay cả huyết mạch cũng đem ra bán sao?

Ngay cả tư cách tham ngộ Cực phẩm đạo bi cũng đem bán?

"Huyết mạch trung đẳng trở lên không có bán sao?

Tư cách Siêu phẩm đạo bi cũng không có?" Nguyên Thủy nhíu mày.

Lão Tử gắt: "Huyết mạch Ma Thần trung đẳng chúng ta còn chưa chắc mua nổi, huyết mạch thượng đẳng hay Siêu phẩm đạo bi có bày ra đó thì chúng ta có mua được không?" Nguyên Thủy im lặng.

Ba người họ hiện là huyết mạch Ma Thần hạ đẳng, muốn lên trung đẳng cần 500 vạn tích phân, trừ khi lột sạch sành sanh gia sản may ra mới đủ.

Nhưng xem qua cũng tốt, lại có thêm mục tiêu phấn đấu mới!

Ngay cả Tam Thanh cũng bắt đầu hừng hực khí thế, huống chi là các sinh linh khác?

Đối với đại đa số sinh linh Hồng Hoang, họ chưa có yêu cầu cao như các đại năng, việc mua được một bộ pháp môn Thánh Đạo hay thăng cấp lên huyết mạch hạ đẳng đã là nhiệm vụ cực khó rồi.

Đồng thời, Thương Minh còn phát đi một thông báo khiến ai nấy đều đau đầu: Để tránh tổn hại căn cơ Hồng Hoang, từ hôm nay Thương Minh không thu mua linh vật có giá trị dưới 10 tích phân!

Đây là chặn đứng con đường của một bộ phận sinh linh rồi.

Trên Thái Âm Tinh, Thường Hi lại bực mình ném một xấp sính lễ của Thiên đình ra ngoài.

"Đã bảo mấy người này đừng gửi nữa mà, sao cứ lì lợm thế nhỉ?" Thường Hi rất giận.

"Mẹ đi Phương Trượng Đảo một chuyến!" Vọng Thư nói xong liền rời khỏi Thái Âm Tinh.

Nay Hồng Quân từng bước ép sát, bà đi Phương Trượng Đảo thứ nhất là để xin thả Bắc Hải Huyền Quy, thứ hai là tuân theo lời dặn của Dương Mi đi tìm Huyền Đạo Nhân!

Khi Vọng Thư tới Phương Trượng Đảo, Lâm Huyền đã đợi sẵn.

"Vọng Thư tiền bối, mời vào!" Lâm Huyền mở trận pháp, mời Vọng Thư vào đảo.

Vọng Thư cũng không quá ngạc nhiên, người được Dương Mi coi

trọng chắc chắn có điểm kỳ lạ.

Chỉ có điều khi vào đảo, thỉnh thoảng tai lại nghe thấy những tiếng thảm thiết thê lương.

"Tiểu hữu, lão Huyền Quy này tuy có chút lỗ mãng nhưng chắc không đến mức thế này chứ?" Vọng Thư định xin giùm.

"Tiền bối yên tâm, lão Bắc Hải Huyền Quy này cậy mình có vai vế tới đảo của ta làm loạn, chỉ để lão nếm chút khổ đầu thôi.

Tiền bối tới đây chắc là vì chuyện Đế Tuấn cầu thân?" Lâm Huyền vừa hỏi vừa mời Vọng Thư nhập tọa.

Chuyện Đế Tuấn muốn cưới hai vị nữ thần Thái Âm Tinh đã đồn khắp Hồng Hoang, đây là chuyện cực lớn.

Vọng Thư cũng không giấu giếm: "Chính xác!

Một cái Thiên đình ta còn đối phó được, nhưng Đạo Tổ thì ta chịu không nổi.

Dương Mi đạo hữu khi rời đi đã bảo Hồng Quân dã tâm cực lớn, muốn ta đi cùng, nhưng ta không nỡ bỏ hai con gái." Lâm Huyền thầm nghĩ lão Dương Mi này cũng biết chơi quá nhỉ, còn định dắt theo Vọng Thư bỏ chạy nữa.

"Ta biết trong Thương Minh có một pháp môn có thể giải quyết nguy cơ cho tiền bối, ta cũng vừa hay đổi pháp môn đó ra rồi." Lâm Huyền đưa một viên ngọc giản cho Vọng Thư.

Xem qua một chút, mặt bà lập tức rạng rỡ niềm vui.

"Ta đa tạ Huyền đạo hữu, pháp môn này cần bao nhiêu tích phân ta sẽ trả!" "Không cần đâu, chẳng đáng mấy tích phân." Lâm Huyền đáp.

Lúc này Vọng Thư càng nhìn Lâm Huyền càng thấy vừa mắt: "Tiểu hữu đã có đạo lữ chưa?" Lâm Huyền bị nhìn đến nổi gai ốc, vội

vàng nói: “Ta hiện tại nhất tâm hướng đạo!” Vọng Thư biết đây là lời từ chối khéo nên không ép thêm.

Lâm Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cái quái gì thế này?

Đào hoa của mình vượng thế sao?

Trước có Huyền Minh, rồi Huyền Lang, Tây Vương Mẫu, hình như ai cũng có ý với mình.

Nhưng giờ không phải lúc yêu đương, sự nghiệp là trên hết!

Sau đó Lâm Huyền đánh trống lảng, cùng Vọng Thư luận đạo.

Vọng Thư xứng danh Ma Thần đời cũ, lại thức tỉnh nhiều ký ức thời Thái Âm Ma Thần, nhờ Lâm Huyền trợ giúp nên bà chia sẻ toàn những kinh nghiệm quý báu, giúp Lâm Huyền cảm ngộ không ít.

“Oanh long!” Trên đảo Phương Trượng, một cột sáng vút lên, dị tượng xuất hiện thu hút sự chú ý của toàn Hồng Hoang.

“Có người tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi!

Là Huyền Đạo Nhân ở Phương Trượng Đảo!” “Hắn hình như cũng là người đầu tiên lên trung kỳ đúng không?

Tranh đoạt đạo đồ, nhanh một bước là nhanh cả chặng đường!” Lão Tử thấy cảnh đó thì mặt mày tái mét.

Trước đó ông vẫn đang so kè với các đại năng cùng thời xem ai lên trước.

Chuẩn Thánh trung kỳ thì còn mập mờ không rõ ai nhanh nhất, nhưng giờ Huyền Đạo Nhân thực sự đã nhanh hơn ông một bước!

Có lẽ vì không cam tâm hoặc phẫn nộ, Lão Tử cũng thuận thế trảm xuống đệ tam thi, bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đế Tuấn ngồi đó, tử khí lưu chuyển, khí vận Thiên đình đổ xuống giúp hắn cũng thăng cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ!

"Đều thăng cấp cả rồi, Vu tộc ta nếu không có ai thì chẳng phải để người ta cười cho sao?" Chúc Cửu Âm nhanh hơn Đế Giang một bước cũng hoàn thành tấn thăng.

Nhất thời Hồng Hoang dị tượng liên miên, khí thế ngút trời.

"Đều có cơ duyên thăng cấp hậu kỳ cả rồi, hình như ta cũng cảm nhận được cơ duyên của mình.

Chương 122

Đại ca, muội muốn đi Hồng Hoang du ngoạn tìm cơ duyên!" Nữ Oa chính sắc nói.

"Được!" Phục Hy không ngăn cản, em gái có cơ duyên là chuyện tốt.

"Chúc mừng tiểu hữu!" Vọng Thư chúc mừng.

"Là ta phải cảm ơn tiền bối mới đúng, nếu không có tiền bối, ta không thể thăng cấp nhanh thế này." Lâm Huyền mỉm cười vẫy tay.

Ngoài đảo Phương Trượng gió cuộn mây vần, một thân hình khổng lồ hiện ra.

"Cái tên khốn kiếp nhà ngươi, dám tính kế lão tổ, ta giết ngươi!" Bắc Hải Huyền Quy mắt đỏ ngầu, một chưởng đỉnh nện xuống.

Phần Hải Phúc Thiên đại trận có hai biến hóa: Phần và Phúc.

Giờ là lúc dùng Phần.

Trong đại trận tràn ngập chín loại tiên thiên linh hỏa như Thái Dương Chân Viêm, Hàn Băng Tâm Diễm... dù Bắc Hải Huyền Quy thực lực mạnh, phòng ngự trâu bò cũng phải chịu đau đớn tột cùng.

"Huyền Quy đạo hữu, thôi đi!

Dù sao cũng là ông vô lễ trước!" Vọng Thư định làm hòa giải.

"Vô lễ?

Ta cũng là tổ tiên Quy tộc, sai bảo một đứa hậu bối thì sao?

Lão tổ ta đâu phải không cho nó lợi lộc!" Bắc Hải Huyền Quy vẫn rất giận.

“Lúc Quy tộc gặp nạn ông chẳng thấy mặt đâu, tôi không thừa nhận ông là tổ tiên!” Lâm Huyền lạnh lùng cười.

Nếu lão Quy này tới nói chuyện tử tế thì hắn đã không làm thế, đằng này vừa tới đã la hét đòi sai bảo, coi hắn là thằng ngốc chắc!

“Á!” Bắc Hải Huyền Quy vẫn đang gào thét.

Đúng lúc này một cây trường thương đầy sát ý rơi xuống, cắm phập ngay cạnh lão.

Sát khí vô tận tỏa ra khiến lão im bặt.

“Cút!” Bắc Hải Huyền Quy lập tức không dám quay đầu, chạy mất hút.

La Hầu ra tay, lão dám làm loạn sao?

Ngay cả Lâm Huyền cũng ngạc nhiên.

Ma Tổ đại nhân bình thường lạnh lùng thế mà nay lại chủ động ra tay, thật không ngờ.

Nhưng La Hầu cũng phá hỏng chuyện tốt của hắn, vốn định thu lão Quy này làm người canh đảo, giờ bị dọa chạy mất rồi.

Thôi để sau tính vậy!

Vọng Thư lại nhìn Lâm Huyền với con mắt khác, không chỉ Dương Mi mà cả kẻ mắt cao hơn đầu như La Hầu cũng có ý che chở cho vị này, thật không đơn giản.

Vọng Thư từ biệt Lâm Huyền.

Ngày Đế Tuấn tới cưới Hi Hòa và Thường Hi càng gần, Hồng Hoang càng thêm náo nhiệt.

Đừng nhìn bề ngoài bình lặng, ngay cả Vu - Yêu tranh đấu cũng giảm đi, nhưng những kẻ mạnh sẽ nhận ra Hồng Hoang đang ngày

càng chật chội.

Dù đạo bi xuất hiện tăng linh khí và diện tích đất đai, nhưng tốc độ sinh sôi quá nhanh, nhất là khi hai tộc không còn đại chiến.

Hơn nữa Vu tộc từ khi tu tập tâm kinh thì nhu cầu tài nguyên cũng tăng cao.

Ma sát vẫn có nhưng bị cấp cao áp chế.

Cứ đà này thì sớm muộn cũng khai chiến vì tài nguyên, mà một khi đã đánh là trời nghiêng đất lệch, nội hao nghiêm trọng!

Thậm chí đây đều là ý đồ của Hồng Quân, chẳng biết lão đang ủ mưu gì độc ác.

"Nữ Oa tạo người là một khế cơ, sau khi cô ấy thành thánh, tôi sẽ dùng cách của mình để tiết lộ tọa độ Hồng Hoang, như vậy sẽ bị các chủ thế giới khác bắt được.

Nhưng khả năng cao là những thế giới đầy ác ý, tôi sẽ cố gắng kiểm soát mức độ mạnh yếu của thế giới xâm lược." Chân Chân nói.

"Thời gian cũng sắp đến rồi." Lâm Huyền rời đảo Phương Trượng đi tìm Nữ Oa.

Lúc này trên Thái Âm Tinh, Đế Tuấn đã dẫn đại đội Thiên đình tới nơi!

Vốn định nhờ Nữ Oa làm mối nhưng cô ấy đang đi tìm cơ duyên nên không tới, bù lại Phục Hy đã mang theo Hồng Tú Cầu tới.

"Đế Tuấn Thiên đình cầu hôn hai vị nữ thần Hi Hòa và Thường Hi, Thái Âm Thái Dương bổ trợ cho nhau mới là thiên ý!" Đế Tuấn hô lớn.

Trong Tử Tiêu Cung lại bước ra một hóa thân của Hồng Quân.

Được Thiên Đạo chỉ thị, hễ Nữ Oa thành công đức thánh nhân thì

hóa thân của lão đi lại trong Hồng Hoang có thể khôi phục cảnh giới Thánh nhân!

Đế Tuấn đi đón dâu chẳng qua là để thu hút sự chú ý của mấy tên kia, làm bình phong cho Nữ Oa thành thánh, đương nhiên lão cũng có ý đồ diệt sát Vọng Thư!

Trước tiếng gọi của Đế Tuấn, từ trong thần điện Thái Âm Tinh vang lên một tiếng quát: "Thái Âm Thái Dương bổ trợ cái gì, Đế Tuấn ngươi rõ là muốn lấy thế ép người!" Thường Hi và Hi Hòa xuất hiện.

Nhìn hai vị nữ thần, mắt Đế Tuấn đầy vẻ tán thưởng.

Hi Hòa ôn nhu, Thường Hi thẳng thắn!

Hai vị này mà vào Thiên đình thì hẳn đúng là hưởng phúc tề thiên!

"Thường Hi tiên tử, ta thật lòng muốn đón hai vị về Thiên đình, lần này Thiên đình mang đầy thành ý tới." Đế Tuấn cười nói.

"Đã nói là mang thành ý thì nếu ngươi đỡ được ba chiêu của ta, ta sẽ gả cả Hi Hòa và Thường Hi cho ngươi!" Vọng Thư hiện thân.

Hi Hòa và Thường Hi đứng sau lưng bà.

Vọng Thư chẳng đợi Đế Tuấn trả lời, mang theo sức mạnh Thái Âm Tinh giáng xuống một đòn.

"Phụt!" Chỉ một chiêu, Đế Tuấn đã thấy thần hồn chấn động!

Cứ tưởng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi sẽ có sức chống đỡ trước Vọng Thư, xem ra vẫn là đánh giá mình quá cao rồi!

Vọng Thư mặt lạnh băng, chiêu thứ hai lại giáng xuống.

Đế Tuấn lập tức điều động khí vận Thiên đình.

Trên không trung Luyện Yêu Hồ hiện hình, phun ra lượng lớn khí vận Yêu tộc rót vào người Đế Tuấn.

“Lệ!” Hư ảnh Kim Ô hiện ra sau lưng hắn, Thái Dương Thần Hỏa thiêu đốt Thái Âm Tinh.

Đồng thời quanh người hắn tử khí tràn ngập.

Kết quả đòn này của Vọng Thư lại tăng thêm vài phần lực!

“Cứ tưởng ngươi đủ thông minh, là chủ Thiên đình cũng coi như kiêu hùng Hồng Hoang, con gái ta gả cho ngươi cũng không phải hạ giá, kết quả ngươi lại ngu đến mức làm chó săn cho Hồng Quân!” “Bành!” Vọng Thư lần này không hề nương tay, một đòn đánh tan cả khí vận Thiên đình sau lưng Đế Tuấn.

Nếu là Vọng Thư trước kia thì chưa chắc làm được, nhưng giờ huyết mạch bà đã khôi phục mức trung đẳng, lại có truyền thừa gốc của Thái Âm Ma Thần nên mạnh gấp bội, Đế Tuấn sao đỡ nổi?

Đế Tuấn ngây người, hắn vốn định khoe Hồng Mông Tử Khí để Vọng Thư thấy tiềm lực của mình, ai dè gậy ông đập lưng ông, bị đánh còn thảm hơn!

Đám người Thiên đình thấy Vọng Thư định tung chiêu thứ ba thì phát cuồng.

Đặc biệt là Thái Nhất, sau lưng hiển hóa Hỗn Độn Chung phát ra tiếng vang từng trận, Kim Ô Phần Thần Côn rực lửa Thái Dương Chân Viêm, đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ ngay lúc này lao tới cứu viện, nhưng căn bản không chạm nổi vào người Vọng Thư.

“Bàng!” Vọng Thư đánh bay cả Thái Nhất lẫn Hỗn Độn Chung và đám Yêu Thần tới cứu trợ!

Đúng lúc chiêu thứ ba của Vọng Thư sắp giáng xuống đầu Đế Tuấn, một luồng sáng bao phủ lấy hắn.

“Vọng Thư đạo hữu thực lực đại tiến, thật đáng chúc mừng.

Thái Âm truyền thừa quả nhiên cường đại!" Hồng Quân hiện thân.

"Hồng Quân, ta tuy chưa lên Thánh vị nhưng ngươi cũng đừng hòng tùy tiện nắn bóp ta!" Vọng Thư lạnh giọng.

"Đạo hữu nói quá lời, ta và đạo hữu cũng coi như quen biết lâu năm, việc gì phải đối nghịch với trời?

Ta có thể bảo đảm giúp đạo hữu khôi phục tôn vị Thái Âm Ma Thần!" Hồng Quân vẫn ôn hòa.

Vọng Thư thừa biết lão đang tính kế gì: Muốn bà quy thuận!

Mà một khi đã rơi vào tay lão thì còn gì là tự do?

"Hồng Quân, nói thật cho ngươi biết, ta đã triệt để luyện hóa bản nguyên Thái Âm Tinh, nếu ngươi còn ép ta, ta sẽ kích nổ Thái Âm Tinh!

Năm đó La Hầu kích nổ phương Tây khiến ngươi phải bỏ ra hai luồng tử khí và bao công sức tu bổ, nếu Thái Âm Tinh cũng vì ngươi mà hủy diệt, cái nhân quả này ngươi gánh nổi không?" Vọng Thư cười lạnh.

Hồng Quân sững người, rồi nói: "Vọng Thư đạo hữu thật khéo đùa, ai chẳng biết Thái Âm Tinh là mắt phải của Bàn Cổ đại thần hóa thành, bản nguyên dễ luyện hóa thế sao?" Thế nhưng ngay khắc sau, cả Thái Âm Tinh đột nhiên bùng lên những luồng sáng u lạnh, không chỉ thế, tiên thiên linh căn Nguyệt Quế cũng rơi vào tay Vọng Thư.

Thái Dương có Phù Tang, Thái Âm có Nguyệt Quế, nếu nắm giữ được hai linh căn này sẽ có cơ hội nắm giữ bản nguyên hai tinh cầu.

Theo quỹ đạo cũ, Đế Tuấn phải nhờ khí vận Thiên đình giúp sức và thực lực tiệm cận Thánh nhân mới chưởng khống được Phù Tang sau bao năm tháng.

Khi đó Đế Tuấn cũng chẳng có gan kích nổ Thái Dương Tinh.

Nhưng giờ Vọng Thư đã nắm Nguyệt Quế trong tay, cả bản nguyên Thái Âm Tinh cũng bắt đầu rung chuyển theo bà.

Chương 123

Hồng Quân lần này tin thật!

"Vọng Thư đạo hữu, có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói." Lão vội vàng khuyên can.

Không khuyên không được!

Vọng Thư mà nổ thật thì Thánh vị của lão lung lay, Hồng Hoang cũng trọng thương.

Thái Âm Thái Dương là đầu lĩnh của các vì tinh tú, mất Thái Âm thì Hồng Hoang mất cân bằng âm dương, nhân quả này lớn quá sức tưởng tượng.

"Các người đi đi, ta không muốn gây sự nhưng cũng không sợ sự!" Vọng Thư lạnh lùng.

"Vậy Vọng Thư đạo hữu bảo trọng!" Nghe Hồng Quân nói thế, Đế Tuấn đần mặt ra: "Đạo Tổ, chẳng phải đã hứa rồi sao?

Chẳng phải bảo sẽ giúp con cưới Hi Hòa và Thường Hi sao?!" Đế Tuấn cuống lên!

Nếu không vì Hồng Quân bảo đảm và thúc giục thì hắn đâu có vội thế này.

Giờ thì hay rồi, Hi Hòa và Thường Hi ghét hắn cay đắng, sau này chắc chẳng còn hy vọng gì.

"Đi!" Hồng Quân quát khẽ.

Đạo Tổ cũng mất bình tĩnh rồi.

Tính toán hỏng bét hết cả.

Vốn chuẩn bị sẵn thủ đoạn tuyệt sát Vọng Thư, giờ tuyệt sát cái

nỗi gì nữa.

Chắc chắn có kẻ đã giúp Vọng Thư, lão Huyền Quy không có trình đó, La Hầu có thể nhưng khả năng cao nhất vẫn là cái gã Thương Minh kia!

Cứ phá hỏng chuyện của lão liên tục!

Chợt Hồng Quân giật mình: Mọi mưu tính của lão đều bị Thương Minh nhìn thấu, vậy còn Nữ Oa...

Hồng Quân vội nhìn sang thì thấy Nữ Oa đã đi tới gần Thủ Dương Sơn.

Cô ấy không hề bị rào chắn của Siêu phẩm đạo bi ngăn cản mà đi thẳng vào địa giới Thủ Dương Sơn.

Và chính lúc này, Hồng Quân hoàn toàn mất dấu Nữ Oa!

"Chuyện gì xảy ra thế này!" Hồng Quân hoảng thật sự.

Nữ Oa quan hệ trọng đại, tuyệt đối không được có chuyện.

Lão chẳng màng tới Đế Tuấn nữa, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Thủ Dương Sơn.

"Đại ca, chị dâu của đệ mất tiêu rồi hả?" Thái Nhất lúc này lại "vô tư" chạm vào nỗi đau.

Đế Tuấn: "....." Nếu là kẻ khác hỏi, kể cả Yêu Thần, chắc hắn đã đánh chết rồi, nhưng Thái Nhất hỏi thì hắn không thể nổi cáu với em mình được.

Chuyến đón dâu này Thiên đình đã thành trò cười cho thiên hạ!

Chuyện này nhất định phải tìm Hồng Quân hỏi cho rõ!

Hồng Quân đang muốn xông vào Thủ Dương Sơn nhưng phát hiện ra dù dùng hết sức bình sinh cũng không vào nổi!

Nữ Oa theo cảm nhận trong lòng bước vào Thủ Dương Sơn, chợt thấy trước mặt mình xuất hiện một người mặc hắc bào.

"Thương Minh chi chủ, kiến quá Nữ Oa nương nương!" Nữ Oa cũng khẽ giật mình, Thương Minh chi chủ!?

Danh đầu này như sấm đánh bên tai, nhưng đây là lần đầu tiên Nữ Oa được nhìn thấy.

Thân hình kia không hề cao lớn, nhưng chỉ trong một ánh mắt, một khoảnh khắc lại ngỡ như vĩnh hằng!

Nữ Oa biết, người này mạnh hơn chính mình gấp ngàn vạn lần!

"Kiến quá tiền bối!

Không biết tiền bối tới đây có chuyện gì?" Nữ Oa hỏi.

"Nương nương dự kiến cơ duyên, đắc được cơ duyên này có thể thành tựu ngôi vị Thánh nhân.

Có điều, công đức chứng đạo là loại liệt đẳng nhất!

Nương nương không nên chứng đạo theo cách này!" Lâm Huyền nói.

"Cho nên tiền bối tới đây là để ngăn cản ta công đức thành đạo?

Ta cũng cảm thấy công đức chứng đạo có chút vấn đề, ta đã không chuẩn bị công đức chứng đạo nữa!" Nữ Oa nhíu mày.

Trong sinh linh Hồng Hoang, có lẽ Nữ Oa và Hậu Thổ là thông tuệ nhất.

Thân phận hai người cũng không đơn giản, vốn dĩ phải là đại diện của Nhân đạo và Địa đạo, vị cách ngang hàng với Hồng Quân, đáng tiếc lại bị tước đoạt!

Hồng Quân chẳng qua là nhờ Thiên Đạo giúp đỡ mà thành đạo

trước, đứng ở vị trí khác nên nhìn nhận sự việc đương nhiên cũng khác.

Nếu Nữ Oa và những người khác thực sự đứng ở độ cao của Hồng Quân, Hồng Quân có đấu lại bọn họ hay không còn là chuyện khác!

Hiện tại xảy ra nhiều chuyện như vậy, Nữ Oa sao có thể tin lời Hồng Quân được nữa?

Nàng đã hạ quyết tâm không chuẩn bị động dụng luồng Hồng Mông Tử Khí kia!

"Hồng Quân đã đưa tử khí cho các ngươi, tức là đã chiếm tiên cơ, hắn sẽ không tốt tâm để các ngươi thành đạo đâu.

Đợi đến khi công đức giáng xuống, không phải ngươi không muốn chứng vị Công Đức Thánh Nhân là có thể không chứng!" Lâm Huyền cười cười.

Nữ Oa im lặng, nhưng cảm thấy Lâm Huyền nói rất có đạo lý.

"Tiền bối tới đây là để giúp ta thoát khỏi tử khí?" Nữ Oa cảm thấy Thương Minh và Hồng Quân không đối đầu nhau, Thương Minh chi chủ lại xuất hiện trước mặt mình, tự nhiên là có ý đồ gì đó.

"Ngươi đoán đúng, mà cũng không đúng.

Giúp ngươi là khẳng định, nhưng ta muốn ngươi công đức chứng đạo!" Lời của Lâm Huyền khiến Nữ Oa bách tư bất đắc kỳ giải.

Tử khí có thủ đoạn của Đạo Tổ.

Công đức chứng đạo không tốt, vì sao còn muốn mình công đức chứng đạo?

"Chuyện này ngươi sẽ sớm biết nguyên nhân thôi, quan trọng là ngươi có nguyện ý tin ta hay không!" Lâm Huyền nhìn về phía Nữ Oa.

“Ta tin!” Nữ Oa lập tức đáp ứng.

Điều này trái lại khiến Lâm Huyền có chút trở tay không kịp.

Đúng là quả đoạn thật!

Suy nghĩ của Nữ Oa cũng rất đơn giản, ít nhất vị này so với vị ở Tử Tiêu Cung kia càng thêm thản nhiên.

Chính mình cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Nếu đã như vậy, ta sẽ để Huyền Đạo Nhân giúp ngươi tạo nhân!” Thương Minh chi chủ trong bào đen ẩn đi.

Lúc này Nữ Oa mới phát hiện sau lưng Thương Minh chi chủ còn có một người.

“Nữ Oa đạo hữu, đã lâu không gặp!” Lâm Huyền hành lễ.

Một mình hắn diễn hai vai trước mặt Nữ Oa.

“Lần này cơ duyên của Nữ Oa đạo hữu sẽ dẫn tới đại công đức, ta cũng là dính quang của đạo hữu rồi.” “Huyền đạo hữu khách khí, minh chủ đã lưu ngươi lại, tự nhiên là có dụng ý khác.” Nữ Oa cười nói, đối với Lâm Huyền nàng không hề có ác cảm.

Lâm Huyền lấy ra Tạo Nhân Tiên, lại lấy ra Tam Quang Thần Thủy, tiếp theo lại lấy ra Tức Nhưỡng.

Nữ Oa tức khắc hiểu ra vì sao lúc trước sau khi thu lấy hồ lô lại có cảm giác bị đoạt mất thứ gì đó, hóa ra liên quan đến đại cơ duyên của chính mình!

Rất nhanh, Nữ Oa cũng trầm tâm lại, khí tức Tạo Hóa trên thân lan tỏa.

Mà Lâm Huyền cũng lặng lẽ phóng ra khí tức Thế Giới, hòa nhập vào khí tức Tạo Hóa của Nữ Oa.

Có lẽ vì kiếp trước là người, Lâm Huyền đối với Nhân tộc luôn có một loại tình cảm đặc biệt.

Huống chi, Nhân tộc còn quan hệ đến đại cục Hồng Hoang!

Nhân tộc có thể yếu ớt, nhưng tiềm lực phải đủ.

Nếu không, làm sao làm linh trưởng của vạn vật?

Sau đó, bất kể sau lưng Nữ Oa hay Lâm Huyền đều hiện ra một đạo Pháp tướng.

Sau lưng Nữ Oa là bản thể của nàng, nhân thủ xà thân!

Sau lưng Lâm Huyền cũng là bản thể của hắn, một con Huyền Vũ nhìn có vẻ hơi khác biệt!

Rất nhanh hai đạo Pháp tướng giao hòa vào nhau.

Hư ảnh nhân thủ xà thân của Nữ Oa quấn quýt trên Pháp tướng Huyền Quy của Lâm Huyền.

"Oanh!!!" Một luồng xung kích kịch liệt từ dưới núi Thủ Dương tỏa ra.

"Đó là Thủ Dương Sơn!

Nơi đó chẳng phải có Siêu Phẩm Đạo Bia sừng sững, bất kỳ sinh linh nào cũng không được tới gần sao?

Chương 124

Sao lại...” Mà lúc này, Hồng Quân cũng nhìn rõ hình ảnh bên trong Thủ Dương Sơn.

Ngay cả cảnh Pháp tướng Nữ Oa và Lâm Huyền quấn lấy nhau cũng xuất hiện trước mắt chúng nhân.

“Sư tôn, đó là cái gì?” Đa Bảo đang tu hành mặt đầy nghi hoặc.

Thông Thiên cũng cảm nhận được động tĩnh ở Thủ Dương Sơn.

“Nữ Oa đạo hữu và Huyền đạo hữu, chuyện này... chuyện này thật kịch tính!” Thông Thiên có chút ngữ vô luân thứ.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Nữ Oa và Huyền Đạo Nhân lại quấn quýt bên nhau.

Phục Hy - cái tên cuồng em gái này chắc nổ tung mất!

“Huyền Đạo Nhân, ta giết ngươi!

Ngươi luôn miệng cam đoan với ta là không có ý đồ gì với muội muội ta, đây chính là không có ý đồ của ngươi sao?

Ta giết ngươi!” Phục Hy như mất trí lao về phía Thủ Dương Sơn, trong lòng đau thắt!

“Huyền Minh muội tử, tên Huyền Đạo Nhân kia bị người ta cướp mất rồi!” Đế Giang đau đớn xót xa.

“Đúng vậy, đến cả hạng người tâm cao khí ngạo như Nữ Oa còn nhìn trúng hắn, hắn quả thực có bản lĩnh.” Chúc Cửu Âm ở bên cạnh phụ họa.

“Ta đã nói là nhất định phải ở bên tên đó đâu!” Huyền Minh nộ đạo.

Phía Tây.

“Phương Đông quả thực là nhân kiệt địa linh!

Chúng ta tùy tiện độ hóa một số người qua đây đã khiến khí vận phương Tây đại tăng, nếu không phải tên Nguyên Thủy bủn xỉn kia, chúng ta còn có thể độ hóa nhiều người hơn.” Chuẩn Đề cười nói.

“Đó chẳng phải là do đệ cứ đuổi theo độ hóa Nam Cực Chân Nhân hạng ba trên bảng Thái Ất sao, nếu không cũng chẳng dẫn tới Nguyên Thủy ngăn cản, hiện tại Nam Cực đã bị hắn thu làm đồ đệ, còn kinh động đến các đại năng khác, đã bảo đệ đừng quá tham mà đệ không tin!” Tiếp Dẫn thở dài một hơi.

“Nhưng cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, chúng ta nên đi cầu pháp thôi!” Chuẩn Đề gật đầu.

Đúng là nên đi cầu pháp rồi!

Lúc này, tại Thủ Dương Sơn, hơi thở Tạo Hóa tàn phá khắp nơi, nhưng toàn bộ đều bị Siêu Phẩm Đạo Bia thu liễm lại.

Nữ Oa bắt đầu vung vẩy hồ lô đằng trong tay, dính lấy bùn loãng trộn từ Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, dùng lực vung một cái.

Rơi xuống đất liền biến thành từng người bùn.

Những người bùn đó được Nữ Oa chế tác tham chiếu theo chính mình và Lâm Huyền, trong lòng có linh quang chợt lóe nên làm vậy, không có nguyên nhân gì đặc biệt phức tạp.

Tiếp theo Nữ Oa lại tùy tay đánh ra từng đạo hào quang Tạo Hóa nhập vào thân người bùn, huyền quang tỏa sáng, người bùn lớn nhanh như thổi, trong nháy mắt biến thành kích thước như nàng.

“Sáng sinh tạo hóa!” Nữ Oa khẽ ngâm.

Theo người đầu tiên của Nhân tộc mở mắt ra, giữa thiên địa chợt có một luồng đạo vận không nói rõ được, dường như đang ăn mừng một chủng sinh linh khác sắp ra đời.

Thấy vậy, Hồng Quân hơi thở phào một cái.

Ngoại trừ việc tên Huyền Đạo Nhân kia xen vào linh tinh, hình như không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Nữ Oa vẫn còn, việc tạo nhân cũng đang tiến hành thuận lợi.

Nhưng Nữ Oa chưa thành thánh, Hồng Quân chưa thể triệt để yên tâm.

Rất nhanh, người bùn đã có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm, phù hợp với con số của Nhất Nguyên Hội.

Trên mặt Nữ Oa cũng lộ vẻ mệt mỏi, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực chất nàng vẫn luôn thôi động sức mạnh Tạo Hóa.

Chỉ là nhìn chủng tộc mới ra đời này, trong lòng Nữ Oa nảy sinh niềm vui không hiểu vì sao.

"Huyền đạo hữu, lần này đa tạ ngươi giúp đỡ, xin mời ngươi đặt tên cho chủng tộc mới này!" Câu này của Nữ Oa làm Lâm Huyền ngẩn ra một chút.

Đặt tên?

Lâm Huyền biết, Nữ Oa là muốn mưu cầu thêm công đức cho mình nên mới giao quyền đặt tên này cho hắn.

Trong lòng hảo cảm đối với Nữ Oa lại tăng thêm một phần.

Muội tử này có thể kết giao được, có lợi lộc là cho thật!

Lâm Huyền cũng không khách sáo, chuẩn bị sau này sẽ bù đắp lại.

“Những sinh linh này đắc được hình thể của Bàn Cổ đại thần, có Tiên Thiên chi thể, vậy gọi là 'Nhân' đi!” Lâm Huyền nói.

“Nhân?” Nữ Oa lúc này cũng tâm hữu sở cảm, biết cái tên này có chỗ huyền diệu!

Mà những sinh linh được tạo ra từ Tức Nhưỡng kia lập tức bắt đầu cuồng hô.

“Nhân!

Chúng ta là Nhân!

Chúng ta... là Nhân tộc!!!” “Oanh long!!!” Đột nhiên, trên bầu trời Hồng Hoang kim quang chợt hiện, vô lượng công đức cuồn cuộn trên không trung.

“Số công đức này là bao nhiêu đây!

Công đức này cũng quá nhiều đi!” Nữ Oa tạo nhân, công đức giáng xuống bao trùm hàng ức vạn khoảnh đất Hồng Hoang, vô cùng hùng vĩ!

Tiếp đó công đức trên trời hóa thành bốn phần.

Một phần chiếm sáu thành, toàn bộ dung nhập vào cơ thể Nữ Oa.

Trên thân Nữ Oa tức khắc có tử khí bao quanh, đem luồng khí vận bàng đại kia thu nạp vào cơ thể.

“Ta, Nữ Oa, hôm nay tạo nhân thành thánh!” Trong Hồng Hoang, đất mọc sen vàng, tiên âm văng vẳng, vô số dị tượng nảy sinh.

Điều này khiến các sinh linh Hồng Hoang đều kinh ngạc không thôi.

Đặc biệt là các đại năng như Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh hay Đế Tuấn, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc và hâm mộ.

Thánh!

Đó là cảnh giới mà bọn họ luôn truy cầu!

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi!

Nữ Oa cứ như vậy thành thánh sao?

Tiếp theo, hai thành công đức rơi vào cơ thể Lâm Huyền, tuy chỉ có hai thành nhưng số lượng vẫn vô cùng bàng đại.

Lâm Huyền cũng không nạp công đức này vào người để tăng tu vi, mà hội tụ sau lưng thành một vòng hào quang công đức rực rỡ lóa mắt.

Với số lượng công đức như vậy, cho dù là Thánh nhân cũng không dám tùy tiện ra tay với Lâm Huyền!

Còn một thành rơi vào mười hai vạn chín ngàn sáu trăm Nhân tộc, toàn bộ Nhân tộc đều tấn thăng cảnh giới Thiên Tiên.

Một thành cuối cùng thì dung nhập vào Tạo Nhân Tiên và Tạo Hóa Đỉnh, Tạo Nhân Tiên trực tiếp trở thành Công Đức Linh Bảo, còn Tạo Hóa Đỉnh nhờ công đức giúp đỡ mà quang hoa tỏa sáng, có xu thế muốn tấn thăng, nhưng cuối cùng vẫn không thành công.

Dù sao Tạo Hóa Đỉnh là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, muốn bước vào hàng Chí Bảo, có lẽ công đức này vẫn chưa đủ!

"Nhân tộc chúng ta, bái kiến Thánh mẫu, bái kiến Thánh phụ!" "Nhân tộc chúng ta, bái kiến Thánh mẫu, bái kiến Thánh phụ!" Tiếng gọi của Nhân tộc vang dội, khí thế chấn động cả thế giới Hồng Hoang.

Nghe xong lời này, mặt Nữ Oa hơi ửng hồng, sau đó trả lại Tạo Nhân Tiên cho Lâm Huyền rồi cáo từ rời đi.

Lâm Huyền cũng không ở lại lâu, rời khỏi Thủ Dương Sơn.

Nhân tộc có công đức hộ thân, tạm thời không có nguy hiểm gì quá lớn.

Hơn nữa là nhân vật chính của thiên địa sau này, nếu cứ mãi được bao bọc thì sao có thể tiền đồ được?

"Tức chết ta rồi, Thánh phụ Thánh mẫu, Huyền Đạo Nhân ngươi cư nhiên thật sự dám ra tay với muội muội ta!" Thấy Lâm Huyền độn tẩu, Phục Hy định tìm hắn lý luận, nhưng lại bị Nữ Oa vừa tới ngăn lại.

"Đại ca, huynh định đi đâu?" "Làm gì?

Ta đi tìm Huyền Đạo Nhân lý luận!" Phục Hy phẫn nộ nói.

Cải trắng nhà mình bị lợn ủi rồi!

"Huynh tìm hắn lý luận, huynh cũng đánh không lại hắn mà!" Nữ Oa cười nói.

Phục Hy: ???

Im lặng một hồi, Phục Hy nói: "Tiểu muội, nếu muội thực sự thích hắn, dù thế nào ca ca cũng sẽ bắt tên Huyền Đạo Nhân đó về cho muội, chúng ta không thể không có danh phận được." "Đại ca, huynh nói gì vậy, Huyền đạo hữu là tới đưa Tạo Nhân Tiên, giúp muội tạo nhân chứng đạo, huynh nghĩ đi đâu vậy?" Nữ Oa nũng nịu một tiếng.

Nhưng trong đầu lại nghĩ, ở cùng Huyền đạo hữu hình như cũng không đáng ghét.

Hơn nữa phẩm hạnh Huyền đạo hữu đoan chính, thực lực cũng mạnh...

Phục Hy không đáp lời, nhưng làm ca ca, sao hắn không biết tính cách của Nữ Oa?

Muội muội nhà mình từ trước đến nay không thích giao thiệp nói

chuyện với người ngoài, vậy mà lại nhiều lần gặp mặt riêng với tên Huyền Đạo Nhân kia, hiện tại còn xảy ra chuyện này, tiểu muội e là nguy hiểm rồi.

Chương 125

Nếu đã ngăn không được thì thành toàn vậy.

Huyền đạo hữu tuy có chút ý đồ không rõ, nhưng cũng là người có thể phó thác.

Nữ Oa cũng không biết Phục Hy đang nghĩ vớ vẩn cái gì, nàng còn phải tham ngộ những gì đạt được sau khi thành thánh, cho nên cùng Phục Hy vội vàng trở về.

"Luận về tốc độ tấn thăng, ta không bằng Huyền Đạo Nhân, cùng là người có được tử khí, ta là thủ đồ Huyền môn mà cư nhiên còn chậm hơn Nữ Oa một bước..." Lão Tử có chút phiền muộn.

Hắn là người đứng đầu Tam Thanh, tư chất tuyệt đỉnh, luôn cảm thấy mình là người đứng đầu cùng lứa.

Hiện tại!

Hắn thấy thật là "emo"!

Có phải mình thực sự không ổn không nhỉ?

Lúc này, vẻ vui mừng trên mặt Hồng Quân đã không giấu nổi nữa, Nữ Oa thuận lợi thành thánh, nhận lấy là Thiên Đạo công đức, Thiên Đạo cuối cùng cũng thoát khỏi phong ấn được một chút, phân thân của hắn đi lại trong Hồng Hoang đã có thể sử dụng sức mạnh Thánh nhân.

Mục tiêu đầu tiên của hắn chính là trừ khử La Hầu, Vọng Thư cùng với Bắc Hải Huyền Quy!

Ba tên Ma Thần chuyển thế này chính là một nhân tố bất ổn, e rằng không bao lâu nữa sẽ thành thánh, chỉ cần bọn họ thành thánh thì sẽ khó đối phó.

Thánh nhân có thể bị đánh bại, nhưng rất khó giết!

Đặc biệt là sự tồn tại của pháp tắc chứng đạo, chứng đắc quả vị gọi là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, quả vị Hỗn Nguyên đó ký thác trong Đại Đạo.

Cho dù giết chết bọn họ, chỉ cần quả vị không diệt thì sẽ phục sinh.

Hơn nữa cái giá để trấn áp một vị Thánh nhân là quá lớn.

Cho nên phải bóp chết bọn họ ngay từ trong nôi.

Có sức mạnh Thánh nhân, Vọng Thư cũng đừng hòng đe dọa hắn, chính mình mượn sức mạnh Thiên Đạo là có thể tách nàng ta ra khỏi bản nguyên Thái Âm Tinh.

Giết ba người bọn họ xong sẽ đối phó với Thương Minh, tấn công thần tốc, làm tan rã toàn bộ!

Hồng Hoang sẽ triệt để ổn định.

Có Đại Đạo Bia cũng không hẳn là chuyện xấu, kế hoạch của mình nói không chừng còn có thể hoàn mỹ hơn!

Trong ba người này, mục tiêu đầu tiên của Hồng Quân chính là La Hầu!

Tên tử địch này có uy hiếp lớn nhất đối với hắn!

Tuy nhiên, ngay khi Hồng Quân chuẩn bị lên đường tới vùng cực Tây, đột nhiên một luồng ác ý bao phủ tâm trí hắn.

Không chỉ Hồng Quân, ngay cả các đại năng Hồng Hoang khác cũng cảm nhận được.

Trên bầu trời Hồng Hoang, Thiên Phạt Chi Nhãn lại một lần nữa xuất hiện.

Chỉ là hiện tại trên Thiên Phạt Chi Nhãn có mấy sợi xích màu huyết sắc quấn quanh, đó chính là sức mạnh phong ấn do trái tim Bàn Cổ hóa thành.

“Chuyện này là thế nào?

Sao ta cảm giác như bị thứ gì đó nhìn chằm chằm vậy?” “Không chỉ mình đạo hữu, ta cũng có cảm giác như vậy.” Các sinh linh Hồng Hoang tức khắc lâm vào hoảng loạn, bầu trời Hồng Hoang cũng đột ngột tối sầm lại.

Có dấu hiệu như bầu trời sắp sụp đổ, chúng sinh lại một phen hỗn loạn.

Các đại năng Chuẩn Thánh cũng đều ngẩng đầu nhìn trời.

“Tới rồi, thời gian vừa vặn!” Chân Chân nhảy ra nói.

“Chủ nhân, lần này khóa định Hồng Hoang chính là chủ thế giới Quỷ Tiên giới, cũng là một thế giới tu tiên.

Sinh linh sơ khai trong Quỷ Tiên giới gọi là Hồn, Hồn không có linh trí, nhưng nếu có một ngày Hồn đột nhiên khai khiếu minh trí thì có thể trở thành Quỷ Tiên, cao nhất là Quỷ Thánh, phân chia cảnh giới cũng tương đương Hồng Hoang.

Thực lực có lẽ yếu hơn Hồng Hoang hiện tại một chút.” “Quỷ Tiên giới!” Lâm Huyền lẩm bẩm, điều đầu tiên hắn nghĩ tới chính là Địa Phủ!

Quỷ Tiên giới này lại có gì huyền ảo đây?

Lúc này mặt Hồng Quân khó coi như nuốt phải ruồi.

“Giới vực xâm nhập, sao lại nhanh như vậy!” Về sự tồn tại của các thế giới khác, Hồng Quân có biết.

Sau khi Dương Mi thành thánh phá vỡ sự phong tỏa của Hồng

Quân, ông ta cũng đã biết, cho nên Dương Mi mới muốn trốn khỏi Hồng Hoang.

Không chỉ vì sự áp bức của Hồng Quân, mà chủ yếu là Dương Mi càng muốn đi xem thiên địa rộng lớn hơn!

"Không nên như vậy, Hồng Hoang hiện tại đang ở thời kỳ sơ khai, được Đại Đạo che chở, căn bản không nên bị bại lộ hành tung!

Thiên Đạo, rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân có chút hoảng loạn.

Tuy nhiên Thiên Đạo cũng không đưa ra được câu trả lời chính xác.

Hiện nay Thiên Đạo có tư tâm, nhưng linh trí của nó hình như không cao, rất nhiều chuyện đều phải trải qua năng lực thôi diễn mạnh mẽ của chính mình rồi mới làm.

Chỉ là loại chuyện này đã vượt quá tầm kiểm soát rồi!

"Dù nói thế nào, Hồng Hoang không được phép có sơ suất, hiện tại quan trọng nhất là chống lại sự xâm nhập của giới vực!" Hồng Quân nghiến răng.

"Đến thật nhanh, Nữ Oa vừa tạo nhân thành thánh đã có ngoại giới giáng lâm, đây đều là tính kế của ngươi sao?" La Hầu thở phào một cái.

Lúc đó hắn còn thấy Lâm Huyền là một tên ngốc, cư nhiên dung túng Nữ Oa thành thánh.

Hắn khẳng định chỉ cần Nữ Oa thành thánh, Hồng Quân sẽ có được sức mạnh Thánh nhân.

Lấy gì mà kháng cự?

La Hầu đã chuẩn bị bỏ chạy rồi, chạy xong chờ thành thánh mới

quay lại.

Hiện tại xem ra, mình lại coi thường con rùa nhỏ kia rồi!

Giữa lúc các đại năng Hồng Hoang đang nghi ngờ.

“Hống!!!” “Lệ!!!” Những tiếng gầm giận dữ chấn thiên vang lên.

Thanh Long xuất hiện ở Đông Cực Hồng Hoang!

Bạch Hổ xuất hiện ở Tây Cực!

Chu Tước xuất hiện ở Nam Cực!

Mà xuất hiện ở phương Bắc chính là Huyền Vũ!

Tứ Đại Thần Thú chính là những tồn tại bị phong ấn từ thời Long Hán Đại Kiếp để trấn giữ bốn cực của Hồng Hoang.

Hiện tại có ngoại giới xâm nhập, Tứ Đại Thần Thú bắt đầu thực hiện chức trách của mình, dùng sức mạnh của bản thân xây dựng nên tuyến phòng thủ đầu tiên cho Hồng Hoang.

Cũng chính lúc này, một giọng nói vang lên.

“Quỷ Tiên giới xâm nhập Hồng Hoang, đây là cuộc chiến sinh tử của giới vực.

Hồng Hoang bại thì sẽ trở thành phụ thuộc của Quỷ Tiên giới, sinh linh Hồng Hoang đều sẽ trở thành nô lệ và đồ chơi của Quỷ Tiên giới.

Chiến tranh giới vực, có tử không sinh.” Hình bóng Huyền Lang xuất hiện trên bầu trang Hồng Hoang.

“Nay, Thương Minh rao bán tình báo liên quan đến Quỷ Tiên giới, mỗi bản giá mười tích phân!” “Cái gì, chiến tranh giới vực?

Hồng Hoang chúng ta chẳng lẽ không phải là chủ thế giới duy nhất sao?” “Quỷ Tiên giới là cái quái gì?

Liệu có mạnh bằng Hồng Hoang chúng ta không?" "Giới vực xâm nhập, Hồng Hoang chúng ta không thể không chiến.

Quỷ Tiên giới xâm nhập, biết đâu lại là phúc!" "Tình báo Quỷ Tiên giới, ta muốn mua!" "Ta cũng muốn mua!" Chúng sinh Hồng Hoang bàn tán xôn xao.

Lần lượt đòi mua tình báo mà Thương Minh cung cấp, mười tích phân, rất nhiều sinh linh đều mua nổi.

Mà bên này, Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi, hắn còn đang định triệu tập các đại năng Hồng Hoang, sau đó giảng giải một phen để một lần nữa thiết lập uy tín của mình, hiện tại xem ra, thiết lập cái thá gì nữa!

Hơn nữa chính hắn cũng không biết nhiều về Quỷ Tiên giới!

Sau đó Hồng Quân cũng kiếm một bản tình báo Quỷ Tiên giới.

Cái này không mua không được!

Chúng sinh Hồng Hoang lập tức có hiểu biết nhất định về Quỷ Tiên giới.

Hệ thống của Quỷ Tiên giới gần như giống hệt Hồng Hoang, chỉ có những khác biệt nhỏ.

Quỷ Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất, Đại La, Chuẩn Thánh, Quỷ Thánh.

Sau đó trong bản tình báo còn nói về một số hệ thống của Quỷ Tiên giới.

Bọn họ giỏi điều khiển hồn linh, tấn công cũng là đánh trực tiếp vào thần hồn, làm vỡ nát chân linh, hơn nữa tiên nhân Quỷ Tiên giới rất khó giết chết, đều có thuật phân hồn, phân hồn không diệt thì Quỷ Tiên không chết.

Thuộc tính thiên về âm, chí dương có thể khắc chế.

Quỷ Tiên giới là một chủ thế giới đã trưởng thành, nhưng tiềm lực khá nhỏ, số Quỷ Thánh đã biết là hai vị!

Nhìn thấy những thứ này, Đế Tuấn cười.

Luận về chí dương ở Hồng Hoang, thứ gì có thể so được với Tam Túc Kim Ô?

Chương 126

"Quỷ Tiên giới xâm nhập, không phải họa mà là phúc, Quỷ Tiên giới có thể xâm nhập Hồng Hoang ta, vậy Hồng Hoang ta vì sao không thể xâm nhập Quỷ Tiên giới chứ?

Tài nguyên Hồng Hoang đã không thể vơ vét thêm, tài nguyên Quỷ Tiên giới chẳng lẽ không thể tùy ý tranh đoạt sao!?" Đế Tuấn cười lớn.

Đối với việc bên ngoài Hồng Hoang còn có thế giới khác, Đế Tuấn tuy kinh ngạc nhưng không phải không thể tiếp nhận, hắn tiếp nhận vô cùng nhanh chóng.

Hiện tại Thiên Đình cần khuếch trương, nhưng không có cách nào khuếch trương trừ phi lại đại chiến với Vu tộc một lần nữa.

Mà Quỷ Tiên giới chính là cơ hội để làm lớn mạnh Thiên Đình!

Trái lại, hắn trầm tư về một việc.

Dẫn động Đại Đạo Bia!

Thông thạo Quỷ Tiên giới, lai lịch của Thương Minh liệu có lớn hơn những gì mình tưởng không?

Trước đây tư duy của hắn bị cố hóa, cảm thấy Thương Minh chi chủ là người Hồng Hoang, có lẽ là Ma Thần chuyển thế, nhưng hiện tại Quỷ Tiên giới đã xuất hiện, thân phận của Thương Minh chi chủ lại một lần nữa trở nên huyền ảo khó lường.

"Khởi bẩm Bệ hạ, bên cạnh Thiên Đình của chúng ta xuất hiện một vết nứt không gian.

Trong vết nứt có âm sát chi khí cực kỳ mạnh mẽ, rất giống với mô tả về Quỷ Tiên giới, chúng ta nên xử lý thế nào?" Một tên yêu tướng

nói.

"Trong thông tin Thương Minh cung cấp có ghi chép, muốn mở ra chiến tranh giới vực, giới vực khai chiến cần phải đánh dấu giới vực bị tấn công, Quỷ Tiên giới chắc hẳn đã dùng thủ đoạn đánh dấu Hồng Hoang, tạo ra vài đường hầm giới vực để Quỷ Tiên giới xâm nhập, ta đi xem thử!" Đế Tuấn có vẻ rất hứng thú, lấy tốc độ nhanh nhất tới chỗ vết nứt không gian ở Thiên Đình.

Quả nhiên gió âm từng trận, những âm sát chi khí đó tràn vào, lại dường như có một loại tính xâm lược cực mạnh, nhưng linh khí Hồng Hoang hình như cũng không phải dạng vừa, rất nhanh đã dập tắt những âm sát chi khí đó.

Chỉ một lát sau, từ trong vết nứt đã có tiếng động truyền đến.

"Quỷ Tiên giới ta quả thực là gặp vận may, cư nhiên phát hiện được một tòa chủ thế giới vừa mới ra đời không lâu, nếu có thể thôn phệ thế giới này, Quỷ Tiên giới sẽ có nội hàm để sinh ra vị Quỷ Thánh thứ ba thậm chí là thứ tư!" Trong giọng nói này tràn đầy vẻ nhẹ nhàng, khoái ý và vui mừng, giống như nhặt được tiền vậy.

Mà đối với Quỷ Tiên giới bọn họ, quả thực giống như nhặt được tiền.

Chủ thế giới mới sinh vì còn yếu ớt nên được quy tắc Đại Đạo bảo hộ.

Có thể phát hiện một tòa chủ thế giới mới sinh đồng nghĩa với việc Quỷ Tiên giới có thể dễ dàng xâm chiếm thế giới này, chiếm lấy nội hàm của nó.

"Các đại năng ăn thịt, tiểu lâu la chúng ta húp canh, chúng ta cũng may mắn được làm đội tiên phong, trong này có nhiều lợi lộc lắm!" "Vẫn nên cẩn thận một chút, chúng ta còn chưa biết thế giới này phát

triển đến bước nào!" Nghe giọng nói thì không chỉ có một người.

Rất nhanh, những hình bóng đó dần trở nên rõ nét.

"Bệ hạ, những sinh linh này quả thực có chút kỳ lạ, đa số đều là hồn thể, mà một số lại giống tử thi hơn, có điều bọn họ có linh quang, đều là sinh linh!" Bạch Trạch nhíu mày nói.

"Có cơ hội thì đi Quỷ Tiên giới xem thử!" Số lượng người đến từ Quỷ Tiên giới này khoảng chừng một trăm!

Kẻ mạnh nhất là Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Đây chính là cái gọi là đội tiên phong!

Đội tiên phong gồm một trăm người kia vừa đặt chân vào Hồng Hoang đã cảm thấy một trận tâm khoáng thần di!

Trong hỗn độn bên ngoài, về những lời đồn đại của Quỷ giới thực ra có rất nhiều.

Đa số mọi người cho rằng Quỷ giới được tiến hóa từ một bãi tha ma.

Thậm chí có người nghi ngờ Quỷ giới được hóa thân từ cơ thể của một vị cường giả vô thượng.

Cho nên âm sát chi khí trong Quỷ giới cực trọng, âm sát chi khí nặng nề thực ra không phải là chuyện gì quá tốt.

Âm sát chi khí trọng đồng nghĩa với âm dương mất cân bằng.

Sinh linh Quỷ giới có ưu điểm nổi bật nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng.

Hơn nữa sinh linh Quỷ giới tu hành, con đường Đại Đạo không rộng, hạn mức cao nhất rất thấp.

Mà khi những sinh linh Quỷ giới này tiến vào Hồng Hoang, lập

tức nhận ra ngay đây là một thế giới cực kỳ toàn diện, một thế giới thực sự tràn đầy sức sống.

Không nói đến chuyện lớn lao là luyện hóa thế giới này, nói hẹp lại thì đội tiên phong bọn họ chỉ cần hấp thụ một ít bản nguyên thế giới này, giết chóc thêm một số sinh linh ở đây để bù đắp khiếm khuyết của bản thân thì đã là lợi ích to lớn rồi.

Vẻ tham lam trong mắt những sinh linh này càng thêm nồng đậm.

"Đây chính là sinh linh Quỷ giới sao?

Cảm giác cũng không có gì đặc biệt, so với sinh linh Hồng Hoang thậm chí còn có khiếm khuyết bẩm sinh!" Đế Tuấn khinh bỉ nói.

Giọng nói của hắn khiến đám sinh linh Quỷ giới giật nảy mình.

Khi đi qua vết nứt không gian, bọn họ đã tiến hành thăm dò, không phát hiện bất kỳ dấu hiệu sự sống nào!

Mà bên này lại có sinh linh tồn tại!

Điều này có hai trường hợp, một là thủ đoạn thăm dò của bọn họ bị hỏng, trường hợp này rất thấp, hai là sinh linh trước mắt này thực lực cực mạnh, mạnh hơn bọn họ rất nhiều!

"Chạy!

Mau chạy đi!!" Tên Chuẩn Thánh cầm đầu lập tức cảnh giác, hét lớn một tiếng rồi vừa hô vừa lùi.

Hắn muốn lùi lại vào vết nứt không gian.

Đám sinh linh Quỷ Tiên giới đó cũng đại kinh thất sắc, phản ứng cực nhanh.

"Muốn chạy?

Muộn rồi!!" Đế Tuấn vung mạnh ống tay áo, một đạo Thái Dương

Chân Viêm mãnh liệt trực tiếp quét về phía đám sinh linh Quỷ giới đó.

Một trăm tên sinh linh Quỷ Tiên giới trong nháy mắt đã tiêu tùng hơn phân nửa!

Ngay cả một đòn tùy ý của Đế Tuấn bọn họ cũng không chịu nổi.

Tên Chuẩn Thánh vội vàng tế ra một hạt châu màu đen, có u quang hiện lên nhiếp nhân tâm phách, nhưng trước mặt Đế Tuấn toàn là trò trẻ con, một đòn đã phá vỡ linh bảo, lại trấn áp tên Chuẩn Thánh Quỷ Tiên giới kia.

Tất cả những chuyện này, kể từ khi Đế Tuấn ra tay, đều diễn ra trong chớp mắt.

"Bệ hạ, đường hầm này có cần tạm thời phong tỏa lại không?" Bạch Trạch hỏi.

"Tạm thời không cần phong tỏa." Lời Đế Tuấn vừa dứt, đã thấy trong Hồng Hoang lại một trận chấn động.

Tiếp đó, hai luồng uy áp cực kỳ mạnh mẽ bao phủ lên Hồng Hoang.

Có Thánh nhân Quỷ Tiên giới ra tay rồi!

Trong Tử Tiêu Cung, một hình bóng hiển hiện.

Tại núi Phượng Tê, Nữ Oa mở mắt, khoảnh khắc tiếp theo hình bóng cũng biến mất.

Hai vị Thánh nhân Hồng Hoang ra tay, kháng cự lại Thánh nhân Quỷ Tiên giới.

"Hai vị Quỷ Thánh của Quỷ Tiên giới đã kháng cự với Oa Hoàng cùng Đạo Tổ!

Bạch Trạch, ngươi phụ trách thẩm vấn tên Chuẩn Thánh này, Thái Nhất trấn giữ Thiên Đình, ta phải thân hành đến Quỷ Tiên giới để

chiếm lấy tiên cơ!" Đế Tuấn phân phó, sau đó một bước tiến vào vết nứt không gian.

Đế Tuấn biết, đây là nguy cơ nhưng cũng là cơ duyên.

Cùng lúc đó, dưới chân núi Bất Chu, trong địa giới do Vu tộc thống lĩnh cũng xuất hiện vết nứt không gian.

Chỉ là đội tiên phong kia vừa vào đã bị Đế Giang một tát vỗ chết, thật là thảm.

"Tiểu muội, muội đừng giận nữa, ta đây chẳng phải là tò mò xem thực lực Quỷ Tiên giới này thế nào sao, ai ngờ bọn chúng đến một tát của ta cũng không chịu nổi?" Đế Giang ngại ngùng gãi đầu.

Hậu Thổ biết có giận cũng vô ích, nói: "Vị huynh trưởng nào đi cùng ta một chuyến, thăm dò tình hình Quỷ Tiên giới!" "Ta!" "Ta!!" "Ai dám tranh với ta, ta đấm người đó!" Đế Giang giơ nắm đấm to không biết chừng nào lên, các Tổ Vu không dám tranh với hắn nữa.

"Vậy Đại ca đi cùng muội, đi rồi tất cả phải nghe theo sự chỉ huy của muội, biết chưa?" Hậu Thổ nói.

Thực lực Đế Giang có thể coi là mạnh nhất trong các Tổ Vu.

Bên bờ Huyết Hải.

Minh Hà nhìn chiếc quan tài trôi nổi trên Huyết Hải, bên trong đang nằm một cái xác màu xanh sắt, tiếp đó Huyết Hải cuộn trào, một luồng huyết sắc nồng đậm tràn vào trong quan tài, sau đó cái xác trong quan tài mở choàng mắt.

Đôi mắt ấy toàn là một màu đỏ ngầu.

Đây là một Thi Tiên Chuẩn Thánh của Quỷ Tiên giới, vừa ra đã bị Minh Hà thu phục.

Hắn còn muốn dùng thi khí để làm ô uế Minh Hà, kết quả lại gặp

phải tổ tông!

Huyết Hải là do lỗ rốn của Bàn Cổ đại thần hóa thành, là nơi ô uế nhất Hồng Hoang.

Chút thi khí thi độc này thì làm được gì?

Một con sóng Huyết Hải đã khiến hắn phục tùng không còn chút tính khí nào.

"Quỷ Tiên giới, ngoài sáng có hai vị Quỷ Thánh, tám vị Quỷ Đế, các Quỷ Đế đều là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong hoặc viên mãn!" Minh Hà trong chớp mắt đã đọc được thông tin từ cái xác đó, sau đó cái xác bị Minh Hà ném ra ngoài, chính hắn chui vào trong quan tài.

Nắp quan tài đậy kỹ, sau khi kín kẽ liền độn vào vết nứt không gian đó.

Minh Hà biết, nơi đó rất hợp với đạo của mình, chắc chắn có thể đạt được đại cơ duyên trong đó!

Minh Hà luyện chế bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, có thể nói là cực kỳ sợ chết.

Hắn không có lá gan và thực lực lớn như Đế Tuấn, cho nên chọn cách lén lút lẻn vào.

Tám vị Quỷ Đế của Quỷ Tiên giới chia làm tám khu vực.

Chương 127

Tám khu vực, mỗi khu vực phụ trách một vết nứt không gian.

Năm vết nứt không gian còn lại, một cái ở phương Tây, Tiếp Dẫn sợ chết nên không vào, La Hầu sau khi một chưởng đánh chết đám đội tiên phong kia thì tay cầm Thí Thần Thương, một mình tiến vào!

Một cái ở gần Bồng Lai, Đan Khâu dùng sức mạnh trận pháp trấn sát đám sinh linh Quỷ Tiên giới đó xong, mấy con người giấy rung người một cái liền biến thành mấy kẻ vừa xâm nhập, sau đó nghênh ngang tiến vào vết nứt không gian.

Hắn mang theo chỉ thị của Lâm Huyền, muốn phát triển phân bộ Thương Minh ở Quỷ Tiên giới.

Quỷ Tiên giới muốn nuốt trửng Hồng Hoang là rất khó.

Hồng Hoang muốn gặm nhấm Quỷ Tiên giới, tạm thời cũng chưa gặm nổi.

Hai bên rất có khả năng sẽ đánh một trận chiến trường kỳ.

Không sao, Thương Minh có thể ăn cả hai giới, chuyện bán đồ cho cả hai bên thế này Đan Khâu cũng không phải chưa từng làm.

Nhưng chủ trương vẫn là làm tan rã Quỷ Tiên giới từ bên trong!

Còn có các vết nứt không gian ở Bắc Hải, Thái Âm Tinh, Côn Luân!

Côn Bằng sau khi vồ chết sinh linh Quỷ Tiên giới thì không chọn tiến vào, dù hắn có tốc độ cực nhanh nhưng hắn cực kỳ sợ chết.

Còn Bắc Hải Huyền Quy lúc này vẫn đang nằm ì dưới đáy Bắc Hải, không động đậy.

Vết nứt không gian ở Thái Âm Tinh bị Vọng Thư phong tỏa, Vọng Thư cảm ngộ bản nguyên Thái Âm Tinh, dường như lại tìm thấy cơ hội gì đó.

Phía Côn Luân, Nguyên Thủy và Thông Thiên cùng nhau lên đường.

Lúc này, trong Quỷ Tiên giới, một trong tám đại quỷ vực là Liệt Quỷ Vực.

"Hai vị Quỷ Thánh đại nhân đã đánh dấu chủ thế giới mới, thậm chí chân thân đã đến đó, chuẩn bị hủy diệt Thiên Đạo phương đó.

Chúng ta phải tăng tốc độ lên, đừng để bảy tên kia chiếm mất tiên cơ!

Tên Âm Quý sao vẫn chưa về?

Chúng ta cần thông tin về chủ thế giới!" Vực chủ Liệt Quỷ Vực là Liệt Cuồng ngồi chễm chệ trên một ngai vàng rực lửa, trước mặt hắn chính là đường hầm không gian.

Tuy Quỷ Tiên giới chủ về âm nhưng Liệt Cuồng lại chủ tu Hỏa chi đạo, tương truyền từ thời kỳ hồn thể hắn đã dung hợp với một đóa tiên thiên linh diễm, thiên phú dị bẩm, là kẻ dị biệt trong Quỷ Tiên giới.

Cũng chính lúc này, một hình bóng bước ra từ vết nứt không gian.

"Đây chính là Quỷ Tiên giới sao?

Cư nhiên cũng có hỏa khí nồng nhiệt và vượng thịnh thế này." Chúng nhân Quỷ Tiên giới đồng loạt nhìn qua, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, thậm chí là có chút kinh hãi.

"Ngươi là ai!?" Liệt Cuồng trừng mắt, trong lòng cũng đoán được phần nào.

“Hồng Hoang Đế Tuấn, kiến quá chư vị!” Đế Tuấn cười nói, một thân kim bào quý khí bức người, sau lưng có hư ảnh Kim Ô hiện ra, Thái Dương Chân Viêm cuộn trào, cư nhiên có xu thế muốn thống trị toàn bộ hỏa khí của Liệt Quỷ Vực.

Phong thái này không thể không nói là cực cao!

“Gần quá!

Một sinh linh của chủ thế giới mới sinh mà dám xâm nhập Quỷ Tiên giới ta, chịu chết đi!!” Trong tay Liệt Cuồng xuất hiện một cây đinh ba rực lửa, hỏa khí vừa bị Kim Ô câu động cũng bị hắn trấn áp trong nháy mắt.

Nhìn Đế Tuấn, trong mắt hắn cũng hiện lên một tia tham lam.

Hắn có thể cảm nhận được trong cơ thể sinh linh trước mặt ẩn chứa một loại tiên thiên linh diễm chưa từng thấy, hơn nữa đẳng cấp linh diễm đó còn cao cấp hơn bản nguyên của chính mình!

Nếu có thể thôn phệ nó, hắn chắc chắn có thể trở thành đệ nhất trong bát phương Quỷ Đế.

Thậm chí bước lên ngôi vị Quỷ Thánh!

“Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?

Trái lại còn yếu hơn vị ở Thái Âm Tinh nhiều!” Đế Tuấn lạnh cười một tiếng, Kim Ô sau lưng vỗ cánh, phát ra một tiếng kêu cao vút.

Trong chớp mắt đã giao đấu với Liệt Cuồng.

Đám thủ hạ của Liệt Cuồng có kẻ né không kịp đều bị dư chấn của hai tồn tại mạnh mẽ quét trúng mà mất mạng!

Hai người bọn họ đều ngỡ như hóa thành quân chủ trong lửa, uy thế vô cùng, như muốn thiêu rụi tất cả!

Ở một nơi khác, trong Phong Quỷ Vực, một hình bóng Tổ Vu vô cùng cao lớn xuất hiện, chính là Đế Giang.

Mà một thiếu nữ đang ngồi trên vai hắn.

"Tình báo Thương Minh bán không sai, Quỷ Tiên giới có khiếm khuyết, sinh linh Quỷ Tiên giới cùng cảnh giới cơ bản đều không bằng Hồng Hoang ta, bọn họ lấy đâu ra gan mà ra tay với Hồng Hoang ta vậy?" Đế Giang không quan tâm những chuyện này, thân hình cao nghìn trượng hoành hành ngang dọc, nắm đấm không ngừng oanh kích về phía trước.

Trước mặt hắn là một vị Quỷ Đế cao gầy, vị này chính là vực chủ Phong Quỷ Vực - Phong Lang.

Đối mặt với Đế Giang, Phong Lang cũng giở ra không ít bản lĩnh.

"Sinh linh thế giới mới này mạnh quá, chỉ mới Chuẩn Thánh hậu kỳ mà cư nhiên có thể kháng cự được ta.

Kẻ mạnh như hắn chắc cũng chẳng có mấy người." Minh Hà thì không huênh hoang như vậy, sau khi điều khiển quan tài tiến vào Quỷ Tiên giới liền lập tức đào tẩu.

Luận về bản lĩnh chạy trốn, Minh Hà nói thứ nhất không ai dám nói thứ hai.

Hắn trực tiếp hóa thành một đoàn huyết vụ, dù Quỷ Đế đối diện có thực lực đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn, trong tình huống không phòng bị cũng không bắt được Minh Hà.

Sau khi thoát khỏi đại điện Quỷ Đế, Minh Hà xoay người một cái, nghênh ngang đi dạo phố, thưởng thức phong thổ nhân tình của Quỷ Tiên giới.

Hơn nữa Minh Hà có thể cảm nhận được, ở trong Quỷ Tiên giới này, sức mạnh bản nguyên của mình cư nhiên bắt đầu tăng trưởng,

thực lực thăng tiến còn nhanh hơn cả ở Hồng Hoang!

"Bệ hạ, chết hết rồi, ngay cả Lăng Hôi đại nhân cũng chết rồi, chúng ta bị phục kích!

Anh em chết thảm quá!" Một tiếng khóc thảm vang lên từ đại điện Ngọc Quỷ Vực.

Vực chủ Ngọc Quỷ Vực là một nữ tử, đang nằm nghỉ trên giường, chiếc giường được che rèm không nhìn rõ chân dung.

"Chết hết rồi?

Lăng Hôi là Chuẩn Thánh, đến chạy trốn cũng không làm được sao?" Ngọc Chân kinh ngạc nói.

Lúc này lại có người bên ngoài chạy vào với tốc độ cực nhanh.

"Đại nhân, theo tin tức đáng tin cậy, Liệt Quỷ Vực và Phong Quỷ Vực đều có ngoại nhân xâm nhập, hai vị Quỷ Đế đều thân hành ra trận nghênh địch mà không thể hạ gục được bọn chúng!

Thiên Quỷ Vực, Huyền Quỷ Vực cũng truyền ra tin có người xâm nhập.

Không chỉ vậy... vực chủ Sát Quỷ Vực thậm chí đã bị một ngoại địch cầm thương đâm chết!!" "Cái gì!!" Quỷ Đế Ngọc Chân của Ngọc Quỷ Vực không ngồi yên được nữa, trực tiếp đứng dậy.

Tám vị Quỷ Đế bọn họ được Quỷ Thánh sắc phong, đã tồn tại vô số tuế nguyệt.

Hiện tại cư nhiên có một vị Quỷ Đế tử vong?

Chuyện này đủ để làm lung lay toàn bộ cục diện của Quỷ Tiên giới!

Mà kẻ vừa khóc lóc thảm thiết kia chính là Huyền Tùng, trong lòng thầm nghĩ đám người Hồng Hoang quả nhiên gan lớn.

Kẻ cầm thương đó chắc là tiền bối La Hầu, cư nhiên hung mãnh như vậy, trực tiếp đâm chết một vị Quỷ Đế!

"Lúc này các Quỷ Đế còn lại cũng đã bị kinh động, đều chuẩn bị ra tay, Bệ hạ ngài..." Người kia lại nói tiếp.

Quỷ Đế Ngọc Chân nghe vậy không hề do dự.

"Cách sát ngoại địch!" Tuy tám vị Quỷ Đế thường xuyên đấu đá lẫn nhau, nhưng ngoại địch xâm nhập thì đương nhiên phải nhất trí đối ngoại.

Trong Huyền Quỷ Vực, Quỷ Đế đang đối mặt với Thông Thiên đang bày ra Kiếm trận cùng Nguyên Thủy lấy ra Bàn Cổ Phiên đang khổ sở chống đỡ.

"Tu giả Quỷ Tiên giới này tham ngộ Đại Đạo căn bản không sâu sắc, bản nguyên so với sinh linh Hồng Hoang yếu hơn không chỉ một chút, không quá mười nhịp thở, hai ta có thể nghiền nát hắn!" Thông Thiên lạnh lùng nói.

Đối mặt với ngoại địch, ai mà nương tay cho được.

"Ra tay!" Nguyên Thủy là người ít nói nhưng ra tay độc, nắm giữ đệ nhất sát phạt chí bảo của Hồng Hoang là Bàn Cổ Phiên nhắm thẳng vào vị Quỷ Đế kia mà giết tới, sức phá hoại mạnh mẽ khiến Quỷ Đế kinh hồn bạt vía.

Tuy nhiên, ngay khi Quỷ Đế sắp rơi vào tuyệt vọng, đột nhiên trong Quỷ Tiên giới có một tầng sương mù màu xám rơi xuống.

Chính xác mà nói không phải sương mù, mà giống như một luồng khí tức huyền ảo bao phủ lấy Quỷ Tiên giới, thấm vào từng mảnh đất, từng sinh linh của Quỷ Tiên giới!

Sinh linh càng mạnh, sau khi dung hợp luồng khí tức đó thì sự thay đổi càng rõ rệt.

Giống như vị Quỷ Đế trước mặt Nguyên Thủy, trên thân có những phù văn huyền ảo thoắt ẩn thoắt hiện, khí tức cũng trong nháy mắt vọt lên không biết bao nhiêu tầng.

Đối mặt với Nguyên Thủy, chiếc gậy lang nha của Quỷ Đế vung xuống, sức mạnh mạnh mẽ khiến Nguyên Thủy cũng phải né tránh.

"Tranh!" Tru Tiên Tứ Kiếm chắn trước mặt Nguyên Thủy, lúc này mới giúp Nguyên Thủy rời đi mà không hề hấn gì.

"Hanh hanh, nếu không phải để tranh đoạt thế giới của các ngươi mà Thiên Đạo Quỷ Tiên giới ta rời đi, thì sao có thể dung thứ cho các ngươi phóng túng!

Thiên Đạo phản hồi, hai vị Quỷ Thánh của Quỷ Tiên giới ta chắc hẳn đã công hãm thế giới của các ngươi rồi!" Quỷ Đế cười gằn, lại một lần nữa phát động tấn công.

"Nhị ca, vừa rồi có một luồng sức mạnh rơi xuống, thực lực tên Quỷ Đế này ít nhất đã tăng gấp đôi, mà thực lực chúng ta ít nhất bị giảm ba thành, đi thôi!" Thông Thiên vội vàng nói.

Nguyên Thủy tuy rất phẫn nộ nhưng cũng không ở lại lâu, cùng Thông Thiên nhanh chóng rời đi.

Bọn họ muốn đi, tên Quỷ Đế kia cũng không cản nổi.

Chương 128

Không chỉ bọn họ bại lộ, mà cả Đế Tuấn và Đế Giang cũng đã chạy mất.

Minh Hà không chạy, vì hắn phái tới vốn chỉ là một cái phân thân, được ngưng tụ từ nghìn vạn Huyết Thần Tử, dù có chết ở thế giới này cũng chẳng sao.

"Tiền bối La Hầu vẫn mạnh thật!" Huyền Tùng kinh thán.

Lúc này, tại một nơi nào đó trong Quỷ Tiên giới đang bùng phát đại chiến, một sinh linh áo đen một mình đấu với bốn vị Quỷ Đế, dù Thiên Đạo Quỷ Tiên giới đã phản hồi nhưng vẫn áp chế bốn vị Quỷ Đế đó mà đánh!

Ngay sau khi La Hầu giết chết một vị Quỷ Đế đã gây ra đại loạn trong Quỷ Tiên giới, rất nhanh những Quỷ Đế còn lại đều kéo đến vây tiễu La Hầu.

Ngay cả Liệt Cuồng của Liệt Quỷ Vực sau khi Đế Tuấn đi mất cũng đến vây giết La Hầu.

"Tên này rốt cuộc là ai?

Không phải nói chủ thế giới kia mới sinh chưa bao lâu sao?

Sinh linh bên trong sao lại mạnh thế này?" "Đây chắc là tồn tại mạnh nhất trong thế giới đó, hai vị Quỷ Thánh đại nhân phản hồi thì chắc hẳn bụi trần đã định, tên cường giả kia chẳng qua là đang giãy chết mà thôi!" Giữa lúc mọi người bàn tán, La Hầu rung mạnh Thí Thần Thương, trực tiếp đánh bay bốn vị Quỷ Đế đó ra ngoài.

Dù Thiên Đạo Quỷ Tiên giới phản hồi, dù các Quỷ Đế thực lực đại tiến, dù thực lực La Hầu bị giảm ba thành, hắn vẫn có thể kháng

cự bốn vị Quỷ Đế.

Nhưng!

Đây cũng đã là cực hạn rồi.

Huống chi những Quỷ Đế còn lại đang vội vàng kéo tới đây!

"Quỷ Tiên giới, quá yếu!" La Hầu cười khinh miệt, xoay người rời đi.

Những Quỷ Đế đó đều bị chọc giận.

Nhưng không một ai dám ngăn cản La Hầu.

Bị dọa cho vỡ mật rồi!

"Chiếu lệnh của Mang Sơn đại nhân, bảo các Quỷ Đế chúng ta đến bàn sự!

Cái thế giới gọi là Hồng Hoang đó... hình như vẫn chưa bị hạ!" Một vị Quỷ Đế giật nảy mình.

Các Quỷ Đế còn lại cũng nhận được truyền tin, trong chớp mắt đều nhắm một hướng mà đi.

Hồng Hoang!

"Đang!" "Đang!" "Đang!!" Trong hỗn độn vang lên tiếng chuông, những đại năng tu luyện có thành tựu đều biết đây là tiếng chuông từ Tử Tiêu Cung.

Lần trước tiếng chuông vang lên là khi Đạo Tổ truyền đạo.

Mỗi lần chuông Tử Tiêu Cung vang lên chắc chắn là có đại sự xảy ra.

Mà lần này Quỷ Tiên giới xâm nhập quả thực là chuyện động trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, các đại năng Chuẩn Thánh của Hồng Hoang đều kéo tới Tử Tiêu Cung.

Cũng chỉ có đại năng Chuẩn Thánh mới đủ tư cách tham gia cuộc họp lần này.

"Đại ca, Quỷ Tiên giới có gì hay không?" Thái Nhất hỏi.

"Sinh linh Quỷ Tiên giới có khiếm khuyết, mạch Kim Ô của ta thiên sinh khắc chế.

Nếu cùng cảnh giới, ta đủ sức nghiền nát bất kỳ ai trong bát phương Quỷ Đế của Quỷ Tiên giới!" Đế Tuấn có phần tự ngạo nói.

Lần nghị sự tại Tử Tiêu Cung này, Hậu Thổ của Vu tộc cũng đến tham gia.

Tại tổ địa Quy tộc.

"Các ngươi cứ để ta gặp Minh chủ đại nhân một lần đi!

Tây phương chúng ta có duyên với Minh chủ, Minh chủ lúc trước đã nói sẽ truyền thụ bí điển chấn hưng Tây phương cho anh em chúng ta, sao có thể nuốt lời được chứ?" Chuẩn Đề lại khóc lóc om sòm.

Tiểu Huyền Quy canh cửa tổ địa chính là cái con từng tiếp đãi Nữ Oa lúc trước, một tiểu loli cõng mai rùa, nhìn Chuẩn Đề như vậy vô cùng cạn lời.

Nếu tên này xông vào còn dễ nói, tự nhiên sẽ có sức mạnh trận pháp đánh trọng thương thậm chí là đánh chết.

Nhưng Chuẩn Đề vô sỉ quá!

Cứ ở cửa mà khóc lóc.

Chẳng còn chút phong thái Chuẩn Thánh nào.

Không!

Chẳng còn chút liêm sỉ nào!

Tiểu Huyền Quy rất đau đầu.

May mà lúc này Huyền Lang hiện thân nói: “Minh chủ có lời, nếu Tây phương các ngươi có thể gom đủ một triệu tích phân, không chỉ đưa pháp môn chấn hưng Tây phương cho các ngươi, mà ngay cả pháp thành thánh cũng đưa luôn!” “Á!

Đắt thế sao?

Rẻ chút đi!

Đại chưởng quỹ, Tây phương chúng ta nghèo nàn, vốn dĩ đã khốn khổ, lấy đâu ra một triệu tích phân chứ!

Rẻ chút đi!” Chuẩn Đề lại bắt đầu một trận khóc lóc.

Nhưng Huyền Lang căn bản không quan tâm đến Chuẩn Đề, phất tay một cái, sức mạnh trận pháp hất văng Chuẩn Đề ra ngoài.

“Nếu còn khóc lóc om sòm thì bí điển này không bán nữa!” Chuẩn Đề đâu còn dám gào thét tiếp, chạy thẳng về Tử Tiêu Cung, hắn phải bàn bạc với sư huynh một chút.

Các đại năng Hồng Hoang tề tựu về thiên ngoại, hùng vĩ hơn nhiều so với lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo năm xưa.

Tuy số lượng không bằng nhưng uy thế thì không thể so bì.

“Nghe nói Hậu Thổ đạo hữu đã đến Quỷ Tiên giới, không biết tình hình thế nào?” Tây Vương Mẫu hỏi.

Sau khi Tây Vương Mẫu gia nhập Thương Minh cũng rất ít khi quan tâm đến chuyện Hồng Hoang, chuyến đi Quỷ Tiên giới lần này cũng không tham gia.

“Quỷ Tiên giới không tính là mạnh, cũng không tính là yếu.

Chỉ cần đợi chúng ta trưởng thành, Quỷ Tiên giới búng tay là tan!” Hậu Thổ cười nói.

Tây Vương Mẫu cũng yên tâm.

“Đạo hữu, cô đến Quỷ Tiên giới có thấy tiểu muội nhà ta không?” Phục Hy hỏi.

Khi Nữ Oa đi đã không cho Phục Hy vào Quỷ Tiên giới.

“Không thấy Oa Hoàng, chiến trường Thánh nhân không ở trong Quỷ Tiên giới, chắc là ở trong hỗn độn.

Khi ta chuẩn bị đánh chết một vị Quỷ Đế thì Thiên Đạo Quỷ Tiên giới đột nhiên quay lại, ta mới không đắc thủ, Oa Hoàng chắc là không sao!” Đế Tuấn nói.

Phục Hy thở phào một cái.

Rất nhanh, mọi người đã đến Tử Tiêu Cung.

Bao nhiêu năm trôi qua, Tử Tiêu Cung vẫn giống như trước, căn bản không có thay đổi gì lớn.

Vẫn đầy rẫy đạo vận.

Đặc biệt là sau khi thực lực tăng vọt, cảm ngộ của bọn họ về Tử Tiêu Cung lại có chút khác biệt.

Nhìn ở tầng thứ sâu hơn, cũng hiểu rõ hơn về vĩ lực của Thánh nhân.

“Đạo hữu, ngươi tới rồi sao?” Bắc Hải Huyền Quy chào hỏi Vọng Thư.

Ở cách bọn họ không xa, La Hầu đứng ở một góc.

Nhưng ba người bọn họ rõ ràng đều không tin Hồng Quân, đều phái phân thân tới.

“Huyền đạo huynh!” Hạo Thiên và Dao Trì giữ cửa gọi Lâm Huyền một tiếng, Lâm Huyền gật đầu ra hiệu.

Mọi người lại ngẩng đầu nhìn lên, sẽ phát hiện Đạo Tổ Hồng

Quân vẫn ngồi trên vị trí chủ tọa đó.

Khác biệt là ở bên tay trái hắn còn một người đang ngồi.

Nữ Oa!

Nữ Oa sau khi thành thánh.

Trên thân nàng tỏa ra khí tức huyền ảo giống hệt Hồng Quân.

Nhìn mà ai nấy đều hâm mộ!

"Lần này Quỷ Tiên giới xâm nhập là đại sự hàng đầu của Hồng Hoang.

Ta biết được từ Thiên Đạo rằng Hồng Hoang vốn là chủ thế giới mới sinh, vốn không nên có kiếp số này, ta nghi ngờ là do Thương Minh dẫn tới Đại Đạo Bia, gieo rắc họa hoạn như vậy cho Hồng Hoang!" Hồng Quân vừa mở miệng đã chĩa mũi nhọn vào Thương Minh.

"Mấy cái tính toán nhỏ nhặt của ngươi đều bại lộ hết rồi, ngươi còn muốn lừa ai nữa!" La Hầu khinh miệt cười một tiếng.

"Ngươi!" Hồng Quân dù hàm dưỡng tốt đến đâu cũng bị chọc tức.

Chương 129

"Lời thừa thãi không cần nói nữa, chuyện Quỷ Tiên giới này nên xử lý thế nào, Hồng Quân đạo hữu hãy đưa ra một chương trình đi, dù sao cũng liên quan đến sự tồn vong của Hồng Hoang!" Vọng Thư lên tiếng.

Nhìn thì có vẻ công tâm, thực chất là đứng về phía La Hầu.

"Lần này Quỷ Tiên giới đột kích, Quỷ Tiên giới muốn dùng Thiên Đạo của mình để trấn áp Thiên Đạo Hồng Hoang, muốn dùng vĩ lực của hai vị Quỷ Thánh để thu nạp Hồng Hoang.

Nhưng bọn chúng đã đánh giá thấp Hồng Hoang, ta và Đạo Tổ liên thủ tranh đấu với bọn chúng ngoài hỗn độn, không phân thắng bại, sau đó không biết vì nguyên nhân gì, hai vị Quỷ Thánh và Thiên Đạo Quỷ Tiên giới đã rút lui!" Nữ Oa lên tiếng.

Lâm Huyền cũng hiểu ra, Quỷ Tiên giới chẳng thu được lợi lộc gì.

Hơn nữa vì chuyện Quỷ Tiên giới lần này, Chân Chân lại thu thập được sức mạnh bản nguyên mới, khôi phục thêm một chút sức mạnh.

Đây là điều đáng mừng.

Lâm Huyền biết hiện tại Hồng Hoang và Quỷ Tiên giới cơ bản đang ở trạng thái thăm dò, chưa bắt đầu chiến tranh giới vực quy mô lớn.

Muốn thu được nhiều lợi nhuận hơn thì phải xem Huyền Tùng thao tác thế nào.

"Hiện tại đối mặt với Quỷ Tiên giới, chúng ta phải làm gì?" Lão Tử lên tiếng hỏi: "Tám đường hầm dẫn tới Quỷ Tiên giới đó nên xử lý thế nào?" Mọi người cũng rất quan tâm đến những vấn đề này.

“Hồng Hoang chúng ta bao la, nhưng theo sự tăng trưởng của sinh linh, tài nguyên cũng có lúc cạn kiệt, phải tìm nguồn mới.

Ta đã vào Quỷ Tiên giới, phát hiện ngoài việc âm khí hơi nặng ra thì cũng thích hợp cho sinh linh Hồng Hoang tu hành.

Nếu Quỷ Tiên giới có thể xâm nhập chúng ta, tại sao chúng ta không thể công đánh Quỷ Tiên giới?” Đế Tuấn lên tiếng.

Điều này khiến Vọng Thư phải nhìn hắn với ánh mắt khác xưa.

“Đồ đạc của Quỷ Tiên giới, Thương Minh ta thu mua hết, cũng có thể đổi thành tích phân!” Lâm Huyền đột nhiên nói.

Mắt mọi người bừng sáng.

Hồng Quân tức chết mất.

Cái tên Thương Minh này quả nhiên là âm hồn bất tán!

Nhưng hắn biết hiện tại Hồng Hoang đã không còn là nơi hắn độc quyền lên tiếng nữa.

Hơn nữa Quỷ Tiên giới xâm nhập, hắn cũng không dám ra tay với đám người La Hầu nữa, ai biết sẽ dẫn đến phản ứng gì?

“Tám đường hầm của Quỷ Tiên giới không cần triệt tiêu, nhưng cần phái người trấn giữ, không cho phép dù chỉ một người của Quỷ Tiên giới tiến vào Hồng Hoang!

Sinh linh Hồng Hoang chúng ta nếu muốn đến Quỷ Tiên giới thì có thể tự hành đi tới!

Tám đường hầm đó ta sẽ nhờ Thiên Đạo giúp đỡ gia cố, để bên Quỷ Tiên giới không thể triệt tiêu được!” Hồng Quân nói.

Sau khi cuộc họp tại Tử Tiêu Cung kết thúc, mọi người trở về.

“Lần này Quỷ Tiên giới xâm nhập, động tĩnh lớn như vậy,

Thương Minh liệu có tung ra thứ gì tốt không?" Chúng sinh Hồng Hoang nghĩ ngay tới điều đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Thương Minh lập tức tung ra một loạt danh sách.

"Tụ Âm Khóa Giới Phù, có thể truyền tống ngẫu nhiên tới Quỷ Tiên giới, bẻ gãy phù này có thể lập tức quay về Hồng Hoang, thời hạn sử dụng một năm, giá bán một trăm tích phân!" "Quỷ Tiên Hồn Ngọc, có thể truyền tống ngẫu nhiên tới Quỷ Tiên giới, có thể dựa vào ngọc này đi về giữa Quỷ Tiên giới năm lần, thời hạn sử dụng một trăm năm, giá bán một ngàn tích phân!" "Huyền Âm Cầu, có thể che giấu khí tức, dưới Quỷ Thánh không thể thăm dò..." Trong danh sách Thương Minh tung ra có đồ đi về Quỷ Tiên giới, đồ che giấu khí tức, còn có một số linh bảo chuyên khắc chế Quỷ Tiên, dụng cụ dùng một lần các loại.

Danh sách này vừa tung ra, Thương Minh lại kiếm bộn.

Những thứ xuyên giới này, sinh linh bình thường thực sự là phải cần đến.

Đi qua đường hầm là đi thẳng vào hang ổ nhà người ta rồi.

Không có thực lực đó thì hoàn toàn là đi nạp mạng.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Quỷ Tiên giới xuất hiện lại làm đảo lộn kế hoạch của chúng ta.

Nhưng chỉ cần Thiên Định Lục Thánh xuất hiện, bất kể là Đại Đạo Bia hay Quỷ Tiên giới, Hồng Hoang ta đều nắm chắc trong lòng bàn tay, chủ yếu là hiện tại không giết được đám người La Hầu!" Hồng Quân nhíu chặt lông mày.

Kế hoạch thay đổi xoành xoạch, hiện tại hắn vô cùng phiền não.

“Bây giờ chỉ có thể tăng nhanh tiến độ thôi.” Giữa lúc các sinh linh Hồng Hoang đang rục rịch muốn xâm nhập Quỷ Tiên giới để vơ vét tài nguyên.

Thánh địa của Quỷ Tiên giới, Mang Sơn!

Địa vị của Mang Sơn trong Quỷ Tiên giới cũng giống hệt Tử Tiêu Cung ở Hồng Hoang.

Chính là nguồn gốc của đạo trong Quỷ Tiên giới.

“Chủ thế giới mới sinh này quá quỷ dị, rõ ràng thời gian ra đời không lâu nhưng lại có nội hàm rất sâu, trong đó có hai vị chiến lực ngang hàng Quỷ Thánh, Chuẩn Thánh thì không biết bao nhiêu mà kể.” Ngồi ở vị trí phía trên là một thanh niên áo xám, chính là đệ nhất nhân của Quỷ Tiên giới - Mang Sơn Quỷ Thánh.

“Nếu không phải Sát Đế tử vong, ta có khi còn đang cùng Bàn Hổ Quỷ Thánh bác đấu với hai vị Thánh nhân Hồng Hoang đó!” “Ta nghe người ta nói Sát Đế bị người ta một đòn giết tuyệt?” Bàn Hổ Quỷ Thánh ngồi bên cạnh Mang Sơn Quỷ Thánh, thân hình vô cùng cao lớn, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, trong mắt càng không có chút sức sống nào, nhưng luồng uy thế đó lại không thể khiến người ta phớt lờ.

Mang Sơn Quỷ Thánh là hồn linh thành thánh, còn Bàn Hổ Quỷ Thánh là quỷ thi thành thánh.

Bọn họ đại diện cho hai con đường đạo trong Quỷ Tiên giới.

Cũng có thể chính vì đạo trong Quỷ Tiên giới chỉ có Quỷ và Thi nên không sinh ra thêm được vị Quỷ Thánh nào khác.

“Đúng vậy, người đó chỉ dùng một thương, hồn linh của Sát Đế liền bị mẫn diệt!

Sau đó Thiên Đạo phản hồi, bốn vị Quỷ Đế chúng ta hợp lực

chiến hắn vẫn không thể hạ gục được người này!" Ngọc Chân cũng tham gia vây tiễu La Hầu, cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc trước thực lực của hắn!

"Chủ thế giới này tuy gai góc nhưng tiềm lực rất lớn.

Thiên Đạo đã nói nếu có thể thôn phệ Hồng Hoang, nó có thể thăng cấp, thánh vị Quỷ giới sẽ có thêm bốn vị, thậm chí là nhiều hơn!" Sau khi Mang Sơn Quỷ Thánh nói xong, mắt của bảy vị Quỷ Đế bừng sáng.

Đây chẳng phải là nói bọn họ cũng có cơ hội thành Quỷ Thánh sao?

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, điều này cũng đúng ở Quỷ Tiên giới.

"Bây giờ, ta thu hồi tám tòa đường hầm đó trước, sau đó lại phái người vào Hồng Hoang thăm dò tình báo." Mang Sơn Quỷ Thánh ra tay, muốn triệt tiêu tám đường hầm đó.

Nhưng một lúc sau, sắc mặt Mang Sơn Quỷ Thánh biến đổi.

"Đường hầm không triệt tiêu được!

Chắc hẳn bên Hồng Hoang đã chuẩn bị trước, bọn chúng muốn phản công Quỷ Tiên giới ta.

Các ngươi nhất định phải trấn giữ tốt tám đường hầm!" "Mau chóng đi thăm dò tin tức đi!" "Rõ!!" Các Quỷ Đế lĩnh mệnh.

Tuy nhiên ngay lúc đó, trong Quỷ Tiên giới đột nhiên xuất hiện một số kẻ gọi là thương nhân.

"Thương Minh bán tình báo Hồng Hoang, một ngàn tích phân một bản, giới hạn một trăm bản, cơ hội hiếm có không thể bỏ lỡ đâu!!" Những thương nhân này một chút cũng không kiêng dè, ở bát đại quỷ

vực đều có thể thấy hình bóng và tung tích của bọn họ.

Về chuyện Hồng Hoang, nhiều cường giả Quỷ Tiên giới cũng đã biết, nhưng bọn họ rất tò mò tình báo Hồng Hoang này lấy từ đâu ra.

Có cường giả ra tay muốn bắt sống thương nhân đó, thương nhân đó cư nhiên trực tiếp thân tử đạo tiêu, kẻ bắt giữ chẳng thu được gì, nghe đồn còn bị liệt vào danh sách đen của Thương Minh.

Đối với những điều này, người trong Quỷ Tiên giới chẳng có khái niệm gì cả.

Đương nhiên cũng có người bấm bụng đổi lấy một ngàn tích phân để có được một bản tình báo về Hồng Hoang.

"Trong Hồng Hoang có hai vị Thánh nhân, một là Đạo Tổ Hồng Quân, từng truyền đạo cho ba ngàn Hồng Trần Khách tại Tử Tiêu Cung ngoài thiên ngoại, hai là Yêu Hoàng Nữ Oa, nặn đất tạo người đắc đại tạo hóa thành tựu ngôi vị Thánh nhân!

Ngoài ra, Hồng Hoang còn có một vị Thánh nhân tên là Dương Mi, đã độn vào hỗn độn không rõ tung tích?" "Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai thiên lập ra, đã trải qua Vu Yêu lượng kiếp..." "Cái gọi là Đạo Tổ Hồng Quân đó chính là vị Thánh nhân áo trắng đã đối chiến với ta, mà người nặn đất tạo người Nữ Oa chính là nữ tử đã đối chiến với Bàn Hổ Quỷ Thánh!" "Thông tin này khớp, toàn bộ đều khớp rồi!

Bàn Cổ sáng thế, Bàn Cổ đó nhất định là một đại thần thông giả, hèn chi Hồng Hoang mới sinh mà đã mạnh mẽ như vậy!" Trong Mang Sơn, trên mặt Mang Sơn Quỷ Thánh toàn là vẻ kinh ngạc.

Vẻ mặt khó tin, hắn vừa phái người đi điều tra tình báo Hồng Hoang thì đã có một bản tình báo xuất hiện?

Còn công khai rao bán?

Một bản bán một ngàn tích phân?

Một ngàn tích phân chính là một món Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một món Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đổi lấy một bản tình báo, nếu tình báo là đúng thì tuyệt đối là vật siêu sở trị.

Lời to!

Nhưng hắn không biết ở Hồng Hoang bán thông tin Quỷ Tiên giới chỉ có mười tích phân...

Có kẻ nào đó đã nâng giá vật phẩm lên gấp một trăm lần!

Đột nhiên, Mang Sơn Quỷ Thánh tâm hữu sở cảm, thân hình biến mất, khi xuất hiện trở lại thì đã ở trước một gian hàng.

Gian hàng đó rất đơn giản, bên cạnh treo một tấm vải bạt.

Thứ gì cũng có thể bán, thứ gì cũng có thể mua!

Trong lòng Mang Sơn Quỷ Thánh run lên, đúng là khẩu khí thật lớn!

Cho dù hắn là Thánh nhân cũng không có được sự tự tin này.

Hắn thu liễm cảm xúc, chậm bước tiến lên.

"Cảm phiền đạo hữu, chỗ này của ngươi ngoài bán tin tức Hồng Hoang ra còn bán thứ gì khác nữa không?" Chủ quán sạp hàng là một trung niên trông có vẻ hơi sa sút.

Mang Sơn Quỷ Thánh đã xác nhận đi xác nhận lại nhiều lần, có thể khẳng định người này chính là sinh linh trong Quỷ Tiên Giới.

Nhưng cái Thương Minh này rốt cuộc là thẩm thấu vào bằng cách nào?

Chương 130

Lão hoàn toàn không hiểu nổi.

Chẳng lẽ là Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới đã lẻn vào lúc cùng bọn họ tập kích Hồng Hoang sao?

Lúc này, người trung niên sau sạp hàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mang Sơn Quỷ Thánh: "Đại nhân giáng lâm, muốn mua món đồ gì không?

Chỉ cần thứ ngài muốn, Thương Minh chúng ta đều có bán!" Mang Sơn Quỷ Thánh trong lòng chấn động mạnh.

Chính mình cứ thế bị nhìn thấu rồi?

Lão là Quỷ Thánh cơ mà!

Lúc này lão đang ngụy trang, cho dù là Bát Đế của Quỷ Tiên Giới tới đây cũng không thể nhìn thấu được.

Huyền Tùng nhìn thần sắc kinh ngạc của lão già này, cảm thấy có chút buồn cười.

Cao nhân đều thích cái bộ dạng này, cố ý tỏ ra huyền bí.

Tuy không biết lão già này là ai, nhưng rất có khả năng là đại nhân vật của Quỷ Tiên Giới, thậm chí là một trong hai vị Quỷ Thánh kia.

Và đây cũng chính là mục đích Huyền Tùng tuyên truyền rầm rộ tại Quỷ Tiên Giới, chính là để dẫn dụ những đại nhân vật thực sự xuất hiện! "Dám hỏi Thương Minh là một tồn tại như thế nào?" Mang Sơn Quỷ Thánh hỏi.

Huyền Tùng vỗ vỗ tấm vải bạt: "Thương Minh ta đi lại giữa vạn giới, tất cả vật phẩm của vạn giới, Thương Minh chúng ta đều có bán.

Ví dụ như, Quỷ Tiên Giới chỉ có hai con đường thành Thánh, Thương Minh ta có thể bán cho các ngươi con đường thứ ba, thứ tư, thậm chí là nhiều hơn nữa.

Lại ví dụ như ngươi muốn một món Tiên Thiên Chí Bảo thuận tay, chúng ta cũng có." Mang Sơn Quỷ Thánh bị hù cho nghệch mặt ra.

Đi lại vạn giới?

Đến cả đường thành Thánh cũng mang ra bán?

Khoác lác vậy sao?

Nói thật, Mang Sơn Quỷ Thánh không tin, trong mắt thoáng qua một tia lệ khí.

Sau khi hỏi vài câu, kiên nhẫn của lão đã cạn sạch.

Mang Sơn Quỷ Thánh đưa tay ra chộp về phía Huyền Tùng.

Huyền Tùng cười mỉa mai: "Người của Thương Minh ta lấy hòa vi quý, nhưng không có nghĩa là không có tính nóng nảy." Tuy nhiên Mang Sơn Quỷ Thánh chẳng thèm quan tâm, đã chộp lấy Huyền Tùng.

Nhưng lão vừa nắm được thân thể này, nó liền triệt để tiêu tán, không để lại một chút dấu vết nào. "Đây là thủ đoạn gì, dù có tự sát cũng không thể không để lại bất kỳ dấu vết nào!" Mang Sơn Quỷ Thánh mặt đầy chấn kinh.

Lão lấy hồn linh nhập đạo, lấy hồn linh thành Thánh, dù chỉ để lại một chút chân linh, lão cũng có thể tra hỏi ra thứ mình muốn.

Thế nhưng, người lão đối mặt là Huyền Tùng, người tu luyện 'Nhất Tâm Thập Vạn Ý'.

Bất kỳ một đạo phân thân nào cũng ẩn chứa một đạo ý niệm của Huyền Tùng, đạo ý niệm này muốn tự hủy thì đến Thánh Nhân cũng không ngăn nổi! "Có chuyện gì vậy?" Lúc này, Bàn Hổ Quỷ Thánh với

khuôn mặt liệt cảm xúc xuất hiện. "Đã xảy ra chuyện gì?" Mang Sơn Quỷ Thánh ra tay, lão cảm ứng được. "Quỷ Tiên Giới xuất hiện người của cái gọi là Thương Minh, vô cùng quỷ dị, ngay cả ta cũng không cách nào bắt sống.

Ta đã câu thông với Thiên Đạo, Thiên Đạo cũng đã bắt đầu truy tra tung tích của bọn chúng." Mang Sơn Quỷ Thánh giận dữ nói.

Lão vô cùng cảnh giác với cái gọi là Thương Minh này!

Thậm chí lão còn hoài nghi người của Thương Minh chính là do Hồng Hoang phái tới. "Quỷ Tiên Giới ta phái cường giả tiến vào Hồng Hoang, phát hiện tình hình bên đó và những gì kẻ Thương Minh kia rao bán gần như y hệt!" Bàn Hổ mở lời. "Không chỉ có vậy, nội quy Hồng Hoang vô cùng thâm hậu, số lượng Thánh Đạo không dưới mười điều, cách đây không lâu còn giáng xuống Đại Đạo Bi, tham ngộ đạo bi có thể cảm ngộ Đại Đạo, thậm chí là tẩy lễ huyết mạch!" Nói đến đây, cơ mặt liệt của Bàn Hổ cũng phải co giật một chút.

Một chủ thế giới có được Đại Đạo ưu ái là đủ thấy tiềm lực mạnh mẽ của thế giới đó.

Còn Quỷ Tiên Giới của bọn họ cứ như bị nguyền rủa, cha không thương mẹ không yêu, ngay cả Thánh Đạo cũng chỉ có hai điều.

Ngưỡng mộ, thậm chí là tật đố!

Một chủ thế giới sơ khai dựa vào cái gì mà được Đại Đạo ưu ái?

Phải cướp lấy, phải cướp sạch mọi thứ của Hồng Hoang. "Xét về thực lực tổng thể, Hồng Hoang tuyệt đối không bằng Quỷ Tiên Giới chúng ta, chỉ cần trải qua bố cục tinh vi, Quỷ Tiên Giới có thể phản công Hồng Hoang!

Còn Thương Minh kia lai lịch bất minh, nhưng Quỷ Tiên Giới tuyệt đối không thể giữ lại!

Đáng lẽ phải giết sạch!" Bàn Hổ lạnh lùng nói.

Ngay khắc sau đó, trên người lão bộc phát ra tử khí vô tận.

Hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến sinh linh xung quanh, dưới sự va chạm của tử khí, vô số sinh linh Quỷ Tiên Giới tại chỗ đều chết thảm.

Quỷ Tiên Giới tàn khốc hơn Hồng Hoang nhiều.

Những tử khí đó giống như được gắn thiết bị định vị, lao thẳng về phía các phân thân của Huyền Tùng.

Phải tiêu diệt hết những phân thân đó lão mới thỏa lòng. "Hú vía!" Minh Hà đang trốn ở đâu đó thở phào nhẹ nhõm, may mà Huyền Tùng tặng lão một miếng Quỷ Tiên Hồn Ngọc, nếu không thì tiêu đời rồi!

Tất nhiên, Minh Hà tin chắc Huyền Tùng khẳng định không có việc gì.

Thực tế cũng đúng là như vậy, đã dám ở Quỷ Tiên Giới làm càn như thế thì chắc chắn phải có chỗ dựa.

Lúc này, trên đảo Phương Trượng. "Sư tôn, hai lão Quỷ Thánh của Quỷ Tiên Giới này đúng là không biết tốt xấu, con hảo tâm làm ăn với bọn họ, bọn họ cư nhiên muốn đánh giết con, đúng là khinh người quá đáng." Huyền Tùng phẫn nộ nói.

Dù là ở sào huyệt, đây cũng không phải bản thể của hắn. "Chủ nhân, bởi vì Hồng Hoang là căn cơ sau này, nên con không thể tùy ý hấp thu bản nguyên.

Nếu như thôn phệ luôn bản nguyên của Quỷ Tiên Giới thì con có thể khôi phục được không ít đấy." Chân Chân kêu lên. "Vậy thì không làm ăn với Quỷ Tiên Giới nữa, trực tiếp đoạt lấy bản nguyên." Lâm Huyền nói.

Lâm Huyền vốn dĩ có hai dự định.

Một là xây dựng căn cơ Thương Minh tại Quỷ Tiên Giới, làm cho Thương Minh lớn mạnh để giao thương qua lại với Hồng Hoang.

Hai là trực tiếp đoạt lấy bản nguyên Quỷ Tiên Giới.

Hiện tại xem ra hai tôn Quỷ Thánh kia không dễ trêu chọc, muốn lấy được lòng tin của bọn họ rất khó.

Huyền Tùng thử nghiệm đã thất bại.

Hơn nữa Hồng Quân ở Hồng Hoang còn chưa xử lý xong, thực sự không tiện phân tâm đối phó với hai tôn Quỷ Thánh.

Đối với sự tồn tại của Chân Chân, Huyền Tùng cũng biết.

Nhưng hắn chỉ nghĩ Chân Chân là khí linh của món linh bảo nào đó thôi.

Mở miệng là đòi thôn phệ bản nguyên Quỷ Tiên Giới, khẩu khí này so với hắn còn lớn hơn nhiều. "Hơn nữa Quỷ Tiên Giới rất đặc thù, nếu xóa bỏ Thiên Đạo thì có thể sáp nhập vào Hồng Hoang, trở thành Minh Thổ của Hồng Hoang, mạnh hơn nhiều so với việc Hậu Thổ hóa luân hồi!" Chân Chân tiếp tục nói.

Huyền Tùng ngẩn người.

Minh Thổ gì, Hậu Thổ hóa luân hồi gì, tiểu khí linh này dường như rất lợi hại nha.

Lâm Huyền phẩy tay một cái, những tiêu ký Thương Minh trên tay các sinh linh Hồng Hoang lại có sự thay đổi. "Nhiệm vụ một: Săn sát sinh linh Quỷ Tiên Giới, đoạt lấy bản nguyên của chúng, tùy theo thực lực khác nhau mà nhận được tích phân đẳng cấp khác nhau." "Nhiệm vụ hai: Đoạt lấy địa mạch của Quỷ Tiên Giới, tùy theo độ mạnh yếu của địa mạch mà nhận được tích phân khác nhau." "Nhiệm vụ ba..."

Tiếp theo là một danh sách hiện ra.

Hồng Mông Tử Khí cũng thình lình nằm trong đó!

Trước đó Thương Minh chỉ tiết lộ là có bán tử khí, nhưng bây giờ là nói thẳng luôn là có tử khí.

Uy tín của Thương Minh tại Hồng Hoang hiện nay vô cùng cao.

Đã dám đưa ra Hồng Mông Tử Khí thì nhất định là có. "Còn có cả tinh phách bản nguyên của Ma Thần!

Ba ngàn tinh phách và bản nguyên Ma Thần đều ở trong này, nếu như có thể tập hợp đủ một bộ tinh phách Ma Thần, có thể nhận được căn nguyên và tiềm năng của Ma Thần đó." "Ta muốn thu thập bản nguyên của Phong Chi Ma Thần!" "Ta muốn Mộc Chi Ma Thần!" "Mẹ kiếp, gào thét cái gì, một khối bản nguyên Ma Thần cần đến mấy chục vạn tích phân, các ngươi ai mua nổi không?" "Anh em ơi, xông lên, giết vào Quỷ Tiên Giới!" Khi tinh phách Ma Thần xuất hiện trên danh sách đổi thưởng, ngay cả Bắc Hải Huyền Quy và Vọng Thư cũng bị kinh động.

Bọn họ được Đại Đạo Bi tẩy lễ, huyết mạch đã khôi phục được một phần, nhưng muốn phục nguyên triệt để thì không đơn giản như vậy.

Nếu có thể đổi được tinh phách Ma Thần, tự nhiên là con đường nhanh nhất.

Rất nhanh, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang đã kích hoạt Tụ Âm Khóa Giới Phù và Quỷ Tiên Hồn Ngọc đã mua để tiến vào Quỷ Tiên Giới. "Nghe nói Quỷ Tiên Giới ta đã phát hiện một thế giới tên là Hồng Hoang, sắp sửa khởi động giới vực đại chiến, hơn nữa trong Hồng Hoang tài nguyên phong phú, đến lúc đó chúng ta nhất định phải đồ sát thật nhiều sinh linh Hồng Hoang." "Đồ sát thì có gì hay, ta tu

luyện Oan Hồn Chi Đạo, ta muốn để sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được sự tuyệt vọng tột cùng, ta muốn phân thây, ngược sát bọn chúng, rồi rút thần hồn ra dùng âm hỏa thiêu đốt, để oán niệm của chúng đạt đến cực hạn!" Quỷ Tiên Giới phát hiện Hồng Hoang, bắt đầu khẩn cấp chuẩn bị chiến tranh, không ít sinh linh Quỷ Tiên Giới tỏ ra vô cùng hứng thú.

Chương 131

Sinh linh Quỷ Tiên Giới hung bạo, dù là quỷ tu hay thi tu đều cực kỳ tàn bạo, ngay cả với đồng tộc hay người thân thiết cũng sẵn sàng hạ thủ. "Tâm địa độc ác, không thể giữ lại!" Lúc này một đạo nhân ảnh lướt qua, kèm theo một vệt u lãnh bạch quang, những kẻ Quỷ Tiên Giới đó đều bị trảm diệt đồ sát. "Tỷ tỷ, mau thu hết những bản nguyên này lại.

Quỷ tiên cấp Đại La Kim Tiên có thể đổi được một ngàn tích phân đấy." Người tới chính là Vọng Thư và Thường Hi, nhờ có Quỷ Tiên Hồn Ngọc hỗ trợ, cộng thêm Hi Hòa ra tay gọn gàng linh hoạt nên không làm kinh động Thiên Đạo. "Chư vị, các ngươi có duyên với phương Tây ta, ngoan ngoãn giao bản nguyên ra đây đi!" Chuẩn Đề vung một chưởng xuống, một đám lớn sinh linh Quỷ Tiên Giới chết dưới tay lão.

Tiếp Dẫn ở một bên nhíu mày. "Dù là sinh linh Hồng Hoang hay sinh linh Quỷ Tiên Giới đều là sinh linh, phương Tây ta hà tất không thể dung nạp sinh linh Quỷ Tiên Giới?" "Sư huynh, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, tích cóp bao nhiêu năm của phương Tây ta chỉ còn thiếu một chút là đủ triệu tích phân rồi, mau kiếm thêm chút tích phân để đổi pháp môn kia ra đi!" Chuẩn Đề kêu lên. "Có lý!" Tiếp Dẫn cũng vung một chưởng xuống, đánh chết vô số sinh linh. "Giới vực chi tranh, có ngươi không có ta.

Nơi này âm khí hội tụ, tà vật sinh sôi, chắc chắn là địa mạch chủ yếu của Quỷ Tiên Giới rồi.

Thu cho ta!" Trấn Nguyên tử tế xuất Địa Thư, lao về phía mắt xích địa mạch. "Hống!!" Địa mạch đó hóa thành một con hắc long đầy

sát khí vọt ra, gầm thét với Trấn Nguyên Tử, lão chẳng hề sợ hãi, dưới sự bao phủ của Địa Thư, lão bắt đầu vật lộn với địa mạch.

Nếu là địa mạch bình thường, Trấn Nguyên Tử phẩy tay là thu được.

Địa mạch này rõ ràng là không bình thường!

Tuy nhiên sau một hồi vật lộn, địa mạch này vẫn không phải đối thủ của Trấn Nguyên Tử, bị lão thu phục.

Khoảnh khắc Trấn Nguyên Tử thu địa mạch, vô số sinh linh Quỷ Tiên Giới lập tức cảm thấy như vừa mất đi thứ gì đó quan trọng, lòng dạ trống rỗng. "Oanh!!" Đột nhiên, từ trong Mang Sơn bộc phát ra hơi thở kinh người. "Ai!

Là ai đã hủy hoại mười hai tổ mạch của Quỷ Tiên Giới ta!

Cư nhiên còn dám đồ sát sinh linh Quỷ Tiên Giới!

Có kẻ ở Hồng Hoang lẻn vào, mau chóng giết cho ta!!!" Một con ấn tỳ bay ra từ Mang Sơn, khoảnh khắc này, tất cả sinh linh Quỷ Tiên Giới đều có cảm ứng.

Những vật phẩm Thương Minh bán ra thực sự có thể che giấu Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới, nhưng cũng có giới hạn.

Mười hai tổ mạch chính là căn cơ của Quỷ Tiên Giới, Trấn Nguyên Tử đào tổ mạch của người ta thì chẳng khác nào đào mộ tổ tiên nhà người ta!

Mang Sơn Quỷ Thánh làm sao không giận cho được? "Khặc khặc khặc!

Chủ thế giới mới, đây là có cơ duyên thành Thánh xuất hiện sao?

Cơ duyên bực này, lão hủ sẽ không bỏ qua!" Tại một dãy núi trong Quỷ Tiên Giới, một thân hình già nua suy kiệt hóa thành lưu quang bay

đi xa. "Thánh Đạo!

Lần này ta nhất định sẽ thành Thánh!

Mang Sơn, ngươi cứ đợi đấy cho ta!" Tại U Minh Hải của Quỷ Tiên Giới, một bộ xương khổng lồ hiện lên từ dưới biển...

Tại không ít nơi được gọi là cấm địa của Quỷ Tiên Giới đều có những bóng dáng cường đại xuất hiện.

Khiến người dân Quỷ Tiên Giới kinh hãi không thôi. "Xuất hiện rồi, những cường giả từng thất bại trong việc tranh đoạt Thánh Lộ đều đã lộ diện.

Đại thế chi tranh, đại thế chi tranh!" Các Quỷ Đế chấn kinh không thôi.

Tiềm lực của Quỷ Tiên Giới kém xa Hồng Hoang, nhưng dù sao nó cũng đã trải qua năm tháng vô tận.

Cũng tích lũy được rất nhiều nội quy.

Cái gọi là Bát Phương Quỷ Đế, ngoài mặt là những cường giả dưới trướng Thánh Nhân Quỷ Tiên Giới, nhưng thực tế không phải vậy.

Những lão quái vật tranh lộ thất bại mới thực sự mạnh mẽ.

Tuy không có thánh đồ cho bọn họ, nhưng tu vi bản thân không biết đã mạnh đến mức nào, e rằng chỉ còn cách Thánh vị một bước chân.

Mang Sơn Quỷ Thánh là cố ý đánh thức bọn họ dậy để tham gia vào cuộc tranh đoạt đại thế này. "Cái lão Trấn Nguyên Tử này làm cái quái gì không biết!

Chúng ta cứ thong thả giết vài sinh linh Quỷ Tiên Giới kiếm chút bản nguyên không tốt sao!?

Ngươi cư nhiên đi đào mộ tổ tiên nhà người ta!" Tiếp Dẫn tức giận đến nổ phổi.

Còn có thể chơi vui vẻ được nữa không đây. "Sư đệ mau chạy!" Tiếp Dẫn tức khắc cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ khóa chặt bọn họ.

Kẻ đến rất mạnh!

Áp lực mạnh mẽ đó giống như đang đối mặt với sát thần La Hầu vậy.

Chuẩn Đề cũng không chút do dự, lập tức kích hoạt miếng ngọc kia, một sức mạnh huyền ảo bao bọc lấy bọn họ.

Lúc này một bàn tay quỷ chộp xuống, Tiếp Dẫn nghiến răng thúc động Trượng Lục Kim Thân.

Đỡ lấy đòn này! "Có chút thú vị, chủ thế giới Hồng Hoang sao?

Gan cũng thật không nhỏ." Không chỉ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, hiện tại Trấn Nguyên Tử cũng đang bị hơn mười tôn Chuẩn Thánh truy sát.

Trấn Nguyên Tử ngớ người.

Địa mạch này có chút bỏng tay nha!

Ngay khi lão quyết định kích hoạt Quỷ Tiên Linh Ngọc, đột nhiên một luồng ý chí Thánh Nhân giáng xuống, cư nhiên can nhiễu việc truyền tống của lão!

Trấn Nguyên Tử trợn tròn mắt!

Xem ra Quỷ Tiên Linh Ngọc cũng có giới hạn. "Chết!" Lại một luồng Thánh uy giáng xuống, Trấn Nguyên Tử bị khóa chặt, Thánh Nhân trực tiếp ra tay muốn gạt bỏ Trấn Nguyên Tử.

May mà Trấn Nguyên Tử đã kích hoạt một đạo ấn ký khác.

Ấn ký của Diễn Thiên Giới!

Xoẹt!

Trấn Nguyên Tử biến mất tại chỗ, khiến đám Chuẩn Thánh truy đuổi đằng sau đều ngơ ngác.

Mang Sơn Quỷ Thánh sau khi sững sờ, cơn giận trong lòng không thể kìm nén được nữa. "Giết!

Tìm ra tất cả những sinh linh Hồng Hoang lẻn vào cho ta, giết sạch hết!

Bát Phương Quỷ Đế, tập hợp nhân thủ cho ta, tấn công vào Hồng Hoang, thật là khinh người quá đáng, đúng là khinh người quá đáng!" Vì hành vi tìm cái chết của Trấn Nguyên Tử, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang vừa mới xuyên vào Quỷ Tiên Giới còn chưa kịp động thủ đã phải vội vàng tháo chạy.

Còn có một số sinh linh Hồng Hoang vì chạy không kịp mà bị giết ngay tại chỗ!

Đến Quỷ Tiên Giới vốn là một cuộc mạo hiểm, nguy hiểm chắc chắn là có.

Tại Hồng Hoang, Lâm Huyền cũng kinh ngạc.

Hắn biết cuộc chiến giữa Quỷ Tiên Giới và Hồng Hoang sớm muộn gì cũng nổ ra, nhưng không ngờ lại vì Trấn Nguyên Tử mà bộc phát toàn diện nhanh như vậy.

Đây cũng coi như là chuyện tốt, ít nhất lại làm loạn nhịp độ của Hồng Quân.

Lúc này, tại Ngọc Quỷ Vực. "Hiện tại cả Quỷ Tiên Giới đang truy tìm người của Thương Minh ngươi, ngươi cư nhiên còn dám xuất hiện trước mặt bản đế, gan cũng không nhỏ nha!" Ngọc Chân lạnh

lùng nói. "Tại hạ chẳng qua là muốn cầu một chút hợp tác thôi, Ngọc Chân Quỷ Đế đừng nói lời nghiêm trọng như vậy." Huyền Tùng cười cười. "Cục diện Quỷ Tiên Giới thì Quỷ Đế cũng rõ rồi, hiện tại những lão quỷ kia xuất thế, xác suất Nữ Đế muốn tranh Thánh Lộ e rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà ta, có thể giúp ngài!" "Láo xược!" Trên người Ngọc Chân tỏa ra uy áp mạnh mẽ áp thẳng lên người Huyền Tùng.

Huyền Tùng chẳng thèm để ý. "Bát Phương Quỷ Đế các ngươi trông thì oai phong lẫm liệt, thực chất cũng chỉ là vài con chó của Quỷ Thánh mà thôi, muốn giết là giết, chẳng lẽ Ngọc Chân Quỷ Đế không muốn thành Thánh?

Nếu có Thương Minh ta trợ giúp, Bệ hạ nhất định có thể thành Thánh, ngay cả Quỷ Tiên Giới cũng sẽ bị Bệ hạ thu vào trong túi!" Huyền Tùng biết, Ngọc Chân không ra tay có nghĩa là trong lòng đã có suy nghĩ đó.

Quy tắc cá lớn nuốt cá bé trong Quỷ Tiên Giới còn tàn khốc hơn nhiều.

Quỷ Đế cao cao tại thượng, nhưng thực sự đụng phải kẻ lợi hại, chết là chết uổng.

Nay phát hiện ra chủ thế giới Hồng Hoang, nếu có thể xâm chiếm thì đúng là có thể có thêm vài con đường thành Thánh.

Chương 132

Nhưng liệu có đến lượt Ngọc Chân nàng? "Tại sao lại chọn ta?" Ngọc Chân trầm mặc một hồi rồi hỏi. "Đó tự nhiên là vì Ngọc Chân Nữ Đế xinh đẹp hơn rồi!" Huyền Tùng cười nói.

Ngọc Chân đương nhiên không tin lời này là thật.

Tuy nhiên nàng vẫn chưa tin Huyền Tùng. "Bệ hạ hãy yên tâm, uy tín của Thương Minh ta tốt lắm, không nói cái gì khác, bảo đảm cho ngài một tôn Thánh vị là việc đơn giản.

Vật này chính là thành ý của chúng ta!" Huyền Tùng đặt một vật trước mặt Ngọc Chân. "Huyền Âm Mẫu Khí Quả!" Ngọc Chân thốt lên một tiếng kinh hãi.

Cây Huyền Âm Mẫu Khí được coi là linh căn đệ nhất trong Quỷ Tiên Giới.

Mỗi ức vạn năm mới kết quả một lần.

Mỗi lần chỉ kết được ba quả!

Mỗi khi quả chín, Mang Sơn Quỷ Đế sẽ mang một quả ra, thiết lập Huyền Âm Yến, mời Bát Phương Quỷ Đế và một số đại năng cùng thưởng thức.

Ngọc Chân từ khi trở thành Quỷ Đế đến nay mới chỉ được ăn hai lần.

Hơn nữa mỗi lần chỉ được ăn một phần mười mấy.

Dù chỉ dùng một phần mười mấy cũng đủ để khiến bản nguyên của chính mình trở nên tinh thuần hơn, tiết kiệm được vô số năm khổ tu.

Nếu có thể thôn phệ cả quả, thực lực của nàng thậm chí có thể tăng thêm một bậc, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn!

Ngay cả trong Bát Phương Quỷ Đế cũng được coi là tồn tại đỉnh tiêm.

Nàng không ngờ Thương Minh này cư nhiên lại hào phóng như vậy. "Huyền Âm Mẫu Khí Quả mỗi lần chỉ kết ba quả, hai quả bị Mang Sơn và Bàn Hổ hai vị Quỷ Thánh thu giữ, quả còn lại dùng cho Huyền Âm Yến, quả này của ngươi từ đâu mà có?" "Bệ hạ chắc không nghĩ Thương Minh ta nói khoác việc cái gì cũng bán cái gì cũng mua chứ!

Đừng nói là Huyền Âm Mẫu Khí Quả, ngay cả vật có thể một bước đăng Thánh chúng ta cũng có." Huyền Tùng cười nói. "Thương Minh ta hòa khí sinh tài, cũng muốn đặt một cứ điểm tại Quỷ Tiên Giới, chỉ là tâm thái bài xích của hai vị Quỷ Thánh quá mãnh liệt nên mới muốn chọn một vị Quỷ Đế để hợp tác.

Mà Ngọc Chân bệ hạ cũng cần thể hiện ra năng lực có thể hợp tác với chúng ta, bằng không Thương Minh chỉ có thể tìm Quỷ Đế khác hợp tác thôi!" Ý tứ trong lời nói rất đơn giản, Thương Minh ta có năng lực tuyệt đối để san bằng Quỷ Tiên Giới, nhưng chỉ muốn dùng cái giá nhỏ nhất để cắm rễ tại đây.

Ngươi Ngọc Chân nếu có năng lực thì lên.

Thương Minh ta sẽ dành cho ngươi sự hỗ trợ nhất định.

Nhưng nếu chính ngươi không làm được thì đừng trách chúng ta.

Ngọc Chân mỉm cười thu Huyền Âm Mẫu Khí Quả lại. "Dám hỏi các hạ xưng hô thế nào?" "Cứ gọi ta là Quỷ Thương là được!" "Quỷ Thương tiên sinh, muốn ta trừ khử hai vị Quỷ Thánh sao?" "Thực lực Hồng Hoang không yếu, Quỷ Tiên Giới chưa chắc đã nuốt trôi, đây

chẳng phải là cơ hội của Bệ hạ sao?

Thương Minh ta sẽ khai thông thương lộ với bên Bệ hạ, chỉ cần Bệ hạ đủ tích phân, chúng ta cái gì cũng có thể kiếm về." "Được!

Vậy thì theo lời Quỷ Thương tiên sinh." Hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Nhưng cả hai cũng đều mang ý đồ riêng.

Huyền Tùng thì muốn cắm một quân cờ tại Quỷ Tiên Giới.

Còn Ngọc Chân thì nghĩ hễ thấy tình hình không ổn là sẽ bán đứng Huyền Tùng ngay.

Còn bây giờ, cứ lấy lợi ích trước đã. "Mẹ kiếp!

Là kẻ nào ở Quỷ Tiên Giới đâm thủng tổ kiến vậy, cư nhiên kéo cả Thiên Đạo và Quỷ Thánh ra.

Tụ Âm Khóa Giới Phù ta bỏ bao nhiêu tiền mua thế là mất trắng!" "Quỷ Tiên Linh Ngọc của ta cũng phí hoài rồi!" "Hắc hắc, vận khí của ta không tệ, ta trảm được ba tôn Đại La của Quỷ Tiên Giới, coi như hòa vốn còn kiếm thêm được một chút!" Đa số sinh linh Hồng Hoang quay về đều vô cùng khổ sở.

Mà Trấn Nguyên Tử cũng đã rơi vào trong Diễn Thiên Giới. "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, động tĩnh của ngươi gây ra không nhỏ nha!

Phân thân của ta còn đang trốn trong Quỷ Tiên Giới, hình như nói ngươi đã đào mất một trong mười hai tổ mạch của Quỷ Tiên Giới, Mang Sơn Quỷ Thánh nổi trận lôi đình!" Minh Hà cười nói.

Trấn Nguyên Tử có chút ngại ngùng.

Thật sơ suất quá! "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, cái tổ mạch ngươi đào nếu định giá thì kiểu gì cũng đáng giá một triệu tích phân." Huyền Lang đi tới cười nói.

Minh Hà: ???

Mẹ kiếp!

Một triệu tích phân!

Thiên Đình tích lũy vô số năm cũng chỉ chưa đến hai triệu tích phân.

Lão làm chủ Huyết Hải, ước chừng cũng chỉ gom được vài chục vạn.

Tất nhiên đây là chưa tính linh bảo tùy thân.

Nếu Thiên Đình tính cả Hỗn Độn Chung các loại thì chắc chắn nhiều hơn.

Minh Hà tính cả mấy món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trên người cũng mới miễn cưỡng phá được mốc một triệu tích phân.

Vậy mà Trấn Nguyên Tử chỉ đi một chuyến Quỷ Tiên Giới.

Một triệu?

Đã là một món Tiên Thiên Chí Bảo rồi đấy!

Ghen tị quá đi mất! "Tổ mạch này, Quỷ Tiên Giới không phải có mười hai cái sao?

Giá trị một triệu tích phân?" Trấn Nguyên Tử cũng kinh ngạc đến ngây người. "Quỷ Tiên Giới tuy tiềm lực nhỏ nhưng nội quy sung túc.

Trải qua vô số năm mới phát triển được mười hai tổ mạch mà bị ngươi đào mất một cái.

Định giá một triệu vẫn còn ít đấy, đáng lẽ phải nhiều hơn!" Huyền Lang nói.

Trấn Nguyên Tử cười đến ngoác mồm, lãi to rồi!

Minh Hà thầm nghĩ, mình kiểu gì cũng phải đi đào một cái tổ mạch

của Quỷ Tiên Giới về mới được. "Minh Hà đạo hữu, lần này ta tới tìm ngươi.

Minh chủ nói ngươi sắp có một phần cơ duyên, ngươi có muốn biết thông tin chi tiết về cơ duyên này không?

Giá bán mười ngàn tích phân!" Huyền Lang nói. "Muốn!" Minh Hà không cần nghĩ ngợi trực tiếp mở lời.

Đến cả Minh chủ cũng đích thân nói là cơ duyên thì làm sao mà bình thường được?

Mười ngàn tích phân coi như là quá hời.

Huyền Lang đưa một miếng ngọc giản cho Minh Hà.

Minh Hà lấy ra xem, tức thì cuồng hỷ. "Hóa ra là như vậy, tốt lắm!

Cơ duyên này dù có bán một triệu tích phân cũng không quá lời!

Huyền Lang đạo hữu, ta muốn bán một số thứ, mua một tòa trận pháp cấp Thánh!" Trấn Nguyên Tử có chút tò mò.

Thứ gì mà giá trị một triệu tích phân?

Minh Hà cư nhiên còn muốn mua một tòa trận pháp cấp Thánh?

Nên biết rằng dù là trận pháp cấp Thánh rẻ nhất cũng cần đến ba mươi vạn tích phân. "Trận pháp như thế nào?" Huyền Lang hỏi.

Hắn không có quyền hạn biết Minh Hà đã mua cơ duyên gì. "Thích hợp bố trí trên Huyết Hải của ta, uy lực càng lớn càng tốt." Minh Hà vội vàng nói. "Thích hợp với Huyết Hải, uy lực lớn nhất là Tam Thập Lục Huyết Sát Thông Thần Đại Trận, công thủ toàn diện, nếu Minh Hà đạo hữu chủ trì trận pháp, kết hợp với Huyết Hải thì Thánh Nhân trong chốc lát cũng không công vào được!

Giá bán hai triệu ba mươi vạn tích phân!" Huyền Lang nói.

Minh Hà: .....

Chương 133

Cáo từ, mua không nổi. "Có cái nào... không cao hơn bốn mươi vạn tích phân không?" Minh Hà suy nghĩ một chút rồi nói.

Lão trừ đi Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Nguyên Đồ, A Tỳ thường dùng, cùng một số thứ thiết yếu, còn lại lão định bán sạch!

Chơi một vố lớn. "Có một tòa Huyết Hải Huyền Khôi Trận, giá bán năm mươi vạn tích phân, đạo hữu là trưởng lão Thương Minh nên được giảm giá hai mươi phần trăm.

Nhưng cơ hội tự chọn vật phẩm một lần của đạo hữu sẽ mất đấy!" Huyền Lang nhắc nhở. "Đổi!" Minh Hà không chút do dự.

Phúc lợi đãi ngộ của Thương Minh dành cho trưởng lão rất cao.

Được hưởng ưu đãi giảm giá hai mươi phần trăm, như lần này của Minh Hà, trực tiếp tiết kiệm được mười vạn tích phân.

Ngoài những thứ Thương Minh bày bán ra, mỗi ngàn nguyên hội sẽ có một cơ hội tự chọn vật phẩm, đây cũng là điều vô cùng hiếm có.

Còn có phúc lợi ẩn, ví dụ như miếng ngọc giản Huyền Lang vừa mang tới, tuy tốn mười ngàn tích phân nhưng Minh Hà thấy chẳng khác gì đồ cho không!

Đơn vị tốt như vậy, ai mà không muốn ở lại?

Kẻ nào dám hủy hoại Thương Minh, lão Minh Hà sẽ liều mạng với kẻ đó!

Trấn Nguyên Tử ở bên cạnh nhìn đến ngẩn người.

Minh Hà bị làm sao vậy?

Tiêu bốn mươi vạn tích phân, sạch sành sanh gia sản, lại còn dùng luôn cả cơ hội tự chủ chọn vật một lần trong ngàn nguyên hội nữa. "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Huyền Lang đạo hữu, hai người có rảnh không, nếu rảnh thì ghé qua Huyết Hải của ta một chuyến, có thể đắc đại công đức đấy!

Đúng rồi, gọi cả Tây Vương Mẫu đạo hữu và Huyền đạo hữu nữa!" Minh Hà nói.

Vốn định gọi cả La Hầu.

Nhưng nghĩ tới vị kia chắc là không thèm nhìn tới nên không gọi. "Được!" Trấn Nguyên Tử lập tức ứng lời.

Huyền Lang cũng đồng ý.

Minh Hà đã dám nói vậy thì tuyệt đối là có nắm chắc.

Sau đó lão lại truyền tin cho Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu không thèm nghĩ ngợi liền lao thẳng tới Huyết Hải.

Mọi người nhanh chóng tập trung tại Huyết Hải, Lâm Huyền cũng tới. "Minh Hà đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì?" Tây Vương Mẫu vẫn còn ngơ ngác. "Huyết Hải là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, vô số oán linh tàn hồn của Hồng Hoang không có chỗ đi sẽ tìm đến Huyết Hải này, nơi đây cũng là nơi tương hợp nhất với Quỷ Tiên Giới.

Trấn Nguyên Tử đạo hữu đã đào tổ mạch của Quỷ Tiên Giới, chọc giận Quỷ Thánh, Quỷ Thánh chắc chắn sẽ phái đại quân mượn đường Huyết Hải để tấn công Hồng Hoang!" Người trả lời Tây Vương Mẫu là Lâm Huyền.

Trấn Nguyên Tử có chút ngại ngùng. "Huyền đạo hữu không hổ là người thực lực cao nhất trong chúng ta, biết rõ tường tận như vậy." Minh Hà cười lớn. "Những thứ này đều là Minh chủ cho ta biết, phần còn lại ta cũng không rõ lắm." Lâm Huyền cười nói. "Mong chư vị

đạo hữu hộ pháp cho ta!" Minh Hà tế xuất Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tọa lạc trên đó, án ngữ giữa Huyết Hải. "Ta, Minh Hà, hôm nay cảm thấy Huyết Hải hoang vu, nguyện ở trong Huyết Hải sáng tạo ra một tộc để tăng thêm sinh cơ mới cho Hồng Hoang, mong Thiên Đạo chứng giám!!" Giọng của Minh Hà vang vọng khắp Hồng Hoang.

Kinh động vô số đại năng. "Sau khi Nữ Oa tạo người, Minh Hà cũng muốn sáng lập chủng tộc mới sao?" "Xem Minh Hà sáng tạo chủng tộc thế nào đã, nếu có thể nhận được đại công đức, chúng ta lập tức làm theo!" Mọi người bàn tán xôn xao. "Tiểu muội, lão Minh Hà này đang học theo muội đấy!

Thực ra sau khi muội tạo người, không ít đạo hữu đều bắt chước muội, nhưng đều không thành công, Minh Hà liệu có thành được không?" Phục Hy hỏi. "Được!" Nữ Oa thành Thánh, có thể nhìn thấu một chút thiên cơ.

Thậm chí không biết vì nguyên nhân gì, nàng phát hiện ra thiên cơ này đáng lẽ phải ứng lên người Minh Hà từ lâu, chỉ là Thiên Đạo dường như luôn chèn ép không chịu chỉ dẫn cho Minh Hà.

Nữ Oa nghi ngờ là do Hồng Quân giở trò!

Nàng thậm chí còn muốn nhờ Huyền đạo hữu dẫn kiến một chút với chủ nhân Thương Minh để hỏi han tình hình.

Từ khi thành Thánh đến nay, Nữ Oa đều cảm thấy mơ hồ.

Hiện tại Minh Hà có thể tạo chủng tộc mới, e rằng là do phía Thương Minh thao tác. "Minh Hà muốn tạo chủng tộc mới sao?

Lại là thủ bút của Thương Minh rồi!

Quỷ Tiên Giới sắp xâm nhập rầm rộ, đại cục ta phải trông coi, không để Thiên Đạo và Quỷ Thánh Quỷ Tiên Giới xâm nhập, nhưng

phần còn lại ta sẽ không quản nữa, chỉ khi bị đánh đau, bị đánh sợ, các ngươi mới tới cầu xin ta!

Để ta xem Thương Minh có bản lĩnh lớn đến mức nào." Hồng Quân cười lạnh một tiếng.

Đây chính là toan tính của Hồng Quân và Thiên Đạo.

Về thực lực của Quỷ Tiên Giới, bọn họ cũng có hiểu biết khái quát.

Trừ hai vị Quỷ Thánh ra, Chuẩn Thánh của Quỷ Tiên Giới rất nhiều.

Nhiều gấp ít nhất ba lần Hồng Hoang.

Chuẩn Thánh viên mãn, những kẻ có thể sánh ngang với Bắc Hải Huyền Quy, ít nhất có mười tôn.

Hồng Quân và Thiên Đạo đã chèn ép cơ duyên của sinh linh Hồng Hoang, tương đương với việc áp chế thực lực của họ.

Thực ra từ điểm này có thể thấy, Hồng Quân và Thiên Đạo căn bản không xứng chấp chưởng Hồng Hoang.

Vì tư lợi cá nhân mà mặc kệ vạn linh Hồng Hoang!

Trên Huyết Hải, Minh Hà bắt đầu sáng tạo sinh linh.

Không có những công cụ hoa mỹ như của Nữ Oa, ngay cả nguyên liệu thô cũng được lấy từ những dòng máu ô uế nhất trong Huyết Hải.

Dần dần, các sinh linh trong Huyết Hải xuất hiện đủ số lượng một nguyên hội.

Sinh linh này cũng có phân định nam nữ.

Nam thì cực kỳ cao lớn, xấu xí vô cùng, nữ thì cực kỳ xinh đẹp yêu kiều, sự tương phản rất rõ rệt.

Những sinh linh này sinh ra đã có cảnh giới Kim Tiên.

Thậm chí còn có tám tồn tại mạnh mẽ, sinh ra đã là cấp Đại La! "Các ngươi do tinh hoa Huyết Hải tạo thành, giỏi nhất là sát phạt!

Ta ban cho các ngươi cái tên: A Tu La!!" "Chúng thần bái kiến Minh Hà chi chủ!" Vô số A Tu La đồng loạt bái xuống. "Oanh long!!!" Đột nhiên, trong Hồng Hoang có công đức từ trên trời giáng xuống.

Tạo ra tộc A Tu La là một quá trình tất yếu trong sự vận hành của Thiên Đạo, nên Thiên Đạo có thể che giấu thiên cơ chỉ dẫn của Minh Hà, nhưng không thể chèn ép công đức không phát. "Minh Hà tạo sinh linh thành công rồi!

Lão cư nhiên thành công rồi, nhưng công đức này chỉ bằng ba phần mười lúc Nữ Oa tạo người!" "Ba phần mười?

Ba phần mười mà ngươi còn chê ít à!

Ba phần mười này có thể đẩy một tôn đại năng Chuẩn Thánh trực tiếp lên Chuẩn Thánh hậu kỳ hoặc cao hơn nữa đấy!

Ba phần mười này mà cho ta, ta lập tức thăng tiến cảnh giới Chuẩn Thánh ngay!" "Tộc A Tu La mạnh mẽ như vậy, sinh ra đã là Thái Ất cảnh giới, tại sao dẫn động công đức không bằng Nhân tộc?" "Ngươi thì biết cái thá gì, tộc A Tu La tuy mạnh mẽ nhưng có khuyết điểm rõ rệt.

Nhân tộc sinh ra tuy yếu nhỏ nhưng lại ám hợp Thiên Đạo, sau này tiềm lực e rằng vô cùng lớn!" Công đức rơi xuống nhưng Minh Hà không hấp nạp mà vung tay rót toàn bộ số công đức đó vào tộc A Tu La.

Việc này lại khiến mọi người ngây người.

Minh Hà hiện tại là Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu quán chú phần công đức này có thể thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí là cao

hơn. "Công đức có độc sao?" Nữ Oa cười khổ.

Nàng thấy người của Thương Minh dường như đều không thích công đức cho lắm, chưa bao giờ tự mình hấp nạp.

Như Lâm Huyền sau khi nhận công đức thì hóa thành Công Đức Kim Luân hộ thân chứ không hấp thu.

Mà nàng dùng công đức chứng đạo, rõ ràng là có gì đó không đúng. "Công đức không có độc, người Thương Minh mới có độc, đứa nào đứa nấy như bị ngốc ấy, có công đức mà không hấp thu.

Tiểu muội đừng để ý!" Phục Hy an ủi.

Chương 134

Cùng với việc rót công đức vào, thực lực tộc A Tu La tăng vọt.

A Tu Lu la thông thường có một số thăng lên cảnh giới Đại La.

Mà tám vị A Tu La Vương thì có hai vị đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, sáu vị còn lại ở đỉnh phong Đại La, dường như có thể đột phá bất cứ lúc nào!

Thao tác khó hiểu của Minh Hà khiến mọi người Hồng Hoang không hiểu nổi. "Chư vị đạo hữu, giúp ta!!!" Minh Hà lại hét lớn một tiếng, từ trong tay áo lão bay ra vô số trận kỳ.

Những trận kỳ đó rơi xuống Huyết Hải.

Lâm Huyền và những người khác cũng hành động, dùng đại pháp lực của bản thân khống chế lệnh kỳ, đặt chúng vào những vị trí thích hợp. "Minh Hà lại đang làm gì vậy?

Cứ cảm thấy sắp có chuyện đại sự xảy ra!" Lão Tử nhíu mày.

Tuy nhiên lời lão vừa dứt, ngay khoảnh khắc này. "Bùm!!!" Trên Huyết Hải, sóng máu ngập trời.

Tất cả sinh linh trong Hồng Hoang tức thì có cảm ứng. "Quỷ Tiên Giới...

Quỷ Tiên Giới lấy Huyết Hải làm thông đạo, đánh vào rồi!" Trong Thiên Đình, Đế Tuấn đứng bật dậy. "Bạch Trạch thừa tướng, điểm đủ triệu yêu binh, tiến về Huyết Hải!" Tại Bàn Cổ Thần Điện của tộc Vũ. "Mẹ kiếp, Quỷ Tiên Giới cư nhiên dám đánh vào đây?

Anh em ơi, đập chết chúng nó đi!" Đế Giang hét lớn một tiếng.

Các Tổ Vũ phấn khích không thôi.

Vì Chúc Cửu Âm cảnh cáo nên tộc Vũ đã lâu không được đánh nhau, Quỷ Tiên Giới tấn công thật đúng lúc!

Không chỉ tộc Vũ tộc Yêu.

Các đại năng Hồng Hoang cơ bản đều tiến về phía này. "Trong Hồng Hoang trừ Thánh Nhân ra đã không còn ai có thể giao đấu với ta, chuyến này đi thật đúng lúc để rèn luyện một phen." La Hầu cười đứng dậy.

Sau lưng lão cũng có triệu ma binh đi theo!

Vọng Thư và Bắc Hải Huyền Quy cũng tiến về Huyết Hải! "Lấy Huyết Hải làm đường, công hãm Hồng Hoang!" Mang Sơn Quỷ Thánh gầm thét, sau lưng lão là Bát Đại Quỷ Đế dẫn đầu vô số cường giả Quỷ Tiên Giới xông tới.

Bọn họ đều biết đây là một cơ hội! "Mang Sơn, ngươi đã nói rồi đấy, nếu có thể công hãm Hồng Hoang, có thêm Thánh Đạo thì ngươi phải nhường cho chúng ta!" Một lão giả gầy gò khoanh tay sau lưng nói.

Lão già này trông gầy yếu vô cùng, nói chuyện cũng không ra hơi.

Nhưng xung quanh lão căn bản không có lấy một người.

Hay nói đúng hơn là không ai dám lại gần lão! "Đó là đương nhiên, trước đây chúng ta tuy có tranh đoạt đạo đồ, nhưng hiện tại có thể công hãm Hồng Hoang là phúc phận của vô số sinh linh Quỷ Tiên Giới ta!

Nơi này, còn hy vọng chư vị đừng giữ sức!" Mang Sơn Quỷ Thánh cười nói. "Mang Sơn, tuy ngươi là một tiểu nhân âm hiểm nhưng đã đưa ra lời hứa như vậy trước mặt Thiên Đạo thì chắc hẳn sẽ không lừa dối chúng ta, chúng ta tin ngươi thêm một lần nữa!" Bộ xương khô khổng lồ kia mở miệng.

Mang Sơn không nói thêm gì nữa. "Xoẹt!!!" Đột nhiên một luồng khí tức âm lãnh bao trùm, men theo Huyết Hải tiến về phía Hồng Hoang.

Đây là Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới phát động cuộc tấn công thứ hai.

Mà Thiên Đạo Hồng Hoang cũng không phải dạng vừa, huống chi nơi này là sân nhà của nó.

Hai bên Thiên Đạo đấu trí đấu lực.

Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới muốn đem quy tắc của mình rải khắp Hồng Hoang, muốn triệt để nhiễm bẩn Hồng Hoang.

Mà Thiên Đạo Hồng Hoang liều mạng chống cự, không để Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới tiến thêm bước nào. "Kẻ xâm phạm Hồng Hoang ta, chết!" Trên đầu Hồng Quân xuất hiện Tạo Hóa Ngọc Điệp, Mang Sơn Quỷ Thánh không nói hai lời liền nghênh chiến.

Bàn Hổ Quỷ Thánh ra tay thì bị Nữ Oa ngăn lại.

Chiến trường Thánh Nhân ở trong hỗn độn, nếu ra tay ở Huyết Hải có thể đánh cho Huyết Hải khô cạn triệt để.

Chúng sinh Quỷ Tiên Giới men theo Huyết Hải muốn xâm nhập Hồng Hoang.

Chiến trường Thiên Đạo là của Thiên Đạo, Thánh Nhân tranh đấu là của Thánh Nhân.

Mà Huyết Hải chính là nơi chúng sinh Hồng Hoang và chúng sinh Quỷ Tiên Giới giao đấu. "Huyết Hải Huyền Khôi Đại Trận, khởi!!!" Minh Hà quát lớn một tiếng.

Đột nhiên từ trong Huyết Hải mọc lên mười hai cây cột máu khổng lồ.

Những cây cột này chọc trời khuấy nước, trực tiếp chặn đứng

bóng dáng của chúng sinh Quỷ Tiên Giới. "Tộc A Tu La, nhập trận!" Minh Hà hét lớn. "Rõ!!" Mười hai vạn tộc A Tu La tiến vào trong Huyết Hải Huyền Khôi Trận, thân hình và khí tức của họ không ngừng tăng vọt.

Đám sinh linh Quỷ Tiên Giới lao tới đều đâm đầu vào trong trận pháp. "Giết!!" Tộc A Tu La sinh ra từ Huyết Hải, sinh ra để giết chóc, từ khi lọt lòng đã là những chiến binh thực thụ.

Nay được trận pháp hỗ trợ, lại đứng trên sân nhà Huyết Hải của mình, từng kẻ khí thế đều tăng lên đến cực điểm.

Những sinh linh Quỷ Tiên Giới lao tới đầu tiên đã lao vào tử chiến với tộc A Tu La. "Đám sinh linh này là sao vậy?

Ta rõ ràng đã chém rụng đầu chúng, tại sao chúng lập tức phục nguyên ngay được?" "Khả năng phục hồi của những sinh linh này quá mạnh, hơn nữa chúng không có hồn linh, thủ đoạn của chúng ta không cách nào phát huy được, nhất định phải dùng thực lực cực mạnh gạt bỏ chúng mới được!" Một đám sinh linh Quỷ Tiên Giới kêu khổ thấu trời.

Tộc A Tu La vừa mới ra đời đã giết ra một uy danh hiển hách.

Hơn nữa những A Tu La đó chỉ cần không bị giết chết là càng đánh càng hăng, thậm chí đội tiên phong của Quỷ Tiên Giới còn trở thành chất dinh dưỡng cho họ. "Phế vật, một lũ phế vật!" Một luồng hỏa diễm hung mãnh lao về phía tộc A Tu La.

Hỏa diễm này có màu xanh biếc âm lãnh, bùng cháy dữ dội trên Huyết Hải. "Trấn áp!!" Trấn Nguyên Tử cầm Địa Thư ngăn chặn Liệt Cuồng. "Đạo hữu, hà tất phải ra tay với đám tiểu bối?" "Lão, chính là lão, chính lão đã nẫng mất tổ mạch của Quỷ Tiên Giới ta, giết lão, đoạt lại tổ mạch!!!" Trấn Nguyên Tử vừa lộ diện đã bị vô số đại năng Quỷ Tiên Giới nhìn chằm chằm.

Trong Bát Đại Quỷ Đế có ít nhất năm tôn ra tay lao về phía Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử: ???

Ta chỉ định ra vẻ một chút thôi mà, đâu có đến mức này chứ!

May mà Tây Vương Mẫu và những người khác ra tay đủ nhanh, giúp Trấn Nguyên Tử một tay.

Hơn nữa Minh Hà tọa trấn trong đại trận cũng chống đỡ được sự tấn công của mấy tôn Quỷ Đế! "Là thánh giai pháp trận, cũng may tiểu gia hỏa tọa trấn thực lực không mạnh, bằng không sẽ có chút rắc rối đấy.

Khô Cốt, phá cái trận pháp này đi!!" Lão già kia gọi.

Tên khổng lồ xương trắng cao lớn kia tuy có chút không tình nguyện nhưng vẫn tung một quyền xuống. "Oanh!!!" Trận pháp của Minh Hà tức thì rung chuyển dữ dội. "Chuẩn Thánh viên mãn, hơn nữa là tồn tại vô hạn tiếp cận Thánh Nhân đã ra tay rồi." Minh Hà cảm thấy áp lực nặng nề.

Tên khổng lồ xương trắng còn định ra tay lần nữa. "Tuy ta không muốn quản chuyện bao đồng, nhưng Hồng Hoang là bãi săn của ta, đến lượt các ngươi làm càn sao?" La Hầu xuất hiện, một thương liền đinh chặt bàn tay của tên khổng lồ xương trắng vào trong Huyết Hải.

Mà tên khổng lồ xương trắng không thèm để ý, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía La Hầu đang lao tới, trong mắt lấp lánh u lam hồn hỏa.

Bàn tay bị đinh trụ của nó cũng thuận thế rụng ra, rồi mọc ra một bàn tay mới. "Lại thêm một kẻ thực lực không tệ tới rồi!" Lão già gầy gò cười rồi đáp xuống trên người tên khổng lồ xương trắng. "Chính các ngươi muốn xâm nhập Hồng Hoang sao?

Giết cho ta!!!" "Yêu tộc chúng linh nghe lệnh, đánh lui Quỷ Tiên

Giới!!" Hai tộc Vũ Yêu đã tới. "Oanh!" Bầu trời lại một lần nữa nứt ra một khe hở kim sắc, lượng lớn công đức giáng xuống, số công đức này cư nhiên không kém lúc La Hầu tạo người là bao.

Chương 135

Năm phần rơi vào người Minh Hà, một phần rơi vào tộc A Tu La, còn bốn phần rơi lên đầu bọn người Lâm Huyền.

Tuy trước đó lúc Minh Hà tạo tộc A Tu La mọi người không kiếm được công đức, nhưng ngăn cản được đợt tấn công đầu tiên của Quỷ Tiên Giới cũng là công lao cực lớn.

Phần công đức này Thiên Đạo muốn bớt cũng không bớt được!

Sau khi hai tộc Vũ Yêu vào cuộc, căn bản không nói lời thừa thãi, trực tiếp lao vào tử chiến với sinh linh Quỷ Tiên Giới.

Các Chuẩn Thánh Hồng Hoang cũng đều đã tới.

La Hầu đánh nhau với tên khổng lồ xương trắng và lão già kia.

Khổng lồ xương trắng thân hình to lớn, thực lực cực mạnh, mỗi đòn đánh xuống đều có uy lực cực lớn, hơn nữa kẻ này như đánh không chết, dù có phân thây cũng có thể lập tức phục nguyên.

Còn lão già gầy gò kia càng tà môn hơn, dưới lớp y bào là đủ loại sâu bọ nhỏ bé.

Không thứ gì không nuốt.

Ngay cả pháp tắc, đạo vận, thậm chí là Huyết Hải ô uế, ma khí của La Hầu, chúng cũng ăn sạch! "Đây là thời cơ luyện binh tốt, Kế Đô, ngươi dẫn triệu ma binh lên cho ta!!" La Hầu đối diện với hai tồn tại mạnh mẽ mà vẫn có thể phân tâm.

Kế Đô lĩnh mệnh, sau lưng hắn, triệu ma binh lộ ra chân diện mục.

Trong nháy mắt, ma khí cuồn cuộn trên Huyết Hải, triệu ma binh dưới sự dẫn dắt của Kế Đô và mấy vị Chuẩn Thánh Ma tộc tràn vào

trong đại quân Quỷ Tiên Giới.

Đi đến đâu tan tác đến đó!

Ma binh chỉ hướng nào, sinh linh Quỷ Tiên Giới không chịu nổi một kích!

Đây là lần đầu tiên La Hầu sau khi trọng sinh, tổ chức lại ma binh, để ma binh lộ diện tại Hồng Hoang.

Quân đoàn mạnh mẽ này khiến cả tộc Vũ và tộc Yêu đều cảm nhận được mối đe dọa cực lớn! "Nếu La Hầu muốn trở thành bá chủ Hồng Hoang, chỉ dựa vào chi ma binh này là đủ để tranh phong với Yêu tộc ta!

Nếu tính cả thực lực bản thân La Hầu, e là Vũ Yêu hợp lực cũng đánh không lại!" Đế Tuấn trầm giọng nói.

Trong mắt đầy vẻ kỵ đạn.

Kẻ bề trên đều nhìn xa trông rộng.

Hiện tại La Hầu không có ý định tranh bá Hồng Hoang, vậy sau này thì sao?

Sau này liệu có trở thành rào cản cho Đế Tuấn lão không?

Nhưng Đế Tuấn cũng không nghĩ nhiều, dẫn dắt Yêu tộc tiếp tục xông pha!

Giữ vững Hồng Hoang mới có thể nghĩ tới chuyện khác!

Giờ đây bất kể là Yêu tộc hay Vũ tộc đều chưa lĩnh ngộ được trấn tộc đại trận!

Yêu tộc Chu Thiên Tinh Đấu!

Vũ tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát!

Hai trận pháp này đều là những đại trận thánh giai đỉnh cấp, hai

tộc Vũ Yêu dựa vào hai tòa trận pháp này thậm chí có thể chống lại Thánh Nhân!

Thế nhưng Thiên Đạo cứ ém nhẹm không phát.

Tâm địa thật khó lường!

Bắc Hải Huyền Quy và Vọng Thư cũng gia nhập chiến trường, đối thủ của họ là hai tôn Quỷ Đế Chuẩn Thánh viên mãn của Quỷ Tiên Giới.

Quỷ Đế Huyễn Mộng của Huyễn Quỷ Vực và Quỷ Đế Thiên Thần của Thiên Quỷ Vực!

Hồng Hoang tuy nhiều cường giả nhưng thực lực Quỷ Tiên Giới cũng không hề yếu.

Không chỉ vậy mà còn mạnh hơn!

Đại quân Quỷ Tiên Giới dưới trướng Bát Phương Quỷ Đế cũng không hề yếu kém.

Mỗi hơi thở trôi qua đều có lượng lớn sinh linh tử trận.

Nói thật lòng, Minh Hà rất vui mừng vì điều này.

Bởi vì những sinh linh này chết đi, thân thể đều sẽ hòa vào trong Huyết Hải, tăng cường sức mạnh của Huyết Hải.

Cũng tăng cường sức mạnh của Minh Hà, lúc này Minh Hà đã tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực vẫn đang không ngừng tăng trưởng.

Tộc A Tu La cũng nhận được lợi ích to lớn.

Tuy bị nhắm vào, chết không ít A Tu La nhưng thực lực cũng đang tăng trưởng với tốc độ cực nhanh!

Minh Hà lo lắng thực chất là việc Quỷ Tiên Giới phá vỡ phòng

tuyến Huyết Hải.

Hơn nữa lão có thể cảm nhận được, cùng với việc sinh linh Quỷ Tiên Giới hòa vào Huyết Hải, mối liên hệ giữa Huyết Hải và Quỷ Tiên Giới ngày càng khăng khít.

Đây rất có thể cũng là toan tính của Quỷ Tiên Giới! "Phải nói rằng, với tư cách là một chủ thế giới mới sinh, Hồng Hoang mạnh thực sự vượt ngoài dự liệu của ta!" Lão già gầy gò và tên khổng lồ xương trắng liên thủ vẫn bị La Hầu áp đảo.

Thân thể khổng lồ xương trắng bị La Hầu tháo rời không dưới mười lần.

Sâu bọ của lão già gầy gò cũng bị La Hầu đánh tan không biết bao nhiêu lần. "Ngươi bớt cảm thán đi.

Tên này hung tàn quá, ta nghi ngờ lão có thể thăng lên cảnh giới Thánh Nhân bất cứ lúc nào, chỉ là đang áp chế thực lực không vào Thánh mà thôi, hiện tại lão đang đùa giỡn chúng ta, thậm chí là lấy sức mạnh của chúng ta để rèn giũa bản thân!!" Tên khổng lồ xương trắng tức giận đến nổ phổi, thậm chí đã muốn thoát khỏi chiến trường bỏ chạy rồi.

Nó cảm thấy La Hầu trước mặt gần như vô giải! "Không sao, Quỷ Tiên Giới đâu chỉ có hai lão già chúng ta, để xem đám kia còn xem kịch đến bao giờ!!" Lão già cười lạnh một tiếng.

Thí Thần Thương của La Hầu lại một lần nữa lao về phía họ.

Hơn nữa đòn này mang lại cho họ mối đe dọa tử vong. "Ngọc Hành, Huyễn Cơ, Ba Sở...

Đám lão già các ngươi còn không ra tay, lão phu sẽ chuồn trước đấy, để xem ai trong các ngươi có thể hạ được tên hung nhân này!!" Lão già và tên khổng lồ xương trắng vừa đỡ đòn của La Hầu vừa

chửi bới ầm ĩ. "Trùng Lão, chẳng phải năng giả đa lao sao?

Ta cứ ngỡ với thực lực của lão và Khô Cốt, đối phó với bất kỳ tồn tại nào dưới Thánh Nhân cũng không thành vấn đề, không ngờ lại khiến chúng ta đại thất vọng nha!" Một người hiện thân.

Vừa xuất hiện, bất kể là ai nhìn thấy nữ tử này đều sẽ ảo tưởng nàng trở thành người bạn đời hoàn mỹ nhất trong lòng mình.

Dù là nam hay nữ!

Hơn nữa giọng nói của nàng cũng không phân biệt được nam nữ.

Mỗi người nghe thấy lại là một tông giọng và âm điệu khác nhau!

Sau nàng lại xuất hiện thêm năm người nữa, mỗi bóng dáng đều có đặc điểm riêng, hơn nữa mỗi vị đều không yếu hơn lão già kia. "Dưới Thánh Nhân, ngươi nhìn tên hung nhân kia giống Chuẩn Thánh viên mãn bình thường sao?" Trùng Lão lạnh lùng nói. "Hiện tại Mang Sơn và Bàn Hổ đang kiềm chế hai Thánh của Hồng Hoang, chúng ta cùng ra tay chém chết tên hung nhân này!

Như vậy Hồng Hoang đối với chúng ta sẽ không còn bất kỳ trở ngại nào nữa!" "Hừ!

Các ngươi đông người thì tưởng có thể hạ được ta sao?" La Hầu cầm Thí Thần Thương cười lạnh một tiếng.

Thực chất trong lòng lão đang tính chuyện chuồn lẹ.

Nếu là ba tên như vậy thì lão còn chưa sợ!

Nhưng ở đây cộng lại có tới tám tên.

Gánh không nổi!

Trừ phi lão hiện tại thăng lên đẳng cấp Thánh Nhân.

Tuy đối với lão việc thăng lên Thánh Nhân không quá khó, nhưng

lão không muốn bị ép thăng cấp như vậy, không muốn hời hợt như thế.

Bố cục của mình chưa hoàn thành triệt để, nếu cưỡng ép đột phá thì sau này e rằng không địch lại được Hồng Quân.

Còn việc sinh linh Hồng Hoang sống chết ra sao chẳng liên quan gì đến lão.

Ma Tổ bao giờ lại biết quan tâm chúng sinh?

Lão chẳng qua là muốn rèn giũa bản thân, luyện tập ma binh mà thôi.

Hiện tại có nguy cơ mới xuất hiện, lão sẽ không gồng mình chống đỡ! "Lão quái vật, những lão quái vật này cư nhiên đều chưa chết!

Cư nhiên đều ẩn nấp, phen này Quỷ Tiên Giới ta hạ được Hồng Hoang dễ như trở bàn tay!!" Một Quỷ Đế cười lớn.

Nếu sinh linh Quỷ Tiên Giới bình thường không biết lai lịch của những người này, nhưng Quỷ Đế thì rõ.

Chương 136

Đây đều là những kẻ từng tranh đoạt Thánh Đạo với Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ Quỷ Thánh năm xưa.

Họ chỉ cách cảnh giới Thánh Nhân nửa bước, nếu không phải do Quỷ Tiên Giới hạn chế thì họ đã thành công từ lâu rồi.

Có thể tranh đoạt Thánh Lộ mà không chết, kẻ nào lại là hạng tầm thường?

Cứ lôi đại một kẻ ra cũng là đại năng cường giả đỉnh tiêm.

Tên hung nhân cầm trường thương kia tuy hung tàn nhưng làm sao đánh lại được tám tồn tại như thế này. "Hồng Quân đạo hữu, hay là chúng ta dừng tay tại đây thì sao?

Tuy Quỷ Tiên Giới ta sẽ xâm chiếm Hồng Hoang, nhưng cũng không gây phá hoại quá lớn, cũng không làm tổn hại đạo hữu mảy may, chỉ cần đạo hữu nguyện ý, ngài có thể trở thành Thánh Nhân của Quỷ Tiên Giới ta, và Nữ Oa đạo hữu cũng vậy!" Mang Sơn Quỷ Thánh cười nói.

Trận chiến Thánh Nhân tuy đang diễn ra nhưng thực chất cũng không quá quyết liệt.

Mọi người đều là Thánh Nhân cả, đều biết Thánh Nhân khó đối phó, kiềm chế lẫn nhau là được rồi, không cần thiết phải phí sức quá nhiều.

Chỉ cần nhìn cuộc đấu trí đấu lực giữa sinh linh hai giới là đủ.

Mà Hồng Quân và Nữ Oa đều không trả lời, một bước không nhường.

Chỉ là Hồng Quân thấy La Hầu bị dồn vào đường này, thậm chí

còn đang thầm vui mừng, không đánh cho đau thì các ngươi đâu biết Hồng Quân ta tốt thế nào!

Tuy phải trả một chút giá nhưng chỉ cần khiến sinh linh Hồng Hoang tiếp tục kính sợ mình, tiếp tục ngoan ngoãn làm đàn cừu cho mình chăn dắt thì Quỷ Tiên Giới hay gì gì đó cũng được hết.

Hồng Quân lão là tồn tại Thánh Nhân Lục Trọng Thiên, cái đám Mang Sơn này chỉ là Thánh Nhân Tam Trọng rác rưởi, dù không thoát khỏi sự trói buộc của Bàn Cổ thì lão vẫn có thể treo chúng lên mà đánh!

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang cũng thấy được sự quẫn bách của phe mình.

Nội quy Quỷ Tiên Giới mạnh hơn Hồng Hoang quá nhiều. "Khốn khiếp, nếu cho ta thêm chút thời gian, ta có thể đánh cho lũ khốn đó đầu đầy u cục ngay!" Thái Nhất giận dữ.

Đâu chỉ mình lão có sự bất cam này!

Chuẩn Thánh Quỷ Tiên Giới quá đông, Bắc Hải Huyền Quy và Vọng Thư muốn rảnh tay đều bị chặn đứng kiềm chế! "Ra tay, giết lão!

Chỉ cần tên hung nhân này chết, chúng ta sẽ đi đồ sát Hồng Hoang, như vậy Thiên Đạo Hồng Hoang chắc chắn sẽ bị suy yếu, đại sự của chúng ta sẽ thành công!!" Trùng Lão gào lên.

Tám người bên cạnh lão đang tích tụ sức mạnh chờ phát động.

La Hầu định triệu hồi ma binh để chuồn.

Đúng lúc này, một tiếng hô vang lên. "Tất cả tránh ra hết cho ta, để ta tới!!!" Khi giọng nói này vang lên, rất nhiều đại năng Hồng Hoang đều bỗng chốc ngẩn ngơ, tất cả đều nhìn về một hướng. "Huyền Đạo Nhân, lão muốn làm gì vậy?" "Phải đó!

Lão muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn lấy sức một mình chống lại tám tồn tại chí cường kia sao?" "Suỵt!

Không thể nào!" Mà La Hầu cũng nhìn Lâm Huyền một cái, thu lại Thí Thần Thương. "Bản tôn ra tay với các ngươi thì mất giá quá, để tiểu bối đó chơi với các ngươi đi!" La Hầu hiên ngang quay người rời đi.

Lão biết tên tiểu tử gian xảo này đã dám nói vậy thì chắc chắn là có chỗ dựa rất lớn.

Hồng Hoang mệnh chưa tận.

Tám người bên Quỷ Tiên Giới lập tức ngây người.

Chuyện gì vậy?

Về sự xuất hiện của Lâm Huyền, họ cũng đã thấy.

Chuẩn Thánh hậu kỳ, đúng là một tên tiểu bối!

Bất kỳ ai trong số họ ở đây cũng có thể dễ dàng giết chết hắn. "Tiểu bối Hồng Hoang này e rằng căn bản không biết chúng ta mạnh đến mức nào, để ta đi hội ngộ hắn!" Người vừa nói là một cường giả mặc trường bào rách nát.

Trên người lão tỏa ra một luồng khí tức mục nát vô cùng hôi hám.

Thậm chí cả không gian xung quanh lão cũng bị khí tức đó xâm thực mục nát theo.

Cường giả trường bào vươn một tay ra chộp về phía Lâm Huyền.

Khí tức mục nát trên người lại bùng phát mạnh mẽ thêm vài phần! "Cường giả Quỷ Tiên Giới này tinh thông pháp tắc mục nát suy bại gì đó, nơi đi qua không thứ gì có thể tồn tại!

Thực lực cực mạnh, e rằng ngay cả ta cũng không thể chống đỡ trực tiếp!" Vọng Thư nhíu mày.

Nàng lo lắng cho Lâm Huyền, dù sao Lâm Huyền cũng có ân huệ với nàng, lại còn là người quen cũ của Dương Mi đạo hữu.

Vọng Thư cũng muốn rảnh tay giúp Lâm Huyền nhưng căn bản không thể dứt ra được.

Nàng không hiểu.

Không hiểu tại sao La Hầu lại rút lui lúc này.

Dù La Hầu không quan tâm đến Hồng Hoang thì Huyền Đạo Nhân cũng là người của Thương Minh mà! "Tên ngu ngốc này, không có bản lĩnh còn thích ra vẻ ta đây!" Phục Hy tức giận đến nổ phổi.

Tuy lão rất ghét Lâm Huyền, rất ghét Lâm Huyền, nhưng Lâm Huyền cũng là em rể được lão chính thức công nhận, có thể để xảy ra chuyện được sao?

Chỉ là lão đang bị các Chuẩn Thánh Quỷ Tiên Giới quấn lấy, cũng không rảnh tay được. "Hành động này của Huyền Đạo Nhân không lý trí chút nào!

Không nên như vậy mới phải!" Lão Tử nhíu mày nói.

Chúng sinh Quỷ Tiên Giới thấy hành động của Lâm Huyền, từng kẻ đều cười ồ lên. "Cáp cáp cáp!

Sinh linh Hồng Hoang này có chút thú vị đấy, cư nhiên chọn cách tự sát!" "Vị đang ra tay của Quỷ Tiên Giới ta chính là Vạn Hủ Đạo Nhân từng tranh đoạt Thi Chi Đạo với Bàn Hổ Quỷ Thánh, một thân pháp tắc có thể kết thúc mọi sinh cơ!" "Giết!

Giết sinh linh Hồng Hoang, cướp đoạt Thánh Đạo!" Ngay khoảnh khắc đó, bàn tay của Vạn Hủ Đạo Nhân đã chạm vào người Lâm

Huyền. "Đom đóm mà cũng dám tranh sáng với trăng rằm, một tên tiểu bối, ai cho ngươi cái gan đó?" Vạn Hủ Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, sức mạnh pháp tắc trong tay lại tăng thêm vài phần. "Ai là đom đóm, ai là trăng rằm thì còn chưa biết đâu!

Vốn định thừa nước đục thả béo, nhưng không ngờ lão tặc Hồng Quân làm việc không nhiệt tình, vậy thì chỉ có thể để ta ra tay thôi!" Lâm Huyền cười lạnh một tiếng.

Phòng ngự trên người được mở ra. "Bùm!!" "Rắc..." "Tay của ta!!!" Lão già Vạn Hủ thảm thiết kêu lên một tiếng, vang khắp Huyết Hải.

Chúng sinh Hồng Hoang: .....

Chúng sinh Quỷ Tiên Giới: ..... "Truyền thuyết về việc phòng ngự của Huyền Đạo Nhân không thể bị phá vỡ lại một lần nữa diễn ra rồi!" Có người thì thào.

Sinh linh Hồng Hoang nhớ lại chiến tích của Lâm Huyền.

Trong ấn tượng của họ, đảo chủ đảo Phương Trượng - Huyền Đạo Nhân chưa bao giờ chủ động tấn công, toàn bị động ăn đòn.

Lần đầu bị đánh là Đông Vương Công gây hấn, không những không làm Huyền Đạo Nhân bị thương mà bản nguyên của chính mình còn bị trọng sang.

Lần thứ hai bị đánh là lúc bảo vệ tộc Quy ở Đông Hải, Côn Bằng oai phong lẫm liệt bị đánh gãy vuốt mà chạy.

Lần thứ ba bị đánh là tộc Vũ Nhục Thu, lúc đó không những không phá được phòng ngự của Huyền Đạo Nhân mà còn khóc lóc thảm thiết.

Lần thứ tư thì ngầu rồi, là phân thân Đạo Tổ ra tay, hơn nữa lúc đó Huyền Đạo Nhân còn đang trọng thương chưa khỏi, Đạo Tổ cũng

phải trắng tay trở về.

Mà hiện tại, Huyền Đạo Nhân thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, đón nhận trực tiếp một đòn của cái lão Vạn Hủ Đạo Nhân gì đó.

Bàn tay thò ra của Vạn Hủ Đạo Nhân trực tiếp bị bẻ gãy.

Phòng ngự của Huyền Đạo Nhân lại mạnh hơn rồi! "Chỉ chút đạo hạnh vi diệu này của ngươi mà cũng muốn xâm phạm Hồng Hoang!" Lâm Huyền giơ tay. "Bốp!!!" Một tay cầm chảo đáy bằng, đánh bay lão già Vạn Hủ đã bị thương đi. "Ta không bằng Huyền đạo hữu xa lắm!" Thái Thanh Lão Tử vốn chẳng phục ai, giờ đây cũng phải tâm phục khẩu phục.

Lão luôn muốn tranh cao thấp với Lâm Huyền, kết quả mới phát hiện ra mình chỉ là một tên hề! "Sư huynh, cái chảo đó trông quen quá!

Cái chảo đó quá quen luôn ấy!" Chuẩn Đề hét lớn.

Chương 137

"Hóa ra... hóa ra lão chính là Hùng Nhị, hèn chi, hèn chi Thương Minh chi chủ lại bảo vệ lão như vậy!" Tiếp Dẫn có chút thẫn thờ lẩm bẩm. "Sư huynh, lão chơi xấu chúng ta, chúng ta..." "Bốp!!" Chuẩn Đề chưa nói hết câu đã bị Tiếp Dẫn cốc cho một phát vào đầu.

Hiện tại thế lực Thương Minh đang lớn mạnh, anh em họ còn phải cầu cạnh Thương Minh.

Hơn nữa, dù người ta là Huyền Đạo Nhân đứng yên cho ngươi đánh, ngươi có đánh nổi không?

Phương Tây lão, dĩ hòa vi quý! "Tam đệ!

Là tam đệ!" Thái Nhất hét lớn, trực tiếp hóa ra nguyên hình Kim Ô, khí thế trên người lại tăng thêm một đoạn.

Trái tim kích động tay chân run rẩy.

Vừa có Chuẩn Thánh Quỷ Tiên Giới lao tới ngăn cản Thái Nhất liền bị lão nện cho mấy gậy đuổi đi.

Thái Nhất vốn định tới tìm Lâm Huyền nhưng bị Đế Tuấn ngăn lại. "Đại ca, hóa ra Huyền đạo hữu chính là tam đệ, em đã bảo sao cứ cảm thấy khí tức trên người lão quen thuộc thế!" Thái Nhất hưng phấn nói. "Chú đừng qua đó vội, trận chiến ở đó không phải nơi chú có thể xen vào đâu." Đế Tuấn trầm giọng nói.

Trong lòng đang tính toán xem liệu có thể thuận thế kéo Huyền Đạo Nhân vào Thiên Đình không.

Cái phòng ngự này, mười hai Tổ Vũ liên thủ cũng không phá nổi.

Chỉ là phía Thương Minh có chút khó giải quyết! "Vạn Hủ, ngươi không xong rồi nha!

Ngay cả một tên tiểu bối Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng có thể làm ngươi bị thương, có phải ở ẩn lâu quá nên phế rồi không?" Huyễn Cơ nũng nịu cười. "Ngươi giỏi thì ngươi lên đi!" Sắc mặt Vạn Hủ âm trầm, bàn tay tuy đã nối lại được nhưng bản nguyên chắc chắn đã bị tổn thương. "Vạn Hủ, có chuyện gì vậy?" Trùng Lão hỏi. "Đòn vừa rồi của ta ít nhất đã dùng tám phần sức lực, thế nhưng căn bản không thể áp sát được tên tiểu bối đó!" Vạn Hủ lạnh lùng nói, trong lòng còn có chút kỵ đạn.

Quá tà môn.

Trước đây tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ như vậy, lão đấm một phát chết một đứa. "Đến cả Mục Nát Chi Đạo của ngươi cũng không xong sao?" Thần sắc Trùng Lão trở nên nghiêm túc. "Đúng vậy, pháp tắc cũng không thể áp sát, hơn nữa xung quanh lão còn có một luồng lực phản chấn, tám phần sức mạnh của ta ra tay đều bị bật ngược lại chính mình, nếu không ta cũng không bị thương!" Vạn Hủ nói. "Ngươi nói có phải quá tà hồ không, luận về tà khí, ai tà bằng Quỷ Tiên Giới ta được?" Vẫn có người nghĩ Vạn Hủ nói khoác. "Mông Vân, ngươi ngậm miệng lại!

Vạn Hủ không thể nói dối, tên hung nhân kia đã yên tâm rút lui chứng tỏ tên tiểu bối này quả thực có điểm hơn người, chúng ta cùng hội ngộ hắn.

Dù phòng ngự có kiên cố đến đâu thì cũng có lúc cạn kiệt, ta không tin tám người chúng ta hợp lực mà không phá nổi phòng ngự của hắn!!!" Trùng Lão lạnh lùng nói.

Lúc này, tám người cận Thánh của Quỷ Tiên Giới đã đạt được sự đồng thuận.

Lúc này, trên khuôn mặt Lâm Huyền vẫn hiện lên nụ cười thong dong.

Chân Chân quả thực rất đáng tin.

Sau khi phòng ngự được nâng cấp, cảm giác này quá đỗi thoải mái.

Đòn tấn công của Vạn Hủ lúc nãy đánh tới, bản thân hắn thậm chí chẳng hề thấy dao động gì!

"Hống!!" Khoảnh khắc tiếp theo, Lâm Huyền hiển hóa bản thể chi tướng.

Một con Huyền Vũ có sừng, uy phong lẫm lẫm!

Hắn chắn ngay trước mặt tám đại cường giả, thân hình to lớn kia thậm chí chặn đứng luôn lối ra của Quỷ Tiên Giới.

Chỉ cần không đánh bại được Lâm Huyền, Quỷ Tiên Giới sẽ không thể bước vào Hồng Hoang nửa bước!

"Lão Huyền Quy, có phải đang có chút hối hận vì đã ỷ lão bán lão không?" Vọng Thư trêu chọc nói.

"Hừ!" Bắc Hải Huyền Quy hừ lạnh một tiếng.

Tuy bề ngoài vẫn ra vẻ ngạo kiều, nhưng thực chất lão quả thực rất hối hận.

Huyền Vũ chi tướng này thậm chí đã vượt xa huyết mạch của lão.

Dưới sự cộng chấn của huyết mạch, huyết mạch Ma Thần trung đẳng mà lão vừa nâng cấp cư nhiên lại nảy sinh cảm giác bị áp chế.

Tiểu Huyền Vũ này huyết mạch quá mạnh!

Với uy thế hôm nay, việc hắn vượt qua lão chỉ là chuyện sớm muộn!

Phải tìm cơ hội xuống nước giảng hòa thôi.

Đều là Quy tộc cả, hà tất phải làm khó đồng loại?

“Hai vị đạo hữu, Huyền Đạo Nhân của Hồng Hoang chúng ta phòng ngự vô song, ngay cả ta cũng không có nắm chắc mười phần sẽ phá được phòng ngự của hắn.

Quỷ Tiên Giới các ngươi muốn vượt qua Huyết Hải, e là khó rồi!” Nữ Oa vốn ít nói lúc này cũng mỉm cười lên tiếng.

“Bây giờ nói lời này còn quá sớm.

Tám kẻ kia tuy phế vật một chút, nhưng đều là những người có tư cách chứng đạo Thánh vị.

Một tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, e là không trấn áp nổi bọn họ đâu!” Bàn Hổ lạnh lùng đáp.

Trong khi đó, tâm tư Hồng Quân lại vô cùng thâm trầm.

Lão có một dự cảm không lành.

Hình như lão đã tính toán sai về phòng ngự của Huyền Đạo Nhân.

Nếu hắn thực sự có thể ngăn cản được tám tôn Cận Thánh công phạt, thì nhất định sẽ tranh thủ được sinh cơ cho Hồng Hoang!

Ngay lập tức, Hồng Quân lại nảy sinh tâm tư khác.

Lúc này, tám người Quỷ Tiên Giới đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, mừng rỡ khôn xiết.

“Vừa rồi ta cảm thấy áp chế của Thiên Đạo Hồng Hoang hình như đã bị suy yếu đến cực điểm!

Chắc chắn là Mang Sơn và Bàn Hổ đã chuẩn bị sẵn rồi!” Một cường giả cười lớn.

Huyết Hải nối liền với Quỷ Tiên Giới, nhưng Huyết Hải rốt cuộc vẫn thuộc về Hồng Hoang, vẫn sẽ có áp chế nhất định đối với sinh linh Quỷ Tiên Giới.

Không nhiều, chỉ khoảng một thành, nhưng với đẳng cấp cường giả thế này, một thành thực lực được giải phóng là vô cùng kinh người.

"Chủ nhân, áp chế Thiên Đạo tại Huyết Hải biến mất rồi.

Hồng Quân đã động tay chân, lão gia hỏa kia thật sự quá đáng ghét!" Chân Chân tức giận nói.

"Cũng may chủ nhân bảo tôi buff thêm phòng ngự cho ngài, nếu không thì đúng là gánh không nổi thật!" "Không sao, đến lúc đó sẽ tìm Hồng Quân tính sổ sau!" Lâm Huyền không mảy may để tâm.

Chân Chân đã nói phòng ngự của hắn có thể chống lại đòn đánh của Thánh nhân, thì chắc chắn là không điêu.

Tám kẻ chưa nhập Thánh rác rưởi này mà cũng muốn phá mai rùa của ông đây sao?

Mặt mũi thì xấu, mà mơ mộng thì đẹp quá nhỉ?

"Ra tay!!" Tám tôn cường giả Cận Thánh của Quỷ Tiên Giới cùng lúc xuất thủ.

Từng kẻ một ngự sử quy tắc chi lực của mình lao về phía Lâm Huyền.

Sinh linh bên phía Quỷ Tiên Giới dường như chỉ có con đường Quy tắc chứng đạo là có thể đi.

Chỉ là Quỷ Tiên Giới tiên thiên bất túc, trừ Quỷ đạo và Thi đạo là hoàn chỉnh có thể giúp thành Thánh ra, các đạo khác đều không đầy đủ để thành đạo.

Dù vậy, tám người này cũng đã tu luyện đạo của mình đến cực hạn.

Họ là tinh anh trong số tinh anh được tích lũy qua vô số tuế nguyệt

của Quỷ Tiên Giới, mỗi người đều có thiên tư cực mạnh.

Nếu không bị áp chế, La Hầu có thể đấu với hai tôn tồn tại như vậy.

Nhưng nếu cả ba cùng ra tay, La Hầu cũng phải bại!

"Chậc chậc!

Con rùa nhỏ này được đấy chứ!" La Hầu cảm thán.

Hắn cũng không tiếp tục ra tay mà đứng xem kịch!

Hắn biết lần này Quỷ Tiên Giới không công vào được đâu.

Bản thân hắn cũng nên nhanh chóng bắt tay vào việc đột phá tầng thứ Thánh nhân, đến lúc đó đánh chiếm Quỷ Tiên Giới, nhất định có thể chia một chén canh!

Chương 138

"Có đỡ nổi không đây?" Sinh linh Hồng Hoang có chút thỏ thẻ.

Dù sao tám kẻ kia cũng quá mạnh.

Có người còn nghi ngờ nếu tám kẻ này hợp lực, có thể chống lại được cả Thánh nhân!

"Phá!!" Tám luồng quy tắc bá đạo cùng ập đến.

"Oành!!!" Đột nhiên trên Huyết Hải lại dấy lên những đợt sóng màu máu, lần này sóng còn mãnh liệt hơn, uy thế bộc phát khiến tất cả sinh linh đều run rẩy tâm can.

"Lùi lại!

Lùi lại!

Mau chạy đi!!" Vô số sinh linh lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà đánh giết hay xem kịch nữa, vội vàng chạy trốn.

Những kẻ chạy chậm đều bị cuốn vào dư chấn, thân tử đạo tiêu.

Đợi đến khi mọi thứ bình lặng, chúng nhân thấy ở trung tâm Huyết Hải xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Trên vòng xoáy đó, Huyền Vũ vẫn đứng sừng sững, ngay cả vị trí cũng không hề xê dịch một phân.

Phản quan tám đại chí cường giả của Quỷ Tiên Giới, tất cả đều bị trọng thương.

Trùng Lão mất đi một nửa thân xác, đó là thương tổn bản nguyên, đám sâu bọ lão khổ công nuôi dưỡng cũng chết sạch.

Bộ xương khổng lồ chỉ còn lại cái đầu, thân hình vỡ nát không thấy tăm hơi, cũng chẳng còn dư lực để tụ lại thân thể...

Trong mắt tám người tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Chạy!

Phòng ngự đẳng cấp này chúng ta không thể nào phá nổi, mau chạy đi!!!” Vạn Hủ Đạo Nhân - kẻ ra tay đầu tiên - quay đầu chạy thẳng, không muốn đối mặt với Lâm Huyền thêm một giây nào nữa.

Bảy người còn lại cũng lập tức rút lui.

“Chạy đâu cho thoát!!” Ma Tổ đại nhân lại quay lại.

Bản nguyên và quy tắc trong cơ thể những cường giả này đối với hắn là đại bổ, chưa kể hắn đang cần tích phân của Thương Minh để lấy đồ, đám chí cường giả này trong mắt hắn chính là tích phân, một đống tích phân khổng lồ!

Không chỉ tám cường giả kia, mà các sinh linh khác của Quỷ Tiên Giới cũng bị dọa cho khiếp vía.

“Đi!!” Quỷ Đế của Thiên Quỷ Vực ra lệnh đầu tiên.

Các Quỷ Đế khác dù không cam lòng cũng chẳng dám nán lại.

“Hồng Quân, Hồng Hoang các ngươi quả thực không đơn giản, cư nhiên còn có hạng nhân vật này.

Nhưng đây cũng là do Quỷ Tiên Giới ta chưa chuẩn bị kỹ...!” Mang Sơn Quỷ Thánh phẫn nộ nói.

Vốn là cục diện tất thắng, vậy mà lại rơi vào hoàn cảnh này.

Nhìn sinh linh Hồng Hoang sắp phản công vào Quỷ Tiên Giới, Mang Sơn hoảng rồi.

Không về phòng thủ nhanh, e là hang ổ cũng bị đào lên mất!

Bàn Hổ Quỷ Thánh cũng không dám ở lại lâu, quay người rời đi.

Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới lập tức rút lui.

“Đạo Tổ, ta tuy mới thành Thánh, nhưng có một số chuyện ta vẫn nhìn rõ.

Không chỉ ta, mà sau trận chiến này, các đại năng Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được, hy vọng lúc đó Đạo Tổ có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý!” Nữ Oa lạnh lùng nói rồi rời đi.

Tính cách Nữ Oa vốn tốt nhất trong các đại năng, nhưng lúc này bà thực sự giận rồi.

Hồng Quân triệt tiêu trấn áp của Thiên Đạo Hồng Hoang để tám kẻ kia khôi phục thực lực, thao tác này quả thực quá hèn hạ.

Còn xưng Đạo Tổ, loại Đạo Tổ gì thế này?

Hồng Quân nhìn Nữ Oa rời đi, ánh mắt lạnh lẽo.

“Không nên như vậy, phòng ngự của Huyền Đạo Nhân sao có thể mạnh thế được, không thể nào...!” Nhưng lão cũng không nghĩ nhiều, quay về Hồng Hoang.

Nữ Oa nói đúng, nếu lão không có lời giải thích hợp lý, các đại năng Hồng Hoang sẽ không để yên đâu.

Hồng Hoang hiện tại chưa phải là nơi lão có thể một tay che trời, những đại năng kia vẫn có sức mạnh để phản kháng!

Hồng Quân quay người rời đi.

Hiện tại điều quan trọng nhất không phải đối mặt với sự chất vấn của đại năng, mà là sự cân nhắc quyền lợi!

Trước đó lão dự tính hy sinh một chút cái giá để giành lại quyền kiểm soát cao nhất tại Hồng Hoang, tốt nhất là nhân cơ hội này trừ khử mọi chướng ngại.

Nhưng hiện tại lão phát hiện dù có dẫn dụ Quỷ Tiên Giới, dù có sẵn sàng từ bỏ một phần lợi ích Hồng Hoang, cũng không đạt được

kết quả mong muốn.

Vậy nên bây giờ Hồng Quân bắt đầu cân đo đong đếm, lão cần phải hy sinh cái gì, trả giá bao nhiêu mới có thể đạt được mục đích của mình!

“Thắng rồi!

Chúng ta thắng rồi!!” “Hồng Hoang chúng ta đã đánh đuổi được Quỷ Tiên Giới!

Thắng rồi!” Trên Huyết Hải, sinh linh Hồng Hoang reo hò vang trời, chúng sinh nhảy múa ăn mừng.

Nhiều sinh linh đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường, thu gom những gì còn sót lại của sinh linh Quỷ Tiên Giới để chuẩn bị bán cho Thương Minh.

Hơn nữa sau trận này, tất cả sinh linh đều có một cảm giác mơ hồ rằng thực lực của mình dường như đã được nâng cao đáng kể.

“Quỷ Tiên Giới xâm lược thất bại thì phải trả giá.

Hồng Hoang đã đoạt lấy khí vận của Quỷ Tiên Giới, Thiên Đạo Hồng Hoang thậm chí đã xâu xé Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới, trận chiến này đã đánh cho Quỷ Tiên Giới một vố đau điếng!” Lão Tử lên tiếng, trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng.

“Đại huynh, vừa rồi... hình như đệ cảm nhận được uy áp của Thiên Đạo Hồng Hoang bị thu hồi, đúng lúc tám kẻ kia tấn công Huyền đạo hữu...” Thông Thiên nghi hoặc.

“Chú không hiểu thì đừng nói bừa, Lão sư và mọi người đang chống lại Quỷ Thánh, có lẽ lúc đó đang ở thế yếu thì sao?” Nguyên Thủy gắt lên.

Đúng lúc này, La Hầu quay lại.

Khi tám kẻ kia bỏ chạy, La Hầu đã đuổi theo truy kích, lúc này trên tay hắn đang nâng một đoàn bản nguyên.

Rõ ràng là lấy từ một trong tám tôn cường giả kia.

"Hồng Quân, ngươi ngấm ngầm giở trò tiểu nhân thì thôi đi, ngay thời khắc giới vực bị xâm lược mà cũng dám chơi chiêu?

Cư nhiên dám rút đi uy áp Thiên Đạo để tám kẻ kia giải phóng toàn bộ sức mạnh, tâm địa ngươi để ở đâu?" La Hầu lạnh giọng.

"Xôn xao..." Câu nói của La Hầu khiến tim gan mọi người run rẩy, kinh ngạc không nói nên lời.

Đạo Tổ và Thương Minh bất hòa là sự thật, nhưng trước đại nghĩa thế này, Đạo Tổ lại dùng thủ đoạn đó sao?

Đặc biệt là các đại năng, họ quả thực cảm nhận rõ Thiên Đạo bị rút đi.

Vốn tưởng có ẩn tình gì, kết quả lại là...

Tất nhiên vẫn có nhiều sinh linh không tin, vì danh tiếng của Hồng Quân vẫn còn đó.

Ví dụ như tên nịnh hót Côn Bằng.

"Ma Tổ tiền bối, nói chuyện phải có căn cứ.

Quỷ Tiên Giới xâm lược không đem lại lợi ích gì cho Đạo Tổ, vì sao Ngài phải làm vậy?" Côn Bằng luôn muốn lấy lòng Hồng Quân, lúc này thậm chí không tiếc đắc tội La Hầu.

Chỉ là tính toán của lão đã hỏng bét.

Đột nhiên có vạn trượng hào quang tỏa rạng, một bóng người hạ xuống.

Đó chính là Thánh nhân Hồng Hoang - Nữ Oa nương nương!

“Ta muốn đến Tử Tiêu Cung hỏi Đạo Tổ về việc Thiên Đạo rút lui, các ngươi có ai muốn đi cùng không?” Giọng Nữ Oa vang lên, cả Hồng Hoang như nổ tung.

Nữ Oa lên tiếng coi như đã xác thực sự nghi ngờ của La Hầu.

Côn Bằng hay Nguyên Thủy dù trung thành đến mấy cũng không dám nói thêm lời nào vì sợ bị mắng té tát!

“Hồng Quân lão tặc, lão ta còn dám tự xưng Đạo Tổ sao?

Lão ta muốn dâng Hồng Hoang cho người khác à?” Đế Giang nổi trận lôi đình!

“Nếu Đạo Tổ thực sự có ý thả sinh linh Quỷ Tiên Giới vào Hồng Hoang, Yêu tộc ta cũng sẽ không để yên đâu.” Đế Tuấn cũng phụ họa theo.

Lão và Hồng Quân có giao dịch ngầm, tuy Hồng Quân không giúp lão kết thân với Thái Âm Tinh, nhưng dù sao cũng đã cho lão một luồng Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ là Đế Tuấn đại diện cho chúng sinh Yêu tộc, không làm bộ làm tịch thì không được.

“Ta phải trấn thủ Huyết Hải không đi được, vậy xin bái thác các vị đạo hữu hỏi giúp ta, vì sao Đạo Tổ lại muốn hại mạng ta.” Lâm Huyền lên tiếng.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Nữ Oa, các đại năng đồng loạt kéo tới Tử Tiêu Cung!

Tất nhiên chỉ có đại năng mới đủ tư cách, tu vi dưới Chuẩn Thánh thì đừng hòng vào.

Chương 139

Trong Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên và Dao Trì mặt mày ủ dột.

Họ cũng thấy tình hình ở Hồng Hoang, Nữ Oa và mọi người đang kéo đến đầy hung hãn.

“Lão gia, có cần đóng cửa Tử Tiêu Cung không?” Hạo Thiên hỏi.

“Không cần!

Cứ để họ vào!” Hồng Quân nói.

Hạo Thiên tuy không hiểu nhưng cũng làm theo ý lão.

Chỉ có Hồng Quân hiểu rõ, nếu là trước đây lão có thể làm ngơ, đóng cửa không tiếp.

Nhưng bây giờ Nữ Oa đã là Thánh nhân, đã khác rồi.

Đám gia hỏa kia cũng có chỗ dựa rồi.

Nhưng chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh mà dám khiêu chiến với Hồng Quân lão, đúng là lòng dũng cảm đáng khen!

Chẳng mấy chốc, các đại năng Hồng Hoang đã tề tựu.

“Ý định của các ngươi ta đều rõ.

Nhưng các ngươi cũng nên biết, Bàn Cổ đại thần dùng trái tim phong ấn thiên hạ, dù là Thiên Đạo hay ta đều bị ảnh hưởng!” Hồng Quân thản nhiên nói.

Lời giải thích này thực ra hơi khiên cưỡng.

Nếu phong ấn có ảnh hưởng, tại sao lại khéo léo đúng lúc tám đại cường giả kia tấn công Huyền đạo hữu?

Nếu Huyền đạo hữu bị đánh chết thật, cửa ngõ Hồng Hoang mở

toang, Hồng Hoang sẽ ra sao?

“Hồng Quân, tâm tư của ngươi ta lạ gì.

Chẳng phải thấy uy tín bị xâm phạm nên muốn mượn tay sinh linh Quỷ Tiên Giới để đồ sát sinh linh Hồng Hoang, khiến họ đau đớn mà phải quay lại cầu xin ngươi sao?

Vốn tưởng ngươi thành Thánh rồi thì tiến bộ được chút ít, xem ra ta đánh giá cao ngươi quá rồi.

Bản thể ngươi vốn là một con giun đất trong Hỗn Độn, tầm nhìn vẫn ngắn hạn như xưa!” La Hầu coi như chỉ tận mũi Hồng Quân mà mắng.

Mọi người cũng hiểu ý La Hầu, rất nhiều người nảy sinh bất mãn cực độ với Hồng Quân.

“Hồng Quân ta từng hoàn thiện Thiên Đạo Hồng Hoang, từng ở Tử Tiêu Cung truyền đạo, ban xuống ba đại pháp môn chứng đạo, lại lập ra Phân Bảo Nham tặng Tiên thiên linh bảo cho chúng sinh!” Hồng Quân không đáp thẳng mà chỉ mỉm cười.

“Chuyện này Nữ Oa ta sẽ không truy cứu nữa, coi như hoàn trả ơn nghĩa của Đạo Tổ!” Nữ Oa hành lễ với Hồng Quân rồi quay người đi thẳng.

“Phục Hy ta cũng không truy cứu, từ nay về sau nhân quả giữa ta và Đạo Tổ chấm dứt!” Phục Hy đi theo Nữ Oa.

Kế tiếp, từng người một rời đi.

Các Chuẩn Thánh ở đây đa số đều từng thọ ơn Hồng Quân.

Năm đó chúng sinh Hồng Hoang sau khi đạt tới Đại La thì không còn đường đi, chính Hồng Quân là người chỉ lối, dù lối đó có sai thì cũng là một con đường, một cái ơn!

Tất nhiên nếu một ngày chuyện Hồng Quân chỉ sai đường bị lộ ra hoàn toàn, thì đó không còn là ơn nữa mà là cừu hận.

Chẳng mấy chốc, các đại năng trong Tử Tiêu Cung chỉ còn lại lèo tèo vài người.

Hồng Quân đã yếu thế, lão chỉ có thể dùng nhân quả để đổi lấy sự tha thứ của chúng sinh Hồng Hoang?

Vọng Thư và Bắc Hải Huyền Quy cũng không ở lại.

Tử Tiêu Cung nguy hiểm lắm, nếu không phải đi đông thế này họ chẳng thèm tới.

"La Hầu, ta không ngờ ngươi cư nhiên không muốn kế thừa di trạch của tiền thân, ngươi không sợ con đường phía trước là đường cụt sao?" Hồng Quân nhìn La Hầu cười hỏi.

Đối mặt với câu hỏi, La Hầu bật cười.

"Điều ta nghĩ, ngươi không hiểu.

Điều ta nguyện, ngươi không biết.

Thế nên ngươi chỉ mãi là một con giun đất, còn ta sẽ trở thành vị Ma Thần chí cao thứ bảy!" "Hồng Quân, ngươi tự nhận mình thấu hiểu Thiên Đạo, thao túng Thiên Đạo, cẩn thận có ngày gậy ông đập lưng ông!" La Hầu nói xong cũng quay người rời đi.

Sau khi La Hầu đi hồi lâu, Hồng Quân mỉm cười, một nụ cười đầy nhẹ nhõm.

"Ngươi ngốc hay ta ngốc đây?

Có đường tắt không đi, cứ thích đi vòng!" Vốn dĩ Hồng Quân sợ nhất là La Hầu thành Thánh, đó là trở ngại lớn nhất của lão.

Còn về Minh chủ của Thương Minh, những cuộc tranh đấu thế này còn chẳng xuất hiện, e cũng chỉ là hạng giấu đầu lòi đuôi, không

đáng ngại.

Trước mắt quan trọng nhất là La Hầu.

La Hầu không muốn kế thừa di trạch tiền thân, vậy Hồng Quân sẽ có cách khiến hắn vĩnh viễn không thể bước lên Thánh vị.

Còn muốn khai tích đường mới?

Có biết đường mới khó thế nào không?

Lão phải nhờ Thiên Đạo trợ giúp, dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng các chí bảo mới cấu trúc thành công pháp môn Tam thi chứng đạo đấy.

Dù La Hầu là chí cao thứ bảy, không có người giúp cũng đừng hòng khai phá nổi!

Lúc này trong Tử Tiêu Cung lại xuất hiện một bóng người.

"Đạo Tổ, việc Ngài đã hứa..." Người này chính là Đế Tuấn.

Lão chưa đi.

"Đế Tuấn, ngươi thông minh lắm, ngay cả Long Vương, Thủy Kỳ Lân hay Nguyên Phượng năm đó đều không bằng ngươi!

Hiện tại ngươi chẳng qua muốn xem ta và La Hầu đấu đá để ngư ông đắc lợi.

Thực ra tầm nhìn ngươi hơi hẹp, nên nhìn xa trông rộng một chút." Hồng Quân cười nói.

Vừa rồi La Hầu cười lão nhãn giới thấp, giờ lão đem chuyện đó ra giáo huấn Đế Tuấn.

Hồng Hoang làm gì có kẻ nào thiện lương?

Đế Tuấn lập được Yêu tộc thì sao có thể là kẻ ngây thơ được?

Dù Đế Tuấn có giao dịch ngầm với lão nhưng lão cáo này vẫn cực kỳ tinh quái, chưa hề đặt cược hết vào lão.

Nói đúng ra lần đánh cờ này Hồng Quân đã thua, ngay cả ơn nghĩa cũ cũng bị tiêu xài sạch rồi!

"Dù là Đại Đạo Bi hay vụ xâm lược của Quỷ Tiên Giới lần này, ta khẳng định là do phía Thương Minh giở trò, ngay cả vụ Bàn Cổ phong ấn trước đó cũng là thủ đoạn của họ.

Từng vòng từng vòng một, tưởng có thể phong chết được ta sao?

Quá viển vông!" Hồng Quân lạnh cười.

"Ma Thần có ba ngàn, mười vị đứng đầu kẻ chết người tàn, Dương Mi cũng bị ta đuổi đi, chỉ có ta trở thành kẻ chấp chưởng Thiên Đạo, ngươi biết vì sao không?" Đế Tuấn nghe những lời này mà da đầu tê rần.

Thực ra sau một loạt thao tác hèn hạ của Hồng Quân, lão đã bắt đầu có chút coi thường Đạo Tổ, cảm thấy Đạo Tổ cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Việc nhỏ không nhẫn sẽ hỏng mưu lớn, ta biết nhẫn.

Ngươi tưởng ta hết cách với La Hầu sao?

Ngươi tưởng ta hết cách với Quỷ Tiên Giới?

Thực ra không phải, cả La Hầu lẫn Quỷ Tiên Giới đối với ta đều không là gì cả.

Nếu ta muốn, chỉ cần trở tay là quét sạch.

Ta chưa làm vậy là vì ta đang đợi họ lộ ra quân bài cuối cùng, đợi khi họ khinh thường ta, ta sẽ tung ra đòn chí mạng!!" Hồng Quân cười đắc ý.

"Chính vì những điều đó, kiếp số Khai Thiên, lượng kiếp Long Hán, ta mới là người chiến thắng cuối cùng!" Đế Tuấn lúc này trong lòng bắt đầu thấy sợ.

Mục đích thực sự của lão là thấy Hồng Quân thất thế nên muốn dựa hơi để kiếm chác chút lợi ích.

Giờ xem ra, sơ suất quá!

Tâm cơ của vị Đạo Tổ này thâm trầm hơn lão tưởng nhiều.

"Đế Tuấn nguyện cung kính nghe theo Đạo Tổ sai bảo!" Đế Tuấn lập tức thề thốt.

"Ta biết ngươi thực ra vẫn chưa tin ta, không sao, về mà suy nghĩ kỹ đi.

Đạo ngươi tu là Đế Hoàng chi đạo, không trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang thì không thể thành Thánh!

Đi đi!" Hồng Quân phất tay.

Đến khi Đế Tuấn sực tỉnh thì đã ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Lúc này tim lão vẫn không ngừng đập mạnh.

Đúng là Đế Tuấn đã nảy sinh nghi ngờ với Hồng Quân, không thực sự tin lời lão.

Nhưng suy nghĩ của lão lại bị Hồng Quân nhìn thấu hết lần này đến lần khác, đó mới là điều khiến lão sợ hãi nhất.

Chương 140

"Đạo của ta là Đế Hoàng chi đạo?

Không tranh thì không thể thành Thánh?" Đế Tuấn đứng trong Hỗn Độn trầm mặc hồi lâu...

Tại Quỷ Tiên Giới, vẫn là Mang Sơn.

"Mang Sơn, đây là cái mà ngươi nói là vạn vô nhất thất sao?

Chúng ta hưởng ứng lời kêu gọi của ngươi, kết quả là bị trọng thương thế này?" Một tôn Cận Thánh gầm lên.

Năm đó lão cũng là kẻ tranh đoạt Thánh đạo với Mang Sơn Quỷ Thánh, cùng thời, tư cách và bối phận đều ngang hàng.

Tuy nhiên, chưa đợi các cường giả khác lên tiếng, Mang Sơn chỉ cần chỉ tay một cái.

"Oành!!" Cường giả vừa gầm lên lập tức bị xuyên thấu, chân linh tiêu tán, ngay cả bản nguyên cũng tan biến sạch sẽ.

Lúc này, những kẻ còn đang định oán thán đều không dám mở miệng nữa.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi.

Họ cùng thời với Mang Sơn Quỷ Thánh không có nghĩa là thực lực có thể tranh giành với lão!

Ngay cả cường giả Cận Thánh còn chẳng dám nói, đám Quỷ Đế khác càng không dám hé răng.

Quỷ Tiên Giới không giống Hồng Hoang.

Quy tắc Thiên Đạo Hồng Hoang hoàn chỉnh hơn, nếu Hồng Quân dám công khai đánh giết đại năng hay đồ sát chúng sinh thì sẽ bị kéo

xuống khỏi Thánh vị ngay.

Ở Quỷ Tiên Giới, Quỷ Thánh là chí cao!

Không ai có thể nghịch lại.

Quỷ Thánh là mạnh nhất, chỉ cần lão không lật đổ hay hủy diệt Quỷ Tiên Giới thì làm gì cũng được dung thứ!

"Trận chiến này, Quỷ Tiên Giới ta tuy nhìn như đã bại, nhưng không phải không có thu hoạch.

Trong cuộc tranh chấp Thiên Đạo, Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới chiếm thế thượng phong, cắt lấy được một chút quy tắc từ Thiên Đạo Hồng Hoang." Mang Sơn Quỷ Thánh nói.

"Có được chút quy tắc này, Quỷ Tiên Giới ta rất có thể sẽ nảy sinh thêm một đạo mới.

Lúc đó sẽ sinh ra Thánh nhân mới, các ngươi nói xem, trận này đánh có xứng đáng không?" Lúc này, tâm thần các cường giả bắt đầu chấn động.

Họ chờ đợi bao nhiêu năm chẳng phải vì con đường thành Thánh sao?

Giờ Thánh lộ đã ở ngay trước mắt?

"Việc tranh đoạt Thánh lộ ta sẽ không nói nhiều nữa, kẻ nào thành công sẽ là vị Thánh nhân thứ ba của Quỷ Tiên Giới chúng ta, khi đó Hồng Hoang không còn là đối thủ!" Rất nhanh, các cường giả giải tán.

Thánh lộ mới xuất hiện, họ còn gì không hài lòng?

Còn về những kẻ đã chết, chẳng phải càng tốt sao?

Đối thủ cạnh tranh sẽ bớt đi.

"Lão Trùng, tuy ta với ông giao tình sâu nặng, nhưng Thánh lộ

tranh phong có ông thì không có tôi, từ biệt tại đây!" Khô Cốt và Trùng Lão giữ khoảng cách rồi rời đi cực nhanh.

Các cường giả khác cũng thế, họ đang trọng thương, ngộ nhỡ bị kẻ có tâm phục kích thì chết oan.

Dù quan hệ có tốt đến mấy cũng sợ bị đâm sau lưng!

"Quỷ Thương tiên sinh, nếu Thương Minh có thể giúp ta đoạt lấy Thánh lộ thứ ba của Quỷ Tiên Giới, ta sẵn sàng cống hiến toàn bộ!" Ngọc Chân nghiến răng nói.

Trước đây Huyền Tùng nói gì thì nói, cũng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, nhưng giờ Thánh lộ thứ ba đã sờ sờ ra đó.

Ngọc Chân biết với sức mình thì tranh không lại, chỉ có thể liều lĩnh mượn sức Thương Minh.

Bây giờ không còn là chuyện hư tình giả ý nữa!

Huyền Tùng nhìn Ngọc Chân cười thầm, vị Quỷ Đế này cũng không đến nỗi quá ngu.

Lúc này, tại Huyết Hải.

"Bước tiếp theo, ông định đi thế nào?" La Hầu hiện thân.

"Quỷ Tiên Giới không đáng ngại, tôi đã dám dẫn dụ họ tới thì đã không coi họ ra gì.

Kẻ thù lớn nhất của chúng ta vẫn là Hồng Quân." "Kiếp số Khai Thiên, ba ngàn Ma Thần thảm bại, Hồng Quân thì không!

Lượng kiếp Long Hán, ông thảm bại, Hồng Quân cũng không, điều này đã nói lên vấn đề rồi." Lâm Huyền cười nói.

"Ông đối dịch với Hồng Quân nhưng từ đầu chí cuối đều khinh thường lão.

Ông chưa đủ hiểu lão, cũng không biết lão có bao nhiêu quân bài tẩy.” “Hừ!” La Hầu hừ lạnh nhưng không phản bác.

Nếu là người khác, La Hầu đã đâm một thương xuyên người rồi.

Dù Lâm Huyền nói không sai nhưng hắn nghe không lọt tai.

“Trận chiến với Quỷ Tiên Giới lần này Hồng Hoang thắng, tôi cũng đã chặn đứng được vụ xâm lược.

Lần cúi đầu này của lão hoàn toàn không cần thiết, nhưng lão vẫn làm, chứng tỏ lão có bố cục riêng.” Lâm Huyền tiếp tục.

“Hồng Quân cần thời gian, chúng ta cũng cần thời gian.

Nếu Ma Tổ đại nhân có thể thuận lợi nhập Thánh, thực ra rất nhiều vấn đề có thể giải quyết dứt điểm một lần!” “Bây giờ ta thực sự có thể cưỡng ép nhập Thánh, nhưng làm vậy xong ta vẫn không đánh lại Hồng Quân!

Nếu ngươi cần, ta có thể bước vào Thánh cảnh ngay!” Lời của La Hầu khiến Lâm Huyền kinh ngạc.

Hắn cảm thấy La Hầu thực sự đã thay đổi.

La Hầu trước đây cô ngạo, tự đại, không coi ai ra gì.

Dù hắn nắm giữ tính mạng lão cũng chẳng thể làm lão thay đổi một phân.

Nhưng giờ đã khác.

Không phải lão hết cô ngạo, mà là lão đã biết suy nghĩ thấu đáo hơn.

La Hầu của hiện tại càng thêm đáng sợ!

“Tạm thời chưa cần thiết.

Bên Quỷ Tiên Giới có tin truyền lại rằng sẽ xuất hiện Thánh đạo

thứ ba, nếu tôi đoán không lầm thì chính là Hồng Quân ngấm ngầm cho Quỷ Tiên Giới." Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn về phía xa.

"Tôi có thể đưa ông tới một nơi giúp ông đạt tới Thánh cảnh như mong đợi với tốc độ nhanh nhất, vượt qua Hồng Quân, đi ra một con đường mới.

Nhưng có rủi ro nhất định, nếu thất bại ông sẽ vĩnh viễn mất đi khả năng trở thành Thánh nhân!" Tuy nhiên, Lâm Huyền vừa dứt lời, La Hầu đã đáp ngay: "Ta đi!" Khoảnh khắc tiếp theo, bên cạnh Lâm Huyền xuất hiện một vòng xoáy màu đen như một cánh cửa.

Phía sau cánh cửa đó chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ là một vùng thương mang, thậm chí tỏa ra hơi thở tử vong khiến ngay cả La Hầu cũng cảm thấy rùng mình.

"Giờ hối hận vẫn còn kịp đấy!" Lâm Huyền cười.

Nhưng La Hầu chẳng hề do dự, bước chân vào đó.

Vòng xoáy biến mất, Chân Chân thò đầu ra.

"Chủ nhân, gã này cư nhiên thực sự dám đi, ngài đoán đúng rồi." Chân Chân kinh ngạc.

Đến cả Chân Chân còn biểu lộ như vậy, đủ thấy nơi La Hầu đến đáng sợ nhường nào.

"Chân Chân, bây giờ cô còn có thể đưa người đi nơi khác không?" Lâm Huyền hỏi.

Sau trận chiến với Quỷ Tiên Giới, Lâm Huyền đã hỏi Chân Chân có cách nào giúp La Hầu nâng cấp thần tốc không.

Câu trả lời là có, phương thức là đưa lão đi lịch luyện ở một nơi khác, đợi lão thành Thánh sẽ đón về.

"Chủ nhân, trận đại chiến hai giới lần này tôi cũng thu được

không ít lợi lộc.

Với năng lực hiện tại, tôi có thể đưa người tới một số nơi, nhưng giới vực càng mạnh thì trở lực càng lớn.

Nếu là nơi như lúc nãy thì tối đa chỉ đưa được khoảng trăm sinh linh thôi." Chân Chân suy nghĩ một lát rồi nói.

"Vậy còn các giới vực thông thường?

Đưa các thương nhân Thương Minh đi giao dịch ở các giới vực khác." Lâm Huyền hỏi.

"Cái đó thì tôi làm được.

Đưa họ đi, nếu gặp nguy hiểm họ có thể kích hoạt ấn ký của Diễn Thiên Giới để quay về, chỉ là truyền tống hàng hóa cần một chút bản nguyên.

Nhưng họ giao dịch cũng thu về được bản nguyên mà, không lỗ đâu.

Chủ nhân, ngài thông minh thật đấy!" Chân Chân phấn khích.

Lâm Huyền cười: "Là tại cô ngốc quá thôi!" Chân Chân: ???

Ngay khi La Hầu rời đi, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung đầy mặt nghi hoặc.

Sau khi La Hầu tái thế, Hồng Quân đã dành cho hắn một sự quan tâm đặc biệt.

Chỉ cần La Hầu còn ở Hồng Hoang, lão sẽ cảm nhận được.

Chương 141

Nhưng hiện tại, dấu vết của La Hầu đột ngột biến mất.

“La Hầu đi rồi?” Hồng Quân không cam lòng bấm tính lại, cuối cùng phát hiện quả thực không còn bóng dáng La Hầu.

Nhất thời sắc mặt Hồng Quân có chút phức tạp.

Lão nghĩ đến vô số khả năng, nhưng có một khả năng là hợp lý nhất!

La Hầu vốn tính tình bạc bẽo, chưa bao giờ quan tâm đến sự sống chết của chúng sinh, cả Hồng Hoang này ngoài việc tìm lão báo thù ra chắc chẳng còn gì vướng bận.

Giờ La Hầu bỏ đi để tạm tránh sóng gió và nâng cao thực lực, cũng là điều dễ hiểu.

Như vậy càng tốt!

Đợi lão bình định được loạn tượng ở Hồng Hoang, dù La Hầu có quay lại lão cũng có thể một tay trấn áp.

Cứ nghĩ tới việc Đại Đạo Bi, Thương Minh và Quỷ Tiên Giới cuối cùng sẽ thuộc về mình, lòng Hồng Quân lại nóng rực lên.

“Hồ Tùng, Đại sư huynh của ta rốt cuộc đã nói gì với ngươi?

Ngươi đến Thiên Đình có mục đích gì?” Lục Nhĩ chặn đường phân thân của Huyền Tùng.

“Có những chuyện cậu không cần biết đâu.” Huyền Tùng cố tỏ ra cao thâm.

Lục Nhĩ cười lạnh: “Đừng tưởng tôi không biết, anh chính là người được Đại sư huynh phái tới để thử thách tôi.

Sát cục gì đó đều là bài kiểm tra cả.

Anh về bảo Đại sư huynh, Lục Nhĩ tôi có đủ tư cách làm đồ đệ của huynh ấy.

Nếu huynh ấy vẫn không chịu thừa nhận thì cứ đến đây mà so chiêu với tôi!" Huyền Tùng sững sờ.

Không biết nên nói con khỉ này thông minh hay ngu xuẩn nữa.

Lúc nãy hắn còn đang nghĩ cách giải thích chuyện mình vây sát Lục Nhĩ, giờ xem ra không cần nữa rồi.

Con khỉ này tự mình 'não bổ' xong xuôi luôn rồi.

"Lục nhĩ tướng quân, bài kiểm tra của cậu thực ra đã thông qua rồi.

Dù là thực lực hay trí mưu đều đã được Huyền Tùng tiên sinh công nhận.

Còn tôi được Huyền Tùng tiên sinh phái đến Thiên Đình là có nhiệm vụ riêng." Hồ Tùng cười nói.

"Nhiệm vụ gì?

Lại là tính toán của Đại sư huynh sao?

Huynh ấy kiểm tra tôi, tôi còn chưa kiểm tra huynh ấy đâu đấy!

Tôi không nghe theo đâu." Lục Nhĩ ngạo kiều nói, nhưng trong lòng lại phấn khích vì tưởng mình đã nhìn thấu ý đồ của Đại sư huynh.

"Không!

Là bố cục của Đại tiên sinh (Sư tôn)!" Hồ Tùng trầm giọng.

"Sư tôn!!?" Lục Nhĩ sắc mặt lập tức nghiêm túc.

"Đế Tuấn của Thiên Đình tuy có mưu lược, có trí tuệ nhưng dã

tâm quá lớn.

Tầm nhìn và mưu lược của lão không đủ để chống đỡ dã tâm đó, nên phía Thiên Đình cần được giám sát chặt chẽ, nếu có thể thì cần kiềm chế đôi chút!" Hồ Tùng nói khẽ.

Ánh mắt Lục Nhĩ tràn đầy hào hứng.

Nhờ Sư tôn dạy dỗ công pháp kỹ nghệ, thọ ơn Sư tôn cậu mới có được ngày hôm nay.

Nhưng cho tới tận bây giờ cậu vẫn chưa làm được gì để báo đáp, Lục Nhĩ thấy hổ thẹn quá.

Giờ cuối cùng cũng có thể làm việc cho Sư tôn rồi.

"Được!

Tôi sẽ trông chừng Thiên Đình thật tốt, nhưng anh đừng có mà chỉ tay năm ngón với tôi, tôi chỉ nghe lệnh Sư tôn thôi." Lục Nhĩ dõng dạc.

Nghe Lục Nhĩ trả lời, Huyền Tùng suýt nữa thì phì cười.

Con khỉ này tinh ranh thật đấy, thực lực mạnh, thiên phú cao, nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn ngoan ngoãn nghe lời mình sao?

Gì mà đòi đánh một trận xem ai là đại ca?

Có vấn đề gì không vậy?

Dùng chỉ số thông minh đè bẹp chẳng phải tốt hơn sao?

Dù sao Sư tôn cũng đúng là có nói như vậy, mình chẳng tính là giả truyền ý chỉ đâu.

Trong Thiên Đình.

"Đại ca, Tam đệ đang ở Huyết Hải, đệ đi tìm chú ấy!" Thái Nhất rất vội vàng, nhưng dù vội thế nào lão cũng phải báo một tiếng với Đế

Tuấn.

"Đi đi!" Lần này Đế Tuấn không hề ngăn cản.

Thái Nhất vui vẻ bay đi.

Nhưng lão không biết rằng Đế Tuấn đã để lại thủ đoạn trên người mình.

Không phải thủ đoạn để kiềm chế Thái Nhất, Đế Tuấn và Thái Nhất tình thâm nghĩa nặng, dù thế nào lão cũng không ra tay với Thái Nhất.

Dù có phải chọn giữa thành Thánh và Thái Nhất, lão cũng sẽ chọn Thái Nhất.

Thủ đoạn đó thực ra chỉ là sự liên hệ huyết mạch giữa các Kim Ô.

Năm xưa sau khi Thái Nhất bị lạc, Đế Tuấn đã nghiên cứu ra chiêu này để có thể truy vết khí tức, thậm chí nghe lén cuộc đối thoại của Thái Nhất.

Hiện tại đúng lúc mang ra dùng.

Huyền Đạo Nhân quan hệ quá mật thiết với Thương Minh, mà bản thân Đế Tuấn lại bắt đầu ngả về phía Hồng Quân, nên lão đã từ bỏ ý định lôi kéo Lâm Huyền.

Lão muốn thông qua Thái Nhất để nắm thêm thông tin!

"Thống nhất Hồng Hoang, nói thì dễ làm mới khó!" Đế Tuấn thở dài.

Chỉ riêng Vu tộc thôi đã đủ khiến lão phải dốc hết tâm trí đối phó rồi.

Cuối cùng, Đế Tuấn hạ quyết tâm.

Đúng lúc này, từ phía Bắc Hải truyền tới một cơn chấn động.

“Ngô Côn Bằng hôm nay sáng tạo văn tự Yêu tộc, dùng để kế thừa Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám chứng...!” Trên Bắc Hải, một lượng lớn công đức hạ xuống, thực lực Côn Bằng tăng vọt, cư nhiên đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trước đây thực lực lão so với bọn Lão Tử vẫn kém một bậc, giờ cuối cùng đã đuổi kịp, nhờ công đức trợ giúp mà chém được Chấp Ngã Thi, trở thành Tam Thi Chuẩn Thánh!!

Côn Bằng lúc này thực sự sướng phát điên.

Vì lỡ lời đắc tội La Hầu, lại thấy Hồng Quân thất thế ở Tử Tiêu Cung nên lão sớm đã trốn biệt trong Bắc Minh Cung không dám lộ diện.

Trốn mãi, cư nhiên lão lại nhận được thiên cơ chỉ dẫn, lập tức sáng tạo ra Yêu văn, nhận được vô số Thiên Đạo công đức!!

Cùng lúc đó, vì Yêu văn ra đời, khí vận Yêu tộc lại tăng thêm một bậc.

Đế Tuấn biết đây là sự lựa chọn của mình, để Đạo Tổ trợ giúp mình.

Thống nhất Hồng Hoang xem ra không còn là giấc mơ nữa.

Tại ranh giới Huyết Hải.

“Các người đến đây làm gì?” Minh Hà giận dữ nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

“Minh Hà đạo hữu, chúng tôi đến tìm Huyền đạo hữu.

Nay Huyền đạo hữu tọa trấn Huyết Hải, chúng tôi chỉ có thể tới đây thôi.” Tiếp Dẫn cười xòa.

Tuy bảo là không đánh người đang cười, nhưng Minh Hà thực sự rất muốn tẩn hai lão này một trận.

“Minh Hà đạo hữu, cứ để họ vào đi!” Giọng Lâm Huyền truyền ra.

Minh Hà không ngăn cản nữa.

Hai người Tiếp Dẫn vội vã chạy đến gặp Lâm Huyền.

“Huyền đạo hữu, chúng tôi tới đây chỉ để liễu kết nhân quả.” Chuẩn Đề cười nịnh: “Năm đó người đánh cướp hai anh em tôi chính là Huyền đạo hữu đúng không?” “Là chúng ta thì đã sao?” Đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía sau Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, suýt chút nữa dọa hai lão đứng tim.

Mẹ kiếp!

Cái tên này sao lại tới đây?

“Tam đệ, ta tới rồi!

Hai lão này mà dám bắt nạt đệ, ta đập chết luôn!” Thái Nhất trên đầu lơ lửng Hỗn Độn Chung, tay cầm Kim Ô Phần Thần Côn, khí thế hung hãn.

Khí thế của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức xẹp xuống hẳn một nửa.

Chương 142

Cái tên này vốn chẳng nói lý, họ đùa không nổi.

Nếu là trường hợp khác họ đã chạy mất dép rồi, nhưng vì tương lai của phương Tây, cả hai đành phải mặt dày ở lại.

“Hai vị đạo hữu, năm đó đúng là ta đã ra tay cướp của hai người, nhưng chẳng phải do hai người thèm muốn bảo bối của ta trước sao?

Hơn nữa nếu chúng ta không đánh ngất hai người, biết đâu hai người đã cùng tịch diệt với địa mạch phương Tây rồi!” Lâm Huyền cười đáp.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sững người.

Hình như đúng là thế thật!

Hai lão qua đây thực ra không có việc gì khác ngoài việc muốn đổi lấy phương pháp chấn hưng phương Tây, mà cái đó phải tìm đúng người mới đổi được chứ không có trên bảng quy đổi của Thương Minh!

Cuối cùng họ nghĩ ra chiêu tới tìm Lâm Huyền 'đòi nợ'!

Kết quả giờ nghe xong thấy như mình mới là người mắc nợ ấy?

Chuyện này là sao...

“Ý định của hai người tôi biết, Minh chủ đúng là có giao thứ đó cho tôi.

Oan gia nên giải không nên kết, ân oán giữa tôi và hai vị đạo hữu coi như xong nhé?” Trong tay Lâm Huyền xuất hiện một miếng ngọc giản.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mừng rỡ.

Định vươn tay lấy thì Lâm Huyền bồi thêm một câu: "Tích phân!" Hai lão mới miễn cưỡng chuyển qua một triệu tích phân.

Khoảnh khắc một triệu tích phân bay đi, tim của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn như vỡ vụn.

Đây là toàn bộ vốn liếng họ tích cóp bao nhiêu năm trời đấy!

Cuối cùng cầm ngọc giản, họ lập tức kiểm tra ngay.

Không phải họ vội vàng gì, mà là sợ ngọc giản này không đáng giá một triệu tích phân thì họ sẽ đòi trả hàng ngay.

Nhưng sau khi xem xong, cả hai run rẩy vì xúc động.

"Tốt quá!

Đây đúng là diệu kế!

Phương Tây chúng ta muốn không chấn hưng cũng khó.

Trong này cư nhiên còn có cả pháp môn thành Thánh, một triệu tích phân, không lỗ, không lỗ chút nào!" Hai lão cất ngọc giản, hành lễ với Lâm Huyền rồi biến mất với tốc độ bàn thờ.

"Tam đệ, ta tìm đệ khổ sở quá!

Đệ cư nhiên giấu ta, định không nhận người nhị ca này nữa hả?" Thái Nhất hét lớn.

Nói thật, Lâm Huyền có chút sợ Thái Nhất.

Nếu Thái Nhất có chút tâm cơ, có chút tính toán hay mưu đồ gì với hắn, hắn nhất định sẽ tránh xa ngay.

Nhưng tấm lòng xích tử của Thái Nhất thực sự khiến hắn khó lòng chống đỡ.

Tuy nhiên cũng chẳng phải chuyện gì to tát, với thực lực bây giờ hắn chẳng việc gì phải sợ một Đế Tuấn.

“Lão gia, trên người hắn có thủ đoạn do Đế Tuấn bố trí!” Chân Chân đột nhiên lên tiếng.

Lâm Huyền giật mình.

Chẳng lẽ bao nhiêu năm trôi qua Thái Nhất cũng thay đổi rồi?

“Nhị ca, không phải đệ không muốn nhận huynh, mà vì đệ thụ huấn từ Huyền Vũ lão tổ, bắt buộc phải tĩnh tâm tu hành.” Lâm Huyền cười khổ.

“Ta hiểu!

Ta hiểu mà!

Không sao, Tam đệ, ta không trách đệ!” Thái Nhất bước tới vỗ vai Lâm Huyền cười lớn.

“Tam đệ, những năm qua ta ở Hồng Hoang cũng uống không ít rượu, ăn không ít thịt nướng và lẩu, so với đệ thì kém xa quá!

Hôm nay đệ kiểu gì cũng phải mời ta một bữa!” “Được!” Lâm Huyền biết Thái Nhất không đổi, e là do thủ đoạn riêng của Đế Tuấn.

Đó đúng là phong cách của lão.

“Tay nghề của Huyền đạo hữu ta chưa được nếm qua, có phiền nếu tính thêm cả ta không?” Minh Hà cười hỏi.

“Mượn địa bàn của đạo hữu, đạo hữu đương nhiên phải có phần rồi.” Lâm Huyền cười ha hả, chuẩn bị bày biện đồ đạc.

Điều này khiến hắn nhớ lại thời lượng kiếp Long Hán, khi đó hắn sống nay chết mai, nếu không có hệ thống chắc sớm đã vong mạng ở Hồng Hoang.

Nghĩ đến đây không khỏi bùi ngùi!

Đúng lúc đó lại có tiếng nói truyền tới: “Mấy vị đạo hữu, làm

phiền rồi, ta cũng muốn nếm thử tay nghề của Huyền đạo hữu.” Nữ Oa và Phục Hy giáng lâm!

Phục Hy tới nơi, tuy vẫn luôn đứng cạnh Nữ Oa nhưng ánh mắt cứ như những lưỡi dao lướt trên người Lâm Huyền, khiến hắn chẳng dám nhìn thẳng.

“Hai vị đạo hữu đã tới thì mời ngồi!” Minh Hà chào đón.

Lâm Huyền bắt đầu sắm vai đầu bếp, bày biện đồ nướng và lẩu, lại lôi ra số rượu mình trân tàng bấy lâu.

Đúng lúc đó, trong Thiên Đình, Đế Tuấn đột nhiên phát giác thủ đoạn của mình hình như đã bị phá vỡ.

Lão đã mất liên lạc tạm thời với Thái Nhất.

“Là Nữ Oa hay Huyền Đạo Nhân?” Đế Tuấn nhíu mày.

Nữ Oa là Thánh nhân, có thủ đoạn như vậy không lạ, nhưng nếu là Huyền Đạo Nhân thì chiêu này hơi bị cao tay đấy.

Ngay cả thần thông huyết mạch cũng có thể cắt đứt.

“Tay nghề của Tam đệ... quả nhiên vẫn là nhất Hồng Hoang.

Ngon quá... ngon quá...” Thái Nhất ăn đến là vui vẻ.

Trong khi những người còn lại dù thấy ngon nhưng mỗi người đều có tâm tư riêng.

“Đạo hữu, Minh chủ của Thương Minh rốt cuộc có tính toán gì?” Nữ Oa không nhịn được lên tiếng.

“Dù mưu đồ của Đạo Tổ đối với Hồng Hoang rất tệ hại, nhưng sự thật là Hồng Hoang không thể thiếu Đạo Tổ.” Giờ đây Nữ Oa đã không còn một chút hảo cảm nào với Hồng Quân.

“Nói thực với bà, Minh chủ có tính toán gì tôi cũng không rõ lắm.

Nhưng tôi có thể khẳng định Minh chủ không có ác ý với Hồng Hoang.” Lâm Huyền lên tiếng.

“Sao cậu biết Thương Minh Chi Chủ không có ác ý?

Hồng Quân không tốt, nhưng chắc gì Thương Minh Chi Chủ đã là người tốt?

Quỷ Tiên Giới xâm lược cũng chẳng thấy Thương Minh Chi Chủ hiện thân bảo vệ Hồng Hoang!” Phục Hy lạnh lùng nói.

Tuy có chút thù riêng trong đó nhưng lời Phục Hy nói không sai chút nào.

Nhưng lúc này Lâm Huyền lại đột nhiên bật cười.

Phục Hy và Nữ Oa không hiểu vì sao hắn cười, chuyện này có gì đáng cười đâu?

“Tôi muốn hỏi mấy vị đạo hữu, các vị đã gặp Minh chủ được mấy lần?

Ngay cả Minh Hà đạo hữu đây là Trưởng lão Thương Minh cũng chẳng được gặp Minh chủ mấy lần đâu!!” Lâm Huyền hỏi.

Ngoại trừ Thái Nhất vẫn đang mải miết ăn, những người còn lại đều sững sờ.

Phục Hy nghĩ lại, Minh chủ Thương Minh thực sự rất ít khi lộ diện, hình như lão mới gặp một lần.

Nữ Oa cũng chỉ mới gặp hai lần.

Hơn nữa đều xuất hiện trong áo choàng đen, không nhìn rõ mặt mũi, chỉ biết là vô cùng thần bí và mạnh mẽ.

“Các vị thấy hàng hóa của Thương Minh có nhiều không?

Các vị có nghĩ những thứ đó đều thuộc về Hồng Hoang không?”

Lâm Huyền lại hỏi.

Sau câu hỏi đó là một sự im lặng.

Hồng Mông Tử Khí, Tiên thiên chí bảo, thậm chí cả Tiên thiên linh bảo và đủ loại vật phẩm quý hiếm, ở Hồng Hoang đều có định số.

Thế mà trong Thương Minh lại có rất nhiều.

Vấn đề này không phải chưa ai nghĩ tới, nhưng không ai biết nguyên nhân.

"Quỷ Tiên Giới xâm lược đã chứng minh không chỉ có một thế giới chính là Hồng Hoang.

Các vị không nghĩ rằng Thương Minh được sinh ra ngay tại Hồng Hoang đấy chứ!" Câu hỏi thứ ba của Lâm Huyền trực tiếp khiến Nữ Oa và Phục Hy ngớ người.

Chương 143

“Ở các thế giới chính khác cũng có Thương Minh?

Thương Minh Chi Chủ là người thế giới khác!?” Dù Nữ Oa dùng giọng nghi vấn nhưng bà đã biết câu trả lời.

“Thương Minh ở Hồng Hoang chẳng qua chỉ là một chi nhánh.

Cũng vì thấy Hồng Hoang có tiềm năng lớn nên Minh chủ mới phái một đạo phân thân tới thiết lập phân bộ.

Thương Minh đến Hồng Hoang, lập ra các bảng xếp hạng, dẫn nối Đại Đạo Bi, việc nào không phải là đại sự tạo phúc cho Hồng Hoang?

Đối với Thương Minh mà nói, Hồng Hoang nghèo nàn biết bao, Thương Minh thèm muốn cái gì ở đây chứ?” Lâm Huyền mỉm cười uống một ngụm rượu.

Lúc này Phục Hy cũng thấy hổ thẹn vì sự nghi ngờ của mình.

Một tỷ phú vạn ức gia sản liệu có tìm cách lừa tiền của một gã ăn mày không?

Thương Minh chính là vị tỷ phú đó, còn Hồng Hoang chính là gã ăn mày.

“Hơn nữa Thương Minh chỉ là một tổ chức giao dịch, không can thiệp vào vận hành của Hồng Hoang, Hồng Hoang tranh bá khi nào thấy Thương Minh tham gia chưa?” Lâm Huyền lại thở dài.

“Còn về việc vì sao Minh chủ không giúp Hồng Hoang, cái đó càng đơn giản.

Những cuộc đại chiến giới vực như thế này Thương Minh đã kinh qua không biết bao nhiêu lần, Minh chủ đã chứng kiến không biết bao

nhiêu giới vực suy vong, làm sao có thể ra tay vì chút chuyện nhỏ này?

Nếu Hồng Hoang không trụ vững nổi, Thương Minh tự nhiên sẽ rời đi, coi như là một lần đầu tư thất bại mà thôi!" Ngay khoảnh khắc này, trong thâm tâm Nữ Oa và những người khác, hình tượng của Thương Minh Chi Chủ tăng vọt, đạt đến mức khiến họ phải ngước nhìn.

Thương Minh Chi Chủ - một đại năng tuyệt đỉnh!

Minh Hà lại càng thấy vinh dự.

Trời ạ!

Cư nhiên mình lại được một tổ chức mạnh mẽ như vậy để mắt tới, đây là phúc phận của Minh Hà ta!

"Huyền đạo hữu, là ta đã sai." Phục Hy chân thành xin lỗi.

"Không sao, Hồng Hoang bài xích Thương Minh là chuyện bình thường." Lâm Huyền phất tay.

Phục Hy càng nghĩ càng thấy có gì đó sai sai.

Hôm nay lão tới đây là để giữ thể diện cho em gái, không muốn để Huyền Đạo Nhân sau này bắt nạt em mình, sao giờ lại thành lão phải xin lỗi hắn thế này?

Nhưng lão cũng không nói gì thêm, coi như sự kính trọng này là dành cho Thương Minh Chi Chủ.

Chuyện của Huyền Đạo Nhân lát nữa tính sau.

"Vậy Thương Minh nhìn nhận thế nào về Đạo Tổ?" Nữ Oa lại thử thăm dò.

"Suy nghĩ của Minh chủ tôi không hiểu thấu được, nhưng Minh chủ cũng từng tiết lộ rằng Hồng Hoang rất tốt, chỉ là có lão Hồng Quân nên rất đáng tiếc!

Về chuyện Hồng Quân, Minh chủ cũng sẽ không đích thân nhúng tay.

Từ sau lượng kiếp Long Hán, Hồng Quân chưa bao giờ ngừng những thủ đoạn nhỏ mọn.

Lão phát đi sáu đạo tử khí, ban cho sáu Thánh vị, thực chất trong các luồng tử khí đó lão đều đã động tay chân, những người thành Thánh sau này đều sẽ bị lão kiềm chế!" Lâm Huyền lại ném ra một quả bom tấn khiến bọn Nữ Oa kinh hãi tột độ.

Phục Hy biến sắc: "Tử khí bị động tay chân?

Vậy em gái tôi..." "Không sao, thủ đoạn trên tử khí của Nữ Oa đạo hữu đã được Minh chủ trừ bỏ.

Để Nữ Oa đạo hữu dùng công đức chứng đạo cũng là thâm ý của Minh chủ.

Tôi chỉ có thể tiết lộ bấy nhiêu thôi, thời cơ chưa tới không nên nói thêm." Nói đến đây, Lâm Huyền dừng lại hẳn.

Nói nhiều quá thì họ lấy đâu ra không gian mà tự suy diễn tiếp.

"Huyền đạo hữu, nếu cậu gặp Minh chủ, xin hãy gửi lời cảm ơn của ta.

Sau này có bất cứ việc gì cứ việc sai bảo!" Nữ Oa trịnh trọng nói.

Một nhóm người ăn uống linh đình, nhưng ai nấy đều có vẻ tâm sự nặng nề.

Trong đầu họ đều vang lên một câu: Hồng Quân không trừ, Hồng Hoang không yên!

Sau khi ăn xong, Nữ Oa và Phục Hy rời đi.

Phục Hy mang theo mấy vò rượu ngon Lâm Huyền tặng, lòng phơi phới.

Lần này bỏ qua, lần sau sẽ mắng cái thằng nhóc này một trận tơi bời sau!

Tiếp đó Lâm Huyền tặng Thái Nhất thật nhiều rượu và thịt nướng để mang về.

Những lời lão vừa nói lão chẳng sợ Thái Nhất kể lại cho Đế Tuấn.

Ngay cả thủ đoạn trên người Thái Nhất lão cũng không nhờ Chân Chân xóa đi.

Lâm Huyền thực ra cũng biết hiện tại Hồng Quân có lẽ đang nỗ lực thoát khỏi sự trói buộc của Bàn Cổ, nên mới thuận thế cúi đầu trước chúng sinh rồi biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Và quân cờ tốt nhất để Hồng Quân sử dụng lúc này chỉ có Yêu tộc!

Vu tộc thì không khả thi.

Đế Tuấn là kẻ dã tâm lớn, muốn quá nhiều và quá tự ngạo, tưởng cả Hồng Hoang này chỉ có mình lão là thông minh, cái gì tốt cũng muốn vơ hết về mình chắc?

Mơ hão.

Nói với Nữ Oa và Phục Hy nhiều như vậy là để giữ chân hai vị Yêu Hoàng này.

Còn Đế Tuấn thì cứ để lão tự chọn.

Thực ra Đế Tuấn sẽ chọn thế nào Lâm Huyền đã đoán được, chỉ là nể tình Thái Nhất nên mới nhắc nhở vài câu.

"Tam đệ, đệ ở Huyết Hải không đi đâu được, khi nào rảnh ta lại tới thăm đệ!" Thái Nhất chào tạm biệt Lâm Huyền, hóa thành một đạo cầu vồng biến mất.

"Chủ nhân, tôi phát hiện thủ đoạn trên người con chim lớn đó đã

bị xóa bỏ.” Chân Chân đột nhiên nói.

Lâm Huyền không để ý lắm, chẳng lẽ Đế Tuấn sợ bị Nữ Oa phát hiện nên tự xóa sao?

“Chủ nhân, là chính con chim đó tự xóa đấy.

Nó... hình như không ngốc lắm đâu...” Chân Chân lại nói.

Lâm Huyền im lặng, nhìn về hướng Thái Nhất đi hồi lâu không nói lời nào.

Hồng Quân đặt cược vào Yêu tộc, chiến tranh Vu - Yêu không biết ngày nào sẽ lại bùng lên.

Hắn không coi Quỷ Tiên Giới ra gì, chẳng lẽ Hồng Quân lại coi ra gì sao?

Hắn đã làm bao nhiêu việc, nhìn thì như khiến Hồng Quân tức nổ đom đóm mắt, nhưng thực chất chưa hề làm lão tổn thương đến tận xương tủy.

Một lực phá vạn pháp!

Cái 'lực' đó chính là thực lực!

Thánh nhân lục trọng, cộng thêm quyền hành Thiên Đạo, nếu ngày nào đó lão thực sự thoát ra được, e là hắn chỉ có nước cuốn gói khỏi Hồng Hoang thôi.

Hy vọng Bàn Cổ đại thần gánh team mạnh một chút, phong ấn lão lâu thêm chút nữa.

Sau đó Lâm Huyền nhìn về phương Bắc, không biết bên đó thế nào rồi.

“Cái con nhóc này, cháu nhắc lại lời vừa rồi xem, ta nghe chưa rõ!” Dưới đáy Bắc Hải, Bắc Hải Huyền Quy đã hóa thành một lão già râu trắng, hình dáng nhìn cũng gần giống nhân hình của lão Huyền Vũ.

Nhưng mặt mũi lão thì chẳng từ thiện như lão Huyền Vũ, trông có vẻ khá hung dữ, ngay cả giọng điệu lúc này cũng rất gắt!

"Lão tổ tông, Lâm Huyền nói rồi, chỉ cần Ngài chịu đến trấn thủ Bắc Cực thì ân oán trước đây sẽ xóa sạch." Huyền Lang cười nói.

"Oành oành!!" Lão Huyền Quy tức đến trợn mắt thổi râu, cả vùng Bắc Hải dậy sóng không yên, vô số thủy tộc bị vạ lây.

Côn Bằng đang ở Bắc Minh Cung cũng sợ hết hồn, lão rùa già này lại làm cái quái gì thế?

Từ khi lão xuất thế tới giờ chưa ngày nào yên ổn.

Côn Bằng lão trước đây là bá chủ số một Bắc Hải, từ khi Huyền Quy xuất thế lão tụt xuống hạng nhì.

Đến Đế Tuấn còn chẳng dám chọc lão rùa này, lão biết làm sao đây?

"Xóa sạch?

Cái thằng nhóc đó cuồng thế sao?

Thật sự quá kiêu ngạo rồi!

Cháu về bảo nó, không đời nào nhé!

Còn muốn bảo ta đi trấn thủ nơi cực Bắc, là định thả lão Huyền Vũ kia ra chứ gì!

Ta không đi!" Lão Huyền Quy không dám thực sự nổi giận với Huyền Lang.

Vụ trận pháp lần trước là một chuyện, quan trọng hơn là lão sợ La Hầu, và càng sợ Lâm Huyền hơn.

Chương 144

Việc Lâm Huyền một mình chống lại tám tôn Cận Thánh lão đều đã thấy tận mắt.

“Lão tổ tông, Ngài bớt giận đi, Ngài với Lâm Huyền cũng chỉ có chút mâu thuẫn nhỏ thôi mà.

Ngài nghĩ xem, người thích hợp trấn thủ nơi cực Bắc tuy không nhiều nhưng cũng không phải là không có.

Quy tộc chúng ta hiện tại cũng có tới hai tôn Chuẩn Thánh, Đại La cũng không thiếu, Ngài có biết vì sao lại chọn Ngài không?” Huyền Lang nói.

Bao nhiêu năm làm đại chưởng quỹ Thương Minh, Huyền Lang rất giỏi giao tiếp, nói lời dễ nghe.

Lại còn gọi lão Huyền Quy một tiếng 'lão tổ tông', khách khí vô cùng!

Lão Huyền Quy nghe cũng thấy sướng tai.

“Vì sao?

Thằng nhóc đó lại bày trò gì?” “Anh ấy nói, tuy nền tảng của lão tổ tông rất mạnh, lại có được truyền thừa Ma Thần, nhưng để thành Thánh vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Ở nơi cực Bắc có cơ duyên thành Thánh của Ngài!” Ánh mắt Bắc Hải Huyền Quy lập tức sáng lên.

Bây giờ lão chẳng mong gì hơn là thành Thánh.

Thành Thánh rồi thì đi đâu chẳng được?

Đến Hồng Quân hay lão sát thần La Hầu cũng chưa chắc làm gì

nổi lão.

Nhưng đúng như Huyền Lang nói, dù có đi theo con đường cũ thì cũng khó khăn lắm!

“Thằng nhóc đó không lừa ta chứ?” Lão Huyền Quy vẫn rất cảnh giác.

“Sao có thể chứ!

Nếu lão tổ tông thành Thánh thì cả Quy tộc đều được nhờ, lừa Ngài làm gì?

Chuyện này thật một trăm phần trăm!” “Ha ha ha!

Tốt!

Tốt lắm!

Ta đi ngay đây, ta đi ngay đây!” Lão Huyền Quy mừng rỡ quá mức, chẳng đợi Huyền Lang nói hết câu đã kéo cô nàng xông ra khỏi Bắc Hải.

Việc này lại dọa Côn Bằng một trận kinh hồn bạt vía, cứ ngỡ lão Huyền Quy định đánh chiếm Bắc Hải, lão cuống cuồng bỏ mặc cả Bắc Minh Cung mà chạy trốn với tốc độ nhanh nhất!

Chẳng mấy chốc đã tới nơi cực Bắc.

Huyền Lang lấy ra một vật, ngay lập tức bóng hình khổng lồ của Huyền Vũ hiện ra trước mặt.

Huyền Vũ nhanh chóng hóa thành một lão già hiền từ, nhìn thấy Huyền Lang mà không tin nổi vào mắt mình.

“Cháu...

Lang nhi?

Sao cháu lại tới đây?

Thực lực này của cháu...

Chuẩn Thánh?" Lão Huyền Vũ vừa kinh vừa hỉ.

"Lão tổ, cháu tới đón Ngài về!" Nhìn thấy lão Huyền Vũ, Huyền Lang nhớ lại những ngày tháng cũ khi Quy tộc suy tàn, vô số tộc nhân ngã xuống.

Viền mắt cô nàng đỏ hoe.

"Cái con bé này, nói bậy gì thế, ta bị Thiên Đạo cầm tù, sao thoát thân được!

Ta ở đây vẫn tốt mà, không sao, cháu đừng lo lắng quá.

Cháu đã là Chuẩn Thánh thì thằng nhóc đó chắc chắn còn mạnh hơn, cái thằng nhóc vô tâm đó sao không tới thăm lão phu?

Quỷ Tiên Giới xâm lược, Quy tộc ta thương vong thế nào?

Thằng nhóc đó chắc không phải bị thương nên không tới được chứ?

Con bé này, đừng khóc mà!

Cháu khóc làm lão tổ càng cuống thêm!" Lão Huyền Vũ lải nhải không thôi, lòng luôn lo lắng cho Quy tộc, cho Lâm Huyền.

Lão trấn thủ Bắc Cực nên cơ bản không biết chuyện gì xảy ra ở Hồng Hoang, chỉ thấy lúc Quỷ Tiên Giới xâm lược thì tứ cực xuất hiện phòng ngự.

Lão chỉ biết Quỷ Tiên Giới mở thêm lối đi ở Huyết Hải, ngoài ra mù tịt.

"Thằng nhóc đó là Huyền Đạo Nhân sao?

Cháu yên tâm, nó sống khỏe lắm!

Giờ uy phong lắm rồi!" Nghe có tiếng người lạ, lão Huyền Vũ

mới phản ứng lại, quay đầu nhìn sang.

Vừa thấy lão Huyền Quy, hai mắt Huyền Vũ trợn tròn.

"Cái lão già lẩm cẩm này sao lại chịu ló mặt ra đây rồi?" Lão Huyền Quy: ???

"Ông bảo ai lẩm cẩm hả?

Chẳng qua năm đó tôi không đồng ý lời thỉnh cầu của ông thôi mà, ông vẫn còn thù dai thế sao?

Xét về huyết mạch chúng ta cũng là anh em ruột, tôi là anh ông đấy, ông dám mắng tôi à?" Lão Huyền Quy xắn tay áo định lao vào đánh nhau.

Lão Huyền Vũ cũng chẳng vừa, xông tới định ăn thua đủ.

Năm xưa biết mình không thoát được, lão Huyền Vũ cũng đã từng tìm lão Huyền Quy.

Lão Huyền Quy tuy trốn rất kỹ nhưng lão Huyền Vũ có mối liên hệ mật thiết với lão, có thể nói là anh em cùng một bào thai.

Kết cục cuối cùng là lão Huyền Quy từ chối, khiến lão Huyền Vũ nổi giận mắng lão là kẻ máu lạnh vô tình.

"Hai vị lão tổ... thôi mà, đừng cãi nhau nữa!" Huyền Lang thực sự thấy nhức đầu.

Hai lão rùa lúc này mới kiềm chế lại một chút, nhưng vẫn nhìn nhau đầy vẻ không thuận mắt.

Sau đó Huyền Lang giải thích sơ qua mọi chuyện, lão Huyền Vũ nghe xong vừa kinh vừa hỉ.

"Cái thằng nhóc Lâm Huyền đó khá quá nhỉ!

Cư nhiên có bản lĩnh lớn như vậy, không hổ là người lão phu nhìn

trúng.

Nghĩa là cái lão già này sẽ thay ta trấn thủ cực Bắc, ta có thể đi rồi sao?" "Mau cút đi, tôi không phải vì thằng nhóc ranh đó mới tới đây đâu, tôi tới đây là để theo đuổi Thánh đạo." Lão Huyền Quy cao ngạo nói.

Lão Huyền Vũ cũng chẳng thèm để tâm nhiều, đi được là tốt rồi.

Ở cái nơi cực Bắc này tuy thanh tĩnh nhưng cũng cô tịch buồn chán vô cùng, lão muốn mau chóng về xem thế nào.

Huyền Lang nhanh chóng bố trí trận pháp hoán đổi, giúp lão Huyền Vũ tiêu trừ nghiệp lực.

"Lão già kia, con Bạch Hổ phương Tây hơi dữ đấy, ông cẩn thận... mà thôi, gặp phải ông thì con Bạch Hổ đó mới là đứa xui xẻo." Thấy lão Huyền Quy bước vào nơi cực Bắc, Huyền Vũ tốt bụng nhắc nhở một câu.

Chỉ là lão Huyền Quy không hề lĩnh tình, đầu cũng không ngoảnh lại mà tiến vào nơi lẽ ra phải do Huyền Vũ trấn thủ bên trong cực bắc Thiên Trụ.

Lúc này, toàn bộ Hồng Hoang đều khẽ rung chuyển.

Không ít đại năng có chút kinh dị, Quy tộc này chơi cũng thật đa dạng nha!

Thế mà còn có thể luân phiên phái người trấn thủ Thiên Trụ?

Hiện tại, Phượng tộc đang ẩn cư cũng nảy sinh chút tâm tư.

Bọn họ có phải hay không cũng có thể đem Chu Tước đại nhân hoán đổi ra ngoài?

Chu Tước tại thời kỳ Long Hán kiếp cũng là một tôn tồn tại cực kỳ cường đại.

Nếu như có thể để Chu Tước thoát khốn, với hình thế Hồng Hoang hiện nay, thành tựu Chuẩn Thánh là việc dễ như trở bàn tay.

Còn có Long tộc cũng có một chút ý tưởng như vậy.

Riêng Hổ tộc thì những cường giả trước kia đều sắp bị Kế Đô dẫn người đồ lục sạch sành sanh, ngược lại không có tâm tư này.

Hồng Quân đối với chuyện này chẳng quản chẳng hỏi, điều này khiến các đại năng Hồng Hoang đối với thái độ của ông ta có chút nghi ngờ.

Sau khi lão Huyền Vũ tiến vào cực bắc chi địa, đột nhiên mấy đạo thân ảnh xuất hiện.

Bạch Hổ, Chu Tước, Thanh Long lộ diện.

Bọn họ trấn thủ tứ cực, thực tế là ở bên trong một không gian, chỉ cần Hồng Hoang chịu phải xâm lấn, bọn họ sẽ lập tức đi chống đỡ tứ cực Thiên Trụ. "Ngươi là ai?

Cái lão đông tây Huyền Vũ đâu rồi?" Bạch Hổ kia lệ thanh kêu lên.

Chương 145

Lão Huyền Quy liếc hắn một cái, không nói gì.

Thói quen 'cẩu' rồi, ông đây đều thích đem khí tức của chính mình che giấu đi. "Đạo hữu, Hồng Hoang hiện nay phát sinh biến hóa gì?

Ta có thể hỏi thăm tin tức Phượng tộc không?" Chu Tước ngược lại rất có lễ mạo. "Phượng tộc?

Long Hán kiếp Phượng tộc nguyên khí đại thương, hiện tại đã ẩn cư, bất quá được Nữ Oa nương nương che chở, an nguy của Phượng tộc không cần lo lắng!" Lão Huyền Vũ nói. "Lão ô quy, ngươi dám không trả lời lời của ta?" Bạch Hổ trực tiếp đưa trảo vồ tới.

Bạch Hổ chủ sát phạt, trong tứ cực là kẻ hung tàn nhất, tính tình bạo táo.

Trước kia lúc lão Huyền Vũ ở đây, tên này cũng rất kiêu căng, nhưng lão Huyền Vũ đều không chấp nhặt với hắn.

Dù sao mọi người đều là tù phạm rồi, còn nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Chỉ là lão Huyền Quy hiện tại không phải là Huyền Vũ.

Lão Huyền Quy thực ra cũng có chút tính khí, hơn nữa nhiều năm qua ẩn cư, tính cách của ông đây cũng rất cổ quái, thậm chí có chút bạo táo.

Không biết có phải vì bị nghẹn quá lâu hay không.

Thấy Bạch Hổ vồ tới, lão Huyền Vũ một tay liền đem Bạch Hổ ấn trụ. "Hống!!" Bạch Hổ bạo nộ còn muốn giãy giụa. "Chát!" "Chát!"...

Lão Huyền Vũ vung tay tát vài cái, đem Bạch Hổ trực tiếp đánh

bẹp xuống đất.

Nhìn đến nỗi Chu Tước và Thanh Long mục trừng khẩu ngốc. "Tiểu tiểu Bạch Hổ, còn dám ở trước mặt ta kiêu ngạo?" Lão Huyền Quy xách Bạch Hổ lên rồi ném sang một bên.

Sau đó lại lẩm bẩm: "Cái tiểu tử kia hình như thật sự không có lừa mình, ở chỗ này, dường như quả thật có thể cảm thụ được bản nguyên dung hợp gia tốc!" Lão Huyền Vũ trong mắt lộ ra vẻ hỷ sắc, cũng chẳng thèm quan tâm đến con Bạch Hổ đang nằm liệt dưới đất kia, cười nói: "Hai người các ngươi đừng sợ, ta ấy à, vẫn rất hòa thiện!" Chu Tước: "..." Thanh Long: "..." Tại Thiên Đình. "Đại ca, đệ về rồi, đệ mang rượu về cho huynh đây!

Đặc biệt ngon nhé, là tự tay Tam đệ ủ đấy." Thái Nhất trở lại Thiên Đình, trực tiếp tìm đến Đế Tuấn.

Đế Tuấn mỉm cười nhận lấy rượu trên tay Thái Nhất. "Tam đệ cùng đệ nói những gì?" "Tam đệ cũng không nói gì nhiều, Tam đệ hình như nói cái thứ Tử khí kia có vấn đề, nếu lấy Tử khí thành thánh sẽ xảy ra chuyện!

Còn nói trong luồng Tử khí của Oa Hoàng cũng có vấn đề, nhưng đã được giải quyết rồi!" Thái Nhất ngẫm nghĩ rồi nói.

Đế Tuấn nghe xong, bình rượu trong tay khẽ run lên, sau đó liền bảo Thái Nhất đi nghỉ.

Còn chính ông ta ngồi trên chiếc ghế đại diện cho vị trí Thiên Đế, hồi lâu vẫn chưa thể hoàn hồn. "Trong Tử khí có vấn đề, là thật hay giả?" Trên thân Đế Tuấn có tử ý lan tỏa, sau đó tử ý kia lại thu liễm lại, ông ta trầm tư: "Dù là giả, ta cũng không còn đường lui rồi." Hồng Hoang thời gian trôi qua cực nhanh.

Chớp mắt mười vạn năm đã trôi qua.

Rất nhiều đại năng đã tiêu hóa xong những gì mình có được trước đó, tiến bộ vượt bậc.

Cảm ngộ Đạo Bia, vật phẩm cướp đoạt sau khi Quỷ Tiên Giới xâm lược, cùng với việc đổi chác tại Thương Minh.

Tam Thanh cùng các đại năng đỉnh tiêm đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trên núi Côn Luân. "Thông Thiên, đệ hãy quản lý cho tốt đám đồ đệ của đệ đi, Côn Luân ta vốn là động thiên phúc địa đỉnh tiêm, bị đám đồ đệ của đệ làm cho chướng khí mù mịt!" Nguyên Thủy tức giận nói. "Nhị ca, huynh có phải hay không có chút chuyện bé xé ra to rồi, đám đồ đệ của đệ tuy có chút náo loạn, nhưng cũng rất giữ đúng mực trong hành vi cử chỉ, tịnh không có làm ra chuyện gì quá phận." Thông Thiên không có trực tiếp cãi lại mà muốn cùng Nguyên Thủy giảng đạo lý. "Các đệ hôm nay đừng tranh cãi nữa, theo năm tháng trôi qua, cường giả trong Hồng Hoang ngày càng nhiều, Đạo Bia xuất hiện đã khai mở trí tuệ cho nhiều sinh linh hơn, tăng cường thực lực cùng nội hàm cho chúng." Lão Tử thở dài nói. "Từ mười vạn năm trước sau khi Lão sư không còn xuất thế, danh tiếng Huyền môn chúng ta cũng ngày càng suy yếu, như vậy không được, cho nên chúng ta hôm nay mới phải học theo pháp của Lão sư, bố đạo Hồng Hoang, xem có thể thu được mấy cái đồ đệ tư chất tốt một chút để tráng đại Huyền môn." "Chuyện này tự nhiên là phải làm, nhưng Thông Thiên không được phép thu nhận lũ mang lông đội sừng, sinh ra từ nơi ẩm ướt trứng nước kia nữa!" Nguyên Thủy hừ lạnh. "Nhị ca, vạn vật vạn linh đều có duyên pháp, đều có tạo hóa, huynh vì sao lại phân biệt đối xử?" Thông Thiên có chút nhịn không được nữa, phản vấn lại.

Lão Tử hiện tại đau đầu vô cùng.

Theo tu vi tăng trưởng, hai người đệ đệ đối với Đạo lý giải ngày

càng sâu, nhưng phân kỳ cũng ngày càng lớn.

Nguyên Thủy cảm thấy căn nguyên sinh linh là quan trọng nhất, Tam Thanh bọn họ chỉ nên thu nhận những kẻ căn nguyên siêu tuyệt làm đồ đệ.

Hiện tại Nguyên Thủy cũng mới chỉ thu nhận một mình Nam Cực Tiên Ông.

Mà Thông Thiên lại cảm thấy vạn vật chỉ cần có duyên đều có thể nhập môn hạ mình.

Thân truyền đệ tử của Thông Thiên hiện đã có Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu, Kim Quang Thánh Mẫu cùng rất nhiều ký danh đệ tử, tuyệt đại đa số đều là dị loại thành đạo. "Hai đệ, câm miệng!" Lão Tử nhịn không được quát lên một tiếng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên mới chịu yên tĩnh.

Lão Tử vẫn luôn dốc toàn lực điều tiết mâu thuẫn giữa hai người. "Huyền môn nhất mạch Côn Luân ta, hôm nay quảng khai sơn môn, giảng đạo tại Côn Luân, người hữu duyên đều có thể đến thính giảng!" Giọng nói của Lão Tử vang dội khắp Hồng Hoang.

Nhiều đại năng nghị luận xôn xao: "Tam Thanh này muốn làm gì?

Đạo Tổ đều không lộ diện, bọn họ muốn giúp Huyền môn tuyên truyền một chút sao?" "Từ sau chuyện mười vạn năm trước, Đạo Tổ không còn lộ diện, uy thế Huyền môn ngày càng yếu, Tam Thanh làm vậy cũng là tình hữu khả nguyên!" Các đại năng đối với việc Tam Thanh giảng đạo có lẽ cũng chỉ bàn luận cho vui.

Đương nhiên đại năng ở đây là những vị như Trấn Nguyên Tử, Phục Hy.

Bởi vì bọn họ dù có kém thì cũng chỉ kém Tam Thanh một chút mà thôi, nghe giảng đạo không có ích lợi gì lớn.

Nhưng đối với tuyệt đại đa số sinh linh Hồng Hoang, đây là chuyện tốt bằng trời!

Tam Thanh là đại năng đỉnh tiêm, hạng đại năng này giảng đạo đâu có dễ dàng gặp được!

Tuy nói Hồng Hoang rải rác Đạo Bia, nhưng đối với nhiều sinh linh, đại năng giảng đạo có thể khiến bọn họ lĩnh ngộ sâu sắc hơn.

Hơn nữa, nếu vận khí tốt được mấy vị đại lão đỉnh tiêm kia nhìn trúng, đó quả là phúc phận to lớn.

Dù xác suất thấp, nhưng nếu rơi xuống thân mình thì chính là trăm phần trăm!!

Ngay lúc này, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang đều hành động, dù là sinh linh ở khoảng cách xa xôi cũng sẽ nghĩ đủ mọi cách.

Ví như gần đây Thương Minh đã đưa ra hạng mục Vân Chu.

Hồng Hoang rất lớn, dù là Đại La Kim Tiên bay toàn tốc, nói không chừng cũng cần mấy vạn năm thậm chí mấy chục vạn năm mới có thể băng qua.

Nhưng hạng mục Vân Chu chính là quy hoạch giao thông của Thương Minh.

Thương Minh thiết lập nhiều lộ tuyến, sắp xếp hàng chục kiện Tiên Thiên Linh Bảo có khả năng xuyên thấu không gian làm công cụ vận chuyển, từ đó hoàn thành việc vận chuyển đường dài.

Hơn nữa giá cả vô cùng công đạo.

Dù là đi từ Nam Cực đến Bắc Cực của Hồng Hoang cũng chỉ cần một trăm tích phân.

Khoảng cách càng gần, giá càng thấp. "Hôm nay Thương Minh khai tịch chuyên tuyến Côn Luân, mười tích phân một người, mười

tích phân một người, hạn định chở một vạn sinh linh, tốc độ, tốc độ, đủ người là đi!" Tại một điểm giao thông của Thương Minh, một con Đại Hoa Báo cất giọng hét lớn.

Chẳng mấy chốc, vô số sinh linh ùa tới. "Ta muốn một chỗ!" "Cho ta một chỗ nữa!" "Ta muốn ba chỗ!" "Đừng giành, đều đừng giành, Tam Thanh Côn Luân giảng đạo là vào trăm năm sau, chúng ta sẽ sớm xin tổng bộ điều động thêm Vân Chu tới, chú ý trật tự, xếp hàng ngăn nắp, kẻ nào không xếp hàng sẽ bị Thương Minh liệt vào danh sách đen!" Đại Hoa Báo thấy đám đông hỗn loạn liền hét lớn.

Lời vừa dứt, tất cả sinh linh đều ngoan ngoãn xếp hàng.

Ngay cả Đại La cũng không dám làm loạn.

Hiện tại địa vị của Thương Minh tại Hồng Hoang thật sự là không còn gì để nói.

Bản thân không có chút tích phân Thương Minh nào thì cũng chẳng dám vác mặt ra ngoài.

Hơn nữa không sinh linh nào, dù là đại năng Chuẩn Thánh, dám đắc tội Thương Minh, cái giá đó ai cũng không chịu nổi.

Lúc này, giữa dòng sinh linh đang xếp hàng đủ loại, có một thanh niên thân quấn thú bì, giữa lông mày có một điểm ấn ký hình ngọn lửa, ánh mắt tràn đầy vẻ kỳ vọng.

Mà sau lưng hắn, vòng vàng công đức cũng khá hiển nhãn. "Đạo hữu, ngươi thuộc tộc nào?

Trong Hồng Hoang dường như không thấy có chủng tộc của ngươi nha!" Một con lợn rừng phía sau hắn hỏi. "Ta là Người, là Nhân tộc!" Thanh niên cười đáp. "Nhân tộc?

Đó chẳng phải chủng tộc do Nữ Oa nương nương tạo ra sao?

Nhưng nghe nói tộc đó đặc biệt yếu ớt, kẻ mạnh nhất trong tộc cũng chỉ là ba vị Kim Tiên có được công đức chi lực.

Chương 146

Chắc không phải một trong số đó là ngươi đấy chứ!" Con lợn rừng nhìn vòng vàng công đức sau lưng thanh niên nói. "Chính là ta, ta tên Toại Nhân Thị, là một trong những thủ lĩnh của Nhân tộc.

Nhân tộc tuy còn rất yếu ớt, nhưng rất nhanh sẽ trở thành một trong những cường tộc." Lúc Toại Nhân Thị nói chuyện, ánh mắt đặc biệt sáng rỡ.

Nhưng con lợn rừng kia căn bản không để tâm.

Nữ Oa nương nương tạo nhân đến nay đã mấy chục vạn năm.

Trước đó còn có nhiều đại năng quan tâm đến sự phát triển của Nhân tộc, dù sao Nữ Oa tạo nhân mới thành Thánh nhân, hơn nữa còn dẫn động lượng lớn công đức như vậy, ai nấy đều mặc nhiên cho rằng Nhân tộc rất mạnh.

Kết quả bọn họ thất vọng rồi.

Nhân tộc rất yếu, so với A Tu La tộc do Minh Hà sáng tạo thì yếu hơn không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa Nhân tộc trưởng thành cực kỳ chậm chạp, bấy nhiêu năm trôi qua mà một Đại La cũng không có.

Trong Hồng Hoang căn bản là không đáng kể, chẳng chút bắt mắt.

Dần dà, các đại năng cũng chẳng còn quan tâm.

Chỉ là nể mặt Nữ Oa nương nương cùng Huyền Đạo nhân nên không ai dám động vào Thủ Dương Sơn của Nhân tộc, càng không ai dám tơ hào đến tòa siêu phẩm Đạo Bia kia.

Đến lượt Toại Nhân Thị lên Vân Chu, hắn chuyển mười tích phân

vào tài khoản của Đại Hoa Báo, ngoảnh đầu nhìn lại một cái, ánh mắt đầy vẻ kiên định.

Mà Đại Hoa Báo sau khi thấy Toại Nhân Thị bước vào thì lẩm bẩm: "Lại là một kẻ nghèo kiết xác, bọn họ vì sao cứ dám đánh cược rằng mình có thể thu hoạch lớn ở núi Côn Luân nhỉ?

Thực lực thấp kém như vậy, từ lời giảng của đại năng có thể cảm ngộ ra cái gì?" Hắn vừa rồi nhìn thấy rõ ràng, trong tài khoản Thương Minh của Toại Nhân Thị cũng chỉ có đúng mười tích phân, chuyển xong thì ngay cả lộ phí quay về cũng không còn.

Từ đây đến Côn Luân khoảng cách không hề gần, nếu một Kim Tiên tự mình đi đường, e rằng nửa đường đã mất mạng, nguy hiểm vô cùng.

Mười tích phân đối với một số người chỉ là con số nhỏ, nhưng với một số sinh linh lại là một khoản tiền khổng lồ.

Ví như mười tích phân trong tay Toại Nhân Thị là do toàn bộ Nhân tộc gom góp lại.

Toại Nhân Thị không muốn phụ sự kỳ vọng của tất cả tộc nhân.

Tuy nói hiện nay Nhân tộc vẫn được dư uy của Nữ Oa cùng Lâm Huyền che chở, nhưng Nhân tộc cũng đã bắt đầu trưởng thành trong quá trình tiếp xúc với thế giới rộng lớn này.

Nhân tộc cũng gặp phải đủ loại nguy hiểm, thiên tai có, nhân họa có.

Mỗi thời mỗi khắc đều có tộc nhân tử vong vì đủ loại nguyên nhân.

Nhân tộc tuy do đại năng tạo ra nhưng vô cùng yếu ớt.

Bọn họ không oán trời trách đất, không đổ lỗi cho người khác, chỉ

luôn tìm cầu pháp môn để bản thân biến cường!

Đó là sự kiên cường khắc sâu vào xương tủy của Nhân tộc!

Toại Nhân Thị mang theo quyết tâm vì sự trỗi dậy của Nhân tộc, mang theo kỳ vọng của toàn nhân tộc, bước lên hành trình lần này, chỉ hứa thành công không cho phép thất bại.

Khi Toại Nhân Thị đang trên đường đến Côn Luân, tại Quy Đảo, tiểu la lỵ từng tiếp đãi bọn người Nữ Oa cũng đã lên đường. "Quy Linh, con và Thông Thiên kia có duyên thầy trò, con chuyến này đi Côn Luân sẽ bái nhập môn hạ Thông Thiên đạo nhân, nhớ kỹ phải tự chăm sóc mình cho tốt!" Huyền Lang dặn dò.

Ông đối với Quy Linh này cũng cực kỳ yêu thích, nếu không cũng sẽ không để nàng đi nghênh tiếp những vị khách quý giá kia. "Huyền Lang lão tổ, con biết rồi, con nhất định sẽ có tiền đồ!" Quy Linh nghiến răng, xoay người hóa thành độn quang rời đi.

Hiện nay thực lực của Quy Linh không hề yếu, đã là cảnh giới Thái Ất đỉnh phong, hơn nữa còn xếp hạng thứ hai trên bảng Thái Ất, dù là vượt cấp giết Đại La phổ thông cũng dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa Quy Đảo cách Côn Luân không quá xa, trên người nàng còn có ấn ký Thương Minh, sẽ không có kẻ nào không có mắt mà đến tìm phiền phức cho nàng. "Nhìn thấy tiểu Quy Linh này ta lại nhớ đến con lúc nhỏ, cổ linh tinh quái nhưng tính tình lại kiên cường, con có lẽ cũng thấy được những điểm này trên người tiểu Quy Linh nên mới ưu đãi nó như vậy đi!" Lão Huyền Vũ sau khi quay về liền định cư tại tổ địa Quy tộc.

Hơn nữa bằng vào nội hàm năm xưa, một hơi liền vọt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng chỉ cần thời gian mài dũa mà thôi.

Lão Huyền Vũ dù có phế thế nào thì cũng mang huyết mạch Ma Thần. "Lão phu đi tìm tiểu tử kia uống rượu đây!" Lão Huyền Vũ cười cười, xoay người rời đi.

Tại Ngũ Trang Quán. "Mấy đứa các con, đi theo ta tới Côn Luân một chuyến, các con cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên kia có duyên thầy trò, ta đưa các con qua đó!" Trấn Nguyên Tử phẩy tay, liền có mấy đạo thân ảnh xuất hiện.

Hai đạo nhân, ba thiếu nữ phong tư thướt tha.

Chính là Vân Trung Tử, Triệu Công Minh cùng Tam Tiêu. "Sư bá!" Năm người đồng loạt hành lễ với Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử vẫn luôn không quên người huynh đệ Hồng Vân của mình, tuy nói tích lũy tích phân chưa đủ để phục sinh Hồng Vân, nhưng cũng thông qua Thương Minh tìm được mấy hậu duệ này của Hồng Vân.

Hiện nay Tam Thanh khai sơn giảng đạo, Trấn Nguyên Tử chuẩn bị đem bọn họ tống sang đó.

Đám người Vân Trung Tử cũng đã sống ở Ngũ Trang Quán không ít năm, biết tính tình Trấn Nguyên Tử khá tùy hòa nên lên tiếng hỏi: "Sư bá, ai cũng bảo Tam Thanh núi Côn Luân lợi hại, bọn họ thật sự lợi hại như vậy sao?" Bích Tiêu bạo dạn nhất mở miệng hỏi. "Tam Thanh Côn Luân là đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang, nếu thật sự so sánh, sư bá của các con có lẽ còn kém một chút, nhưng cũng không kém bao nhiêu." Trấn Nguyên Tử cười nói, sau đó vung tay áo thu cả năm người vào, thân hình đằng không, bay về phía Côn Luân với tốc độ cực nhanh.

Tại Bàn Cổ Thần Điện. "Tam Thanh kia dù sao cũng do nguyên thần Phụ thần hóa ra, thế mà lại tự cam đọa lạc, cấu kết với Hồng Quân kia, còn muốn giảng đạo để mở rộng ảnh hưởng của Huyền

môn tại Hồng Hoang, hay là chúng ta cũng đi góp vui một chút?" Đế Giang nói một tràng dài như vậy, thực ra là muốn đi tìm việc để làm, tốt nhất là đánh một trận.

Hậu Thổ thấy đại ca mình có thể nói nhiều như vậy, lại còn có lý có cứ, không khỏi cảm thấy một trận vui mừng.

Chỉ số thông minh của đại ca nhà mình quả nhiên có sự thăng tiến rõ rệt. "Không sai, Tam Thanh kia tự xưng Bàn Cổ chính tông, vậy chúng ta tính là gì?

Cái danh hiệu Bàn Cổ chính tông này, Vu tộc ta vì sao không thể tranh?" Chúc Cửu Âm cũng lên tiếng.

Nhất thời các Tổ Vu đều phấn khởi hẳn lên.

Mười vạn năm qua đi, bọn họ đều chưa được đánh một trận cho ra hồn, thậm chí vô vị đến mức anh em tự PK lẫn nhau!

Bọn họ ngược lại còn hâm mộ đám tiểu bối trong tộc có thể truyền tống tới Quỷ Tiên Giới gây sự kiếm thêm thu nhập.

Còn bọn họ thì không dám loạn tiến vào, tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh nếu vào Quỷ Tiên Giới, chỉ cần gây ra chút động tĩnh, Thiên Đạo bên đó sẽ lập tức trấn sát. "Nếu đã như thế, chúng ta liền đi một chuyến!

Nếu Tam Thanh muốn gia tăng uy danh cho Huyền môn, vậy Vu tộc ta sẽ vì Phụ thần mà chính danh!" Hậu Thổ biết, nếu các anh chị của mình không được hoạt động tay chân thì sợ là sẽ gây ra loạn tử.

Hơn nữa, cái danh đầu Bàn Cổ chính tông là nhất định phải tranh.

Sau đó Thập nhị Tổ Vu đồng loạt lên đường tới Côn Luân.

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn cũng nghe được phong thanh, tuy không biết Vu tộc muốn làm gì, nhưng trận trượng lớn như vậy của

Vu tộc, Yêu tộc không thể không làm gì!

Đế Tuấn lập tức dẫn theo Thái Nhất lên đường tới Côn Luân.

Mà hai người phương Tây kia từ sau khi có được pháp môn từ Thương Minh, toàn bộ Tu Di Sơn đều là một cảnh tượng hưng thịnh.

Những năm này cái miệng của bọn họ chưa bao giờ khép lại được. "Một triệu tích phân này tiêu thật đáng giá nha!

Thật sự là quá đáng giá.

Cái pháp môn tuyên truyền nói trên đó quả thực là huyền diệu, một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền nghìn!

Căn bản không cần chúng ta tự mình động thủ, lại còn dạy chúng ta nhiều từ chuyên môn như vậy, cái gì mà cấp dưới, cái gì mà chỉ tiêu nghiệp tích!

Tốt!

Quá tốt rồi!" Trước kia bọn họ đều phải tự thân xuất thủ đi độ hóa cái gọi là người hữu duyên.

Nhưng hiệu quả rất kém, sinh linh Hồng Hoang nghe nói phải đi phương Tây thì mặt đều trắng bệch.

Phương Tây bần cùng, nổi danh khắp Hồng Hoang rồi, bọn họ mới không đi đâu!

Điều này dẫn đến việc bọn họ rất khó gom người về phương Tây, không chỉ vậy, những người lôi kéo được về còn phải dùng uy bức lợi dụ, tốn thời gian tốn sức lực.

Hiện tại thì khác rồi.

Bọn họ chỉ cần hứa hẹn, sau đó bỏ ra một chút lợi ích, lập tức có người thổi phồng phương Tây lên như hoa như ngọc, ai nấy đều tự nguyện tìm tới. "Sư huynh, huynh nghĩ thế nào về việc giảng đạo ở

núi Côn Luân?

Hay là chúng ta cũng giảng đạo?" Chuẩn Đề hỏi.

Tiếp Dẫn rơi vào trầm tư, một lát sau nói: "Đệ đi gọi Không Không lại đây!" "Sư huynh nói đúng, phương Tây chúng ta có Không Không sư điệt là nhiều ý tưởng nhất, những năm qua nghiệp tích của nó cũng là tốt nhất." Chuẩn Đề nói đến đây còn rất hâm mộ Tiếp Dẫn.

Cái gọi là Không Không kia, nguyên danh là Không Không đạo nhân, trong Hồng Hoang chẳng mấy ai biết đến, tu vi cũng chỉ tầm Thái Ất cảnh giới, căn nguyên không mạnh, vốn là một cây liễu thành tinh.

Thế nhưng hắn lại là người thể hiện xuất sắc nhất sau khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thực thi pháp môn.

Trong mười vạn năm, một nửa số người gia nhập Tu Di Sơn đều là do bản thân hắn hoặc cấp dưới của hắn lôi kéo vào.

Năng lực nghiệp vụ cực mạnh, lại nhiều ý tưởng độc đáo.

Chương 147

Tất cả công tác trấn an đều do hắn làm.

Hơn nữa những năm qua, những việc hắn sắp xếp không hề xảy ra sai sót nào.

Tiếp Dẫn vui mừng trực tiếp thu hắn làm đồ đệ, chân tâm truyền thụ bản sự, càng đối với hắn vô cùng hào phóng, đủ loại vật phẩm trân quý, Linh bảo đều tùy ý ban thưởng.

Có thể nói tại Tu Di Sơn, hắn dưới hai người mà trên vạn vạn người.

Sau khi Tiếp Dẫn đem chuyện nói cho Không Không, Không Không lập tức cười nói: "Sư phó và Sư thúc, hai người đều nghĩ sai rồi.

Hai người tuy là đại năng Hồng Hoang, nhưng danh tiếng có bì được với Tam Thanh không?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức lắc đầu, bọn họ biết tự lượng sức mình, không bằng chính là không bằng. "Tu Di Sơn chúng ta quả thực cũng không tệ, nhưng có danh khí lớn bằng, vị trí tốt bằng núi Côn Luân không?" Không Không lại hỏi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại lắc đầu.

Tu Di Sơn là ngọn núi đệ nhất phương Tây, nhưng Côn Luân Sơn ở phương Đông cũng là nhất nhì.

Hơn nữa Côn Luân nằm ở vị trí khá trung tâm của Hồng Hoang, là nơi đạo pháp hưng thịnh, xung quanh còn có rất nhiều đạo trường của các đại năng khác nha!

Tu Di Sơn ấy à... không bì được. "Cho nên đó, hai người nghĩ xem nếu mình giảng đạo thì sẽ có bao nhiêu sinh linh đến nghe?" Không

Không phản vấn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm thấy nói rất đúng, dùng từ ngữ trong cái pháp môn kia mà nói thì chính là không có bất kỳ năng lực cạnh tranh cốt lõi nào. "Vậy chúng ta phải làm sao?

Chúng ta nên làm gì?" Tiếp Dẫn hỏi.

Hư tâm!

Đây lại là một mỹ đức của hai thánh phương Tây.

Sẽ không vì Không Không thực lực thấp, bối phận thấp mà có bất kỳ sự khinh thị nào. "Thực ra nhờ Đạo Bia giáng xuống, tài nguyên ở phương Tây thực ra cũng đã sung túc, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng không thiếu, những sinh linh kia sở dĩ không đến thực ra là do danh tiếng chưa đủ." Không Không nói. "Chúng ta hiện tại cần làm không phải là giảng đạo hay cấp lợi ích để tụ tập nhân khí, mà là phải đánh bóng danh tiếng.

Trước kia Sư tôn và Sư thúc vì sự chấn hưng của phương Tây mà danh tiếng không được tốt lắm, thực ra đây là điểm chí mạng, nhiều người đều cảm thấy gia nhập phương Tây là nỗi sỉ nhục của bọn họ, điều này đối với chúng ta mà nói là cực kỳ nguy hiểm!" Nghe lời Không Không, dù là Chuẩn Đề hay Tiếp Dẫn đều vô cùng nhận đồng.

Trước đây bọn họ không mấy chú ý, vì phục hưng phương Tây mà làm đủ mọi thủ đoạn, ảnh hưởng quả thực rất ác liệt rồi. "Vậy giờ chúng ta phải làm sao?" Chuẩn Đề vội vàng hỏi. "Việc chúng ta cần làm bây giờ là cứu vãn danh tiếng của phương Tây.

Tam Thanh Côn Luân giảng đạo, chúng ta nhất định phải đi, không những đi mà còn phải tạo ra một chút ảnh hưởng, một ảnh hưởng tốt đối với Hồng Hoang, để mọi người đều biết rằng người phương Tây chúng ta tâm tồn thiện niệm.

Mục đích của chúng ta cũng không cần quá lộ liễu, quá lộ liễu sẽ thành ra diễn kịch, rơi vào hạ đẳng." Không Không tiếp tục nói. "Tốt!

Sư điệt nói thật sự là quá tốt, quá tốt rồi!!!" Chuẩn Đề nhịn không được đại khiếu, hận không thể vỗ tay khen ngợi Không Không.

Tiếp Dẫn cũng là một mặt hỷ duyệt, cái đồ đệ này thu thật quá xứng đáng. "Tốt!

Không Không, việc này con đã lập đại công, lần này con cùng chúng ta đi Côn Luân!

Tuyển chọn ai, cần thứ gì, con cứ nói với chúng ta, chúng ta sẽ dốc toàn lực thỏa mãn yêu cầu của con!" Tiếp Dẫn quá đỗi hài lòng với Không Không, còn việc để mọi người thay đổi quan niệm về phương Tây quả thực đã gãi đúng chỗ ngứa của Tiếp Dẫn. "Sư điệt, Sư huynh chắc đã dạy Trượng Lục Kim Thân cho con rồi, ta đây làm Sư thúc cũng không có bản lĩnh gì lớn, chỉ nghiên cứu ra một môn thần thông tên là Chưởng Trung Thế Giới, cũng giao cho con luôn!" Chuẩn Đề cười đem một điểm linh quang đánh vào lông mày Không Không. "Đa tạ Chuẩn Đề sư thúc!" Không Không hành lễ.

Trong lòng cũng vui mừng khôn xiết.

Cái tên Không Không này không phải ai khác, chính là Huyền Tùng có mặt ở khắp nơi.

Cái Tu Di Sơn to lớn này ít nhất cũng có một trăm phân thân của hắn, đảm nhiệm các chức vụ khác nhau, có thể nói là hiểu Tu Di Sơn như lòng bàn tay.

Mà hiện tại, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hận không thể cung phụng phân thân Không Không của Huyền Tùng lên tận trời.

Còn về việc vì sao hắn làm vậy, chủ yếu vẫn là mệnh lệnh của Lâm Huyền.

Sư tôn hình như có mưu đồ lớn.

Hình như là nói Thiên định Lục Thánh nếu hợp lực có thể tước đoạt quyền hành của Hồng Quân.

Thực ra Huyền Tùng còn định cài cắm người vào Côn Luân nữa, nhưng cuối cùng Lâm Huyền bảo hắn đừng làm vậy.

Tam Thanh thu đồ không có dễ dãi như Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, cũng không phải loại người sẽ nghe lời đồ đệ.

Quan trọng nhất là Tam Thanh nằm ở trung tâm vòng xoáy, bị chú ý rất nhiều, lại còn ở ngay dưới mí mắt của Hồng Quân, không thể mạo hiểm.

Rất nhanh, phía Tu Di Sơn đã chuẩn bị xong xuôi, tiến về Côn Luân.

Quỷ Tiên Giới! "Mười vạn năm rồi, con đường thánh thứ ba kia vẫn chưa hiển hóa ra, ngược lại thương vong của Quỷ Tiên Giới ta đã rất thảm trọng rồi." Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ Quỷ Thánh ngồi bên một chiếc bàn vuông, hai người đang uống trà.

Mang Sơn Quỷ Thánh tuy miệng nói Quỷ Tiên Giới tử thương thảm trọng, nhưng tịnh không có dao động gì lớn.

Quỷ Tiên Giới tàn khốc.

Hai tôn Quỷ Thánh chưa bao giờ quan tâm đến tổn thất và thương vong dưới cấp Thánh nhân.

Nếu có thể xuất hiện vị Thánh nhân thứ ba, đó mới là điều quan trọng nhất đối với Quỷ Tiên Giới. "Bát Phương Quỷ Đế đã chết một nửa, có người chết thì sẽ có người thế chỗ, không ảnh hưởng đến sự vận hành của Quỷ Tiên Giới.

Ngược lại mấy lão già kia, ngay cả thánh đạo thứ ba còn chưa

trưởng thành mà bọn họ đã tranh giành đến mức ngươi chết ta sống." Bàn Hổ Quỷ Thánh cười khẽ. "Lão Trùng Tử cùng Khô Cốt kia cũng có tình giao hảo vô số năm, cuối cùng chẳng phải nói ra tay là ra tay sao.

Thánh lộ chi tranh quá tàn khốc, ta và ngươi năm đó chẳng phải cũng giết ra như vậy sao?" "Phải!

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, không thành Thánh, ai có thể được chúng ta xưng là đạo hữu?

Trong Hồng Hoang có con cự quy kia cản đường, nếu không xuất hiện vị Thánh thứ ba, chúng ta không thể nào có thắng toán." Mang Sơn Quỷ Thánh thở dài một hơi.

Hồng Hoang chính là cơ duyên của bọn họ, nhất định không thể buông tha.

Quỷ Tiên Giới bọn họ vốn dĩ cô độc, hay nói cách khác là các giới vực chủ khác cảm thấy Quỷ Tiên Giới hôi hám lại yếu nhược nên không thèm chơi cùng.

Điều này cũng đúng ý của hai tôn Thánh nhân Quỷ Tiên Giới, như vậy sẽ không ai phát hiện ra Hồng Hoang.

Đợi bọn họ chiếm lĩnh xong, Hồng Hoang sẽ thuộc về Quỷ Tiên Giới của bọn họ. "Căn cứ theo thám tử ẩn nấp tại Hồng Hoang báo về, Hồng Hoang gần mười vạn năm nay đều không phát sinh đại sự gì, chỉ là gần đây hình như có Tam Thanh giảng đạo.

Ba tên Chuẩn Thánh đỉnh phong giảng đạo thì chẳng có gì đáng xem, nhưng cũng có thể nhân đó mà tìm hiểu tình hình Hồng Hoang." Bàn Hổ Quỷ Thánh nói.

Hồng Hoang có thủ đoạn vào Quỷ Tiên Giới, thì Quỷ Tiên Giới cũng có thủ đoạn vào Hồng Hoang.

Cuộc trò chuyện của hai tôn Quỷ Thánh cũng dừng lại ở đó.

Lúc này tại Côn Luân.

Vì thời gian giảng đạo đã rất cận kề nên Tam Thanh đoan tọa trong đạo cung Côn Luân, đều là đệ tử Thông Thiên cùng Nam Cực đang bận rộn lo toan mấy việc tạp vụ. "Sư tôn, đồ nhi có việc bẩm báo!" Đa Bảo đi vào nói. "Chuyện gì?" Thông Thiên mở miệng. "Sinh linh đến thính đạo hình như... hình như có hơi đông..." Đa Bảo ngập ngừng. "Một chút chuyện nhỏ ngươi cũng phải báo cáo, làm tổn hại nhan diện Huyền môn ta, Thông Thiên, hãy quản đệ tử của đệ cho tốt!" Nguyên Thủy vốn đã không vừa mắt đám người Đa Bảo. "Đa Bảo, ngươi nói xem đông là đông bao nhiêu?" Lão Tử biết Đa Bảo tuy là dị loại thành đạo nhưng cũng khá hiểu chừng mực.

Có lẽ cái sự 'đông' này... quả thực có chút phản thường? "Hiện tại cách thời điểm Sư tôn cùng hai vị Sư bá giảng đạo chỉ còn ba mươi năm, nhưng bây giờ ngoài núi Côn Luân, sinh linh cấp bậc Kim Tiên đã có hơn năm triệu rồi." Đa Bảo thành thật đáp. "Sao lại nhiều như vậy?" Thông Thiên có chút kinh ngạc.

Sinh linh Hồng Hoang đông đảo, dùng từ vô cùng vô tận để hình dung cũng không ngoa.

Sinh linh quanh núi Côn Luân cũng rất nhiều, trong vòng trăm năm có thể kéo đến e là có hàng trăm tỷ, hàng nghìn tỷ.

Nhưng Tam Thanh giảng đạo từ sớm đã đặt ra ngưỡng cửa: phi Kim Tiên không thể vào.

Chương 148

Theo suy đoán của Tam Thanh, có thể đến hơn một triệu Kim Tiên là đã vượt quá dự kiến rồi, dù sao Hồng Hoang thực sự quá rộng lớn. "Con nghe nói vì Côn Luân giảng đạo nên Thương Minh đã mở chuyên tuyến Côn Luân ở khắp nơi, bọn họ dùng Vân Chu vận chuyển những sinh linh muốn đến nghe đạo, những sinh linh đó cũng đều tình nguyện bỏ ra lộ phí vì buổi giảng đạo ở Côn Luân." Đa Bảo đem những gì biết được nói hết ra.

Thông Thiên lập tức cười nói: "Đại ca, Nhị ca, đây là chuyện tốt nha!

Chúng ta giảng đạo không phải là để mở rộng ảnh hưởng của Huyền môn tại Hồng Hoang sao?

Hiện tại có nhiều sinh linh đến nghe như vậy thì có thể đạt được hiệu quả tốt hơn." Nguyên Thủy và Lão Tử cũng thấy đúng là như vậy nên cảm thấy vui vẻ. "Sư tôn, hai vị Sư bá, con còn nghe nói Tổ Vu của Vu tộc, Yêu Hoàng của Yêu tộc, thậm chí cả bên phương Tây kia đều đang hướng về Côn Luân!" Đa Bảo nói tiếp.

Lúc này Tam Thanh rơi vào trầm tư. "Chuyện này cần phải chuẩn bị tốt hơn nữa.

Bất kể người đến mang theo thiện ý hay ác ý, chúng ta đều nên ung dung đối phó, không thể làm nhục uy danh của Huyền môn." Lão Tử lập tức nói.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức vâng mệnh, bọn họ không dám lơ là, chuyện này thậm chí quan hệ đến khí vận của Huyền môn.

Lúc này dưới chân núi Côn Luân, đông đảo sinh linh tụ tập. "Đạo hữu, ngươi từ đâu đến?" "Ta đến từ Bắc Hải chi địa." "Bắc Hải à,

cách Côn Luân xa lắm đó!" "Cũng may có Thương Minh đưa ra Vân Chu, nếu không ta dù có tiêu tốn mấy nghìn năm cũng chưa chắc đã đến được Côn Luân.

Không chỉ ta đâu, rất nhiều người đều ngồi Vân Chu mà đến, trong đó thậm chí không thiếu cao nhân cảnh giới Đại La." "Lần giảng đạo này ở Côn Luân hội tụ vô số sinh linh, ta vẫn chưa từng được thấy tôn nhan của ba vị đại năng kia, nếu có thể từ lần giảng đạo này mà thu hoạch được gì đó thì cũng không uổng chuyến đi này nha!" Những sinh linh đó, kẻ thì đang tu hành, kẻ thì nghị luận xôn xao, nhưng không xảy ra sự kiện tranh đấu quy mô lớn nào.

Mọi người đều biết ở đây không thể làm loạn, nếu bị Côn Luân nhất mạch chán ghét thì nói không chừng cả đời này coi như hủy diệt rồi! "Đây chính là Côn Luân sao, đẹp quá đi mất!" Toại Nhân Thị đã bị chấn kinh bởi tất cả trước mắt.

Hơn nữa thấy nhiều sinh linh như vậy ở đây, hắn chỉ cảm thấy bản thân mình thực sự quá đỗi nhỏ bé.

Nhưng phần tâm thế muốn chấn hưng Nhân tộc kia không hề nguội lạnh. "Chẳng phải chỉ là một ngọn núi lớn thôi sao?

Bữa nào ta đưa ngươi đi xem tổ địa Quy tộc ta, nơi đó mới gọi là khí phái!

Chúng ta ở đó có Thánh giai đại trận thủ hộ, Côn Luân này không có đâu!" Một tiểu la lỵ mặc hoa phục nói.

Quy Linh rất được Huyền Lang yêu thích, Tiên Thiên Linh Bảo có đến mấy cái, trong đó loại Linh bảo xuyên không gian cũng có nên rất nhanh đã đến Côn Luân.

Vừa đến Côn Luân, cái con bé này đã bắt đầu khoe khoang.

Dù sao nàng cũng đã thấy đại tràng diện ở tổ địa Quy tộc rồi nên

không mấy hoảng hốt, ngược lại còn tỏ ra rất ung dung.

Nhưng dù sao cũng là người mới vào đời, sau khi đến đây liền lấy hòa vi quý, quảng giao hảo hữu, ban phát không ít lợi ích ra ngoài.

Nếu không phải trên người nàng có ấn ký Thương Minh cộng với việc đang ở dưới chân núi Côn Luân, e rằng đã có kẻ nảy sinh ý đồ xấu.

Còn việc nàng và Toại Nhân Thị quen nhau cũng khá kỳ lạ.

Quy Linh làm tiểu đồng tán tài, nhưng đến chỗ Toại Nhân Thị thì hắn nói gì cũng không chịu nhận.

Bảo rằng Nhân tộc có cốt khí, không thể vô cớ nhận hảo ý của người khác.

Quy Linh liền bướng bỉnh với Toại Nhân Thị, thậm chí lôi cả Tiên Thiên Linh Bảo ra dụ dỗ hắn, nhưng Toại Nhân Thị căn bản không hề lay chuyển.

Quy Linh kinh ngạc rồi, nàng thấy rõ Toại Nhân Thị rất nghèo, ngay cả một tích phân Thương Minh cũng không còn, sống khổ cực vô cùng.

Thế mà một kẻ nghèo kiết xác như vậy lại có thể chịu được sự dụ hoặc của Tiên Thiên Linh Bảo?

Cuối cùng hỏi ra mới biết vị này hóa ra là Nhân tộc trong truyền thuyết.

Như vậy thì có uyên nguyên rồi!

Nhân tộc!

Lâm Huyền lão tổ của Quy tộc bọn họ chẳng phải là Thánh phụ của Nhân tộc sao?

Quy Linh càng nhìn càng thấy Toại Nhân Thị thuận mắt. "Quy

Linh đạo hữu, ta muốn hỏi một chút, ngươi đã từng gặp Thánh phụ Nhân tộc ta chưa?" Toại Nhân Thị lúc này thu hồi ánh mắt hỏi. "Gặp rồi chứ!

Đó là lão tổ Quy tộc ta, người đã một mình ngăn chặn sự xâm lược của Quỷ Tiên Giới đó, nghe Huyền Lang lão tổ nói, ngay cả Tam Thanh núi Côn Luân cũng không bì được với Lâm Huyền lão tổ!" Quy Linh tự hào nói.

Lúc này người bên cạnh cũng lên tiếng: "Chuyện này đúng là như vậy.

Tam Thanh Côn Luân tuy đã là đỉnh tiêm Hồng Hoang, nhưng vẫn kém Huyền Đạo nhân một bậc!" "Huyền Đạo nhân vẫn xếp thứ tư trên bảng Chuẩn Thánh, phía trước ông ấy là ba vị tiền bối từ thời Long Hán kiếp, vẫn luôn áp chế Thái Thanh tiền bối!" "Thánh phụ mạnh như vậy sao?" Toại Nhân Thị vui mừng nói. "Nhân tộc các ngươi còn có Thánh mẫu là Nữ Oa nương nương nữa kìa, đó là Thánh nhân Hồng Hoang đấy.

Chỉ là Nhân tộc các ngươi quá yếu ớt, có chút mất mặt!" Có kẻ nhỏ giọng lẩm bẩm. "Ngươi nói cái gì đó!" Quy Linh chống nạnh quát lớn một tiếng, có chút tức giận. "Quy Linh đạo hữu, không sao, Nhân tộc ta quả thực yếu nhỏ, nhưng chúng ta sẽ nỗ lực." Toại Nhân Thị ngược lại không để tâm.

Cũng chính lúc này, phía trên Côn Luân có một chiếc giá liễn xa hoa lướt qua.

Nó kéo theo cái đuôi dài thượt, rực rỡ sắc màu mà lại tràn đầy uy nghiêm.

Dù ở khoảng cách cực xa cũng có thể khiến người ta cảm thấy một trận nóng rực. "Đây là...

đây là giá liễn của vị kia ở Thiên Đình sao?

Vị kia thế mà cũng đến Côn Luân?" "Mười vạn năm qua, vị Yêu Hoàng đó rất ít khi lộ mặt, không ngờ lần này Côn Luân lại kinh động đến ông ta, từ đó có thể thấy lần giảng đạo này phi đồng tầm thường, chúng ta nhất định phải nắm bắt cơ duyên!" Nhiều sinh linh lúc này kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Yêu Hoàng tham dự khiến cho sức nặng của buổi giảng đạo tại Côn Luân tăng thêm không ít. "Đế Tuấn đạo hữu, Thái Nhất đạo hữu, hai vị ghé thăm Côn Luân ta, Côn Luân ta thật là bồng tất sinh huy!" Lão Tử ra nghênh khách.

Đế Tuấn và Thái Nhất thân phận tôn quý, đại diện cho Yêu tộc, đại diện cho Thiên Đình, cũng đủ sức nặng để Tam Thanh đích thân ra tiếp đón. "Chúng ta chẳng qua là ở gần Côn Luân mà thôi, ta nghe nói còn có nhiều đạo hữu đang trên đường tới, lần này ba vị đạo hữu giảng đạo quả là thịnh hội của Hồng Hoang ta!" Đế Tuấn cùng Tam Thanh hàn huyên vài câu. "Trấn Nguyên Tử đạo hữu đến rồi!" Lão Tử nhìn về phía xa, liền thấy Trấn Nguyên Tử trong bộ thanh sam vội vã đi tới.

Trấn Nguyên Tử khiêm tốn, không có phô trương như Đế Tuấn.

Nhưng ông với tư cách đại năng, lại còn đưa mấy đứa cháu đi cùng, định nhiên sẽ không làm yếu đi danh tiếng nhà mình, tránh để các cháu sau khi bái nhập Côn Luân bị người ta coi khinh.

Cho nên Trấn Nguyên Tử xuất hiện cũng mang theo dị tượng. "Ba vị đạo hữu, ta không mời mà đến, mong đừng trách tội nha!" Trấn Nguyên Tử cười lớn. "Đâu có, đâu có!" Lão Tử lúc này cũng biết ý định của Trấn Nguyên Tử. "Mấy đứa nhỏ này đều là tử tự của Hồng Vân đạo hữu sao?

Thiên tư quả thực không tệ nha!" Thông Thiên thấy chị em Vân

Tiêu thì vô cùng vui mừng.

Còn Nguyên Thủy ở bên cạnh cũng gật đầu, đánh giá Vân Trung Tử người có duyên thầy trò với mình.

Trấn Nguyên Tử cũng bảo mấy đứa nhỏ hành lễ. "Hai tên kia sao lại đến đây?" Nguyên Thủy nhíu mày, có chút không vui. "Khách đến là khách!" Lão Tử lên tiếng.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dẫn theo Không Không đi tới.

Vốn dĩ hai người này còn định phô trương một chút, nhưng Không Không đề nghị họ nên khiêm tốn nhưng cũng phải đánh tiếng cho danh tiếng phương Tây, cho nên họ cũng mang theo dị tượng không nhỏ mà đến.

Thấy hai người phương Tây vào trận, không ít sinh linh đối với hai người này thực ra khá xa lạ. "Hai vị này lại là đại năng từ đâu tới?

Ta thấy thanh thế của họ tịnh không nhỏ hơn Trấn Nguyên Tử tiền bối của Ngũ Trang Quán nha!" Có người nghi hoặc hỏi. "Đừng nhìn, ngươi muốn chết sao?

Hai người này đến từ phương Tây, tiếng xấu của họ vang xa khắp Hồng Hoang, thích nhất là bắt người cướp về phương Tây rồi giam cầm lại." "Sau này thấy họ nhất định phải đi đường vòng!" Có người cảnh báo.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, 'phong công vĩ tích' của hai thánh phương Tây vẫn luôn lưu truyền trong Hồng Hoang, cho nên dù hai người đó cũng là đại năng đương thế nhưng chẳng mấy ai tình nguyện tôn trọng họ.

Cũng chính lúc này, Chuẩn Đề mỉm cười xòe bàn tay ra, chỉ trong chớp mắt, hàng vạn sinh linh đã xuất hiện dưới chân núi Côn Luân. "Chư vị đạo hữu, đã đến Côn Luân rồi, chúng ta chia tay tại đây."

Chuẩn Đề cười hì hì nói. "Đa tạ Chuẩn Đề tiền bối, đa tạ Tiếp Dẫn tiền bối.

Nếu không có hai vị tiền bối giúp đỡ, chúng ta e là không kịp đến Côn Luân!" Mọi người đồng thanh cảm tạ, hơn nữa cái ý tứ cảm kích kia chẳng chút nào là giả tạo. "Chuyện này là sao?

Chẳng phải bảo hai lão phương Tây kia vô sỉ lắm, thấy người là bắt sao?

Chương 149

Đám người này là tình huống gì?" "Không biết nữa!

Tìm đại một người hỏi xem." Hàng vạn sinh linh kia nhanh chóng hòa vào đám đông nghe đạo. "Đạo hữu, ta thấy các ngươi hình như được hai vị phương Tây kia đưa tới, chẳng phải danh tiếng của họ rất tệ, thấy đồ tốt là không rời bước, thấy người là bắt về phương Tây sao?" "Kẻ nào đang phỉ báng hai vị tiền bối vậy?

Hai vị tiền bối bình dị gần gũi, thấy chúng ta đi đường gian khổ nên đã đưa chúng ta đi một đoạn, trên đường hai vị còn giảng đạo cho chúng ta, giúp chúng ta giải quyết nghi nan, tâm địa thiện lương lắm!" "Hóa ra là vậy sao?

Ta từng nghe tiếng xấu của hai người đó trong Hồng Hoang, nhưng giờ xem ra hình như không đúng với sự thật nha!" "Mắt thấy mới là thật, ngươi nhìn hai vị tiền bối hòa thiện như vậy, chắc chắn là có kẻ tâm tư bất thuần cố ý phỉ báng hai vị, tán phát tin đồn nhảm.

Hơn nữa ta nghe nói từ sau khi Đạo Bia rơi xuống phương Tây, nơi đó đã tràn đầy sức sống mới, nếu ở núi Côn Luân cầu đạo không được, ta chắc sẽ trực tiếp bái nhập phương Tây." "Hiện tại phương Tây ít người, quảng khai sơn môn, nếu bỏ lỡ sợ là sẽ hối hận cả đời!" Nhất thời chủ đề bàn luận đột nhiên biến thành hai thánh phương Tây.

Hơn nữa tuyệt đại đa số sinh linh đều là nghe tin đồn, đều chỉ nghe nói hai người này có ác hạnh như vậy chứ căn bản chưa từng chứng kiến họ làm chuyện xấu gì.

Lúc này hai người phương Tây xuất hiện với một hình tượng hào quang, dường như muốn xoay chuyển danh tiếng, đã có không ít người bắt đầu nói đỡ cho họ, thậm chí không ít người chuẩn bị lên

đường tới phương Tây.

Thấy cảnh này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề âm thầm cười thầm.

Hiệu quả này quả thực rõ rệt nha!

Càng nhìn Không Không càng thấy thuận mắt.

Cơ duyên hưng thịnh của phương Tây không chỉ là có được pháp môn kia mà còn là thu được Không Không vào cửa nha! "Hai vị, đi theo ta!" Thông Thiên xuất hiện.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn theo Thông Thiên tiến vào đạo cung núi Côn Luân.

Mà Tam Thanh quả thực cũng đề phòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hai người này vốn dĩ không bao giờ đi tay không, thực sự không có gì để trộm thì ngay cả lớp đất bề mặt cũng phải cạo đi mới cam lòng.

Mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng biết Thông Thiên đang nghĩ gì, lúc này tâm tư của hai người căn bản không nằm ở những cái lợi nhỏ nhặt này, họ có lý tưởng và hoài bão lớn lao hơn, tuyệt đối không vì nhỏ mà mất lớn.

Cho nên dù thấy Côn Luân khí phái như vậy, hoành tráng như vậy, họ cũng kiểm soát rất tốt.

Khí định thần nhàn, dường như chẳng hề bận tâm.

Quả thực có phong phạm cao nhân.

Điều này khiến Thông Thiên cũng phải ngẩn người.

Tình huống gì đây?

Thông Thiên còn chuẩn bị đợi hai người này nảy sinh tham niệm để giáo huấn một trận, khiến họ mất mặt, tốt nhất là đuổi ra khỏi Côn

Luân, nhưng giờ căn bản không diễn ra như ông tưởng.

Ông thậm chí hoài nghi hai người này có mưu đồ lớn hơn đối với Côn Luân.

Thực ra Thông Thiên cũng không đoán sai.

Trước đây hai thánh phương Tây tham là cái lợi nhỏ, còn hiện tại họ tham là lòng người, tham là khí vận.

Chỉ là biểu hiện không rõ ràng nên Thông Thiên chưa nhận ra.

Một lát sau, với tư cách là hàng xóm của Tam Thanh, Tây Vương Mẫu cũng đến ủng hộ, Tây Vương Mẫu đương nhiên có quan hệ khá thân với Trấn Nguyên Tử.

Sau đó lại có thêm mấy vị đại năng Chuẩn Thánh đến, nhưng vị thế thì kém xa mấy vị đến trước. "Kỳ hạn trăm năm sắp tới, chắc không còn đạo hữu nào đến nữa đâu!" Nguyên Thủy nói. "Đáng tiếc, ta ngược lại hy vọng Huyền đạo hữu đến đây, những năm qua Huyền đạo hữu luôn áp ta một đầu, không biết tiến cảnh của người ấy thế nào rồi." Lão Tử tâm khí cao, nói trắng ra là muốn so tài với Lâm Huyền một phen. "Ta nghe nói mấy vị Tổ Vu của Vu tộc cũng sắp qua đây, ba vị không đợi chút sao?" Đế Tuấn đột nhiên lên tiếng. "Mấy cái gã man di đó, không đợi nữa!

Côn Luân thịnh hội của ta, hà cớ gì phải đợi lũ man di không hiểu phong tình đó?" Lão Tử chưa kịp mở miệng thì Nguyên Thủy đã hừ lạnh một tiếng.

Đối với Vu tộc, ông thực sự không thể ưa nổi, đúng là làm mất mặt Phụ thần, còn dám đối đầu với Lão sư.

Lão Tử đại khái cũng cùng ý tứ đó, không định đợi nữa.

Ngay khi ông chuẩn bị tuyên bố bắt đầu giảng đạo thì đột nhiên cả núi Côn Luân chấn động. "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba

người các ngươi là do nguyên thần Phụ thần hóa ra, thế mà lại cam tâm làm chó săn cho Hồng Quân, muốn tuyên truyền uy danh Huyền môn gì chứ?" Giọng của Đế Giang truyền tới, vừa nghe đã biết là đến tìm chuyện. "Tổ Vu của Vu tộc!

Sao họ cũng đến đây?

Ta nghe nói quan hệ giữa các Tổ Vu và ba vị Côn Luân đều không tốt lắm nha!" "Quan hệ không tốt, chỉ sợ là đến phá đám rồi, mấy vị Tổ Vu đó tính tình nóng nảy, kiêu ngạo lắm, chúng ta cẩn thận một chút, phạm vi bị vạ lây khi đại năng đánh nhau rộng lắm, nếu bị cuốn vào thì tính mạng khó bảo toàn!!!" Đám sinh linh nghe đạo đột nhiên căng thẳng hẳn lên.

Đây là núi Côn Luân, là sân nhà của Tam Thanh.

Tam Thanh tự nhiên sẽ không để các Tổ Vu làm càn.

Ba đạo thân ảnh với tốc độ cực nhanh lao ra, xuất hiện trước mặt các Tổ Vu.

Thập nhị Tổ Vu tề tựu, dưới sự áp bức của sát khí vô biên, không ít sinh linh chịu không nổi.

Chỉ cần đứng đó thôi thì uy thế đã không hề nhỏ.

Huống hồ Thập nhị Tổ Vu vốn là đến phá đám, còn thu liễm khí thế làm gì?

Lão Tử hừ lạnh một tiếng, Thái Cực Đồ sau lưng cuộn lại, sát khí kia lập tức bị ngăn chặn, khiến sinh linh nghe đạo thở phào nhẹ nhõm. "Mấy vị đạo hữu, nếu muốn đến Côn Luân ta làm khách, Tam Thanh ta hoan nghênh, nếu là đến quấy rối thì đừng trách chúng ta không khách khí!" Đừng nhìn Lão Tử thanh tĩnh vô vi, vẻ ngoài dường như chẳng quản chuyện gì, nhưng Lão Tử rất coi trọng danh dự, tính khí cũng không nhỏ đâu. "Thập nhị Tổ Vu chúng ta đến đây chỉ để hỏi

Tam Thanh các ngươi một chuyện.

Tam Thanh các ngươi tự xưng Bàn Cổ chính tông, đã từng có đóng góp gì cho Phụ thần?

Trên núi Côn Luân các ngươi thờ phụng có phải là Phụ thần không?" Chúc Cửu Âm cười lạnh hỏi. "Chúng ta thờ phụng ai, đến lượt Tổ Vu các ngươi quản sao?" Nguyên Thủy đã lôi cả Bàn Cổ Phiên ra.

Bàn Cổ Phiên là do lưỡi búa của Bàn Cổ Phủ hóa thành, là sát phạt chí bảo đệ nhất Hồng Hoang, trên mặt phiên khí tức địa hỏa phong thủy dao động, như thể giây tiếp theo sẽ xé toạc hỗn độn.

Thông Thiên cũng tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, ý chí sát phạt vô tận khiến chúng sinh không thở nổi. "Đế Giang, các ngươi có ý gì đây?

Ba vị đạo hữu Tam Thanh giảng đạo là việc tạo phúc cho Hồng Hoang, các ngươi đến phá ngang cái gì?" Đế Tuấn khuyên can, nhưng thực tế là sợ thiên hạ chưa đủ loạn. "Chúng ta đến đây tịnh không phải muốn cản trở việc giảng đạo, mà là muốn cùng ba vị kia luận chứng về chuyện Bàn Cổ chính tông, đây là việc giữa các hệ của Bàn Cổ chúng ta, không liên quan đến người ngoài!" Hậu Thổ lên tiếng.

Cái mũ đại mà Đế Tuấn muốn chụp xuống đã bị gạt đi.

Mà Đế Tuấn càng hy vọng họ có thể đánh nhau, kích hóa mâu thuẫn là tốt nhất. "Chúng ta có nên lên đó nói vài câu không?

Để tạo ấn tượng tốt?" Chuẩn Đề đột nhiên nói nhỏ.

Tiếp Dẫn cũng có chút ý động. "Đừng!

Lúc này giúp bên nào cũng không đúng, vả lại chúng ta là người phương Tây, xen vào chuyện phương Đông làm gì?

Việc cần làm bây giờ là bảo vệ những sinh linh bị vạ lây này."

Không Không nói.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức làm theo, dùng thủ đoạn của mình để hộ trụ phần lớn sinh linh. "Uy áp trên người ta hình như biến mất rồi, vừa rồi đợt uy áp đó suýt nữa ép chết ta!" "Uy áp trên người ta cũng hết rồi, các ngươi nhìn kìa, là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tiền bối ra tay." "Hai vị tiền bối này đúng là người tốt nha!

Mấy vị đại năng kia cao cao tại thượng, chỉ coi chúng ta là kiến hôi, chỉ có Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hai vị tiền bối mới thực sự tâm hệ thương sinh Hồng Hoang." Rất nhiều sinh linh lập tức cảm kích Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến rơi nước mắt. "Hai người này sao lại thay đổi vậy?" Quy Linh nhíu mày, trước đây nàng đã gặp Chuẩn Đề Tiếp Dẫn mấy lần, không phải như thế này.

Hiện tại biến đổi, hình tượng rực rỡ hơn hẳn.

Nhưng Quy Linh không nghĩ nhiều, không liên quan đến mình.

Ngược lại Đế Tuấn liếc nhìn về phía này, ông cũng cảm thấy kinh ngạc.

Hai kẻ này vốn luôn ngu ngốc, tầm nhìn hạn hẹp, hiện tại thế này là có được cao nhân chỉ điểm sao?

Nhưng ông lúc này không rảnh quản chuyện nhỏ này. "Tam Thanh, Phụ thần đã dùng trái tim phong thiên, phong ấn Hồng Quân, các ngươi còn chưa nhìn rõ vấn đề sao?

Hôm nay nếu các ngươi không nguyện ý rút khỏi Huyền môn, vậy không xứng là Bàn Cổ chính tông, Tổ Vu chúng ta sẽ tước đoạt danh hiệu này!" Một câu nói của Đế Giang khiến Tam Thanh lập tức xù lông.

Tam Thanh họ tự phụ là Bàn Cổ chính tông, tự phụ là con của đại thần Bàn Cổ, ngay cả Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ hóa ra cũng không

coi vào đâu.

Đây là vinh dự của Tam Thanh, tước đoạt vinh dự này đối với họ mà nói chính là nhục nhã ê chề! "Đế Giang, Thập nhị Tổ Vu các ngươi là do tinh huyết Phụ thần hóa ra nên chúng ta không chấp nhặt với các ngươi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là các ngươi có thể đè đầu cưỡi cổ chúng ta.

Chương 150

Lão sư tâm hệ Hồng Hoang, chẳng qua là bị hiểu lầm mà thôi!" Lão Tử lạnh lùng nói.

Tuy rằng lời này chính ông cũng có chút nghi ngờ, nhưng trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, ông với tư cách thủ đồ Huyền môn phải đứng vững lập trường mới được.

Ai cũng có thể không đứng về phía Hồng Quân nhưng ba đại thân truyền nhất định phải đứng. "Đúng sai chúng ta tự sẽ tính toán rõ ràng, nếu các ngươi không nguyện ý thoát ly Huyền môn, vậy danh hiệu Bàn Cổ chính tông này các ngươi đừng hòng giữ nữa!" Chúc Cửu Âm cười lạnh, nói đoạn liền trực tiếp ra tay.

Chúc Cửu Âm hiện ra chân thân, thời gian chi lực bao phủ.

Các Tổ Vu còn lại cũng thi triển thần thông, triệu hoán ra quy tắc chi lực của mình.

Cái gì?

Có người bảo mười hai đánh ba là không công bằng?

Mẹ kiếp công bằng gì chứ, ba đấu ba thì dù có chọn ra Tổ Vu mạnh nhất cũng không đấu lại Tam Thanh.

Huống hồ Thập nhị Tổ Vu là một thể, Tam Thanh cũng là một thể, cùng lên mới là bình thường.

Mà Tam Thanh cũng chẳng bận tâm việc Tổ Vu đông người hơn mình.

Sau lưng Lão Tử, Thái Cực Đồ hóa thành một cây cầu vàng.

Nguyên Thủy tay cầm Bàn Cổ Phiên, sát phạt chi lực tuôn trào.

Thông Thiên thì bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận bao trùm cả Thập nhị Tổ Vu vào trong.

Chớp mắt, trên núi Côn Luân phong khởi vân dũng, ngay cả không gian trong Hồng Hoang cũng bị xé rách.

Nếu không có hai vị phương Tây cùng Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu hộ trì cho sinh linh thì không biết bao nhiêu kẻ đã mất mạng.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi.

Nhưng trước mặt cường giả đại năng, những sinh linh thực lực thấp kém kia chẳng phải cũng là kiến hôi sao?

Bất kể là Thập nhị Tổ Vu hay Tam Thanh đều là đại năng đỉnh tiêm đương thế, nhưng có ai đặt tính mạng của lũ kiến hôi này vào lòng? "Lại mạnh hơn rồi!" Đế Tuấn lẩm bẩm.

Cái 'mạnh hơn' ở đây không chỉ bất kỳ bên nào, mà là tất cả những kẻ đang chiến đấu ở đây.

Đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang đều là những kẻ tư chất vượt trội, nay lại có Đạo Bia gia trì, giải trừ hạn chế huyết mạch, từng người một đều dũng mãnh lạ thường, tốc độ thăng tiến thực lực nhanh đến chóng mặt. "Bọn họ chắc có thể so chiêu được với đệ đấy, hay đệ cũng vào đánh với họ một trận nhỉ!" Thái Nhất có vẻ rất hứng thú, nhưng bị Đế Tuấn cản lại.

Trận chiến cấp độ này, dù Thái Nhất có thể xen vào cũng không được phép, hệ lụy quá lớn.

Hơn nữa bất kể giúp bên nào, Tam Thanh cũng sẽ không lĩnh tình.

Tam Thanh cô ngạo, dù ngươi giúp họ, họ cũng sẽ cảm thấy ngươi coi thường họ. "Được lắm, những người này đều mạnh đến thế này rồi sao?

Quả nhiên Không Không nói không sai, chúng ta nếu tranh luận đạo với họ thì chỉ có nước tự rước lấy nhục!" Chuẩn Đề cảm thán. "Chúng ta tĩnh quan kỳ biến, điểm đến thì dừng!" Tiếp Dẫn nói. "Trận tranh đấu này phạm vi ảnh hưởng quá lớn, đối với Hồng Hoang ảnh hưởng quá nhiều, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến tổ mạch Côn Luân, không thể để họ đánh ở đây!" Trấn Nguyên Tử trầm giọng.

Nhưng bảo ông ngăn cản một người thì còn được, bảo ông ngăn cản cuộc hỗn chiến này thì quả thực ông làm không nổi. "E rằng chỉ có Thánh nhân xuất hiện mới có thể ngăn họ lại!" Tây Vương Mẫu sắc mặt ngưng trọng.

Và đúng như lời các đại năng nói, đại chiến giữa Tam Thanh và Thập nhị Tổ Vu vẫn không ngừng quét qua.

Mới đầu họ còn có chút khắc chế, nhưng càng về sau càng không khống chế được bản thân, toàn lực ra tay, dưới sự oanh tạc toàn lực, mảnh đất Côn Luân này căn bản không thể chịu đựng nổi, cả ngọn núi Côn Luân không ngừng rung chuyển.

Dưới chân Côn Luân là tổ mạch Hồng Hoang, ảnh hưởng đến tổ mạch sẽ ảnh hưởng đến cả Hồng Hoang.

Trận chiến ở đây gần như thu hút mọi ánh nhìn của các đại năng, ai nấy đều thấy đám người này điên rồi.

Nếu thực sự hủy đi Côn Luân thì nghiệp lực giáng xuống, không ai trong số họ chạy thoát được.

Chỉ là Thập nhị Tổ Vu và Tam Thanh lúc này chẳng ai chịu nhường ai, như thể ai nhường trước là sẽ bị coi thường vậy.

Trong Oa Hoàng Cung. "Tiểu muội, muội ra tay đi!

Còn không ngăn cản đám điên này, họ có thể xé nát cả Hồng Hoang mất." Phục Hy nói. "Quả nhiên, Đạo Tổ chuẩn bị khoanh tay

đứng nhìn, không biết đang mưu tính chuyện gì!" Nữ Oa định đứng dậy ngăn cản, nhưng cuối cùng lại mỉm cười ngồi xuống. "Huyền đạo hữu ra tay rồi!" Quả nhiên, ngay khi đại chiến trên núi Côn Luân ngày càng kịch liệt, một đạo thân ảnh xuất hiện.

Đạo thân ảnh đó dường như phớt lờ cuộc tranh đấu của những người này, trực tiếp chắn ngang giữa hai phe.

Bất kể là Tam Thanh hay Thập nhị Tổ Vu lúc này đều không kịp thu tay, đòn tấn công của cả hai bên đều giáng xuống.

Thanh thế vô song, uy năng cực lớn, khuấy động vạn thiên quy tắc.

Dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong tiến vào e rằng cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì. "Ai vậy!

Sao mà dũng cảm thế, dám tự ý xông vào chiến trường, không sợ bị đánh trọng thương sao?" Có người nghi hoặc. "Ngươi biết cái gì?

Vị kia chính là Huyền đạo nhân có phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang, truyền thuyết Thánh nhân cũng không phá nổi phòng ngự của ông ấy!" Quy Linh thấy Lâm Huyền xuất hiện liền lập tức reo hò: "Toại Nhân Thị, ngươi nhìn xem, đó chính là Lâm Huyền lão tổ, đó chính là Thánh phụ của Nhân tộc các ngươi!" Ánh mắt Toại Nhân Thị lúc này lộ ra hào quang sáng rực.

Thánh phụ, thật mạnh!

Sau khi thấy Lâm Huyền giáng lâm, bất kể là Thập nhị Tổ Vu hay Tam Thanh đều không tiếp tục động thủ.

Lâm Huyền tuy không phải Thánh nhân, nhưng bất kể là thực lực hay danh vọng, ông đều có thể áp đảo cả Thập nhị Tổ Vu và Tam Thanh.

Một mình đẩy lui tám đại cường giả cận thánh của Quỷ Tiên Giới

là chuyện tất cả mọi người đều chứng kiến. "Huyền đạo hữu, ông đến để khuyên can sao?" Đế Giang có chút không vui nhưng cũng nể mặt Lâm Huyền. "Đám man di này không biết trời cao đất dày, Tam Thanh ta cũng phải cho chúng một bài học khắc cốt ghi tâm!

Huyền đạo hữu, phiền ông tránh ra!" Lão Tử lạnh giọng nói. "Ta đến đây không phải để khuyên can, cuộc tranh đấu giữa các ngươi đã ảnh hưởng đến Côn Luân, thậm chí cả Hồng Hoang.

Muốn đánh thì các ngươi ra Hỗn Độn mà đánh, đánh sống đánh chết, chúng ta không quản!" Lâm Huyền lên tiếng.

Thập nhị Tổ Vu và Tam Thanh lúc này mới có bậc thang để xuống. "Đi, chúng ta tiếp tục đánh một trận!" Đế Giang dẫn đầu, Thập nhị Tổ Vu tiến ra ngoài Hồng Hoang.

Tam Thanh cũng bám sát theo sau.

Trận chiến này vô cùng quan trọng.

Với việc họ rời đi, núi Côn Luân cũng nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, sinh linh có mặt tại đó đều thở phào nhẹ nhõm. "Huyền đạo hữu, ông không tọa trấn trên Huyết Hải, nếu Quỷ Tiên Giới đánh vào thì phải làm sao?" Đế Tuấn hỏi.

Thực tế ai nấy đều vô cùng quan tâm đến vấn đề này. "Không sao, bản thể của ta vẫn đang trấn thủ ở đó, chỉ cần không phải Thánh nhân xâm phạm, ta đều đỡ được!" Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

Mà trong lòng Đế Tuấn chợt run lên một cái.

Bản thể vẫn đang tọa trấn.

Nghĩa là người đến đây... chỉ là phân thân?

Mà cái phân thân này vừa rồi đã cứng rắn hứng chịu đòn tấn công của Tam Thanh và Thập nhị Tổ Vu mà tịnh không hề mảy may

thương tổn?

Đừng nói là Đế Tuấn, ngay cả những đại năng Chuẩn Thánh vừa mới nghe thấy động tĩnh chạy tới cũng đều bị dọa sợ.

Phân thân?

Vãi thật!

Phân thân mà cũng trâu bò thế này?

Thế này thì có thể đi ngang khắp Hồng Hoang rồi còn gì!

"Chắc không lâu nữa họ sẽ phân thắng bại thôi!" Lâm Huyền nói xong liền đáp xuống một phía của núi Côn Luân.

Thấy Lâm Huyền đáp xuống, mọi sinh linh ở hướng đó đều vô cùng kích động.

Lâm Huyền vừa xuất hiện đã chiếm hết hào quang của mọi người.

Chương 151

Cái này thực sự là quá soái!

“Huyền tiền bối hướng về phía tôi rồi!” “Láo toét, là hướng về phía tôi mới đúng!” Không ít sinh linh vì chuyện này mà tranh luận không thôi, còn Lâm Huyền thì thực sự đáp xuống cạnh một người.

“Huyền tổ!” Quy Linh ngoan ngoãn gọi một tiếng.

“Thánh...

Thánh phụ!” Toại Nhân Thị rất khẩn trương, tuy trước đó đã thấy Thánh phụ một lần, nhưng lúc này Thánh phụ lại hạ xuống ngay cạnh mình, áp lực quả thực lớn như núi.

“Không cần khẩn trương, ngươi có lẽ muốn hỏi vì sao ta và Nữ Oa đạo hữu lập ra Nhân tộc xong lại không hề quản tới.

Thực ra ta và Nữ Oa đạo hữu vẫn luôn quan tâm Nhân tộc.

Nhân tộc có tinh thần tự cường bất tức khắc sâu vào xương tủy, thiên sinh Tiên thiên đạo thể, Nhân tộc tiền đồ vô lượng!” Lâm Huyền cười nói.

Toại Nhân Thị kích động tới mức không nói nên lời.

Không ngờ Thánh phụ và Thánh mẫu vẫn luôn quan tâm Nhân tộc!

Nhân tộc bọn họ tiền đồ vô lượng!

Đột nhiên, bao nhiêu uất ức trong lòng bấy lâu nay dường như đều được giải tỏa.

“Huyền tổ, tiềm lực của Nhân tộc thực sự lớn như vậy sao, tại sao hiện tại lại yếu ớt thế này?” Quy Linh không nhịn được hỏi.

Lâm Huyền cười đáp: “Yếu ớt hay không, không phải bây giờ là

có thể nhìn ra được.” Đứng ở Côn Luân, thỉnh thoảng vẫn có thể cảm nhận được sự chấn động từ ngoài Hỗn Độn.

Trận chiến giữa Mười hai Tổ phụ và Tam Thanh đánh suốt một trăm năm mới dừng lại.

“Tam Thanh, cùng là huyết mạch Bàn Cổ, ta chỉ muốn khuyên các ngươi hãy sớm rời xa Hồng Quân, nếu không lần sau sẽ không đơn giản như thế này đâu!” Giọng nói của Đế Giang vang lên, sau đó Mười hai Tổ phụ rời đi.

Tam Thanh cũng một lần nữa xuất hiện trên đỉnh Côn Luân.

Lúc này Tam Thanh trông không khác trước là mấy, vẫn tiên phong đạo cốt, vẻ ngoài cực kỳ thoát tục!

“Thắng rồi?

Ba vị tiền bối thắng rồi?” Có người kinh hô.

“Xem ra Tam Thanh vẫn mạnh hơn Mười hai Tổ phụ!” Tuy nhiên, chỉ những đại năng đỉnh tiêm mới thấy được Tam Thanh đã bị thương không nhẹ.

Về phần thắng bại, họ cũng có chút hứng thú đi quan sát đôi chút.

Trận này căn bản không phân thắng bại.

Mười hai Tổ phụ nhục thân cực mạnh, lại thiên sinh chưởng khống quy tắc lực, thậm chí còn tu luyện Di La Tâm Kinh nên thực lực tăng mạnh, không còn thiếu não như trước.

Nhưng Tam Thanh cũng không kém, chủ yếu là trong tay Tam Thanh có quá nhiều linh bảo.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo ba người cộng lại ít nhất có mười món.

Tiên thiên chí bảo hai món, cộng thêm Tru Tiên Tứ Kiếm có thể

sánh ngang Tiên thiên chí bảo.

Cấu hình này đủ hào hoa rồi.

Hai bên hòa nhau, trận chiến này coi như khoáng cổ thước kim.

Cuối cùng không ai hạ được ai nên đành kết thúc!

"Chư vị đạo hữu, đã đến rồi thì sao không tham gia thịnh hội Côn Luân của ta?" Lão Tử lên tiếng, cũng không nhắc tới chiến huống vừa rồi.

"Đã vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!" Đa số đại năng đều ở lại Côn Luân, cũng có một bộ phận không hứng thú với giảng đạo nên rời đi luôn.

Lâm Huyền đứng cạnh Toại Nhân Thị, chào hỏi Tam Thanh một tiếng.

Tam Thanh ngồi định vị, một luồng khí tức huyền diệu lan tỏa khắp núi Côn Luân, hàng triệu sinh linh đều tĩnh tâm lại.

"Thần Tiêu Ninh Thanh Hương, vật phẩm tiêu hao trị giá một vạn điểm tích lũy, có thể ngưng thần tĩnh tâm, khiến người ta tiến vào trạng thái đốn ngộ, ngay cả với Chuẩn Thánh cũng có chút công hiệu, Tam Thanh đúng là giàu thật!" Tiếp Dẫn không khỏi cảm thán.

Tam Thanh hạng người này vốn có ý định mở rộng ảnh hưởng của Huyền môn, nên không thể keo kiệt lúc này.

Hơn nữa, chỉ có một vạn điểm tích lũy thôi, quá muỗi!

"Đạo của ta là Thái Thanh chi đạo, Thái Thanh, thanh tĩnh vô vi..." Lão Tử giảng đạo suốt một năm!

Nhưng số người lĩnh ngộ được rất ít.

Ý cảnh thanh tĩnh vô vi căn bản không mấy sinh linh lĩnh ngộ nổi.

Đạo này đối với nhiều sinh linh mà nói là quá khó.

Cuối cùng Lão Tử lắc đầu, không thu đồ đệ trong đám chúng sinh!

"Đạo của ta là Ngọc Thanh chi đạo..." Nguyên Thủy giảng đạo một năm.

Đạo của Nguyên Thủy coi trọng nhất là căn nguyên và ngộ tính, số người lĩnh ngộ được cũng chỉ là thiểu số.

Ngoài ra, Nguyên Thủy thu Vân Trung Tử làm đồ đệ.

Trừ Vân Trung Tử ra, Nguyên Thủy chẳng nhìn trúng ai nữa.

Ông ta vốn không thích lũ thấp sinh noãn hóa, lũ mang lông đội sừng, mà hạng sinh linh này ở đây lại đông nhất.

Vì thế, đa số sinh linh đều cực kỳ không cam lòng.

Họ còn chưa lĩnh ngộ được gì cả!

Bây giờ Tam Thanh giảng đạo chỉ còn Thượng Thanh Thông Thiên chưa bắt đầu, nếu ngay cả đạo của Thượng Thanh họ cũng không lĩnh ngộ được gì sâu sắc thì càng mất cân bằng.

Thực ra cũng không lỗ, dù sao cũng đã được chứng kiến một trận đại chiến khoáng thế, hơn nữa dù không lĩnh ngộ sâu sắc thì cũng có được chút cảm ngộ khác, rất có lợi cho tu hành.

Chỉ là thấy người khác nhận được lợi lộc lớn, trong lòng khó tránh khỏi đố kỵ.

"Đạo của ta là Thượng Thanh chi đạo..." Thông Thiên giảng đạo cũng một năm.

Nhưng đạo của Thông Thiên là thông dụng nhất.

Lâm Huyền có thể nghe ra, Tam Thanh đến giờ cơ bản đã hình thành sơ bộ hạch tâm chi đạo của mình.

Như Lão Tử là Vô Vi, Nguyên Thủy là Xiển, Thông Thiên là Tiệt.

Tiệt chi đạo của Thông Thiên cũng phù hợp với chúng sinh nhất.

Tu hành là tu bản thân, tu đến cuối cùng thực ra chính là để tự do siêu thoát!

Thông Thiên lần này thu đồ đệ nhiều nhất.

Lẽ ra theo thiên ý, bốn đại thân truyền thiên định của ông ta đã viên mãn, nhưng nể mặt Trấn Nguyên Tử, ông ta vẫn thu Tam Tiêu và Triệu Công Minh làm thân truyền đệ tử.

Cộng thêm Quy Linh, Thông Thiên lập tức thu năm vị thân truyền.

Những người khác đều rất tự biết mình, biết là không hâm mộ nổi.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu có Trấn Nguyên Tử làm chỗ dựa, còn Quy Linh là mạch Thương Minh, họ sao so bì được?

Lúc này Toại Nhân Thị rất thất vọng: "Thánh phụ, người nói tiềm lực Nhân tộc rất lớn, vì sao con không thể có chút lĩnh ngộ nào từ bài giảng của ba vị tiền bối?" Toại Nhân Thị nghe rất chăm chú, cực kỳ chăm chú.

Nhưng dù là Lão Tử hay Nguyên Thủy, Thông Thiên, đạo mà họ giảng Toại Nhân Thị căn bản không nghe hiểu gì.

Thực ra Lâm Huyền biết, không phải vì tư chất Toại Nhân Thị kém mà vì Thiên Đạo đã thiết lập hạn chế.

Nhân tộc là vạn vật linh trưởng, là thủ lĩnh của Nhân đạo.

Thiên Đạo để hạn chế Nhân tộc nên mới để Lão Tử truyền Kim Đan Đại Đạo, khiến Nhân tộc bước vào con đường tu hành là phải chịu sét đánh, chịu thiên uy, hoặc vĩnh viễn bị ép dưới thiên uy.

Đợi đến khi Phong Thần kiếp kết thúc, thế gian không còn Nhân

Vương chỉ còn Thiên Tử, Thiên Đạo sẽ triệt để trấn áp Nhân đạo.

Nhưng Lâm Huyền đã tới, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Con của mình, mình quản giáo, sao có thể dung kẻ khác nhúng tay?

Mọi người đều tưởng Lâm Huyền tới để ngăn cản đại chiến giữa Tam Thanh và Mười hai Tổ phụ, nhưng mục đích thực sự của Lâm Huyền là Nhân tộc, là Toại Nhân Thị!

Lâm Huyền nhìn Toại Nhân Thị cười cười: "Đạo của Tam Thanh không hợp với Nhân tộc, Nhân tộc có con đường riêng của mình!" "Đường riêng?" Toại Nhân Thị hơi mờ mịt.

Nhân tộc sinh ra là Tiên thiên đạo thể nhưng lại không gần Đạo.

Nhân tộc tu hành chậm chạp, nếu không nhờ công đức thì e rằng Nhân tộc ngay cả ba vị Kim Tiên cũng chẳng có.

Toại Nhân Thị căn bản không biết con đường của Nhân tộc là gì.

Cũng lúc này, trên Côn Luân, Lão Tử đột nhiên lên tiếng: "Chư vị đạo hữu, hôm nay có nhiều sinh linh ở đây như vậy, chúng ta chi bằng cùng tọa đàm luận đạo, để lại phúc trạch cho Hồng Hoang, cũng là để đạo của chúng ta tương hỗ ấn chứng?" Tâm tư của Lão Tử rất đơn giản, chính là mở rộng ảnh hưởng của lần này, khiến chúng sinh ghi nhớ ơn đức của Huyền môn.

Những đại năng có mặt cũng thừa hiểu tâm tư của Lão Tử.

"Lần này chư vị đạo hữu tề tựu, cơ hội hiếm có, vậy ta sẽ luận về Chí Dương chi đạo!" Đế Tuấn cười nói.

Khoảnh khắc này, chúng sinh dưới chân núi Côn Luân lại kích động hẳn lên.

Tam Thanh giảng đạo xong vẫn còn không ít người chưa khai ngộ,

ngay cả những người thu hoạch được kha khá thì lẽ nào lại không muốn nghe các đại năng khác giảng đạo?

Chương 152

Yêu Hoàng Đế Tuấn, đó là nhân vật có thể sánh ngang Tam Thanh.

Cũng là đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang, thậm chí xét về sức ảnh hưởng còn lớn hơn cả Tam Thanh!

"Mạch Tam Túc Kim Ô chúng ta sinh ra từ Thái Dương tinh, chân hỏa đi kèm, vĩnh hằng bất hủ..." Đế Tuấn bắt đầu giảng đạo, cũng giảng trong một ngàn năm.

Có điều đạo của Đế Tuấn giảng quá mức 'tinh chuẩn'.

Những sinh linh tu luyện Hỏa hoặc Dương quy tắc mới có thể lĩnh ngộ sâu hơn.

Tiếp đó là Trấn Nguyên Tử giảng về Sinh Cơ chi đạo, cũng một ngàn năm, tính chọn lọc cũng rất cao.

Lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang bàn bạc.

"Chúng ta nên lên giảng đạo gì đây?" "Lão sư, sư thúc, hai người không cần giảng đạo gì thâm sâu quá đâu, cứ giảng cái gì thô thiển thôi.

Ví dụ lão sư giảng về luyện thể, còn sư thúc giảng về mấy đạo lý đơn giản trong Chưởng Trung Thế Giới!" Không Không nói.

"Thế không được đâu!

Giảng mấy cái đơn giản thế, Tây Phương chúng ta chẳng phải mất mặt lắm sao?" Chuẩn Đề khổ sở nói.

Tiếp Dẫn cười: "Sư đệ, chúng ta cứ làm theo lời Không Không đi.

Chúng ta không đến đây để so bì với họ, mà là để thu phục nhân tâm!" Chuẩn Đề lập tức hiểu ra.

Sau đó Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cùng lên sàn.

Tiếp Dẫn giảng về luyện thể chi đạo, Chuẩn Đề giảng về một số đạo lý thế giới khái quát.

Tuy có vài chỗ độc đáo, nhưng đa số đại năng đều nhíu mày.

"Hai tên này sao càng ngày càng bủn xỉn thế?

Giảng đạo mà cũng giấu nghề?

Những thứ họ giảng thì ngay cả Đại La cũng có thể lĩnh ngộ được!" Nguyên Thủy hơi phẫn nộ, thậm chí cảm thấy hai tên này cố ý tới phá đám.

"Không!

Hai tên này mưu đồ rất lớn!" Lão Tử lúc này đã tỉnh ngộ ra.

Lần giảng đạo ở Côn Luân này, hành vi cử chỉ của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cực kỳ phản thường.

Thay đổi hẳn vẻ lén lút trước kia, thậm chí bắt đầu vui vẻ giúp người.

Nếu là trước kia thì chuyện này không tưởng nổi, nhưng hiện tại hai tên đó lại làm thế thật.

"Mưu đồ lớn?

Không thể nào chứ!" Thông Thiên cũng không hiểu.

Dù sao họ cũng tâm cao khí ngạo, sao lại đặt tầm mắt vào những sinh linh thực lực thấp kém kia?

"Các đệ cứ nhìn những sinh linh đang nghe đạo là biết!" Lão Tử trầm giọng nói.

Thông Thiên và Nguyên Thủy nhìn qua.

"Hai vị tiền bối Tây Phương đúng là đại hảo nhân!

Đạo giảng từ nông đến sâu, cực kỳ dễ hiểu, so với các đại năng khác thì đúng là hợp với tôi nhất, cảnh giới của tôi vừa mới đột phá rồi!" "Là chúng ta hiểu lầm hai vị tiền bối rồi, các đại năng khác đều chỉ lo giảng phần mình, chẳng thèm đoái hoài tới chúng ta, chỉ có hai vị tiền bối là quan tâm đến chúng ta thôi!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giảng xong, sinh linh dưới chân núi Côn Luân cảm kích rơi nước mắt.

Trước đó bao nhiêu đại năng giảng xong, thứ họ thu được còn không bằng hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cộng lại.

Chính vì đạo của hai người không cao thâm nên càng dễ được tiếp nhận.

Những sinh linh đó cảm kích, sau đó tụ thành một luồng sức mạnh kỳ lạ hướng về phía hai người Tây Phương.

"Ầm đùng!!!" Trên núi Côn Luân đột nhiên có dị tượng nảy sinh.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vốn chỉ còn cách đỉnh phong Chuẩn Thánh một bước chân, nay đã trực tiếp đột phá luôn!

Hai người nhất thời cuồng hỉ, cười không khép được miệng.

Chuyến đi Côn Luân này lời to rồi.

Và quan trọng nhất là khi luồng sức mạnh kỳ lạ kia ập tới, họ dường như đã nắm bắt được chìa khóa gì đó.

Điểm mấu chốt đó dường như chính là phương hướng đại đạo tương lai của họ!

"Để ta đuổi họ đi!" Nguyên Thủy lúc này dường như đã phản ứng lại rằng hai tên này lấy núi Côn Luân làm bàn đạp.

Thông Thiên cũng cực kỳ não nộ.

Vốn dĩ việc Mười hai Tổ phụ tới phá đám đã khiến họ bực mình, kết quả là hai tên này cũng có mưu đồ riêng!

“Chúc mừng hai vị đạo hữu thuận lợi đột phá!” Chỉ là Lão Tử lên tiếng trước, còn ngăn cản Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Đây là sân nhà Côn Luân, hai người Tây Phương có thể đánh đồng với Mười hai Tổ phụ sao?

Đám Tổ phụ kia là tới phá đám, đuổi thì đuổi.

Hai người Tây Phương này là tới 'chúc mừng'.

Đuổi họ đi thì người khác nhìn mạch Côn Luân thế nào?

“Đâu có đâu có!” Tiếp Dẫn đáp một tiếng, cũng đúng lúc chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Lão Tử, biết không thể làm quá nữa, nếu không Tam Thanh sẽ phát hỏa.

Một buổi giảng đạo tiêu tốn vạn năm quang cảnh.

Lâm Huyền cũng ở cạnh Toại Nhân Thị nghe đạo vạn năm.

“Nghe xong những đạo này, ngươi có cảm ngộ gì không?” Lâm Huyền hỏi.

Toại Nhân Thị lại gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Mấy vị tiền bối giảng đều rất thâm sâu, chỉ có hai vị tiền bối Tây Phương giảng là con dường như nghe lọt được một chút.

Thánh phụ, có phải con rất vô dụng không...” Nói đoạn, Toại Nhân Thị có chút tự ti.

Anh ta mang theo kỳ vọng của toàn bộ Nhân tộc mà tới, lại có Thánh phụ bầu bạn, kết quả thu hoạch lại ít ỏi.

Thật hổ thẹn!

“Không, không trách ngươi được!” Lâm Huyền cười an ủi.

Thiên Đạo bố cục Nhân tộc, sao có thể không có thủ đoạn hạn chế?

“Vậy ngươi tới Côn Luân lâu như vậy, thấy nhiều sinh linh, thấy nhiều chủng tộc như thế, ngươi thấy họ thế nào?” Lâm Huyền lại hỏi.

“Họ đều rất mạnh, dù là sinh linh yếu nhỏ nhất cũng có ưu điểm riêng, họ đều có quy tắc sinh tồn của riêng mình!” Toại Nhân Thị đáp.

“Rất tốt!

Rất tốt!!!” Lâm Huyền cười thành tiếng, tiếp tục nói: “Vậy ngươi biết ưu điểm của Nhân tộc là gì không?” Toại Nhân Thị lại suy nghĩ, thần sắc kiên nghị đáp: “Nhân tộc kiên cường, ngoan cường, dù khó khăn lớn đến đâu cũng không thể quật ngã chúng ta!” “Ngươi nói không sai, nhưng ngươi lại bỏ qua một ưu điểm khác của Nhân tộc!” Lâm Huyền nói đầy ẩn ý.

Điều này rõ ràng vượt ngoài nhận thức của Toại Nhân Thị, anh ta đầy nghi hoặc.

Lâm Huyền nhìn Toại Nhân Thị nói: “Nhân tộc còn một ưu điểm nữa, chính là học tập!

Nhân tộc ham học, mà học vô chỉ cảnh, đạo vô chỉ cảnh!” Toại Nhân Thị nghe xong, trong đầu lóe lên một tia linh quang.

Nhưng dường như lại không nắm bắt được tia linh quang đó, cuống quýt gãi tai gãi đầu.

“Nhân tộc không có gân cốt mạnh mẽ, không có móng vuốt sắc bén, nhìn qua ngoài kiên cường ra chẳng được tích sự gì.

Nhưng ngươi có biết vì sao sinh linh Hồng Hoang đều theo đuổi Tiên thiên đạo thể không?

Ngay cả những đại năng đỉnh tiêm, cuối cùng đều phải hóa thành hình dạng Tiên thiên đạo thể?

Lẽ nào chỉ đơn giản vì Bàn Cổ đại thần có hình thái đó?” Lâm

Huyền cảm thán một tiếng.

"Những sinh linh nhìn có vẻ mạnh mẽ kia thực ra tiên thiên có khiếm khuyết, hóa thành Tiên thiên đạo thể thực ra là để phù hợp với đại đạo, bù đắp thiếu sót của mình!

Trong Hồng Hoang đều đồn tộc A Tu La mạnh hơn Nhân tộc, nhưng thực tế có vậy không?

Tộc A Tu La xuất phát điểm cao, nhưng khả năng biến hóa quá kém, tiềm lực quá thấp!" "Còn Nhân tộc lại có thể thông qua học tập để giành lấy ưu thế của các chủng tộc khác, thậm chí có thể thu thập ưu điểm của vạn vật tự nhiên vào một thân." "Xin Thánh phụ dạy con!" Toại Nhân Thị kích động tới mức toàn thân run rẩy, dường như anh ta đã biết gì đó.

"Ta có thể dạy ngươi không nhiều, chỉ có thể nói cho ngươi biết, Nhân tộc muốn cường thịnh thì phải học tập, quan tưởng.

Lấy cái hay của vạn tộc để cường hóa thể phách bản thân, tập hợp cái linh của chúng sinh để đạt được trí tuệ vô thượng!" Lâm Huyền nói xong, Hồng Quân đang tĩnh tọa trong cung Tử Tiêu đột nhiên mở mắt.

Nữ Oa trong cung Oa Hoàng cũng tâm thần chấn động, thậm chí ngay khoảnh khắc đó thực lực của nàng lại có chút tiến triển.

Tất cả những chuyện này đến một cách khó hiểu, nhưng không cách nào tra cứu.

"Đa tạ Thánh phụ!" Toại Nhân Thị quỳ xuống, dập đầu thật mạnh ba cái.

Lâm Huyền thản nhiên nhận lấy.

Con quỳ cha thì có gì mà không nhận được.

“Huyền đạo hữu, đạo hữu đứng thứ tư trên bảng Chuẩn Thánh Hồng Hoang, chỉ dưới các bậc tiền bối, chúng ta đều muốn nghe cảm ngộ của đạo hữu về Đạo.” Giọng của Lão Tử truyền tới.

Chương 153

Lúc này ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Lâm Huyền.

Lão Tử lúc này sao có thể không có tâm tư so tài cao thấp?

"Nhân tộc gian nan cỡ nào, các ngươi hãy tự liệu lấy!" Lâm Huyền nhìn Toại Nhân Thị một cái, sau đó rời đi.

Toại Nhân Thị thì cung kính tiễn Lâm Huyền rời đi, không ngừng suy ngẫm lời của Lâm Huyền.

Học tập, quan tưởng, lấy cái hay của vạn vật, tập hợp cái linh của vạn vật!

Lúc này Lâm Huyền cũng đáp xuống giữa các đại năng.

"Nếu chư vị đạo hữu đã hứng thú như vậy, ta sẽ giảng một chút về những gì bản thân tâm đắc gần đây!" Lâm Huyền cười ngồi lên bồ đoàn.

Ông vừa ngồi xuống, lập tức không ngừng có hà quang kéo tới núi Côn Luân.

"Đó là Minh Hà Lão Tổ của Huyết Hải, đại năng đương thế, sau trận chiến Huyết Hải thứ hạng của ông ta trên bảng Chuẩn Thánh đã lọt vào top 10, là một trong những đại năng đỉnh tiêm đương thời!" "Mấy vị Chuẩn Thánh của Quy tộc cũng tới rồi, đều là tới cổ vũ cho Huyền tiền bối sao?" "Đó là...

đó là Nữ Oa nương nương!

Thánh nhân Hồng Hoang cũng bị kinh động rồi, Huyền tiền bối thật lớn mặt nha!" "Tổ phụ Hậu Thổ, Tổ phụ Chúc Cửu Âm, Tổ phụ Đế Giang bọn họ cũng tới rồi, họ cũng vì Huyền tiền bối mà tới!" "Còn có Vọng Thư tiền bối trên Thái Âm tinh, đó là đại nhân vật thời

kỳ Long Hán Kiếp, nghe đồn là tồn tại nhất định thành thánh, từ khi Quỷ Tiên giới xâm lược, bà ấy rất ít khi xuất hiện, giờ lại vì Huyền Đạo Nhân mà tới." Thấy những hình ảnh này, các sinh linh nghe đạo đều bắt đầu kinh hô.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Nữ Oa và Vu tộc đã trực tiếp đốt cháy bầu không khí.

Ngoài ra, đa số đại năng không kịp tới Côn Luân cũng đã đến.

Thế nào là phô trương!

Đây chính là phô trương!

Tam Thanh giảng đạo cũng không làm kinh động những người này, nhưng Lâm Huyền đã làm được.

Chúng sinh tới nghe đạo đều mừng rỡ khôn xiết, kinh hỷ nối tiếp kinh hỷ!

Những người này sau khi vào trường cũng không quá phô trương mà yên lặng ngồi xuống.

"Thái Thanh đạo hữu, những người này đều tới cổ vũ cho Huyền Đạo Nhân, nếu Huyền Đạo Nhân giảng không bằng Tam Thanh thì đúng là làm rạng danh Tam Thanh rồi." Đế Tuấn cười nói.

"Ta không bằng Huyền Đạo Nhân!" Lão Tử lại rất thản nhiên, nhưng ông cũng muốn biết khoảng cách giữa mình và Huyền Đạo Nhân lớn tới mức nào.

Lâm Huyền thấy vậy cũng không có gì xao động lớn, nói: "Ta vốn chỉ định giảng đơn giản về Thủy chi đạo, giờ xem ra không thích hợp lắm rồi.

Vậy ta sẽ giảng một thứ mới lạ, ta định giảng...

Thần Đạo!" Các đại năng vừa nghe xong, đầu tiên là hơi sững sờ,

nhưng rất nhanh lại thấy mới lạ.

Vốn dĩ họ tưởng Lâm Huyền sẽ giảng về Phòng Ngự chi đạo mà ông giỏi nhất, kết quả đột nhiên lòi ra cái Thần Đạo?

"Thần Đạo?

Hồng Hoang dường như chưa có đạo này!

Đúng là rất mới lạ, chỉ là không biết con đường này hoàn thiện đến đâu rồi, cũng không biết uy năng của nó ra sao." "Có thể khiến Huyền đạo hữu giảng đạo ở dịp này, các người thấy nó có đơn giản được không?" Các đại năng bàn tán.

Đúng lúc này, đột nhiên trên Côn Luân, hay nói đúng hơn là trên cả Hồng Hoang, đột nhiên bị một trận mây đen che khuất.

Chớp giật sấm rền, dị tượng nảy sinh, như thể bầu trời sắp sụp đổ vậy.

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Đó là một bóng người không ai ngờ tới, Hồng Quân!

Kể từ lần Quỷ Tiên giới xâm lược trước đó, Hồng Quân chưa từng xuất hiện, ngay cả khi Mười hai Tổ phụ và Tam Thanh đánh nhau suýt lật tung cả Hồng Hoang ông ta cũng không xuất hiện can ngăn.

"Lâm Huyền, Thần Đạo chưa tới lúc xuất hiện, ngươi chớ có nghịch thiên cơ!

Đến lúc đó làm nhiễu loạn sự vận hành của Hồng Hoang, ngươi gánh không nổi đâu!" Sắc mặt Hồng Quân âm trầm, rất không thân thiện.

Lời này thốt ra, sự ngạc nhiên của mọi người đều biến thành kinh hãi!

Vốn dĩ chỉ muốn xem trình độ của Huyền Đạo Nhân, kết quả không ngờ lại dẫn dụ được Đạo Tổ ra mặt?

"Nhiễu loạn vận hành Hồng Hoang?

Lúc trước Đạo Tổ rút đi thiên đạo uy áp, để tám tên đó dốc toàn lực vây công ta, ngài có từng nghĩ tới vấn đề này chưa?" Lâm Huyền vặn lại một câu.

Đối với việc Hồng Quân tới, Lâm Huyền đã liệu trước.

Thần Đạo liên quan tới Phong Thần lượng kiếp, là một trong những điểm mấu chốt trấn áp Nhân đạo.

Thần Đạo không nằm trong ba đạo Thiên, Địa, Nhân của Hồng Hoang.

Nhưng nó cũng nên được đặt ngang hàng với Tiên đạo.

Thần quản lý núi sông sông ngòi, quản lý sự vận hành của Hồng Hoang, vốn dĩ không dưới Tiên đạo, thậm chí còn tương sinh tương khắc với Tiên đạo.

Nhưng sau kiếp Phong Thần, Thần Đạo lại trở thành phụ dung của Tiên đạo, bị Tiên đạo kiềm chế, thần linh vĩnh viễn thấp hơn tiên!

Điều này liên quan tới đại kế của Hồng Quân.

Hồng Quân mà ngồi yên được mới lạ!

Đối mặt với câu hỏi vặn của Lâm Huyền, Hồng Quân lạnh lùng nói: "Chuyện nào ra chuyện nấy, Thần Đạo hiện tại không thể xuất thế!" Nhìn bộ dạng này, nếu Lâm Huyền không dừng lại thì ông ta sẽ ra tay.

"Đạo Tổ, Hồng Hoang có vô số sinh linh chủng tộc, các đạo đua nở, vì sao Thần Đạo lại là cấm kỵ, hiện tại không được xuất hiện?" Nữ Oa cười nói: "Sao không để Huyền đạo hữu giảng về Thần Đạo

này xem chúng ta nghe thử có đúng là không có gì đáng học hỏi, là đạo gây họa cho Hồng Hoang không?" "Đạo Tổ, cái Thần Đạo này chúng ta cũng không biết là loại gì, Hồng Hoang giờ đang lúc phát triển, biết đâu Thần Đạo có thể cho chúng ta chút gợi mở nào đó?" Có Nữ Oa khơi mào, các đại năng đồng loạt lên tiếng.

Tất nhiên Đế Tuấn không nói gì, ông ta không dám giúp Hồng Quân, hiện tại những người này rõ ràng rất hứng thú với Thần Đạo, mình không ngăn nổi.

Hơn nữa ông ta cũng thấy hứng thú với Thần Đạo!

Thấy các đại năng kiên trì như vậy, Hồng Quân không biết nói gì mới tốt.

Ông ta vốn chỉ muốn yên lặng bế quan đợi Quỷ Tiên giới có đủ thực lực đột kích lần nữa, kết quả là chưa đợi được Quỷ Tiên giới thì đã đợi được sự đại nghịch bất đạo của Lâm Huyền!

"Đạo Tổ, ngài sợ rồi sao?

Sợ toan tính của ngài sơ hở?

Sợ Thần Đạo xuất hiện ngài sẽ không khống chế nổi Thần Đạo?" Lâm Huyền đột nhiên cười nói.

Ầm đùng!!

Từng tia sét cuồng loạn rạch ngang bầu trời.

Tâm can Hồng Quân run rẩy dữ dội.

Sao hắn biết!

Sao hắn biết nhiều như vậy?

Là ai nói cho hắn?

Chủ nhân Thương Minh?

Hiện tại bất kể là ai nói cho Huyền Đạo Nhân, Hồng Quân lúc này đã nảy sinh sát niệm, hơn nữa là lần đầu tiên nảy sinh sát niệm lớn như vậy.

Lâm Huyền cũng âm thầm đề phòng.

Ông đã đoán được nếu mình giảng Thần Đạo sẽ ép Hồng Quân tới mức nào.

Nhưng ông đã có chuẩn bị.

Lúc này không khí căng như dây đàn, các đại năng dường như cũng biết chuyện hệ trọng nên không dám làm loạn.

Ánh mắt đó của Hồng Quân đúng là dám ra tay giết người thực sự.

"Đạo Tổ, nếu ngài muốn ra tay với Huyền đạo hữu thì hãy bước qua cửa của ta trước!" Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Nữ Oa lách người chắn trước mặt Lâm Huyền.

Tiếp đó, Huyền Lang, Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ đều đứng cạnh Nữ Oa, thần sắc kiên định.

Sắc mặt các đại năng lập tức trở nên quái dị.

Hảo gia hỏa, Hồng Hoang tổng cộng chỉ có vài vị nữ thần tài sắc vẹn toàn, giờ đều ra mặt cho Huyền Đạo Nhân?

Phục Hy sắc mặt hơi biến đổi, liếc nhìn Tây Vương Mẫu và Huyền Lang, Hậu Thổ một cái.

Không ổn, địa vị của tiểu muội bị đe dọa rồi!

Tên Huyền Đạo Nhân này quá đào hoa, có tiểu muội thôi chưa đủ, lại còn muốn ôm đồm nhiều thế này!

Tất nhiên chỉ có mạch não của Phục Hy là hơi lạ, còn các đại năng

khác thấy vậy cũng có phản ứng.

“Đạo Tổ, Huyền đạo hữu trấn thủ Huyết Hải, có công với Hồng Hoang!” Minh Hà lên tiếng.

Trấn Nguyên Tử, Tây Phương Nhị Thánh cũng biểu thị thái độ.

“Đạo Tổ, nếu ngài kiên quyết không cho ta giảng Thần Đạo, vậy ta không giảng nữa!” Lâm Huyền cười nhẹ một tiếng.

Sắc mặt Hồng Quân cũng dần hòa hoãn lại.

Chương 154

“Đạo Tổ, Huyền đạo hữu cũng đã nhượng bộ rồi...” Đế Tuấn lúc này chạy lại hòa giải.

“Ngươi định giảng cái gì?” Hồng Quân liếc mắt nhìn.

“Vậy ta sẽ giảng về Hồn Linh chi đạo.” Lâm Huyền nói.

Hồng Quân không có thêm động tác nào nữa mà tìm một vị trí ngồi xuống.

Thực ra với sự thông minh của mình, ông ta đã đoán được ý đồ của Lâm Huyền, cái gọi là Thần Đạo chỉ là một cái bia đỡ đạn, cái Hồn Linh chi đạo này mới là thứ tên Huyền Đạo Nhân muốn giảng!

Nhưng dù thế nào giảng Hồn Linh chi đạo vẫn tốt hơn giảng Thần Đạo nhiều, cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được của ông ta!

Các đại năng khác cũng ngồi xuống trên núi Côn Luân.

Thần Đạo!

Họ chưa từng nghe.

Hồn Linh chi đạo, họ cũng chưa từng nghe.

Nhưng họ biết hiện nay trong Hồng Hoang nhìn có vẻ yên bình, nhưng thỉnh thoảng vẫn có loạn lạc, sinh linh tiêu vong diễn ra từng giờ từng phút.

Mà sinh linh sau khi chết cơ bản đều hóa thành thể hồn linh.

Những hồn thể đó hoặc là trôi dạt trong Hồng Hoang đợi ngày tan biến, hoặc là rơi vào Huyết Hải ngày đêm gào thét, oán khí ngút trời.

Chuyện này Minh Hà cảm nhận sâu sắc nhất.

Ông ta thậm chí cảm nhận được Huyết Hải vì sự tồn tại của những hồn linh đó mà vẫn không ngừng mở rộng, đặc biệt là sau trận đại chiến Quỷ Tiên giới, tốc độ mở rộng của Huyết Hải lại nhanh hơn không ít, oan hồn tích tụ cũng nhiều hơn.

Huyết Hải mở rộng, thực lực Minh Hà sẽ tăng cường.

Đây có lẽ là chuyện tốt với Minh Hà, nhưng Minh Hà thực sự không vui nổi.

Vì Huyết Hải là nơi ô uế, bẩn thỉu nhất Hồng Hoang.

Huyết Hải mở rộng không phải chuyện tốt cho Hồng Hoang.

Ảnh hưởng tiêu cực cực lớn, nếu Huyết Hải mở rộng vô hạn thì thậm chí có ngày sẽ thôn phệ cả Hồng Hoang.

Tất nhiên đó là chuyện xa vời.

Quan trọng nhất là phía Quỷ Tiên giới dường như cũng đang lấy Huyết Hải làm tâm điểm.

Thấy Lâm Huyền sắp giảng đạo, các sinh linh nghe đạo đều tập trung cao độ.

Tuy nghe không được cái gọi là Thần Đạo có chút nuối tiếc, nhưng Hồn Linh chi đạo dường như cũng vô cùng bất phàm!

“Sinh linh đều có thần hồn, thần hồn là căn bản của sinh linh, thực ra Hồn Linh chi đạo mà ta sắp nói đây, Quỷ Tiên giới đã từng tiếp xúc.

Sinh linh Quỷ Tiên giới sinh ra hoặc là có hồn không xác, hoặc là có xác không hồn, có hồn không xác là quỷ, có xác không hồn là thi, đó cũng là hai thánh đạo căn bản của Quỷ Tiên giới.” “Còn sinh linh Hồng Hoang đa số sinh ra đều có cả xác lẫn hồn, như thế mới là hoàn chỉnh...” Lâm Huyền bắt đầu giảng đạo, trên Côn Luân lập tức hiện lên từng luồng dị tượng, các loại tiên âm du dương, hoa sen vàng mọc

lên từ đất, vô cùng hùng vĩ.

Ngay cả Đại Đạo bi trên núi Côn Luân lúc này cũng có phản ứng không nhỏ.

Tự chủ mang đạo vận lan tỏa đến tất cả người nghe đạo.

Không chỉ vậy, giọng của Lâm Huyền thậm chí còn vượt qua khoảng cách, vang vọng khắp Hồng Hoang.

Các đạo bi trong khắp Hồng Hoang đều đang chấn động.

Tất cả sinh linh kinh ngạc xong đều tập trung cao độ nghe Lâm Huyền giảng đạo.

Ngay cả Nữ Oa, thậm chí cả Hồng Quân cũng không hề phân tâm.

Hồng Quân tuy tính toán Địa đạo, tính toán Luân hồi, nhưng đó đều là Thiên đạo chỉ dẫn, đối với khái niệm này vẫn còn mơ hồ.

Nhưng bài giảng của Lâm Huyền đang hoàn thiện khái niệm hồn linh.

Hiểu sâu hơn về thần hồn, hiểu được sự hình thành và tiêu trừ của oán niệm.

Tất nhiên nếu có thể, Hồng Quân không muốn Lâm Huyền giảng đạo này, ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của ông ta.

Bài giảng này giảng suốt ba ngàn năm.

Đợi đến khi Lâm Huyền giảng xong, thiên giáng đại công đức, không ít hơn công đức Minh Hà nhận được ở Huyết Hải là bao!

“Hồn Linh chi đạo thực ra vô cùng quảng bác, thậm chí liên quan tới một con đường đại đạo căn bản của Hồng Hoang.” Lâm Huyền nói.

Cái gọi là đại đạo căn bản thực ra chính là Địa đạo.

Có điều hiện giờ ông không dám nói bừa, Hồng Quân mà lật bàn thì không vui chút nào.

"Trong Hồng Hoang có nhiều oán linh, chúng không có thần trí nhưng sát khí rất mạnh, đều là sinh linh còn sót lại, tích tiểu thành đại, có ảnh hưởng không nhỏ tới Hồng Hoang.

Nếu có thể độ hóa những oán linh đó, tẩy sạch oán khí oán linh thì có thể nhận được công đức!!

Hơn nữa nếu nghiên cứu sâu về Hồn Linh chi đạo thì càng dễ dàng đối phó với sinh linh Quỷ Tiên giới." Giọng Lâm Huyền dứt lời, mọi người lập tức xôn xao.

Công đức với tuyệt đại đa số sinh linh mà nói có rất nhiều tác dụng, chỉ có kẻ giàu nứt đố đổ vách như Lâm Huyền mới đem công đức bện thành kim luân thôi.

Huống hồ ai cũng biết Quỷ Tiên giới sớm muộn gì cũng sẽ đột kích lần nữa.

Có được thủ đoạn này thì không nghi ngờ gì là có thêm thủ đoạn bảo mạng.

"Xin Huyền đạo hữu chỉ giáo thêm." Lão Tử lúc này tâm phục khẩu phục.

Hồn Linh chi đạo vừa xuất, tất cả những người giảng đạo trên núi Côn Luân đều bị Lâm Huyền lấn át.

Đối với đạo này, Lão Tử cũng cực kỳ hứng thú.

"Phải đó!

Xin Huyền đạo hữu chỉ giáo!

Tây Phương chúng ta tâm hoài Hồng Hoang, trọng trách độ hóa hỗn độn này Tây Phương chúng ta có thể một tay gánh vác!" Tiếp Dẫn

đại nghĩa lẫm nhiên nói.

Ngay cả ông ta cũng nhìn ra đạo này có tiền đồ lớn.

Các đại năng khác nghe Tiếp Dẫn nói thế đều tỏ vẻ khinh bỉ, cái gì tốt cũng muốn vơ vào mình.

Nhưng những sinh linh nghe đạo lại không nghĩ thế, sau khi bị Tiếp Dẫn thu hoạch một đợt hảo cảm, không ít sinh linh thậm chí cảm thấy hai người Tây Phương thực sự nhất tâm vì Hồng Hoang!!

Thấy hai người Tây Phương và Lão Tử phản ứng trước tiên, Lâm Huyền cũng liệu trước được.

Cái trò siêu độ này, bất kể là Phật môn hay Đạo môn sau này đều tranh giành nhau.

Đặc biệt là Phật môn, nhiệt tình siêu độ nhất.

Còn Hậu Thổ trong đám đông thì nhíu mày, cứ cảm thấy chuyện này có liên quan tới mình, nhưng lại không biết liên quan ở chỗ nào.

"Pháp môn hóa giải oán linh thực ra tuyệt đại đa số sinh linh đều có, chính là dùng thần hồn chi lực của mình để tịnh hóa nó, nhưng cũng phải lượng sức mà làm, nếu không rất có thể sẽ bị ảnh hưởng tiêu cực." Tiếp đó Lâm Huyền lại giảng về pháp môn siêu độ, gần như tất cả sinh linh đều ghi nhớ kỹ trong lòng.

Thậm chí đã có sinh linh bắt đầu ra tay, thực sự siêu độ thành công tàn hồn oán linh, nhận được một lượng nhỏ công đức.

Cũng có sinh linh không nghe khuyên bảo, siêu độ quá nhiều khiến thần hồn của chính mình không chịu nổi gánh nặng, thậm chí suýt nữa hồn phi phách tán!

"Hồn Linh chi đạo ta đã giảng xong, ta cũng phải đi rồi." Lâm Huyền quay người rời đi.

Cùng đi còn có Hồng Quân, Nữ Oa!

Các đại năng khác ngầm hiểu, không đi xen vào chuyện riêng.

"Sư đệ, chúng ta đi!" Tiếp Dẫn kéo Chuẩn Đề vội vàng rời đi.

Ý đồ của họ đã bị Lão Tử nhìn thấu, nơi này không nên ở lâu.

Hơn nữa vừa rồi sau khi Lâm Huyền giảng xong Hồn Linh chi đạo, Tiếp Dẫn đã có được chút khế cơ, phải về nghiên cứu kỹ mới được.

Sau đó các đại năng đều tản đi.

Những sinh linh nghe đạo cũng lục tục rời đi, trên núi Côn Luân trở nên vắng vẻ hẳn!

Dưới chân núi Côn Luân, Toại Nhân Thị vẫn không ngừng suy ngẫm lời Lâm Huyền nói.

"Này, Toại Nhân Thị!" Lúc này Quy Linh chạy tới.

"Ơ!

Quy Linh đạo hữu, bạn có chuyện gì sao?" Toại Nhân Thị có chút kỳ lạ.

Quy Linh đã bái vào mạch Thông Thiên rồi, sao giờ này lại xuống núi.

"Tớ biết bạn không có điểm tích lũy, tớ cho bạn ít điểm này, mau bắt vân chu về đi!" Quy Linh vừa nói vừa định chuyển điểm tích lũy cho Toại Nhân Thị.

Chuyến đi Côn Luân lần này, Quy Linh thấy Toại Nhân Thị khá thú vị, thậm chí coi Toại Nhân Thị là bạn.

Nên khi nghĩ tới chuyện Toại Nhân Thị không có điểm để về, cô vội vàng xuống núi ngay.

“Quy Linh đạo hữu, không cần đâu.

Thánh phụ bảo tớ phải học nhiều nhìn nhiều!

Chương 155

Vậy tớ sẽ tự mình đi bộ về Thủ Dương sơn, tớ muốn quan sát chúng sinh vạn vật, tớ muốn... vì Nhân tộc mà khai tịch một con đường mới!!!" Trên mặt Toại Nhân Thị đầy vẻ kiên nghị.

Quy Linh cũng kinh ngạc: "Bạn hâm à!

Côn Luân cách Thủ Dương sơn không gần đâu, với khả năng phi độn của bạn, không bay vài ngàn năm căn bản không tới được.

Hơn nữa ai biết trên đường gặp phải nguy hiểm gì!

Đừng có lề mề nữa, tộc nhân của bạn còn đang đợi bạn về đấy!" "Quy Linh đạo hữu, chính vì tộc nhân đang đợi tớ về nên tớ càng không thể tay không trở về!

Đa tạ hảo ý của bạn." Toại Nhân Thị cười nói.

Thấy vậy Quy Linh cũng không cưỡng cầu, tặng một ít đồ cho Toại Nhân Thị hộ thân.

Sau đó nhìn theo Toại Nhân Thị rời đi.

"Nếu Huyền tổ đã nhìn trúng tên này, tên này nhất định là có chỗ hơn người, hy vọng lần tới gặp lại bạn thực sự mạnh lên, hy vọng lần tới gặp lại, Nhân tộc cũng trở thành cường tộc!" Quy Linh lẩm bẩm rồi quay lại Côn Luân.

"Cái Nhân tộc này có chút thú vị, cái con rùa nhỏ kia cho lộ phí mà không lấy, nói cái gì mà quan sát chúng sinh, không biết là ngốc thật hay giả!

Tư chất thế kia mà còn đòi quan sát chúng sinh!" Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy cười nói.

“Thực ra tiểu gia hỏa này khá hợp gu ta, nếu không phải thấy Huyền đạo hữu đi cùng nó vạn năm, ta đã muốn thu nó làm đồ đệ rồi!” Thông Thiên lại thấy vô cùng đáng tiếc.

Ông ta nhìn trúng cái chí khí không chịu khuất phục của Toại Nhân Thị, nói thẳng ra là hơi có vị 'trung nhị'.

“Nhân tộc... can hệ không nhỏ đâu!” Lão Tử chỉ nhìn về hướng Toại Nhân Thị rời đi, thở dài một tiếng.

Khi Toại Nhân Thị tới nghe đạo, ông ta đã nhận ra được chút gì đó.

Nhưng rất mông lung mờ mịt.

Ông ta thậm chí đã nảy sinh ý niệm thu Toại Nhân Thị làm thân truyền, chỉ là nội tâm lại cực lực khuyên ông không nên làm vậy.

Một loại dự triệu, dường như đến từ thiên cơ.

Cuối cùng đành thôi.

Vả lại sau khi thấy Lâm Huyền bầu bạn với Toại Nhân Thị vạn năm, Lão Tử cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cùng lúc đó, tại một nơi nào đó ở Hồng Hoang.

Phân thân của Lâm Huyền dừng lại.

“Đạo Tổ có gì chỉ giáo?” Hồng Quân hiện thân.

“Trước khi Quỷ Tiên giới tới, Thương Minh không được can nhiễu Hồng Hoang nữa!” Đơn giản trực tiếp, chỉ một câu nói duy nhất!

“Vậy Đạo Tổ, có phải cũng sẽ không can nhiễu chứ?” Lâm Huyền vặn lại.

“Ngươi không ra khỏi Huyết Hải, ta sẽ không ra khỏi Tử Tiêu

Cung!" Hồng Quân nói.

Trong lòng thầm nghĩ, dù sao những gì ta cần bố cục đều đã bố cục xong rồi, chỉ cần cái tên 'gậy chọc phân' Thương Minh này đừng làm loạn kế hoạch của ta là được.

"Được!" Lâm Huyền trả lời cũng rất dứt khoát.

À!

Ngươi Hồng Quân bố cục xong rồi, ta chẳng lẽ không có bố cục chắc?

"Chúng ta lập Thiên Đạo thệ ngôn đi!

Nếu không ta không tin!" Hồng Quân vẫn không yên tâm.

"Thiên Đạo thệ ngôn thì không cần thiết, Đại Đạo thệ ngôn thì được!" Lâm Huyền cười nói.

Sau khi Đại Đạo bi xuất hiện, Đại Đạo tuy chưa hiện diện lại nhưng Đại Đạo thệ ngôn vẫn có thể lập được.

"Được!" Hồng Quân trả lời cũng rất dứt khoát.

Sau khi lập thệ ngôn xong, Hồng Quân liền rời đi.

Một lát sau, Lâm Huyền cảm nhận được một luồng khí tức khác cũng biến mất.

Xem ra là Nữ Oa sợ Hồng Quân ra tay với mình nên đã đi theo.

Nữ Oa đạo hữu đối với mình đúng là không tệ.

Một lúc sau, giọng của Chân Chân truyền tới: "Chủ nhân, em đã theo lời dặn của anh, che giấu cho Toại Nhân Thị rồi!" "Làm tốt lắm, gần đây bên Thương Minh thế nào?" Lâm Huyền nói.

Tiết lộ tọa độ Hồng Hoang, lôi Quỷ Tiên giới vào, ngoài việc kiềm chế Hồng Quân, quan trọng nhất là giúp Chân Chân khôi phục bản

nguyên.

Sau khi trải qua trận chiến Quỷ Tiên giới, bản nguyên của Chân Chân đã khôi phục không ít, còn đem thương nhân Thương Minh đi phân tán ra bên ngoài.

"Cũng khá thuận lợi ạ, tuy bổ sung bản nguyên không quá nhiều nhưng cũng đang dần khôi phục.

Tên La Hầu đó cũng không làm chủ nhân thất vọng, chắc không bao lâu nữa là có thể thuận lợi phá nhập Thánh Nhân cảnh giới!" Chân Chân tiếp tục.

"Tốt!" ...

Kể từ lần giảng đạo ở núi Côn Luân đã trôi qua ngàn năm.

Trong Hồng Hoang, một cảnh tượng hân hân hướng vinh.

Số lượng sinh linh tăng trưởng gấp bội, tốc độ tu hành của sinh linh cũng tăng trưởng cực nhanh.

Tuy Yêu tộc và Vu tộc cực lực kiềm chế, nhưng ma sát cũng ngày càng thường xuyên, quy mô cũng ngày càng lớn.

"Bệ hạ, trong vạn năm qua, Yêu tộc chúng ta đã có gần ba mươi vị yêu tướng chết dưới tay Vu tộc." Bạch Trạch báo cáo, trong lời nói lộ rõ sự bất mãn với Vu tộc.

"Thừa tướng, ngươi nói nếu hiện giờ Yêu tộc chúng ta động binh với Vu tộc thì thời cơ thế nào?" Đế Tuấn nói, ngữ khí rất bình tĩnh, nhưng đôi mắt của ông ta thì không bình tĩnh chút nào.

Ông ta tu Đế Hoàng chi đạo, không trừ Vu tộc thì sao có thể thống nhất Hồng Hoang, thành tựu vị trí Thánh nhân?

"Khởi bẩm bệ hạ, Vu tộc tuy đã tu tập Vô Lượng Di La Tâm Kinh nên lý trí hơn trước đôi chút, nhưng ngặt nỗi sinh sôi quá nhanh, lãnh

thổ mở rộng cũng nhanh, lại không có một chế độ nghiêm ngặt để ước thúc, đã gây ra sự bất mãn cho không ít sinh linh.

Còn Yêu tộc chúng ta những năm qua tinh binh cường tướng, tiếng lành đồn xa khắp Hồng Hoang.

Thần thấy thời cơ đã chín muồi!!" Bạch Trạch ngẩng đầu nhìn Đế Tuấn.

Bạch Trạch là tử trung của Đế Tuấn, ông ta luôn tin rằng Đế Tuấn có thể thống nhất Hồng Hoang, sáng lập nên một thế giới tốt đẹp.

Vì đại nghiệp của Đế Tuấn, ông ta thậm chí có thể hy sinh tính mạng.

"Nếu thời cơ đã chín muồi, vậy thì tìm một lý do để chuẩn bị phát binh đi!" Đế Tuấn phất tay nói.

Bạch Trạch lui xuống.

Không lâu sau, cơ bản tất cả cao tầng Yêu tộc đều nhận được tin tức, đã bắt đầu làm tốt công tác chuẩn bị.

"Thiên Đình lại muốn dấy khởi đại chiến sao!?

Thời gian này đúng là nằm trong dự liệu." Huyền Tùng phân tích cục diện trước mắt.

"Sư tôn từng nói, càng loạn càng tốt, vậy thì cứ đánh đi!" Vu tộc, thần điện Bàn Cổ.

"Ta du ngoạn trong dòng sông thời gian, dường như đã thấy được chút gì đó!" Chúc Cửu Âm mở mắt: "Trong lòng ta đột nhiên có một dự cảm không lành!" "Dự cảm không lành?" Đế Giang lên tiếng.

"Yêu tộc có dã tâm lớn, tuy việc chinh phạt Vu tộc chúng ta đã tạm dừng, nhưng Đế Tuấn tuyệt đối sẽ không chịu để yên." Hậu Thổ nói.

"Hôm nay trong Hồng Hoang lại trở nên không mấy yên ổn rồi.

Vu tộc chúng ta, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu đi!" Nếu là trước kia, Vu tộc không thể nào có dự cảm như vậy.

Bởi vì không hiểu rõ thiên cơ, không thông diễn toán.

Nhưng Vô Lượng Di La Tâm Kinh đã bù đắp thiếu sót này, khiến họ có dự triệu trước.

Rất nhanh mười năm đã trôi qua.

"Vu tộc, các ngươi quá giới rồi!

Đây là địa bàn của ta!" Một tên Đại La Báo Tử Yêu quát lên chói tai.

Trong Hồng Hoang, sinh linh bất kể mạnh yếu đều chiếm cứ động phủ.

Thực lực càng mạnh, động phủ chiếm cứ càng lớn, linh khí cũng càng dồi dào.

Thực lực yếu thì chỉ có thể chiếm cứ những nơi nghèo nàn.

Hiện tại, một tên Đại La Vu tộc đang đứng ngay ngoài động phủ của tên Báo Tử Yêu đó.

"Địa bàn của ngươi?

Láo toét!

Đất Hồng Hoang này nơi nào mà Vu tộc ta không đến được?

Chương 156

Hơn nữa ta là cố ý dẫn ngươi ra ngoài đấy, Đại La Yêu tộc ngày càng lanh lợi, ngày càng khó săn bắt, hôm nay là ngày giỗ của ngươi!" Tên đại vu đó vừa dứt lời, một cây trường mâu liền hướng về phía Báo Tử Yêu lao tới, không chỉ vậy, bên cạnh còn bước ra hai tên Đại La Vu tộc khác.

"Các ngươi muốn làm gì?

Ta là yêu tướng của Yêu tộc, các ngươi dám ra tay với ta, Yêu tộc sẽ không tha cho các ngươi đâu!" Báo Tử Yêu đỡ được đòn tấn công, vội vàng kêu lên.

Nhưng mấy tên Vu tộc đó căn bản chẳng thèm kiêng dè chút nào.

"Vu ăn yêu, yêu ăn vu.

Vu tộc ta đã ăn không ít yêu tướng Thiên Đình, Thiên Đình cũng giết không ít Vu tộc ta, có gì mà phải nói?" Một tên Vu tộc cười lạnh.

Ba tên Vu tộc hợp lực giết chết Báo Tử Yêu.

Chúng đang định thu xác Báo Tử Yêu mang về nướng thịt thì đột nhiên một giọng nói truyền tới.

"To gan Vu tộc, dám giết yêu tướng Yêu tộc ta, tìm chết!!" Sau giọng nói đó, một luồng uy áp mạnh mẽ ập tới.

Ba tên Đại La Vu tộc lập tức đại kinh thất sắc.

"Chuẩn Thánh Yêu tộc!" Người tới chính là Anh Chiêu.

Anh Chiêu ra tay, ba tên Đại La Vu tộc không có chút sức phản kháng nào.

Tiếp đó tin tức Vu tộc tử trận truyền về, Vu tộc mắng nhiếc Yêu

tộc không biết xấu hổ, lấy lớn hiếp nhỏ, Tổ phụ Nhục Thu ra tay đánh bại Anh Chiêu, Anh Chiêu trọng thương chạy về.

"To gan Vu tộc, dám ngông cuồng như thế, các ngươi mau chóng điểm tề yêu binh, Yêu tộc ta đi đòi lại công đạo từ Vu tộc!" Đế Tuấn phất tay áo một cái, hàng tỷ yêu binh cùng động, hạo hạo đãng đãng hướng về phía Vu tộc lao tới.

"Chuyện gì xảy ra thế này?

Vu Yêu chẳng phải đã đình chiến lâu rồi sao, vì sao Yêu tộc lại bày ra trận thế lớn thế này?" "Vu Yêu e là lại sắp đánh nhau to rồi!!" Nhất thời sinh linh trong Hồng Hoang một phen hoàng khủng.

Lần nào đại chiến mà chẳng sinh linh đồ thán?

Lần nào đại chiến mà chẳng động đãng Hồng Hoang?

"Vu Yêu lại đánh nhau rồi.

Chúng ta có nên nhân cơ hội viện trợ Yêu tộc, cho Vu tộc một bài học không?" Nguyên Thủy nói.

Lần trước giảng đạo ở Côn Luân, Vu tộc tuy không chiếm được lợi lộc gì, nhưng việc Vu tộc đột kích lần đó vẫn khiến Tam Thanh mất mặt.

"Không!

Vu Yêu chi tranh liên quan tới chủng tộc chi tranh, chúng ta đừng có xía vào!!" Lão Tử nói.

Phía Tây Phương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn còn định nhân lúc Vu Yêu đại chiến để thu gom hảo cảm.

Còn Không Không thì bảo họ chỉ cần đưa ra khẩu hiệu Tây Phương là nơi trốn tránh chiến loạn thì sẽ có vô số sinh linh tới đầu quân.

Không quá lâu sau, đại quân Yêu tộc đã tới dưới chân núi Bất Chu, lãnh thổ Vu tộc.

Lần này Phục Hy xuất hiện, nhưng Nữ Oa đã thành thánh nên không lộ diện.

"Vu Yêu vẫn phải đánh sao?

Vậy kết cục của mình vẫn sẽ như vậy sao?" Phục Hy thầm nghĩ.

Lúc trước Vu Yêu đình chiến, Quỷ Tiên giới xâm lược, ông ta còn khá mừng.

Vu Yêu không đại chiến thì mình sẽ không bị đóng đinh trên điện Lăng Tiêu.

Hiện giờ xem ra dường như có một bàn tay lớn đang kéo mọi chuyện trở lại quỹ đạo cũ.

"Đế Giang, Vu tộc các ngươi kiêu căng hống hách, làm ác đa đoan.

Hồng Hoang là của chúng sinh Hồng Hoang, không phải là Hồng Hoang của Vu tộc các ngươi!!" Đế Tuấn đứng trên đỉnh cao đại nghĩa mà khiển trách.

"Đế Tuấn, ngươi muốn san bằng Vu tộc ta để làm vương Hồng Hoang thì chẳng việc gì phải nói nhiều lời vô dụng như vậy." Hậu Thổ lạnh giọng: "Ngươi muốn chiến, Vu tộc ta nghênh chiến!" "Sát!!" Đế Tuấn cũng chẳng phí lời, phất tay một cái, vô số yêu tộc liền lao tới Vu tộc trùng sát.

Vu tộc cũng đã sớm chuẩn bị, chiến sĩ Vu tộc nhìn không thấy điểm dừng cũng lao tới yêu tộc trùng sát.

"Mười hai Tổ phụ các ngươi dường như lại mạnh lên rồi, cùng lên đi!" Thái Nhất cười lớn một tiếng, trên đầu lơ lửng Hỗn Độn Chung, tay cầm Kim Ô Phần Thần Côn, chiến ý dâng cao.

Chúc Cửu Âm ra tay, rơi vào thế hạ phong, sau đó phải có thêm ba vị Tổ phụ cùng ra tay mới kháng cự lại được.

Yêu sư Côn Bằng ẩn núp lâu như vậy, cuối cùng Vu Yêu đại chiến vẫn tới.

Phục Hy cũng không nhàn rỗi.

Ngay cả Đế Tuấn cũng trực tiếp đối đầu với Đế Giang.

Kể từ sau trận Vu Yêu đại chiến lần trước, Hồng Hoang đã yên bình được mấy triệu năm, nhưng giờ đây sự yên bình đó một lần nữa bị phá vỡ.

Hơn nữa lần này bất kể thực lực Vu tộc hay thực lực Yêu tộc đều có sự tăng trưởng cực lớn.

Chiến lực đỉnh tiêm như Mười hai Tổ phụ, như Đế Tuấn, Thái Nhất đánh nhau khiến đất trời rung chuyển, địa mạch chấn động.

Lần này các đại năng tối đa chỉ hộ trì địa mạch Hồng Hoang chứ không ai ra tay.

Nhiều người trong số họ cảm nhận được trận Vu Yêu chi chiến này là không thể tránh khỏi!

Trên Thủ Dương sơn, Nhân tộc đã khai chi tán diệp, sớm đã vượt qua con số hàng chục triệu.

Có điều Nhân tộc vẫn vô cùng yếu ớt, căn bản chẳng có mấy chiến lực, trong Hồng Hoang chỉ được coi là tầng lớp dưới đáy, sống lay lắt qua ngày.

"Vu Yêu đại chiến, tầm mắt các đại năng đều bị trận chiến thu hút hết rồi, mình ăn một ít Nhân tộc chắc sẽ không bị chú ý đâu!

Trong bộ lạc này dường như còn có một vị Tiên thiên nhân tộc, đại bổ đấy, nếu thôn phệ được thì thực lực của mình chắc chắn tăng

vọt!" Một con hắc lang khổng lồ trong mắt lộ vẻ tham lam.

Nhân tộc, nó đã nhắm tới từ lâu rồi.

Dùng một từ để hình dung, chính là mỹ vị.

Hơn nữa nếu có thể thôn phệ Tiên thiên nhân tộc thì thậm chí có thể tăng trưởng thực lực và tiềm lực của chính mình.

Trước đây nó chỉ là Huyền Tiên cảnh giới, chính là nhờ ăn một Tiên thiên nhân tộc mà sau khi bế quan vạn năm đã thuận lợi tiến giai Kim Tiên.

Con hắc lang này to gan như vậy cũng là vì thấy Nữ Oa và Lâm Huyền không thèm đoái hoài tới Nhân tộc, thậm chí còn tưởng vì Nhân tộc quá yếu ớt nên bị hai vị đại năng chán ghét bỏ rơi.

Đây chính là cơ hội của nó!

Rất nhanh, mặc cho bộ lạc Nhân tộc liều chết bảo vệ, nhưng chẳng mấy chốc hắc lang đã phá vỡ lớp phòng hộ, chiến sĩ Nhân tộc tử thương vô số.

Tuy nhiên dù bị trọng thương, chiến sĩ Nhân tộc vẫn chắn trước bộ lạc và đồng bào của mình.

"Đúng là yếu ớt thật!

Ngay cả Nhân tộc mạnh nhất ở đây cũng chỉ là một tên Huyền Tiên thôi!

Nếu ngươi tự nguyện chui vào bụng ta thì ta có thể tha cho tộc nhân của ngươi!" Hắc lang cười dữ tợn.

Trước mặt nó là một người Nhân tộc mình đầy máu me, thậm chí một tay đã bị gãy.

Hay nói đúng hơn là một vị Tiên thiên nhân tộc.

Hiện nay nhiều bộ lạc Nhân tộc đều có Tiên thiên nhân tộc trấn thủ.

"Minh Thư tiên sinh, đừng tin lời nó.

Chúng ta đã cầu viện bên Thủ Dương sơn, Nhân Tổ sẽ sớm tới thôi." Có người Nhân tộc hét lớn, sợ vị Tiên thiên nhân tộc kia làm chuyện dại dột.

"Cầu viện, các ngươi nói cái trò truyền tin giản đơn đó sao?

Đã bị ta chặn lại rồi!" Hắc lang cười.

Trái tim của đám người Nhân tộc lập tức chìm xuống đáy cốc.

"Ngươi chắc chắn sau khi ăn ta sẽ tha cho tất cả Nhân tộc ở đây chứ?" Minh Thư cuối cùng vẫn hỏi.

"Minh Thư tiên sinh!!" Các Nhân tộc khác đều lộ vẻ lo lắng.

"Ngươi bây giờ ngoài việc tin ta ra thì không có lựa chọn nào khác!" Hắc lang giễu cợt.

Nó tuy là Kim Tiên nhưng ở Hồng Hoang cũng chỉ là kẻ yếu.

Mà nó lại thích bắt nạt những kẻ còn yếu hơn mình, thậm chí là trêu chọc, đùa giỡn.

Những gì nó nói chẳng qua là để tăng thêm hứng thú cho mình mà thôi.

Nhân tộc ở đây, một mống cũng đừng hòng thoát!

"Được!

Ta đồng ý với ngươi!" Minh Thư biết dù mình có liều mạng e cũng không bảo vệ nổi Nhân tộc.

Dù anh ta biết con hắc lang này sẽ lừa mình.

Nhưng kẻ yếu vốn dĩ không có quyền lựa chọn.

Thậm chí đến lúc tuyệt vọng nhất họ cũng không mang danh hiệu Thánh mẫu Nữ Oa và Lâm Huyền ra để dọa người.

Chương 157

Nhân tộc bọn họ không muốn trở thành gánh nặng của Thánh phụ Thánh mẫu, họ muốn trở thành niềm kiêu hãnh của Thánh phụ Thánh mẫu!

"Vậy thì tới đây!!" Hắc lang há to cái mồm máu định thôn phệ Minh Thư.

Minh Thư cũng không có bất kỳ sự đề kháng nào, coi cái chết như không, chỉ hy vọng hắc lang có thể tuân thủ ước định.

Đúng lúc hắc lang đang đắc ý thì đột nhiên một luồng hỏa diễm bắn tới, hắc lang né tránh kịp thời.

"Ai!!" Hắc lang có chút tức giận, mình đang chơi vui mà!

Sau đó thấy một người trung niên cường tráng bước ra.

"Nhân Tổ!!" Nhân tộc thấy người tới liền mừng rỡ khôn xiết.

Nhân tộc có ba vị Nhân Tổ: Toại Nhân Thị, Truy Y Thị, Hữu Sào Thị.

Toại Nhân Thị là vị tổ đứng đầu xứng đáng nhất.

Thực lực mạnh nhất.

Chỉ là ngàn năm trước rời khỏi Thủ Dương để tới Côn Luân cầu đạo thì vẫn chưa quay về.

Nhân tộc thậm chí đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Không ngờ vào lúc nguy nan này Toại Nhân Thị lại xuất hiện.

"Nhân Tổ Toại Nhân Thị!" Hắc lang lập tức thấy có chút gai góc.

Toại Nhân Thị cũng là Kim Tiên, một chốc một lát có lẽ không hạ

nổi.

Nhưng nó cũng nảy sinh tham niệm, thôn phệ một vị Tiên thiên nhân tộc đã có lợi lộc lớn như vậy, nếu thôn phệ được Nhân Tổ thì mình chắc chắn có thể tu hành tới Đại La cảnh giới!

"Kẻ phạm Nhân tộc ta, chết!!" Toại Nhân Thị hừ lạnh một tiếng, cũng chẳng đợi hắc lang chạy thoát mà trực tiếp ra tay.

Hắc lang cũng lao về phía Toại Nhân Thị.

Giữa lông mày Toại Nhân Thị bốc lên một luồng liệt diễm, toàn thân đầy lửa, lao vào chiến đấu với hắc lang.

Toại Nhân Thị hiện nay nghe theo lời Lâm Huyền, một đường từ Côn Luân đi bộ về Thủ Dương sơn, quan sát vô số sinh linh và cảnh vật nên có cảm ngộ sâu sắc, anh ta lấy hỏa nhập đạo nên quyết định quan tưởng hỏa diễm, mặt trời, muốn khắc một tia chân ý của hỏa diễm vào thần hồn, nhưng luôn thiếu một chút, vẫn chưa thể thành công.

Vốn định về Thủ Dương sơn cùng Nhân tộc nghĩ cách, kết quả là thấy hắc lang tác oai tác quái, Toại Nhân Thị làm sao nhịn nổi?

Hai bên lao vào đánh nhau, hắc lang biết phải đánh nhanh thắng nhanh, nếu không hai vị Kim Tiên khác của Nhân tộc tới thì e là đánh không lại.

Hắc lang và Toại Nhân Thị thực ra thực lực tương đương, nhưng hắc lang so với Toại Nhân Thị thì thể chất và nền tảng nhỉnh hơn.

Hắc lang có móng vuốt, răng nanh, thậm chí thân thể cũng cực kỳ cứng cáp.

Thậm chí hắc lang còn nắm giữ một món Hậu thiên linh bảo.

Còn Toại Nhân Thị cũng chỉ có một món Toại Hỏa Toản, là một

món Hậu thiên công đức linh bảo.

Chẳng mấy chốc Toại Nhân Thị đã rơi vào thế hạ phong.

"Lệ!" Đúng lúc này từ xa đột nhiên truyền tới một trận hỏa quang, một con Kim Ô đang chiến đấu với mấy bóng hình to lớn.

Ánh sáng chói mắt đó trong tích tắc như in hằn vào tâm trí Toại Nhân Thị, không thể xóa nhòa, bén rễ sâu sắc.

Ngay lúc này, trong mắt Toại Nhân Thị bắt đầu lấp lánh ánh hỏa diễm.

Phía sau anh ta cũng bắt đầu hiện lên một quầng lửa vàng, ngọn lửa đó dần hóa thành hình dáng Kim Ô.

"Lệ!" Một tiếng kêu cao vút, Toại Nhân Thị vung quyền đánh xuống, hỏa quang trên người bùng nổ trong khoảnh khắc đó, ngọn lửa Kim Ô phía sau cũng đậu lên nắm đấm.

Con hắc lang lập tức nhận ra điềm chẳng lành, muốn vội vàng lùi lại nhưng đã không còn kịp.

"Không..." Kèm theo một tiếng thảm thiết thê lương, hắc lang chớp mắt đã hóa thành một đống tro bụi, cuối cùng tan biến hoàn toàn.

"Không ổn, Nhân tộc!!!" Trong cung Tử Tiêu, Hồng Quân mạnh mẽ đứng dậy.

Thậm chí còn kích động hơn cả lúc Lâm Huyền định giảng Thần Đạo.

So với Thần Đạo, Nhân tộc còn quan trọng hơn nhiều.

Với tư cách là nhân vật chính của trời đất sau này, nhiều kế hoạch của Hồng Quân đều xoay quanh Nhân tộc.

Nhân tộc không thể có sai sót.

Nhưng Hồng Quân vừa định ra khỏi cung Tử Tiêu, trong lòng lập tức có cảnh báo hiện lên.

"Đại Đạo thệ ngôn!" Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi.

Ông ta tưởng mình đã tính kế Lâm Huyền, kết quả giờ xem ra Lâm Huyền cũng đang tính kế lại ông ta!

Có Đại Đạo thệ ngôn ở đó, ông ta chắc chắn không thể thất hứa.

Lúc này trên núi Côn Luân, tâm can Lão Tử cũng rung động mạnh mẽ.

Đôi mắt của ông lúc này thậm chí không còn màu sắc, có chút thất thần lạc phách.

"Đại huynh, huynh làm sao thế?" Thông Thiên nhận ra sự bất thường của Lão Tử, vội vàng gọi.

"Không biết nữa, chỉ là có một cảm giác rất đau lòng, dường như ta vừa đột ngột mất đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng!" Lão Tử bàng hoàng nói.

Sau đó ông không hề do dự, lao thẳng tới cung Tử Tiêu.

"Thánh phụ, con hiểu rồi, con hiểu ý của người rồi!

Con làm được rồi, con làm được rồi!!" Trong mắt Toại Nhân Thị đầy vẻ cuồng hỉ.

Trên tay anh ta có ngọn lửa nhảy múa, còn hóa thành một con Kim Ô luân chuyển quanh thân.

Toại Nhân Thị quan sát hỏa diễm, cảm ngộ chân ý hỏa diễm, cuối cùng vào lúc Thái Nhất hiện nguyên hình đại chiến bốn vị Tổ phụ đã tìm thấy khế cơ cho mình.

Khoảnh khắc này anh ta dường như đã hiểu thấu hoàn toàn về hỏa diễm, thậm chí có thể thôi sinh ra một tia Thái Dương Chân Viêm.

Con lang yêu vừa rồi chính là chết dưới Thái Dương Chân Viêm.

Quan trọng nhất là Toại Nhân Thị vừa rồi còn cảm ngộ được một đạo truyền thừa pháp môn về hỏa diễm, chỉ cần có thể thuận lợi quan tưởng hỏa diễm, khắc ghi chân ý hỏa diễm thì có thể tu tập pháp này!

Đây có thể coi là bộ tu hành chi pháp đầu tiên theo đúng nghĩa của Nhân tộc!

Ngay lúc này, lại có vài đạo nhân ảnh đáp xuống.

"Toại Nhân Thị!!" Những người vừa tới khi thấy Toại Nhân Thị đều vô cùng mừng rỡ.

Đây chính là hai vị nhân tổ khác của Nhân tộc: Truy Y Thị và Hữu Sào Thị.

Vì Toại Nhân Thị đi mãi không về, bọn họ cũng tưởng rằng Toại Nhân Thị đã gặp chuyện không may.

Nay thấy y trở lại, họ đương nhiên rất đỗi vui mừng.

"Ngươi ở Côn Luân Sơn đã gặp phải chuyện gì?

Không bị thương chứ?

Cũng tại chúng ta không đủ năng lực, nếu không nhất định có thể giúp ngươi gom thêm chút tích phân!" Truy Y Thị nhìn có vẻ vô cùng tự trách.

Nghìn năm trước, Nhân tộc dốc cạn sức lực toàn tộc mới gom đủ mười cái tích phân cho Toại Nhân Thị làm lộ phí đi Côn Luân Sơn nghe đạo.

Họ hy vọng Toại Nhân Thị có thể học được chút bản lĩnh mang về cho Nhân tộc.

Thế nhưng Côn Luân Sơn giảng đạo nghìn năm, vẫn không thấy y trở lại, họ đều cho rằng đó là trách nhiệm của mình.

“Không sao, ta không bị thương.

Ta ở Côn Luân Sơn đã gặp được Thánh phụ, Người đã truyền thụ cho ta một pháp môn, Nhân tộc ta đã có công pháp tu hành rồi!” Toại Nhân Thị hưng phấn hét lớn.

Nhất thời, toàn bộ Nhân tộc chìm vào im lặng.

Ngay sau đó, Truy Y Thị túm lấy Toại Nhân Thị, thân hình run rẩy: “Thánh phụ thực sự đã truyền lại pháp môn tu hành cho Nhân tộc chúng ta?” “Là thật!

Là thật đó!

Các ngươi xem, Toại Nhân Thị đã tấn thăng Thái Ất cảnh giới rồi!!” Hữu Sào Thị đứng bên cạnh reo lên.

Khắc sau, toàn bộ Nhân tộc có mặt đều kích động đến rơi lệ.

Nhân tộc đản sinh đã mười vạn năm.

Mười vạn năm này đối với các đại năng khác chỉ là một cái chớp mắt, nhưng với Nhân tộc, đó là mười vạn năm nếm mật nằm gai, không cầu mạnh mẽ, chỉ cầu được sống.

Mà ngay cả việc tồn tại thôi, đối với Nhân tộc yếu ớt cũng đã cần phải dốc toàn lực rồi!

“Thánh phụ không hề từ bỏ chúng ta!

Thánh phụ và Thánh mẫu vẫn luôn quan tâm đến Nhân tộc chúng ta!” “Cảm tạ Thánh phụ Thánh mẫu!

Cảm tạ Thánh phụ Thánh mẫu!” Nhân tộc vui mừng đến mức luống cuống tay chân.

“Quay về Thủ Dương Sơn, triệu tập toàn bộ Nhân tộc, trở về Thủ Dương Sơn!!” Toại Nhân Thị vung tay lớn tiếng.

Chương 158

"Được!" Truy Y Thị và Hữu Sào Thị lập tức hưởng ứng, cùng Toại Nhân Thị rời đi.

Cùng lúc đó, những người thuộc Nhân tộc tản mác khắp nơi cũng đồng loạt hướng về Thủ Dương Sơn.

Thế nhưng động tĩnh của Nhân tộc trong toàn bộ Hồng Hoang vẫn quá nhỏ bé, căn bản không có mấy người chú ý tới.

"Sau khi tạo ra Nhân tộc, Huyền đạo hữu dặn ta đừng quản Nhân tộc, chỉ cần chờ thời cơ chín muồi.

Hiện tại, thời cơ đã chín muồi rồi sao?" Nữ Oa lẩm bẩm, thân hình chợt lóe rồi biến mất.

Lúc này, Lão Tử đang dốc toàn lực chạy tới Tử Tiêu Cung.

Mà Tử Tiêu Cung cũng đang đợi Lão Tử.

Hai bên cùng hướng về nhau nên rất nhanh Lão Tử đã gặp được Hồng Quân.

"Lão sư, sao con lại có cảm giác mình vừa bỏ lỡ một đại cơ duyên?

Chuyện này là thế nào?" Lão Tử hoảng loạn bước vào, thậm chí quên cả hành lễ, vội vàng lên tiếng.

"Cơ duyên của ngươi nằm ở việc truyền đạo cho Nhân tộc, nhưng khi Huyền Đạo Nhân giảng đạo tại Côn Luân, hắn đã truyền đạo cho Nhân tộc trước rồi!

Cơ duyên của ngươi, không còn nữa!" "Oanh long!" Khi Hồng Quân dứt lời, Lão Tử như bị ngũ lôi oanh đỉnh, trong đầu một mảnh

trống rỗng.

"Huyền Đạo Nhân!!" Lão Tử nghiến răng nghiến lợi, hận thù đoạt đạo này làm sao có thể nhẫn nhịn?!

Lão Tử quay đầu định đi tìm Lâm Huyền tính sổ.

Kết quả Hồng Quân nói: "Ngươi không làm gì được Huyền Đạo Nhân đâu, e là ngay cả ta cũng không làm gì được hắn!" Lão Tử nghĩ tới phòng ngự khiến người ta tuyệt vọng của Lâm Huyền, bước chân hơi khựng lại.

"Dù có phá được hay không, ta cũng phải tìm Huyền Đạo Nhân tính toán rõ ràng!" Lão Tử gầm lên.

"Hiện tại không phải lúc tìm hắn tính sổ.

Bây giờ, chỉ cần xóa bỏ pháp môn của Nhân tộc, ngươi vẫn còn cơ hội!" Hồng Quân mở lời.

Lão Tử lập tức hiểu ra ý tứ trong đó, định xoay người rời đi thì một đạo nhân ảnh đã chặn cửa Tử Tiêu Cung.

"Nhân tộc Thánh phụ truyền pháp cho Nhân tộc, cũng là sai sao?

Đạo Tổ, có phải ngài quản hơi rộng rồi không?" "Chỉ cần Nhân tộc là sinh linh Hồng Hoang, thì thuộc về sự quản lý của người đại diện Thiên Đạo này!" Hồng Quân không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Nữ Oa, thậm chí có thể nói chính y đã để nàng vào.

"Nếu ta không để Đạo Tổ nhúng tay vào thì sao?" Nữ Oa khẽ cười.

"Vậy ta có lẽ sẽ làm vài chuyện hồ đồ, ví dụ như không đi ngăn cản Quỷ Tiên Giới xâm lược?" Hồng Quân trực tiếp lật bài ngửa.

Hết bị Lâm Huyền tính kế, lại bị Nữ Oa chặn cửa, thật sự tưởng Hồng Quân y không có tính nóng sao?

Y có thể từ bỏ một phần lợi ích, nhưng Nhân tộc đã chạm đến ranh giới cuối cùng của y.

Lão Tử đứng bên cạnh ngây người.

Đây là những chuyện hắn có thể nghe sao?

Hai vị Thánh nhân Hồng Hoang đang đấu đá nhau?

Lại còn kịch liệt thế này?

Lão sư còn có ý định mặc kệ thế gian Hồng Hoang sao?

"Đạo Tổ cứ việc đi mà thử, Nhân tộc là do ta và Huyền đạo hữu tạo ra, chính là con cái của chúng ta.

Con mình bị bắt nạt, hai chúng ta tự nhiên sẽ không đứng nhìn.

Ta không cần biết Đạo Tổ có tính kế gì trên người Nhân tộc, nhưng Nữ Oa ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Nếu Đạo Tổ muốn mặc kệ Hồng Hoang, để mặc Quỷ Tiên Giới xâm lược, thì Nữ Oa ta không tiếc kéo Đạo Tổ xuống khỏi Thánh vị!" Nữ Oa tuy đang cười nhưng ngữ khí vô cùng lạnh lẽo, tựa như không có chút tình cảm nào.

Trong Hồng Hoang, nhiều người thấy Nữ Oa luôn ôn nhu thiện lương, nhưng Nữ Oa cũng có giới hạn của mình!

Sau lưng Nữ Oa hiện lên một dải công đức khổng lồ, chiếu sáng cả Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lập tức trầm mặc, ý tứ của Nữ Oa rất rõ ràng: muốn động vào Nhân tộc, nàng sẽ dùng toàn bộ công đức để kéo y xuống khỏi vị trí Thánh nhân.

Y là Thiên Đạo Thánh nhân, thân mang kiềm chế.

Trận đại chiến phương Tây lần trước, y đã phải bồi thường hai

tôn Thánh vị mới tiêu trừ được nhân quả.

Nếu Nữ Oa làm thật, thì loại nhân quả này y thực sự không gánh nổi.

Ranh giới cuối cùng của y lại phải lùi thêm một bước.

"Vậy ngươi muốn thế nào?

Lão Tử truyền pháp Nhân tộc là chuyện trời định." Hồng Quân lạnh giọng.

"Lão Tử đạo hữu muốn truyền pháp, đến lúc đó cứ việc truyền, chẳng lẽ ta lại ngăn cản đạo hữu sao?

Ta còn rất vui khi thấy Lão Tử đạo hữu truyền đạo cho Nhân tộc!" Vẻ lạnh lùng trên mặt Nữ Oa lập tức tan biến.

Hồng Quân không còn gì để nói.

Hiện tại Nhân tộc đã có pháp môn, sau này truyền Kim Đan Chi Đạo thì hiệu quả sẽ kém đi bao nhiêu?

Làm sao so sánh được?

"Nếu Đạo Tổ không còn việc gì, vậy ta xin phép đi trước.

Ta và Huyền đạo hữu tuy không mấy khi quản Nhân tộc, nhưng cũng không có nghĩa là Nhân tộc có thể mặc người ức hiếp!" Nữ Oa nói xong liền rời đi.

Tử Tiêu Cung chìm vào tĩnh mịch.

Một hồi lâu sau, Lão Tử mới lấy lại can đảm: "Lão sư, Nữ Oa đạo hữu nói con có thể truyền đạo cho Nhân tộc, vậy cơ duyên của con..." Hồng Quân hừ lạnh một tiếng: "Nhân tộc có đại khí vận, nếu ngươi truyền đạo cho Nhân tộc trước thì cơ duyên thu được chắc chắn sẽ giúp ngươi thành Thánh.

Nhưng hiện tại, Nhân tộc đã tu hành pháp môn khác, cơ duyên kia chưa chắc đã đủ để ngươi thành Thánh.

Chuyện này để ta suy nghĩ thêm, ngươi lui ra trước đi!" Lão Tử trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng Hồng Quân đã hạ lệnh đuổi khách nên hắn đành thất hồn lạc phách rời đi.

Sau khi Lão Tử đi khỏi, cửa Tử Tiêu Cung đóng chặt.

"Sao có thể như vậy!

Thủ đoạn ta bố trí trong cơ thể Nữ Oa sao lại mất hiệu lực?

Là ai đã giải trừ thủ đoạn của ta?

Ai đã động vào Hồng Mông Tử Khí?" "Đúng rồi, lúc Nữ Oa tạo người, có kẻ đã ngăn cản ta, lẽ nào là Thương Minh chi chủ đó?

Ngươi rốt cuộc là ai!?" Hóa ra lúc Nữ Oa uy hiếp Hồng Quân, Hồng Quân đã chuẩn bị khởi động thủ đoạn đặt trên Tử Khí, nhưng y đột nhiên phát hiện thủ đoạn đó đã biến mất.

Nữ Oa tuy là Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng nếu không có thủ đoạn đó, y căn bản không thể kiềm chế được nàng.

Lần này, Hồng Quân lại có cảm giác mọi tính kế đều thất bại.

Rốt cuộc ai mới là Thương Minh chi chủ?

Nhất định phải tra cho rõ!

Lão Tử cũng đã trở về Côn Luân Sơn.

"Đại huynh, huynh hãy quản Thông Thiên đi, đám đồ đệ của đệ ấy làm Côn Luân ta trở nên chướng khí mù mịt!" "Nhị huynh, huynh đừng có ngậm máu phun người!" Thông Thiên và Nguyên Thủy lại bắt đầu cãi vã.

"Các ngươi đủ rồi đó!" Lão Tử vốn đã phiền chết đi được, nay lại

bị quấy nhiễu như vậy.

Cơ duyên đánh mất, thậm chí có thể mất luôn cơ hội thành Thánh.

Một Lão Tử cả đời không chịu thua kém ai, làm sao có thể nhẫn nhịn nổi!

"Từ hôm nay trở đi, ta sẽ dọn khỏi Côn Luân!" Lão Tử vứt lại một câu, mang theo đạo cung của mình rời đi.

Hắn vốn không thu đồ đệ nên chỉ có một mình.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức ngây người.

Chuyện gì thế này?

Sau đó Thông Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhị huynh, đạo của đệ và huynh không hợp nhau, nay Đại huynh đã đi, đệ cũng rời đi đây!

Tránh để sau này làm tổn thương tình nghĩa huynh đệ!" Nguyên Thủy định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra lời.

Thông Thiên dùng tốc độ nhanh nhất mang theo các đệ tử rời đi.

Trên đỉnh Côn Luân rộng lớn chỉ còn lại mạch của Nguyên Thủy.

"Sư tôn, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao Sư bá và Sư thúc đều đi cả rồi?" Nam Cực Tiên Ông hỏi.

"Đi thì tốt...

đi cho thanh tịnh!" Nguyên Thủy xua tay, bảo Nam Cực lui xuống.

Chương 159

Lão Tử tâm phiền ý loạn đi loanh quanh trong Hồng Hoang, không có mục tiêu cụ thể.

"Lão sư nói cơ duyên của ta ở Nhân tộc, vậy ta... cứ đến Nhân tộc xem sao!" Nghĩ đoạn, Lão Tử liền tới Thủ Dương Sơn.

Lúc này trên Thủ Dương Sơn, hàng vạn Nhân tộc đang tụ hội, Toại Nhân Thị đang truyền thụ Quan Tưởng Chi Đạo của mình.

Lão Tử không làm kinh động Nhân tộc, hóa thân thành một lão đầu bình thường lẩn vào trong đó.

"Đạo mà Thánh phụ truyền lại chính là Quan Tưởng Chi Đạo, có thể tập hợp thế mạnh của vạn linh vào thân mình.

Ta hiện tại đã quan tưởng hỏa diễm, lại tình cờ thấy được Kim Ô nên mới lĩnh ngộ được chân ý trong đó, thậm chí còn có được một thiên pháp môn, bây giờ ta sẽ truyền Quan Tưởng Chi Đạo này cho các ngươi!" Toại Nhân Thị dõng dạc nói.

Những người có mặt đều tập trung cao độ.

Nhân tộc khổ vì không có công pháp tu hành nên bị người ức hiếp, nay có pháp môn để tu hành, tự nhiên là vô cùng trân trọng.

Lão Tử đứng trong đám đông, khẽ nhíu mày.

Quan tưởng?

Tập hợp ưu điểm của vạn linh, khẩu khí cũng không nhỏ!

Tiếp đó Toại Nhân Thị giảng giải tinh tủy của Quan Tưởng Chi Đạo, y đã cảm ngộ nghìn năm, thậm chí bắt được một chút cơ duyên mới ngộ thấu được phương pháp này.

Sau khi đã lĩnh ngộ được thì mọi chuyện lại trở nên vô cùng đơn giản.

"Đây chính là Quan tưởng pháp của ta!" Toại Nhân Thị nói xong, sau lưng hiện ra một đồ án hỏa diễm khổng lồ, trên đó có Kim Ô sải cánh giữa mặt trời, một luồng khí nóng hừng hực quét qua toàn bộ Nhân tộc.

Một lúc sau, trong đám người xôn xao.

"Ta đã khắc ghi được hỏa diễm chân ý, ta cũng có công pháp rồi, có bản lĩnh giống Nhân tổ rồi!" Không ít người hét lớn.

"Sao ta không quan tưởng ra hỏa diễm chân ý nhỉ?" Có người thắc mắc.

"Toại Nhân Thị thủ lĩnh đã nói rồi, thiên phú và thể chất mỗi người mỗi khác, không quan tưởng được hỏa diễm chân ý thì phải nghĩ cách quan tưởng thứ khác." Lúc này những người không quan tưởng được hỏa diễm bắt đầu tìm cách khác.

Đột nhiên, một luồng hơi lạnh thấu xương bộc phát trong đám đông, một nữ tử Nhân tộc đã quan tưởng mặt trăng.

"Ta thành công rồi, ta đã quan tưởng ra được..." Tuy nhiên lời nàng chưa dứt, cả người đã hóa thành một pho tượng băng.

Cũng có một số người khác gặp sự cố khi quan tưởng những thứ khác.

"Nhân tổ, chuyện này là thế nào?" Có người hỏi.

Toại Nhân Thị nhíu mày suy nghĩ: "Về Quan tưởng pháp, ta cũng đang trong giai đoạn tìm tòi, tình huống này ta cũng không rõ lắm." "Quan tưởng pháp này tuy huyền diệu, nhưng lấy thân xác Nhân tộc để tiếp nhận tinh túy nguyệt hoa lực như vậy, sao có thể chịu đựng nổi?" Lão Tử đứng cạnh lắc đầu lẩm bẩm.

Đúng lúc này, một người cạnh Lão Tử hét lớn: "Nhân tổ, vị lão tiên sinh này nói những người đó sở dĩ chết là vì không chịu đựng nổi tinh túy nguyệt hoa lực!" Lão Tử: ???

Hắn nhìn sang thanh niên Nhân tộc bên cạnh, mới chỉ là Huyền Thiên cảnh giới.

Vừa rồi hắn nói chuyện không hề che giấu, vậy mà lại bị nghe thấy?

Toại Nhân Thị lập tức đại hỷ: "Lão tiên sinh chắc không phải người của Nhân tộc ta, xin hỏi lão tiên sinh đến đây có việc gì?" Lão Tử nói: "Ta vốn đang du ngoạn Hồng Hoang, thấy Nhân tộc có vẻ như có chuyện lớn nên tới xem thử." Vốn dĩ Lão Tử định rời đi, nhưng hắn chợt nhớ tới lời Hồng Quân.

Cơ duyên của hắn nằm ở việc truyền pháp cho Nhân tộc.

Mà Quan tưởng pháp của Nhân tộc hiện nay mới chỉ là giai đoạn sơ khai.

Nếu hắn giúp Nhân tộc hoàn thiện pháp môn này, liệu có được tính là truyền pháp không?

Nghĩ tới đây, Lão Tử liền hưng phấn hẳn lên.

Chuyện này hình như vẫn còn đường cứu!

Lúc này Hồng Quân vẫn đang nghĩ xem Thương Minh chi chủ là ai và đang ở đâu.

Nếu biết được ý nghĩ của Lão Tử, e là y sẽ tát cho hắn một phát chết tươi.

Sư phụ ngươi đã đủ loạn rồi, ngươi còn thêm dầu vào lửa?

Nhưng Nữ Oa lại bật cười: "Lão Tử đạo hữu có chút thú vị đấy, nói không chừng thực sự có tác dụng!" Từ khi Lão Tử vào Nhân tộc,

Nữ Oa đã chú ý tới động hướng của hắn, rất nhanh nàng cũng nhận ra ý đồ của Lão Tử nên không buồn quản nữa.

Còn Lâm Huyền thì cạn lời.

Hắn quả thực có tính kế, nhưng không ngờ Lão Tử lại hiểu chuyện đến mức tự tìm tới giúp sức.

Cũng tốt!

Cứ để Nhân tộc và Lão Tử buộc chặt lấy nhau đã.

"Ta thấy lão tiên sinh có kiến giải về Quan tưởng pháp của Nhân tộc, không biết có thể chỉ dạy một chút không?

Sau này Nhân tộc ta tất có hậu báo!" Toại Nhân Thị hành lễ.

"Được!" Lão Tử nhận lời, nói: "Quan tưởng pháp của Nhân tộc rất huyền diệu, lấy vật quan tưởng làm nguyên hình để tạo ra pháp môn phù hợp với Nhân tộc tu hành, hơn nữa Nhân tộc không gò bó trong một loại vật quan tưởng, có thể quan tưởng nhiều loại sinh linh hoặc sơn xuyên hà lưu, học lấy điểm mạnh của chúng, sau này thậm chí có thể vượt qua cả vật quan tưởng, quả thực rất diệu!" Tuy hiện tại Lão Tử rất căm ghét Lâm Huyền, nhưng Quan tưởng pháp này hắn không thể không khen ngợi, quá diệu kỳ.

Hơn nữa, pháp môn này chỉ có tiên thiên đạo thể của Nhân tộc mới tu hành được, các chủng tộc khác đều đã định hình ưu thế và năng lực, chỉ có Nhân tộc là chưa có gì, khả năng biến hóa cực kỳ cao.

Lúc này Lão Tử mới hiểu, Nữ Oa tạo người thành Thánh cũng không phải do may mắn tình cờ.

"Toại Nhân Thị đạo hữu, ngươi có thể quan tưởng mặt trời thành công là vì nội tại của ngươi khá thâm hậu, lại lấy hỏa nhập đạo, thấy Kim Ô mà quan sát hình thái, biến thành của mình, nhưng những người khác không làm được như vậy." Lão Tử trầm ngâm giây lát rồi

nói tiếp: "Hơn nữa thể chất Nhân tộc mỗi người mỗi khác, độ thân hòa với các vật thể cũng khác nhau.

Thứ gì càng quen thuộc thì lực thân hòa càng cao.

Ta kiến nghị những người bình thường trước tiên hãy quan tưởng những sinh linh hoặc vật thể mà họ quen thuộc nhất, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn rất nhiều, tỷ lệ tử vong cũng sẽ giảm mạnh!" "Đa tạ lão tiên sinh!" Toại Nhân Thị đại hỷ, liền bảo mọi người thử nghiệm.

Chẳng mấy chốc, từng tiếng reo hò vui sướng vang lên.

"Ta thành công rồi, ta hiểu rất rõ về sơn thạch, ta đã quan tưởng ra được sự vững chãi của sơn thạch." "Ta cũng thành công, ta hiểu khá sâu về Hùng tộc, cũng quan tưởng ra Hùng tộc chi đạo.

Sức mạnh được tăng cường mạnh mẽ, cơ thể thậm chí có thể hóa thành cự hùng!" "..." Những âm thanh phấn khích vang lên, Nhân tộc chìm trong niềm vui.

Lão Tử cũng rất vui mừng, bởi hắn phát hiện cơ duyên tưởng chừng đã mất của mình đang dần dần quay trở lại!

Lão Tử lập tức phấn chấn hẳn lên.

Cơ duyên đã về, cơ duyên của hắn có cứu rồi!

Hắn lại có cơ hội thành Thánh!

"Lão tiên sinh, ngài có ơn lớn với Nhân tộc ta, sau này Nhân tộc tất sẽ báo đáp!!" Toại Nhân Thị cảm kích vô cùng.

"Thực ra ta cũng có một thỉnh cầu hơi quá đáng, ta rất hứng thú với Quan tưởng pháp này, muốn ở lại Nhân tộc để nghiên cứu thêm một chút." Lão Tử nói.

Toại Nhân Thị càng vui hơn, y cầu còn chẳng được, vội vàng mời Lão Tử lên Thủ Dương Sơn, đãi ngộ bằng lễ trọng nhất.

Khi Lão Tử định cư tại Thủ Dương Sơn, Thông Thiên cũng đang đi khắp nơi tìm đạo trường.

Không lâu sau, hắn đã tìm tới vùng biển mênh mông.

"Sư tôn, chúng ta đi đâu đây?" Đa Bảo hỏi.

Các đệ tử khác cũng nhìn về phía Thông Thiên.

Họ đi ra ngoài cũng đã được một thời gian rồi, nhưng những linh sơn phúc địa cấp thấp thì Thông Thiên không thèm nhìn, còn những nơi đỉnh tiêm thì đã bị người khác chiếm hết.

Vì vậy các đệ tử đều có chút hoang mang.

"Trên biển nhiều tiên sơn, chúng ta đi xem thử." Thực ra Thông Thiên cũng có chút mông lung.

Hải ngoại tiên sơn quả thực không ít nhưng đa phần đã có chủ.

Bỗng nhiên, hắn như nhớ ra điều gì.

"Các ngươi đi theo ta!" Thông Thiên dẫn theo đám đệ tử bay về một hướng.

Một lúc sau đã tới trước đảo Bồng Lai.

"Sư tôn, nơi này hình như là đạo trường của vị Huyền tiền bối đó mà?

Lúc trước Thiên Đình đến hỏi mượn, Người còn không cho cơ!" Đa Bảo thắc mắc.

Những chuyện này Thông Thiên đương nhiên biết, nhưng hắn chỉ thấy Bồng Lai là nơi phù hợp nhất.

Hắn vốn dĩ cũng vì giận dỗi mới bỏ đi lập môn hộ riêng, nếu không tìm được tiên sơn tử tế mà lủi thủi quay về thì Nhị ca không biết sẽ cười nhạo mình thế nào.

Cái mặt mũi này nhất định phải giữ.

“Cho hỏi có ai...” Thông Thiên chợt nghĩ, Huyền đạo hữu hình như đang ở Huyết Hải, hay là mình qua đó một chuyến?

Kết quả ngay lúc đó, một thân ảnh xuất hiện, chính là lão Huyền Vũ.

“Có phải Thông Thiên đạo hữu đó không?” “Kính chào Huyền Vũ đạo hữu.” Thông Thiên hành lễ, còn ra hiệu cho Quy Linh.

Quy Linh cũng theo ý Thông Thiên chạy tới bên cạnh lão Huyền Vũ.

“Lâm Huyền đã dặn ta, nếu Thông Thiên đạo hữu tới thì hãy nhường đảo Bồng Lai cho đạo hữu.” Huyền Vũ cười hà hà nói.

“Chuyện này...

Chương 160

làm sao mà được?" Thông Thiên tuy thèm muốn Bồng Lai, nhưng sự hào phóng của Lâm Huyền vẫn khiến hắn không ngờ tới.

"Huyền đạo hữu có chuyện gì cần giúp đỡ không?

Chỉ cần ta làm được, cứ việc nói!" Thông Thiên khẳng định.

"Không cần, không cần đâu!

Lâm Huyền đã nói rồi, lúc trước đạo hữu sẵn sàng đổi linh bảo với hắn chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với hắn.

Vả lại đạo hữu cứ đối đãi tốt với tiểu Quy Linh nhà chúng ta là được.

Chỉ là một tòa Bồng Lai thôi mà, Quy tộc ta cho được." Huyền Vũ cười nói.

Câu nói cuối cùng làm đám đệ tử Thông Thiên đứng hình.

Bồng Lai là tiên đảo đỉnh tiêm Hồng Hoang, thậm chí không kém gì Côn Luân, quanh đảo còn có một tòa siêu phẩm đạo bia và vài tòa cực phẩm đạo bia, những linh sơn thế này không có nhiều đâu.

Vậy mà Quy tộc bảo cho là cho sao?

"Cái đó, Quy tộc rốt cuộc giàu đến mức nào vậy?" Kim Linh hỏi một câu.

"Ta không rõ lắm, nhưng rất giàu.

Công Minh sư đệ chắc hẳn biết nhiều hơn." Đa Bảo cũng bị chấn động mạnh.

Trấn Nguyên Tử và Lâm Huyền đều là trưởng lão Thương Minh, quan hệ rất sâu sắc.

“Ta nghe Trấn Nguyên Tử sư thúc nói, Quy tộc và Thương Minh liên hệ rất chặt chẽ, vị Huyền tiền bối đó cũng là người mạnh nhất trong bốn đại trưởng lão Thương Minh, nội hàm cũng thâm hậu nhất.

Bồng Lai này đối với người ta có lẽ đúng là không đáng kể thật.” Triệu Công Minh nói.

Lúc này các đệ tử Thông Thiên đều cảm thấy ghen tị đỏ mắt.

Họ hạ quyết tâm nhất định phải giữ quan hệ tốt với Quy Linh.

Thông Thiên cũng ngẩn người trước lời của Huyền Vũ.

Lúc trước Lâm Huyền đổi linh bảo với hắn, hắn biết rõ, Lâm Huyền đã đổi đi mười hai viên Định Hải Thần Châu của hắn.

Vốn định kết một thiện duyên, không ngờ hồi báo lại lớn thế này, Thông Thiên thấy ngại quá.

Huyền Vũ không đợi Thông Thiên nói tiếp, chỉ bảo: “Thông Thiên đạo hữu cũng đừng khách khí, ta thấy Lâm Huyền cũng vì tính cách đạo hữu hào sảng chính trực nên mới nhường Bồng Lai cho đạo hữu, có gì thì sau này ngươi cứ nói trực tiếp với Lâm Huyền!” “Vậy, ta xin phép nhận lấy Bồng Lai!

Phiền đạo hữu thay ta cảm tạ Huyền đạo hữu!” Thông Thiên cười nói.

Lão Huyền Vũ phất tay, trận pháp vốn bao trùm hai tòa tiên đảo Bồng Lai và Phương Trượng lập tức thu hẹp lại trên đảo Phương Trượng.

Lão Huyền Vũ xoa đầu Quy Linh rồi rời đi.

Thông Thiên kích động hô: “Lên đảo!!” (Trong Hồng Hoang, Bồng Lai mới là đạo trường của Thông Thiên, Kim Ngao đảo là nơi hắn bố trí đệ tử sau này).

Đám đệ tử Thông Thiên vội vàng đi theo.

Lúc này, chuyện Thông Thiên rời khỏi Côn Luân lập môn hộ riêng cũng đã truyền khắp Hồng Hoang.

"Tam Thanh tình như thủ túc, không ngờ lại nảy sinh mâu thuẫn đến mức chia gia sản.

Nay trên Côn Luân chỉ còn mạch Nguyên Thủy, Thông Thiên chiếm Bồng Lai, chỉ không biết Lão Tử đã đi đâu!" "Ba người này tâm cao khí ngạo, chẳng coi ai ra gì, cuối cùng lại tự mình phân liệt." Không ít sinh linh bàn tán xôn xao, kinh động đến cả nhiều đại năng.

"Sư tôn, Thông Thiên sư thúc đã đặt đạo trường tại Bồng Lai!" Nam Cực báo cáo.

"Bồng Lai?

Huyền Đạo Nhân hào phóng thế sao?

Chẳng lẽ Thông Thiên đã lấy thứ gì ra trao đổi với hắn?

Không được, ta... thôi bỏ đi, đệ ấy đã đi rồi thì đó là lựa chọn của đệ ấy!" Nguyên Thủy vừa định đứng dậy lại ngồi xuống.

Hắn có chút lo Thông Thiên bị lừa, phải trả giá đắt mới đổi được Bồng Lai.

Nhưng nghĩ tới những lời Thông Thiên đã tuyên bố, nếu giờ hắn đi mời Thông Thiên về, người ta sẽ nói gì?

Thôi vậy!

Dù có mâu thuẫn nhưng tình nghĩa ba anh em vẫn còn đó.

Tình cảm này chỉ thực sự bị xé nát khi đại kiếp Phong Thần nổ ra!

"Thông Thiên cũng đi rồi sao?

Như vậy khí vận Huyền môn ta sụt giảm thê thảm!" Lão Tử cau

mày.

Nhưng nghĩ lại, chỉ cần mình nhanh chóng thành Thánh thì khí vận sụt giảm đó có là gì?

Hai người phương Tây thì sướng điên người.

Tam Thanh phân gia, họ càng dễ kiếm chác.

"Sư đệ, gần đây sinh linh gia nhập phương Tây ta càng ngày càng đông!" Chuẩn Đề hớn hở.

Nhưng Tiếp Dẫn lại không vui lắm, hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Người đông hình như cũng chẳng phải chuyện tốt hoàn toàn.

Ở phương Đông, các sinh linh rất có trật tự, dù có động loạn cũng trong tầm kiểm soát.

Nhưng ở phương Tây, đám sinh linh này có chút phóng túng, thậm chí là vô kỷ luật, các thủ đoạn quản lý của họ chẳng mấy tác dụng.

Hắn đem nỗi lo này nói ra.

Chuẩn Đề nghe xong cũng thấy có lý.

"Vậy Sư huynh, chúng ta khó khăn lắm mới tìm được cơ hội thu hút sinh linh vào phương Tây, nếu đột nhiên không chiêu mộ nữa thì tổn thất của phương Tây cũng lớn lắm." Nghèo sợ rồi.

"Sư đệ, đệ còn nhớ thẻ ngọc chúng ta mua từ Thương Minh không?

Trong đó ngoài pháp môn mở rộng kia còn có phần sau nữa.

Lúc đó người của Thương Minh đã nói, trong thẻ ngọc đó còn có pháp thành Thánh của chúng ta." Tiếp Dẫn nói.

Chuẩn Đề cũng nhớ ra, đúng là có chuyện như vậy.

“Phần sau đó hình như có pháp môn quản chế và ước thúc!” Tiếp Dẫn nghiêm sắc mặt: “Người vào núi Tu Di của ta cần thanh tâm quả dục, lục căn thanh tịnh!” Chuẩn Đề giật nảy mình.

“Sư huynh, cái này không được đâu!

Nếu làm thế thì còn ai đến phương Tây ta nữa?” Thanh tâm quả dục, lục căn thanh tịnh, vô dục vô cầu, thu thúc ý niệm của bản thân...

Cái này còn tuyệt hơn cả Vô vi của Lão Tử, ai mà chịu nổi?

Ngưỡng cửa này hơi cao quá.

“Phương Tây ta vì đại kiếp nên nghèo nàn, dù hiện tại đã có không ít sinh linh tìm đến, nhưng so với phương Đông vẫn còn khoảng cách lớn.

Nói theo lời trong thẻ ngọc kia thì là thiếu hụt 'năng lực cạnh tranh cốt lõi'.

Cứ thế này, phương Tây mãi mãi không đuổi kịp phương Đông được.” Tiếp Dẫn trầm giọng.

“Như thế được không?

Chắc là không ổn đâu!” “Vậy Sư huynh, chúng ta phải làm sao?” Chuẩn Đề hỏi.

“Chúng ta cần khai phá một con đường mới.

Tu hành Huyền môn chủ yếu dựa vào tư chất, còn mạch núi Tu Di chúng ta sẽ dựa vào tâm tính, dựa vào ngộ tính!

Một sớm đốn ngộ có thể đắc đại pháp lực, một sớm đốn ngộ có thể lập địa thành tựu Đại La thậm chí là Chuẩn Thánh.

Có như vậy phương Tây mới đuổi kịp được!!” Tiếp Dẫn vừa dứt lời, trên núi Tu Di lập tức có một dải công đức khổng lồ giáng xuống.

Tiếp Dẫn lúc này cũng nhận được chỉ dẫn từ Thiên Đạo.

Con đường này khả thi!

Chỉ cần tham ngộ hoàn toàn, đây chính là con đường cốt lõi thuộc về phương Tây!

Tu hành phương Tây chỉ cần có thể khắc chế dục vọng trong tâm, một ngày nào đó sẽ thành đạo.

Điều này đối với không ít sinh linh vẫn có sức hấp dẫn rất lớn.

Còn những sinh linh không kìm nén được thì cứ đặt ở phương Tây, cho chút lợi lộc.

Sau này để những cường giả núi Tu Di đã trưởng thành tới quản giáo, dần dần giáo hóa, đó chính là tuần hoàn tốt đẹp!

Trong núi Tu Di, Không Không nhìn công đức đầy trời, khẽ mỉm cười.

"Xem ra hai vị đó cũng có chút bản lĩnh, không cần mình phải nhắc nhở thêm.

Chương 161

Mình cũng phải nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh mới được, nếu không sẽ bị Lục Nhĩ vượt qua mất!

Như thế không được!" Cùng lúc đó, tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân vừa kết thúc việc bấm quẻ thiên cơ.

"Dương Mi, hóa ra kẻ luôn giở trò lại là ngươi.

Ngươi tuy đã rời Hồng Hoang nhưng căn bản vẫn chưa từ bỏ!" Hồng Quân nghiến răng.

Y đã tính ra được, tốn bao nhiêu cái giá mới tính ra được.

Kẻ đó chính là Dương Mi đã rời đi từ lâu.

Ban đầu y còn chưa tin lắm nhưng tính lại mấy lần kết quả vẫn y hệt.

Hồng Quân khẳng định chắc chắn là Dương Mi đang giở trò.

Nhưng thực tế thì sao?

Hồng Quân nhầm to rồi.

Dương Mi đi lâu rồi, mà y đi là đi luôn, quang minh lỗi lạc, không thèm chơi trò tâm cơ vặt vãnh.

Chỉ là Lâm Huyền đã mượn lực lượng của Chân Chân để đổ vấy cho Dương Mi.

Dẫu sao Hồng Quân cũng chẳng tìm được Dương Mi, cứ để y tìm đi đã.

Sau khi tính ra được, Hồng Quân cảm thấy như trút được gánh nặng.

Nhưng một lúc sau y lại thấy có gì đó sai sai.

“Tam Thanh sao lại phân gia rồi?

Khí vận Huyền môn sụt giảm?

Vấn đề không lớn!

Sao Lão Tử lại tới Thủ Dương Sơn, còn đang truyền thụ cho Nhân tộc cái Quan tưởng pháp gì thế kia?” Hồng Quân suýt nữa phun ra một búng máu già.

Nghịch đồ!

Đúng là nghịch đồ!

Vốn định sau khi tính ra là Dương Mi thì sẽ tìm cách ứng đối, chuẩn bị điểm hóa Lão Tử một chút rồi bảo hắn tới Nhân tộc truyền thụ Kim Đan đại đạo.

Tuy nhiên vẫn chưa muộn.

Nhưng khi Hồng Quân định dùng thủ đoạn truyền tin thì động tĩnh phía phương Tây lại làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

“Phía phương Tây, hai kẻ ngu đần kia không có thiên cơ chỉ dẫn mà cũng tham ngộ ra được con đường của phương Tây sao??” Hồng Quân cảm thấy mình bị nội thương trầm trọng.

Kế hoạch truyền tin cho Lão Tử lại một lần nữa bị gác lại.

Không vì gì khác, hai kẻ phương Tây kia chỉ còn một bước nữa là thành Thánh, còn Lão Tử vẫn thiếu một chút.

Nếu để hai người phương Tây thành Thánh trước thì Huyền môn sẽ bị áp chế.

Một bước bị áp chế, bước bước đều bị áp chế, vậy những tính kế sau này của y sẽ ra sao?

“Dương Mi!

Sớm muộn gì ta cũng phải giết ngươi!” Hồng Quân tức đến đỏ cả mắt.

Sau đó y cũng không định hành động gì nữa.

Huyền môn nhất định không thể bị phương Tây lấn lướt, nhất định không thể!

Vì vậy Hồng Quân đành mặc kệ Lão Tử truyền thụ pháp môn ở Nhân tộc.

Trong khi Hồng Hoang xảy ra nhiều chuyện như vậy, hai tộc Vu - Yêu vẫn đang đánh nhau, chiến hỏa không ngừng lan rộng.

Chỉ là hai bên đều đang giằng co, không ai làm gì được ai nhưng cũng không ai muốn đình chiến trước, cứ thế tiêu hao.

Chuẩn Thánh thì cơ bản chưa chết ai, nhưng tính mạng tộc nhân dưới Chuẩn Thánh thì rẻ rúng như cỏ rác.

“Chỉ bằng Yêu tộc các ngươi mà cũng muốn xâm chiếm Hồng Hoang, các ngươi mơ mộng đẹp quá đấy!” Đế Giang cười lớn, chế giễu Đế Tuấn.

Cục diện đại chiến nhìn thì có vẻ cân bằng nhưng thực tế Vu tộc vẫn chiếm ưu thế.

Thân xác Vu tộc vốn đã mạnh, lại có pháp tắc hộ thân, nay lại tu hành Di La Tâm Kinh nên chiến đấu rất bền bỉ, lại còn biết điều khiển linh bảo đơn giản.

Điều này đối với Yêu tộc chẳng phải chuyện gì hay ho.

Thông thường phải mấy tôn Yêu tộc cùng cảnh giới mới kháng cự nổi một tôn Vu tộc.

Nếu không phải Thái Nhất một mình cân sáu tôn Tổ Vu thì có lẽ

Yêu tộc đã bại trận từ lâu.

Cứ thế này mãi, Yêu tộc rất dễ thất thế.

Nhưng Đế Tuấn không thể để Yêu tộc bại!

"Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, vận chuyển!!!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng!

Thực ra chỗ dựa để Đế Tuấn khơi mào trận đại chiến này căn bản không phải vì Yêu tộc mạnh mẽ gì, hay danh tiếng Vu tộc xấu xa thế nào, mà chính là Chu Thiên Tinh Đấu đại trận!

Đây là trận pháp y tham ngộ được từ Hà Đồ Lạc Thư dưới sự chỉ dẫn.

Những năm qua y đã âm thầm chế tạo xong các trận kỳ.

Đế Tuấn phất tay, ba trăm sáu mươi lăm cây trận kỳ từ sau lưng bay ra, còn bản thân y nắm giữ chủ trận kỳ.

Những trận kỳ còn lại đều rơi vào tay các Chuẩn Thánh và Đại La của Yêu tộc.

"Mở!" Đế Tuấn hét lớn, những kẻ cầm trận kỳ lập tức tâm lĩnh thần hội, dẫn dắt các yêu binh khác thành trận.

Chẳng mấy chốc, các ngôi sao trên Hồng Hoang đều tỏa sáng, vô số tinh quang trút xuống.

Những tinh quang đó đều được ba trăm sáu mươi lăm cây trận kỳ tiếp nhận và thắp sáng.

Vô số yêu binh tạo thành trận pháp, xông về phía các Tổ Vu.

"Đây là trận pháp gì vậy?

Sức mạnh Yêu tộc phát huy lúc này e là đã đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ còn nửa bước là có thể địch lại Thánh nhân rồi!!" "Trận

này tuyệt đối là một môn Thánh cấp đại trận, không lẽ là đổi từ Thương Minh?

Nhưng Thương Minh đâu có bán Thánh cấp đại trận nào đâu!

Cũng chưa nghe nói vị trưởng lão nào của Thương Minh giúp Yêu tộc mua trận pháp cả!" "Dù thế nào đi nữa, Vu tộc lần này nguy rồi, với thực lực của họ thì không đỡ nổi đâu!!" Rất nhiều đại năng đều bị Chu Thiên Tinh Đấu đại trận làm cho khiếp sợ.

Thánh cấp trận pháp ở Hồng Hoang cũng có vài tòa, nhưng cơ bản đều nằm trong tay người của Thương Minh.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận vừa xuất hiện đã gây chấn động toàn trường.

"Anh em ơi, trận pháp này mạnh quá, cùng lên nào!!!" Đế Giang hét lớn, y tuy hơi lỗ mãng nhưng cũng không đến nỗi quá ngốc!

Mười hai Tổ Vu nhanh chóng tụ hợp lại.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận ập tới.

"Oanh!!!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang rền Hồng Hoang.

Có sinh linh ngẩng đầu nhìn lên kinh hãi: "Trời... trời thủng rồi!!!" Chúng sinh kinh hoàng, đòn đánh vừa rồi đã đánh nát cả bầu trời.

Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, Nữ Oa bổ trời là vì núi Bất Chu đổ, giờ núi vẫn chưa đổ nên trời thủng chút đỉnh cũng nhanh chóng được phục hồi.

Lúc này mười hai Tổ Vu đều bị đánh bay ra ngoài, miệng hộc máu tươi.

Họ đều là cấp bậc Chuẩn Thánh, có thể bị thương nhưng không dễ bị chảy máu, một khi đã chảy máu thì chắc chắn là trọng thương.

"Đế Giang, thế nào?

Nếu ngươi dẫn dắt Vu tộc quy thuận Yêu tộc ngay bây giờ, ta nhất định sẽ hậu đãi ngươi!" Đế Tuấn cười vang.

Đã lâu lắm rồi y mới thấy sảng khoái thế này.

Chỉ cần thu phục Vu tộc, khí vận Vu tộc nhập vào Yêu tộc thì thực lực của y chắc chắn sẽ tăng vọt, việc thống nhất Hồng Hoang và thành Thánh sẽ không còn là mộng tưởng.

Hơn nữa Vu tộc sẽ vĩnh viễn bị y đè đầu cưỡi cổ.

Các đại yêu thấy cảnh đó cũng vô cùng hưng phấn, đồng thanh reo hò.

"Đế Tuấn, ngươi đừng nằm mơ, Vu tộc ta dù có diệt vong cũng không bao giờ thần phục Yêu tộc các ngươi!" Đế Giang nộ hống.

"Vu tộc vĩnh không thần phục!" "Vĩnh không thần phục!!" Vô số tộc nhân Vu tộc cũng biết tình hình hiện tại, các Tổ Vu mà bại thì Vu tộc cũng tàn, nhưng họ có huyết tính của riêng mình.

"Tốt!

Vậy Vu tộc các ngươi cứ thế diệt vong đi!" Đế Tuấn cười lạnh, phất động trận kỳ lao về phía mười hai Tổ Vu.

Các Tổ Vu lại tập trung tinh thần ứng phó, nhưng kết cục dường như đã định!

Chương 162

“Chuyện gì thế này?

Yêu tộc dễ dàng đánh bại Vu tộc vậy sao?

Hồng Quân thực sự muốn để Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang à?” Huyền Tùng cau mày.

Lẽ ra không phải như vậy mới đúng.

Sư tôn đã nói Nhân tộc mới là bá chủ tương lai của Hồng Hoang, Vu - Yêu sẽ lưỡng bại câu thương cùng đi đến diệt vong.

Ngay khi Huyền Tùng định hành động, hắn lại kìm lại được!

Chờ thêm chút nữa!

Hồng Quân cũng đang quan sát chiến cục.

Thương Minh không giúp Vu tộc sao?

Không đưa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cho Vu tộc à?

Hồng Quân thấy vậy thì yên tâm, đây có lẽ là chuyện khiến y vui vẻ nhất gần đây.

Tuy nhiên, chưa đợi Hồng Quân kịp đưa ra gợi ý cho mười hai Tổ Vu thì thấy từ trong Bàn Cổ Thần Điện bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng đó trong mắt Hồng Quân chẳng khác nào một sự khiêu khích.

Con của ta, ta tự dạy.

Tâm trạng Hồng Quân lại muốn nổ tung, y nghĩ đến Nữ Oa, giờ Bàn Cổ chết rồi vẫn còn hiện hồn về làm nhục y.

Thôi, chuyện nhỏ, đều là chuyện nhỏ cả.

Tìm ra Dương Mi mới là việc đại sự!

Ngay khi Chu Thiên Tinh Đấu đại trận định giáng xuống người mười hai Tổ Vu, ánh sáng từ Bàn Cổ Thần Điện đột ngột chiếu lên người họ, như thể họ vừa nhận được một sự cảm ngộ nào đó.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận!!" Đế Giang gầm lên một tiếng, mười hai Tổ Vu tâm lĩnh thần hội, mười hai đạo thân ảnh khổng lồ đột ngột hòa quyện vào nhau.

"Hống!!" Kèm theo một tiếng gầm vang dội, một thân ảnh cao lớn đội trời đạp đất xuất hiện trước mặt chúng sinh.

"Bàn...

Bàn Cổ đại thần!?" "Đó là Bàn Cổ đại thần mà!" Rất nhiều sinh linh Hồng Hoang vô cùng kinh hãi.

Thân ảnh đội trời đạp đất kia chính là Bàn Cổ!

Trên tay cầm cự phủ, chém thẳng về phía Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Đế Tuấn nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt đại biến.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lao vào chiến đấu với Bàn Cổ.

"Phụ thần?

Không!

Đó không phải Phụ thần, chỉ là do mười hai Tổ Vu dùng trận pháp tạo ra thôi!

Nhưng thực lực... mạnh quá!" Lão Tử đứng ở Nhân tộc lẩm bẩm.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng nhìn thấy.

Nếu lúc trước mười hai Tổ Vu dùng trận này đấu với họ, e là họ

đã bại rồi.

"Giết sạch lũ súc sinh này đi!" Vu tộc thấy các Tổ Vu vùng lên thì lập tức có thêm động lực, từng đứa vác vũ khí xông thẳng vào quân Yêu tộc.

Yêu tộc lập tức chống trả.

Trận chiến vốn tưởng đã hạ màn nay lại bùng nổ dữ dội hơn.

Trời đất đảo điên, Hồng Hoang chịu tổn thương nặng nề.

Lúc này vô số sinh linh bị cuốn vào tai họa bất ngờ đều bắt đầu kêu than, kẻ bị cuốn vào thì mất mạng, tiếng khóc than vang khắp nơi.

Đúng lúc đó, phía chân trời đột nhiên xuất hiện một vệt hà quang.

Một luồng vĩ lực giáng xuống người hai tộc Vu - Yêu, rơi vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận.

Bất luận là Vu hay Yêu đều không thể động đậy được nữa.

Hai tòa đại trận đang làm rung chuyển Hồng Hoang cũng tức khắc tan rã.

"Nữ Oa, ngươi làm gì vậy?

Ngươi không giúp Yêu tộc ta thì thôi, còn dám can nhiễu đại chiến của ta sao?" Đế Tuấn nổi giận.

Thực ra y đã có thành kiến không nhỏ với Nữ Oa từ lâu.

Sau khi Nữ Oa trở thành Yêu Hoàng thì luôn ẩn cư, rất ít khi đóng góp cho Yêu tộc.

Nếu không phải Phục Hy có vai trò quá lớn ở Yêu tộc thì y đã sớm không nhịn nổi rồi.

Hơn nữa sau khi Nữ Oa thành Thánh, Đế Tuấn càng cho rằng thời cơ thống nhất Hồng Hoang đã đến nên đã mời nàng vài lần, nhưng Nữ

Oa đều lấy lý do Thánh nhân không được can thiệp vào sự phát triển của Hồng Hoang để từ chối.

Vì nàng là Thánh nhân nên Đế Tuấn đều nhẫn nhịn.

Nhưng hiện tại, khi y đang đánh hăng máu, muốn một hơi thu phục Vu tộc thì Nữ Oa lại tới phá đám!

Đây chính là cái gọi là không can thiệp vào sự phát triển sao?

"Đế Tuấn!!" Phục Hy quát khẽ.

Ai dám có ý kiến với muội muội y thì y sẽ có ý kiến với kẻ đó.

Y chẳng quan tâm Yêu tộc hay không Yêu tộc đâu!

Thậm chí việc y gia nhập Yêu tộc, trở thành Yêu Hoàng cũng chỉ là để bảo vệ Nữ Oa tốt hơn.

Chuyện nào nặng nhẹ y phân biệt rất rõ!

"Nữ Oa, chúng ta không cần sự giả nhân giả nghĩa của ngươi, Vu tộc ta được Phụ thần quyến luyến, lĩnh ngộ được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, hôm nay chúng ta nhất định đánh cho Yêu tộc phải tâm phục khẩu phục!" Đế Giang lạnh giọng.

Y cũng chẳng vui vẻ gì, đang bị Đế Tuấn đánh cho một bụng lửa, nếu không có Nữ Oa xuất hiện thì y nhất định phải sống mái một phen với Đế Tuấn.

Sự xuất hiện của Nữ Oa không chỉ làm mất hứng của Đế Tuấn mà Vu tộc cũng chẳng hài lòng.

Nữ Oa cũng không biện minh, chỉ nhàn nhạt nói: "Các ngươi muốn đánh, ta không cản, nhưng hãy nhìn xem Hồng Hoang hiện tại đã thành ra nông nỗi nào rồi!

Hãy nhìn kỹ lại xem khí vận của các ngươi còn trụ được bao lâu nữa!" Trận chiến Vu - Yêu này đã kéo dài nghìn năm.

Nhưng so với lần đầu, thực lực của hai bên đều đã tăng gấp nhiều lần, sức tàn phá không thể so sánh được với trước kia.

Đế Tuấn và Đế Giang cùng nhìn về phía Hồng Hoang.

"Tổn hại sao lại nghiêm trọng thế này!?" Đến chính Đế Giang cũng phải kinh ngạc.

Có vẻ y phản ứng hơi chậm, còn Đế Tuấn thì vốn đã biết rõ.

Ngay cả khí vận của hai tộc cũng bị tiêu hao gần hết trong trận này.

Phá hoại Hồng Hoang chính là làm tổn hại khí vận.

Chỉ là lúc đó họ đều đã đánh hăng máu.

Cả hai bên đều muốn trở thành đệ nhất Hồng Hoang, giống như lúc mười hai Tổ Vu đánh nhau với Tam Thanh vậy.

Nhưng lần này thảm liệt hơn nhiều, vì đây là trận chiến thứ hai của đại kiếp Vu - Yêu đã định trước.

Lâm Huyền không quản chuyện bao đồng, y tính kế nhiều như vậy khiến Hồng Quân sắp phát điên rồi, giờ mà tính kế thêm vào trận chiến này nữa thì y sẽ lật bàn mất.

"Trận Vu - Yêu này ta vốn định không quản, nhưng các ngươi tự nhìn đi, trận này còn đánh tiếp được không?

Vả lại có đánh nữa cũng chẳng có kết quả, các ngươi căn bản không thể phân thắng bại trong thời gian ngắn được!!" Nữ Oa lại nhìn về phía hai bên: "Các ngươi mà đánh thêm trăm năm nữa, e là chưa đợi tộc nhân bị diệt sạch thì Thiên Đạo đã trừng trị các ngươi rồi!

Còn muốn đánh nữa không?" Đế Tuấn và Đế Giang đồng thời im lặng.

Họ ngẫm nghĩ lại, lời Nữ Oa nói quả thực có lý.

“Oa Hoàng, thực sự xin lỗi, vừa rồi ta đã vô lễ!” Đế Tuấn không ngần ngại xin lỗi Nữ Oa, thái độ vô cùng khẩn thiết.

Không vì gì khác, chỉ là làm màu thôi.

Y là Yêu Hoàng được vạn yêu kính trọng, vả lại y không thể trở mặt với Nữ Oa và Phục Hy được.

Nữ Oa cũng chẳng chấp nhặt, xoay người rời đi.

Hai tộc Vu - Yêu cũng bắt đầu rút quân.

Trong Thiên Đình, sắc mặt Đế Tuấn âm trầm.

Chương 163

Y là chủ Thiên Đình, là Yêu Hoàng Đế Tuấn, tự nhiên sẽ không làm trò đập phá để trút giận.

Thực ra y cũng không giận Nữ Oa.

Sau khi bị ngăn cản, y thậm chí còn thấy cảm kích nàng.

Nếu không có Nữ Oa, khí vận Thiên Đình e là tan tành thật.

Chẳng phải thấy ba tộc Long - Phượng - Kỳ Lân vẫn đang chịu phạt đó sao?

Đó chính là vì tội hủy hoại Hồng Hoang!

Nếu còn đánh nữa thì người bị nhốt tiếp theo sẽ là y và Đế Giang.

"Chỉ thiếu một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa là mười hai Tổ Vu đã bị tiêu diệt sạch!

Chỉ thiếu một chút là Vu tộc tiêu đời rồi!" Đế Tuấn không ngừng lẩm bẩm.

Nói đơn giản là y thực sự không cam tâm!

Nhưng không cam tâm cũng vô dụng, chiến loạn không thể tái diễn trong thời gian ngắn.

Điều quan trọng nhất đối với Yêu tộc lúc này là tăng cường thực lực.

"Bệ hạ, thân xác Vu tộc quá mạnh, nếu Yêu tộc ta không thể hưng thịnh hơn nữa thì vẫn không thể áp chế nổi bọn chúng!!" Bạch Trạch bước vào nói.

Trong cả Thiên Đình, kẻ có thể tự nhiên như vậy trước mặt Đế Tuấn trừ Thái Nhất ra chỉ có Bạch Trạch.

Đế Tuấn tin tưởng nhất chính là Thái Nhất và Bạch Trạch.

"Vu tộc được ưu ái quá mức, lúc ta lập Yêu tộc đã cố gắng bao quát nhiều chủng tộc nhất có thể, không ngờ vẫn kém Vu tộc một bậc!" Đế Tuấn trầm giọng.

Từ khi chưa ngồi lên ngôi vị Yêu Hoàng, y đã bắt đầu dụng tâm khổ tứ, dốc hết tâm lực muốn trở thành kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, và Yêu tộc chính là công cụ đắc lực nhất trong tay y.

Hiện tại Đế Tuấn có chút cảm giác thất bại.

Năm xưa Long Hán Kiếp, y chẳng coi Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ra gì.

Kết quả hiện giờ khi chính mình lọt vào trong cuộc, mới phát hiện ra bản thân đã quá coi thường tất cả mọi người.

Qua trận đại chiến này, Đế Tuấn đã học được rất nhiều và nhận ra được nhiều điều.

"Đế Tuấn bệ hạ, Lão gia bảo ta tới Thiên Đình một chuyến để giao vật này cho ngài!" Lúc này một đồng tử xuất hiện ở cửa đại điện, chính là Hạo Thiên.

"Hạo Thiên sư đệ!" Đế Tuấn vội vàng tiến lên đón tiếp nhiệt tình.

Thực ra y coi thường Hạo Thiên, dù gọi là sư đệ nhưng y không coi trọng hắn.

Một tên đồng nhi sao có thể xưng huynh gọi đệ với y?

"Vật Lão gia muốn đưa ở đây." Hạo Thiên đưa thẻ ngọc cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn cầm thẻ ngọc xem qua, lập tức mừng rỡ vô cùng.

"Đạo Tổ quả nhiên vẫn sẵn lòng giúp ta.

Hạo Thiên sư đệ, hay là ở lại Thiên Đình dự yến tiệc rồi hãy đi?" Đế Tuấn mời mọc.

"Không được đâu, ta phải về báo cáo kết quả với Lão gia đây!

Đế Tuấn bệ hạ, Thiên Đình của các ngài thật là uy nghi quá!" Hạo Thiên nhìn quanh, vàng son lộng lẫy, sương khói mờ ảo.

Hắn còn nhìn vào cái bảo tọa chính giữa kia.

Vị trí đại diện cho quyền lực tối cao!

Nếu mình có thể ngồi vào vị trí đó thì sẽ không bị những kẻ kia khinh thường nữa nhỉ?

Nếu mình ngồi ở đó thì trong Hồng Hoang ai cũng phải tôn trọng mình chứ?

Đến lúc đó mọi sinh linh sẽ không còn quan tâm mình chỉ là một tên đồng tử bưng trà rót nước chạy vặt nữa phải không?

Trong thoáng chốc, Hạo Thiên nghĩ ngợi rất nhiều.

Từ sau buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung đến nay, Hạo Thiên không tài nào quên được ánh mắt của những kẻ đó, ngay cả bây giờ họ cũng chẳng thèm nhìn thẳng vào hắn.

Giống như Đế Tuấn hiện tại, ngoài mặt thì nhiệt tình nhưng Hạo Thiên thừa biết đó chỉ là giả tạo.

Hư ngụy!

Đến tận bây giờ, ngoài Huyền sư huynh ra, hắn chưa từng thấy ai chân thành cả.

Toàn là giả hết!

Nếu mình có quyền lực, có thể tự mình quyết định mọi việc, liệu mọi thứ có khác đi không?

Hắn nhìn chằm chằm vào cái ghế báu, nhất thời ngẩn người.

“Hạo Thiên sư đệ!?” Đế Tuấn gọi khẽ.

“Ta đi trước đây!” Hạo Thiên có chút hoảng hốt rời đi, như thể sợ Đế Tuấn nhận ra tâm tư của mình.

Sau khi Hạo Thiên đi rồi, Đế Tuấn nhìn bóng lưng hắn mà thấy buồn cười.

“Một tên đồng tử nhỏ nhoi mà cũng dám mơ tưởng đến vị trí này, thật là si tâm vọng tưởng!” Tiếp đó Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch: “Vừa rồi Đạo Tổ truyền cho ta một đạo pháp môn mang tên Đế Lưu Tương, chỉ cần hạ xuống Đế Lưu Tương là có thể khai mở linh trí cho đám phi cầm tẩu thú, thậm chí là hoa lá cỏ cây.

Như vậy số lượng Yêu tộc của ta sẽ tăng vọt, còn có thể thu về không ít công đức!” Bạch Trạch đại hỷ: “Bệ hạ, đây là chuyện đại hảo sự!!” “Nhưng hạ xuống Đế Lưu Tương cũng cần Thái Âm chi lực, vả lại Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng cần Thái Âm chi lực gia trì mới có thể mạnh hơn.

Hãy chuẩn bị hậu lễ, ta sẽ tới Thái Âm Tinh một chuyến!” Đế Tuấn phất tay.

Bạch Trạch lập tức đi sắp xếp.

Sau khi đưa xong đồ, Hạo Thiên trở về Tử Tiêu Cung, nhưng suốt quãng đường hắn cứ nghĩ về Thiên Đình, có chút tâm thần bất định.

“Đồ đã đưa tới chưa?” Hồng Quân hỏi.

“Thưa Lão gia, đã đưa tới rồi!” Hạo Thiên thành thật trả lời.

“Đạo tâm của ngươi loạn rồi, chẳng lẽ tới Thiên Đình gặp phải chuyện gì sao?” Hồng Quân hỏi.

“Không... không có ạ!” Hạo Thiên sợ hãi vội nói.

Tuy nhiên Hồng Quân lấy ra một cây thước: "Đưa tay ra đây!" Hạo Thiên ấm ức đưa tay ra.

"Lão gia, Hạo Thiên phạm lỗi gì mà ngài phạt huynh ấy như vậy.

Xin Lão gia nương tay!" Thấy Hạo Thiên sắp bị đánh, Dao Trì lập tức xin tha.

"Bốp!" "Bốp!" Lời cầu xin của Dao Trì chẳng có tác dụng gì, dù Hạo Thiên giờ đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh nhưng dưới lằn thước này hắn vẫn đau đến nhăn răng trợn mắt, song không dám kêu thành tiếng.

"Biết vì sao Lão gia đánh ngươi không?" Hồng Quân thu thước lại hỏi.

"Tại đạo tâm con bị loạn ạ!" Hạo Thiên đáp.

"Không phải, là vì ngươi đã nói dối.

Ngươi đang nghĩ gì ta đều biết rõ, ngươi chẳng qua chỉ là một khối ngọc thạch được ta điểm hóa thôi, đừng có mà mơ mộng hão huyền!" Hồng Quân hừ lạnh.

"Lui xuống đi!" Hạo Thiên và Dao Trì ngoan ngoãn lui ra.

Hồng Quân tiếp tục nhập định.

Mỗi bước đi của Hồng Quân đều có thâm ý, đều là tính kế.

Y cố ý cử Hạo Thiên tới Thiên Đình chính là để gieo mầm mống cho tương lai.

Còn việc quở trách đánh đập Hạo Thiên không phải để dập tắt nhiệt huyết của hắn, mà là khiến hắn thêm phần không phục, khiến dục vọng đối với vị trí kia càng thêm mãnh liệt.

Quả nhiên, phía bên này Dao Trì thấy bàn tay đỏ ửng của Hạo Thiên thì xót xa vô cùng, lấy linh dược cho hắn uống.

“Huynh cũng thật là, Lão gia bảo huynh đi đưa đồ thôi mà huynh cũng gây ra chuyện được.” Nhưng Hạo Thiên lại cười vẻ chẳng sao cả: “Không sao, không đau đâu.

Muội biết huynh thấy gì không?

Huynh tới Thiên Đình, thấy cung điện to lớn lắm, tuy không to bằng Tử Tiêu Cung nhưng uy nghi hơn nhiều.

Huynh còn thấy cái ghế ở điện Lăng Tiêu nữa, Đế Tuấn ngồi ở đó nên mới có thể hiệu lệnh quần yêu, muội bảo nếu một ngày nào đó huynh cũng được ngồi ở đó thì tuyệt biết mấy!” Hạo Thiên đang mơ mộng hão huyền, còn Dao Trì đứng bên cạnh thì cười.

“Huynh đó!

Đừng có nghĩ nhiều quá.

Chẳng lẽ Lão gia đánh chưa đủ đau sao?

Vị trí đó đâu phải hạng đồng tử như chúng ta có thể tơ tưởng tới.” “Ai bảo là không thể chứ!

Huynh thấy sau này vẫn có cơ hội mà.” Hạo Thiên lẩm bẩm nhỏ, thực ra hắn cũng chẳng có mấy tự tin.

Nếu có Huyền sư huynh ở đây thì tốt rồi, sư huynh khác với những người kia, sư huynh tôn trọng hắn.

Chương 164

Nhất định sư huynh sẽ cho hắn ý kiến, biết đâu sư huynh sẽ có cách!

Tâm tư của Hạo Thiên đương nhiên chẳng mấy ai biết.

Ngay cả Đế Tuấn cũng chỉ khinh khỉnh cười trừ rồi cho qua chuyện.

Ai mà thèm quan tâm đến một tên đồng tử cơ chứ!!

Tại Thái Âm Tinh.

"Mẫu thân đã nói rồi, sau này Thái Âm Tinh chúng ta cũng sẽ giúp ngươi vận hành Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Thái Âm chi lực, chỉ cần ngươi không làm quá đáng thì vẫn có thể để ngươi dùng." Hi Hòa nói.

"Vậy đa tạ Hi Hòa đạo hữu!" Đế Tuấn cảm kích.

Lúc này y cũng không dám nhắc lại chuyện Thái Âm Thái Dương bổ trợ cho nhau, lẽ ra phải về chung một nhà nữa.

Y biết từ sau lần cầu thân trước, thậm chí định dùng vũ lực ép cưới hai vị nữ thần, ấn tượng của Thái Âm Tinh về y đã rất tệ.

Đế Tuấn thầm mến Hi Hòa và Thường Hi, sau đó y mới nhận ra trước đây hai người họ không hề có ác cảm với y.

Nếu không phải Hồng Quân cam đoan chắc chắn thì y cũng không làm căng như vậy, kết quả là hỏng bét.

Không biết còn cơ hội nào để chiếm được trái tim hai vị nữ thần không nữa.

Sau khi thấy Đế Tuấn rời đi, Thường Hi bĩu môi nói: "Tỷ, Thái

Âm Tinh chúng ta với bọn họ chẳng có dây dưa gì, sao tỷ lại cho hắn điều động Thái Âm chi lực?" Thường Hi đã rất ghét Đế Tuấn, nhìn thấy là thấy phiền, dù bây giờ y luôn tỏ vẻ quân tử khiêm nhường.

"Mẫu thân nói sau lưng Đế Tuấn có Đạo Tổ ủng hộ.

Chúng ta không phải nể mặt Đế Tuấn, cũng chẳng nể mặt Thiên Đình hay Yêu tộc, chỉ là nể mặt Đạo Tổ thôi!

Muội phải biết rằng, dù Đạo Tổ có thất thế đến đâu, bị bao nhiêu người chửi rủa, chỉ cần Ngài chưa rớt khỏi Thánh vị, chỉ cần thực lực của Ngài vẫn là mạnh nhất Hồng Hoang, thì vị thế của Ngài vẫn vững như bàn thạch!" Hi Hòa nói nhỏ.

Nói trắng ra, Hồng Hoang dù thế nào vẫn là thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Ai mạnh kẻ đó có lý.

Vọng Thư chưa thành Thánh nên không dám ra ngoài tùy tiện khiêu khích Hồng Quân.

Chẳng mấy chốc, vạn năm nữa lại trôi qua.

Đối với các đại năng, vạn năm chỉ là thời gian cho một lần bế quan.

Trong vạn năm này, các sinh linh Hồng Hoang cũng đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trận chiến năm xưa đánh thực sự quá thảm khốc, sinh linh đồ thán, vô số kẻ mất mạng oan uổng.

Vạn năm hồi phục cuối cùng cũng giúp mặt đất Hồng Hoang khởi sắc đôi chút.

"Ngô nãi Yêu Hoàng Đế Tuấn, hôm nay hội tụ sức mạnh của các vì sao, hạ xuống Đế Lưu Tương.

Phàm là phi cầm tẩu thú, hoa cỏ côn trùng, tắm mình trong Đế Lưu Tương sẽ có xác suất cực cao khai mở linh trí, hóa thành Yêu tộc.

Còn phàm là người thuộc Yêu tộc ta, tắm mình trong Đế Lưu Tương cũng có thể tăng trưởng tu vi, nâng cao huyết mạch chi lực!" Hình bóng Đế Tuấn hiện lên, tiếng vang truyền khắp Hồng Hoang.

Vô số Yêu tộc vì thế mà cuồng hoan.

Tiếp đó một trận mưa lớn trút xuống gần như bao phủ cả Hồng Hoang!

Vô số yêu thú hóa hình khai mở linh trí, cũng có vô số Yêu tộc thực lực tăng vọt.

Khí vận Yêu tộc bắt đầu tăng mạnh, thực lực Đế Tuấn cũng nhờ đợt Đế Lưu Tương này mà tiến thêm một bước.

Chuẩn Thánh viên mãn!!

Đế Tuấn trở thành người đầu tiên trong số ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung tấn thăng Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhưng đáng tiếc là dù tấn thăng viên mãn, y cũng chỉ vượt qua được Lão Tử, vẫn đứng dưới Lâm Huyền.

Dù vậy Đế Tuấn cũng đã mãn nguyện lắm rồi, ít nhất là trên bề mặt y đã đè bạt được Đế Giang một đầu.

Tại Thiên Đình.

"Bệ hạ, hiện nay đang lúc yên ổn, Yêu tộc ta đang trên đà phát triển mạnh mẽ, thần nghĩ Bệ hạ nên nạp Đế hậu.

Như vậy âm dương giao hòa, Thiên Đình ta có thể tiến thêm một bước, lại còn chứng đắc được hôn lễ đầu tiên của Hồng Hoang, biết đâu còn có đại công đức giáng xuống." Bạch Trạch lên tiếng.

Các đại yêu khác cũng đồng thanh hưởng ứng.

Thực ra chuyện này Đế Tuấn cũng đã cân nhắc qua, nhưng vì y luôn chung tình với hai chị em Thái Âm Tinh nên mới trì hoãn.

Có điều từ sau khi trở về từ Thái Âm Tinh, y đã biết mình không còn cơ hội nên cũng đã từ bỏ ý định đó.

"Nếu đã vậy, cứ theo lời Thừa tướng, ta sẽ nạp Yêu hậu.

Thừa tướng đã có nhân tuyển nào phù hợp chưa?" Đế Tuấn phất tay hỏi.

"Trong Hồng Hoang nữ thần không ít, nhưng xét về đức hạnh và tài năng thì chỉ có vài vị phù hợp.

Ở Nam Hải có một nữ tiên..." Bạch Trạch thao thao bất tuyệt.

Đế Tuấn nghe cũng rất chăm chú.

Y biết nhân tuyển này chắc chắn đã được Bạch Trạch chọn lọc kỹ lưỡng, và nhất định sẽ thành công.

Sau khi nghe xong, Đế Tuấn chỉ có một ý nghĩ: không bằng Hi Hòa và Thường Hi.

Nhưng hiện tại Yêu tộc cần phát triển, cần lôi kéo đồng minh, cần có thêm càng nhiều trợ lực càng tốt, nên y cũng đồng ý.

Các đại năng khác thấy Đế Tuấn ban phát Đế Lưu Tương cuối cùng cũng hiểu vì sao vạn năm qua không thấy bóng dáng Đế Tuấn đâu, hóa ra là lén lút làm chuyện đại sự.

"Hồng Quân không thấy mệt sao?

Cứ mải miết kìm hãm hai tộc Vu - Yêu chỉ để đạt được lý tưởng của mình, tính kế nhiều như vậy.

Ta thấy y chắc chắn vẫn chưa từ bỏ ý định với núi Bất Chu đâu!" Lâm Huyền cười nói.

“Chủ thượng, chúng ta còn phải ở Huyết Hải bao lâu nữa đây?” Chân Chân hỏi.

Họ đã ở Huyết Hải này cũng được mười mấy vạn năm rồi.

Thương nhân của Thương Minh tuy đã tỏa đi khắp nơi nhưng hiệu suất vẫn còn hơi thấp.

Chân Chân muốn nhanh chóng khôi phục bản nguyên.

“Trong thời gian ngắn ta cũng chưa thể chứng đạo Thánh nhân, ngươi cứ đợi La Hầu chứng đạo đi!

La Hầu còn bao lâu nữa thì xuất thế?” Lâm Huyền hỏi.

Để nói bên họ ai có thể kìm hãm được Hồng Quân và Thiên Đạo, thì chắc chắn không ai khác ngoài La Hầu.

Vị đó tâm cao hơn trời, tư chất lại mạnh, rất có hy vọng đứng ngang hàng với Hồng Quân.

“Để tôi xem... chắc là sắp rồi.

Vừa hay Thánh đạo thứ ba bên Quỷ Tiên Giới cũng sắp thành hình.” Chân Chân vui mừng nói.

Đế Tuấn gây ra động tĩnh lớn như vậy, Vu tộc đương nhiên chú ý tới.

Tuy nhiên Vu tộc có chút khinh thường, chỉ biết chơi mấy trò vặt vãnh.

Dù Yêu tộc có đông đến đâu cũng chẳng thể so được với Vu tộc được trời ưu ái.

Một lát sau, Đế Giang nhìn quanh một lượt hỏi: “Tiểu muội đâu?

Sao không thấy Tiểu muội nhỉ?” “Đúng thế, hình như sau trận đại chiến lần trước là không thấy Tiểu muội đâu nữa!” Các Tổ Vu khác

cũng đi tìm một vòng, phát hiện hoàn toàn không thấy tăm hơi Hậu Thổ.

Thấy không tìm được Hậu Thổ, họ bắt đầu hoảng loạn.

"Khốn kiếp, chẳng lẽ lũ Yêu tộc kia đã ra tay với Tiểu muội rồi sao!

Ta bây giờ sẽ tới Yêu tộc đòi người!" "Đi!

Cùng đi!" "Các huynh đừng kích động, Tiểu muội chỉ là đi ra ngoài thư giãn thôi." Huyền Minh có chút bất lực nói.

Nàng hiểu cảm xúc của các anh mình, mười hai Tổ Vu tình cảm thâm hậu, nhất trí đối ngoại, lý niệm tương hợp, không giống như Tam Thanh sẽ có lúc bất hòa.

Đặc biệt là với tiểu muội Hậu Thổ, họ vừa yêu quý vừa e sợ, ai mà dám động vào một sợi tóc của nàng là họ sẵn sàng liều mạng ngay.

"Đi thư giãn?" Chúc Cửu Âm cau mày.

Đối với những gã đàn ông thô lỗ như bọn họ, thực sự không biết Hồng Hoang có gì hay để dạo chơi, có gì hay để giải khuây.

Tuy nhiên, chỉ cần tiểu muội vui vẻ là được.

Cùng lúc đó, Hậu Thổ đang hóa thân thành một thiếu nữ đi bộ trong Hồng Hoang.

Nàng thực sự đang giải khuây, cũng là đang du ngoạn, nhưng nhiều hơn cả là sự cảm ngộ.

Chương 165

Hậu Thổ là người sinh ra cuối cùng trong thập nhị Tổ Vu, trọc khí đại địa không hề xâm nhiễm nàng, nên nàng không hề nhiễm thói quen thích tranh cường hiếu thắng.

Rất nhiều lần ra tay, nàng đều đứng ở góc độ Vu tộc mà suy xét, vì Vu tộc mà chiến.

Nàng đã thấy cảnh Hồng Hoang tan hoang sau chiến tranh, thấy những sinh linh đang khóc lóc vì nhà cửa bị hủy, người thân qua đời.

Nàng cũng thấy những oán linh tàn hồn tràn ngập, không ngừng phiêu dạt trong Hồng Hoang, mang đầy oán hận với thế gian.

Nàng cũng từng gặp những sinh linh đang bận rộn tịnh hóa những tàn hồn oán linh đó.

Nàng đã hỏi những sinh linh đang tịnh hóa ấy: "Những tàn hồn này nếu được tịnh hóa xong thì sẽ đi về đâu?".

Họ nói với nàng rằng, sau khi được tịnh hóa, tàn hồn sẽ hóa thành nguồn năng lượng tinh túy nhất tiêu tán vào Hồng Hoang.

Sau khi Lâm Huyền giảng về Hồn Linh chi đạo, mọi người đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Vừa có thể tiêu trừ oán niệm, vừa có thể khiến Hồng Hoang trở nên hưng thịnh hơn.

Nhưng Hậu Thổ luôn cảm thấy có gì đó không đúng. "Vu Yêu chi tranh là cuộc chiến giành ngôi bá chủ, nếu Vu tộc thắng, tất cả những điều này có thể dập tắt được sao?" Hậu Thổ thở dài một tiếng, rồi lại nói: "Hình như không thể!".

Điều quan trọng nhất là cuộc chiến Vu Yêu này không biết còn kéo

dài bao lâu nữa.

Trong lúc vô tình, Hậu Thổ đã đi đến chân núi Thủ Dương. "Ta còn đang tự hỏi vị nào đã đến núi Thủ Dương, hóa ra là Hậu Thổ đạo hữu." Lão Tử thong dong bước ra.

Hậu Thổ vô cùng ngạc nhiên.

Việc Tam Thanh phân gia cũng được coi là đại sự ở Hồng Hoang.

Nguyên Thủy ở Côn Luân, Thông Thiên cư ngụ trên đảo Bồng Lai.

Còn Lão Tử lại không rõ tung tích.

Có không ít đại năng còn đang đồn đoán Lão Tử đã đi đâu.

Nhưng vạn năm qua cũng không thấy tung tích của Lão Tử, vậy mà hôm nay lại gặp được ở núi Thủ Dương này.

Hậu Thổ vẫn có chút ấn tượng với núi Thủ Dương.

Dù sao lúc trước Nữ Oa cũng chính tại nơi này tạo nhân mà thành tựu thánh vị.

Mà Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra đang cư ngụ trên núi Thủ Dương.

Vì có hình dáng con người, nên Vu tộc đối với Nhân tộc còn có chút cảm giác thân cận, ngày thường cũng có chút chiếu cố. "Lão Tử đạo hữu!

Ta không làm phiền đạo hữu nữa, xin cáo từ trước." Hậu Thổ chào một tiếng.

Dù sao lúc trước Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh từng đánh nhau ở đây, quan hệ hai bên không tốt lắm.

Hơn nữa Hậu Thổ cũng biết Lão Tử trông có vẻ vô vi, nhưng thực chất khá là ghi thù. "Hậu Thổ đạo hữu xin dừng bước, nếu đạo hữu vì

mâu thuẫn giữa Tổ Vu và chúng ta mà muốn rời đi thì không cần thiết.

Chuyện lúc trước, qua rồi thì đã qua." Lão Tử cười nói.

Điều này khiến Hậu Thổ càng thêm kinh ngạc.

Lão Tử sao lại thay đổi thế này?

Sau đó nàng nhìn kỹ lại, phát hiện mình cư nhiên có chút nhìn không thấu Lão Tử.

Không phải thực lực.

Thực lực cảnh giới của Lão Tử vẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, có lẽ có tiến bộ nhưng chưa đến mức khiến Hậu Thổ kinh ngạc.

Chủ yếu là khí thế trên người Lão Tử cư nhiên hiện ra vẻ vô cùng phiêu miểu, giống như sắp thân dung Đại Đạo vậy. "Chúc mừng Lão Tử đạo hữu đã có đột phá lớn trên Vô Vi chi đạo!" Hậu Thổ nói.

Lão Tử tu Vô Vi đạo không phải là bí mật ở Hồng Hoang.

Chỉ là mọi người đều biết, Lão Tử dù tu Vô Vi đạo nhưng căn bản không thể đạt đến vô vi thực sự, cuối cùng vẫn phải tranh.

Nhưng hiện tại, Hậu Thổ biết Lão Tử đã thực sự đăng đường nhập thất với Vô Vi chi đạo, tâm cảnh của hắn đã đạt đến cảnh giới cực kỳ đáng sợ.

Điều này còn khủng bố hơn cả việc thăng cấp cảnh giới bản thân.

Đây là biểu hiện của việc càng thêm thân cận với Đạo! "Hậu Thổ đạo hữu, hình như nàng gặp phải chuyện gì phiền lòng, đi theo ta nào!" Lão Tử cười nói.

Hậu Thổ cũng không do dự. "Lý tiên sinh!" "Lý tiên sinh, đây là linh quả ta vừa hái được, còn tươi lắm.

Ngài mau nếm thử đi!" "Lý tiên sinh, hôm nay ta bắt được một con

cá lớn, lát nữa qua nhà ta ăn nhé!" Lão Tử cười đáp lại từng người.

Hậu Thổ càng cảm thấy kỳ lạ.

Thái Thanh Lão Tử, đại năng Hồng Hoang, những người vừa chào hỏi hắn đều là Nhân tộc, thực lực rất yếu, ít nhất là trong mắt nàng.

Vậy mà Lão Tử lại đáp lại một cách lịch sự như vậy.

Hậu Thổ tự hỏi, nếu những sinh linh yếu ớt như vậy chào hỏi mình, mình cũng chẳng buồn để ý. "Lão Tử đạo hữu, những người Nhân tộc này có điểm gì kỳ đặc sao?" Hậu Thổ ngập ngừng một lát rồi hỏi. "Hậu Thổ đạo hữu cứ cảm nhận cho kỹ đi." Lão Tử không trả lời trực tiếp mà dẫn Hậu Thổ đi dạo quanh bộ lạc Nhân tộc. "Lý tiên sinh, ngài có rảnh không?

Tôi có vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngài!" Toại Nhân Thị đi tới.

Hậu Thổ thấy Toại Nhân Thị lại kinh ngạc lần nữa.

Đại La cảnh giới!

Nhân tộc sinh ra mới chỉ vài chục vạn năm, cư nhiên đã có Đại La Nhân tộc ra đời rồi?

Hơn nữa, vạn năm trước, kẻ mạnh nhất Nhân tộc chẳng phải mới chỉ là Kim Tiên sao? "Rảnh, rảnh chứ!" Lão Tử cười nói: "Nhân Tổ, ta có một vị đạo hữu cũng tới Nhân tộc, ta muốn đưa nàng đi cùng." "Đã là bạn của Lý tiên sinh thì tự nhiên không vấn đề gì." Toại Nhân Thị cười nói.

Sau đó mấy người đi tới một gian nhà trên núi Thủ Dương.

Truy Y Thị và Hữu Sào Thị cũng ở đó, thấy Lão Tử đều đứng dậy chào hỏi, Lão Tử cũng giới thiệu Hậu Thổ, mọi người chào hỏi lẫn nhau.

Hậu Thổ thực sự ngày càng tò mò về Nhân tộc.

Nhân tộc này rốt cuộc có mị lực gì mà có thể khiến Lão Tử ở lại đây tới vạn năm? "Lý tiên sinh, chúng tôi vừa thảo luận qua.

Pháp môn quan tưởng Tiên Thiên Thần Thai Thánh mà ngài đề xuất lúc trước thực sự khả thi.

Trước đó Toại Nhân Thị tình cờ nhìn thấy Tam Túc Kim Ô nên mới có thể quan tưởng thành công." Toại Nhân Thị nghiêm túc nói.

Trong vạn năm qua, Nhân tộc luôn tìm tòi pháp quan tưởng.

Và dưới sự giúp đỡ của Lão Tử, họ đã vượt qua giai đoạn sơ khai nhất, đang tiến tới tầng thứ sâu hơn.

Hiện tại đã bắt đầu thảo luận về chủ đề quan tưởng Tiên Thiên Thần Thai Thánh.

Trong lòng Hậu Thổ sóng cuộn biển gầm.

Nhân tộc này thật lớn mật, dám quan tưởng Tiên Thiên Thần Thai Thánh.

Đối với từ "quan tưởng" này, khái niệm của Hậu Thổ khá mơ hồ.

Nhưng vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh nào ở Hồng Hoang mà không phải bậc đại năng?

Vị nào mà không có kiến giải cực sâu về một loại Đại Đạo nào đó?

Có thể nói, Tiên Thiên Thần Thai Thánh được trời ưu ái, điểm xuất phát cực cao, vô số sinh linh không thể bì kịp.

Nhân tộc định nghiên cứu Tiên Thiên Thần Thai Thánh sao?

Ai cho bọn họ dũng khí?

Lão Tử?

Huyền Đạo Nhân?

Hay là Nữ Oa? "Hiện tại Nhân tộc đã quan tưởng được vạn linh Hồng Hoang, thậm chí là Thái Âm Thái Dương đều có liên quan, nhưng hệ thống quan tưởng vẫn chưa thể thống nhất, còn rất tạp loạn, không có một khung chủ thể.

Chương 166

Điều này bất lợi cho sự phát triển của Nhân tộc, mà Tiên Thiên Thần Thai Thánh sinh ra đã có truyền thừa, tích lũy vô số năm, đã có một hệ thống sẵn rồi.

Quan trọng nhất là tu hành Tiên Thiên Thần Thai Thánh cuối cùng đều phải thành Tiên Thiên Đạo Thể, rất thích hợp để Nhân tộc làm pháp môn khai mông quan ma." Lão Tử nói lời này là cho Nhân Tổ Tam Tổ nghe, cũng là cho Hậu Thổ nghe.

Tiếp theo, một câu nói của Toại Nhân Thị suýt nữa khiến Hậu Thổ bật dậy tại chỗ. "Tôi hiểu rồi, Thánh phụ dạy chúng ta học tập thực chất là lấy dài bù ngắn.

Lấy nội hàm của Tiên Thiên Thần Thai Thánh làm cơ sở, lấy dài bù ngắn, thậm chí có một ngày có thể vượt qua cả Tiên Thiên Thần Thai Thánh!!" Hậu Thổ lúc này chỉ có một cảm giác: Nhân tộc này thật quá dám nghĩ rồi!

Cư nhiên muốn vượt qua cả Tiên Thiên Thần Thai Thánh. "Tuy có chút khó khăn nhưng cũng khả thi.

Ví dụ nếu có thể quan tưởng thành công toàn bộ Thập Nhị Tổ Vu, thì ngươi sẽ sở hữu sức mạnh của cả mười hai vị, tuy dùng đơn lẻ không bằng bản thể Tổ Vu, nhưng nếu có thể hợp nhất sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu thì sẽ sở hữu sức mạnh còn cường đại hơn cả Tổ Vu!" "Lại ví dụ như Nhân tộc có thể quan tưởng hai vị bệ hạ trên Thái Dương tinh, cũng có thể quan tưởng hai vị nữ thần trên Thái Âm tinh, âm dương giao thoa, cũng có thể mạnh hơn!" "Hay trực tiếp quan tưởng Bàn Cổ đại thần, sở hữu một phần vĩ lực của ngài..." Trong ánh mắt kinh ngạc của Hậu Thổ, Lão Tử thao thao bất tuyệt.

Hậu Thổ cảm thấy, không phải Lão Tử điên thì chính là nàng điên rồi.

Nhưng rất nhanh nàng lại thấy không đúng.

Nữ Oa tạo Nhân tộc mà thành thánh, Lão Tử lại ẩn mình ở Nhân tộc, Huyền Đạo Nhân hình như cũng rất coi trọng Nhân tộc.

Nhân tộc này chẳng lẽ thực sự có thể vượt qua những Tiên Thiên Thần Thai Thánh như bọn họ sao?

Sau cuộc thảo luận, Lão Tử nói: "Ta tình cờ từng được gặp Thái Thanh Lão Tử ở khoảng cách gần, ta còn có một bức họa của hắn, các người có thể thử quan tưởng xem!" Nói đoạn, Lão Tử thực sự lấy ra một bức họa quan tưởng.

Bọn người Toại Nhân Thị lập tức cảm kích không thôi. "Lý tiên sinh, ân tình của ngài đối với Nhân tộc chúng tôi thực sự quá lớn!" "Ta và Nhân tộc chẳng qua là thành tựu lẫn nhau mà thôi, ta cũng học được rất nhiều ở Nhân tộc!!" Lão Tử cười nói.

Nhóm Toại Nhân Thị lấy bức họa Lão Tử ra.

Thái Thanh Lão Tử trên đó cực kỳ truyền thần, thậm chí còn có đạo vận vây quanh, tuy so với gặp chính bản thân Lão Tử thì kém xa, nhưng nếu trực tiếp nhìn chân thân Lão Tử để quan tưởng thì e là nguy hiểm rất lớn.

Bức họa này thật đúng lúc!!

Hậu Thổ thu hết thảy vào mắt.

Chỉ một cái liếc mắt đã nhận ra bức họa kia là do Lão Tử tự mình tâm huyết vẽ ra.

Thế là tâm thần khẽ động, nói: "Ta cũng từng gặp Tổ Vu Hậu Thổ của Vu tộc ở khoảng cách gần, ta có thể cung cấp cho các ngươi một

bức họa!" Nói rồi Hậu Thổ ngưng tụ bức họa của chính mình đưa cho Toại Nhân Thị. "Đa tạ đạo hữu, đa tạ đạo hữu!" Toại Nhân Thị cảm kích không thôi.

Với bọn họ, loại quan tưởng đồ này thực sự quá hiếm hoi.

Dù sao Tiên Thiên Thần Thai Thánh mà bọn họ gặp được vốn dĩ đã ít.

Nếu có thể có bức họa thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức.

Lão Tử cũng nhìn Hậu Thổ với ánh mắt đầy thâm ý, Hậu Thổ thấy Lão Tử không có ý trách tội liền thở phào một hơi.

Tuy không biết Lão Tử đưa bức họa cho Nhân tộc để làm gì, nhưng Hậu Thổ hình như biết làm vậy có lợi.

Nhưng dù sao cũng là Lão Tử đưa mình tới đây, hiện giờ lại có chút ý tứ tranh phần nên Hậu Thổ có hơi ngại ngùng.

Chớp mắt năm mươi năm đã trôi qua.

Trên người ba người Toại Nhân Thị hiện ra bảo quang, phía sau còn có những bóng người hư ảo hiện lên.

Lúc thì là Thánh mẫu Nữ Oa, lúc là Thánh phụ Huyền Đạo Nhân, một lát sau là Thái Thanh Lão Tử, tiếp đó là Tổ Vu Hậu Thổ.

Nhân tộc ấn tượng sâu sắc nhất với Nữ Oa và Lâm Huyền.

Lão Tử và Hậu Thổ đều là vì đã đưa một bức họa.

Bốn vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh không ngừng luân chuyển hiện ra.

Hơn nữa thần vận ngày càng đủ, đường nét cũng ngày càng rõ ràng.

Một lát sau, hình bóng của bốn vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh

đồng loạt xuất hiện.

Mỗi vị mang một nét đặc sắc riêng.

Nữ Oa đoan trang điển nhã.

Lâm Huyền trông vô cùng bình hòa.

Lão Tử vô vi, đạo pháp tự nhiên.

Hậu Thổ so với Nữ Oa thì thêm vài phần vẻ đẹp hoang dã!

Cung Oa Hoàng, Nữ Oa mở mắt, lộ ra chút vui mừng. "Nhân tộc chi đạo, thành rồi!" Lâm Huyền cũng có cảm ứng.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đứng dậy, lẩm bẩm: "Còn có thể cứu vãn, còn có thể cứu vãn!". "Đạo của ta thành rồi!!" Lão Tử đột nhiên cười lớn vài tiếng, khí thế trên người không còn áp chế nổi nữa.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hậu Thổ, hắn xuất hiện trên không trung núi Thủ Dương.

Toại Nhân Thị và những người khác tỉnh lại, thấy Lão Tử lập tức đại kinh thất sắc. "Thái Thanh Lão Tử tiền bối!!" Toại Nhân Thị đã từng gặp Lão Tử.

Mà vừa rồi Truy Y Thị và Hữu Sào Thị đều đã xem bức họa Lão Tử đưa.

Khí chất y hệt nhau.

Chân nhân còn mang vẻ uy nghiêm hơn cả bức họa.

Bọn họ khó mà tưởng tượng được, Lý tiên sinh luôn tận tâm giúp đỡ Nhân tộc cư nhiên chính là Thái Thanh Lão Tử. "Ba vị Nhân Tổ, ta muốn trở thành thầy của Nhân tộc, không biết ba vị Nhân Tổ có nguyện ý không?" Lão Tử cười ha ha nói, giống như đang hỏi ý kiến. "Lý...

Thái Thanh tiền bối đã hoàn thiện pháp quan tưởng của Nhân tộc ta, tộc nhân Nhân tộc đều chịu ơn huệ của tiền bối, tiền bối nguyện làm thầy của Nhân tộc là phúc phận của Nhân tộc ta!" Toại Nhân Thị nói.

Sau đó Lão Tử lại nói: "Nữ Oa đạo hữu, Huyền đạo hữu, hai vị có nguyện ý không?". "Thiện!" Nữ Oa và Lâm Huyền đồng thanh đáp.

Lão Tử cười lớn. "Ta Thái Thanh Lão Tử, hôm nay lập ra Nhân Giáo, mong Thiên Đạo chứng giám!

Nhân Giáo, lập!!" Oành!!

Thiên Đạo có cảm ứng. "Chuẩn!!" Tiếp đó, trong cơ thể Lão Tử có một lượng lớn công đức cuộn trào, tử khí bốc lên.

Công đức thành thánh của Lão Tử không phải do Thiên Đạo ban cho, mà là trong cơ thể hắn vốn đã ẩn chứa một phần công đức lực để lại từ lúc Bàn Cổ khai thiên.

Hiện tại hắn truyền thụ pháp môn cho Nhân tộc chính là để dẫn ra phần công đức lực này.

Phần công đức lực đó cũng nhanh chóng kết hợp với Hồng Mông Tử Khí, khí thế trên người Lão Tử đột nhiên tăng vọt tới đỉnh phong.

Lão Tử thành tựu thánh vị. "Lão Tử thành thánh!!?" Đế Tuấn đập bàn đứng dậy.

Hắn vốn tưởng mình trù mưu dùng Đế Lưu Tương tăng trưởng khí vận Yêu tộc đã được coi là thành tích tốt rồi.

Đợi đến khi Thiên Hôn kết thúc lại có thêm khí vận giáng xuống.

Kết quả Lão Tử ẩn mình vạn năm, cư nhiên còn lợi hại hơn hắn, âm thầm thành thánh?

Điều này...

điều này...

Thấy Lão Tử thành thánh, chúng sinh Hồng Hoang cũng bắt đầu vui mừng.

Hồng Hoang có thêm một vị thánh nhân, vậy Quỷ Tiên Giới không còn đáng lo nữa!

Chẳng lẽ không đáng mừng sao?

Hơn nữa đối với những sinh linh Hồng Hoang đó, khoảng cách giữa Lão Tử và bọn họ là vô tận, bọn họ cũng chẳng rỗi hơi mà đố kỵ hay nghĩ ngợi lung tung. "Đại huynh thành thánh?" Nguyên Thủy đột nhiên kinh hãi.

Những năm qua hắn luôn tìm tung tích Lão Tử nhưng không thấy.

Hiện giờ thấy Lão Tử thành thánh, trong lòng hắn vừa mừng vừa khó chịu.

Cùng là Tam Thanh, Lão Tử đã thành thánh, còn hắn thì vẫn chưa, cũng không biết khi nào mới có thể thành thánh.

Tuy nhiên đúng lúc này, Nguyên Thủy đột nhiên cảm nhận được điều gì đó.

Chương 167

Sau đó mắt hắn lộ vẻ vui mừng. "Ta là Tam Thanh Nguyên Thủy, hôm nay lập ra Xiển Giáo, thuận ứng thiên thế.

Xiển Giáo, lập!" Nguyên Thủy nhân lúc Lão Tử lập giáo mà thuận thế lập Xiển Giáo, dẫn ra khí vận Bàn Cổ để lại, thành đạo!

Tiếp đó trên đảo Bồng Lai: "Ta là Tam Thanh Thông Thiên, hôm nay lập ra Tiệt Giáo, chặn lấy một tia sinh cơ cho chúng sinh.

Tiệt Giáo, lập!" Thông Thiên cũng thành tựu thánh vị, trên đảo Bồng Lai một mảnh hân hoan.

Tất cả đệ tử của Thông Thiên đều vui mừng khôn xiết.

Sư tôn thành thánh, vậy chẳng phải bọn họ có thể nghênh ngang mà đi sao? "Tam Thanh thành thánh, Tam Thanh cư nhiên đều thành thánh, ta lại chậm một bước rồi!" Đế Tuấn có chút không chịu nổi.

Một mình Lão Tử thành thánh hắn còn có thể kháng cự, nhưng cả ba người này thành thánh thì hắn có chút gánh không xuể.

Sau khi Tam Thanh thành thánh, những sinh linh Hồng Hoang từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo càng thêm khẳng định lời Hồng Quân nói lúc trước, rằng Hồng Mông Tử Khí chính là cơ sở của đại đạo.

Mà hắn, Đế Tuấn, cũng đang sở hữu một luồng tử khí. "Người còn tử khí là hai tên phế vật phương Tây kia.

Tam Thanh tư chất cực cao, được trời ưu ái, thành thánh trước ta là lẽ đương nhiên, ta chắc chắn có thể thành thánh trước hai người phương Tây đó." Đế Tuấn tự an ủi mình.

Nhưng ngay lúc đó, trên núi Tu Di ở phương Tây: "Sư đệ, chúng ta vẫn chậm một bước rồi!

Đạo đồ chi tranh, chậm một bước là chậm từng bước.

Chúng ta vốn dĩ đã không bằng Tam Thanh, giờ lại còn chậm hơn một bước...

Ai!" Tiếp Dẫn thở dài. "Sư huynh, tư chất hai chúng ta vốn kém Tam Thanh rất nhiều, nếu không phải bỏ ra triệu tích phân mua từ Thương Minh một đạo pháp môn thì chúng ta muốn thành thánh không biết phải đợi đến bao giờ!" Chuẩn Đề khuyên giải. "Phải vậy!

Cưỡng cầu không được!" Tiếp Dẫn phất tay áo rộng.

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Kim Liên nâng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lên cao.

Tiếp đó hai người đồng thanh: "Ta là phương Tây Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề), hôm nay chúng ta rời khỏi Huyền môn, lập ra Phương Tây Giáo.

Phương Tây Giáo, lập!".

Tiếng của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng truyền khắp Hồng Hoang.

Tiếp đó có công đức rơi xuống, nhưng công đức hình như có chút không đủ. "Đệ tử phương Tây ta vẫn còn thưa thớt quá, nhưng may mà có pháp môn vay mượn." Tiếp Dẫn thở dài, sau đó phát đại hoành nguyện.

Có điều bọn họ không phải vay công đức từ Thiên Đạo, mà là vay từ Đại Đạo.

Loại chuyện này đối với Hồng Quân mà nói chỉ là chuyện nhỏ, hắn là người đã trải qua sóng to gió lớn.

Hai người phương Tây thuận lợi thành thánh.

Hồng Hoang một ngày có năm vị thánh ra đời, khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Đặc biệt là khi hai vị thánh phương Tây thành thánh, rất nhiều người không thể tin nổi.

Tam Thanh thành thánh còn dễ nói, dù sao cũng là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tư chất trác tuyệt.

Nhưng nhị thánh phương Tây trong mắt những đại năng kia chỉ là những kẻ da mặt dày không biết xấu hổ, cư nhiên cũng thành thánh.

Lúc này, dị tượng liên tục xuất hiện trong Hồng Hoang để chúc mừng năm vị thánh ra đời.

Còn trong Thiên Đình, Đế Tuấn bị đả kích nặng nề.

Hắn không nhanh bằng Tam Thanh đã đành, cư nhiên ngay cả hai người phương Tây cũng không bằng.

Hắn thực sự kém cỏi đến vậy sao?

Nhưng Đế Tuấn nhanh chóng bắt đầu tự khích lệ mình. "Dù là Nữ Oa, Tam Thanh hay là hai người phương Tây, việc thành thánh đều có phần vội vàng.

Đợi khi ta chuẩn bị xong xuôi, thống nhất Hồng Hoang, ta sẽ là vị thánh nhân mạnh nhất.

Đây là sự rèn luyện đối với Đế Tuấn ta, là sự rèn luyện!" Hồng Quân cũng thở phào một hơi dài.

Tuy có chút sai lệch, nhưng lục thánh Hồng Hoang đã tề tựu, đầy đủ!

Hơn nữa trừ Nữ Oa ra, thủ đoạn kìm hãm trong cơ thể năm vị thánh còn lại vẫn còn!

Vẫn còn đó, Thương Minh không hề nhúng tay vào.

Đây là tin tốt nhất trong gần triệu năm qua.

Tuy kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, nhưng cũng phải chọn một ngày để công phá Quỷ Tiên Giới.

Tuy nhiên, ngay lúc Hồng Quân đang tính toán, trong Quỷ Tiên Giới cũng bùng nổ một trận đại chiến kinh thế. "Thánh đạo thứ ba là của ta, ai cũng đừng hòng tranh với ta!

Đứa nào tranh ta giết đứa đó!!" Một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong gầm lên.

Vị này cũng từng ra tay với Lâm Huyền, chính là Vạn Hủ chân nhân.

Khi đó hắn bị thương nặng nhất, không ngờ cư nhiên vẫn chưa chết.

Lúc trước tám vị, giờ chỉ còn lại ba người.

Quỷ Tiên Giới vì đạo thánh thứ ba này mà không biết có bao nhiêu cường giả tham gia tranh đoạt.

Thậm chí không thiếu những kẻ đã "chết" nay lại xuất hiện.

Lúc trước Quỷ Tiên Giới đánh Hồng Hoang bọn họ không đi, nhưng đạo thánh thứ ba xuất hiện thì tất cả đều lộ diện, đánh tới mức trời đất mù mịt, một mất một còn.

Lúc này Vạn Hủ chân nhân lại bị trọng thương lần nữa, khí tức mục nát trên người hắn ngày càng nhạt đi.

Đối với người khác, khí tức này càng xa càng tốt, nhưng Vạn Hủ chân nhân thì khác, hắn càng mục nát thì càng mạnh. "Vạn Hủ, ngươi giờ đã là nến trước gió rồi, căn bản không có hy vọng đoạt được thánh đạo thứ ba đâu." Trùng Lão cũng chưa chết, vẫn là một đám lớn những con sâu có thể dễ dàng lấy mạng Chuẩn Thánh đang vây quanh.

Nhưng khí tức cũng khá yếu.

Đánh nhau bao nhiêu năm nay, căn bản không kịp hồi phục, hơn nữa bế quan còn dễ bị người ta tìm ra đánh giết.

Người còn lại là một Chuẩn Thánh chưa từng lộ diện, trông giống như một thây ma, trên người không thấy chút sức sống nào.

Hắn tên là Cương Thực, từng tranh đoạt Thi chi đạo với Bàn Hổ nhưng thất bại.

Sinh linh Quỷ Tiên Giới đều tưởng hắn đã chết, kết quả đúng lúc những kẻ kia đang tranh đoạt đạo thứ ba hăng nhất thì hắn đột nhiên phá quan đứng dậy gia nhập chiến cuộc, cũng đã có chiến tích giết chết một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hiện tại ba người, tình hình của Vạn Hủ có vẻ tồi tệ nhất, nhưng Trùng Lão và Cương Thực cũng chẳng khá hơn là bao.

Còn về Bát Phương Quỷ Vương lúc trước, chỉ cần thực lực tiến vào Chuẩn Thánh viên mãn đều bị coi là mối đe dọa và bị trừ khử sạch sẽ.

Chỉ có mấy vị Quỷ Vương Chuẩn Thánh đỉnh phong là nơm nớp lo sợ, còn có chút may mắn.

Chúng sinh Quỷ Giới đều nhìn ba người đó, lúc này thánh đạo cũng đang không ngừng chín muồi, thai nghén. "Đạo này là...

Chiêu Hồn!!?" Lúc này Bàn Hổ và Mang Sơn chợt giật mình.

Đạo thánh thứ ba đã chín muồi.

Đại đạo hoàn toàn mới: Chiêu Hồn chi đạo! "Chẳng lẽ vì quy tắc này được thu thập từ Hồng Hoang nên đạo này cư nhiên còn có chút khắc chế Quỷ Tiên Giới!" Mang Sơn Quỷ Thánh trầm tư, thậm chí có chút muốn tiêu hủy triệt để đạo này.

Chiêu Hồn!

Quỷ Tiên Giới nhiều nhất chính là quỷ linh.

Hơn nữa Mang Sơn Quỷ Thánh chính là thánh nhân thành đạo từ Quỷ Hồn chi đạo.

Nếu ai thành thánh bằng Chiêu Hồn chi đạo sẽ có sự khắc chế tự nhiên đối với hắn. "Giờ không còn cách nào khác, Quỷ Tiên Giới đang đối đầu với Hồng Hoang, nếu không có vị thánh thứ ba thì sao kháng cự nổi Hồng Hoang?

Với lại đạo này cũng mới chín muồi, so với hai đạo căn bản của Quỷ Tiên Giới thì còn kém xa lắm!" Bàn Hổ khuyên bảo.

Hai người bọn họ vẫn chưa biết Hồng Hoang đã có tới bảy vị thánh nhân.

Bởi vì phần lớn tâm trí đều tập trung vào việc Quỷ Tiên Giới sản sinh vị thánh thứ ba, hơn nữa gián điệp Quỷ Tiên Giới cài vào Hồng Hoang đều bị Huyền Tùng nhổ sạch, nên Quỷ Tiên Giới hiện giờ căn bản không biết tình hình Hồng Hoang.

Nếu không, Bàn Hổ và Mang Sơn chắc phải ôm Quỷ Tiên Giới mà chạy lẹ, còn dám tính kế Hồng Hoang sao?

Chương 168

Ba vị thánh nhân à?

Cho thêm một vị nữa cũng không đủ đánh. "Thôi bỏ đi!

Chỉ cần xâm chiếm được Hồng Hoang, mọi chuyện đều dễ nói." Mang Sơn Quỷ Thánh nói.

Còn đang nằm mơ kìa! "Đạo thứ ba của Quỷ Tiên Giới, Chiêu Hồn chi đạo!

Quỷ Thương tiên sinh hãy giúp ta!" Ngọc Chân Quỷ Vương thần sắc kích động.

Dưới sự giúp đỡ của Thương Minh, hắn thuận lợi thăng lên Chuẩn Thánh viên mãn, hơn nữa còn che giấu được khí tức của mình nên không bị ai săn giết.

Giờ thánh đạo xuất hiện, hắn rất kích động. "Không vội, không vội, Thương Minh chúng ta làm việc, ngươi cứ yên tâm!" Huyền Tùng thề thốt chắc nịch, thực chất hắn cũng không biết sư tôn mình sắp xếp thế nào, cứ lừa trước đã. "Chiêu Hồn chi đạo, đạo này ta muốn!" Trùng Lão tiên phong xông lên.

Nhưng Vạn Hủ và Cương Thực sao có thể để Trùng Lão toại nguyện?

Lập tức ngăn cản.

Ngay lúc mấy người đánh nhau không phân thắng bại, Quỷ Tiên Giới đột nhiên bắt đầu một đợt rung chấn dữ dội. "Không xong, có thánh nhân xông vào Quỷ Tiên Giới!!" Hai vị Quỷ Thánh vừa kinh vừa giận!

Ngay vừa rồi, bọn họ cảm nhận được một luồng xung kích mạnh

mẽ truyền tới, Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới đang không ngừng cảnh báo.

Thánh nhân, chỉ có thánh nhân xâm nhập mới có phản ứng như vậy. "Chẳng lẽ Hồng Hoang lại đánh tới đây?

Mau đi ngăn cản!" Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ dùng tốc độ nhanh nhất lao tới.

Còn vô số sinh linh Quỷ Tiên Giới lúc này cũng cảm nhận được biến động.

Chỉ là bọn họ không nghĩ tới việc thánh nhân xâm nhập.

Quỷ Tiên Giới những năm này có thể nói là biến động không ngừng, đánh nhau còn kịch liệt hơn cả Vu Yêu đại chiến ở Hồng Hoang.

Quỷ Tiên Giới cũng không có khái niệm công đức nghiệp lực, nên không ai ngăn cản.

Những chấn động như thế này thực ra cũng đã xuất hiện nhiều lần rồi. "Chuyện gì vậy!!?" Những cường giả đang tranh đoạt thánh đạo thứ ba bị kinh động.

Bọn họ đều là những kẻ sắp thành thánh, giờ đạo thánh thứ ba đã ở ngay trước mắt, tự nhiên vô cùng nhạy cảm với bất kỳ động tĩnh nào.

Quỷ Tiên Giới vừa có biến động là bọn họ phản ứng lại ngay.

Cả ba người đều dừng lại.

Lúc này, không gian gần đó đột nhiên bị xé rách, một bóng người xuất hiện trước mắt bọn họ.

Khi ánh mắt ba người rơi vào bóng hình đó, tim lập tức đập loạn xạ, một cảm giác nguy cơ cực mạnh lan tỏa trong lòng bọn họ. "Đó là La Hầu của Hồng Hoang!?" Trùng Lão kêu to một tiếng.

Một số chí cường giả của Hồng Hoang bọn họ đều có ấn tượng, huống hồ La Hầu còn từng giao thủ với bọn họ.

Nhận ra La Hầu cũng không phải chuyện gì lạ.

Hiện giờ La Hầu tay cầm Thí Thần Thương, cảm nhận khí tức Quỷ Tiên Giới, nhíu mày có chút bất mãn. "Cái tên rùa nhỏ kia thật biết tiết kiệm công sức, gửi thẳng ta tới Quỷ Tiên Giới luôn!" "La Hầu, ngươi tới Quỷ Tiên Giới ta làm gì?

Chẳng lẽ không sợ Quỷ Thánh của Quỷ Tiên Giới ra tay với ngươi?" Tuy khí tức của La Hầu khiến bọn họ sợ hãi, nhưng so với điều đó, thánh đạo thứ ba càng khiến bọn họ cuồng si hơn.

Cho dù mất mạng cũng phải tranh đoạt thánh đạo thứ ba. "Cút!!" La Hầu vung thương một cái, ba người Trùng Lão trực tiếp bị hất văng ra ngoài, không có nửa điểm sức chống cự. "Thánh...

Thánh nhân...

Hắn là thánh nhân..." Cương Thực run lẩy bẩy.

Chỉ nhìn khí thế thì chưa thấy gì, nhưng khoảnh khắc La Hầu ra tay, thánh uy đã lộ ra.

Chỉ một luồng thánh uy đã hất văng ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong này, dưới thánh nhân đều là kiến cỏ! "Chúng ta đừng vội, La Hầu dù thành thánh cũng không dám làm gì Quỷ Tiên Giới ta đâu, Bàn Hổ và Mang Sơn chắc chắn sẽ tới ngay!" Vạn Hủ nói.

Khi nói chuyện hắn vẫn vô cùng cảnh giác, hắn không sợ La Hầu giết mình, chỉ lo hai gã bên cạnh đột nhiên hạ thủ với mình, hai tên này thực sự làm được chuyện đó.

Hai người còn lại cũng vậy, đề phòng lẫn nhau.

Vì thèm khát đạo thánh thứ ba đã hình thành nên đều không rời đi.

"La Hầu, ngươi tới Quỷ Tiên Giới làm gì?

Hồng Quân đâu?" Mang Sơn Quỷ Thánh nhìn La Hầu, trong lòng cũng chấn động mạnh.

Hồng Hoang cư nhiên có thêm một vị thánh nhân trước bọn họ?

Quỷ Tiên Giới lập tức rơi vào thế hạ phong.

Mang Sơn Quỷ Thánh còn tưởng Hồng Hoang đã đánh qua đây rồi. "Ta tới Quỷ Tiên Giới các ngươi tự nhiên là tiễn các ngươi đi tịch diệt.

Ta tới đây không liên quan gì tới Hồng Quân!" La Hầu lạnh lùng nói.

Lúc này Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ vội vàng hỏi thăm Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới, nhận được câu trả lời khẳng định là chỉ có một mình La Hầu tới.

Bọn họ đồng loạt thở phào, thậm chí còn thấy có chút may mắn.

Bọn họ từ sớm đã nghe nói La Hầu và Hồng Quân có thù oán, xem ra lời này không sai.

La Hầu này đúng là tìm cái chết, vừa mới thành tựu thánh vị đã dám tới Quỷ Tiên Giới làm loạn?

Đúng là sống chán rồi. "Vậy thì ngươi đi chết đi!!" Mang Sơn Quỷ Thánh trực tiếp ra tay, tế ra một bảo vật hình cái chuông.

Món bảo bối này thuộc hàng Tiên Thiên Chí Bảo, cũng là Tiên Thiên Chí Bảo duy nhất của Quỷ Tiên Giới.

Còn Bàn Hổ thì trực tiếp dùng nhục thân lao tới đánh giáp lá cà với La Hầu.

Hai người bọn họ, một người tu Quỷ đạo, chuyên công kích hồn linh, một người tu tập Thi đạo, chủ công nhục thân.

Phối hợp ăn ý bao nhiêu năm, liên thủ lại không chỉ đơn giản là một cộng một.

Mang Sơn ra tay, âm khí tràn lan, vô số quỷ linh hiện ra, Quỷ đạo hiển hóa tăng phúc cho Mang Sơn.

Trong nháy mắt, chiến trường hóa thành quỷ vực thâm u, thánh uy không ngừng bộc phát, cả Quỷ Tiên Giới rung chuyển liên hồi.

Bàn Hổ ra tay, hóa thành Thi Tổ chân thân, dùng sức mạnh nhục thân kháng cự Thí Thần Thương của La Hầu, hơn nữa trên người và trong cơ thể hắn đều là thi độc, chỉ cần một chút cũng có thể biến Chuẩn Thánh thành nước máu.

La Hầu lập tức kịch chiến với hai vị thánh nhân.

Ma khí trên người hắn không ngừng tung hoành, đứng trên Thập Nhị Phẩm Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương đánh ngang ngửa với hai vị thánh. "Ngọc Chân Quỷ Vương, thấy chưa, đây chính là thành ý của Thương Minh ta, trực tiếp phái một vị thánh nhân tới giúp ngươi đoạt thánh đạo thứ ba!" Huyền Tùng cười nói.

Hắn cũng không ngờ La Hầu đã thành thánh và còn bị phái tới đây.

Đúng lúc lúc trước Ngọc Chân hỏi về chuyện thánh đạo thứ ba, hắn tiện miệng bịa đại một cái là xong.

Ngọc Chân thấy vậy vô cùng kích động, nhưng rất nhanh hắn lại lo lắng: "Quỷ Thương tiên sinh, La Hầu...

Thánh nhân là do Thương Minh phái tới?

Nhưng chẳng phải ngài ấy mới thành thánh sao?

Vả lại Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới còn có tác dụng áp chế cực mạnh đối với thánh nhân ngoại vực đấy!". "Không sao, Thương Minh ta đã chuẩn bị chu toàn, hai vị thánh nhân Quỷ Tiên Giới không thể là đối

thủ của Thương Minh ta đâu!" Huyền Tùng cười nói, vẻ mặt đầy tự tin khiến Ngọc Chân yên tâm.

Thực chất trong lòng Huyền Tùng cũng chẳng chắc chắn gì mấy, nếu La Hầu đánh không lại thì chỉ còn cách chuồn lẹ, tất nhiên phân thân ở Quỷ Tiên Giới có chết cũng chẳng sao, dù gì bản thể hắn cũng không chết.

Ngọc Chân có chết hay không càng chẳng liên quan gì tới hắn.

Đôi bên cùng có lợi thôi! "Hắn vừa chứng thánh vị sao lại mạnh như vậy!" Bàn Hổ nói.

Chương 169

"Không biết, thánh nhân Quỷ Tiên Giới ta vốn dĩ vì đại đạo khiếm khuyết mà nội hàm bạc nhược, đại đạo thật bất công!

Đừng nói nhiều nữa, trực tiếp thỉnh Thiên Đạo trấn áp, nếu có thể giữ hắn lại Quỷ Thánh Giới thì sẽ có lợi lớn cho chúng ta!" Mang Sơn Quỷ Thánh nói.

Bàn Hổ Quỷ Thánh lập tức hiểu ý, hai vị Quỷ Thánh bắt đầu kết nối với Thiên Đạo.

Thực ra từ lúc La Hầu vừa vào, Thiên Đạo đã áp chế hắn không ít, ít nhất là ba thành thực lực.

Dù sao đây cũng là Quỷ Tiên Giới, là địa bàn của người ta, hắn chỉ là một kẻ ngoại lai, còn muốn thế nào nữa?

Giờ thấy Mang Sơn và Bàn Hổ định điều động thêm nhiều sức mạnh Thiên Đạo hơn, La Hầu có chút cuống.

Hắn thành tựu thánh vị là thật, cũng đã dung luyện một số nội hàm lúc trước, hiện giờ thực lực đã là Thánh Nhân tam trọng thiên.

Chỉ cần có thể lấy lại Ma Giới, để hàng tỷ ma binh trú ngụ, thực lực của hắn sẽ càng mạnh hơn, nói không chừng có thể sánh ngang với Hồng Quân.

Nhưng giờ chẳng phải chưa thu hồi được Ma Giới sao?

Tên Mang Sơn Quỷ Thánh kia cũng là Thánh Nhân tam trọng thiên, còn Bàn Hổ thì tầm Thánh Nhân nhị trọng thiên.

Nếu ở ngoài hỗn độn, La Hầu cảm thấy với sức mạnh hiện tại mình có thể đập tơi bời hai tên này không vấn đề gì, đáng tiếc đây là ở Quỷ Tiên Giới.

Sau khi bị áp chế ba thành thực lực, hắn tối đa chỉ có thể đánh hòa với hai vị thánh.

Có điều lúc này, Mang Sơn và Bàn Hổ bắt đầu tiếp tục thông tin với Thiên Đạo, hướng tới La Hầu mà trấn áp.

Thiên Đạo nơi này lập tức hưởng ứng lời kêu gọi.

Tuy Thiên Đạo phương này không có linh tính như Thiên Đạo Hồng Hoang, nhưng đối với kẻ địch xâm nhập thì tự nhiên không hề nương tay.

La Hầu chỉ cảm thấy một luồng trọng lực ép tới, thực lực của hắn lại bị trấn áp thêm hai thành.

Một hơi bị trấn áp năm thành thực lực, La Hầu lúc này cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hơn nữa Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới còn tăng phúc cho Mang Sơn và Bàn Hổ.

La Hầu bị giảm năm thành, trong khi Mang Sơn và Bàn Hổ thực lực tăng vọt hơn ba thành.

Bên này giảm bên kia tăng, La Hầu sao mà chống đỡ nổi!

Chỉ qua vài chiêu, La Hầu đã bị áp chế. "Lâm Huyền, nếu ngươi không có hậu chiêu, lão tổ ta lập tức rời khỏi Quỷ Tiên Giới ngay!" La Hầu nộ hống một tiếng.

Mang Sơn Quỷ Thánh cười lạnh: "Giờ chẳng ai cứu được ngươi đâu, Quỷ Tiên Giới ta là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?".

Bàn Hổ Quỷ Thánh tuy không nói gì nhưng hành động đã chứng minh tất cả.

Hai vị Quỷ Thánh biết thừa dịp ngươi bệnh lấy mạng ngươi, La

Hầu lúc này chẳng khác gì con mèo bệnh.

La Hầu trong lòng chửi Lâm Huyền một vạn lần.

Ngay lúc La Hầu định trả giá đắt để chuồn lẹ, đột nhiên trong Quỷ Tiên Giới vang lên một hồi nổ đùng đoàng kịch liệt.

Ngay sau đó một luồng ánh sáng vàng giáng xuống. "Đó là cái gì?" Vô số sinh linh Quỷ Tiên Giới đều nhìn thấy luồng sáng đó.

Họ còn thấy thứ phát ra ánh sáng vàng kia là một tờ phù lục khổng lồ.

Trên đó đầy những vân văn huyền ảo, thậm chí còn có đại đạo vận luật không ngừng di chuyển trên đó.

Hơn nữa, khoảnh khắc đạo phù văn này xuất hiện, Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ đều kinh hãi.

Tuy không biết đạo phù văn này là gì, nhưng tuyệt đối là do La Hầu làm ra, nhất định phải ngăn chặn! "Ra tay!!!" Mang Sơn Quỷ Thánh quyết đoán ngay lập tức, Bàn Hổ tiếp tục kìm hãm La Hầu.

Nhưng La Hầu cũng không phải hạng vừa, dùng toàn lực đánh lui Bàn Hổ rồi lại chặn đứng Mang Sơn Quỷ Thánh.

Bàn Hổ phản ứng lại, thi khí trên người càng đậm, sức mạnh to lớn tràn đầy toàn thân nhằm kéo giữ La Hầu, nhưng đã muộn.

Phù văn đã hoàn toàn định hình, ánh vàng trên phù văn lưu chuyển, một đạo sắc lệnh từ phù văn bắn ra.

Ngay sau đó, Thiên Đạo Quỷ Thánh Giới giống như gặp phải thiên địch, cực tốc rút lui.

Mang Sơn và Bàn Hổ đại kinh thất sắc, phù văn đó cư nhiên trực tiếp đối phó với Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới.

Bọn họ hiểu rất rõ, La Hầu này rất mạnh, chính nhờ có Thiên Đạo

Quỷ Tiên Giới gia trì bọn họ mới có thể kháng cự, thậm chí là đánh bại hắn.

Nếu Thiên Đạo rút lui, bọn họ còn đánh cái quái gì nữa.

Hai vị Quỷ Thánh cũng chẳng màng tới La Hầu, định ra tay với phù văn.

Nhưng căn bản vô dụng.

Cuối cùng đạo sắc lệnh đó độn vào không trung Quỷ Tiên Giới mất dạng.

Mang Sơn và Bàn Hổ lập tức ngớ người.

Chỉ trong một khoảnh khắc vừa rồi, sức mạnh Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới đã biến mất.

Biến mất triệt triệt để để luôn! "Hai đứa bây, vừa rồi đánh hăng lắm mà!" La Hầu rung Thí Thần Thương cười lạnh một tiếng.

Ngay lúc này, hắn đã khôi phục toàn bộ sức mạnh, trực tiếp lao tới giết Mang Sơn và Bàn Hổ.

Hai vị Quỷ Thánh kêu khổ thấu trời.

Hai người liên thủ căn bản không đánh lại La Hầu! "Hai người các ngươi hay là chạy đi!

Các ngươi đánh không lại ta đâu!" La Hầu vung một thương quét văng Mang Sơn Quỷ Thánh ra ngoài.

Chạy?

Nếu có thể, Mang Sơn và Bàn Hổ đã chạy ngay rồi.

Nhưng hai người bọn họ chứng đạo không phải bằng quy tắc thực sự, mà là nhờ sức mạnh Quỷ Tiên Giới, gửi gắm đạo quả vào hai đạo quy tắc của thế giới này mới có thể thành đạo.

Người chạy được nhưng đạo quả không chạy được đâu.

Đến lúc đó nếu đạo quả rơi vào tay kẻ khác thì sinh tử không còn do mình quyết định nữa.

Cho nên bọn họ không thể chạy!

Bọn họ chỉ có thể liều mạng.

Dù sao cũng là thánh nhân đã chứng đạo, kiểu gì cũng có vài thủ đoạn giấu nghề.

Cái chuông của Mang Sơn Quỷ Thánh hào quang đại thịnh, ánh sáng đó chiếu xuống Quỷ Tiên Giới. "Không..." Lúc này, từng hồi thảm khiếu vang lên.

Phàm là sinh linh Quỷ Tiên Giới bị luồng sáng đó chiếu trúng, chỉ cần là tu hành từ quỷ linh thì toàn bộ hóa thành linh quang ngập trời bay về phía Mang Sơn Quỷ Thánh.

Bàn Hổ cũng không kém cạnh!

Hắn cũng hội tụ Thi chi đại đạo, tước đoạt mạng sống của tất cả thi tu.

Quỷ đạo và Thi đạo là hai đạo căn bản của Quỷ Tiên Giới, quyền hạn của hai đạo này nằm trong tay Mang Sơn và Bàn Hổ.

Tất cả sinh linh tu hành hai đạo này đều bị bọn họ khống chế, sinh sát tùy ý. "A...

Bàn Hổ... tha cho ta... tha cho ta..." Cương Thực cũng tu Thi đạo, lúc đó hắn tranh đoạt Thi đạo với Bàn Hổ kịch liệt nhất, chẳng qua Thi đạo bị Bàn Hổ đoạt mất, giờ đến tính mạng cũng không còn.

Toàn bộ tu vi của hắn hóa thành nguồn năng lượng tinh túy nhất hội tụ vào cơ thể Bàn Hổ.

Chẳng mấy chốc, sinh linh trong Quỷ Tiên Giới bị diệt ít nhất chín

thành!

Mang Sơn và Bàn Hổ hiện giờ không quản được nhiều thế nữa.

Nếu không đuổi được La Hầu thì cả Quỷ Tiên Giới của bọn họ sẽ tiêu tùng. "Điên rồi, hai tên đó điên rồi!" Trùng Lão và Vạn Hủ đều cảm thấy lạnh toát cả người.

Hai người bọn họ coi như là dị loại ở Quỷ Tiên Giới, tu luyện đạo khác.

Lúc trước bọn họ còn oán trách đạo mình tu không hợp với Quỷ đạo và Thi đạo, giờ chính sự không phù hợp đó đã cứu mạng bọn họ. "Hai người các ngươi đúng là dám bỏ vốn liếng thật đấy!" La Hầu cười nói.

Từ khi tấm phù kia xuất hiện trấn giữ Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới, hắn chẳng còn gì phải sợ.

Chương 170

Hai vị thánh nhân Quỷ Tiên Giới kia dù có liều mạng cũng chẳng làm gì được hắn. "Thằng nhãi ranh!!" Bất kể là Mang Sơn Quỷ Thánh hay Bàn Hổ, khí thế trên người đều bùng nổ mạnh mẽ, trực tiếp ra tay với La Hầu, lần này bọn họ đầy tự tin. "Bọn họ lại đánh nhau rồi!" Trùng Lão thấy hai bên tái đấu, tâm thần khẽ động, lao về phía thánh đạo đang hoàn thiện kia.

Phản ứng của Vạn Hủ cũng rất nhanh, định vơ vét chút lợi lộc.

Đáng tiếc, có một người còn nhanh hơn cả bọn họ. "Thánh đạo thứ ba của Quỷ Tiên, Chiêu Hồn chi đạo!?

Cũng không tệ lắm!" Lâm Huyền xuất hiện.

Vì hắn đã dàn dựng tất cả chuyện này nên đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng. "Chết đi!" Vạn Hủ và Trùng Lão đều đỏ mắt.

Đáng tiếc sau khi đòn tấn công rơi trúng người Lâm Huyền, hai người trực tiếp bị lực phản chấn đánh chết tươi.

Hiện giờ phòng ngự của Lâm Huyền cực kỳ vô lý, lực phản chấn còn đạt tới hai trăm phần trăm.

Hai tên này dốc toàn lực tung đòn trong cơn giận dữ, trực tiếp tự đánh mình tan thành mây khói. "Bị cướp mất rồi!!

Quỷ Thương tiên sinh, giúp tôi với!" Ngọc Chân vừa rồi thoát được luồng sáng của Mang Sơn Quỷ Thánh, giờ thấy đạo thứ ba bị người ta cướp mất thì lòng nóng như lửa đốt.

Lúc này Huyền Tùng cười nói: "Ngọc Chân điện hạ, nếu ngài có thể lập vài lời thề, đạo này sẽ là của ngài, Thương Minh chúng tôi vẫn luôn có tín dự.". "Lời thề gì, ngài nói đi!" Ngọc Chân lập tức đáp, mắt

không rời khỏi đạo quy tắc kia.

Hiện giờ đối với Ngọc Chân mà nói, cái gì cũng không quan trọng bằng đạo quy tắc đó.

Dù lời thề gì hắn cũng có thể đồng ý. "Thương Minh ta sẽ phong ấn hai vị thánh nhân Quỷ Tiên Giới, nhưng cũng sẽ thu Quỷ Tiên Giới vào trong túi, sau này dù ngài có thành thánh cũng phải nghe theo Thương Minh ta sai bảo!" Huyền Tùng nói. "Tôi đồng ý!" Ngọc Chân không chút do dự mà nhận lời ngay.

Vấn đề này có gì phải đắn đo cơ chứ?

Hiện giờ Thương Minh đang thế như chẻ tre, hai vị thánh nhân Quỷ Tiên Giới e là sắp tèo đến nơi rồi.

Hai vị thánh nhân mà tèo thì dù là Quỷ Tiên Giới hay sinh linh nơi đây đều sẽ rơi vào tay Thương Minh.

Sinh sát tùy ý, do người ta quản lý, vậy thì có gì khác nhau đâu?

Bây giờ quy thuận còn có thể thành tựu thánh vị, chẳng lẽ không hời sao?

Cho nên Ngọc Chân lập tức đồng ý, sau đó còn lập đại đạo thệ ngôn.

Sau đó Lâm Huyền trực tiếp quăng đạo thánh đó tới trước mặt Ngọc Chân.

Ngọc Chân đã không thể chờ đợi thêm, lao mình vào trong thánh đạo.

Pháp thành đạo ở Hồng Hoang chỉ có ba loại, nhưng ở các khu vực ngoài Hồng Hoang, pháp thành thánh lại vô cùng nhiều, mỗi loại có ưu khuyết riêng.

Pháp thành đạo của Quỷ Thánh Giới có vẻ cực kỳ sơ sài, thậm chí

còn không bằng công đức chứng đạo.

Đó là dung hợp bản thân với quy tắc đại đạo, vay mượn sức mạnh của đạo đó mà thành thánh.

So với pháp tắc chứng đạo, tuy đều có thể sử dụng sức mạnh pháp tắc nhưng đẳng cấp thì khác biệt rõ rệt.

Một bên là chính mình ngự trị pháp tắc, một bên là kẻ đi vay mượn pháp tắc.

Tất nhiên pháp môn của Quỷ Tiên Giới cũng có ưu điểm, đó là nhanh!

Bất kể cảnh giới nào, chỉ cần đoạt được đạo đó là có thể một bước lên trời.

Rất nhanh, dị tượng đã xuất hiện trong Quỷ Tiên Giới.

Chỉ có điều dị tượng sản sinh thánh nhân ở đây so với Hồng Hoang thì quy mô nhỏ hơn hẳn, lại thêm quỷ khí thâm u khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

Lúc này, Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ Quỷ Thánh cũng cảm nhận được, thậm chí còn có chút vui mừng. "Vị thánh thứ ba của Quỷ Tiên Giới ta đã xuất hiện, không biết là đạo hữu nào, xin hãy mau tới giúp chúng ta trừ khử ngoại địch!" Mang Sơn Quỷ Thánh hét lớn.

Lời của Mang Sơn Quỷ Thánh quả thực có phản hồi, nhưng đòn tấn công đó lại nhắm thẳng vào hắn. "Ngươi điên rồi!!" Mang Sơn Quỷ Thánh vừa kinh vừa giận.

Hắn không hiểu nổi tại sao vị đạo hữu vừa thành thánh kia lại ra tay với mình.

Đã thành thánh nhân thì chắc chắn phải hiểu rõ lợi hại.

Nếu Quỷ Tiên Giới rơi vào tay kẻ khác thì kết cục của bọn họ

cũng chẳng tốt đẹp gì. "Ta không có điên!

Thà hiến dâng Quỷ Tiên Giới cho Thương Minh còn hơn để các ngươi chà đạp nó!" Ngọc Chân cười nói. "Ngọc Chân, ngươi phản bội Quỷ Tiên Giới sao!?" Bàn Hổ giận dữ.

Thực ra khi hắn và Mang Sơn thấy Ngọc Chân cũng vô cùng ngạc nhiên.

Bọn họ từng đoán xem ai sẽ kế thừa đại đạo thứ ba, nhưng tuyệt đối không tính tới Ngọc Chân.

Ngọc Chân không thèm trả lời, tiếp tục ra tay.

Đạo của hắn là Chiêu Hồn, mà Mang Sơn Quỷ Thánh tu Quỷ đạo, Hồn chi đạo.

Dù Ngọc Chân mới vừa phá nhập thánh nhân cảnh giới nhưng cũng gây ra không ít trở ngại cho Mang Sơn.

La Hầu cũng nắm bắt thời cơ, một mặt dùng sức mạnh chống đỡ Bàn Hổ, sau đó tay cầm trường thương, một thương xuyên thấu cơ thể Mang Sơn Quỷ Thánh. "Hai đứa bây, dù có gom hết sức mạnh Quỷ Tiên Giới cũng không phải đối thủ của ta, giờ ta đã có trợ thủ, các ngươi lấy gì đấu với ta?" La Hầu cười lạnh, sức mạnh tỏa ra từ Thí Thần Thương không ngừng thôn phệ và tiêu hao bản nguyên của Mang Sơn Quỷ Thánh.

Phía bên kia Bàn Hổ thấy vậy, sợ tới mức định chuồn lẹ.

Có điều La Hầu vung tay một cái, trực tiếp hất văng hắn xuống đất. "Oành!" Đột nhiên, lại một luồng sáng nữa xuất hiện trong Quỷ Tiên Giới, chính là đạo sắc lệnh đã độn đi lúc trước.

Lúc này, đạo sắc lệnh đó cư nhiên có xu thế bị xé rách.

Mang Sơn và Bàn Hổ thấy vậy lập tức tràn trề hy vọng, nếu Thiên

Đạo có thể thuận lợi phá vây thì sức mạnh của bọn họ sẽ được tăng cường lần nữa, nhờ vào Thiên Đạo, bọn họ vẫn còn một tia sinh cơ.

Có điều, ngay lúc bọn họ đặt kỳ vọng vào Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới, một bóng người xuất hiện trên bầu trời. "Thu!!" Lâm Huyền tế ra thế giới của chính mình lơ lửng trên đỉnh đầu, vừa dứt lời, Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới liền bị hút vào trong đó một cách không kiểm soát, không còn gây thêm được chút sóng gió nào nữa. "Quỷ Tiên Giới...

Thiên Đạo... mất rồi!" Mang Sơn Quỷ Thánh thẫn thờ trong giây lát.

Bàn Hổ Quỷ Thánh cũng không thèm giãy giụa nữa.

Bại rồi!

Bại triệt để rồi!

Sớm biết vậy bọn họ đã không nảy sinh lòng tham đó, giờ đây không những không lấy được Hồng Hoang mà còn mất luôn cả Quỷ Tiên Giới. "Mang Sơn, Bàn Hổ, giờ ta cho hai người các ngươi lựa chọn.

Thứ nhất, ta sẽ tìm cách mài mòn đạo quả của các ngươi, khiến các ngươi thân tử đạo tiêu.

Thứ hai, làm việc cho ta!!" Lâm Huyền lên tiếng.

Mang Sơn và Bàn Hổ nhìn nhau, cuối cùng đồng thanh đáp: "Chúng tôi nguyện ý làm việc cho ngài!!".

Từ hành động của hai vị Quỷ Thánh có thể thấy, hai vị này chẳng phải quân tử gì, điển hình là hạng tư lợi cá nhân.

Nếu có thể sống sót, bọn họ biết nên chọn thế nào.

Hơn nữa bọn họ cảm thấy mình là thánh nhân, không dễ bị kiềm chế như vậy, chỉ cần tìm đúng cơ hội là có thể phản phệ! "Chủ nhân,

Cấm Thần Hoàn này là do ta dày công chế tác, đem cho hai tên thánh nhân phế vật này dùng có phải là quá lãng phí không!" Chân Chân bước ra lầm bầm, tay cầm hai cái vòng vàng, trên đó đầy phù văn thần bí, tỏa ra một luồng sức mạnh vô cùng u uất.

Mang Sơn và Bàn Hổ cạn lời.

Con bé này nói năng kiểu gì vậy?

Nếu là trước đây, bọn họ búng tay một cái là con bé này tan xác rồi, nhưng giờ bọn họ chẳng dám nhúc nhích.

Hơn nữa nhìn cái Cấm Thần Hoàn kia là bọn họ rùng mình, chỉ nhìn thôi cũng thấy sởn gai ốc, cái lạnh chạy dọc sống lưng. "Cứ cho bọn họ dùng trước đi!" Lâm Huyền dở khóc dở cười.

Chương 171

Chân Chân có chút không tình nguyện ném Cấm Thần Hoàn ra, hai cái vòng nhỏ lập tức hóa thành kim quang độn vào cơ thể Mang Sơn và Bàn Hổ, hai người muốn tránh cũng không được.

Chỉ trong nháy mắt, hai vị thánh nhân Quỷ Tiên Giới cảm thấy chân linh của mình đã bị cầm tù, không thể thoát ra được.

Điều này khiến bọn họ một phen hãi hùng.

Thánh nhân theo đuổi đại tiêu dao đại tự tại, tuy bọn họ thuộc hàng thánh nhân kém chất lượng nhất nhưng dù sao cũng có đại pháp lực đại thần thông.

Chân linh là nơi khó bị kìm hãm nhất, vậy mà giờ lại bị một cái vòng nhỏ khống chế.

Bọn họ chỉ có một cảm giác, đó là chỉ cần mình có ý xấu, cái vòng nhỏ đó sẽ lập tức làm chân linh mình vỡ nát, lúc đó là chết thật sự, có cứu thế nào cũng không sống lại được.

Hai người lập tức dẹp bỏ mấy ý đồ xấu xa.

Còn Ngọc Chân thì vô cùng khánh hạnh vì mình đã đầu hàng sớm. "Chủ nhân, thông đạo giữa Quỷ Tiên Giới và Hồng Hoang đã bị cắt đứt hoàn toàn.

Ngài muốn dùng Quỷ Tiên Giới lúc nào cũng được!" Chân Chân cười nói.

Còn La Hầu nhìn về phía Lâm Huyền: "Khi nào ngươi mới giúp ta đoạt lại Ma Giới?".

Lúc trước sau khi La Hầu đấu với Hồng Quân thất bại, hắn đã lấy thân hóa Ma Giới, đạo cao một thước ma cao một trượng!

Hiện giờ La Hầu tuy đã thành thánh, nhưng nếu có thể đoạt lại Ma Giới thì thực lực sẽ còn tăng vọt thêm một bậc nữa!

Nếu không thì không đấu lại Hồng Quân. "Đừng vội, mối đe dọa thực sự không phải là Hồng Quân, Hồng Quân chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ thôi." Lâm Huyền nói.

La Hầu lập tức rùng mình kinh hãi: "Không thể nào, Thiên Đạo chẳng qua chỉ mới nảy sinh chút linh trí, chẳng qua là bị Hồng Quân lợi dụng thôi!".

Hắn mở miệng phủ nhận ngay lời Lâm Huyền. "Ba nghìn ma thần đối mặt với một rìu của Bàn Cổ, vậy ngươi nghĩ còn bao nhiêu ma thần còn sống?

Tại sao ngươi không bao giờ nghĩ tới việc Thiên Đạo đã bị một vị ma thần nào đó đoạt xá?

Sao ngươi không nghĩ tới việc Thiên Đạo giả vờ ngốc chỉ để lừa Hồng Quân làm việc cho mình?" Lâm Huyền đột nhiên cười nói.

Trong lòng La Hầu chợt dâng lên một luồng khí lạnh. "Ngươi có bao giờ nghĩ tới một vấn đề khác không?

Dương Mi tại sao lại bỏ đi?

Hắn đã chứng đạo quy tắc, Hồng Quân có thể làm gì được hắn?" Lâm Huyền lại lên tiếng.

Lúc này tim La Hầu đập loạn xạ không ngừng. "Vậy phải làm sao bây giờ?" La Hầu càng nghĩ càng thấy có khả năng. "Không sao, cứ từng bước một, vẫn là đối phó với Hồng Quân trước.

Ma Giới sẽ có cơ hội trở lại tay ngươi.

Tạm thời ngươi cứ ở Quỷ Tiên Giới củng cố cảnh giới đi, ta sẽ sắp xếp cho ngươi!" Lâm Huyền nói.

La Hầu không nói gì, coi như đã đồng ý.

Vốn dĩ hắn định trực tiếp dẫn động Ma Giới rồi đánh với Hồng Quân một trận, giờ xem ra không đánh được rồi.

Sau đó Lâm Huyền rời khỏi Quỷ Tiên Giới.

Dưới chân núi Thủ Dương. "Hậu Thổ đạo hữu, nàng nhìn ra được điều gì không?" Lão Tử cười hỏi.

Hậu Thổ trầm tư một lát rồi nói: "Nhân tộc tuy yếu ớt, nhưng sức sáng tạo và trí tưởng tượng gần như không có giới hạn, so với thiên phú của bản thân bọn họ thì đây mới là ưu điểm lớn nhất.

Ta cảm thấy, chỉ cần cho Nhân tộc đủ thời gian, dù là Yêu tộc hay Vu tộc đều không phải đối thủ của họ.". "Vậy Hậu Thổ đạo hữu thấy, đem Hồng Hoang giao vào tay Nhân tộc thì thế nào?" Lão Tử lại cười hỏi.

Lần này Hậu Thổ im lặng.

Vu Yêu tranh bá là để giành vị trí bá chủ Hồng Hoang.

Vu tộc sở dĩ phải tranh thực ra không phải vì quá coi trọng vị trí bá chủ đó, mà là vì Yêu tộc trỗi dậy xâm phạm quyền lợi của bọn họ, thậm chí là ép bí không gian sinh tồn của họ.

Hơn nữa Hậu Thổ có thể thấy, Vu tộc dù có tu tập Vô Lượng Di La Tâm Kinh nhưng sự bạo ngược trong xương tủy tuyệt đối không thể xóa bỏ, sau này Vu tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang thì không phải là phúc.

Còn Yêu tộc thì càng không thể!

Tên Đế Tuấn đó chẳng qua coi Yêu tộc là công cụ để thành tựu bá nghiệp, giúp hắn thành thánh thôi, đến lúc Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang thì Hồng Hoang cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Còn Hậu Thổ ở Nhân tộc đã thấy được sự ôn hòa, thấy được trật tự, thấy được quy củ.

Nghe lời Lão Tử nói xong, nàng có chút dao động. "Muốn Hồng Hoang không còn chiến tranh, nhất định phải cử ra một chủng tộc thống trị Hồng Hoang, ta thấy Nhân tộc là thích hợp nhất!" Lão Tử nói. "Chuyện này, xin cho ta cân nhắc kỹ lưỡng!" Hậu Thổ trầm tư một lát rồi đáp. "Đây là đại sự, đương nhiên cần phải suy xét, vậy ta không giữ đạo hữu nữa!" Lão Tử cười nói.

Hậu Thổ từ biệt Lão Tử rồi quay người rời đi.

Nhân tộc, có lẽ thực sự là một lựa chọn tốt hơn!

Còn Lão Tử cũng quay lại nhìn Nhân tộc phía sau, trên mặt lộ ra nụ cười.

Hắn lập Nhân Giáo, nhờ Nhân tộc mà thành thánh.

Và hắn ở Nhân tộc lâu như vậy không phải để tùy tiện truyền Kim Đan pháp môn cảm ngộ từ Thiên Đạo cho Nhân tộc.

Mà là qua bao năm chung sống, cùng Nhân tộc nghiên cứu mới hoàn thiện được pháp môn quan tưởng.

Nhân quả giữa hắn và Nhân tộc rất lớn!

Khí vận Nhân tộc càng hưng thịnh thì hắn càng mạnh.

Nếu Nhân tộc có thể làm bá chủ Hồng Hoang thì hắn cũng sẽ trở nên rất lợi hại.

Đúng lúc này. "Boong!!" "Boong!!!" Tiếng chuông Tử Tiêu Cung lại vang lên lần nữa.

Chỉ có điều lần này chỉ có thánh nhân Hồng Hoang mới nghe thấy.

Lão Tử lập tức thu dọn rồi hướng thẳng về phía Tử Tiêu Cung.

Chẳng mấy chốc lục thánh tề tựu, Tam Thanh hàn huyên một lát, dù sao cũng là anh em ruột, giờ vẫn chưa trở mặt mà!

Lục thánh bước vào Tử Tiêu Cung. "Liên hệ giữa Quỷ Tiên Giới và Hồng Hoang đã đứt!

Quỷ Tiên Giới biến mất rồi!" Hồng Quân lên tiếng.

Câu nói này vừa thốt ra, lục thánh Hồng Hoang đều giật mình kinh hãi.

Bọn họ bao nhiêu người thành thánh, còn đang hừng hực khí thế định đánh ngược lại, kết quả Quỷ Tiên Giới không còn nữa? "Sư tôn, chuyện này là sao?

Quỷ Tiên Giới neo đậu vào Hồng Hoang, Hồng Hoang chẳng phải cũng đã khóa chặt Quỷ Tiên Giới rồi sao?" Nguyên Thủy hỏi. "Ta cũng không rõ lắm!" Hồng Quân có chút buồn phiền.

Tại sao không có việc gì diễn ra theo đúng kế hoạch của hắn vậy?

May mà hắn đủ kiên cường, nếu không tâm lý đã sụp đổ từ lâu rồi. "Quỷ Tiên Giới có thể sáp nhập vào Hồng Hoang cố nhiên là tốt, nhưng không có Quỷ Tiên Giới cũng không sao." Hồng Quân nói. "Sáu người các ngươi là thiên định lục thánh, cứ lấy việc duy trì Hồng Hoang làm nhiệm vụ của mình là được.

Sau này thánh nhân không được tùy ý ra tay.". "Tuân lệnh!" Về điều này lục thánh không có ý kiến gì lớn. "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ở lại, những người còn lại giải tán đi!" Rất nhanh Nữ Oa và những người khác rời đi. "Ba người các ngươi là đệ tử thân truyền của ta, kế thừa y bát của ta, cùng ta đồng tâm hiệp lực, nay thành thánh, ta rất an lòng!" Hồng Quân cười nói. "Tất cả nhờ sư tôn vun đắp!" Tam Thanh đồng thanh đáp. "Lần này giữ các ngươi ở lại là có việc thương nghị.

Hiện nay Vu Yêu đại chiến, Vu Yêu tranh bá, nhưng bá chủ Hồng Hoang không phải nảy sinh từ bọn họ." Hồng Quân nói.

Chương 172

Nguyên Thủy và Thông Thiên đều giật mình kinh hãi.

Chỉ có Lão Tử là tỏ vẻ thản nhiên hơn chút.

Tuy nhiên hắn cũng vô cùng vui mừng, Nhân tộc là bá chủ sau này, vậy quan hệ của hắn với Nhân tộc sâu đậm, đại đạo đáng kỳ vọng rồi! "Nhân tộc sẽ là bá chủ Hồng Hoang, là linh trưởng của vạn vật!" Hồng Quân nói. "Nhân tộc!" Nguyên Thủy nhíu mày: "Là chủng tộc do Nữ Oa nương nương và Huyền Đạo Nhân hợp lực tạo ra đó sao?

Nữ Oa thành thánh liên quan tới Nhân tộc, đại huynh thành thánh cũng liên quan tới Nhân tộc, Nhân tộc quả nhiên có đại khí vận.". "Điều ta muốn nói là hiện tại Nhân tộc tuy phát triển nhanh chóng, lại được Lão Tử giúp đỡ sáng tạo ra quan tưởng chi đạo, nhưng bọn họ đã quá thuận lợi rồi, nhất định phải trải qua một số ma nan mới được.

Không mài giũa thì không thành khí." Hồng Quân lại lên tiếng và nhìn về phía Lão Tử. "Chuyện của Nhân tộc, sau này ngươi ít quản thôi!". "Tuân lệnh!" Lão Tử ngập ngừng một lát rồi nhận lời. "Chuyện của Nhân tộc cũng cần hai người các ngươi cùng hiệp trợ, Nữ Oa hay bao che, không thể để nàng làm hỏng đại sự!" Hồng Quân nhắc nhở. "Chúng con nhất định không phụ kỳ vọng của sư tôn!" Nguyên Thủy trả lời dứt khoát.

Thông Thiên tuy cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cuối cùng vẫn nhận lời.

Sau đó ba người bước ra khỏi Tử Tiêu Cung. "Đại huynh, huynh nói xem lão sư bảo phải rèn luyện Nhân tộc, không cho huynh can thiệp, thậm chí bảo đệ và nhị huynh ngăn cản Nữ Oa, liệu có quá hà khắc với Nhân tộc không?

Nhân tộc muốn trở thành bá chủ thì chẳng phải nên phát triển lớn mạnh sao?

Sư tôn bày ra thế này, ma nan của Nhân tộc e là không nhỏ đâu!" Thông Thiên tính tình bộc trực, hỏi ngay.

Thông Thiên vừa dứt lời, Nguyên Thủy liền tùy ý nói: "Lão sư sắp xếp như vậy tự nhiên là có dụng ý, chúng ta chỉ cần thuận theo ý trời, thuận theo ý nguyện của lão sư là được." "Vậy nếu ý trời sai thì sao?" Thông Thiên phản vấn.

Ông tu là đạo tiệt thủ (cắt lấy) một tia sinh cơ, không thể nào cứ một mực thuận ứng thiên ý.

Mà Nguyên Thủy thì u u nhìn về phía Thông Thiên: "Thiên ý không thể nào sai, giống như lão sư không thể nào sai vậy!" Nói xong, Nguyên Thủy phất ống tay áo, xoay người rời đi.

"Đại huynh!" Thông Thiên nhìn về phía Lão Tử.

"Lời của sư tôn, chắc là...

đúng chứ!

Dụng ý của sư tôn đối với cả Hồng Hoang mà nói, chắc cũng có ích." Lão Tử trầm ngâm, nhưng ngữ khí không mấy khẳng định.

Những thao tác trước đó của Hồng Quân họ đều nhìn thấy, nhưng họ là đệ tử thân truyền, không thể tùy tiện phi nghị.

Thấy Lão Tử nói vậy, Thông Thiên cũng không tiện nói gì thêm.

Dù sao chuyện Nhân tộc và Nhân giáo thực chất không quan hệ quá lớn đến ông.

Tuy nhiên ông cũng biết, Đại huynh và Nhị huynh không giống nhau.

Nhị huynh thuận ứng thiên ý, ngoan ngoãn nghe lời lão sư.

Còn Đại huynh tu Vô Vi chi đạo, nhìn thì vô vi nhưng thực ra có rất nhiều thứ vẫn rất để tâm.

"Đại huynh, lão sư không thể... lúc nào cũng đúng được." Thông Thiên nói xong cũng xoay người rời đi.

Lời nói đã tận.

Lão Tử có chút buồn bã, lắc đầu rời đi.

Ngay cả khi đã thành Thánh nhân, có những việc bản thân vẫn không thể tự mình quyết định.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đột nhiên như cảm ứng được điều gì, mạnh mẽ đứng dậy.

"Dương Mi!!" Ngay vừa rồi, lão cư nhiên cảm nhận được khí tức của Dương Mi, hơn nữa còn ngay trong Hồng Hoang.

Quả nhiên, Dương Mi tuy nói khi đó đã rời khỏi Hồng Hoang nhưng vẫn âm thầm tiềm phục, đối đầu với lão.

Thương Minh kia chắc chắn là bút tích của Dương Mi.

Chỉ là luồng khí tức kia đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Hồng Quân lập tức nhập định, bắt đầu tìm kiếm tung tích.

Khi Hồng Quân không chú ý, một đạo thân ảnh áo đen xuất hiện ở phương Tây, trước mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề) bái kiến minh chủ!" Khi thấy Lâm Huyền xuất hiện với thân phận minh chủ, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều một trận kinh ngạc.

Sau kinh ngạc là kinh hãi.

Đầu tiên, họ vốn tưởng thành Thánh rồi sẽ nhìn thấu được nội để của vị minh chủ này, nhưng gặp rồi mới thấy hoàn toàn vô dụng.

Thánh nhân thì sao?

Thánh nhân cũng không nhìn thấu được cảnh giới của chủ nhân Thương Minh.

Hơn nữa, họ vẫn còn nhớ chuyện năm xưa.

Vị minh chủ này đã bắt họ lập Đại Đạo thệ ngôn, chẳng lẽ lần này đến là vì chuyện đó!

Trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thầm niệm: Đừng, ngàn vạn lần đừng nhắc tới.

Nhưng Lâm Huyền vừa mở miệng đã là: "Hai vị Thánh nhân, còn nhớ ước định năm đó chăng?" "Ước định, ước định gì cơ?

Minh chủ đến phương Tây là vinh hạnh của chúng ta, phương Tây tuy nghèo nàn nhưng nhất định sẽ nhiệt tình khoản đãi." Tiếp Dẫn cười giả lả, muốn lấp liếm cho qua.

Nhưng Lâm Huyền đâu có dễ bị lừa như vậy.

"Hai vị Thánh nhân, nếu vi phạm thệ ngôn sẽ phải chịu Đại Đạo hình phạt, đến lúc đó đừng nói là thánh vị không giữ được, ngay cả Tây Phương Giáo cũng chẳng còn đâu!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn im lặng.

Năm đó để lấy lại Thất Bảo Diệu Thụ, họ đã hứa sẽ làm cho Lâm Huyền một việc.

"Việc ta muốn hai vị làm thực ra không khó, chỉ là diễn một vở kịch mà thôi!" Lâm Huyền nói: "Hơn nữa, ta còn có thể nhắc nhở hai vị một câu, nếu hai vị nắm bắt được thời cơ, có thể khiến phương Tây tiến thêm một bước!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Một vở kịch?

Đơn giản vậy sao?

Nghe thấy có lợi lộc, cả hai lập tức phấn chấn.

“Xin chủ nhân Thương Minh nói rõ cho.” Tiếp Dẫn nói.

“Ta muốn cho một người bái nhập Phật môn, tu tập Phật pháp tinh thuần nhất!” Lâm Huyền lại nói.

“Ai?” Tiếp Dẫn biết chuyện không đơn giản như thế.

Lâm Huyền phất tay, một đạo thân ảnh xuất hiện.

Đó là một tiểu đồng khôi ngô, ánh mắt ngây thơ, trông vô cùng đáng yêu.

“Sư huynh, đứa trẻ này tâm linh thuần khiết vô cấu, không chút tạp chất, đúng là mầm non tu Phật pháp tốt a!

Phật môn chúng ta sau này định sẵn sẽ có thêm một tôn Chuẩn Thánh.” Chuẩn Đề nói, ngay cả Thánh nhân như lão cũng phải cảm thán tư chất của đứa trẻ này.

Còn Tiếp Dẫn tu vi cao hơn Chuẩn Đề nên cảnh giác hơn, sau khi nhìn kỹ đứa trẻ, trong lòng thầm kinh hãi.

“Minh chủ, đứa trẻ này... trong lòng ẩn chứa Ma!!

Phương Tây chúng ta thu nó vào môn hạ, e là sẽ có đại họa lâm đầu!” Tiếp Dẫn trầm giọng.

Chuẩn Đề cũng bị dọa cho giật mình.

Ma gì?

Khủng bố vậy sao?

Lão nhìn kỹ lại lần nữa, lại kinh hãi phát hiện đứa trẻ này thuần tịnh vô cấu là thật, thông minh cũng là thật, nhưng không biết vì sao trong lòng đã bị gieo Ma chủng thâm sâu, dù là hai vị Thánh nhân cũng

không thể trừ bỏ.

Quan trọng nhất là, trong Hồng Hoang này kẻ có thể gieo loại Ma chủng này chỉ có vị kia thôi.

Ai mà không biết La Hầu và Hồng Quân là kẻ thù không đội trời chung?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không muốn mạo hiểm đắc tội Hồng Quân vì La Hầu.

Xen vào cuộc chiến của hai vị đại lão đó, chết lúc nào không hay.

"Hai vị, Đại Đạo thệ ngôn!" Lâm Huyền nhắc nhở lần nữa.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lộ vẻ khó xử.

"Minh chủ, hay là người đổi điều kiện khác đi?

Chương 173

Phương Tây chúng ta gia nhỏ nghiệp mọn, thật sự không chịu nổi giày vò.” “Hai vị nghĩ mình còn lựa chọn sao?

Hồng Quân không dám động thủ với các ngươi, nhưng La Hầu thì dám đấy.

Hơn nữa, núi Tu Di này trước đây vốn thuộc về La Hầu.” Lâm Huyền nói xong, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rùng mình một cái.

Đúng vậy!

“Vả lại sau khi làm việc này, La Hầu cũng sẽ cho các ngươi một số lợi ích.

La Hầu nắm giữ Ma tộc, thậm chí cả Ma giới cũng do ông ta tạo ra, ông ta có thể ban cho Phật môn một số quyền hạn, khiến Phật pháp có thể tẩy rửa tâm ma.

Như vậy đệ tử Phật môn tu hành sẽ nhanh hơn!” “Các ngươi nghĩ lại xem, Phật môn muốn thực sự lớn mạnh thì khó tránh khỏi va chạm với Huyền môn phương Đông, mà Tam Thanh đều là đệ tử Hồng Quân, lão ta thiên vị ai đâu cần ta phải nói!

Hai vị lẽ nào muốn sau này Phật môn cứ mãi bị Huyền môn áp chế?” Lâm Huyền nói đến đây thì im lặng.

Tiếp Dẫn suy nghĩ hồi lâu, nghiến răng nói: “Minh chủ, nếu chuyện này thất bại, Phật môn chúng ta phải cắt đứt quan hệ với Ma Tổ!

Mọi hậu quả Phật môn sẽ không gánh vác!” Nếu không phải vì Đại Đạo thệ ngôn cộng với sự uy hiếp của La Hầu và lợi ích trước mắt, Tiếp Dẫn khẳng định sẽ không đồng ý.

Kẹp giữa hai vị đại lão, chết thế nào cũng không biết.

"Có thể, phú quý cầu trong hiểm cảnh, nếu Thương Minh thắng, hai vị Thánh nhân coi như đã đặt cược đúng." Lâm Huyền cười nói.

Tiếp Dẫn khổ sở: "Nếu không phải minh chủ gài bẫy, hai người chúng tôi đánh chết cũng không nhận việc này." "Nói vậy là sai rồi, nếu không phải phương Tây không giúp được gì, ta cũng chẳng tình nguyện bán pháp môn kia với giá một triệu tích phân cho các ngươi đâu!" Nghe Lâm Huyền nhắc lại nợ cũ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề da mặt dày nên chẳng thấy xấu hổ chút nào.

Họ có được pháp môn từ Thương Minh quả thực là chiếm được tiện nghi.

Nhưng họ chiếm tiện nghi của người khác thì coi là lẽ đương nhiên, còn người khác chiếm của họ thì họ sẽ đau như cắt thịt!

"Xin minh chủ đặt cho đứa trẻ này một phật hiệu." Tiếp Dẫn nói.

"Nó sau này gọi là Khẩn Na La đi!" Lâm Huyền xoa đầu đứa trẻ.

Lâm Huyền đến phương Tây định nhiên là có nguyên do.

Đứa trẻ này thực ra là do Ma niệm của La Hầu hóa thành.

La Hầu sau khi thất bại đã lấy thân hóa Ma, sau này ông ta chuẩn bị đi một con đường mới nên Ma niệm này không còn tác dụng lớn.

Nhưng đối với Lâm Huyền, Ma niệm này chính là chìa khóa để đoạt lại Ma giới.

Lâm Huyền tẩy sạch Ma niệm đạt đến độ thuần tịnh, sau đó cho bái nhập Phật môn tu tập Phật pháp để ý niệm càng tinh khiết, sau đó mới dẫn dụ nhập Ma.

Khi đó, Ma này sẽ là Ma đầu lớn nhất Hồng Hoang.

Khi Ma này vào Ma giới, chắc chắn sẽ là chủ nhân Ma giới.

Đến lúc đó La Hầu thu hồi Ma này là có thể đoạt lại Ma giới.

Khẩn Na La chính là một vị Bồ Tát mà Lâm Huyền từng biết, sau này đọa lạc Ma đạo bị người Phật môn gọi là Ma La, cũng chính là Vô Thiên!!

Sau khi để đứa trẻ lại phương Tây, Lâm Huyền xoay người rời đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn đứa trẻ mà đầu to ra hai thước.

"Thôi vậy, họa phúc đi đôi, nghĩ thoáng ra chút, nếu Thương Minh thực sự thắng..." Tiếp Dẫn nhăn nhó mặt mày.

Thương Minh thắng còn đỡ, nếu thua phương Tây không dễ thoát thân đâu, chắc chắn sẽ bị lột da.

Chỉ là bị người ta nắm thóp rồi, không còn cách nào khác.

Lúc này, tại núi Thủ Dương.

"Lý tiên sinh, ngài đã về!" "Lý tiên sinh!" Trong bộ lạc Nhân tộc, thực ra chỉ có lèo tèo vài người biết thân phận thật của Lão Tử.

Khi xưa ông thành Thánh thông cáo Hồng Hoang, nhưng thánh uy khiến những người phàm này không nhìn rõ diện mạo.

Sau đó Lão Tử còn dặn Nhân Tộc Tam Tổ không được tiết lộ thân phận của mình.

Vẫn ấm áp như thế, Lão Tử vẫn đáp lại những người Nhân tộc kia, không chút kiêu ngạo.

Nghĩ đến lời của sư tôn trong Tử Tiêu Cung, Lão Tử lại một trận thất thần.

"Tiên sinh, tiên sinh, chúng cháu nhìn không hiểu bức Thần Hỏa Quan Tưởng Đồ này, ngài có thể giảng cho chúng cháu không?" Lúc này một đám trẻ con Nhân tộc vây quanh.

Thần Hỏa Quan Tưởng Đồ thực ra là do Toại Nhân Thị sau khi lĩnh ngộ về lửa đã vẽ lại, là một trong những bức quan tưởng đồ cơ bản nhất của Nhân tộc.

"Lại đây, để ta xem các cháu không hiểu chỗ nào!" Lão Tử cười hà hà nói.

"Cháu nghe các bậc tiền bối trong tộc nói, Thần Hỏa..." Đám trẻ líu lo.

Sau đó Lão Tử giảng giải một lượt, đám trẻ lập tức hiểu ra ngay.

"Lý tiên sinh, ngài thật lợi hại, mọi người đều nói ngài là người tài học nhất Nhân tộc chúng cháu." Đám trẻ cười, lộ ra những nụ cười thuần phác nhất.

"Các cháu làm gì thế, chẳng phải đã dặn không được làm phiền tiên sinh sao?" Lúc này một hán tử Nhân tộc giả vờ hung dữ mắng.

Đám trẻ con lè lưỡi làm mặt quỷ với hán tử.

Lão Tử cười nói: "Không sao, không sao đâu." "Lý tiên sinh, làm phiền ngài quá, thật ngại quá." Hán tử ngượng ngùng cười, sau đó nói với đám trẻ: "Các cháu còn không mau theo ta về." "Lý tiên sinh tạm biệt!" "Tiên sinh tạm biệt!" "Lý tiên sinh, đợi chúng cháu biến cường đại rồi, chúng cháu sẽ bảo vệ Nhân tộc, bảo vệ ngài!!" Đám trẻ lần lượt chào tạm biệt.

Sau khi bọn trẻ đi khuất, nụ cười trên mặt Lão Tử vẫn không tan biến.

"Ta tu Vô Vi chi đạo, nhưng vô vi sao có thể thực sự vô vi?

Luôn có những thứ ta không thể dứt bỏ.

Nhân tộc thủ hộ ta, tại sao ta lại không thể thủ hộ Nhân tộc?

Ta... chính là Thánh nhân mà!" Lão Tử lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh xuất hiện phía sau Lão Tử.

"Huyền đạo hữu, ông đến đây là muốn xem thái độ của ta đối với Nhân tộc sao?" "Đúng vậy!

Dù sao đây cũng là chủng tộc do ta sáng tạo, Nhân tộc được ta ký thác rất nhiều kỳ vọng!" Lâm Huyền không hề che giấu.

"Nếu ta mặc kệ Nhân tộc, đạo hữu sẽ làm gì?" Lão Tử hỏi.

"Lão Tử đạo hữu là Thánh nhân, ta đương nhiên không thể làm gì ngài.

Những gì ta có thể làm chỉ là cắt đứt khí vận của Nhân tộc với đạo hữu mà thôi!" Lâm Huyền nói nhẹ tênh.

Lão Tử lại cười.

"Ta thành Thánh liên quan mật thiết tới Nhân tộc, lại còn lập ra Nhân giáo, đạo hữu cắt đứt liên hệ khí vận của ta với Nhân giáo thì đó chính là tử thù rồi!

Cơn giận của một tôn Thánh nhân không dễ gánh chịu đâu." "Làm cha mẹ thì thủ hộ con cái mình là điều đương nhiên.

Còn những lời uy hiếp kia đạo hữu không cần phải nói, dù sao trước đây ta cũng đã từng chặt đứt đạo đồ của đạo hữu rồi!" Lâm Huyền cười đáp.

"Ha ha ha ha!" Lão Tử cười lớn.

Khi biết đạo đồ của mình bị chặt đứt, Lão Tử từng vô cùng tức giận, muốn băm vằm Lâm Huyền thành muôn mảnh.

Nhưng bây giờ ông thực sự không thể ghét Lâm Huyền nổi.

"Vậy đạo hữu có thừa nhận thân phận Nhân tộc chi sư của ta không?" Lão Tử thu lại nụ cười, hỏi.

“Có!” Lâm Huyền trả lời.

“Vậy ta là Nhân tộc chi sư, tự nhiên có chức trách bảo vệ Nhân tộc, là bổn phận mà thôi!” Lão Tử lên tiếng, nhìn về phía núi Thủ Dương: “Ta sinh ra đã bao năm, thấy qua vô số chủng tộc, nhưng thực sự khiến ta cảm động chỉ có Nhân tộc.

Được làm Nhân tộc chi sư là vinh hạnh của ta.” “Vậy còn phía Đạo Tổ?” Lâm Huyền lại hỏi.

“Sư tôn có ơn truyền đạo thụ nghiệp cho ta, nhưng ta không phải con rối của sư tôn.

Ơn của sư tôn ta sẽ báo đáp, nhưng tình nghị với Nhân tộc ta cũng sẽ trân trọng!” Lão Tử trầm giọng.

Lựa chọn này thực sự gian nan.

“Nếu ta nói với ông, Đạo Tổ đối với Tam Thanh các ông không có ơn, thậm chí chỉ có thù thì sao?” Lâm Huyền phản vấn.

Sắc mặt Lão Tử hơi biến đổi, giọng nói lạnh lùng hơn đôi chút: “Đạo hữu, ta biết ông là trưởng lão Thương Minh, mà Thương Minh bất hòa với sư tôn ta là chuyện cả Hồng Hoang đều biết.

Sư tôn ta tuy có làm một số hành động không sáng suốt, nhưng xin đạo hữu đừng phỉ báng người như vậy!” Tam Thanh luôn là những kẻ trung thành nhất với Hồng Quân.

Ngay cả khi sự kính trọng của chúng sinh Hồng Hoang dành cho Hồng Quân vơi đi từng ngày, ba người họ vẫn đặt Hồng Quân lên hàng đầu.

Ngay cả Thông Thiên nghịch ngợm nhất, tuy đôi khi nói lời đại nghịch bất đạo nhưng sự kính trọng dành cho Hồng Quân thực sự không ít!

“Đạo hữu, ông có biết tại sao Thông Thiên lại chấp nhất, Nguyên Thủy lại cô ngạo như vậy không?

Ông có biết vì sao Nguyên Thủy và Thông Thiên bất hòa không?” Lâm Huyền nhìn Lão Tử.

Thân hình Lão Tử khẽ run lên, đột ngột ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền: “Đạo hữu muốn nói gì?” “Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa hình, bản nguyên của đạo hữu hoàn hảo, nhưng Thông Thiên và Nguyên Thủy lại khuyết thiếu một phần bản nguyên, tạo thành khiếm khuyết về tính cách và thiên phú.

Đạo hữu có biết nguyên nhân là gì không?

Chương 174

Hay nói cách khác, thực ra đạo hữu biết một vài điều nhưng không dám để Nguyên Thủy và Thông Thiên hay biết?" Lâm Huyền thấp giọng.

Từ lúc nào không hay, ánh mắt Lão Tử trở nên sắc lẹm, nhìn Lâm Huyền đầy sát ý.

Chuyện này rõ ràng chỉ mình ông biết, tại sao Lâm Huyền lại biết?

Là Thương Minh sao?

Lão Tử hiểu rằng nếu chuyện này bị hai người đệ đệ biết, họ sẽ càng hận ông hơn.

Tam Thanh hiện tại chỉ là phân gia, nhưng nếu chuyện này bại lộ, Tam Thanh sẽ triệt để quyết liệt!

"Lão Tử đạo hữu, ta đã nói rồi, sự thật mà ông vẫn hằng tin thực ra là sai lầm.

Hai đệ đệ của ông có bản nguyên tàn khuyết không phải do vấn đề của ông." Lâm Huyền như không cảm nhận được sát ý của Lão Tử, thản nhiên nói.

Lão Tử lúc này đột nhiên ngẩn người.

Ý gì đây?

Trong Tam Thanh, Lão Tử sinh ra đầu tiên, hóa hình đầu tiên, sau đó ông phát hiện bản nguyên của Nguyên Thủy và Thông Thiên có chút tàn khuyết.

Còn bản thân ông thì bản nguyên viên mãn.

Lão Tử luôn tưởng rằng chính mình đã tước đoạt bản nguyên của

hai đệ đệ mới dẫn đến tình trạng đó.

Vì vậy ông luôn thấy vô cùng áy náy, cũng không dám nói ra vì sợ huynh đệ phản mục.

Giờ đây Lâm Huyền lại nói đó không phải vấn đề của ông.

“Huyền đạo hữu...” Cảm xúc của Lão Tử lúc này có chút kích động.

Chuyện này đã khiến ông dằn vặt quá lâu.

“Từ việc Bàn Cổ đại thần phong ấn tim mình có thể thấy Bàn Cổ và Hồng Quân cùng Thiên Đạo là quan hệ đối lập.

Hồng Quân và Thiên Đạo sẽ không cho phép ý chí của Bàn Cổ tồn tại, cũng không muốn Bàn Cổ phục sinh, nên lão ta phải chèn ép Vu tộc, thậm chí diệt đi Vu tộc, còn phải thu nạp ba anh em các ông làm đệ tử để sai bảo.” Lâm Huyền nói tiếp: “Tam Thanh các ông là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, chính là 'Tiểu Bàn Cổ', Hồng Quân và Thiên Đạo đương nhiên sẽ không để các ông viên mãn.” “Nhưng tại sao bản nguyên của ta viên mãn, còn Nguyên Thủy và Thông Thiên thì không?” Lão Tử hỏi.

“Bởi vì khi đó các ông có Bàn Cổ đại thần che chở, lúc đó năng lực của Thiên Đạo và Hồng Quân cũng chưa đủ.

Tuy nhiên sau khi ông hóa hình thành công thì cũng tương đương với việc lộ vị trí, Nguyên Thủy và Thông Thiên chẳng phải sẽ gặp họa sao?” Lâm Huyền giải thích.

Lão Tử nghe xong lập tức như bị sét đánh, ngây người tại chỗ.

Tuy lời Lâm Huyền chỉ là khẩu thuật nhưng có lý có cứ.

Lẽ nào thực sự là vậy?

“Những lời ta nói ông có thể nghi vấn, nhưng cũng nên tự mình

suy xét lại.

Cũng vì ông quyết định che chở Nhân tộc nên ta mới nguyện ý nói cho ông biết.

Lời đã tận, cáo từ!" Lâm Huyền xoay người rời đi.

Lão Tử đứng dưới chân núi Thủ Dương, thật lâu vẫn không hồi thần.

Ông không biết tâm tình mình hiện tại thế nào, có chút nhẹ nhõm, có chút giải thoát, nhưng đồng thời cũng có chút rối bời và mâu thuẫn.

Nếu thực sự như lời Lâm Huyền nói thì Lão Tử biết sự áy náy với hai đệ đệ sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc ông sẽ phải quyết liệt với sư tôn!

Cuối cùng, ông vẫn không nói chuyện này cho Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Ông muốn làm rõ mọi chuyện một cách triệt để rồi mới đưa ra quyết định.

Thời gian Hồng Hoang trôi đi nhanh chóng.

Lại một triệu năm trôi qua.

Từ khi Vu - Yêu đình chiến, Hồng Hoang Lục Thánh xuất thế, Hồng Hoang bắt đầu phát triển ổn định.

Tuy có xích mích nhỏ nhưng không có đại loạn nào bùng phát gây ra thảm cảnh sinh linh đồ thán.

Trong triệu năm đó, Đế Tuấn đã kết thân với một vị nữ thần Hồng Hoang và sinh hạ mười con Kim Ô nhỏ.

Nhân tộc phát triển thần tốc, đã có danh tiếng nhất định trong

Hồng Hoang, không còn là chủng tộc yếu đuối nữa.

Thông Thiên truyền đạo trên đảo Bồng Lai, giữ vững giáo nghĩa, tìm kiếm một tia sinh cơ cho sinh linh Hồng Hoang.

Sau đó Thông Thiên còn thu phục hung thú Kim Ngao ở Đông Hải, Kim Ngao hóa thành đảo, làm nơi cư ngụ cho hàng ngàn đệ tử Tiệt giáo.

Nguyên Thủy tại Côn Luân thu nạp Thập Nhị Kim Tiên.

Lão Tử chỉ thu nhận một người Nhân tộc là Huyền Đô.

Tam Thanh thỉnh thoảng tụ họp, nhưng cứ nói chuyện một hồi là Nguyên Thủy và Thông Thiên lại cãi nhau rồi tan rã trong không vui.

Khi Nguyên Thủy hiểu sâu hơn về giáo nghĩa Xiển giáo, và Thông Thiên hiểu sâu hơn về giáo nghĩa Tiệt giáo, hai người đã rơi vào cảnh 'nói không hợp nửa câu cũng nhiều'.

Lão Tử thỉnh thoảng lại nghĩ đây có phải lại là sự tính toán của lão sư.

Đến nay ông vẫn không nói chuyện Lâm Huyền kể cho hai người kia.

Phía Vu tộc thì bình hòa hơn nhiều, các Tổ Vu rảnh rỗi thì tự đọ sức với nhau, nếu cảm thấy không sướng thì lên Thiên Đình tìm Đế Tuấn, Thái Nhất đánh nhau một trận.

Hiện nay thực lực của các đại năng Hồng Hoang cũng thăng tiến rõ rệt.

Những vị đỉnh tiêm đều đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Hiện nay Lâm Huyền đã đứng vị trí thứ nhất trên bảng Chuẩn Thánh.

Bắc Hải Huyền Quy và Vọng Thư thì lùi xuống phía sau.

Hai vị đó cũng không có tin tức gì nhiều, chắc chắn là không còn xa ngày thành Thánh, chỉ thiếu một khế cơ là có thể đăng lâm thánh vị.

Thiên Đình!

"Khởi bẩm Bệ hạ, thần có phát hiện trọng đại." Lúc này Côn Bằng vội vàng chạy vào.

Đế Tuấn có chút nghi hoặc.

Côn Bằng những năm này cũng coi như tận tâm tận lực cống hiến cho Thiên Đình, tuy có chút tư tâm nhưng Đế Tuấn vẫn có thể bao dung.

Hơn nữa chiến lực Côn Bằng không thấp, Đế Tuấn cũng có phần dựa dẫm.

Nhưng đây là lần đầu thấy lão hốt hoảng như vậy.

"Yêu sư, có chuyện gì xảy ra?" Đế Tuấn hỏi.

"Bệ hạ, thần đã tìm ra pháp môn phá trừ nhục thân của Vu tộc rồi." Côn Bằng kêu lên.

"Pháp môn gì!" Mắt Đế Tuấn sáng rực, đứng phắt dậy.

Lợi khí lớn nhất của Vu tộc chính là nhục thân, vô cùng kiên cố, ngang ngửa linh bảo.

Yêu tộc muốn phá nhục thân Vu tộc là điều thiên nan vạn nan.

Nếu tìm được cách phá giải thì đối với Thiên Đình tuyệt đối là hỷ sự cực lớn, thậm chí có thể khiến Đế Tuấn một lần nữa khơi mào đại chiến Vu - Yêu!!

"Trong Hồng Hoang có một chủng tộc gọi là Nhân tộc.

Chỉ cần thu thập oan hồn Nhân tộc là có thể dễ dàng đâm thủng

nhục thân Vu tộc!" Côn Bằng kích động nói: "Qua sự xác nhận của thần, pháp này tuyệt đối khả thi." "Nhân tộc... là chủng tộc do Oa Hoàng sáng tạo sao?" Đế Tuấn trầm tư.

"Đúng vậy, chủng tộc đó gần đây phát triển khá mạnh, nhưng Oa Hoàng không mấy quan tâm, chỉ có Lão Tử Thánh nhân luôn ở núi Thủ Dương, nhưng cũng ít can thiệp vào chuyện Nhân tộc." Côn Bằng nói.

Sau đó lão hơi do dự: "Việc này có nên báo cho Oa Hoàng một tiếng không?" "Không cần thiết.

Oa Hoàng là Yêu Hoàng của Yêu tộc ta, hưởng dụng khí vận của Yêu tộc, vốn là người thâm minh đại nghĩa.

Nhân tộc kia chẳng qua là do nàng tùy tay tạo ra, sao có thể quá để tâm được?

So với việc Yêu tộc thống trị Hồng Hoang, Nhân tộc tính là gì?" Đế Tuấn phất tay áo: "Lập tức điều binh khiển tướng, triệu tập mười vạn Thiên binh đi bắt bớ Nhân tộc.

Vì Nhân tộc có liên quan tới mấy vị đại năng nên hãy chừa lại một phần ba.

Nếu những vị đại năng kia lộ diện, ta sẽ tự mình thuyết phục.

Khu khu Nhân tộc, chỉ cần Thiên Đình ta nguyện ý nhượng lại chút lợi ích, họ chắc sẽ không để ý đâu." Trong chốc lát, Đế Tuấn đã sắp xếp xong xuôi tất cả.

Trong mắt Đế Tuấn, Nhân tộc chẳng qua là một tiểu tộc.

Nữ Oa và Huyền Đạo Nhân đều không để tâm, Lão Tử càng là đệ tử Đạo Tổ, mà Đạo Tổ ủng hộ lão thành bá chủ Hồng Hoang thì tự nhiên sẽ ước thúc Lão Tử.

Hơn nữa đối với những đại năng như họ, Nhân tộc chỉ là lũ kiến hôi, có thể đem ra trao đổi lợi ích.

Đến lúc đó trả cái giá nào đó là xong chuyện, những người đó chẳng lẽ lại vì Nhân tộc mà trở mặt với lão sao?

Đế Tuấn tính toán rất hay, thậm chí định tiên trảm hậu tấu.

Chương 175

Lão thực sự không nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vẫn tưởng chỉ là đối phó với một chủng tộc nhỏ mà thôi.

"Lần này quan trọng nhất là đừng để Vu tộc biết được ý đồ thực sự của chúng ta!" Đế Tuấn còn dặn dò thêm một câu.

Rất nhanh, mười vạn Thiên binh đã sẵn sàng, dẫn đội là Yêu thần Cửu Anh.

Hiện nay Cửu Anh đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mười vạn Thiên binh xuất động, Chuẩn Thánh dẫn đội, quy mô thế này thực ra trong triệu năm qua đã xảy ra vài lần khi Yêu tộc muốn đoạt bảo vật hoặc thu phục chủng tộc nào đó.

So với đại chiến Vu - Yêu thì mười vạn yêu binh này chỉ như trò con nít, cũng chẳng gợi lên phản ứng lớn từ phía Vu tộc.

"Yêu tộc lại định ra tay với ai đây?

Triệu năm nay Yêu tộc khuếch trương thần tốc, mà Vu tộc cũng tăng thêm không ít thành viên, nếu lại nổ ra đại chiến Vu - Yêu, không biết chúng ta sẽ đi đâu về đâu!" Có sinh linh than thở.

Ở Hồng Hoang, những sinh linh yếu ớt như họ thậm chí không có quyền tồn tại.

Rất nhanh, mười vạn yêu binh của Yêu tộc đã kéo đến chân núi Thủ Dương.

Nhiều người Nhân tộc cũng cảm nhận được, đều nhìn ra ngoài, thấy yêu binh áp thành, không ít người vẫn có chút khẩn trương.

Dù sao Nhân tộc sinh ra tới nay vẫn chưa đối mặt với kẻ thù

cường đại như thế này.

"Không biết Cửu Anh Yêu thần đến đây có việc gì quan trọng?" Toại Nhân Thị hiện thân.

Hiện nay trên người Toại Nhân Thị, một luồng Thần Hỏa không ngừng thiêu đốt, trong đó thậm chí còn ẩn chứa đạo vận.

Tuy ông chỉ là Đại La nhưng đối diện với Chuẩn Thánh Cửu Anh vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí thế không hề suy yếu.

Mà Cửu Anh nhìn Toại Nhân Thị trước mắt, không dưng lại cảm thấy một nỗi sợ hãi từ sâu trong lòng.

Dù sao Toại Nhân Thị quan tưởng chính là Tiên Thiên thần thai Thánh - Tam Túc Kim Ô.

Mà Đế Tuấn và Thái Nhất với thân phận Tam Túc Kim Ô đang chấp chưởng Thiên Đình, uy nghiêm đó đã ăn sâu vào tâm trí mọi đại yêu.

Cho nên Cửu Anh có chút sợ hãi cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên, cũng chỉ là một chút sợ hãi mà thôi.

"To gan Nhân tộc, cư nhiên dám tự tiện trộm lấy sức mạnh Yêu Hoàng của ta, ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa.

Hôm nay ta phụng mệnh Yêu Hoàng tới càn quét Nhân tộc!" Làm việc gì cũng cần danh chính ngôn thuận, Đế Tuấn phái binh tới cũng đã tìm được lý do thích hợp.

Lý do này nghe có vẻ nực cười nhưng Yêu tộc truy cứu thì thực sự có thể gán tội cho Nhân tộc.

Dù sao uy nghiêm của Tiên Thiên thần thai Thánh không dung mạo phạm, huống chi còn là Yêu Hoàng Đế Tuấn!

Cùng lắm chỉ bị người ngoài coi là bá đạo một chút mà thôi.

“Yêu tộc các ngươi cũng thật quá vô lý rồi.

Thái Dương chi lực, Thái Dương Chân Hỏa đâu phải của riêng Yêu Hoàng, Thái Dương tinh là của chung cả Hồng Hoang, từ bao giờ lại thuộc về Thiên Đình?” Toại Nhân Thị lạnh lùng nói.

Làm thủ lĩnh Nhân tộc bao lâu nay, Toại Nhân Thị cũng không ngốc, biết Yêu tộc có chuẩn bị mà đến.

Tuy không biết tại sao Yêu tộc lại phí công nhọc sức đối phó Nhân tộc nhưng Nhân tộc không có đạo lý chịu đòn.

“Nhân tộc các ngươi không muốn thúc thủ chịu trói?” Cửu Anh cười lạnh một tiếng.

“Tuyệt đối không thể!” Toại Nhân Thị khẳng khái.

Cửu Anh là Yêu thần, chinh chiến tứ phương, những chủng tộc thế này lão gặp nhiều rồi, diệt cũng không ít.

Chỉ là một tiểu tộc, diệt thì diệt thôi.

“Chúng ta liều mạng với đám yêu tộc này!” “Giết sạch đám yêu tộc kia đi!” “Đúng, Nhân tộc chúng ta tuyệt đối không đầu hàng, giết sạch yêu tộc!” Lúc này, vô số người Nhân tộc không ngừng hò hét.

Các cường giả Nhân tộc cũng lần lượt lộ diện.

“Nhân tộc này triệu năm nay phát triển thực sự rất nhanh, giờ đã có khoảng mười vị Đại La rồi.

Tam Tổ Nhân tộc còn lọt vào top 20 bảng Đại La!” “Thì sao chứ, vẫn chỉ là một chủng tộc yếu đuối thôi?” “Nhân tộc này có liên hệ với mấy vị đại năng, không biết họ có ra tay không.” “Đế Tuấn đã dám phái binh tới thì e là không sợ rồi.

Vả lại Nữ Oa vừa là Yêu Hoàng, vừa là Thánh mẫu Nhân tộc.” Một số đại năng lúc này bàn tán xôn xao.

Trước đây họ cơ bản đều tiềm tu, nhưng Nhân tộc khá đặc biệt, có quan hệ với hai vị Thánh nhân nên vẫn kinh động đến họ.

Nhưng cũng chỉ là kinh động mà thôi, họ tự nhiên không thể ra tay vì Nhân tộc.

"Giết!!" Cửu Anh quát lớn một tiếng.

Mười vạn Thiên binh đồng loạt ra tay.

Thiên binh Yêu tộc đều là quân đội tinh nhuệ, được huấn luyện nghiêm chỉnh, hơn nữa để chống lại Vu tộc, họ đều có hợp kích chi pháp.

Dù đối mặt với kẻ địch cùng số lượng và cảnh giới, họ vẫn có thể dễ dàng vây quét, đánh đâu thắng đó.

"Hôm nay hãy để Hồng Hoang thấy được sức mạnh của Nhân tộc ta!

Giết!!!" Thần hỏa sau lưng Toại Nhân Thị bùng lên mạnh mẽ, trên người xuất hiện những văn lộ đỏ rực đang tỏa sáng, khí thế bạo tăng, lao thẳng về phía Cửu Anh.

Sau đó Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng ra tay.

Cả ba đều là thực lực Đại La đỉnh phong.

Có thể lọt vào top 20 bảng Đại La đã chứng minh thực lực của họ, nhưng đối thủ của họ không phải Đại La mà là Chuẩn Thánh!

"Hừ, gan không nhỏ!" Mắt Cửu Anh lóe lên tia lạnh lẽo, trực tiếp ra tay nghênh chiến ba người.

Cùng lúc đó, Nhân tộc và Thiên binh Yêu tộc lao vào hỗn chiến.

Ngay khi mọi người tưởng rằng Nhân tộc sẽ bại như núi đổ, họ lại kinh ngạc phát hiện Nhân tộc cư nhiên chống đỡ được đợt tấn công đầu tiên của mười vạn Thiên binh.

“Biến trận!!!” Một yêu tướng lệ quát.

Tuy kinh ngạc trước việc Nhân tộc cản được đợt xung sát nhưng bọn chúng cho rằng Nhân tộc chỉ là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Sát na sau, mười vạn yêu binh biến trận, một luồng sát khí nồng đậm xông thẳng lên mây xanh.

Vẫn là những con người đó nhưng khí thế đã tăng lên ít nhất ba lần!!

“Anh em, không cần nương tay nữa, theo ta giết sạch đám yêu tộc này!” Một Đại La Nhân tộc gào lớn, sau đó dẫm mạnh chân xuống đất!

Phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh vĩ ngạn.

“Hống!!” Một tiếng nộ hống thu hút sự chú ý của mọi người.

Khi thấy hư ảnh đó, ai nấy đều kinh ngạc.

“Đó...

đó là Tổ Vu Đế Giang!!?” “Nghe đồn Nhân tộc có pháp môn gọi là Quan Tưởng chi pháp, có thể quan tưởng vạn vật trên đời.

Họ cư nhiên quan tưởng được cả Tổ Vu?

Tiên Thiên thần thai linh là độc nhất vô nhị, sao có thể như vậy được?

Hơn nữa, người Nhân tộc kích phát ra hư ảnh Đế Giang kia dường như thực sự sở hữu một chút sức mạnh của Đế Giang!!!” “Nếu có thể quan tưởng Tổ Vu, vậy chẳng lẽ những Tiên Thiên thần thai Thánh khác cũng có thể quan tưởng sao!” Nghĩ đến đây, những người quan chiến lại thêm một trận kinh hãi.

Triệu năm trước Nhân tộc yếu ớt, dù có quan hệ với mấy vị đại

năng nhưng vì quá yếu nên không cường giả nào chú ý.

Nhân Tộc Tam Tổ cũng vui mừng vì điều đó, vẫn luôn 'cẩu' để phát triển, nếu không có cuộc tấn công hôm nay của Yêu tộc, Nhân tộc chắc vẫn chưa bộc lộ hết!

Sau khi vị Đại La Nhân tộc kia bộc phát hư ảnh Đế Giang, những người Nhân tộc khác cũng lần lượt phát lực.

"Thái Thanh Lão Tử!" "Tổ Vu Hậu Thổ!" "Yêu Hoàng Thái Nhất!" "Nữ Oa nương nương!"...

Sát na sau, từng hư ảnh Tiên Thiên thần thai Thánh xuất hiện phía sau những người Nhân tộc.

Đương nhiên không phải ai cũng quan tưởng được Thánh nhân, chỉ có số ít thiên phú cực cao, nền tảng vững chắc mới làm được.

Một số khác thì quan tưởng các đại yêu, đại vu như Hậu Nghệ, Anh Chiêu, Khoa Phụ, Bạch Trạch...

Đa số còn lại thì mượn các vật thể thông thường để quan tưởng, nhưng ở cùng cảnh giới, uy lực cũng rất đáng nể.

Dần dần, mười vạn yêu binh bắt đầu có chút không chống đỡ nổi.

Nhân tộc tuy tác chiến không có chương pháp nhưng quá hung hãn.

Yêu binh Thiên Đình được huấn luyện nghiêm chỉnh, trải qua tôi luyện trên chiến trường, đều là hãn tốt.

Nhân tộc tuy không được huấn luyện, thậm chí chưa từng xảy ra tranh đấu quy mô lớn, nhưng Nhân tộc... liều!

Không sợ chết!

Đối diện với sự tấn công của Yêu tộc, họ đánh theo kiểu bất chấp tính mạng, dốc toàn lực, dù chết cũng phải cắn cho yêu binh một miếng thịt.

Chứng kiến cảnh này, các sinh linh quan chiến đều bị chấn động.

Chương 176

"Đều nói Nhân tộc yếu đuối, Nhân tộc quả thực yếu, nhưng cách đánh này thì có mấy chủng tộc làm được?" "Phải a!

Ngay cả hai tộc Vu - Yêu khi liều chết cũng không điên cuồng như Nhân tộc.

Nhân tộc này sau này chắc chắn sẽ có chỗ đứng trong Hồng Hoang!" Chỉ qua trận chiến này, Nhân tộc đã lộ diện trước chúng sinh Hồng Hoang, thậm chí nhận được không ít lời khen ngợi từ các đại năng.

Không phải vì thực lực, không phải vì Quan Tưởng pháp tinh diệu, mà vì huyết tính của Nhân tộc!

Một chủng tộc như vậy không trỗi dậy mới là lạ!

Nhưng Nhân tộc đối mặt với đám yêu binh thiện chiến làm sao không sợ cho được!?

Sợ chết là thiên tính của mỗi con người.

Nhưng so với cái chết, họ quan tâm đến gia viên, đến người thân hơn!

Họ không chiến đấu vì chính mình.

Chẳng mấy chốc, đám yêu binh đã đánh đến phát sợ, đối diện với sự hung hãn của Nhân tộc, chúng bắt đầu nảy sinh ý thối lui.

Trên không trung, Cửu Anh đối chiến với ba vị Nhân Tổ, nhất thời cũng không hạ được.

Cả ba người này đều quan tưởng các Tiên Thiên thần thai Thánh cường đại để lấy sức mạnh.

Toại Nhân Thị còn quan tưởng chân thân Thái Nhất, vốn dĩ đã có sự áp chế cực lớn đối với Cửu Anh.

"Các ngươi còn xem kịch đến bao giờ?

Còn không mau ra tay?" Cửu Anh gào lên.

Vừa dứt lời, hai đạo thân ảnh xuất hiện: Yêu thần Thử Thiết và Yêu thần Khâm Nguyên.

Chuyện Nhân tộc quan hệ trọng đại tới việc đánh bại Vu tộc nên Đế Tuấn không thể sơ sài.

Mặt ngoài là Cửu Anh dẫn mười vạn thiên binh, thực tế bên trong còn phái thêm hai vị Yêu thần đi cùng.

Thử Thiết và Khâm Nguyên đều là đại yêu Chuẩn Thánh.

"Cửu Anh, ngươi đúng là phế vật!" Khâm Nguyên cười lạnh.

Thấy vậy, Nhân Tộc Tam Tổ sắc mặt đại biến.

Chế ngự một mình Cửu Anh đã tiêu tốn hết tâm lực của họ, giờ thêm hai tôn Yêu thần nữa, chẳng lẽ trời muốn vong Nhân tộc ta sao?

Chỉ có điều ngay khi Khâm Nguyên định ra tay, đột nhiên hào quang vạn trượng, Nữ Oa giáng lâm.

Khâm Nguyên sắc mặt đại biến, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, mồm đầy máu.

"Đế Tuấn, ông làm quá rồi.

Ta dù sao cũng là Thánh mẫu Nhân tộc, ông dung túng Yêu tộc ức hiếp Nhân tộc là ý gì?" Nữ Oa đã mang theo vài phần nộ ý.

"Thánh mẫu!!" Nhân tộc thấy Nữ Oa giáng lâm thì vui mừng quá đỗi.

Đế Tuấn cũng hiện thân: "Oa Hoàng, Nhân tộc quan hệ đến đại kế

của Yêu tộc, xin Oa Hoàng đừng ngăn cản.

Ta đã sắp xếp sẵn rồi, sẽ chừa lại một phần ba Nhân tộc để phồn diễn, đồng thời cũng sẽ bồi thường cho Oa Hoàng!" Đế Tuấn làm việc này thực ra sắp xếp khá ổn thỏa, nể mặt có nể mặt, thực tế có thực tế.

Các đại năng thấy vậy cũng cho là hợp lý.

Trong mắt họ, chắc Nữ Oa sẽ không vì Nhân tộc mà làm sứt mẻ hòa khí với vị đỉnh tiêm này.

"Bồi thường?

Nhân tộc do ta sáng lập không cần cái đó.

Nếu là cạnh tranh công bằng, ta sẽ không nói nửa lời, nhưng nếu ông muốn lấy lực áp người thì hãy bước qua cửa của ta trước!" Nữ Oa cười lạnh.

Lâm Huyền không xuất hiện, Hồng Quân và ông ta đã lập Đại Đạo thệ ngôn kiềm chế lẫn nhau.

Tuy ngầm định cả hai đều vi phạm thệ ngôn nhưng chưa ai lật bàn.

Đợi đến lúc lật bàn là khi Hồng Quân và Thương Minh chính thức xé rách da mặt.

Sắc mặt Đế Tuấn có chút khó coi, vốn tưởng mình xử lý rất hợp lý, kết quả cả hai vị này đều không nể mặt?

Đặc biệt là Nữ Oa, tại sao không nghĩ cho đại cục Yêu tộc?

"Chuyện của Nhân tộc tự có thiên định, xin Nữ Oa nương nương đừng can thiệp bừa bãi!" Nguyên Thủy đột nhiên xuất hiện, chặn trước mặt Nữ Oa.

Nguyên Thủy tuy cười nhưng thánh uy trên người lại hiển lộ vô cùng rõ rệt.

“Can thiệp bừa bãi?

Các ngươi quản cũng thật rộng quá rồi!” Nữ Oa nổi giận.

Tiếp đó Thông Thiên cũng tới: “Nữ Oa đạo hữu, xin thứ lỗi, Nhân tộc quan hệ trọng đại!” Thấy ba vị Thánh nhân xuất hiện, chúng sinh một trận xôn xao, nhưng phần nhiều là kinh ngạc.

Nhân tộc nhỏ bé cư nhiên lôi kéo tới ba vị Thánh nhân.

Hơn nữa nhìn điệu bộ Nguyên Thủy và Thông Thiên đều muốn ngăn cản Nữ Oa viện trợ Nhân tộc.

Chuyện gì thế này?

Họ nhìn không hiểu nữa rồi.

Mà Đế Tuấn lúc này rất mừng rỡ, biết đây là do Hồng Quân phát lực.

Lần này Yêu tộc định sẵn sẽ đồ sát Nhân tộc, tìm ra phương pháp phá nhục thân Vu tộc.

Khoảnh khắc này, chiến thắng như đã hiện ra trước mắt lão.

“Aizz!” Một tiếng thở dài truyền đến.

“Đại huynh!” Nguyên Thủy và Thông Thiên đồng thanh gọi.

Sắc mặt Nữ Oa lập tức thay đổi.

Ai cũng biết Tam Thanh dù phân gia nhưng tình nghĩa vẫn còn.

Lập trường của Nguyên Thủy và Thông Thiên đã rõ ràng, vậy lập trường của Lão Tử liệu có khác không?

“Ta là giáo chủ Nhân giáo, là thầy của Nhân tộc, Nhân tộc ta sẽ bảo vệ.

Đúng như Nữ Oa đạo hữu đã nói, nếu là thực lực tương đương, Nhân tộc bại thì bại, không lời nào để nói, nhưng lấy lớn hiếp nhỏ thì

quá đáng rồi.” Lão Tử lên tiếng, khiến các đại năng có mặt đều ngẩn ngơ.

Ngay cả Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng ngây người.

Chuyện này... lúc trước không phải nói thế này mà!

Đại huynh sao lại đổi ý rồi?

Tâm tình Đế Tuấn càng lên xuống thất thường, vừa rồi còn đang vui vẻ, giờ lập tức rơi xuống đáy vực.

“Đại huynh, lão sư đã dặn dò rồi, tại sao huynh lại...” Nguyên Thủy đột nhiên cuống lên.

Lão Tử sao không làm theo lẽ thường vậy?

Sao đột nhiên lại đổi ý?

“Ta nhờ Nhân tộc mà thành Thánh, Nhân tộc có ơn với ta, ta sẽ bảo vệ họ.

Còn về phía lão sư, ta sẽ tự mình đi giải thích, hai đệ thối lui đi!” Lão Tử phất tay.

Thông Thiên không nói gì thêm, ngược lại có chút nhẹ nhõm, lùi sang một bên, thái độ rất rõ ràng.

Nhưng Nguyên Thủy không lùi.

Tam Thanh là fan cuồng của Hồng Quân, mà Nguyên Thủy là fan cuồng nhất trong số đó, đương nhiên cũng liên quan đến đạo mà lão tu luyện - Thuận ứng thiên thế!

Thấy Tam Thanh nảy sinh bất đồng tại núi Thủ Dương, mọi người đều không hiểu nổi.

Tam Thanh cư nhiên xé nhau tại đây?

Phải chăng Lão Tử đã nảy sinh nghi ngờ với Đạo Tổ?

Đây không phải là tín hiệu tốt lành gì.

Nó đủ để khiến nhận thức của sinh linh Hồng Hoang về Hồng Quân bị ảnh hưởng tiêu cực không nhỏ.

"Đại huynh, lão sư đối đãi chúng ta không bạc, truyền đạo pháp, ban linh bảo, sao huynh lại ngỗ nghịch người?" Nguyên Thủy nộ đạo.

Lão Tử không nói gì, cũng không biết phải nói sao.

"Tốt!

Tốt!

Đại huynh, thực ra lão sư đã kể hết cho đệ rồi, bản nguyên của đệ tàn khuyết là do vấn đề của huynh phải không!" Nguyên Thủy đột nhiên cười lớn.

Chương 177

"Đệ..." Lão Tử kinh hãi, như bị sét đánh.

Nguyên Thủy biết sao?

"Đại huynh, huynh tưởng đệ không biết, thực ra đệ đều biết cả.

Bản nguyên của đệ và Thông Thiên đều bị huynh tước đoạt.

Đệ không hận huynh, chỉ cần huynh tốt là được, đệ không hận huynh.

Nhưng huynh không nên ngỗ nghịch thiên ý, ngỗ nghịch lão sư!" Nguyên Thủy nói.

Giây phút này, cả Hồng Hoang xôn xao.

Lão Tử tước đoạt bản nguyên của Nguyên Thủy và Thông Thiên?

Tin sốt dẻo vậy sao?

Giờ là màn kịch huynh đệ phản mục à?

"Nhị đệ, đệ nghe ta giải thích!" Lão Tử cuống quýt, không ngờ lão sư cư nhiên bóp méo sự thật rồi kể cho Nguyên Thủy.

"Đệ không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào!" Nguyên Thủy quát lớn một tiếng, rung động Bàn Cổ Phiên, diễn hóa Địa Hỏa Phong Thủy: "Đại huynh, từ khi sinh ra tới giờ huynh đều mạnh hơn đệ, nhưng giờ đệ đã thành Thánh, đệ muốn đấu với huynh một trận xem ai mạnh hơn!!" Nói xong liền độn vào trong hỗn độn.

Lão Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể theo sau.

Đế Tuấn nhìn những cảnh này mà đờ đẫn.

Vốn dĩ nhân vật chính chẳng phải là lão sao?

Giờ lại thành hiện trường Tam Thanh quyết liệt rồi.

“Oa Hoàng!

Nàng cũng là một trong các Yêu Hoàng, chuyện Yêu tộc rất quan trọng a...” Đế Tuấn nói.

“Chuyện Yêu tộc...

Đế Tuấn ông rốt cuộc là vì Yêu tộc hay vì chính mình, trong lòng ông không rõ sao?

Đừng có lấy Yêu tộc làm bia đỡ đạn!” Nữ Oa bây giờ thực sự rất giận dữ.

Nói lời này tương đương với việc xé rách mặt với Đế Tuấn.

Đám sinh linh Hồng Hoang hóng hớt đến phát no.

Đầu tiên là Tam Thanh, tiếp theo là hai vị Yêu Hoàng cũng quyết liệt?

“Nếu đã vậy, ta không muốn nói thêm nữa, đi!” Đế Tuấn phất tay áo, xoay người rời đi.

Lão cũng đánh không lại Nữ Oa, không đi ở lại đây làm gì?

Cuối cùng Thiên Đình cũng chẳng chiếm được bao nhiêu lợi lộc, mười vạn yêu binh bị giết mất một nửa, thất bại trở về.

Lúc này trong Nhân tộc vang lên những tiếng hoan hô.

“Hay quá!

Thắng rồi, chúng ta thắng rồi!!” “Nhanh lên, mau thu dọn chiến trường, kiểm kê thương vong!” Phía Nhân tộc cũng bắt đầu xử lý sau chiến tranh.

Tuy thắng nhưng Nhân tộc không mấy vui mừng, vì trận này tổn thất cực lớn.

Không dưới hai mươi vạn người đã ngã xuống, đều là những tinh nhuệ mà Nhân tộc tốn bao công sức bồi dưỡng.

"Nhân tộc vẫn còn quá yếu ớt, lần này nếu không có Thánh mẫu và Lý tiên sinh ra tay, Nhân tộc ta e đã có nguy cơ diệt vong." Toại Nhân Thị nhìn bãi chiến trường ngổn ngang, thở dài.

"Nhân tộc ta mới phát triển triệu năm, so với Yêu tộc còn kém xa, có một ngày Nhân tộc ta nhất định sẽ trả được huyết hận này!" Truy Y Thị đanh thép nói.

Hữu Sào Thị cũng lên tiếng: "Yêu tộc chắc chắn vẫn còn dòm ngó Nhân tộc ta, chúng ta phải tìm ra cách ứng phó, bằng không chúng sẽ quay lại!" Tam Tổ Nhân tộc lập tức triệu tập các cường giả để bàn bạc.

Không biết qua bao lâu, động tĩnh trong hỗn độn cũng tan biến.

Các đại năng thấy Nguyên Thủy trở về Côn Luân, còn Lão Tử về Thủ Dương.

Cả hai trở về xong đều không lộ diện nữa.

Đương nhiên lúc này Thông Thiên cũng đang ở núi Thủ Dương.

"Đại huynh!

Nhị huynh chuyện đó..." Thông Thiên mở lời.

"Về chuyện ta đoạt bản nguyên, đệ cũng biết rồi sao?" Lão Tử hỏi.

"Lão sư truyền tin cho chúng đệ..." Thông Thiên im lặng một lát rồi nói: "Đại huynh, huynh đừng để tâm, bao năm qua huynh đối đãi chúng đệ thế nào chúng đệ đều ghi khắc trong lòng." "Thực ra, ta còn nghe một cách nói khác..." Lão Tử cười khổ, rồi kể lại những lời Lâm Huyền đã nói cho Thông Thiên.

Thông Thiên cả người ngây dại.

Cách nói thứ nhất: Lão Tử chủ động tước đoạt bản nguyên của hai người.

Cách nói thứ hai: Lão sư khiến bản nguyên của họ tàn khuyết.

Hai cách nói hoàn toàn khác biệt, gây đả kích không nhỏ cho Thông Thiên.

"Nếu thực sự là lão sư làm... vậy thì..." "Ta không biết, giờ ta cũng không biết cái nào là thật nữa." Lão Tử đau khổ.

Thông Thiên trầm ngâm một lát rồi nói: "Đại huynh, thực ra đệ thiên về cách nói thứ hai hơn." "Những chuyện đã xảy ra cho thấy lão sư tuy bố đạo Hồng Hoang có công đức lớn, nhưng làm việc gì cũng mang tính mục đích và tính toán cực cao.

Đại huynh hãy nghĩ kỹ xem, nếu Hồng Hoang không có Thương Minh thì giờ đây sẽ ra sao?" "Mọi thứ đều theo ý lão sư, dù chúng ta thành Thánh cũng không thể phản kháng.

Nhân tộc chắc chắn sẽ phải trải qua cái gọi là kiếp nạn!" Thông Thiên vốn là người nghịch ngợm nhất Tam Thanh.

Nghịch ngợm đồng nghĩa với việc có khả năng tư duy độc lập cực mạnh, cũng khó bị người khác điều khiển nhất.

Lão Tử im lặng, thực ra ông luôn không muốn phỉ báng Hồng Quân, nhưng đôi khi có những chuyện xảy ra khiến ông không thể không tin.

"Đại huynh, huynh cũng đừng quá áp lực tâm lý, Nhị huynh bên đó đợi huynh ấy bình tĩnh lại rồi hãy khuyên nhủ thêm!" Thông Thiên nói xong cũng rời đi.

Giờ nói thêm cũng vô dụng, vẫn phải chờ Lão Tử tự mình thông

suốt.

Đông Hải!

Long tộc!

Từ khi bám được vào Thương Minh, dưới sự dẫn dắt của Ngao Ngọc, Long tộc phát triển không quá rầm rộ nhưng rất ổn định và trật tự, đã lớn mạnh lên không ít, ngay cả nghiệp lực gánh trên vai cũng tẩy rửa gần hết.

Ngao Ngọc cũng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Quan trọng nhất là Thương Minh chưa bao giờ bắt Long tộc làm việc gì quá đáng, chỉ bảo vệ hải vực mà thôi.

"Đại trưởng lão, Huyền Vũ đại nhân muốn gặp ngài!" Có long nữ tới báo.

Ngao Ngọc lập tức đứng dậy.

Thời Long Hán kiếp, Quy tộc phụ thuộc Long tộc, còn giờ có thể nói Long tộc phụ thuộc Quy tộc.

Huyền Vũ là lão tổ Quy tộc, không thể chậm trễ.

Hơn nữa vị này trở về cũng đối đãi với Long tộc không tệ, ngay cả việc Ngao Ngọc thăng Chuẩn Thánh cũng có sự giúp đỡ của lão Huyền Vũ.

"Huyền Vũ tiền bối, sao ngài lại tới đây?" Ngao Ngọc vội vàng nghênh tiếp.

"Ngao Ngọc nha đầu, mỗi lần ta tới cháu đều khách sáo như vậy, lão tổ ta không vui đâu.

Quy tộc và Long tộc cũng coi như thế giao, tình nghĩa ở đó mà!" Huyền Vũ cười hà hà.

Đối với Ngao Ngọc, lão rất tán thưởng.

Nha đầu này biết tiến biết lui, hiểu được mất, cầm lên được bỏ xuống được, Long tộc có nàng dẫn dắt đúng là phúc phận!

"Hôm nay ta tới không có việc gì khác, chỉ có một chuyện muốn bàn với cháu, nha đầu đã từng nghe nói về Nhân tộc chưa?" Ngao Ngọc nghe vậy hơi ngẩn ra.

Nhân tộc, nàng thực sự có nghe qua.

"Huyền Vũ tiền bối, Nhân tộc này có ẩn chứa huyền cơ gì sao?" Ngao Ngọc biết nếu Huyền Vũ đã mở lời thì chắc chắn không đơn giản.

"Nhân tộc có đại khí vận.

Nếu Long tộc tương trợ Nhân tộc, có thể xóa sạch mọi nghiệp lực, thậm chí là tiến thêm một bước!" Huyền Vũ nói: "Nhưng Nhân tộc cũng đắc tội Thiên Đình, nếu Long tộc giúp Nhân tộc cũng sẽ bị Thiên Đình chèn ép!" Lợi và hại, Huyền Vũ đều nói rất rõ ràng.

Ngao Ngọc tự nhiên không nghĩ Huyền Vũ lừa mình.

"Huyền Vũ tiền bối, có thể cho cháu thời gian suy nghĩ được không?" "Tự nhiên là được, nhưng nếu lỡ mất thời cơ, dù cháu muốn liên hợp với Nhân tộc e cũng không còn cơ hội." Huyền Vũ nói xong xoay người rời đi.

Ngao Ngọc tiễn Huyền Vũ ra khỏi Long cung xong lập tức triệu tập các Đại La Long tộc tới.

Hiện nay Long tộc đã có hơn mười vị Đại La.

Long tộc vốn thiên phú dị bẩm, là chủng tộc mạnh mẽ trong Hồng Hoang.

Chương 178

Giờ đã phá bỏ được xiềng xích nghiệp lực, đương nhiên là tiến bộ vượt bậc.

“Huyền Vũ tiền bối vừa ghé thăm, cho chúng ta một lựa chọn!” Ngao Ngọc kể lại toàn bộ lời của Huyền Vũ, không hề giấu diếm.

Chuyện quan trọng, nàng cũng không tiện tự quyết, bảo mọi người cùng góp ý.

“Tôi thấy không ổn, hiện nay Thiên Đình thế lớn, dù có Thánh nhân bảo vệ Nhân tộc nhưng Thánh nhân cũng nói rồi, không thể quá đà, Thiên Đình dù không xuất Đại La cũng có thể nghiền nát Nhân tộc.

Mười mấy Đại La Long tộc chúng ta ném vào đó chẳng bõ dính răng!” Một trưởng lão Long tộc nói, cũng có lý.

Long tộc đối đầu với Thiên Đình chẳng khác nào tự sát.

“Trưởng lão Long Bân nói vậy là sai rồi, phú quý cầu trong hiểm cảnh, Nhân tộc có thể lôi kéo được Thánh nhân giúp đỡ chứng tỏ tiền đồ xán lạn.

Quan trọng nhất là Huyền Vũ tiền bối đích thân tới kể, đã nói lên vài vấn đề!” Một Đại La Long tộc trẻ tuổi nói.

“Ngao Lâm, đệ nói thử suy nghĩ của mình xem!” Ngao Ngọc bảo.

“Rất đơn giản!

Thứ nhất, Huyền Vũ tiền bối đối với Long tộc chúng ta không có gì để chê, chắc chắn không đẩy Long tộc vào hố lửa.

Thứ hai, người đã tới nói chuyện này, dù không nêu rõ lập trường của Thương Minh nhưng cũng nêu rõ lập trường của Quy tộc, giờ

Quy tộc đang thịnh, mạnh hơn Long tộc chúng ta nhiều, họ còn không sợ, chúng ta sợ gì chứ!?

Hơn nữa, Yêu tộc còn có đại địch là Vu tộc, chúng không dám quá phóng túng đâu!" Ngao Lâm dõng dạc.

Một hồi sau, nhiều trưởng lão thấy Ngao Lâm nói có lý.

"Nếu đã vậy, Long tộc ta đánh cược một ván, hiện nay Long tộc phát triển đã tới bình cảnh, đây là một cơ hội, rủi ro và kỳ ngộ song hành." "Đúng thế, liều một phen!" Long tộc sau khi trải qua nhiều gian truân cũng đã trưởng thành hơn nhiều.

Giờ đang phát triển nhanh, cũng muốn tìm cách tiến thêm bước nữa.

"Được!

Vậy thì liều một phen!" Ngao Ngọc chốt hạ.

Lúc này tại Thiên Đình, quần thần đều có mặt, chỉ là ai nấy không dám nói gì, sợ chọc giận Đế Tuấn.

Chuyện vừa rồi đả kích Đế Tuấn không nhỏ.

"Nữ Oa, tốt cho nàng Nữ Oa, năm đó ta hảo tâm cho nàng làm Yêu Hoàng, chia sẻ khí vận Yêu tộc, nàng cư nhiên đối đãi với ta như vậy?" Đế Tuấn phẫn nộ.

Lúc này bốn vị Yêu Hoàng của Yêu tộc chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất có mặt.

Nữ Oa từ lâu đã không xuất hiện ở điện Lăng Tiêu, còn Phục Hy sau lần Đế Tuấn nổi cáu với Nữ Oa lần trước cũng không tới nữa.

"Bệ hạ, Oa Hoàng chắc cũng có nỗi khổ riêng." Một vị đại thần đánh bạo nói.

"Khổ riêng gì?

Nàng ta có nỗi khổ gì?

Nhân tộc chỉ là thứ nàng ta tùy tay nặn ra thôi, giờ Nhân tộc có tác dụng, nàng cư nhiên vì Nhân tộc mà quyết liệt với Yêu tộc?" Đế Tuấn lạnh giọng.

Lúc này các đại thần đều im như thóc.

"Bệ hạ, giờ không phải lúc nổi giận, chuyện Nhân tộc không thể chậm trễ, bằng không Vu tộc sẽ phản ứng kịp." Côn Bằng nói: "Tuy Nữ Oa nương nương đã nói không cho Yêu tộc ta lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng Yêu tộc ta đánh cướp Nhân tộc cũng không phải là không thể chứ!

Tuy hiệu suất sẽ thấp nhưng Nhân tộc không thể chống đỡ nổi đâu!" "Cứ theo lời Yêu sư mà làm!" Đế Tuấn phất tay áo.

Lão sẽ không bỏ cuộc, kiểu gì cũng không bỏ cuộc.

Trong cung Oa Hoàng, Phục Hy cũng đau đầu.

Ông thiên vị muội muội mình không sai, nhưng muội muội và Đế Tuấn trực tiếp xé mặt nhau, chuyện này khó xử quá!

Dù thế nào đi nữa, họ đã nhận khí vận Yêu tộc, nhận được lợi ích từ đó, chẳng khác nào lấy đồ của người ta xong quay lại cắn một cái.

Có chút không đúng lắm.

"Đại ca đang nghĩ gì muội rất rõ.

Nhân tộc không chỉ là do muội sáng tạo, mà còn là bá chủ Hồng Hoang duy nhất sau này!" Nữ Oa lên tiếng làm Phục Hy giật mình.

Chuyện này ông chưa nghe bao giờ.

"Đại ca, thực lực của huynh quá yếu, nhiều chuyện huynh không rõ đâu.

Đế Tuấn tranh bá chỉ là để bản thân thành Thánh thôi, lúc nào đã từng nghĩ cho cảm nhận của Yêu tộc chứ!" Nữ Oa lại bồi thêm một câu trúng tim đen của Phục Hy.

"Đại ca không phải nói đã thấy tương lai một góc, nói mình sẽ chết sao.

Muội thấy đó chính là chuyện xảy ra vào cuối đại kiếp Vu - Yêu, Đế Tuấn cứ thế này thì đại kiếp vẫn sẽ bùng nổ, huynh vẫn sẽ chết thôi!" "Mười vạn năm trước muội từng gặp Hậu Thổ, Hậu Thổ đã nói với muội rồi.

Chúc Cửu Âm lại nhìn trộm dòng sông thời gian, thấy vài kết cục khác nhau, trong đó xuất hiện nhiều nhất là Vu - Yêu cùng diệt!" Nữ Oa ngăn cản Đế Tuấn vừa là vì Nhân tộc, vừa là để bảo toàn Yêu tộc.

"Đế Tuấn đã có chấp niệm với việc xưng bá Hồng Hoang, ông ta không thể từ bỏ đâu." Phục Hy thở dài: "Biết thế này năm xưa ta không nên ham hố khí vận Yêu tộc, hại muội mà cũng hại cả ta!" Đợi đến khi đại chiến Vu - Yêu bùng nổ, Nữ Oa là Thánh nhân có lẽ còn đứng ngoài quan sát được, nhưng Phục Hy không phải Thánh nhân, không trốn được, ông phải chiến đấu vì Yêu tộc.

"Đế Tuấn đã trở thành quân cờ của Đạo Tổ, hiện giờ Đạo Tổ chắc hẳn đang bị chuyện gì đó kiềm chế, nếu không lúc Lão Tử và Nguyên Thủy đại chiến lão ta đã có động thái rồi." Nữ Oa nói.

Nàng đoán không sai.

Lúc này bên ngoài Hồng Hoang, trong hỗn độn.

Hồng Quân đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, pháp tắc rủ xuống, không ngừng tìm kiếm thứ gì đó.

"Dương Mi, ngươi cút ra đây cho ta!" Phía trước lão quả nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh.

Dương Mi!

“Hồng Quân, ngươi vẫn phát hiện ra ta!” Dương Mi khẽ thở dài: “Suy nghĩ của ngươi là sai lầm, tầm mắt của ngươi quá ngắn ngủi, hại chính mình mà cũng hại cả Hồng Hoang.” “Ngươi nói bậy, nếu không phải ngươi ở giữa phá bĩnh thì Hồng Hoang đã sớm rơi vào tay ta.

Ta bây giờ không hề yếu hơn ngươi, ngươi có dám đấu với ta một trận không!” Hồng Quân giận dữ.

Lão đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Dương Mi, cho rằng mọi chuyện đều là lỗi của ông ta.

“Aizz!

Đáng thương, thật là quá đáng thương.

Hồng Quân, ngươi chẳng qua là bị lừa thôi mà vẫn vui vẻ trong đó, ta thấy buồn cho ngươi!” Lời của Dương Mi khiến thân hình Hồng Quân khẽ run lên một cái.

“Ngươi tưởng rằng chính mình đã chưởng khống hết thảy, nhưng ngươi có từng nghĩ qua, bản thân mình cũng bất quá chỉ là một quân cờ không?

Ngươi luôn cho rằng Thiên Đạo bị ngươi lừa xoay như chong chóng, vậy ngươi có từng nghĩ Thiên Đạo mới là kẻ lừa ngươi không?” “Không thể nào, Thiên Đạo chẳng qua chỉ là một đạo chương trình mà thôi.

Cho dù có tư tâm, cũng sẽ không có linh trí quá cao.” Hồng Quân căn bản không tin.

“Ta nói thêm với ngươi cũng vô dụng, chuyện của Hồng Hoang, ngươi đừng hòng toại nguyện!” Nói xong, Dương Mi liền độn nhập vào hỗn độn.

Hồng Quân có dám đuổi theo không?

Không dám!

Càng gần Hồng Hoang thực lực của lão càng mạnh, ngược lại cũng thế.

Lão vốn đa nghi, càng sợ đây là cái bẫy Dương Mi giăng sẵn chờ mình nhảy vào.

Cho nên lão không đuổi theo.

"Đúng là Dương Mi!

Nhưng Dương Mi lấy đâu ra nhiều Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, thậm chí cả Hồng Mông Tử Khí, còn có cái gì mà Di La Vô Lượng Tâm Kinh, thậm chí biết rõ kế hoạch của ta?" Hồng Quân tổng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, lão lại cho rằng Dương Mi đã đạt được kỳ ngộ gì đó trong hỗn độn.

Điều này khiến trong lòng Hồng Quân càng thêm kiêng dè.

"Thiên Đạo...

Thiên Đạo thật sự đang lừa ta sao?

Không được, ta phải tìm cơ hội nghiệm chứng một chút!" Hồng Quân thầm nghĩ.

Tiếp đó lão bắt đầu quan sát tình hình gần đây của Hồng Hoang, phát hiện Lão Tử không làm theo lời mình nói.

"Lão Tử quả nhiên có lòng phản nghịch, Thông Thiên càng không trông cậy được, giờ Dương Mi đã hiện thân, La Hầu vẫn không biết trốn ở nơi nào, ta phải đi tìm vài trợ thủ mới được!" Sau đó Hồng Quân quay người trở về Hồng Hoang.

Mà Dương Mi vừa độn vào hỗn độn cũng dừng lại thân hình.

"Chủ nhân, tên kia không đuổi theo!" Chân Chân cười hi hi nhảy ra ngoài.

Còn Dương Mi ư?

Làm gì có Dương Mi nào.

Chính là Lâm Huyền.

Hồng Quân chẳng phải thích đoán sao?

Vậy thì cứ để lão đoán cho thoải mái!

Chương 179

"Yêu tộc tới rồi, Yêu tộc lại tới nữa rồi!!" Trong các bộ lạc Nhân tộc, một đám người đang kêu gào, các cường giả trong bộ lạc cũng đang nghênh chiến Yêu tộc.

"Tìm chết!" Toại Nhân Thị giáng lâm, chém chết con yêu thú kia.

Nhưng sắc mặt hắn không có nửa điểm vui mừng.

"Đây đã là đợt tập kích thứ mấy của Yêu tộc rồi?

Tuy bọn chúng bị Thánh Mẫu cảnh cáo, nhưng cường giả Yêu tộc quá nhiều, Đại La không biết có bao nhiêu vị, lại phòng không xuể, chúng ta căn bản viện trợ không kịp." Một vị Đại La Nhân tộc trầm giọng nói.

Toại Nhân Thị cũng lo lắng điều này.

Ngay cả khi Yêu tộc không điều động Chuẩn Thánh, nhưng chênh lệch thực lực vẫn quá lớn.

Dù thời gian qua Nhân tộc điên cuồng tôi luyện bản thân, nhưng cũng vô ích.

Nhân tộc vẫn quá thiếu thời gian.

"Thủ lĩnh Toại Nhân, bộ lạc Phục Thanh bên kia cũng có Đại La Yêu tộc tập kích!" Có người đến bẩm báo.

"Lũ súc sinh này!" Toại Nhân Thị tức giận, lập tức lao về phía đó.

"Mau chóng cướp bóc thêm một ít Nhân tộc, nhanh lên, tốc độ nhanh lên!" Cầm đầu là một con Thử Yêu (yêu chuột), cũng là Thái Ất Yêu tộc.

Hắn biết những vị Đại La của Nhân tộc rất lợi hại, nên chọn

những bộ lạc yếu hơn để tập kích.

Khi Đại La Nhân tộc chạy tới cũng cần một chút thời gian.

“Ganh gan tập kích Nhân tộc!

Tìm chết!!” Ngay lúc này, một đạo thân ảnh khổng lồ xuất hiện, một móng vuốt đưa ra, chộp thẳng về phía Thử Yêu.

“Long tộc... các ngươi tới làm gì?

Các ngươi không co rúc ở Tứ Hải, lại dám đối đầu với Yêu tộc ta?” Thử Yêu cảm nhận được con cự long này thực lực rất mạnh, nhưng hắn nghĩ Long tộc không dám động thủ với Thiên Đình.

“Có gì mà không dám!” Con cự long kia vung trảo, chỉ trong nháy mắt đã quét sạch toàn bộ Yêu tộc tại hiện trường.

Cảnh tượng như vậy cũng phát hiện ở không ít lãnh địa Nhân tộc.

Long tộc trưởng thành liền là Kim Tiên.

Lần này Ngao Ngọc phái tới hẳn mười vạn Long tộc cảnh giới Thái Ất đến giúp Nhân tộc, còn phái thêm mười con Đại La Long tộc.

Điều động hơn một nửa sức mạnh của Long tộc.

“Ngâm —” Trên Thủ Dương Sơn, nhất thời đều là tiếng rồng ngâm.

“Rồng!

Ở đâu ra mà nhiều Long tộc như vậy?

Chuyện gì thế này?

Long tộc không phải luôn không quản thế sự sao, vì sao lại trợ giúp Nhân tộc?” “Mau chạy thôi, đám Long tộc kia đang truy sát Yêu tộc ta, mau chạy đi!” Đám Yêu tộc được phái tới Thủ Dương Sơn kiếm chác thực lực không quá mạnh, những Đại La Yêu tộc cũng

không dám cứng đối cứng.

Dù sao Nhân tộc Tam Tổ cường hãn thế nào bọn chúng đã từng lĩnh giáo qua.

"Long tộc, các ngươi quá phận rồi, không sợ Yêu Hoàng trách tội sao?" Một tên Đại La Yêu tộc lệ thanh quát mắng.

"Yêu Hoàng?

Long tộc ta lại không thuộc quyền thống lĩnh của Yêu Hoàng, Yêu Hoàng quản được chúng ta sao?

Cút!!" Mấy con Đại La cự long không ngừng du tẩu trên Thủ Dương Sơn, phóng ra long uy trấn nhiếp đám Yêu tộc kia.

"Long tộc tương trợ!

Hạnh quá!

Nhân lúc này giết sạch đám yêu quái kia!" Người của Nhân tộc phản ứng cũng rất nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất giết ra ngoài.

Không ít Yêu tộc đã bỏ mạng tại Thủ Dương Sơn.

Sau khi đám đại yêu bị xua đuổi, các Đại La của Long tộc đều đáp xuống Thủ Dương Sơn.

Những con rồng còn lại vẫn lượn lờ trên không trung hộ vệ, trông rất hùng vĩ.

"Nhân tộc Toại Nhân Thị, đa tạ chư vị đạo hữu Long tộc đã ra tay cứu giúp." Toại Nhân Thị rất cảm kích.

"Thực không dám giấu giếm, Long tộc ta tới đây cũng có một việc muốn cầu, Long tộc ta nhìn trúng tiềm lực của Nhân tộc, muốn cùng Nhân tộc kết minh!!" Ngao Ngọc nói.

Mấy người Toại Nhân Thị lập tức sáng mắt lên.

Long tộc đến thật đúng lúc!

Chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nhân tộc bọn họ sao có thể không hoan nghênh?

"Từ hôm nay trở đi, Nhân tộc ta phụng Long tộc làm thủ hộ thần, thụ Nhân tộc cung phụng!" Lời của Toại Nhân Thị vừa dứt, lập tức có Thiên Đạo cảm ứng xuất hiện.

"Ngâm!!" Vô số Long tộc phát ra tiếng rồng ngâm dài, xem như thừa nhận chuyện này.

Lúc này những đại năng Hồng Hoang cũng có cảm ứng, lập tức phát giác ra biến cố này.

"Long tộc điên rồi sao?

Cứ nhiên lại cấu kết với Nhân tộc, là đao của Yêu tộc không đủ sắc sao?" "Ta thấy Long tộc là đang cầu phú quý trong hiểm nguy!

Nhân tộc rõ ràng không đơn giản, nếu có thể đầu tư lúc bọn họ còn yếu, đến khi Nhân tộc cường đại lên, báo đáp sau này khẳng định cực kỳ phong hậu." Các đại năng nhìn nhận vấn đề khá thấu triệt.

Tuy nhiên bọn họ hạ quyết tâm sẽ không dính vào chuyện này.

Dù sao thực lực của họ đã đủ mạnh, chỉ muốn ẩn mình sống yên ổn, không muốn mạo hiểm để rồi bị cuốn vào lượng kiếp, chết oan uổng.

"Khá cho một Long tộc, cư nhiên dám đối đầu với Yêu tộc ta!" Đế Tuấn cười lạnh.

"Bệ hạ, hiện tại oan hồn Nhân tộc thực ra đã thu thập gần đủ rồi, đã đủ để chúng ta đánh chết một tôn Tổ Vu!

Ta thấy chúng ta có thể nhân cơ hội này giết một Tổ Vu, khiến thực lực bọn chúng giảm xuống, rồi trục cái kích phá (bẻ gãy từng

chiếc)!" Côn Bằng lại hiến kế.

"Tốt!" Đế Tuấn cũng biết, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc phải có mười hai Tổ Vu mới có thể thiết lập, phát huy uy lực mạnh nhất.

Nếu chết đi một hai vị Tổ Vu, thì Đô Thiên Thần Sát Trận lấy gì đấu với Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận?

Ngay khi Yêu tộc đang chuẩn bị theo kế hoạch, một tên Đại Vu tiến vào Bàn Cổ Thần Điện.

"Vu Khuê, ngươi có việc gì?" Đế Giang hỏi.

"Khởi bẩm Tổ Vu, bên Yêu tộc đã tìm được phương pháp phá trừ nhục thân Tổ Vu, hơn nữa chuẩn bị thiết kế đánh chết một vị Tổ Vu, từng bước ngõa giải thực lực Vu tộc!" Đám Tổ Vu nghe xong lời này, lập tức vừa kinh vừa nộ!

"Tên Đế Tuấn kia tính toán hay lắm!

Hắn mà có năng lực đó thì đã làm lâu rồi!" Chúc Cửu Âm cười lạnh nói.

Tổ Vu thực lực cường hãn, bao nhiêu năm qua, thực lực của bọn họ không biết đã tăng lên bao nhiêu.

Dù Đế Tuấn có mạnh hơn một người trong số họ, nhưng cũng không thể nhất kích tất sát (giết trong một đòn) một vị Tổ Vu!

Hơn nữa giữa các Tổ Vu có cảm ứng, có thể nhanh chóng tới chi viện.

Nếu không Yêu tộc đã đắc thủ từ lâu.

"Khởi bẩm Tổ Vu, truyền văn oan hồn Nhân tộc có tác dụng khắc chế cực mạnh đối với thể phách Vu tộc ta, thậm chí có thể trực tiếp đâm xuyên khu thể Tổ Vu, Yêu tộc dù không tiếc trở mặt với Nữ Oa

nương nương cũng vì chuyện này!" Vu Khuê tiếp tục nói.

Vu Khuê chính là phân thân mà Huyền Tùng đã cài cắm từ trước.

Lần này, các Tổ Vu không ngồi yên được nữa.

Bọn họ tuy tính tình hào sảng lỗ mãng, nhưng không phải không có não!

Hơn nữa chuyện Nhân tộc bọn họ cũng có nghe phong phanh, lúc trước còn thắc mắc vì sao Yêu tộc lại tốn công sức lớn như vậy để làm gì, giờ xem ra mọi chuyện đều có lý có cứ.

"Ngươi nghe tin tức này từ đâu?" Hậu Thổ hỏi.

"Là ta tình cờ mua được từ thương nhân Thương Minh, đúng lúc có tin tức liên quan đến Vu tộc nên ta đã mua, không ngờ Yêu tộc lại có mưu đồ như vậy!" Vu Khuê nói.

"Tốt lắm!

Khá khen cho Yêu tộc, cư nhiên dám đánh chủ ý này!" Đế Giang đại nộ, lại muốn đi đánh nhau.

Thương Minh hiện tại đại biểu cho tín dự (uy tín).

Tin tức của Thương Minh, rất chuẩn!

"Đại ca, trước tiên đừng nóng nảy, chúng ta đã nắm thóp được bí mật của Yêu tộc, vậy chúng ta cũng có thể quay lại thiết kế phục kích bọn chúng!" Hậu Thổ nói.

Chúc Cửu Âm lập tức hiểu ý Hậu Thổ.

Chương 180

“Đúng thế, Yêu tộc đã muốn chọn một vị Tổ Vu ra tay, thì nhất định không dám lộ liễu, rất có thể là phái một vị cường giả tới để thực hiện nhất kích tất sát.

Chúng ta mai phục sẵn, rồi phản sát hắn!” “Hay!

Cái này hay!

Chỉ là không biết Yêu tộc phái ai tới, dù là Thái Nhất, chúng ta cũng có nắm chắc giữ hắn lại.” Huyền Minh cười nói.

“Nhưng hiện tại vẫn chưa xác định được đối tượng bọn chúng muốn hành thích là ai!” Một vị Tổ Vu nói.

“Rất đơn giản, để ngăn chúng ta tổ kiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chúng chắc chắn sẽ chọn người yếu hơn để động thủ.” Hậu Thổ nói.

Rất nhanh, các Tổ Vu đều đổ dồn ánh mắt vào Xa Bỉ Thi.

Xa Bỉ Thi thành Chuẩn Thánh khá muộn, hơn nữa đạo của hắn là Độc chi đạo, thuộc loại bàng môn tà đạo, về chiến lực thực thụ, hắn không bằng các Tổ Vu còn lại.

Rất nhanh, trăm năm đã trôi qua.

Một thân ảnh lén lút lẻn vào bộ lạc Vu tộc.

“Tên Đế Tuấn này đúng là không có tính người mà!

Rõ ràng ý tưởng là của ta, ta đã lập công lớn rồi, vậy mà còn bắt ta đích thân ra tay, đúng là có bệnh mà!” Côn Bằng lẩm bẩm chửi rủa.

Lúc đó đề nghị của hắn vừa đưa ra, Đế Tuấn lập tức tiếp nhận.

Chỉ là Đế Tuấn cũng chỉ định luôn người hành động: Côn Bằng.

Với mỹ danh là Côn Bằng thực lực mạnh, tốc độ lại nhanh nhất Hồng Hoang, nên là người thích hợp nhất.

Thực ra so ra thì Thái Nhất thích hợp hơn, nhưng Đế Tuấn không đời nào để Thái Nhất dấn thân vào hiểm cảnh.

Việc khổ sai này tự nhiên rơi xuống đầu Côn Bằng.

Côn Bằng cuối cùng cũng biết thế nào là gậy ông đập lưng ông.

Nhưng hắn hiện tại không có quyền tự quyết, nếu từ chối, không biết Đế Tuấn sẽ làm gì mình.

Tên kia vốn dĩ đa nghi, hình như nhìn mình cũng không còn vừa mắt nữa, nếu bị tóm được thóp thì khổ sở vô cùng.

"Thập nhị Tổ Vu mỗi người có ưu điểm riêng, nhưng nói đến kẻ dễ giết nhất, tự nhiên là Xa Bỉ Thi.

So với những Tổ Vu khác, Độc chi đạo dễ đối phó hơn, chỉ cần ta cầm Tiên Thiên Linh Bảo Tị Độc Châu là có thể miễn dịch phần lớn độc tố, nhất kích bất luận trúng hay không, ta đều phải chạy!" Côn Bằng vô cùng cẩn thận, thu liễm mọi khí tức.

Hắn đã thăm dò kỹ, cứ cách vạn năm, Xa Bỉ Thi sẽ trở về bộ lạc, hiện tại chính là ngày Xa Bỉ Thi trở về.

Côn Bằng thận trọng tiến vào trung ương bộ lạc, liền thấy trong đại điện đơn sơ, Xa Bỉ Thi đang ngủ rất say.

Côn Bằng sáng mắt lên, đúng là trời trợ giúp, Xa Bỉ Thi đang ngủ thì càng dễ ra tay.

Hắn lật tay một cái, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay.

Đây là Đồ Vu Kiếm được rèn từ oan hồn Nhân tộc, dù là Tổ Vu bị trúng chiêu, cũng sẽ bị oan hồn Nhân tộc tập kích, chân linh sẽ tán loạn, có thể gọi là khắc tinh của Vu tộc.

Chết đi!

Côn Bằng ra tay, trường kiếm đâm thẳng về phía Xa Bỉ Thi.

Nhưng trường kiếm còn chưa kịp chạm vào thân hình Xa Bỉ Thi, đột nhiên có một đạo pháp tắc lóe lên, lao thẳng về phía Côn Bằng.

Sắc mặt Côn Bằng lập tức biến đổi dữ dội.

"Không xong!

Có mai phục!" Côn Bằng là người quyết đoán, lập tức muốn bỏ chạy.

Tuy nhiên hắn còn chưa kịp thoát thân, đột nhiên lại có vài thân ảnh xuất hiện.

"Ngươi chạy không thoát đâu, trong đại điện này chúng ta đã bố trí thủ đoạn, ta đã hoàn toàn cắt đứt không gian nơi này, do ta chưởng khống, ngươi có chạy đằng trời cũng không thoát!" Đế Giang cười ha hả nói.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu, Yêu tộc các ngươi thật sự phái người tới để tiêu diệt Tổ Vu chúng ta từng người một.

Côn Bằng, nhận lấy cái chết!!" Chúc Cửu Âm ra tay, lao về phía Côn Bằng.

Côn Bằng không có tâm trí luyến chiến, vẫn muốn tìm đường chạy, đáng tiếc thật sự chạy không thoát.

Muốn phá khai không gian này, hắn không thể làm được trong thời gian ngắn.

Hơn nữa Thập Nhị Tổ Vu tề tựu, cùng lúc ra tay, mỗi người tung một chiêu thôi hắn cũng không chịu nổi!

"Các vị, xin hãy dừng tay.

Ta có lời muốn nói!" Côn Bằng tỏ vẻ khí định thần nhàn.

"Ngươi nói đi!" Đế Giang đáp.

"Thực ra các vị Tổ Vu hiểu lầm rồi, các ngươi đừng thấy lúc này ta đến Vu tộc là để hành thích Xa Bỉ Thi, thực tế không phải vậy, ta là đến để đầu quân." Côn Bằng nghiêm sắc mặt nói.

Nói đoạn còn ném thanh Đồ Vu Kiếm xuống đất, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

"Các vị, các ngươi không hiểu đâu.

Ta ở Thiên Đình tuy quý là Yêu Sư, nhưng lại không có chút địa vị nào, tên Đế Tuấn kia căn bản không coi ta là Yêu Sư, chẳng qua chỉ coi ta như một nô bộc mà thôi.

Thực không giấu gì các ngươi, ta đã chịu đựng đủ rồi, nên mới đến Vu tộc, xin chư vị cho ta một cơ hội!" Các Tổ Vu đứng bên cạnh đều nhìn nhau ngơ ngác.

Bọn họ căn bản không ngờ lại có màn này.

Tên Côn Bằng này, cư nhiên lại có thể thốt ra những lời như vậy?

Thật là không biết xấu hổ.

"Các vị Tổ Vu, Côn Bằng ta là chân tâm thật ý muốn đầu quân cho Vu tộc mà!

Xin các vị cho ta một cơ hội!" Côn Bằng nói mà nước mắt ngắn nước mắt dài, diễn quá đạt.

Tuy nhiên...

Bành!!

Đế Giang vung nắm đấm đánh tới, Côn Bằng trực tiếp bị đánh gục xuống đất.

Côn Bằng không hiểu, mình cũng tính là chân tình thực ý mà.

Cũng không hẳn là diễn kịch.

Hắn biết, hôm nay mình không phản bội Yêu tộc thì đám Tổ Vu này không tha cho mình.

Với lại Đế Tuấn đối xử với hắn vốn cũng chẳng ra gì, phản thì phản thôi.

Đám Tổ Vu này ngốc nghếch, có khi dễ lừa hơn.

Cú đấm này khiến Côn Bằng choáng váng.

Sai ở đâu cơ chứ?

"Lão tiểu tử này nhìn qua đã biết không phải thứ tốt lành gì, loại người lật lọng tráo trở, huynh đệ, tẩn hắn cho ta, nhớ kỹ đừng đánh chết, vẫn còn chút giá trị lợi dụng." Đế Giang hét lớn một tiếng.

Đám Tổ Vu đang ngứa ngáy tay chân, Côn Bằng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Chỉ thấy mười mấy nắm đấm khổng lồ lao về phía mình.

"Đừng mà..." Một lát sau, Côn Bằng bị đánh đến mức không còn sức hoàn thủ, thậm chí bị đánh hiện nguyên hình, đến lông trên người cũng bị nhổ sạch.

Dù toàn thân đau đớn vô cùng, nhưng Côn Bằng không dám kêu một tiếng.

Quá thô bạo.

Đám Tổ Vu này thực sự quá thô bạo.

Quan trọng nhất là, hiện tại Côn Bằng không biết mình có giữ được cái mạng nhỏ này không.

Hắn không muốn chết!

“Đây chính là binh khí Yêu tộc dùng để giết Tổ Vu chúng ta sao?

Sát khí thật nồng đậm, bên trong lại có linh tính độc đáo, hơn nữa còn tương khắc với trọc khí đại địa của chúng ta, hèn chi có thể phá được nhục thân Tổ Vu, loại binh khí này không nên tồn tại trên đời!” Hậu Thổ nói xong, liền dùng đại thần thông tiêu hủy thanh Đồ Vu Kiếm kia, không để lại một chút tàn dư nào.

“Tên Côn Bằng này xử lý thế nào?

Giết luôn nhé?” Đế Giang xoa xoa nắm đấm.

Nhìn Côn Bằng run bần bật vì kinh hãi.

“Đừng giết ta, các ngươi không thể giết ta!

Ta là Yêu Sư của Yêu tộc, đối với các ngươi vẫn còn tác dụng!” “Tạm thời không giết, cứ giam lại, sau này biết đâu còn có chỗ dùng đến.” Hậu Thổ nói.

Côn Bằng thở phào nhẹ nhõm, tuy bị giam giữ nhưng vẫn tốt hơn là bị giết!

“Ta vừa rồi đã ghi lại những lời Côn Bằng nói lúc đầu hàng, ta sẽ đưa cho Đế Tuấn xem, để hắn sinh lòng nghi kỵ.” Nghe lời Hậu Thổ nói, Côn Bằng rùng mình một cái, chiêu này cũng quá thâm độc rồi!

Chương 181

Như vậy, hắn sẽ không còn chỗ đứng ở Yêu tộc nữa.

Thiên Đình Yêu tộc.

"Yêu Sư vẫn chưa quay lại sao?

Nếu là ám sát, đáng lẽ phải xong từ lâu mới đúng!" Đế Tuấn có chút lo lắng.

Nếu có thể trừ bỏ một vị Tổ Vu, thì Vu tộc lấy gì chống lại Chư Thiên Tinh Đấu Trận?

Hơn nữa hắn rất có lòng tin vào Côn Bằng.

Côn Bằng tuy nhát gan nhưng tâm tính cẩn mật, tốc độ lại nhanh, khả năng đắc thủ không nhỏ.

Một lát sau, có yêu tướng vào báo: "Bệ hạ, bên ngoài Thiên Đình, Thập Nhị Tổ Vu đều tới rồi!" Đế Tuấn nghe xong, tim lập tức thắt lại một cái, biết là hỏng chuyện rồi.

Lập tức gọi Thái Nhất cùng đi ra ngoài.

"Đế Tuấn khá khen cho ngươi, cư nhiên dám dùng tàn hồn Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm mưu đồ sát hại Tổ Vu ta, món nợ này tính thế nào?" Đế Giang nộ quát.

Hắn hiển hóa thân hình Tổ Vu, một chân dẫm xuống, Thiên Đình cũng phải rung chuyển nhẹ.

Cũng không đợi Đế Tuấn biện bạch, Đế Giang liền ném ra một vật.

Rất nhanh hình ảnh Côn Bằng xuất hiện, mỗi lời hắn nói ra đều khiến mặt Đế Tuấn đen thêm một phần.

Hình ảnh này đã được Thiên Đạo chứng thực, tuyệt đối không thể làm giả!

Đám Tổ Vu cắt đầu bỏ đuôi, khiến Côn Bằng trông như thật sự đã phản bội Yêu tộc vậy.

"Côn Bằng!!!" Đế Tuấn lập tức nộ hỏa bốc ngùn ngụt.

"Sao nào, không còn gì để nói chứ gì!

Đế Tuấn, hiện tại mới qua trăm vạn năm, Vu tộc ta chưa có tâm hơi đâu mà khai chiến với ngươi!" Đế Giang hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xông lên, dỡ luôn cổng chính của Thiên Đình.

Cho đến khi các Tổ Vu rời đi, Đế Tuấn cũng không nói gì thêm.

Hắn vốn luôn xây dựng hình tượng tốt đẹp ở Hồng Hoang, giờ không những hình tượng sụp đổ, mà Tổ Vu cũng không giết được.

Quan trọng nhất là Côn Bằng phản bội, chẳng khác nào đâm Yêu tộc một đao!

Đế Tuấn bị đâm đến thấu tim gan.

Côn Bằng là Yêu Sư của Thiên Đình, do chính Đế Tuấn sắc phong.

Gia nhập Thiên Đình từ những ngày đầu mới thành lập, sau đó còn sáng tạo ra văn tự Yêu tộc, đạt được công đức Thiên Đạo, có danh tiếng cực lớn trong Yêu tộc.

Trước mặt mọi người, hắn và Côn Bằng cũng luôn tỏ ra rất thân thiết.

Giờ Yêu Sư phản bội, chẳng phải đang nói Đế Tuấn hắn vô năng sao?

"Từ hôm nay, tước bỏ vị trí Yêu Sư của Côn Bằng, phàm là con dân Yêu tộc ta, ai giết được Côn Bằng, ngô sẽ ban thưởng hai kiện

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!!" Đế Tuấn tức điên lên rồi.

Lúc này đám Yêu tộc không một ai dám ho một tiếng.

Đế Tuấn đã nổi giận vài lần, nhưng lần này cơn thịnh nộ là lớn nhất.

Cùng lúc đó, động tĩnh ở Thiên Đình cũng truyền khắp Hồng Hoang.

"Chuyện gì thế này?

Yêu Sư Côn Bằng phản bội theo Vu tộc?

Yêu tộc lần này sắp tàn đời rồi sao?

Thủ đoạn ngự hạ của Đế Tuấn không nghiêm rồi!" "Những năm qua Yêu tộc liên tục đi những nước cờ sai lầm, đến cả Nữ Oa cũng đắc tội, giờ Yêu Sư lại xảy ra chuyện." "Ta đã nói vì sao Yêu tộc lại ra tay với Nhân tộc, hóa ra đúng là có mưu đồ khác, oan hồn Nhân tộc cư nhiên có thể phá được chân thân Vu tộc?

Vậy Vu tộc sẽ đối xử với Nhân tộc thế nào đây?" Mọi người bàn tán xôn xao.

Sự kiện lần này, Yêu tộc có thể nói là mất mặt đến tận nhà, không có lần nào nhục nhã bằng lần này.

Dù sao lần này là bị chính người nhà đâm sau lưng.

Mà phía Nhân tộc cũng khẩn cấp triệu tập hội nghị.

Trước đó họ không biết vì sao Yêu tộc lại ra tay với mình, giờ thì đã hiểu rõ.

Tàn hồn Nhân tộc có thể phá được cơ thể Vu tộc.

Chuyện này không hề nhỏ.

Thậm chí có thể quyết định thái độ của Vu tộc đối với Nhân tộc.

Vu tộc, Bàn Cổ Điện.

"Đối với Nhân tộc, chúng ta nên xử lý thế nào?" Đế Giang nói.

Nhân tộc hiện tại có thể nói là khắc tinh của Vu tộc, Vu tộc chắc chắn không muốn để mặc không quản.

Nếu không phải Nhân tộc có Nữ Oa và Lão Tử che chở, biết đâu Vu tộc cũng sẽ ra tay tiêu diệt Nhân tộc, không để Yêu tộc có cơ hội lợi dụng.

"Chuyện Nhân tộc quá mức nan giải, nếu có thể, Vu tộc ta nên bảo hộ Nhân tộc!" Chúc Cửu Âm nói.

Đã không thể diệt, thì không thể để Yêu tộc đắc thủ.

Phái người hộ vệ Nhân tộc, thì Yêu tộc sẽ không còn cơ hội.

"Các vị huynh trưởng, thực ra có một chuyện muội vẫn luôn chưa nói với mọi người." Hậu Thổ lên tiếng, các Tổ Vu đều bị thu hút ánh nhìn.

"Nếu muội không nhìn lầm, Nhân tộc là thiên định bá chủ của Hồng Hoang!" Lúc này, trên mặt tất cả Tổ Vu đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vu tộc và Yêu tộc đánh nhau đến chết đi sống lại chỉ để tranh vị trí bá chủ này, Nhân tộc là cái thá gì chứ!

Bất kể Vu tộc hay Yêu tộc đều mạnh mẽ vô song, Thánh Nhân không xuất hiện thì không ai có thể khuất phục được họ.

Còn Nhân tộc thì sao!

Đến một vị Chuẩn Thánh cũng không có.

Điều này hoàn toàn không hợp lý.

"Tiểu muội, không thể nào đâu!

Nhân tộc quá yếu, không đợi Nhân tộc mạnh lên thì Vu - Yêu

chúng ta có khi đã phân thắng bại rồi!" Đế Giang nói.

"Vậy nếu Vu - Yêu đồng quy vu tận thì sao!

Mọi người đã từng nghĩ đến khả năng này chưa?" Hậu Thổ hỏi ngược lại một câu, khiến đám Tổ Vu đều rơi vào trầm mặc.

Đồng quy vu tận.

Chúc Cửu Âm hình như đã từng thấy cảnh tượng này trong dòng sông thời gian.

Vu - Yêu toàn diệt.

"Nhân tộc hiện tại tuy yếu ớt, nhưng sinh ra đã là Tiên Thiên Đạo Thể, mọi người xem mới trôi qua bao nhiêu năm, Nhân tộc đã lớn mạnh đến mức này, khả năng học tập của họ cực mạnh, tiến bộ vô cùng nhanh chóng.

Đừng nhìn hiện tại Yêu tộc đang hoành hành ở Nhân tộc, chắc chắn là do Hồng Quân tính kế, muốn từ Nhân tộc đạt được điều gì đó." Hậu Thổ trầm giọng nói.

Trăm vạn năm qua, nàng không hề nhắc đến chuyện này, đều tự mình gánh vác.

"Nhân tộc thì sao chứ?

Vu tộc ta nói là tranh bá, thực ra cũng chỉ vì một khoảng không gian sinh tồn mà thôi.

Ta không thể để tâm huyết của Phụ Thần rơi vào tay những kẻ có dã tâm bất chính." Chúc Cửu Âm nói.

"Muội đã đến Nhân tộc, họ có trật tự, hơn nữa không tàn bạo, ba vị thủy tổ của Nhân tộc đều là những người có công đức.

Nếu nói giao Hồng Hoang cho Nhân tộc, muội khá yên tâm.

Cuộc tranh đấu Vu - Yêu luôn bị Hồng Quân chủ đạo, không thể có kết cục tốt đẹp được.

Lần này là bên Yêu tộc không thành công, nếu thật sự thành công, nếu có ai trong chúng ta ngã xuống, chúng ta có thể chấp nhận sao?" Hậu Thổ đem toàn bộ suy nghĩ bao năm qua nói ra hết.

"Vậy tiểu muội, chúng ta nên làm gì?" Đế Giang hỏi.

"Rút khỏi cuộc tranh bá!!" Hậu Thổ vừa nói xong, đám Tổ Vu đều ngồi không yên.

"Tiểu muội, không được đâu!

Hiện tại tộc nhân Vu tộc chúng ta rất đông, nếu Yêu tộc xưng bá chắc chắn sẽ không buông tha cho chúng ta.

Ngoài Hồng Hoang ra, chúng ta biết đi đâu về đâu?

Chẳng lẽ... muội thật sự muốn trông chờ vào Nhân tộc sao!" Chúc Cửu Âm nói.

Hắn cảm thấy ý tưởng của Hậu Thổ không thực tế.

Chương 182

Bọn họ là Tổ Vu, không chỉ phải suy nghĩ cho Hồng Hoang, mà còn phải suy nghĩ cho tộc nhân của mình.

"Đúng vậy, muội định trông chờ vào Nhân tộc.

Đương nhiên hiện tại Nhân tộc căn bản không thể kháng hành với Yêu tộc, Vu tộc ta cũng chưa có nơi nào để đi.

Cho nên những điều này đều là dự định của muội.

Cụ thể Vu tộc sẽ đi đâu về đâu, muội vẫn chưa nghĩ kỹ.

Muội định đi tìm Huyền Đạo Nhân!" Hậu Thổ nói.

Đám Tổ Vu lại càng không hiểu nổi.

Có tìm thì cũng nên tìm Nữ Oa và Lão Tử chứ!

Hai người đó dù gì cũng là Thánh Nhân.

"Cái muội nhìn trúng không phải thực lực của Huyền Đạo Nhân, mà là Thương Minh!" Hậu Thổ như hiểu thấu tâm tư của họ.

Lúc này, Chúc Cửu Âm nhắm mắt lại, Thời Gian Đại Đạo bắt đầu không ngừng hiện ra.

Phía sau hắn xuất hiện một dòng sông dài, hắn đang mượn sức mạnh thời gian, cùng sức mạnh của Vô Lượng Di La Tâm Kinh, bắt đầu không ngừng thôi diễn.

Thôi diễn theo lời Hậu Thổ nói.

Một lát sau, trên người Chúc Cửu Âm rỉ ra vệt máu.

Các Tổ Vu đều vô cùng căng thẳng, nhưng không dám quấy rầy hắn.

Một lúc sau, Chúc Cửu Âm mở mắt, vô cùng suy yếu nói: “Ta đã thấy tương lai, nhưng không rõ ràng lắm, ta có thể thấy, dưới sự quản lý của Nhân tộc, Hồng Hoang rất hưng thịnh!” Đám Tổ Vu nghe Chúc Cửu Âm nói vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu đã vậy thì nghe lời tiểu muội, tiểu muội cứ đi thương nghị với Huyền Đạo Nhân trước, xem có kế hoạch gì không.” Đế Giang hào sảng nói.

Vu tộc làm việc chưa bao giờ dây dưa lôi thôi, cực kỳ quyết đoán.

Sau đó, Hậu Thổ lại tìm đến Chúc Cửu Âm.

“Nhị ca, tương lai huynh thấy chắc chắn không giống như huynh đã nói đúng không!” Hậu Thổ thở dài một tiếng.

“Bị muội phát hiện rồi.” Chúc Cửu Âm cũng rất thẳng thắn.

“Ta vẫn thấy được hai loại kết quả, một là Vu tộc ta siêu thoát vật ngoại (đứng ngoài thế sự) nghỉ ngơi dưỡng sức, còn một loại là Vu tộc toàn diệt.” “Nhưng tiểu muội, nếu muội muốn làm gì, đám huynh trưởng chúng ta tự nhiên sẽ tán đồng.

Chúng ta không sợ muội làm sai, chỉ cần muội có kế hoạch, có chuẩn bị, muội muốn làm thế nào chúng ta đều ủng hộ muội!” Hậu Thổ nghe vậy, không biết nói gì cho phải.

Ở bên cạnh Chúc Cửu Âm, mười đạo thân ảnh xuất hiện.

Họ không nói lời nào, chỉ mỉm cười gật đầu với Hậu Thổ.

Hậu Thổ biết, nàng hiện tại đang gánh vác tương lai của Vu tộc, quyết định Vu tộc rốt cuộc là tồn vong hay hủy diệt.

Nàng tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của các huynh trưởng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hậu Thổ càng thêm kiên định, quay người rời đi, hướng về phía Đông Hải.

“Hậu Thổ đi Đông Hải, nàng muốn làm gì?” Sau khi Vu tộc đại náo Thiên Đình, vì chuyện của Côn Bằng mà Thiên Đình hoàn toàn trở thành trò cười, điều này khiến các đại năng càng thêm chú ý đến động tĩnh của hai tộc Vu - Yêu.

Bởi vì họ cũng có chút lo lắng hai tộc sẽ lại khai chiến.

May mắn là hiện tại cả hai bên đều tỏ ra rất bình hòa, không có ý định động thủ, khiến họ thở phào một cái.

“Đông Hải, đại năng ở Đông Hải không ít, nhưng nổi danh nhất vẫn là Thông Thiên và Huyền Đạo Nhân, Hậu Thổ không có giao tình với Thông Thiên, chắc là đi tìm Huyền Đạo Nhân.” Quả nhiên không ngoài dự liệu, Hậu Thổ đi thẳng đến đảo Phương Trượng.

“Hậu Thổ tiền bối, sư tôn nhà ta đã cung nghênh từ lâu.” Huyền Tùng hiện thân, Hậu Thổ rảo bước tiến vào đảo Phương Trượng.

Vẫn là chiếc bàn đá tròn đơn giản kia, Hậu Thổ cũng không khách khí, trực tiếp ngồi đối diện Lâm Huyền.

“Huyền đạo hữu, Thương Minh các ngươi có phải biết điều gì đó không?” “Đúng vậy, chúng ta quả thực biết một số chuyện.

Hậu Thổ đạo hữu đã tìm đến đây, vậy ta cho đạo hữu xem một thứ.” Lâm Huyền phẩy tay một cái.

Một bức tranh hiện ra trước mắt Hậu Thổ.

Vu - Yêu vì xung đột lợi ích phát sinh đại chiến lần thứ nhất.

Vì Hậu Nghệ bắn chết chín người con của Đế Tuấn, bùng nổ đại chiến Vu - Yêu lần thứ hai.

Sau đó Hậu Thổ thụ Thiên Đạo chỉ dẫn, hóa thân luân hồi.

Chúc Dung và Cộng Công bị Yêu tộc thiết kế, bắt đầu đánh lộn lẫn nhau, Cộng Công lỡ tay đánh chết Chúc Dung, vì phẫn nộ mà đâm

vào núi Bất Chu.

Vu tộc chấn nộ, khơi mào đại chiến Vu - Yêu lần thứ ba.

Đại chiến lần này khiến cường giả hai tộc Vu - Yêu gần như toàn diệt, các anh chị em của Hậu Thổ đều bỏ mạng.

Đế Tuấn chết!

Thái Nhất chết!

Đến cả Phục Hy có Nữ Oa che chở cũng chết!

Vu - Yêu hai tộc đồng quy vu tận!

"Đây...

đây là xu hướng của Hồng Hoang nếu như Thương Minh không can thiệp sao?" Hậu Thổ rất thông minh, lập tức đoán được thứ Lâm Huyền cho nàng xem là gì.

Dù nó chưa thật sự xảy ra, nhưng Hậu Thổ vẫn cảm nhận được một luồng hàn ý cực kỳ mãnh liệt bao trùm lấy mình.

"Đoạn kết của đại chiến Vu - Yêu chính là cục diện Hậu Thổ đạo hữu hóa thân luân hồi, Tổ Vu toàn diệt." Lâm Huyền rất bình tĩnh.

"Thực ra đây cũng không phải sự phát triển bình thường của Hồng Hoang, mà là do bị can dự." Nghe Lâm Huyền nói, Hậu Thổ lại giật mình kinh hãi.

Tiếp đó Lâm Huyền phẩy tay, hình ảnh lại thay đổi.

Long Hán Đại Kiếp, Ma Tổ vẫn chết, Hồng Quân chấp chưởng Thiên Đạo.

Nhưng sau đó Nữ Oa tạo ra con người, trong Hồng Hoang xuất hiện Nhân Đạo ngang hàng với Thiên Đạo.

Tiếp đó nàng cùng các Tổ Vu khác cùng nhau sáng tạo luân hồi,

trong Hồng Hoang xuất hiện Địa Đạo.

Vì Vu tộc tạo ra Địa Đạo nên không tham gia tranh hùng, mà nắm giữ chức trách luân hồi.

Ngược lại là Nhân tộc trỗi dậy sau này nảy sinh mâu thuẫn với Yêu tộc, cuối cùng Nhân tộc đi sau vượt trước, chiến thắng Yêu tộc.

Yêu tộc được giao trọng trách đi vào hỗn độn, giúp Hồng Hoang chuyển hóa khí hỗn độn thành linh khí.

Thiên - Địa - Nhân tam đạo vận hành, Hồng Hoang ngày càng lớn mạnh, hình thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp.

Khi đã đủ mạnh sẽ bắt đầu khám phá bên ngoài, phát hiện các thế giới khác, tiếp tục tiến bộ.

"Đây...

đây mới là thế giới mà Phụ Thần thực sự muốn tạo ra sao?" Hậu Thổ toàn thân run rẩy, lệ nóng doanh tròng.

"Hồng Hoang biến thành thế này đều là vì Thiên Đạo đã thay đổi.

Thiên Đạo ức chế Địa Đạo, ức chế Nhân Đạo, tội ác tày trời, việc chúng ta làm hiện nay chính là bát loạn phản chính (dẹp loạn lập lại trật tự)." Lâm Huyền đứng dậy.

"Chúng ta nên làm gì?" Hậu Thổ định thần lại.

Dù là vì chính họ, hay để kiến tạo thế giới lý tưởng trong lòng Phụ Thần, Hậu Thổ đều cảm thấy nàng và Vu tộc nên nghĩa vô phản cố (không chùn bước).

"Thương Minh ta đã chiếm được Quỷ Tiên Giới, lấy Quỷ Tiên Giới làm cơ sở để kiến tạo Minh Phủ Hồng Hoang, sau đó cho Vu tộc nhập vào, lấy Hậu Thổ đạo hữu làm chủ đạo, hiện thân luân hồi Hồng Hoang, thức tỉnh Địa Đạo." Lâm Huyền thao thao bất tuyệt.

“Tuy nhiên vẫn cần một chút thời gian, Nhân tộc vẫn chưa trưởng thành hẳn, Vu tộc các ngươi chưa thể rút lui ngay.

Hiện tại cũng còn thiếu một người để ngăn cản Hồng Quân, nếu không Hồng Quân sẽ không để Địa Đạo xuất hiện một cách thuận lợi đâu.” “Được, vậy Vu tộc ta hết thảy đều nghe theo sự chỉ huy của Huyền đạo hữu, đợi đến khi thời cơ chín muồi, Vu tộc ta nhất định sẽ dốc toàn lực tương trợ.” Nói xong Hậu Thổ liền dứt khoát rời đi.

Nội dung cuộc đối thoại này thậm chí có thể nói là quan hệ đến sự phát triển sau này của Hồng Hoang.

Việc Vu tộc rút khỏi cuộc tranh bá đã đủ để chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

“Thời cơ chín muồi, phía Tây Phương vẫn còn thiếu một chút, phía Nhân tộc cũng vậy.” Lâm Huyền lẩm bẩm.

Lại thêm trăm vạn năm trôi qua, trong Núi Lửa Bất Diệt, một con khổng tước tung cánh, ngũ sắc thần quang quét qua cuồn cuộn mãnh liệt.

Đám Phượng tộc tề tựu nghênh tiếp.

Nguyên Phượng trước khi bị phong ấn từng sinh hạ hai quả trứng, một là Khổng Tuyên, một là Đại Bằng.

Khổng Tuyên xuất thế trước, là huynh trưởng, hơn nữa Khổng Tuyên trầm ổn, thiên phú cực cao, hiện tại đã là thân thể Đại La, cũng trở thành tộc trưởng đương nhiệm của Phượng tộc.

Ngược lại Đại Bằng tính cách bạo ngược, thích sát sinh, còn thường xuyên đối đầu với Khổng Tuyên.

“Tộc trưởng, Phượng tộc ta những năm này bị nghiệp lực liên lụy, trẻ sơ sinh ngày càng ít đi.” Một lão giả nói, cũng là một trưởng lão của Phượng tộc.

Hiện nay Phượng tộc so với Long tộc thì chênh lệch quá xa.

Long tộc có mười mấy vị Đại La, tộc nhân hàng vạn, lại có Chuẩn Thánh tọa trấn.

Chương 183

Còn Phượng tộc chỉ có ba vị Đại La, tỷ lệ sinh sản của phượng hoàng thuần huyết ngày càng thấp.

Thậm chí không ít trứng phượng hoàng chưa kịp nở đã thành trứng ung.

Cứ đà này, Phượng tộc đừng nói đến việc duy trì uy nghiêm cuối cùng, e là đến sinh tồn cũng khó.

Nghe lời trưởng lão nói, Khổng Tuyên cũng khẽ thở dài, hắn chưa nghĩ ra được cách nào hay.

Đúng lúc này, một con Hỏa Phượng kêu lên: "Tộc trưởng, ta nghe nói Long tộc và Kỳ Lân tộc đều đã đạt thành quan hệ đồng minh với Nhân tộc, Long tộc những năm qua dựa vào Thương Minh mà tộc lực ngày một thăng tiến, cũng đạt được không ít lợi ích từ Nhân tộc." "Còn Kỳ Lân tộc sau khi kiến lập quan hệ đồng minh với Nhân tộc thì càng rõ rệt hơn.

Đại La của Kỳ Lân tộc đã có tới năm vị, hơn nữa số lượng tộc nhân cũng đang tăng vọt!" "Thật sao?" Khổng Tuyên giật mình kinh ngạc.

Long - Phượng - Kỳ Lân tam tộc có thể nói là những người anh em cùng khổ.

Năm xưa oai phong bấy nhiêu thì sau này sa sút bấy nhiêu.

Đặc biệt là Kỳ Lân tộc, thậm chí gần như biến mất khỏi tầm mắt của chúng sinh Hồng Hoang, sống cực kỳ thê thảm.

Lần trước tộc trưởng Kỳ Lân tộc tới còn khóc lóc thảm thiết nói tộc nhân đã giảm sút nghiêm trọng, trong tộc chỉ còn hai vị Đại La.

Giờ tự nhiên lại có thêm ba vị?

Mới có trăm vạn năm thôi mà!

Tăng trưởng nhanh vậy sao?

“Là thật, hiện tại quan hệ của Long tộc và Kỳ Lân tộc với Nhân tộc đều rất mật thiết.

Hơn nữa Nhân tộc đối đãi với minh hữu đặc biệt hữu hảo, ta thấy Phượng tộc chúng ta cũng có thể kết minh với Nhân tộc!” Hỏa Phượng kia nói.

“Ta thấy được đấy!” “Ta cũng thấy được!” Phượng tộc thực ra cũng khá cao ngạo.

Nhưng trước thực tế phũ phàng, cao ngạo thì có ích gì?

Những năm trước họ đã thân cận với Nữ Oa và nhận được một số viện trợ, nhưng muốn làm lớn mạnh Phượng tộc thì vẫn chưa đủ.

Điều duy nhất khiến họ e ngại có lẽ là Nhân tộc và Yêu tộc có thù.

Nhưng cũng không hẳn là chuyện lớn.

Có Vu tộc gánh vác, Nhân tộc không thể xảy ra vấn đề gì quá lớn được.

“Ta sẽ đi thương thảo chuyện kết nối với Nhân Tổ của Nhân tộc!” Khổng Tuyên nói.

Cùng lúc đó.

Tây Phương sau bao nhiêu năm phát triển cũng coi như thoát nghèo.

Số lượng sinh linh tăng vọt, hơn nữa phật pháp lan tỏa, tuyệt đại đa số sinh linh Tây Phương đều lễ Phật, là tín đồ của Phật môn.

Cổ quốc Lâu Lan chính là một trong số những quốc gia do sinh

linh Tây Phương kiến lập, là một tiểu quốc do quốc chủ Na La tôn giả sáng lập.

"Khẩn Na La, ngươi vi phạm giới luật thanh quy, cư nhiên tư thông với nữ tử, đáng tội gì!!" Lúc này, trên bầu trời nước Lâu Lan đột nhiên có phật quang phổ chiếu.

Một vị Cẩu Đà (Phật) dẫn theo mấy vị Bồ Tát và La Hán giáng lâm.

Sinh linh trong nước Lâu Lan đồng loạt bái phục.

Sau đó, một đạo thân ảnh xuất hiện phía trên nước Lâu Lan.

Cũng là phật quang phổ chiếu, vầng phật quang kia thậm chí còn nồng đậm hơn cả vị Cẩu Đà dẫn đầu kia.

Người đó chính là người sáng lập nước Lâu Lan, quốc chủ Lâu Lan, Na La.

Hay chính xác hơn phải gọi là Khẩn Na La.

"Không Không Cẩu Đà, ta xúc phạm thanh quy, cam nguyện chịu phạt, xin Cẩu Đà hãy tha cho A Y Na." Khẩn Na La khẩn cầu.

"Quốc chủ!

Thiếp nguyện cùng chàng trở về Linh Sơn lĩnh phạt!" Ở dưới Lâu Lan, một nữ tử khóc đến hoa lê đái vũ, gan ruột đứt đoạn.

Dung mạo xinh đẹp, cũng tha thiết khẩn cầu.

"Khẩn Na La, hai vị Thánh Nhân của Phật môn ta đều đặt kỳ vọng lớn lao vào ngươi, thậm chí hy vọng ngươi sẽ là người chấp chưởng Linh Sơn, đáng tiếc ngươi lại phụ sự mong đợi của họ.

Chỉ cần ngươi đích thân xử tử người đàn bà này, một lần nữa trảm đoạn dục niệm phàm tục, ta tin rằng hai vị Thánh Nhân vẫn sẽ cho ngươi một cơ hội!" Không Không nói.

Những năm qua hắn ở Phật môn hưởng đủ vinh hoa phú quý, hai vị Thánh Nhân kia càng vô cùng hào phóng, dùng vô lượng phật quang quán đỉnh đẩy hắn lên đến cảnh giới Chuẩn Thánh, tốn không ít vốn liếng.

Hiện nay Không Không vẫn quản lý Linh Sơn đâu vào đấy, được Tây Phương nhị thánh coi trọng và tín nhiệm.

Đối với Khẩn Na La, hắn cũng biết đây là một mắt xích quan trọng trong kế hoạch của sư tôn.

Cho nên vẫn luôn chú ý tới.

Thiên phú tu Phật của Khẩn Na La quá tốt.

Dù phân thân này của hắn đã tu tập lâu như vậy, nhưng lĩnh ngộ phật pháp thậm chí không bằng một phần mười Khẩn Na La.

Đối mặt với lời Không Không nói, Khẩn Na La ngoái đầu nhìn A Y Na một cái rồi nói: "Đa tạ Cẩu Đà, nếu không có A Y Na, ta vĩnh viễn không thể lĩnh hội được thế nào là tình cảm và ái ân chân chính!

Ta nguyện ý chịu phạt, chỉ cần không làm khó A Y Na là được!" "Vì sao ngươi vẫn chấp mê bất ngộ như vậy?

Nếu ngươi không tự ra tay được, vậy ta sẽ giúp ngươi trảm đoạn dục niệm phàm tục, để ngươi quay về vị trí cũ!" Không Không nộ quát một tiếng, lao thẳng về phía A Y Na.

Chư vị Bồ Tát và La Hán phía sau hắn cũng đồng loạt ra tay.

"Đắc tội rồi!" Trong mắt Khẩn Na La lóe lên một tia giận dữ, lao về phía Không Không.

Tu vi của hắn cư nhiên đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Phải biết rằng, Khẩn Na La tính ra mới chỉ tu tập có hai trăm vạn năm.

Thiên phú này không còn dùng từ "tốt" để hình dung được nữa, hoàn toàn là tư chất nghịch thiên!

Phía sau Khẩn Na La phật quang phổ chiếu, bao bọc A Y Na ở bên trong, sau đó một mình chiến đấu với Không Không cùng đám Bồ Tát, La Hán.

Chỉ một đòn, Không Không và đám Bồ Tát, La Hán đều bị đánh bay ra ngoài.

Mà Khẩn Na La căn bản vẫn chưa dùng hết sức.

"Không Không Cẩu Đà, xin đừng làm khó ta." Khẩn Na La vận bạch y, phối hợp với phật quang kia, trông vô cùng thánh khiết.

Nhưng ai có thể tin được hắn lại do ma niệm tinh thuần nhất hóa thành.

"Chư phật Linh Sơn, mau chóng ra tay, bắt lấy Khẩn Na Na!" Không Không gào lên.

"Tuân pháp chỉ!!" Oành — Từ trong Linh Sơn, vầng phật quang chói mắt vút thẳng lên trời, tiếp đó mấy vị Đại Phật từ trong Linh Sơn giết ra, cùng với rất nhiều Bồ Tát và La Hán tổ thành pháp trận, trấn sát về phía Khẩn Na La.

Lần này có thể nói là đã điều động phần lớn nội hàm của Linh Sơn, đến cả Chuẩn Thánh cũng có sáu vị.

Đều là những cường giả do Tây Phương nhị thánh thu nạp về, phong làm Cổ Cẩu, hưởng thụ khí vận Tây Phương.

Cộng thêm Không Không, tổng cộng có bảy vị Chuẩn Thánh ra tay, thậm chí bảy vị Đại Phật này cũng liên kết thành trận.

Đối mặt với chư phật Linh Sơn, Khẩn Na La cười khổ một trận: "Chư vị Cẩu Đà, ta chỉ muốn các ngươi tha cho A Y Na một mạng,

khó khăn đến thế sao?" Chỉ là, bảy vị Cẩu Đà không hề có bất kỳ phản hồi nào, vẫn không có dấu hiệu nương tay.

"Vậy thì đừng trách ta thủ hạ vô tình!" Khẩn Na La hừ lạnh một tiếng, vung một chưởng ra.

"Oanh long!!" Bảy vị Cẩu Đà cứng rắn hứng chịu một kích này, sắc mặt đại biến.

Tuy đòn này không gây thương hại quá lớn cho họ, nhưng chỉ một kích thôi đã suýt chút nữa khiến đại trận họ tổ chức bị đánh tan hoàn toàn.

Khẩn Na La quá mạnh!!

Thiên phú mạnh, thực lực cũng cực kỳ cường đại!

Nhưng bảy vị Cẩu Đà không bỏ cuộc, hai vị Thánh Nhân có lệnh, nhất định phải bắt Khẩn Na La về.

Ngay sau đó, một đạo phù văn chữ Vạn từ Linh Sơn bay ra, bao trùm lấy thân thể của bảy vị Cù Đàm.

Khí thế của họ lại tăng thêm không ít.

Hai bên lại bắt đầu giao chiêu.

Động tĩnh ở Tây Phương chắc chắn đã thu hút sự chú ý của Đông Phương.

"Hai tên ngốc Tây Phương đang làm gì thế?

Bọn chúng muốn làm trò gì vậy!

Cư nhiên để Chuẩn Thánh đánh nhau loạn xạ, không sợ địa mạch Tây Phương lại bị đứt đoạn sao?" "Chẳng hiểu nổi, kệ bọn chúng đi, Tây Phương dù có bị nổ tung thì liên quan gì đến chúng ta?" Các đại năng chỉ liếc nhìn qua vài cái rồi thôi.

Dù hai người Tây Phương đã thành Thánh, họ vẫn coi thường Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, coi thường Tây Phương.

Đây là sự ưu việt mù quáng của sinh linh Đông Phương.

Phía Tây Phương đánh đến sơn băng địa liệt, nhưng hai người Tây Phương vẫn chưa ra tay.

"Sư huynh, chúng ta thật sự..." Chuẩn Đề có chút thấp thỏm, thậm chí là tâm kinh nhục khiêu.

Chương 184

Hắn hình như đã dự đoán được kết quả sẽ ra sao.

“Chúng ta có lựa chọn nào sao?

Nói là Thánh Nhân có thể tiêu dao tự tại, nhưng đâu có đơn giản như vậy!” Tiếp Dẫn búng ngón tay một cái.

Phía Khẩn Na La, hắn một mình chiến quần phật mà căn bản không hề rơi vào thế hạ phong.

Thậm chí còn nương tay, nếu không đám Cẩu Đà, Bồ Tát chắc chắn thương vong thảm trọng.

Chỉ là, ngay lúc Khẩn Na La đang đại sát tứ phương, đột nhiên một tên La Hán đột phá được phòng ngự của hắn.

“Chính là người đàn bà như ngươi đã khiến Khẩn Na La tôn giả đánh mất phật tâm, chết đi!” Tên La Hán kia vung một kích ra.

A Y Na chẳng qua chỉ là một Huyền Tiên nhỏ bé, dưới một kích của La Hán, căn bản không có chút sức hoàn thủ nào.

“Không...” Khẩn Na Na thấy vậy, vội vàng quay lại cứu viện, nhưng đã quá muộn!

Thân hình A Y Na ngã nhào vào lòng Khẩn Na Na.

“Quốc chủ đại nhân, A Y Na không thể ở bên ngài được nữa rồi.

Ngài... bảo trọng!!” Nói xong, thân hình A Y Na liền tan biến hoàn toàn.

“Không... sao lại có thể như vậy?

Sao lại có thể như vậy!?

Không...” Khẩn Na La ngửa mặt lên trời gào thét.

“Khẩn Na La tôn giả, A Y Na đã tịch diệt rồi, ngài hãy theo chúng ta trở về đi!” Không Không nói.

Tuy nhiên ngay lúc này, Khẩn Na La ngẩng đầu lên, đôi mắt đã nhuốm màu máu.

“Các ngươi, chính là các ngươi!

Chính các ngươi đã hại chết A Y Na, ta muốn các ngươi chết... tất cả các ngươi...

đi chết hết đi!!!” Trong cơn bạo nộ, vầng phật quang trên người Khẩn Na La cư nhiên càng thêm nồng đậm, thậm chí vượt qua tất cả mọi người có mặt.

“Oanh!!” Kèm theo một tiếng nổ lớn, Khẩn Na La vung một kích ra.

“Cẩn thận!” Đám Cẩu Đà sắc mặt đại biến, nhưng dù họ đã dốc toàn lực, dưới một kích của Khẩn Na La, tất cả đều bị đánh tan tác, thậm chí bị thương không nhẹ!

“Chết!

Các ngươi đều phải chết!

Tất cả đều phải chết!

Ha ha ha!

Thanh tâm quả dục, lục căn thanh tịnh, thì liên quan gì đến A Y Na?

Vì sao các ngươi phải giết nàng?

Linh Sơn, hôm nay ta sẽ phá nát cái Linh Sơn này!!!” Khẩn Na La cười điên dại không ngớt.

Vầng phật quang thuần khiết vô hạ nồng đậm đến cực hạn trên người hắn đột nhiên bắt đầu nhuốm màu đen kịt, từng đạo ma ảnh liên tục hiện ra.

Vầng phật quang kia trong chớp mắt đã hóa thành màu đen tuyền.

Còn đậm đặc hơn cả mực, nhìn vào khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

"Hóa Phật thành Ma!

Hóa Phật thành Ma!

Khẩn Na La đã đọa vào ma đạo!

Mau chóng hàng phục hắn, nếu không sinh linh Tây Phương sẽ lầm than, nơi này sẽ biến thành ma vực!!" Không Không gào lên.

"Hai vị Thánh Nhân Tây Phương của ta đi đâu rồi?" Có vị Cẩu Đà hỏi.

"Hai vị Thánh Nhân vừa rồi đã độn vào hỗn độn, không biết lúc nào mới quay lại!" Không Không vội vã đáp.

Lúc này đám Cẩu Đà, Bồ Tát cũng cảm thấy ớn lạnh toàn thân, nhưng họ biết nếu không hàng phục được Khẩn Na La thì họ cũng không còn đường sống.

"Chư vị, theo ta cùng hàng ma!!" Không Không hét lớn một tiếng.

"Hàng ma!!" Đám đệ tử Linh Sơn đều ra tay.

Những đóa kim liên huyễn hóa ra, công phạt về phía Khẩn Na La.

"Hàng ma?

Ta xem ai có thể hàng được ta!" Toàn thân Khẩn Na La bị ma khí cuốn lấy, khí thế đạt tới đỉnh điểm, dưới chân xuất hiện đóa hắc liên hoa nâng hắn lên.

Ma diễm hung hãn.

Chẳng mấy chốc, người của Linh Sơn đã thương vong vô số!

Ngay cả những vị Cẩu Đà kia cũng bị đánh rơi xuống đất, thổ huyết không thôi.

"Từ hôm nay, ngô không còn là Linh Sơn tôn giả Khẩn Na La nữa, mà là Ma Tôn Ma La!!" Khẩn Na La... không, Ma La hướng về phía Linh Sơn mà đi.

Trong mắt hắn, chính Linh Sơn đã khiến hắn mất đi ái nhân chí tôn.

Ma La đứng sừng sững trên Linh Sơn, sát na gian, ma khí bắt đầu lan tỏa không ngừng, Linh Sơn vừa rồi còn tràn ngập phật quang trong khoảnh khắc đã hóa thành ma vực, vô số sinh linh mất đi sinh cơ.

Thậm chí toàn bộ Tây Phương đều bị xâm nhiễm.

"Đừng mà... cứu mạng với!

Cứu cứu ta..." "Ta không muốn chết!" "Hai vị Thánh Nhân sao vẫn chưa quay lại!" Đám sinh linh không ngừng khóc than, cầu khẩn.

"Phía Tây Phương..." Hồng Quân đột nhiên biến sắc.

Vừa rồi không biết ai đã ngăn chặn cảm tri của lão, đến khi lão khôi phục lại việc giám sát Hồng Hoang thì phát hiện Ma La đã đứng trên đỉnh Linh Sơn.

"Ma khí!

Ma Tổ!" "Không ổn, là La Hầu đang bố cục!!" Hồng Quân nhanh chóng phản ứng lại.

Nhưng đã không còn kịp nữa.

Khẩn Na La, đó là ma niệm tinh túy nhất thế gian, giờ đây hóa

Phật thành Ma, trực tiếp câu động Ma Giới vốn bao quanh Hồng Hoang.

Ma khí cuồn cuộn đổ về Hồng Hoang.

Hồng Quân không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là do La Hầu giở trò.

Nhưng còn chưa đợi Hồng Quân ra tay, Ma Giới đã xuất hiện trên bầu trời Hồng Hoang.

"Đó là thứ gì vậy!?" Sinh linh Hồng Hoang kinh hoàng hét lớn.

Ma Giới giáng lâm, vô số thiên ma xuất hiện rơi xuống phía Tây Hồng Hoang, không ngừng hoành hành.

Ma Giới thậm chí còn che khuất mặt trời ở phía đó, khiến sinh linh nơi ấy chìm vào bóng tối vô tận.

Một chiếc bảo tọa xuất hiện trước mặt Ma La.

"Hôm nay, ngô sẽ là Ma Tổ chí cao vô thượng, ngô sẽ dùng sức mạnh chí cường để phục sinh A Y Na, dù là Thánh Nhân, ngô cũng không sợ!!" Ma La bước về phía bảo tọa.

Tuy nhiên ngay lúc Ma La sắp sửa bước lên chiếc ghế đó.

Xoẹt — Kèm theo một âm thanh, bóng tối vô biên đột nhiên bị một đạo kim quang xé toạc, hai tôn phật ảnh xuất hiện trước mặt chúng sinh Tây Phương.

"Là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh Nhân, hai vị Thánh Nhân đã trở lại, chúng ta cứu được rồi, chúng ta cứu được rồi!" Chúng sinh lập tức kích động không thôi.

"Khẩn Na La, ngươi đồ sát Tây Phương, tội nghiệt thâm trọng, còn không mau phục pháp?" Tiếp Dẫn quát lớn.

Tuy nhiên, dù đối mặt với Thánh Nhân, Ma La vẫn nở nụ cười

khinh miệt.

“Hai vị Thánh Nhân, chỉ cần hàng phục được các ngươi, thì Tây Phương, thậm chí là cả Hồng Hoang này đều sẽ thuộc về ta.” Nói đoạn Ma La lao về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Nghiệt súc!

Còn không tỉnh ngộ!” Chuẩn Đề giơ một tay lên, Phật Quốc Trong Lòng Bàn Tay trực tiếp trấn áp Ma La, thậm chí không gợn lên lấy một chút sóng gió.

Ma La nhập ma, hiện tại thực lực đã tới Chuẩn Thánh viên mãn, thậm chí chỉ còn cách Thánh Nhân một lằn ranh.

Chương 185

Dù sao hắn cũng là do ma niệm của La Hầu hóa thành, kế thừa nội hàm của La Hầu năm xưa, cộng với bao nhiêu năm tu tập phật pháp khiến nội hàm càng thêm thâm hậu, có thực lực mạnh như vậy cũng không lạ.

Chỉ tiếc là dù mạnh đến đâu, đối mặt với Thánh Nhân vẫn không có sức kháng cự.

Trong sát na, mọi ma khí đều tiêu tan, Linh Sơn và Tây Phương lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

"La Hầu, ngươi đừng hòng đoạt lấy Ma Giới!!" Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai truyền đến.

Hồng Quân hiện thân.

Vô số hào quang pháp tắc rủ xuống, bao trùm hoàn toàn Ma Giới.

Khí thế chấn động cả Hồng Hoang.

Hồng Quân đã đơn phương xé bỏ lời thề đại đạo với Lâm Huyền.

Nhưng lúc này lão không kịp suy nghĩ nhiều, ngoài Dương Mi ra lão lo lắng nhất chính là La Hầu, nếu hai người bọn họ liên thủ thì lão sẽ mệt mỏi.

Dù có phải chịu chút phản phệ, lão cũng tuyệt đối không thể để La Hầu đắc thủ.

"Hồng Quân, ngươi phản ứng có hơi chậm đấy!!" La Hầu hiện thân, phía sau hắn là ức vạn ma binh.

Luồng ma khí cuồn cuộn kia không biết mạnh hơn trên người Khẩn Na La bao nhiêu lần.

“Ngươi thành Thánh rồi!!?” Hồng Quân thấy vậy có chút bất ngờ.

Lão không hiểu vì sao La Hầu lại thành Thánh.

Thành Thánh từ bao giờ, mà sao Hồng Hoang không có lấy một chút động tĩnh?

Sau khi biết La Hầu tái thế, Hồng Quân đã giấu kỹ Ma Giới đi.

Không ngờ lại bị hắn dùng phương pháp này dẫn vào Hồng Hoang.

Điều này hoàn toàn làm đảo lộn kế hoạch của lão.

Bằng bất cứ giá nào, không được để La Hầu đoạt lấy Ma Giới!

“Hôm nay, Ma Giới ta nhất định phải có được!” La Hầu hừ lạnh một tiếng, vươn một tay ra.

Cùng lúc đó trên Ma Giới bắt đầu xuất hiện vô số hư ảnh thiên ma, như thể nóng lòng muốn lao về phía La Hầu.

Dù sao cũng là La Hầu sáng lập ra Ma Giới, có sức hút tự nhiên với nó.

“Tuyệt đối không thể!” Hồng Quân lạnh lùng nói, trên đầu lơ lửng Tạo Hóa Ngọc Điệp, uy năng vô cùng.

“Các ngươi mau chóng ra tay, nếu La Hầu chiếm được Ma Giới, Hồng Hoang sẽ hoàn toàn chìm vào hỗn loạn!” Đồng thời Hồng Quân hét lớn một tiếng.

“Trừ ma là chức trách của sinh linh Hồng Hoang ta, Thiên Đình ta tới để giúp Đạo Tổ một tay!” Đế Tuấn là người đầu tiên chạy tới.

Khi Ma Giới giáng lâm Hồng Hoang hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn rồi.

Hơn nữa hắn muốn tranh bá Hồng Hoang, Ma tộc hiển nhiên là

một mối đe dọa lớn không kém gì Vu tộc, nếu có thể nhân cơ hội này tiêu diệt bọn chúng thì không gì tốt bằng.

"Sư tôn!!" Nguyên Thủy cũng chạy tới.

Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa đều không đến.

Mà hai người Tây Phương cũng xuất hiện bên cạnh Hồng Quân, còn nói vẻ đầy chính nghĩa: "Trừ ma, Tây Phương ta cũng có trách nhiệm." Hồng Quân lườm bọn họ một cái, với sự thông minh của Hồng Quân, giờ lão làm sao không nhìn ra mấy trò tiểu xảo của Tây Phương?

Nếu không phải hai tên này phối hợp, La Hầu làm sao dễ dàng tìm thấy Ma Giới như vậy?

Nhưng hiện tại không phải lúc nói chuyện này.

Còn về đám người Nữ Oa, lão vốn cũng chẳng trông mong gì.

Một đám phản đồ, sau này sẽ tính sổ với bọn chúng sau!

Lúc này bên cạnh Hồng Quân cũng đã có chiến lực của bốn vị Thánh Nhân.

Đế Tuấn kết hợp với Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì miễn cưỡng tính là một đi!

"Động thủ!!" Hồng Quân tiên phong ra tay lao về phía La Hầu.

Mà La Hầu cũng cầm Thí Thần Thương lên, Hồng Quân không có cách nào ngăn cản Ma Giới hợp nhất với mình, chỉ có thể chặn trước Ma Giới để ngăn cản, đánh giết hoặc trọng thương phong ấn hắn.

Nếu chỉ có một mình La Hầu, đối mặt với nhiều Thánh Nhân như vậy tự nhiên sẽ có chút không sức chống đỡ.

Nhưng một khi La Hầu đã dám tới, tự nhiên là có chỗ dựa.

Ba luồng lưu quang từ phía sau La Hầu lướt qua, xuất hiện trước mặt mọi người.

"Hồng Quân đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Mang Sơn Quỷ Thánh vẻ mặt cười khổ.

Bên cạnh lão tự nhiên là Bàn Hổ Quỷ Thánh.

Người cuối cùng là Ngọc Chân vừa mới thành Thánh.

"Chư thánh của Quỷ Tiên Giới... các ngươi sao lại..." Đế Tuấn đại kinh thất sắc.

Lúc trước Quỷ Tiên Giới biến mất tăm hơi khiến chúng sinh Hồng Hoang vô cùng kinh ngạc.

Dù sao lúc đó Quỷ Tiên Giới đến rất hung hãn.

Nhưng ngay khi Hồng Hoang định phản công thì Quỷ Tiên Giới lại mất dấu, còn tưởng Quỷ Tiên Giới nhận được tin tức gì đó nên bỏ chạy rồi, giờ xem ra không đơn giản như vậy!

"Mấy vị đạo hữu đến Hồng Hoang ta có gì chỉ giáo?" Mặt Hồng Quân xanh mét lại.

"Chúng ta phụng lệnh Minh chủ tới đây để đoạt lấy Ma Giới!

Ra tay!" Ngọc Chân ra tay sắc lẹm nhất.

Nàng mới là người một lòng quy phục Thương Minh nhất.

Mà Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ Quỷ Thánh cũng không thể không ra tay.

Không nghe lời thì cái mạng nhỏ khó bảo toàn.

Mấy người trong chớp mắt đã lao vào đánh nhau.

"Nữ Oa, Lão Tử, Thông Thiên, các ngươi còn chưa chịu ra tay!!?" Hồng Quân sốt ruột hét lớn: "La Hầu cấu kết với Quỷ Tiên Giới

muốn mưu đồ Hồng Hoang, các ngươi đang làm gì thế?" Lão muốn dùng đại nghĩa để uy hiếp, đáng tiếc ba vị Thánh Nhân kia căn bản không thèm lên tiếng, giả chết luôn.

Mà hai người Tây Phương trực tiếp chơi chiêu bãi lạn (buông xuôi), giả vờ đánh nhau với Bàn Hổ Quỷ Thánh.

Bàn Hổ vốn dĩ cũng chẳng muốn đánh, thấy hai cái đầu trọc đang giả vờ giả vịt thì mừng muốn chết.

Còn Ngọc Chân đối đầu với Đế Tuấn, Đế Tuấn tuy đã dốc sức nhưng bị một vị Thánh Nhân kìm chân, hắn căn bản không thể đột phá phòng ngự.

Còn về Nguyên Thủy, đánh thế nào cũng không đánh nổi Mang Sơn mạnh nhất!

Mang Sơn chưa dùng hết sức mà Nguyên Thủy đã đánh không lại rồi.

Hồng Quân tự nhiên đối đầu với La Hầu.

Hai người giao thủ, nhìn qua thì khí thế rất lớn, nhưng thực tế chính là Hồng Quân đang ép La Hầu mà đánh.

La Hầu tuy thành Thánh nhưng không kết hợp với Ma Giới thì căn bản không viên mãn, hiện tại cũng chỉ mạnh hơn đám Thiên Đạo Thánh Nhân một chút mà thôi, không cùng đẳng cấp với Hồng Quân.

"Sư huynh, không ổn rồi!

Ma Tổ đánh không lại Đạo Tổ đâu!

Chúng ta có nên... dùng thêm chút lực không?" Chuẩn Đề nhỏ giọng hỏi.

"Đừng cuống, Thương Minh vẫn chưa ra tay, nếu Thương Minh ra tay mà không xong thì chúng ta mới dùng thêm lực!" Tiếp Dẫn tỏ ra

trấn định hơn hẳn.

“Lâm Huyền, ngươi còn không mau ra tay!!” La Hầu bị đánh bay ra ngoài, hét lớn một tiếng.

Hồng Quân thấy La Hầu cười rất ít.

Lâm Huyền quả thực mạnh, nhưng một Chuẩn Thánh mà cũng đòi xen vào cuộc chiến của Thánh Nhân sao?

Dù phòng ngự của hắn có mạnh đến đâu, liệu có đỡ nổi mấy chiêu của Thánh Nhân không!

Lúc này Lâm Huyền xuất hiện, đáp xuống bên cạnh La Hầu.

“Đạo Tổ, theo vận hành của Hồng Hoang, Thiên Đạo vốn đã chuẩn bị Thiên Ma Kiếp để rèn luyện sinh linh Hồng Hoang, vì sao ngài lại ngăn cản?” Hồng Quân tức đến không muốn nói chuyện.

Thiên Ma Kiếp đúng là có thật, Tâm Ma cũng có.

Nhưng thứ lão muốn là lão nắm giữ Thiên Ma Kiếp, chứ không phải một Thiên Ma Kiếp do La Hầu chưởng khống.

Hai cái này có sự khác biệt một trời một vực.

Hồng Quân cũng không nói nhảm, càng dây dưa thì Thiên Ma Giới sẽ thực sự bị La Hầu tiếp nhận, đến lúc đó ai biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Tóm lại là bất lợi cho lão!

Chương 186

Hồng Quân ra tay, trực tiếp hướng về phía La Hầu mà tới. "Trấn!!" Lâm Huyền hiển hóa chân thân, chắn trước mặt La Hầu.

Thân hình khổng lồ hiển hiện vô cùng hùng vĩ.

Nhưng mà, khí tức Chuẩn Thánh không có nửa điểm thay đổi. "Huyền Đạo nhân này có phải ngốc không?

Thật sự cho rằng phòng ngự của mình kinh người liền dám đỡ một kích của Đạo Tổ?" "Đạo Tổ cũng không phải Thánh nhân bình thường, Huyền Đạo nhân chết chắc rồi!" Lúc này không ít người đều cảm thấy Lâm Huyền sắp tiêu tùng.

Gan thật lớn, cư nhiên dám chắn Đạo Tổ Hồng Quân.

Không biết sẽ chết như thế nào luôn. "Tiểu muội, chuyện này... hắn sính cường cái gì chứ!" Phục Hy gấp đến độ nhảy dựng lên.

Hắn vốn dĩ đã công nhận Lâm Huyền là muội phu, nếu vị muội phu này thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao? "Không sao, Huyền đạo hữu làm việc rất có chừng mực." Nữ Oa nói.

Phục Hy cũng không biết nói gì hơn, dù sao hiện tại cũng chẳng làm được việc gì.

Hồng Quân ra tay, so với những Thánh nhân khác đối chiêu còn mạnh hãn hơn.

Để có thể ngăn cản La Hầu kết hợp với Ma Giới, Hồng Quân cũng chẳng quản nhiều như vậy, toàn lực xuất kích.

Thậm chí còn điều động một chút sức mạnh của Thiên Đạo Hồng Hoang, đánh về phía Lâm Huyền. "Cái này..." Thấy Hồng Quân lai thế hung hung, La Hầu cũng có chút cảm thấy Lâm Huyền gánh không

nổi. "Đi dung hợp Thiên Ma Giới đi!" Lâm Huyền gào thét một tiếng, thúc động phòng ngự trên người tới cực hạn.

Thánh nhân bình thường đột kích, Lâm Huyền một chút cũng không hư.

Nhưng Hồng Quân bắt đầu động thật rồi!

Đây không phải là vấn đề hắn có hư hay không nữa.

May mà lại nhờ Chân Chân dùng bản nguyên kiếm được gia tăng thêm mấy lần phòng ngự, nếu không là lật xe chắc rồi.

Trên người Hồng Quân, ba ngàn quy tắc rủ xuống, bộc phát ra sức mạnh tuyệt cường.

Hồng Hoang rung chuyển, thậm chí nhật nguyệt đều mất đi hào quang vốn có. "Bành!!!" Một tiếng nổ lớn vang lên, một phần năm Tây Phương nổ tung.

Nếu không có Đạo Bi trấn thủ, e rằng Tây Phương đã bị san bằng.

Những đại năng trong dư chấn đó đều không dám khinh cử vọng động.

Một kích này đánh xuống, dù chỉ là một chút năng lượng tràn ra cũng đủ khiến Chuẩn Thánh chết đến mức không thể chết lại! "Đừng mà!!" Tiếp Dẫn thét lên thảm thiết.

Nước mắt đều chảy ra.

Tây Phương là tâm huyết của họ mà!

Trước đó bị nổ thì thôi đi, hiện tại lại bị nổ tiếp? "Sư huynh, mau chóng hộ trụ địa mạch Tây Phương!" Chuẩn Đề không kịp bi thương, vội vàng ổn định địa mạch Tây Phương.

So với nhị vị Tây Phương, các đại năng khác quan tâm hơn là Lâm Huyền đã tèo chưa. "Mẹ kiếp, phòng ngự của Huyền Đạo nhân này

thật sự lợi hại!

Cư nhiên ngay cả toàn lực một kích của Đạo Tổ cũng gánh nổi!" Các đại năng nhìn sang, chỉ thấy cái mai rùa khổng lồ kia vẫn đứng sừng sững ở đó, chỉ là trên mai rùa xuất hiện thêm một ít vết nứt. "Phòng ngự kiểu gì vậy?" Đế Tuấn kinh ngạc đến ngây người, hai mắt trợn tròn.

Một kích kia của Hồng Quân, dù hắn có tổ kiến Chu Thiên Tinh Đấu, một chiêu đánh xuống hắn cũng phải chết sạch sành sanh. "Khá lắm tiểu tử, mạnh đấy!" Phục Hy cười lớn.

Như vậy mới xứng đáng với tiểu muội của hắn. "Làm sao có thể, dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, ngươi có tư cách gì tiếp nhận một kích này của ta, có tư cách gì!!" Hồng Quân có chút mất khống chế.

Không chỉ vậy, mọi người còn phát hiện quang hoa quy tắc trên người Hồng Quân bắt đầu vặn vẹo hỗn loạn, ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn khuyết trên đầu dường như cũng nứt thêm một khe hở nhỏ. "Vô lý... xuất hiện rồi, Huyền Đạo nhân phản đàn thương hại... lại xuất hiện rồi, cư nhiên ngay cả Đạo Tổ cũng có thể phản thương, phòng ngự của Quy tộc Huyền Vũ mạnh như vậy sao?

Đây có phải Huyền Vũ chính tông không?" Các đại năng đều không dám tin vào mắt mình. "Lão tổ, nếu là ngài, ngài có tiếp nổi không?" Có hậu bối Quy tộc hỏi lão Huyền Vũ.

Lão Huyền Vũ cười khổ: "Ta gánh không nổi!

Bởi vì huyết mạch của Lâm Huyền đã vượt qua phạm trù huyết mạch Huyền Vũ rồi, các ngươi cố gắng lên, cũng có cơ hội giống như Lâm Huyền, vượt qua huyết mạch Huyền Vũ." Lời này vừa nói ra, đám Quy tộc lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Lão Huyền Vũ lẩm bẩm một mình: "Mẹ kiếp, tiểu tử này cũng quá

biến thái rồi, dù có vượt qua huyết mạch Huyền Vũ cũng không thể đến mức này được!

Tiểu tử này không thể dùng lẽ thường để hình dung." "Ma vì ta, ta không vì ma!

Ma Giới, hợp!!" Cùng lúc đó, trong lúc Lâm Huyền chặn đứng Hồng Quân, La Hầu đã đứng trước Ma Giới, với tốc độ cực nhanh xây dựng một mối liên hệ chặt chẽ với Ma Giới.

Vô số ma ảnh vây quanh Ma Giới, nhưng lại tuân theo chỉ lệnh của La Hầu, không hề tùy ý rơi vào Hồng Hoang. "Chúng ta, nhập Ma Giới!!" Kế Đô phất tay một cái, phía sau hắn, ức vạn Ma tộc rầm rộ hướng về Ma Giới mà đi.

Mối liên hệ giữa La Hầu và Ma Giới ngày càng lớn, thanh thế trên người La Hầu cũng càng thêm hoành tráng. "Lâm Huyền, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

La Hầu kẻ này phản phúc vô thường, dù hiện tại hợp tác với các ngươi, với Thương Minh, nhưng chờ hắn thực lực cường đại, nhất định sẽ lật mặt không nhận người, các ngươi đây là mưu đồ với hổ!

Ta xem đến lúc Ma Giới đánh vào Hồng Hoang, các ngươi tính sao!!" Hồng Quân tức giận đến mức nhảy dựng lên.

Nhưng có Lâm Huyền cản đường, hắn vô phương làm gì.

Dù có liều mạng đánh văng Lâm Huyền đi chăng nữa thì tuyệt đối cũng không kịp. "Chuyện này không phiền Đạo Tổ nhọc lòng.

Từ hôm nay trở đi, Thương Minh chúng ta cũng coi như triệt để tuyên chiến với Đạo Tổ rồi.

Con đường Đạo Tổ sắp xếp cho Hồng Hoang, chúng ta không thích lắm, cho nên chúng ta quyết định tự mình sắp xếp con đường cho Hồng Hoang." Lâm Huyền cười nói.

Trong lúc hắn nói chuyện, ức vạn ma binh đã triệt để tiến vào trong Ma Giới, Ma Giới cũng quy về tay La Hầu. "Hồng Quân, năm đó ta bại dưới tay ngươi, nhưng từ nay về sau, ta không thể bại thêm lần nào nữa!" La Hầu cười lạnh một tiếng, thánh uy kia không biết đã tăng lên bao nhiêu cấp bậc.

Dù sao cũng mang lại cảm giác áp bách cực lớn cho Tây Phương nhị thánh. "Hậu Thổ, các ngươi còn chưa động thủ, còn đợi đến khi nào?" La Hầu u u nói.

Các đại năng có chút không hiểu đầu đuôi.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ không phải La Hầu gây chuyện sao?

Liên quan gì đến Hậu Thổ? "Đã có Ma Tổ mở đường, vậy Vu tộc ta cũng không cần rụt rè nữa.

Hôm nay Hậu Thổ ta cảm thấy hồn linh Hồng Hoang không nơi nương tựa, cảm thấy Hồng Hoang không trọn vẹn, nguyện dẫn dắt Vu tộc hóa thân luân hồi Hồng Hoang, bổ toàn Hồng Hoang!!" Tiếng của Hậu Thổ vang lên. "Hóa luân hồi?

Chuyện gì vậy, Vu tộc muốn làm gì?" Trong lòng Đế Tuấn thấp thỏm, nếu La Hầu muốn giúp Vu tộc tranh bá, thì hắn chưa chắc đã tranh thắng được!

Hiện tại La Hầu dường như đã trở thành một vị đại lão tối cao giống như Đạo Tổ, lại còn có Thương Minh đối đầu với Đạo Tổ, cái đùi lớn của hắn dường như sắp bị gãy rồi!

Tuy nhiên, sau khi nghe lời của Hậu Thổ, Hồng Quân đột nhiên sững sờ, hai mắt trợn ngược. "La Hầu, ngươi gan to thật đấy!" Mọi người đều tưởng La Hầu muốn đoạt Ma Giới, nhưng sát chiêu thực sự vẫn còn ở đây!!

Hồng Quân ra tay, La Hầu căn bản không chút yếu thế, đánh nhau với Hồng Quân, đánh thẳng ra ngoài thiên ngoại.

Hai người họ đối oanh, Hồng Hoang đều chịu không nổi.

Vừa rồi Tây Phương thiếu mất một mảng lớn như vậy, Hồng Quân đều cảm thấy nghiệp lực cuồn cuộn, suýt chút nữa không áp chế nổi, nếu lại bồi thêm vài phát nữa, hắn thật sự sẽ bị kéo xuống khỏi thánh vị.

Chương 187

Khi hai người rời đi, trên mặt đất của Vu tộc, thập nhị Tổ Vu tề tựu.

Hậu Thổ sau khi từ chỗ Lâm Huyền trở về đã đem chuyện nói cho các Tổ Vu.

Các Tổ Vu vô điều kiện tin tưởng Hậu Thổ, vô điều kiện ủng hộ Hậu Thổ.

Một luồng ánh sáng vàng rực từ trong cơ thể Hậu Thổ sinh ra, không ngừng lan tỏa.

Hậu Thổ tu luyện quy tắc Mậu Thổ, nàng đang thức tỉnh Địa Đạo Hồng Hoang. "Hống!!" Kèm theo một tiếng gầm, một đầu dị thú trông giống như rồng từ trong lòng đất Hồng Hoang chui ra, không ngừng du tẩu trong đại địa Hồng Hoang. "Chín luồng Hồng Mông Tử Khí, Hồng Quân đã đem luồng tử khí dùng để trấn áp Địa Đạo đưa cho Đế Tuấn, nếu không cũng không dễ dàng thức tỉnh Địa Đạo như vậy." Lâm Huyền thì thào.

Ngay lúc này, trên người thập nhị Tổ Vu đều tỏa ra ánh sáng thuộc về chính mình.

Đó là quy tắc của họ.

Không gian!

Thời gian!

Hỏa!

Thủy!...

Mười hai điều quy tắc không ngừng giao chức, Địa Đạo trường

long kia cũng độn vào trong mười hai quy tắc, không ngừng lớn mạnh. "Vu tộc ta, nguyện lập hạ Luân Hồi, bảo hộ thương sinh Hồng Hoang, mong Đại Đạo giám định!!" Hậu Thổ hô lớn. "Chuẩn!!" Tiếng Đại Đạo hiện ra.

Một cái bàn tròn xuất hiện giữa không trung.

Trên đó tràn ngập khí tức luân hồi. "Đó là Luân Hồi Bàn, chí bảo của Luân Hồi Ma Thần!" Vọng Thư kinh hô một tiếng.

Luân Hồi Ma Thần cũng có thể liệt vào hàng ngũ top 20, là một Ma Thần cực kỳ cường đại.

Không ngờ chí bảo của vị đó lại luôn tồn tại trong Hồng Hoang mà không bị người khác phát hiện.

Trên Luân Hồi Bàn, hiện ra Luân Hồi lục đạo.

Thân thể của thập nhị Tổ Vu cũng hướng về phía Luân Hồi Bàn mà đi.

Theo sau đó là số lượng không đếm xuể của Vu tộc. "La Hầu, ngươi tính toán không tồi, để Vu tộc lập hạ Luân Hồi, là Dương Mi nghĩ ra sao!

Nhưng các ngươi đã xem thường Hồng Quân ta rồi!" Trong hỗn độn, Hồng Quân cười lạnh. "Ngươi lại tính kế cái gì?" La Hầu hỏi. "Tranh giành đạo đồ, một bước đi trước thì mọi bước đi trước, ngươi nghĩ chỉ cần đoạt lại Ma Giới là có thể tranh phong cùng ta sao?

Ngươi nghĩ quá tốt rồi!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng.

Cùng lúc đó, trên Luân Hồi Bàn cư nhiên bắt đầu xuất hiện dị biến.

Một đạo thân ảnh mờ ảo cư nhiên xuất hiện trên Luân Hồi Bàn. "Vu tộc, tinh huyết Bàn Cổ, đúng là dưỡng liệu tốt, nếu có thể đem tất

cả bọn họ hấp thu, sau đó chưởng quản Địa Đạo Hồng Hoang và Luân Hồi, thì Hồng Quân cũng không kiềm chế nổi ta!" "Đó là thứ gì?" Có đại năng kinh hô.

Biến hóa hiện tại đã vượt xa dự liệu của họ.

Hậu Thổ dường như muốn nhân lúc La Hầu kiềm chế Hồng Quân để lập nên Địa Đạo gì đó, nhưng trên Luân Hồi Bàn lại xảy ra biến cố, sự thay đổi này cũng quá nhanh rồi! "Luân Hồi Ma Thần, Luân Hồi Ma Thần cũng chưa chết, hắn muốn đánh cắp thành quả của Vu tộc, chấp chưởng Địa Đạo cùng Luân Hồi sắp hình thành!" Vọng Thư lại bắt đầu lên tiếng.

Trong Hồng Hoang, lão quy kia đã đi trấn thủ tứ cực rồi, cũng chỉ có Vọng Thư là biết nhiều một chút. "La Hầu, ngươi tính tới chưa?" Hồng Quân đắc ý cười cười.

Thật sự nghĩ hắn không có hậu chiêu sao?

Tuy nói Luân Hồi Ma Thần kiêu ngạo bất tuân, nhưng hắn có thừa phương pháp để thu phục vị đó.

Như vậy Địa Đạo vẫn sẽ thu về tay mình, thậm chí còn mạnh hơn. "Ta không tính tới, nhưng có người tính tới rồi!" La Hầu có chút buồn cười, hắn nhìn dáng vẻ đắc ý của Hồng Quân mà rất mong đợi, mong đợi Hồng Quân biến sắc mặt.

Chưa đợi Hồng Quân hỏi chuyện.

Đột nhiên một đạo hư ảnh lao về phía Luân Hồi Bàn, trực tiếp cuốn phăng Luân Hồi Bàn vào trong đó. "Cái này... cái này là thứ gì... cái này... không!!" Tiếng thét thê lương của Luân Hồi Ma Thần vang lên, khiến các đại năng trong Hồng Hoang đều run bần bật.

Vừa rồi vị này còn đang không ngừng mơ tưởng, chuẩn bị xâm chiếm Địa Đạo, chiếm lấy một vị trí trong Hồng Hoang, mà chỉ trong

chớp mắt đã mang theo giấc mộng đẹp mà thân tử đạo tiêu.

Mọi người nhìn lại thì phát hiện thứ vừa cuốn lấy Luân Hồi Ma Thần cư nhiên là một cây cầu.

Khác với kim kiều do Bát Quái Đồ của Lão Tử hóa thành.

Cây cầu này trông vô cùng cổ phác, phía trên điêu khắc những khuôn mặt quỷ khác nhau, chính giữa cầu khắc hai chữ lớn. "Nại Hà" mang lại một cảm giác âm trầm và rùng rợn. "Quỷ Tiên Giới, đó là khí tức của Quỷ Tiên Giới, là Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới...

Thiên Đạo Quỷ Tiên Giới sao lại bị người ta luyện chế thành một cây cầu?!!

Chuyện này làm sao có thể!" Nụ cười trên mặt Hồng Quân đột nhiên thu lại.

Vốn dĩ hắn tưởng mình đã chuẩn bị hoàn mỹ, kết quả đến cuối cùng, người ta cũng vẫn có hậu chiêu.

Đồng thời, thập nhị Tổ Vu và đông đảo Vu tộc cũng hóa thành từng điểm tinh quang, hội tụ thành một biển tinh quang, sau đó Luân Hồi Bàn không ngừng chuyển động, cây cầu kia không ngừng chìm xuống.

Âm khí vô tận bắt đầu lan tỏa.

Sau đó, Hồng Hoang lại một trận chấn động, một mảng không gian lớn đột ngột xuất hiện, tiếp quỹ với Hồng Hoang, kết hợp với tầng dưới của Hồng Hoang, cùng với tinh quang hội tụ của Vu tộc hợp lại làm một. "Quỷ Tiên Giới!" Có sinh linh nói ra lai lịch của mảng không gian này.

Chính là Quỷ Tiên Giới.

Trước đây có một số sinh linh còn từng đến đó, nên vẫn khá quen

thuộc với khí tức bên kia.

Nhưng hiện tại đối mặt với Quỷ Tiên Giới quen thuộc, họ cư nhiên lại có chút nhận không ra.

Bởi vì trong Quỷ Tiên Giới quá yên tĩnh, ngay cả một quỷ linh thậm chí là thi thể cũng không có, không có bất kỳ dấu vết hoạt động nào của sinh linh.

Quỷ Tiên Giới tuy không lớn bằng Hồng Hoang nhưng cũng đã phát triển không biết bao nhiêu năm.

Sinh linh bên trong đông đúc, không đếm xuể, cường giả cũng không thiếu.

Đặc biệt là những cường giả cận Thánh kia đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho họ.

Thế nhưng hiện tại, một vị cũng không thấy đâu?

Một mảnh hoang vu, ngoại trừ âm khí nồng đậm thì chẳng còn gì nữa. "Từ nay về sau không còn Quỷ Tiên Giới nữa, chỉ có Địa Phủ Hồng Hoang mà thôi!" Đông đảo sinh linh nhìn về phía người vừa lên tiếng, lại một trận kinh ngạc.

Người vừa nói chuyện cư nhiên lại là Mang Sơn Quỷ Thánh kia.

Vị này chính là kẻ thống lĩnh hàng đầu của Quỷ Tiên Giới năm xưa. "Không có Quỷ Tiên Giới, chỉ có Địa Phủ Hồng Hoang?

Chuyện này..." Có sinh linh đầu óc không xoay chuyển kịp, còn ngẩn người ra một hồi lâu. "Ngốc, nói đơn giản là Quỷ Tiên Giới sắp thuộc về Hồng Hoang chúng ta rồi." "Hồng Hoang chúng ta thôn tính Quỷ Tiên Giới rồi sao?

Chuyện tốt nha!" "Tuy nhiên việc này hẳn không phải do Đạo Tổ chủ trương, rất có thể là Ma Tổ hoặc là Thương Minh chủ trương."

Đối với những sinh linh này mà nói, ai chủ trương thực ra cũng được, chỉ cần mình có lợi ích thực tế là được.

Khi Quỷ Tiên Giới và Hồng Hoang tiếp giáp hóa thành Địa Phủ, họ đều có cảm ứng.

Địa Phủ hiện, từ đó Hồng Hoang có luân hồi, nếu tử vong để lại hồn phách thì còn có khả năng chuyển thế làm lại từ đầu.

Đây là chuyện đại hảo sự.

Đối với Hồng Hoang mà nói cũng là đại công đức.

Những tàn hồn phiêu bạt cũng đã có nơi nương tựa.

Chương 188

Lâm Huyền truyền xuống linh hồn chi đạo để tịnh hóa chân linh suy cho cùng cũng không phải là việc làm lâu dài.

Sao có thể viên mãn bằng sự phát triển bền vững của Địa Phủ được?

Những người tu hành tịnh hóa linh hồn sau này cũng không cần phải đánh tan tàn hồn của người ta nữa, trực tiếp độ vào trong Địa Phủ cũng có thể đạt được công đức, hơn nữa công đức còn nhiều hơn trước kia! "Địa Phủ Hồng Hoang nên có một dòng sông, tên là Vong Xuyên!" "Địa Phủ Hồng Hoang nên có mười tám tầng địa ngục, thẩm phán tội ác!" Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ Quỷ Thánh hóa thành lưu quang hướng về phía Địa Phủ mà đi...

Hai tôn Quỷ Thánh độn vào trong Địa Phủ vừa mới hình thành.

Mang Sơn Quỷ Thánh hóa thành một dòng sông chảy xiết không ngừng, nối liền khởi đầu và kết thúc của Địa Phủ.

Vong Xuyên!

Hồn linh chỉ cần vượt qua dòng sông này sẽ tẩy rửa ký ức tiền thế, luân hồi chuyển sinh!

Cầu Nại Hà vừa vặn nằm trên đó.

Bước qua cầu Nại Hà chính là bỉ ngạn!

Bàn Hổ Quỷ Thánh rơi vào trong Địa Phủ, hóa thành mười tám tầng địa ngục.

Địa ngục cắt lưỡi!

Địa ngục kéo cắt!...

Âm sâm đáng sợ!

Thẩm phán tất cả tội nghiệt!

Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ Quỷ Thánh sau khi thần phục Thương Minh, đặc biệt là sau khi bị Chân Chân đeo lên Cấm Thần Hoàn, liền biết mình không còn khả năng vùng vẫy.

Cũng đành nhận mệnh.

Trước đó Lâm Huyền đã tìm hai vị này nói chuyện một chút, có nguyện ý hóa thân thành Vong Xuyên và mười tám tầng địa ngục hay không, sau này có thể đạt được lợi ích cực lớn.

Hai tôn Quỷ Thánh lập tức đồng ý ngay.

Kết quả này tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của họ, làm gì có lý do nào không đồng ý? "Ta nguyện hóa thành Quỷ Môn Quan, tiếp dẫn vạn linh thế gian!" Ngọc Chân lên tiếng, cũng phi thân ra ngoài.

So với Vong Xuyên và mười tám tầng địa ngục, Quỷ Môn Quan mới là phần thực sự lớn.

Dù sao đó cũng là lối vào và lối ra của tất cả hồn linh, chịu tải lực lượng của Địa Phủ cũng là mạnh nhất. "Oanh long!!" Một cánh cửa khổng lồ xuất hiện trong Minh Phủ. "Nghiệt Kính Đài, Vọng Hương Đài, Diêm La thập điện... hiện!!" Hậu Thổ xuất hiện, trầm giọng quát lớn.

Sau đó trong Địa Phủ lại xuất hiện thêm nhiều kiến trúc.

Tiếp đó, Hậu Thổ khoác trên mình bộ hoa phục màu đen, đầu đội quan miện, khí tức trên người kết hợp với Địa Phủ, loại khí tức huyền bí đó khiến tất cả mọi người sinh lòng chấn hạm.

Không chỉ vậy, Hậu Thổ cũng ngay khắc này thành công đột phá cảnh giới Thánh nhân.

Không phải là Bán Thánh bị Hồng Quân tính kế, bị giam lỏng trong Địa Phủ, mà là một Thánh nhân thực thụ!

Ở trong Địa Phủ, e rằng ngay cả Hồng Quân cũng không làm gì nổi nàng. "Nhân Thư, tới đây!!!" Hậu Thổ lại một tiếng quát khẽ.

Sắc mặt Hồng Quân lập tức đại biến.

Thiên Thư là Phong Thần Bảng, Nhân Thư là Sổ Sinh Tử!

Hắn và Thiên Đạo có tính toán cực lớn trên Phong Thần Bảng và Sổ Sinh Tử.

Vốn dĩ chuẩn bị giữ lại bản chính của Sổ Sinh Tử, sau đó đưa bản sao cho Địa Phủ, từ đó hạn chế Địa Phủ.

Hiện tại Địa Đạo hiện, Địa Phủ xuất, Hậu Thổ thuận lợi trở thành người đại diện cho Địa Đạo, giành được tất cả quyền hành luân hồi, trực tiếp đến cướp Sổ Sinh Tử.

Nếu Sổ Sinh Tử bị đoạt, vậy tính toán của hắn và Thiên Đạo đối với Địa Phủ coi như mất sạch.

Quan trọng nhất là nếu Hậu Thổ giúp đỡ Thương Minh thì phải làm sao?

Họ chưa chắc đã đấu thắng được.

Hồng Hoang đột nhiên một trận chấn động, Sổ Sinh Tử cùng Phán Quan Bút sắp từ trên trời rơi xuống.

Hai thứ này vốn dĩ nên thuộc về Địa Phủ, bị Thiên Đạo khấu lưu.

Chưa chờ Sổ Sinh Tử rơi xuống, trên trời một đạo kim quang đã ngăn Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút lại.

Dù lực triệu hoán của Địa Phủ có mạnh đến đâu, dù Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút có vùng vẫy kịch liệt đến mức nào cũng không thể đột phá phòng thủ.

Hiển nhiên chính là Thiên Đạo đang tác oai tác quái. "Ta có thể lập hạ thề ngôn, sau này Địa Phủ ta chỉ quản chuyện của Địa Phủ và đại cục Hồng Hoang, không tham gia vào tranh đoan Hồng Hoang." Hậu Thổ hít sâu một hơi.

Sự phong tỏa của Thiên Đạo đối với Sổ Sinh Tử dường như đột nhiên trở nên lỏng lẻo hơn một chút.

Những lời này đương nhiên là do Lâm Huyền dạy Hậu Thổ nói, nếu không Địa Phủ muốn lấy được Sổ Sinh Tử còn phải tốn rất nhiều công sức. "Ta là người đại diện của Địa Đạo, lời đã nói đương nhiên tính số, còn xin Thiên Đạo hoàn trả Nhân Thư!" Hậu Thổ lần nữa nói.

Sưu!

Thiên Đạo lúc này mới buông bỏ phong tỏa, Nhân Thư cũng thuận thế rơi vào trong Địa Phủ.

Rơi vào tay Hậu Thổ.

Địa Phủ lúc này mới coi như viên mãn.

Thực tế Thiên Đạo cũng không muốn đưa Nhân Thư ra, nhưng không còn cách nào khác, dù hiện tại không đưa ra thì phía Địa Đạo cũng không dễ đối phó, sớm muộn gì cũng bị cướp mất, dù sao Địa Phủ cảm triệu đối với Nhân Thư vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Có thể khiến Hậu Thổ không nhúng tay vào tranh đoan đã là kết quả rất tốt rồi. "Hôm nay, Địa Phủ Hồng Hoang, lập!" Hậu Thổ tay cầm Nhân Thư quát khẽ một tiếng.

Địa Đạo trường long kia rít gào bay qua.

Hồn linh trong Hồng Hoang tất cả đều đổ dồn vào trong Địa Phủ, trông cực kỳ hùng vĩ.

Oan hồn rời đi, ngay cả bầu trời Hồng Hoang cũng trở nên minh

lãng hơn nhiều.

Ngay sau đó một mảng lớn công đức Đại Đạo rơi vào trong Địa Phủ, cũng rơi trên người Hậu Thổ.

Hậu Thổ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này coi như viên mãn. "Ai da!

Tây Phương ta...

Tây Phương ta khổ quá mà!

Thật sự là quá thảm, cư nhiên lại hoang phế nhiều như vậy, đây là tâm huyết vô số năm của hai huynh đệ chúng ta mà!" Đột nhiên một tiếng gào khóc vang lên.

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn thực sự đã rất lâu rồi không khóc thảm như vậy.

Hơn nữa là thật sự đau lòng, không phải giả vờ.

Một phần năm địa khối của Tây Phương, linh mạch đoạn tuyệt, lại trở thành tử vực rồi!

Tâm huyết của họ cứ thế mất đi bấy nhiêu. "Hậu Thổ đạo hữu, chuyện của Tây Phương có một phần nguyên nhân nằm ở ta.

Mà môn nhân Tây Phương giỏi về siêu độ, càng biết cách xây dựng Phật quang, tẩy rửa hồn linh, sau này có thể tạo điều kiện thuận lợi được không?" La Hầu lúc này lên tiếng.

Hiện tại Hậu Thổ thật sự có thể xứng đáng với tiếng đạo hữu của La Hầu, được coi là một trong những đại năng hàng đầu hàng đầu của Hồng Hoang.

Từ một quân cờ của Hồng Quân, nhảy vọt trở thành người đánh cờ. "Địa Phủ ta cũng là nhờ vào sự thuận tiện của Ma Tổ, ta nguyện ý hoàn trả cái quả này." Hậu Thổ nói. "Ta cũng nguyện ý nợ Hậu Thổ

đạo hữu một ít nhân quả, dành cho Tây Phương một chút thuận tiện!" Hồng Quân lên tiếng, mặt đen như than.

Nhân quả này không nợ không được nha!

Không nợ thì nhân quả của Tây Phương kia không kết thúc được, ảnh hưởng đối với hắn rất lớn, hiện tại đang áp chế nghiệp lực, nếu nghiệp lực giáng xuống thì thực lực của hắn e là sẽ sụt giảm mấy thành. "Thiện!" Hậu Thổ cũng ứng hạ, sau đó lên tiếng: "Tăng chúng Tây Phương giỏi siêu độ, sau này tăng chúng Tây Phương siêu độ hồn linh, Địa Phủ ta ưu tiên tiếp đãi.

Tây Phương có thể phái một người trú tại Địa Phủ của ta, chia sẻ một phần khí vận của Địa Phủ!!" Hậu Thổ lên tiếng nói. "Đa tạ Hậu Thổ đạo hữu!" Nhị vị Tây Phương lập tức một trận cuồng hỉ.

Chương 189

Ai chẳng biết Địa Phủ mới lập chính là lúc dễ thu lợi nhất, Địa Phủ bao la, họ cũng thấy rồi, dù chỉ là liếm một miếng trên cái đĩa này thôi cũng đủ béo bở rồi!

Huống chi Hậu Thổ dành cho Tây Phương họ lại là phúc lợi phát triển bền vững, có thể liếm đĩa lâu dài. "Sư huynh, chúng ta phái ai đi Địa Phủ đây?

Phái Không Không hả?" Chuẩn Đề gãi gãi đầu, đại sự như thế này, phải phái một người có thể đảm đương trọng trách, giữ vững thể diện đi mới được. "Không được, Không Không đúng là có thể, nhưng Linh Sơn không thể rời xa Không Không, ta biết rồi!" Tiếp Dẫn như chợt nhớ ra điều gì, một luồng Phật quang từ tay hắn bắn ra, rơi vào một vị trí.

Thấy Ma La lần nữa xuất hiện.

Ma khí của hắn sau khi La Hầu dung hợp Ma Giới đã lần nữa bị áp chế.

Đôi mắt cũng lần nữa khôi phục vẻ thanh minh, hai chưởng hợp thập, cúi đầu tụng một tiếng Phật hiệu.

Hắn lại biến thành Khẩn Na La.

Áo trắng như tuyết, vẫn thuần khiết như xưa! "Hai vị Thánh nhân, ta có tội, nhưng tội này không nên họa đến A Y Na!" "Ta muốn để một người tọa trấn Địa Phủ, ngươi có thể lấy công chuộc tội, đợi đến khi Địa Phủ không còn oan hồn, ngươi liền có thể thành Phật, có thể gặp lại A Y Na!!" Nghe lời của Tiếp Dẫn, trong mắt Khẩn Na La tràn đầy tia sáng. "Tuân Thánh nhân pháp chỉ, Địa Phủ không trống, ta không thành Phật!!" Khẩn Na La nói.

Xoẹt!!

Một đạo kim quang rơi xuống, rơi trên người Khẩn Na La.

Bởi vì La Hầu đã dung hợp Ma Giới, thu đi gần như toàn bộ sức mạnh của hắn.

Mà lúc này khí thế của Khẩn Na La lần nữa tăng vọt, đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Phật quang lần nữa hiện ra từ trong cơ thể hắn. "Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không còn là Khẩn Na La của Linh Sơn nữa, mà là Địa Tạng Bồ Tát của Địa Phủ!!" Tiếp Dẫn nói.

Địa Tạng ứng hạ, độn vào trong Địa Phủ.

Thấy cảnh này, đông đảo đại năng đều cảm thấy Tiếp Dẫn quá mức thâm hiểm.

Địa Phủ không trống.

Muốn Địa Phủ trống không căn bản là không thể nào, trừ phi Hồng Hoang hủy diệt mới được chứ!

Nếu không luân hồi không dứt, Địa Phủ sao có thể trống?

Tuy nhiên nhớ lại tác phong trước đây của hai người này thì cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm.

Đối với sự sắp xếp này dành cho ma niệm của mình, La Hầu không có ý kiến.

Thậm chí có thể nói đây chính là việc nhị vị Tây Phương trả lễ, đồng thời cũng đưa ra một thái độ là sau này chúng em sẽ thân cận với Ma Tổ đại nhân.

Đương nhiên hai người này tùy lúc đều có thể thay đổi, hiện tại chẳng qua là thấy phía Thương Minh cường thế hơn mà thôi. "Hậu Thổ đạo hữu, có thể dành cho Huyền môn ta một chức vị không?

Tăng nhân Tây Phương vẫn còn quá ít, muốn gia tốc tuần hoàn Hồng Hoang thì sức mạnh của Huyền môn ta là không thể thiếu!" Nguyên Thủy đột nhiên lên tiếng.

Chuyện này đương nhiên là do Hồng Quân âm thầm bảo hắn.

Miếng bánh Địa Phủ lớn như vậy, nếu không ăn lấy một miếng thì có mà hối hận chết!

Tuy nói không thể chấp chưởng Địa Đạo nhưng thế nào cũng phải chiếm lấy chút lợi ích mới được.

Hiện tại Lão Tử và Thông Thiên bằng mặt không bằng lòng với mình, căn bản là không thể trông cậy, nếu họ phản bội thì khí vận Huyền môn sẽ sụp đổ, căn bản không áp chế nổi Tây Phương.

Chuẩn Đề muốn lên tiếng nói Tây Phương mình đông người, có thể kiêm cố Hồng Hoang, nhưng bị Tiếp Dẫn kéo lại mấy cái.

Tiếp Dẫn đã khôn ra rồi, biết đủ thì dừng, không thể quá tham, hiện tại tuy ngoài mặt nịnh nọt La Hầu nhưng Đạo Tổ cũng không thể đắc tội chết. "Đạo hữu lấy cái gì để đổi?" Hậu Thổ cười nói.

Nguyên Thủy đột nhiên sững sờ, lấy gì đổi?

Đổi cái gì?

Đây chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao? "Địa Phủ mới xây, ta không hy vọng trong Địa Phủ xuất hiện quá nhiều người rảnh rỗi." Hậu Thổ nói.

Hậu Thổ thực ra rất hiểu rõ, cũng biết Địa Phủ của mình mới thành lập, tuyệt đối là phải kết giao thiện duyên, Phật môn Tây Phương, Huyền môn Đông Phương đương nhiên là lựa chọn hàng đầu.

Nếu theo đúng quỹ tích Hồng Quân thiết kế ban đầu, Hậu Thổ dù

có chấp chưởng Địa Phủ cũng không có quyền lên tiếng, lông cừu của Địa Phủ đều bị vặt sạch.

Lúc đó nàng cũng vì các anh trai chết mà tâm tro ý lạnh.

Địa Tạng Bồ Tát của Tây Phương, Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn của Đông Phương.

Đây đều là những kẻ đứng đầu việc vặt lông cừu, biến Địa Phủ thành cái dạng gì không biết.

Thập Điện Diêm La ngay cả một con khỉ cũng đánh không thắng.

Nhưng hiện tại tuyệt đối không thể xảy ra tình huống này.

Trong Địa Phủ đã có tới bốn tôn chiến lực cấp Thánh nhân rồi, ai dám tới phóng tứ?

Hậu Thổ hiện tại phải nói thế nào nhỉ, nói đơn giản một chút là đang chọc tức Hồng Quân.

Nguyên Thủy lập tức đờ người ra, bất lực nhìn về phía Hồng Quân, Hồng Quân nhíu mày: "Ta đã nợ đạo hữu một nhân quả rồi." "Đó là Đạo Tổ dùng để bù đắp cho Tây Phương, không tính!" Hậu Thổ bình tĩnh nói.

Còn muốn tay không bắt sói, nghĩ hay thật đấy! "Vậy đạo hữu muốn cái gì?" Hồng Quân trầm mặc giây lát rồi nói.

Phía Địa Phủ này, dù có quản không nổi cũng phải nhúng tay vào!

Nếu không đến lúc Địa Phủ thực sự có chuyện thì hắn ngay cả tư cách ra tay cũng không có. "Giải phong Nhân Đạo!!" Hậu Thổ trực tiếp lên tiếng. "Không thể nào!" Hồng Quân nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp nói.

Địa Đạo hiện tại là vịt đã nấu chín mà còn bay mất rồi.

Nhân Đạo mà cũng chạy mất thì hắn bận rộn bao nhiêu năm qua

chẳng phải là uổng công sao?

Tuyệt đối không thể. "Dù có cộng thêm lời hứa nhân quả với đạo hữu cũng không đủ!" Hồng Quân bồi thêm một câu.

Trong mắt các đại năng đang vây xem đều là vẻ kinh ngạc.

Nhân Đạo gì chứ?

Họ vẫn chưa hề biết tới.

Bị Thiên Đạo áp chế mà thôi.

Thấy hai vị đại lão phản ứng lớn như vậy, ngay cả Đạo Tổ nợ một nhân quả cũng không đổi được là biết không đơn giản rồi. "Vậy từ nay về sau, Đạo Tổ không được bước vào Địa Phủ ta nửa bước!" Hậu Thổ nói. "Được!" Hồng Quân ứng hạ.

Hậu Thổ biết để Huyền môn đưa vào một người, giao cho một chút quyền hành, thậm chí còn không bằng một nhân quả Hồng Quân đã hứa, cũng chỉ có thể đổi lấy một lời hứa như vậy.

Chuyện này coi như đã quyết định xong. "Đạo hữu đại ân, Hậu Thổ ta cùng Vu tộc không có gì báo đáp, sau này chỉ cần nơi nào dùng đến chúng ta, chúng ta nhất định sẽ dốc sức tương trợ!!!" Hậu Thổ hành lễ với Lâm Huyền.

Điều này khiến các đại năng kia đều một trận hâm mộ.

Huyền Đạo nhân này giao hảo với La Hầu, hiện tại lại được Hậu Thổ bảo kê.

Cộng thêm phòng ngự của bản thân mạnh như vậy, ai dám động chứ! "Hảo ý của Hậu Thổ đạo hữu, Huyền đạo hữu xin nhận.

Địa Phủ mới lập, đạo hữu e là không được rảnh rỗi, Huyền đạo hữu tự nhiên đã có ta chăm sóc!" Nữ Oa đột nhiên xuất hiện, các đại năng không biết nói gì cho phải.

Họ lúc này đều không dám ho một tiếng.

Hai vị này đều là tồn tại cấp bậc Thánh nhân.

Lúc này dường như có chút ý tứ tranh phong ghen tuông?

Hơn nữa còn có người nhớ mang máng, Tây Vương Mẫu cùng vị đại chưởng quỹ Thương Minh kia quan hệ với Huyền Đạo nhân cũng cực tốt, hai vị đó dường như cũng có chút ý tứ với Huyền Đạo nhân.

Tê!

Huyền Đạo nhân này rốt cuộc có mị lực gì vậy!

Chương 190

Hậu Thổ không đáp lời Nữ Oa, chỉ cười cười rồi xoay người rời đi.

Địa Phủ cũng ẩn đi.

Nhưng mọi người đều biết Địa Phủ thực sự tồn tại.

Mà Hậu Thổ lúc này dường như cũng nghĩ thông suốt, cái gọi là chủ nhân Thương Minh có lẽ chính là Huyền đạo hữu.

Vẫn chưa là Thánh nhân mà đã làm được nhiều việc như vậy, thật sự lợi hại!

Mà Hồng Quân thực ra cũng nảy sinh nghi ngờ, hắn tổng cảm thấy Huyền Đạo nhân này quản hơi nhiều rồi, rất nhiều chuyện bên trong đều có bóng dáng của hắn.

Hiện tại La Hầu dung hợp Ma Giới, Hậu Thổ thành lập Địa Phủ, hắn đều có mặt trong đó.

Huyền Đạo nhân thực sự chỉ là một trưởng lão bình thường sao?

Nếu không phải biết Dương Mi vẫn còn ẩn nấp đâu đó, Hồng Quân e là đã khẳng định Lâm Huyền chính là chủ nhân Thương Minh.

Mà Lâm Huyền thực ra cũng không sợ Hồng Quân nhận ra.

Địa Phủ thành lập, La Hầu cũng đã trở thành tồn tại có thể vật cổ tay với Hồng Quân, bản thân hắn không cần phải giấu đầu lòi đuôi như trước nữa. "Hồng Quân, ngươi yên tâm, ta sẽ không làm chuyện gì gây hại cho Hồng Hoang, nếu ngươi muốn đối phó ta thì cứ tự mình tới, không cần phải thêu dệt lời nói dối nào nữa." La Hầu cười nói.

Hiện tại tâm tình hắn vô cùng sảng khoái.

Nói những lời này chính là để chọc tức Hồng Quân.

Với tính cách của Hồng Quân, phán đoán là lại định hắt nước bẩn lên người hắn, sau đó đứng trên đại nghĩa mà tiến hành phê phán mình.

Ta đây không để ngươi toại nguyện.

Hồng Quân thực ra cũng không có tâm trạng đó, việc La Hầu dung hợp Ma Giới đã trở thành định cục, còn gì để nói nữa?

Địa Đạo cũng đã thoát ly khỏi sự kiểm soát của mình, cái đó càng miễn bàn.

Tổn thất lớn không kể xiết.

Còn thiếu một chút, chỉ thiếu một chút nữa thôi là hắn có năng lực lật ngược ván cờ rồi.

Hồng Quân lờ tịt La Hầu, xoay người đi luôn.

Còn Đế Tuấn trong lòng vui mừng như mở cờ trong bụng.

Vu tộc đã đi Địa Phủ, Ma tộc đã đi Ma Giới.

Đại địa Hồng Hoang, ai có thể tranh phong cùng Yêu tộc?

Ai có thể ngăn cản uy thế Yêu tộc của hắn?

Hồng Hoang sau này chính là của Yêu tộc hắn, cuối cùng hắn cũng có thể ngồi lên ngai vàng bá chủ Hồng Hoang rồi!

Đế Tuấn nghĩ thầm, tuy nói trong Hồng Hoang vẫn còn không ít đại lão tối cao, nhưng chỉ cần Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang, bản thân thành Thánh, vậy thì cách việc vật cổ tay với các đại lão đó lại gần thêm một bước rồi.

Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước mà!

Sớm muộn gì cũng có một ngày hắn sẽ hoàn thành tâm nguyện của mình, triệt để trở thành người chấp chưởng thực sự của Hồng Hoang.

Nghiệt cập vu thử, Đế Tuấn không ở lại lâu nữa, xoay người rời đi, hắn muốn thống soái Yêu tộc càn quét Hồng Hoang. "Lâm Huyền, nhớ kỹ chuyện ngươi đã hứa với ta." La Hầu để lại một câu nói rồi độn vào trong Ma Giới.

Mà Ma Giới tiếp tục thăng lên, rời khỏi Hồng Hoang, lơ lửng bên ngoài Hồng Hoang.

Hiện tại Ma Giới đã xây dựng mối liên hệ cực mạnh với Hồng Hoang, không phải nói thoát ly là có thể thoát ly được.

Hơn nữa La Hầu cũng không muốn để Ma Giới thoát ly Hồng Hoang.

Hiện tại La Hầu đã chấp chưởng tâm ma kiếp của Hồng Hoang, cũng coi như có quyền hành cực lớn.

Cũng có thể đạt được lợi ích cực lớn.

Hắn hiện tại rời đi chính là để củng cố thực lực của mình.

Hiện tại hắn và Hồng Quân ai cũng không làm gì được ai.

Hơn nữa thông qua Lâm Huyền, hắn cũng biết Thiên Đạo có điểm dị thường, nếu coi Hồng Quân là kẻ thù cuối cùng thì hoàn toàn là sai lầm lớn. "Cuộc tranh phong thực sự sắp bắt đầu rồi, Nữ Oa đạo hữu, có thể đến Phương Trượng đảo của ta một chuyến không?" Lâm Huyền nhìn Phục Hy một cái, lại nói: "Phục Hy đạo hữu cũng có thể cùng đi." Phục Hy cho Lâm Huyền một ánh mắt "ngươi biết điều đấy". "Sư huynh, kết thúc rồi, lần này Tây Phương chúng ta coi như lỗ hay lãi đây?" Chuẩn Đề vẫn đang suy nghĩ vấn đề này.

Đầu tiên là Tây Phương bị nổ, sau đó Địa Tạng vào Địa Phủ, Phật môn có được một phần chức vị, hắn đang tính toán được mất. "Chắc

chắn lãi chứ không lỗ!" Tiếp Dẫn cười hì hì nói. "Phía Địa Phủ chúng ta đã chiếm được tiên cơ, hơn nữa Hậu Thổ đạo hữu dường như cũng không thích Đạo Tổ, đương nhiên sẽ không mấy thiện cảm với Huyền môn, đó chính là ưu thế của chúng ta, nhân lúc Tam Thanh phân liệt, chúng ta phải mở rộng ưu thế!" Chuẩn Đề Tiếp Dẫn lập tức hành động ngay, an phủ sinh linh Tây Phương, đồng thời bắt đầu tổ chức tăng nhân siêu độ vong hồn.

Họ thực sự là nghèo đến sợ rồi, chỉ cần có cơ hội là lập tức tận dụng ngay!

Trên đảo Phương Trượng, Lâm Huyền cùng Nữ Oa, Phục Hy ngồi quanh một cái bàn đá. "Hai vị đạo hữu, Nhân tộc nên là bá chủ Hồng Hoang, chuyện này không cần ta phải nhắc lại nhiều lần nhỉ!

Nhưng Thiên Đạo và Hồng Quân tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn Nhân tộc lớn mạnh, sẽ không để Nhân tộc thoát khỏi sự kiểm soát của mình!" Lâm Huyền lên tiếng. "Nhân tộc có thể sao?

Hiện tại Nhân tộc tuy phát triển nhanh chóng nhưng so với Yêu tộc chẳng phải kém quá xa sao?

Nhân tộc hiện nay ngay cả chiến lực Chuẩn Thánh cũng không có mấy vị, Nhân tộc tam tổ hiện tại cũng còn cách Chuẩn Thánh nửa bước!

Hơn nữa, ngươi nói trước mặt hai vị Yêu hoàng về việc hưng thịnh Nhân tộc, giúp Nhân tộc đánh bại Yêu tộc, chẳng phải là quá ngông cuồng sao?" Phục Hy nhíu mày. "Vận hành của Hồng Hoang vốn dĩ nên có Thiên Địa Nhân tam đạo..." Lâm Huyền lại đem chuyện này nói lại một lần nữa. "Bốp!!" Phục Hy vỗ bàn đứng dậy. "Đạo Tổ cư nhiên tính kế muội muội của ta?

Nhân Đạo vốn dĩ nên do muội muội ta chấp chưởng, Thiên Đạo dựa vào cái gì tước đoạt chức quyền của tiểu muội ta?" Sau đó Phục

Hy nhìn về phía Lâm Huyền. "Muội phu, quan hệ của ngươi với muội muội ta còn thân mật hơn cả Hậu Thổ mà!

Ngươi có thể giúp Hậu Thổ đoạt lại quyền chấp chưởng Địa Đạo mà lại không giúp muội muội ta, chuyện này không nói nổi đâu, bất luận thế nào ngươi cũng phải giúp tiểu muội ta đoạt lại Nhân Đạo!!" Phục Hy trực tiếp gọi là muội phu, ngửa bài luôn, không giả vờ nữa.

Thái độ của Hậu Thổ đối với Lâm Huyền, hắn đã thấy rồi.

Hiện tại hắn nhìn Lâm Huyền càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Thực lực mạnh, tâm trí lại cao, tuy không phải Thánh nhân nhưng không kém gì Thánh nhân, xứng đáng với muội muội của mình.

Hiện tại Hậu Thổ nhảy vào, hắn lập tức sốt sắng ngay.

Nữ Oa ở bên cạnh không biết đã kéo ống tay áo Phục Hy bao nhiêu lần, Phục Hy cũng mặc kệ.

Cái gì mà muội phu, nói bậy bạ.

Nhưng nếu Nữ Oa thực sự rất bài xích thì với tư cách là Thánh nhân, nàng có thừa cách để khiến Phục Hy im miệng. "Chuyện này ta nhất định sẽ giúp, phía Thương Minh cũng sẽ đưa ra viện trợ, điểm này xin Phục Hy đạo hữu cứ yên tâm!" Lâm Huyền cũng không thèm biện giải gì thêm. "Huyền đạo hữu, huynh trưởng ta nói quả thực không sai, Nhân tộc hiện vẫn chưa so được với Yêu tộc, có lẽ còn thiếu một chút thời gian." Nữ Oa có chút lo lắng nói.

Họ quả thực có thể giúp đỡ Nhân tộc, nhưng phía Đạo Tổ nhất định cũng sẽ dốc toàn lực giúp Yêu tộc chèn ép Nhân tộc.

Tuy nói sau này dùng xong Yêu tộc sẽ vứt sang một bên, nhưng hiện tại Đế Tuấn như vậy, e là thực sự nghĩ Hồng Quân muốn đẩy hắn lên vị trí chủ nhân Hồng Hoang, khuyên chắc chắn là khuyên không nổi rồi. "Không sao, không cần hoảng." Lâm Huyền cười cười,

ra hiệu Nữ Oa không cần lo lắng.

Đã dám để Hậu Thổ và Vu tộc hóa thân Địa Phủ vào lúc này thì đương nhiên hắn có sách lược ứng đối. "Nữ Oa đạo hữu, nàng là Thánh nhân, khí vận Yêu tộc không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với nàng, nhưng Phục Hy đạo hữu..." Lâm Huyền nhìn về phía Phục Hy. "Không sao, Đế Tuấn kia dăm lần bảy lượt vô lễ với muội muội ta, ta những năm qua đối với Yêu tộc, đối với Thiên Đình cũng coi như tận tâm tận lực, đối đãi xứng đáng với Đế Tuấn, ta đi từ bỏ vị trí Yêu hoàng này!" Phục Hy bất cần nói. "Đại ca, bao nhiêu năm trôi qua, huynh sớm đã gắn chặt với Yêu tộc rồi, nếu cưỡng ép thoát ra e là có nguy cơ mất mạng đấy!!" Nữ Oa vội vàng nói. "Nhưng sau này Nhân tộc nếu thắng Yêu tộc thì khí vận Yêu tộc nhất định sụt giảm thảm hại, cũng chắc chắn không chứa chấp được vị Yêu hoàng như ta, lúc đó ta vẫn sẽ gặp chuyện thôi!" Việc Phục Hy từ bỏ vị trí Yêu hoàng nhìn thì có vẻ lỗ mãng nhưng thực ra cũng là sau khi đã suy nghĩ kỹ càng.

Đau ngắn không bằng đau dài, cần phải quả quyết một chút. "Ta có cách, thực ra sự phát triển của Nhân tộc có Tam Hoàng Ngũ Đế, mà Phục Hy đạo hữu lý ra nên là vị Thiên Hoàng tôn quý trong Tam Hoàng, thân phận địa vị sánh ngang với Thánh nhân, nếu chúng ta có thể thành công giải phóng Nhân Đạo, thực lực của đạo hữu cũng có thể tương đương với Thánh nhân!" Lâm Huyền chỉ chờ lời này của Phục Hy thôi! "Đầu quân cho Nhân tộc sao?

Cũng không phải là không thể.

Chỉ là ta sợ Vu tộc bên phía Luân Hồi sẽ gây khó dễ, dù sao chúng ta cũng đã từng đánh nhau thật sự với Vu tộc." Phục Hy rất sảng khoái, chỉ là có chút lo ngại. "Đại ca, không sao đâu, chúng ta không tin nổi Vu tộc nhưng tuyệt đối tin tưởng Huyền đạo hữu." Nữ Oa nói.

Chương 191

Phục Hy nghĩ lại thấy dường như đúng là như vậy. "Vậy cứ thế đi, tất cả nghe theo muội phu sắp xếp hết." Phục Hy cứ một câu muội phu, hai câu muội phu khiến Lâm Huyền có chút dở khóc dở cười.

Lúc này trong Thiên Đình, Đế Tuấn hỉ khí dương dương. "Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, chẳng bao lâu nữa sẽ toại nguyện, chẳng bao lâu nữa sẽ thống nhất Hồng Hoang!" Bạch Trạch vui vẻ cười nói.

Phò tá Đế Tuấn trở thành bá chủ Hồng Hoang cũng là tâm nguyện bấy lâu nay của Bạch Trạch hắn.

Sau khi toàn bộ Vu tộc tiến vào Địa Phủ, họ đã nhìn thấy ánh sáng của thắng lợi. "Dù là trở thành bá chủ Hồng Hoang thì vẫn còn sớm lắm, ta thống nhất Hồng Hoang, có thể mượn tử khí thành Thánh, khi đó mới có quyền lên tiếng nhất định, nhưng ta không chỉ muốn dừng lại ở đó!" Đế Tuấn đứng dậy, ánh mắt thâm thúy. "Bệ hạ, đừng nóng vội, tất cả đều sẽ thực hiện được thôi." Bạch Trạch cười nói. "Thừa tướng, lập tức điểm tề ức vạn yêu binh, càn quét Hồng Hoang!" Tuy nhiên ngay khi Đế Tuấn vừa phát ra chỉ lệnh, đúng lúc này, một giọng nói vang lên. "Địa Phủ mới lập, một số sự nghi còn chờ sắp xếp, trong vòng ngàn vạn năm, Hồng Hoang không được dấy lên tranh đấu quy mô lớn!!

Nếu có kẻ vi phạm, đừng trách Địa Phủ ta vô tình!" Nghe thấy giọng nói này, nụ cười trên mặt Đế Tuấn lập tức đông cứng lại.

Thân hình cũng sững sờ tại chỗ. "Hậu Thổ!!" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi. "Bệ hạ, chẳng qua chỉ là ngàn vạn năm thôi mà, Yêu tộc ta có thể trở nên mạnh mẽ hơn, lúc đó càng có lợi cho việc thu

phục Hồng Hoang!" Bạch Trạch khuyên nhủ.

Đế Tuấn hiện tại cũng không thể nói gì.

Địa Phủ mạnh thế nào mọi người đều biết, mà Địa Phủ quan trọng thế nào mọi người cũng đều biết.

Lúc này ai dám ngỗ ngược lại yêu cầu nho nhỏ này của Địa Phủ chứ? "Tính toán không tồi!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân hừ lạnh một tiếng.

Hậu Thổ đang nghĩ gì, chẳng lẽ hắn còn không biết sao?

Chẳng qua là nàng muốn kéo dài thời gian, để Nhân tộc lớn mạnh.

Loại chuyện này Hồng Quân cũng không có lý do thích hợp để ngăn cản. "Thiên Đạo, chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?

La Hầu thành Thánh lại còn chấp chưởng Ma Giới, Hậu Thổ và Vu tộc hóa thân Luân Hồi, nếu Nhân Đạo lại bị đoạt đi thì chúng ta coi như thua trắng tay!!" Hồng Quân trầm giọng nói.

Tiếp đó Thiên Đạo bắn xuống một đạo kim quang, Hồng Quân dường như nhận được một loại tin tức nào đó. "Cũng chỉ có thể như vậy.

Đế Tuấn kiêu ngạo bất tuân, trước tiên để hắn nếm chút khổ đầu đi!

Ngàn vạn năm cũng đủ để một số người bạn cũ sống lại rồi!

Tuy có chút mạo hiểm nhưng đã không còn cách nào tốt hơn!" Hồng Quân thở dài một tiếng.

Đồng thời trong lòng Hồng Quân cũng thở phào một hơi.

Sự thăm dò của hắn đối với Thiên Đạo vẫn chưa bao giờ kết thúc, đến nay Thiên Đạo vẫn không có bất kỳ phản thường nào, vẫn đi theo đúng trình tự.

Những gì Dương Mi nói đều là lời giả dối sao?

Không vội, cứ từ từ.

Thiên Đạo vẫn cần phải đề phòng.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ đang đứng trước điện Bàn Cổ ở nơi sâu nhất.

Địa Phủ thành lập, điện Bàn Cổ cũng được nạp vào trong đó. "Tiểu muội, chúng ta đi rồi, Nhân tộc thực sự có thể đánh thắng được Yêu tộc không?" Đế Giang có chút lo lắng. "Đại ca, đã rời khỏi Hồng Hoang rồi, huynh còn lo lắng nhiều như thế làm gì?

Ta thấy huynh đúng là rảnh rỗi quá rồi!" Chúc Cửu Âm trêu chọc.

Đế Giang cũng không phản bác, gãi gãi đầu. "Địa Phủ này tuy rộng lớn nhưng cũng chỉ có Vu tộc chúng ta ở đây, ta đã đánh nhau với các đệ không biết bao nhiêu trận rồi, tổng không thể bảo ta đi đánh nhau với mấy vị Thánh nhân kia chứ!" "Đại ca, không sao đâu, muội đã lấy một số nội hàm tích lũy của Vu tộc đổi lấy tích phân.

Nhờ Thương Minh mở một cánh cửa Vạn Giới trong Địa Phủ, các huynh có thể đi đến các thế giới khác, nhưng cần chú ý an toàn!" Hậu Thổ cười nói. "Cái này thì hay quá rồi!" Các Tổ Vu, bao gồm cả Đế Giang, một trận cười nói hoan hỉ.

Thế là không sợ rảnh rỗi nữa rồi.

Vu tộc hóa thân Địa Phủ nhưng từng tộc nhân Vu tộc vẫn là những cá thể độc lập, vẫn có thể tách ra được.

Thậm chí họ còn có lạc ấn tồn tại trong Địa Phủ, dù có chết ở bên ngoài cũng có thể từ trong Địa Phủ phục sinh lại. "Tiểu muội, ta thấy Huyền đạo hữu kia rất không đúng lắm." Chúc Cửu Âm lúc này trầm giọng nói.

Sau khi hắn tu luyện Vô Lượng Di La Tâm Kinh, trí thông minh tăng vọt.

Phát giác ra một chút bất thường cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng cũng chỉ là một chút bất thường mà thôi. "Huyền đạo hữu sao!

Ta không bằng hắn!" Hậu Thổ thở dài.

Trong Nhân tộc, Nhân tộc tam tổ tụ họp lại một nơi. "Vu tộc rời đi, Yêu tộc tuyệt đối sẽ càn quét toàn bộ Hồng Hoang, Nhân tộc chúng ta vốn đã có thù oán với Yêu tộc, có thể nói là mũi chịu sào, chúng ta phải phản kháng." "Địa Phủ mới lập, ngàn vạn năm không được đại chiến, Nhân tộc ta vẫn còn ngàn vạn năm thời gian." Trong Hồng Hoang, thứ rẻ mạt nhất chính là thời gian.

Ngàn vạn năm e rằng cũng chỉ là thời gian một vị Thánh nhân hoặc Chuẩn Thánh bế quan một lần.

Đặc biệt là những năm qua Hồng Hoang không có đại chiến dấy lên, tương đối mà nói vẫn rất yên ổn, thời gian trôi qua lại càng nhanh hơn. "Lục Nhĩ, Yêu tộc hiện nay ngày càng loạn rồi, không có ngoại chiến nhất định sẽ nảy sinh nội loạn, nhìn những Yêu Thần kia xem, sau khi Bệ hạ bế quan, muốn đổi trụy bao nhiêu là có bấy nhiêu, Yêu tộc vẫn chưa xưng bá mà!

Còn có bao nhiêu Thánh nhân đang nhìn chằm chằm kìa!

Hiện tại đã nóng lòng tận hưởng rồi!" Trong phủ Lục Nhĩ, Hồ Tùng lên tiếng nói.

Sự qua lại giữa hai người họ cũng coi như khá thường xuyên.

Có thể nói người bạn duy nhất của Lục Nhĩ chính là Hồ Tùng. "Thực lòng mà nói, với thực lực của ngươi, dù có đi tranh vị trí Đệ Nhất Yêu Thần kia cũng có hy vọng cực lớn, nếu ngươi nguyện ý, rất

nhiều yêu tướng cũng sẽ nguyện ý hiệu lực dưới tay ngươi." Hồ Tùng nhìn về phía Lục Nhĩ.

Còn Lục Nhĩ vẻ mặt nghiêm túc: "Ta chỉ tu đạo của ta, những việc khác ta không muốn quản!" "Cũng đúng, ngươi vốn tính cách như vậy, nếu không trước đây khi Anh Chiêu phái người tìm ngươi, ngươi cũng đã không đánh đuổi người đó đi rồi.

Nhưng hiện tại Thiên Đình không phải ngươi muốn độc thiện kỳ thân là có thể độc thiện kỳ thân đâu." Hồ Tùng thở dài một tiếng. "Từ khi Phục Hy yêu hoàng đầu quân cho Địa Phủ, tiến vào luân hồi chuyển thế thành Nhân tộc, Bệ hạ đã nổi trận lôi đình, cảm thấy Phục Hy yêu hoàng đang đối đầu với hắn, hắn đối với ai cũng tràn đầy cảnh giác, ngay cả thừa tướng Bạch Trạch mà hắn luôn tin tưởng cũng bị hắn tước đoạt không ít quyền lợi.

Hiện tại hắn bế quan, Đông Hoàng cũng bế quan, thừa tướng lại không áp chế nổi đám đại yêu kia, hiện tại Thiên Đình sắp loạn cào cào rồi!" "Bành!!" Ngay lúc này, đại môn phủ đệ của Lục Nhĩ trực tiếp bị người ta đạp văng xuống đất. "Lục Nhĩ yêu thần, còn có tâm trạng ngồi đây nhàn nhã sao?

Chuyện của ngươi bại lộ rồi!!" Một thân hình cao lớn cười lớn đi vào.

Là Anh Chiêu.

Phía sau còn đi theo mấy đạo nhân ảnh, trong đó còn có hai danh Yêu Thần, Yêu Thần Quỷ Xa và Yêu Thần Khâm Nguyên.

Sau khi Vu tộc rời đi, trôi qua một thời gian bình ổn, lại có không ít cường giả đến đầu quân, chỉ cần là Chuẩn Thánh, Đế Tuấn đều ban chức vị Yêu Thần để an phủ, nội bộ Yêu tộc cũng bắt đầu phân hóa.

Có những lão bài Yêu Thần liên kết với nhau, Yêu Thần mới đến

thì ôm đoàn, cũng có những nhóm Yêu Thần hợp tính nhau liên kết lại.

Yêu tộc cường đại đều bị ép phải chọn phe.

Bởi vì họ cảm thấy chỉ cần lệnh cấm ngàn vạn năm của Địa Phủ trôi qua, Yêu tộc sẽ trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang.

Khi đó những Yêu Thần như họ cũng có thể đạt được lợi ích cực lớn.

Nhưng không ai chê lợi ích thu được ít cả, cho nên phải chuẩn bị trước cho tốt.

Giữa các đoàn thể về cơ bản đều coi đối phương là đối thủ, chỉ cần làm đối phương sụp đổ thì lợi ích thu được lúc đó sẽ nhiều hơn.

Loại không chịu ôm đoàn như Lục Nhĩ cũng trở thành cái gai trong mắt đám Yêu Thần ôm đoàn đó, cần phải loại trừ đầu tiên.

Lần trước Anh Chiêu chiêu lôi Lục Nhĩ bị từ chối, lần này hắn đích thân tới.

Tới là đã chuẩn bị định tội cho Lục Nhĩ. "Lục Nhĩ, năm xưa trận chiến Vu Yêu, ngươi có cấu kết với Vu tộc, khiến Yêu tộc ta tổn thất thảm trọng, hiện tại chúng ta phải bắt giữ ngươi, đợi Bệ hạ xuất quan sẽ thẩm vấn!" Anh Chiêu trực tiếp chụp một cái mũ lớn lên đầu Lục Nhĩ. "Anh Chiêu yêu thần, năm đó Lục Nhĩ bị mấy danh đại vu của Vu tộc vây giết, hiểm tượng hoàn sinh, sao có thể là phản đồ được?

Chương 192

Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó!" Hồ Tùng lên tiếng. "Ở đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện!

Cút!!" Anh Chiêu nộ quát một tiếng.

Nếu là trước đây, đối với tâm phúc của Bạch Trạch, Anh Chiêu e là còn khách khí vài câu.

Nhưng hiện tại...

Bạch Trạch đã thất thế, Hồ Tùng ngay cả Chuẩn Thánh cũng không phải, Anh Chiêu há lại sợ hắn?

Hồ Tùng còn muốn nói chuyện, Lục Nhĩ lại bước lên phía trước. "Ta cấu kết Vu tộc, chứng cứ đâu?" Lục Nhĩ rất bình tĩnh. "Chứng cứ?

Ta cho ngươi chứng cứ!" Anh Chiêu hét lớn một tiếng: "A Vũ, ngươi qua đây, đem chuyện nói lại một lần." Lúc này một tên Yêu tộc đi tới, là một con thương ưng đắc đạo.

Hơn nữa hắn còn là quản gia trong phủ Lục Nhĩ.

Dù Lục Nhĩ có không thích tiếp xúc với người khác đến đâu thì phủ đệ lớn như vậy vẫn cần người trông nom.

Tên A Vũ này chuyên phụ trách các việc trong phủ đệ của Lục Nhĩ. "Khởi bẩm Anh Chiêu yêu thần...

Lục...

Lục Nhĩ yêu thần có một lần uống Túy Tiên Lộ, ú ớ nói rằng... hắn và đại vu của Vu tộc quen biết nhau, thường xuyên cung cấp tình báo cho Vu tộc, ngay cả lần bị thương trước cũng là để nhận được sự

tin tưởng của Đế Tuấn bệ hạ mà thôi." A Vũ run rẩy nói hết lời.

Sau đó liền rúc ra sau lưng Anh Chiêu, thậm chí không dám nhìn vào mắt Lục Nhĩ. "Lục Nhĩ, ngươi nghe thấy chưa?

Đây chính là chứng cứ!

Bây giờ ngươi đừng có phản kháng, nếu không đừng trách ta ra tay quá nặng!!" Anh Chiêu hừ lạnh một tiếng.

Dù lời nói của A Vũ đầy rẫy sơ hở nhưng Anh Chiêu cứ khăng khăng khẳng định.

Khẳng định tội danh thông địch của Lục Nhĩ. "Ta cũng không muốn giải thích gì thêm, các ngươi đã dám đến tìm ta thì hẳn là đã sắp xếp xong xuôi tất cả.

Nhưng ta sẽ không đi theo các ngươi, nếu Đế Tuấn bệ hạ và Đông Hoàng điện hạ đồng ý trị tội ta, vậy ta không còn gì để nói.

Có chuyện gì đợi hai vị Yêu hoàng xuất quan rồi nói sau!" Lục Nhĩ lạnh lùng nói. "Hiện tại, phủ đệ của ta không hoan nghênh các ngươi!" "Lục Nhĩ, ngươi gan to thật đấy, ta thấy ngươi chính là muốn kéo dài thời gian để bỏ chạy, đã như vậy thì không còn gì để nói nữa!" Trong mắt Anh Chiêu lóe lên một tia lệ sắc, trực tiếp ra tay hướng về phía Lục Nhĩ.

Anh Chiêu hiện tại đã là cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tuy nhiên trên bảng Chuẩn Thánh không có tên hắn, vẫn chưa lên nổi bảng.

Hiện tại trong Hồng Hoang cạnh tranh rất khốc liệt, tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí là Chuẩn Thánh viên mãn cũng không ít.

Vu tộc tuy ẩn thối vào Địa Phủ nhưng vẫn thuộc về Hồng Hoang,

thứ hạng của Vu tộc vẫn còn đó.

Ngay cả Huyền Tùng và Lục Nhĩ đột phá Chuẩn Thánh cũng không thể lên bảng.

Càng về sau, việc chiến đấu vượt cấp càng trở nên khó khăn.

Đối mặt với Lục Nhĩ, Anh Chiêu quả thực không chút nể tình.

Năm đó thua dưới tay Lục Nhĩ, Anh Chiêu luôn ôm hận trong lòng, muốn tìm Lục Nhĩ để đòi lại danh dự, chỉ là có Đế Tuấn áp chế nên luôn không có cơ hội.

Hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội, nhất định phải cho Lục Nhĩ biết tay.

Hơn nữa hắn không cho rằng Lục Nhĩ mạnh hơn mình!

Những năm qua hắn không hề rảnh rỗi, luôn không ngừng tu hành, thôn phệ linh vật thiên địa.

Còn Lục Nhĩ bao nhiêu năm qua dường như chưa từng ra khỏi phủ đệ của mình.

Lục Nhĩ lấy cái gì đấu với hắn?

Đối mặt với Anh Chiêu đột kích, Lục Nhĩ không có nửa điểm nhẫn nhịn, tay vừa nhấc, thiết côn kia đã xuất hiện trong tay hắn. "Oanh!!" Hai tôn Chuẩn Thánh động thủ trong Thiên Đình đương nhiên thu hút không ít Yêu tộc chú ý. "Lục Nhĩ này đúng là không biết điều, Anh Chiêu vốn dĩ tính tình đã không tốt, chiêu lôi mấy lần đều không thèm đếm xỉa.

Hơn nữa dù không đáp lại Anh Chiêu thì cũng có thể tìm người khác mà!" "Đúng vậy!

Hiện tại kỳ hạn ngàn vạn năm sắp tới, các Yêu Thần trong Yêu tộc đều đang minh tranh ám đấu, muốn chiếm đoạt thêm nhiều quyền lợi.

Tồn tại như Lục Nhĩ chắc chắn là kẻ đầu tiên bị loại bỏ." "Cũng không biết Anh Chiêu và Lục Nhĩ đánh nhau ai thắng.

Năm đó ở cảnh giới Đại La, Lục Nhĩ đã thắng Anh Chiêu.

Nhưng phía Anh Chiêu đông người, bại cục của Lục Nhĩ đã định rồi!" Không ít đại yêu nghị luận, cũng không ít đại yêu thổn thức.

Lục Nhĩ luôn là tân tinh của Yêu tộc.

Nhận được nhiều sự chú ý.

Công lao cũng không ít.

Nhưng tính cách này trong Thiên Đình hiện nay chắc chắn là không có chỗ dung thân. "Chao ôi!!

Bệ hạ đi một nước cờ sai rồi!!" Bạch Trạch nhìn hai danh Yêu Thần động thủ, bất lực lắc đầu.

Đế Tuấn thu hẹp quyền lực của Bạch Trạch, các Yêu Thần khác đều không mấy tôn trọng Bạch Trạch.

Bạch Trạch muốn quản cũng không quản nổi, thậm chí còn bị các Yêu Thần khác nhắm vào.

Cho nên Bạch Trạch chỉ có thể bo bo giữ mình, chờ đợi Đế Tuấn xuất quan.

Sau đó Bạch Trạch liền đóng chặt cửa lớn, không thèm để ý tới nữa.

Kèm theo những tiếng nổ vang rền, trong Thiên Đình là từng trận chấn động liên tiếp, phủ đệ của Lục Nhĩ đã bị đánh cho tan nát.

Lục Nhĩ và Anh Chiêu hai người đã đối đầu hơn trăm chiêu.

Mà cục diện cuối cùng chính là Lục Nhĩ áp chế Anh Chiêu mà đánh.

Anh Chiêu lúc này đã hiển hóa bản thể nhưng vẫn có chút gánh không nổi, bị đánh đến mức mồm mũi chảy máu. "Con khỉ này mạnh quá!

Lực đạo cư nhiên lớn như vậy, hắn chẳng qua mới Chuẩn Thánh sơ kỳ mà cư nhiên áp chế ta mà đánh, thiên phú của con khỉ này quá mạnh, là mối họa lớn, nhất định phải trừ khử, nếu không đợi hắn đủ lông đủ cánh thì chính là ngày tàn của ta!!" Trong lòng Anh Chiêu cũng cuồng chấn.

Kinh ngạc không thôi.

Tiếp đó hét lớn một tiếng: "Khâm Nguyên, Quỷ Xa, mau đến giúp ta một tay!

Mau chóng hạ gục đầu khỉ này!" Quỷ Xa và Khâm Nguyên cũng biết càng kéo dài thì càng bất lợi.

Nếu đánh tiếp nữa kinh động đến Yêu hoàng thì họ e là sẽ bị hỏi tội.

Nhất định phải trước khi Yêu hoàng xuất quan hàng phục Lục Nhĩ, triệt để đánh chết hắn!

Quỷ Xa và Khâm Nguyên cũng biết thực lực Lục Nhĩ cường kình nên không nương tay, hai tôn Yêu Thần đều hiện nguyên hình cùng Lục Nhĩ chiến đấu, đánh thành một đoàn.

Ba đánh một, cuối cùng cũng áp chế được Lục Nhĩ một chút. "Lục Nhĩ, ngươi còn chưa chịu trói?" Anh Chiêu cười lớn một tiếng.

Còn Lục Nhĩ đang bị áp chế không hề đáp lời, trong mắt lại lóe lên một tia huyết sắc. "Đã là các ngươi ép ta như vậy, vậy thì các ngươi đi chết đi!!" "Cốt cốt!

Cốt cốt!!" Ngay khi Anh Chiêu đang đắc ý, phía sau Lục Nhĩ xuất hiện một cái ma bàn khổng lồ, toàn thân đều là màu đen, bên trong tràn

ngập một luồng khí tức hủy diệt cực hạn.

Ngay khắc này, ngay cả không gian Hồng Hoang cũng không ngừng rên rỉ, phảng phất như đang sợ hãi. "Thứ này là gì vậy?

Sao ta chưa thấy Lục Nhĩ dùng bao giờ?" "Cái này dường như là một cái ma bàn, dưới cái ma bàn này, ta cư nhiên có một loại ảo giác sắp bị tịch diệt.

Ta... ta là Chuẩn Thánh hậu kỳ mà!!!" "Không ổn, cái ma bàn này có điểm quái lạ, mau chạy đi!!" Khâm Nguyên là người cảnh giác đầu tiên, làm gì còn tâm trí tiếp tục chiến đấu với Lục Nhĩ nữa, xoay người bỏ chạy.

Quỷ Xa cũng phản ứng lại, cái ma bàn này thực sự quá mức đáng sợ, tiếp một chiêu này hắn chắc chắn chết!

Chương 193

Chết không còn một mảnh vụn.

Hắn đi theo sau Khâm Nguyên, cũng chạy trối chết.

Còn Anh Chiêu cũng biết Lục Nhĩ tà môn, bản thân gánh không nổi một kích này của Lục Nhĩ nên cũng muốn rút lui.

Nhưng hắn là kẻ kéo thù hận lớn nhất, Lục Nhĩ có để hắn đi không? "Muốn chạy?

Ngươi chạy không thoát đâu!

Ta dốc lòng tu hành trong Thiên Đình, kết quả đổi lại sự ép buộc khổ sở của các ngươi, thực sự cho rằng ta không có tính nóng nảy sao!!?" Lục Nhĩ nộ quát một tiếng.

Ma bàn kia trực tiếp trấn áp xuống. "Không!!!" Tiếng thét thê lương của Anh Chiêu truyền khắp toàn bộ Thiên Đình, dưới Ma Bàn Diệt Thế, Anh Chiêu căn bản không có đường sống, toàn bộ thân thể đều hóa thành hư vô, chỉ để lại linh bảo rơi rụng trên đất.

Trong khoảnh khắc này, tất cả các Yêu tộc đứng ngoài quan chiến đều chết lặng, ai nấy đều ngây dại.

Lục Nhĩ giết chết Anh Chiêu?

Một vị Yêu Thần của Thiên Đình đã bỏ mạng?

Lại còn chết ngay tại nội bộ Thiên Đình?

Chuyện này... chuyện này... "Hỏng rồi, hỏng rồi!

Anh Chiêu thân tử, Thiên Đình sẽ loạn mất thôi!!" không ít đại yêu kinh hồn bạt vía.

Trong lúc đại chiến với Vu tộc, thương vong của Yêu Thần còn

rất ít, nay Vu tộc đã ẩn thối mà lại chết mất một vị.

Hơn nữa, Anh Chiêu lại là người thuộc nhóm đầu tiên đi theo Đế Tuấn, ảnh hưởng ít nhiều cũng vô cùng ác liệt. "Oanh long!!" Đột nhiên, một vầng mặt trời hiện ra phía trên Thiên Đình.

Bên trong có một con Kim Ô tung cánh, thần uy hoàng hoàng.

Chính là Đế Tuấn xuất quan! "Lục Nhĩ, gan ngươi cũng lớn thật đấy, cư nhiên dám giết Anh Chiêu!?" "Anh Chiêu không phân biệt trắng đen đã muốn trị tội ta, nếu ta không phản kháng, kẻ chết chính là ta!

Ta có tội gì?" Đối mặt với Đế Tuấn, Lục Nhĩ không hành lễ, đứng thẳng lưng, trong mắt không có nửa phần cung kính.

Đối với Thiên Đình, hắn đã thất vọng đến tột cùng!

Giờ đây Đế Tuấn xuất hiện, càng không hỏi lý do đã phán định hắn có lỗi?

Cái Thiên Đình này, không ở cũng được!

Chức Yêu Thần này, không làm cũng xong! "Hôm nay, ta - Lục Nhĩ xin từ bỏ chức vị Yêu Thần của Yêu tộc!" Lời Lục Nhĩ vừa thốt ra, cả Thiên Đình lại một lần nữa bùng nổ.

Đừng nói là Thiên Đình, ngay cả trong Hồng Hoang cũng đã nghe thấy.

Thực tế ai nấy đều rõ, Anh Chiêu có lỗi trước, nếu Lục Nhĩ chịu cúi đầu nhận lỗi, chuyện này cũng chẳng có gì to tát, Đế Tuấn cùng lắm chỉ trách phạt vài câu.

Bởi lẽ Anh Chiêu đã chết, không còn giá trị gì nữa, làm màu một chút là được.

Nhưng hiện tại, Lục Nhĩ đang vỗ vào mặt Đế Tuấn.

Càng huống hồ Yêu tộc vừa trải qua sự phản bội của Côn Bằng, lại thêm Nữ Oa và Phục Hy rời đi, Đế Tuấn bây giờ ngoại trừ Thái Nhất ra thì không còn tin tưởng bất kỳ ai.

Hiện tại Lục Nhĩ từ chức, đối với Đế Tuấn mà nói, chính là phản bội! "Lục Nhĩ, ngươi chớ tự lầm, Thiên Đình ta đối xử với ngươi không tệ, tại sao lại nói ra lời trẻ con như vậy?

Anh Chiêu có lỗi, đã đền mạng, ngươi chịu trăm năm lôi phạt là được!" Đế Tuấn nói. "Đa tạ bệ hạ hảo ý, ta ý đã quyết, mong bệ hạ thành toàn!" Lục Nhĩ đáp. "Nếu đã như vậy, ngươi đi đi!" Đế Tuấn lên tiếng, tất cả mọi người đều tưởng mình nghe lầm, Đế Tuấn cư nhiên lại dễ dàng thả người như thế?

Lục Nhĩ cũng hơi kinh ngạc, nhưng hắn đi cũng rất tiêu sái, xoay người gật đầu với Hồ Tùng một cái rồi rời đi.

Đối với Thiên Đình, hắn không có nửa điểm lưu luyến.

Vốn dĩ hắn tới Thiên Đình chỉ để lịch luyện, hiện tại Thiên Đình không còn giúp ích gì cho hắn nữa.

Hơn nữa những năm qua hắn dốc sức vì Thiên Đình, chiến công hiển hách, hắn không thấy mình có lỗi gì với nơi này.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Lục Nhĩ xoay người, Đế Tuấn cười lạnh một tiếng. "Nếu đã không nguyện ý làm Yêu Thần Thiên Đình ta, lại còn giết Yêu Thần của ta, vậy ngươi đi chết đi!!" Một luồng Thái Dương Chân Viêm bùng phát ra.

Dù chỉ là một kích tùy ý của Đế Tuấn, nhưng hiện tại hắn đã là đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang, hội tụ khí vận Yêu tộc, có thể xưng là kẻ đứng đầu dưới Thánh nhân.

Cho dù thiên tư Lục Nhĩ có cao đến đâu, tu hành có nhanh thế nào, Diệt Thế Đại Ma có thần dị ra sao, đối mặt với đòn này căn bản không

có sức hoàn thủ.

Lục Nhĩ cũng cảm nhận được khí tức nóng rực phía sau, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Ngay lúc đó, một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt Lục Nhĩ. "Không!!!" Lục Nhĩ hai mắt đỏ ngầu, gầm lên một tiếng.

Hồ Tùng cư nhiên giúp hắn đỡ lấy đòn này.

Và cái giá phải trả là Hồ Tùng cũng tan biến dưới Thái Dương Chân Viêm. "Hai người các ngươi ban đầu dường như có thâm cừu đại hận, không ngờ hiện tại lại có tình cảm sâu đậm thế này, hắn cư nhiên sẵn sàng chết vì ngươi, thật khiến người ta cảm thán!" Đế Tuấn có chút mỉa mai nói.

Nhưng cái chết của Hồ Tùng không khiến tâm hắn dao động nửa điểm. "Ta giết ngươi!!" Lục Nhĩ bạo nộ, hiển lộ chân thân lao về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn còn chẳng thèm nhìn Lục Nhĩ lấy một cái, hạng tồn tại này, hắn chỉ cần búng tay là diệt.

Có điều, một kích tiếp theo vẫn không hạ xuống được. "Đế Tuấn, dừng tay ở đây đi!!" "Huyền Đạo Nhân!?" Đế Tuấn hơi sững sờ, sau đó lạnh lùng nói: "Tay của ngươi vươn dài thật đấy, việc nội bộ Thiên Đình ta mà ngươi cũng muốn quản sao?" "Ngươi dám động đến đồ đệ của ta, ta liền lật tung Thiên Đình của ngươi, không tin ngươi cứ thử xem!!" Lâm Huyền nhìn về phía Đế Tuấn.

Oanh!!

Trong khoảnh khắc, tâm can mọi người lại một phen sóng cuộn biển gầm.

Đồ đệ?

Lục Nhĩ là đồ đệ của Huyền Đạo Nhân?

Bao nhiêu năm qua, Lục Nhĩ chưa từng tiết lộ nửa lời!

Giấu cũng quá sâu rồi đó!

Nếu Lục Nhĩ nói rõ mình là đồ đệ của Huyền Đạo Nhân, ai dám động vào hắn?

Anh Chiêu có sống lại chắc cũng chẳng dám làm càn.

Ngay cả Đế Tuấn bệ hạ nếu biết chuyện này, cũng sẽ càng thêm sủng ái Lục Nhĩ.

Bởi vì Huyền Đạo Nhân là nhân vật truyền kỳ của Hồng Hoang, phòng ngự vô song, thậm chí đến một kích của Đạo Tổ cũng có thể đỡ được.

Tuy không phải Thánh nhân, nhưng so với Thánh nhân thì có khác gì đâu? "Lục Nhĩ là đồ đệ của ngươi, sao ta không biết?" Đây là Thiên Đình, Đế Tuấn đương nhiên sẽ không để mất uy phong. "Ta thu đồ đệ, chẳng lẽ còn phải báo cáo với bệ hạ sao?

Lục Nhĩ những năm qua chinh chiến cho Thiên Đình của ngươi, cũng không có điểm nào lỗi đạo.

Anh Chiêu chẳng qua là tự tìm cái chết, cho dù Lục Nhĩ không giết hắn, ta cũng sẽ giết!" Lâm Huyền nói.

Trong lòng Lục Nhĩ dâng lên một luồng hơi ấm.

Nhưng nghĩ đến Hồ Tùng đã chết, tim hắn lại thắt lại.

Tại sao!

Tại sao phải đỡ đòn thay hắn chứ! "Nếu Huyền đạo hữu đã ra mặt, ta cũng không thể không nể mặt đạo hữu một lần, chuyện này dừng lại ở đây!

Lục Nhĩ từ nay về sau không còn liên can gì tới Yêu tộc ta nữa!" Đế Tuấn nói. "Tạ bệ hạ!!" Lâm Huyền mang theo Lục Nhĩ rời đi.

Sau khi Lâm Huyền đi khỏi, mặt Đế Tuấn sa sầm xuống.

Chương 194

"Các ngươi những năm này rốt cuộc đã làm cái gì?

Tưởng rằng không ai chế ngự được các ngươi nữa sao?

Bạch Trạch!

Ngươi trông coi thế nào hả?" Đám Yêu Thần ngày thường hống hách ngang ngược, giờ phút này đứng trước mặt Đế Tuấn lại không dám hó hé nửa lời. "Khởi bẩm bệ hạ, lão thần vốn không giỏi tranh đấu, quản không nổi đám Yêu Thần này, có tâm mà không đủ lực!" Bạch Trạch lúc này trong lòng rất khó chịu.

Đặc biệt là sau khi thấy Hồ Tùng chết thảm.

Hồ Tùng!

Một đứa trẻ tốt biết bao!

Ông thậm chí đã định coi Hồ Tùng là người kế nghiệp, là nhân tài kiệt xuất mà ông bồi dưỡng cho Yêu tộc, là rường cột tương lai, vậy mà giờ cũng chết rồi.

Còn một Lục Nhĩ thiên tư trác tuyệt, chiến lực vô song, cũng bị bức đi.

Bạch Trạch có một cảm giác, bệ hạ... hình như đã thay đổi rồi!

Trở nên thật xa lạ.

Không còn là vị bệ hạ có hùng tâm tráng chí chấn hưng Yêu tộc, không còn là vị bệ hạ có hùng tài đại lược nữa.

Hiện tại danh lợi đã che mờ mắt hắn.

Bạch Trạch thầm nghĩ, một vị bệ hạ như vậy, liệu có thực sự hoàn thành được đại nghiệp không?

Đế Tuấn nghe lời Bạch Trạch xong cũng trầm mặc một hồi, nhưng cuối cùng cũng không giao thêm chức quyền gì cho Bạch Trạch, cũng không tỏ vẻ đặc biệt thân cận.

Quyền lực, cứ nắm trong tay mình mới thấy an tâm!

Lục Nhĩ theo Lâm Huyền rời đi, thần sắc ảm đạm, ý chí vô cùng thấp kém. "Nếu ngươi vì chuyện của Hồ Tùng mà thương tâm, thì hoàn toàn không cần thiết." Lâm Huyền lên tiếng.

Trong mắt Lục Nhĩ đầy vẻ nghi hoặc.

Hồ Tùng vì cứu hắn mà chết.

Luồng Thái Dương Chân Viêm kia hạ xuống, ngay cả tro bụi cũng không còn, sư tôn nói vậy là ý gì? "Ngươi theo ta về Phương Trượng đảo sẽ rõ." Lâm Huyền dẫn Lục Nhĩ phi độn, với tốc độ cực nhanh đáp xuống đảo Phương Trượng. "Sư tôn, sư đệ, hai người đã về!" Huyền Tùng cười tươi ra đón.

Lục Nhĩ nhìn Huyền Tùng trước mắt, cũng biết vị này chính là sư huynh của mình, người từng đứng trên mình một bậc trên bảng Đại La.

Nhưng nhìn Huyền Tùng, hắn liền nhận ra cảnh giới, Đại La đỉnh phong!?

Có gì đó sai sai!

Sư huynh sớm đã thăng tiến tới cảnh giới Chuẩn Thánh, trên bảng Đại La cũng không còn tên nữa.

Sao vẫn là cảnh giới Đại La?

Hơn nữa vị sư huynh này, hắn luôn có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Mà hắn chắc chắn rằng mình mới gặp vị sư huynh này lần đầu!

"Huyền Tùng, chuyện ngươi tự bày ra, tự mình đi mà giải thích rõ với Lục Nhĩ." Lâm Huyền nói xong liền bỏ đi. "Sư tôn, đừng...

đừng mà!" Huyền Tùng cuống lên.

Hắn còn mong sư tôn nói đỡ cho mình vài câu đây!

Dù sao hắn cũng đã dệt ra lời nói dối lừa Lục Nhĩ suốt mấy chục triệu năm.

Chuyện này mà để Lục Nhĩ biết sự thật, không biết hắn có xé xác mình ra không nữa! "Khụ khụ!

Lục Nhĩ, thực ra chuyện này cũng đơn giản thôi, Hồ Tùng ấy mà, thực ra là một phân thân của sư huynh." Huyền Tùng cứng rắn nói.

Lục Nhĩ: ??? "Sư huynh, chuyện này không thể đùa được, ta có tu luyện pháp nhãn, ngay cả phân thân của cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ ta cũng có thể nhìn ra sơ hở, điều này là không thể nào!" Lục Nhĩ khẳng định. "Vậy ngươi nói xem kẻ đứng trước mặt ngươi là bản thể hay phân thân?" Huyền Tùng hỏi một câu.

Lục Nhĩ trực tiếp ngây người.

Đúng vậy!

Kẻ trước mắt nhìn kiểu gì cũng không giống phân thân, nhưng cảnh giới lại không khớp! "Sư huynh ngươi đây giỏi nhất là thuật phân thân, khắp nơi trong Hồng Hoang đều có phân thân của ta, các chủng tộc, thậm chí là một khối đá ven đường cũng có thể là do ta phân hóa ra.

Hồ Tùng, cũng chỉ là một phân thân ta cài cắm vào Yêu tộc từ sớm mà thôi!" Huyền Tùng giải thích.

Lục Nhĩ đứng hình, sau đó vẻ mặt cổ quái lên tiếng: "Vậy nên rất nhiều lời Hồ Tùng nói lúc đó đều là giả?" "Cũng... không hẳn là toàn

lời giả...

Dù sao phân thân đó của ta không thể bại lộ... cũng chỉ lừa đệ một chút xíu thôi!" Huyền Tùng cười nói.

Lục Nhĩ nghiến răng nghiến lợi, nắm đấm kêu răng rắc: "Sư huynh, huynh lừa đệ không chỉ một chút xíu đâu!

Là 'tỷ' chút xíu mới đúng, tiếp chiêu đi!!" Lục Nhĩ trực tiếp ra tay lao về phía Huyền Tùng. "Sư đệ, đệ đừng kích động, á!

Sư tôn cứu con!" Một lúc sau vang lên tiếng thét thảm của Huyền Tùng.

Lâm Huyền đương nhiên sẽ không quản bọn họ, hai đứa nhỏ chỉ là đùa nghịch chút thôi, có thể xảy ra chuyện gì được? "Đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc sắp bắt đầu rồi, Hồng Quân đã mất đi Địa Đạo, lại xuất hiện thêm nhiều yếu tố không xác định như vậy, nếu ta là Hồng Quân, ta sẽ đi tìm viện binh, viện binh từ đâu tới, rõ ràng quá rồi!" Lâm Huyền lẩm bẩm.

Cũng chính lúc này, Đế Tuấn với tốc độ cực nhanh đã chỉnh đốn xong Thiên Đình.

Đế Tuấn uy thế mười phần, đám Yêu Thần trước mặt hắn không ai dám hé răng, không dám có nửa phần ngỗ nghịch.

Đế Tuấn rất hài lòng về điều này.

Hiện tại không còn Côn Bằng, không còn Nữ Oa và Phục Hy.

Tuy nói chiến lực cao tầng sẽ thiếu hụt một chút, nhưng Đế Tuấn lại rất thoải mái, vì như vậy trong Thiên Đình sẽ không còn ai hát nhạc ngược với hắn nữa. "Bệ hạ, thiên binh của Thiên Đình đã chỉnh đốn hoàn tất, chúng thần nguyện đi theo bệ hạ chinh chiến Hồng Hoang, thiên địa Hồng Hoang, duy chỉ có Yêu tộc ta là độc tôn!" Bước ra khỏi hàng là Yêu Thần Thứ Thiết, cũng là vị Yêu Thần đi theo Đế

Tuấn đã lâu.

Có lẽ hắn không phải là Yêu Thần mạnh nhất, cũng không phải là Yêu Thần thông tuệ nhất, nhưng Đế Tuấn lại trọng dụng hắn.

Bởi vì Thứ Thiết phục tùng Đế Tuấn tuyệt đối, hơn nữa không quá thông minh, dùng lên so với Bạch Trạch thì yên tâm hơn nhiều, chỉ cần thực hiện nghiêm túc mệnh lệnh của mình là được, không cần phải bày ra trò trống gì khác.

Đỡ tốn công!

Lúc này Thứ Thiết vô cùng kích động, các đại yêu có mặt cũng đều rất kích động.

Bọn họ gia nhập Yêu tộc, chẳng phải là vì khoảnh khắc này sao?

Vì để Yêu tộc chế bá Hồng Hoang, triệt để trở thành bá chủ Hồng Hoang, khi đó bọn họ sẽ nhận được lợi ích khổng lồ. "Tốt!

Chúng ta xuất chinh, tuần thị Hồng Hoang, phàm là chủng tộc nào không phục, đều giết không tha!" Đế Tuấn lạnh giọng nói. "Tuân lệnh!!" Đám đại yêu nhận lệnh.

Ngày hôm đó, khí thế trong Thiên Đình vô cùng hùng tráng, Đế Tuấn ngồi trên một chiếc giá liễn cực kỳ hào hoa, phía sau là quân đoàn Yêu tộc trùng trùng điệp điệp.

Ngự giá thân chinh!

Nhất thống Hồng Hoang!

Đế Tuấn dường như đã mường tượng ra ngày mình đăng lâm Thánh vị. "Ngày này rốt cuộc cũng đến, Đế Tuấn có hùng tâm tráng chí, hiện tại Hồng Hoang còn ai có thể ngăn cản Yêu tộc?

Nếu không thần phục, tuyệt đối sẽ bị diệt tộc." "Đúng vậy!

Yêu tộc đại thế đã thành, chúng ta cũng coi như là những kẻ có

chút thành tựu tu hành, hay là đầu quân cho Thiên Đình?" Một số cường giả thảo luận.

Mười triệu năm trôi qua, thế lực Thiên Đình đã thành rồi!

Chương 195

Cho dù là Địa Phủ vốn đối địch với Yêu tộc cũng không quản được nữa. "Các ngươi khoan hãy vội, các ngươi quên Nhân tộc rồi sao?" Một vị đại năng lên tiếng. "Nhân tộc?

Nhân tộc là cái thứ gì?

Thuở xưa sau khi đại chiến với Yêu tộc, tuy cũng gọi là có chút danh tiếng, nhưng bao nhiêu năm qua, Nhân tộc không hề tạo ra được chút sóng gió nào, dựa vào Nhân tộc mà muốn tranh phong với Yêu tộc sao?

Viển vông quá rồi!!

Căn bản không cùng đẳng cấp." "Thông tin của các ngươi lạc hậu quá rồi!

Nhân tộc trong mười triệu năm qua đã làm không ít chuyện đâu!

Các ngươi có biết, Yêu Hoàng Phục Hy của Thiên Đình đã chuyển sinh vào Nhân tộc, trở thành thủ lĩnh Phục Hy của Nhân tộc không?" Khi lời này thốt ra, các vị đại năng đều sững sờ.

Cái gì cơ?

Chuyện này xảy ra từ bao giờ?

Yêu Hoàng chuyển thế thành Nhân tộc?

Khi đó Thiên Đình xảy ra chuyện này, Đế Tuấn thấy mất mặt, dù sao cũng là Yêu Hoàng rời đi, nên đã bưng bít khá kỹ, người biết không nhiều, hơn nữa đều bị hạ lệnh cấm khẩu, mọi người không dám nói bừa. "Chuyện này mười phần thì tám chín phần là thật, hơn nữa Nhân tộc còn đạt được liên minh với ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, hiện tại ba tộc đều là hộ vệ của Nhân tộc.

Ba tộc tuy đã suy yếu, nhưng thực lực không thể coi thường, những năm qua phát triển cũng đã có xu thế lớn mạnh." "Càng huống hồ vị Lão Tử Thánh nhân ẩn cư trên núi Thủ Dương kia, còn đích thân truyền thụ thuật luyện đan cho Nhân tộc, đem nguyên liệu linh thảo luyện chế thành đan, có thể tăng cường thực lực một cách hiệu quả." "Mười triệu năm không động tĩnh, đó là đang dưỡng tinh tuệ, hiện tại ai cũng không biết Nhân tộc mạnh đến mức nào.

Yêu tộc nếu muốn nhất thống Hồng Hoang, Nhân tộc nhất định sẽ phản kháng." Nghe thấy những lời này, đám đại năng kinh ngạc vô cùng, tin tức này họ thực sự không biết nhiều.

Thật là mở mang tầm mắt. "Nhân tộc tuy phát triển nhanh chóng, nhưng nội hàm của Yêu tộc vẫn sâu dày hơn, vậy chúng ta cứ chờ xem đã!

Tính toán theo thời gian, Yêu Hoàng tuần du Hồng Hoang, lúc này chắc cũng sắp tới phạm vi núi Thủ Dương rồi." Trong lúc Hồng Hoang đang bàn tán xôn xao, các đại năng đỉnh tiêm cũng không hề rảnh rỗi.

Ví dụ như các Thánh nhân Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh, Nữ Oa.

Ngay cả khi Yêu tộc nhất thống Hồng Hoang, ảnh hưởng đối với họ thực tế cũng không quá lớn.

Bởi vì thực lực mạnh.

Nhưng họ vẫn vô cùng quan tâm đến chuyện của Yêu tộc, nói gì thì nói, nếu Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, sự phát triển sau này chắc chắn sẽ rất mãnh liệt.

Đến lúc đó thực lực của Đế Tuấn tăng cường lần nữa, biết đâu còn ra tay với cả họ. "Sư tôn, Vu tộc ẩn thối, trong Hồng Hoang không

còn kẻ địch của Yêu tộc nữa!

Chúng ta có nên nhích lại gần Yêu tộc một chút không?" Nam Cực nói. "Hồng Hoang không ai là đối thủ của Yêu tộc?

Không hẳn!

Nữ Oa và đại huynh hỗ trợ Nhân tộc, lẽ nào lại dễ dàng để Yêu tộc thu phục như vậy sao?" Nguyên Thủy cười lạnh một tiếng.

Vì quan hệ với Lão Tử, ông quan tâm đến Nhân tộc không hề ít.

Sự phát triển của Nhân tộc những năm qua ông đều thu vào tầm mắt, Yêu tộc muốn gặm cục xương Nhân tộc này e là không dễ dàng thế đâu.

Cùng lúc đó, giá liễn của Đế Tuấn đã tới trước núi Thủ Dương.

Hiện tại trên núi Thủ Dương, tử khí vây quanh, nhưng lại không nhìn ra điểm gì đặc biệt. "Bệ hạ, Nhân tộc này ban đầu đã bất kính với Yêu tộc ta, thậm chí còn ra tay tranh đấu, nay đại thế của Yêu tộc đã đến, định là không thể nhẹ nhàng bỏ qua!" Một vị Yêu Thần lạnh giọng nói.

Về ân oán giữa Nhân tộc và Yêu tộc, đám đại yêu có mặt đều rõ cả. "Đối với Nhân tộc, không phải chỉ đơn giản là bỏ qua hay không.

Nhân tộc có hai vị Thánh nhân chống lưng, ngay cả Yêu Hoàng Phục Hy của Thiên Đình chúng ta cũng không tiếc chuyển thế luân hồi thành người, Nhân tộc hẳn là có điểm thần dị." Đế Tuấn mỉm cười.

Đối với Nhân tộc, thực ra Đế Tuấn không có mấy hận thù.

Đống yêu binh chết khi đó, hắn căn bản không thấy xót.

Điều hắn muốn thấy hiện giờ là, nếu Yêu tộc thu phục được Nhân tộc, Phục Hy sẽ có biểu cảm thế nào!

Nhọc công chuyển thế thành người, kết quả vẫn phải quy hàng

dưới trướng Yêu tộc, cung kính để Đế Tuấn hắn sai bảo, nghĩ thôi đã thấy buồn cười rồi!

Còn về hai vị Thánh nhân, Đế Tuấn căn bản không nghĩ họ sẽ ra tay làm gì.

Sau lưng mình có Đạo Tổ chống lưng, Nữ Oa và Lão Tử cũng phải cân nhắc. "Không biết Đế Tuấn bệ hạ giá lâm núi Thủ Dương của ta có việc gì?" Một thanh niên mặc hoa phục bước ra, trên người toát ra vẻ quý khí.

Đối mặt với Đế Tuấn, cư nhiên không có lấy nửa phần sợ hãi. "Phục Hy đạo hữu, nhiều năm không gặp, thực lực của ngươi tăng trưởng nhanh thật đấy!

Đã tới Chuẩn Thánh trung kỳ rồi sao?" Đế Tuấn cười nói.

Chàng thanh niên bước ra không phải ai khác, chính là Phục Hy chuyển thế.

Nhìn thấy bộ dạng này của Phục Hy, Đế Tuấn cảm thấy nực cười.

Nếu Phục Hy vẫn cam chịu làm Yêu Hoàng, để hắn sai bảo, thì thế nào cũng đã tiến thêm một bước rồi.

Giờ lại tự chuốc khổ vào thân, chuyển thế thành người, thực lực còn chẳng bằng khi xưa. "Bệ hạ quá khen, nếu không có việc gì, mời bệ hạ mau chóng rời đi!" Mặt Phục Hy không có lấy nửa điểm dao động.

Đối với Đế Tuấn, ông còn lạ gì nữa?

Nhìn thấy mình như thế này, hắn là hắn đang hả hê lắm!

Mà Phục Hy cũng là biết rồi còn hỏi, Thiên Đình gây ra động tĩnh lớn như vậy, ông sao có thể không biết Đế Tuấn xuất tuần là để chinh

phục Hồng Hoang cơ chứ! "Ta cũng không lòng vòng với ngươi nữa, nghe nói ngươi hiện giờ là thủ lĩnh của Nhân tộc, vậy ta nể mặt ngươi, chỉ cần Nhân tộc quy thuận Yêu tộc ta, ngươi vẫn là thủ lĩnh Nhân tộc, chỉ cần nghe lệnh một mình ta là được." Đế Tuấn dõng dạc nói, cứ như thể đang ban phát ơn huệ trời biển vậy. "Đế Tuấn bệ hạ, Nhân tộc ta không có ý định thần phục kẻ khác, mời bệ hạ về cho!" Phục Hy thở dài nói. "Ngươi to gan!!" Thứ Thiết nộ hách một tiếng, trực tiếp ra tay lao về phía Phục Hy.

Đế Tuấn cũng không ngăn cản.

Hắn chính là muốn dập tắt nhuệ khí của Phục Hy, nhân tiện dập luôn nhuệ khí của Nhân tộc.

Để xem cái Nhân tộc này lấy cái gì mà đối đầu với Yêu tộc. "Nếu Yêu tộc đã không khách khí, vậy Nhân tộc ta không trả đòn thì thật không phải lẽ rồi!" Phục Hy đánh bay Thứ Thiết, cười lạnh một tiếng.

Đế Tuấn chỉ cảm thấy buồn cười.

Chuyện về Nhân tộc hắn có biết đôi chút.

Biết rằng ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đều đã liên minh với Nhân tộc, nhưng muốn dựa vào mấy thứ giãy chết đó mà tranh phong với Yêu tộc, đúng là nằm mơ! "Các ngươi dẫn đại quân san phẳng núi Thủ Dương cho ta, không được làm hại tính mạng của Phục Hy!" Đế Tuấn quát lớn.

Đám Yêu Thần và yêu tướng đang khao khát lập công lập tức phấn chấn, dẫn đại quân xông về phía trước.

Thấy cảnh đó, Phục Hy lại mỉm cười. "Đế Tuấn, ngươi đã khác xưa rồi, trở nên tự đại hơn, coi trời bằng vung hơn, ngươi thực sự nghĩ Yêu tộc nhất định có thể nhất thống Hồng Hoang sao?

Ngươi nghĩ hay quá rồi đó!!" Trong lòng Đế Tuấn dâng lên một hồi chuông cảnh báo, vừa định ra lệnh cho quân yêu rút lui, đúng lúc này, vô số đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện.

Trên không trung, dưới mặt đất!

Có Nhân tộc, có bóng dáng của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, còn có bóng dáng của một số chủng tộc khác nữa.

Đồng thời, từng đạo thần văn sáng rực lên, đây rõ ràng là một đại trận khổng lồ. "Giết!!!" Những người tộc Nhân cùng Long Phượng Kỳ Lân đều đứng trong trận, bao vây toàn bộ quân Yêu đang kéo đến vào trong.

Thanh thế vô cùng to lớn, hơn nữa cường giả trong đó không phải là ít.

Chỉ trong nháy mắt, máu nhuộm đại địa, hàng vạn yêu binh ôm hận tại chỗ, không bao giờ gượng dậy nổi nữa. "Thái Nhất, mau chóng ra tay chém giết đám Chuẩn Thánh đó cho ta!!" Đế Tuấn quyết đoán để Thái Nhất ra tay, bản thân tiếp tục tọa trấn trung ương, khống chế cục diện.

Thái Nhất ra tay, lấy ra Hỗn Độn Chung. "Đang!!!" Một tiếng chuông vang vọng khắp núi Thủ Dương, những người đứng trong đại trận đều bị ảnh hưởng không nhỏ.

Thái Nhất càng nhắm chuẩn vào Nhân tộc Tam Tổ, hung hãn ra tay.

Hiện tại Nhân tộc Tam Tổ đều là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, đều ở khoảng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chương 196

Thực lực thăng tiến nhanh chóng, nhưng so với Thái Nhất thì vẫn còn kém xa.

Hiện giờ Thái Nhất muốn giết họ, dễ như giết gà vậy. "Thái Nhất đạo hữu, để ta tiếp ngươi vài chiêu!!" Sóng máu cuộn trào, một luồng khí tinh huyết xộc thẳng vào mặt.

Minh Hà chạy đến, Nguyên Đồ, A Tỳ tỏa ra sát ý cực hạn.

Minh Hà cũng coi như nhận được lợi lộc từ việc Quỷ Tiên Giới xâm nhập, thực lực thăng tiến nhanh chóng, hiện tại đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ kém một chút là viên mãn. "Minh Hà, Yêu tộc ta và ngươi không có thù oán, tại sao ngươi lại ra tay!!?" Đế Tuấn vô cùng phẫn nộ. "Chuyện này chẳng phải đơn giản sao, Huyết Hải ta tuy nói không tham gia vào tranh đoan Hồng Hoang, nhưng tộc A Tu La ta cũng coi như là một chủng tộc ở Hồng Hoang, vả lại Minh Hà ta cũng chưa thành Thánh, nếu sau khi Yêu tộc ngươi thống nhất Hồng Hoang rồi ra tay với ta thì sao?

Ai mà không biết dã tâm của Đế Tuấn ngươi lớn thế nào?" Minh Hà nói một cách hiển nhiên. "Minh Hà đạo hữu nói đúng lắm!

Ai biết được sau này ngươi có muốn tóm gọn tất cả những kẻ chưa thành Thánh như chúng ta không?

Chúng ta nếu không đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau, chẳng phải sẽ bị ngươi đánh tan từng người một sao!" Trấn Nguyên Tử cũng xuất hiện bên cạnh Minh Hà. "Các ngươi, thật phóng tứ!" Đế Tuấn quát lớn một tiếng.

Thái Nhất trực tiếp ra tay đại chiến với Minh Hà và Trấn Nguyên Tử.

Thái Nhất cường hãn, hai người Minh Hà và Trấn Nguyên Tử chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay, thậm chí còn có phần bị áp chế! "Chúng yêu tộc, giết cho ta!!!" Đế Tuấn lại quát lớn một lần nữa.

Cho dù Thái Nhất bị kiềm chế, phía Yêu tộc vẫn còn ba bốn mươi vị Chuẩn Thánh!

Yêu tộc những năm qua phát triển điên cuồng, rất nhiều Chuẩn Thánh đều nghĩ rằng Thiên Đình nhất định sẽ thống nhất Hồng Hoang, Yêu tộc sẽ làm chủ thiên hạ, nên đều chọn gia nhập Yêu tộc.

Không chỉ Chuẩn Thánh, rất nhiều sinh linh khác cũng vậy.

Vì thế thực lực Yêu tộc đã lớn mạnh gấp nhiều lần.

Nay Đế Tuấn tuần du Hồng Hoang, gần như mang theo tám mươi phần trăm binh lực tới đây.

Hắn đã không thể chờ đợi thêm nữa để thu hồi Hồng Hoang về tay mình, thăng tiến lên Thánh nhân.

Đối mặt với sự tấn công của nhiều cường giả Yêu tộc như vậy, Nhân tộc tuy có chuẩn bị, nhưng thực lực chênh lệch vẫn quá đỗi xa vời.

Cho dù đã bố trí trận pháp từ trước, nhưng Yêu tộc rất nhanh đã chiếm lấy thế chủ động. "Các ngươi tưởng như vậy là có thể ngăn cản bước chân của Yêu tộc ta?

Tưởng như vậy là có thể giúp Nhân tộc tránh được tai họa sao?" Đế Tuấn lạnh giọng nói. "Giết!

Giết sạch đám Nhân tộc này, quét sạch chướng ngại cuối cùng của Yêu tộc!" "Giết!" "Diệt sạch Nhân tộc, Yêu tộc ta mới là bá chủ cuối cùng của Hồng Hoang!!" Đám yêu binh giết đến đỏ mắt, không ngừng xung kích về phía núi Thủ Dương. "Thực lực của Nhân tộc và Yêu tộc chênh lệch quá lớn, căn bản không cùng đẳng cấp, cho dù có ba tộc

Long Phượng Kỳ Lân viện trợ thì cũng không ngăn nổi Yêu tộc." "Ôi!

Hồng Hoang ngày nay, ai có thể cản được vó ngựa Yêu tộc?

Nhân tộc phỏng chừng là kẻ phản kháng cuối cùng, và giờ kẻ phản kháng cuối cùng này cũng sắp ngã xuống rồi!" Có sinh linh thở than.

Hồng Hoang sắp bước vào một thời kỳ mới. "Sư huynh, đại chiến giữa Yêu tộc và Nhân tộc, huynh thấy thế nào?" Chuẩn Đề lên tiếng hỏi. "Phương Tây có hai ta tọa trấn, Yêu tộc tạm thời không dám vươn tay tới.

Ta lại hy vọng Nhân tộc có thể chống đỡ được sự tấn công của Yêu tộc, như vậy phía Đông lại bùng phát chiến loạn, phương Tây ta sẽ lại là một mảnh tịnh thổ, vô số sinh linh sẽ tràn vào." Tiếp Dẫn cười nói. "Sư huynh, huynh quên mất trước đó sinh linh phương Tây chúng ta cũng từng chết một mảng lớn sao?" Chuẩn Đề vẻ mặt cổ quái nói.

Nụ cười của Tiếp Dẫn lập tức đông cứng lại.

Đúng là chuyện gì không nên nhắc lại cứ nhắc. "Nhân tộc, liệu có chống đỡ nổi không?

Có thể ngăn cản được sự tấn công của Yêu tộc không?" Lão Tử đứng trên đỉnh núi Thủ Dương, có chút lo lắng.

Ông không thể ra tay.

Bên cạnh ông là Nữ Oa!

Hai vị Thánh nhân đều không thể ra tay. "Huyền đạo hữu phía bên kia vẫn còn chuẩn bị!" Nữ Oa nói.

Trong mắt bà thậm chí không có chút lo lắng nào.

Bởi vì bà tin tưởng Lâm Huyền! "Sự đã đến nước này, cũng chỉ có thể tin tưởng Huyền đạo hữu thôi.

Huyền đạo hữu tuy không phải Thánh nhân, nhưng đã có thể đứng ngang hàng với Thánh nhân chúng ta rồi, nếu không thì Yêu tộc cũng có là gì đâu?" Lão Tử nói.

Khả năng phòng ngự của Lâm Huyền cả Hồng Hoang đều thấy rõ.

Hồng Quân chắc chắn không thể để Lâm Huyền tham chiến. "Không cản nổi đâu, Nhân tộc không thể nào cản nổi!" Đã có cường giả Chuẩn Thánh phá vỡ phòng tuyến lao về phía núi Thủ Dương. "Không thể lùi, chúng ta không thể lùi, nếu chúng ta lùi bước, tộc nhân của chúng ta biết phải làm sao?

Nếu chúng ta lùi bước, ai sẽ bảo vệ quê hương của chúng ta?

Nhân tộc sẽ không làm nô lệ!" "Giết!!" Đối mặt với áp lực nặng nề từ Yêu tộc, Nhân tộc không hề lùi bước nửa điểm.

Có điều vẫn bị đánh cho thảm bại, rút lui liên tục! "Hống!!" Đúng lúc này, một tiếng gầm phẫn nộ vang lên bên tai mọi người.

Chỉ thấy một con gấu nâu khổng lồ mặc giáp trụ đang lao nhanh về phía chiến trường. "Hùng tộc?

Hùng tộc không phải đã quy thuận Quy tộc rồi sao..." "Ngươi ngốc à!

Huyền Đạo Nhân là Thánh Phụ của Nhân tộc, Nhân tộc có chuyện, hắn có thể không quản sao?

Hùng tộc này chắc chắn là do Huyền Đạo Nhân phái tới." "Nhưng chỉ dựa vào Hùng tộc thì cũng không đánh lại Yêu tộc đâu!

Căn bản không thể cứu vãn được tình thế!" Con gấu nâu dẫn đầu chính là Bạo Hùng từng được Lâm Huyền mang đi, giờ đây hắn đã là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, được coi là một cường giả.

Phía sau hắn là gần triệu quân Hùng tộc, ai nấy đều là tinh nhuệ,

thân khoác giáp trụ.

Thấy Hùng tộc nhập cuộc, đám Yêu tộc tỏ ra vô cùng khinh thường. "Một Hùng tộc nhỏ bé cũng dám tới, giết!

Giết sạch hết cho ta!" Các Yêu Thần Chuẩn Thánh quát lớn.

Thiên Đình cũng có chế độ quân công, giết được càng nhiều người, giết được người thực lực càng mạnh, phần thưởng nhận được sẽ càng phong hậu.

Hùng tộc trong mắt họ chẳng khác nào tới nộp quân công cho mình.

Lúc này một vị Yêu Thần nghênh chiến Bạo Hùng.

Đánh vài hiệp xong liền bị Bạo Hùng ép cho ra bã.

Thực ra vị Yêu Thần kia thực lực không yếu, có Chuẩn Thánh trung kỳ, thậm chí còn mạnh hơn Bạo Hùng một bậc, nhưng trang bị của Bạo Hùng quá mức tinh lương.

Trên người hắn là bộ giáp Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm, chiếc rìu trong tay cũng là Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm.

Ngoài hai món linh bảo cực phẩm này ra, trên người hắn còn đeo thêm mấy món Tiên Thiên Linh Bảo khác nữa.

Đánh thế nào được đây?

Không chỉ Bạo Hùng, những quân Hùng tộc tham chiến đều được trang bị tinh lương.

Tiếp đó lại có vô số luồng sáng chạy tới. "Quy tộc, Quy tộc cũng tới rồi!!" Có người hét lớn.

Thấy Hùng tộc đã tới, việc Quy tộc xuất hiện chắc chắn cũng nằm trong dự liệu.

Quy tộc do lão Huyền Vũ dẫn đầu, có ba vị Chuẩn Thánh tới.

Nhưng so với Yêu tộc thì vẫn còn khoảng cách. "Chuẩn bị!!!" Chỉ thấy lão Huyền Vũ giơ tay lên. "Cạch...

Chương 197

cạch cạch..." Một tràng âm thanh đều đặn vang vọng khắp chiến trường, ngay sau đó thấy quân Quy tộc phía sau Huyền Lang trên tay đều xuất hiện một chiếc cung nỗ, trên nỗ đặt những mũi tên sắc bén, lấp lánh hàn quang. "Mấy thứ đó là gì vậy?

Chẳng lẽ Quy tộc muốn dựa vào cái đó để xoay chuyển cục diện sao?

Có vẻ không thực tế lắm nhỉ!" "Ngươi tỉnh lại đi, đừng quên sau lưng Quy tộc còn có Thương Minh, những năm qua Thương Minh kiếm được bao nhiêu tích phân ngươi có biết không?

Ngay cả Thiên Đình cũng có những giao dịch làm ăn cực kỳ mật thiết với Thương Minh đó!" "Tuy nói khi Thương Minh mới thành lập đã lập đại đạo thệ ngôn không tham gia tranh bá Hồng Hoang, nhưng âm thầm hỗ trợ một chút thì vẫn được chứ!

Ngay cả Thiên Đình cũng chẳng có chỗ nào mà nói lý cả!!" Chính vì thệ ngôn không tranh bá của Thương Minh nên Huyền Lang mới không tới.

Mà Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cũng thực sự là cân nhắc tới bản thân mình mới đứng ra ngăn cản Yêu tộc.

Trong Thương Minh có rất nhiều người Quy tộc, nhưng không phải tất cả người Quy tộc đều thuộc về Thương Minh.

Lão Huyền Vũ thì không thuộc Thương Minh! "Bắn!!" Cánh tay lão Huyền Vũ hạ xuống.

Vụt!

Vụt vụt!

Vô số hàn quang đều hướng về phía Yêu tộc mà lao tới. "Phòng ngự, mau phòng ngự!!" Mặt Đế Tuấn biến sắc dữ dội, hắn cảm nhận được một sức mạnh khiến tim mình đập nhanh từ những mũi tên đó.

Tuy nhiên cho dù phản ứng của hắn đủ nhanh, nhưng vẫn chậm một bước.

Những mũi tên đó hạ xuống, bộc phát sức mạnh cường đại.

Hàng vạn yêu binh đều táng mạng dưới những mũi tên đó, Yêu tộc trong phút chốc tổn thất thảm trọng, cho dù là đánh với Nhân tộc bấy lâu nay cũng chưa từng chết nhiều yêu binh đến thế. "Quy tộc, các ngươi tìm chết!!" Trong mắt Đế Tuấn vằn lên tia máu.

Ban đầu hắn tưởng quét sạch Nhân tộc chỉ là chuyện đơn giản, đã chuẩn bị sẵn sàng để nhất thống Hồng Hoang, kết quả Quy tộc xuất hiện bắn tên, khiến Thiên Đình của hắn chịu tổn thất lớn như vậy, chẳng phải là tát vào mặt hắn một cái sao?

Đế Tuấn trực tiếp rời khỏi giá liễn, quát lớn: "Yêu tộc ta, lập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!!" Những lá cờ trận lại một lần nữa bay ra từ tay áo hắn, rơi vào tay đám Yêu Thần đại yêu!

Nay Yêu tộc đã mạnh hơn gấp bao nhiêu lần không rõ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được lập ra chỉ có thể càng mạnh mẽ hơn.

Đế Tuấn lần này thực sự nổi giận rồi.

Trong sát na, vô tận tinh quang bắt đầu hội tụ, bắt đầu không ngừng tụ tập.

Một tòa đại trận thành hình, uy thế hạo đãng. "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, giờ đây Vu tộc đã rời đi, ngoại trừ Thập Nhị Chư Thiên Thần Sát Đại Trận, e là hiếm có ai địch nổi!!" Thấy Yêu tộc bày ra trận thế như vậy, có người kinh hô.

Những người Nhân tộc cùng đồng minh đứng dưới Chu Thiên

Tinh Đấu Đại Trận cũng cảm thấy mình nhỏ bé vô cùng.

Cho dù là những vị Chuẩn Thánh cường đại dưới đại trận này cũng cảm thấy rùng mình. "Tộc trưởng, chúng ta chạy thôi!

Nhân tộc căn bản không thể kháng cự nổi Yêu tộc đâu, chúng ta mau chạy thôi!" Có người Phượng tộc gọi Khổng Tuyên. "Phượng tộc chúng ta và Nhân tộc đã kết minh, bỏ chạy chẳng phải là bội tín khí nghĩa sao?

Càng huống hồ trong tình huống này thì chạy đi đâu được?" Khổng Tuyên cười khổ nói.

Ban đầu đã chọn Nhân tộc, hưởng thụ khí vận Nhân tộc, vậy thì phải gánh vác rủi ro tương ứng, may mà hắn đã kịp thời chuyển đi một phần Phượng tộc, cũng không đến mức để Phượng tộc tuyệt chủng.

Long tộc và Kỳ Lân tộc lúc này cũng một phen hoảng loạn.

Dưới công thế cường đại như thế của Yêu tộc, làm gì có đường sống cơ chứ! "Kết thúc rồi, tất cả kết thúc rồi.

Thật không biết sống chết, còn muốn đối kháng với Yêu tộc!" Một vị đại yêu cười lạnh. "Diệt!" Đế Tuấn chủ trì đại trận, uy thế vô cùng trực tiếp trút xuống.

Kết cục dường như đã được định đoạt trong khoảnh khắc này.

Có điều lão Huyền Vũ không hề hoảng hốt, lớn tiếng gọi: "Thỉnh Phương Chu!!" Ngay lúc đó, một vật khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt mọi người, che khuất mặt trời, che phủ bầu trời. "Đây...

đây là một con thuyền!?

Tại sao lại xuất hiện một con thuyền!?" "Uy áp của con thuyền này lớn quá, ta là thân thể Chuẩn Thánh đứng dưới con thuyền này

còn thấy đứng không vững!!" Mọi người hoàn hồn lại, phía trước con thuyền khổng lồ đột nhiên thò ra một nòng pháo.

Bên trong có năng lượng cường đại đang không ngừng hội tụ.

Nhìn qua thôi cũng thấy kinh tâm động phách. "Đây...

đây là thủ đoạn của Huyền đạo hữu sao?

Uy áp tỏa ra từ con thuyền này không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo, hơn nữa sức mạnh đang hội tụ kia, ngay cả ta cũng thấy sợ hãi!" Lão Tử vẫn luôn quan sát chiến trường.

Khi con cự thuyền xuất hiện, ông cũng giật mình kinh hãi. "Lão Tử đạo hữu, khoan hãy nói chuyện, mau chóng hộ trì Hồng Hoang, hộ trì núi Thủ Dương!!" Nữ Oa nói khi đã lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mau chóng bảo vệ địa mạch núi Thủ Dương. "Cái quái gì thế này!

Chiến sự leo thang, e là cũng ảnh hưởng không nhỏ tới phương Tây ta, sư đệ, chúng ta mau chóng bảo vệ tốt phía phương Tây này, nếu bị nổ thêm lần nữa thì chẳng còn sinh linh nào muốn tới nữa đâu!" Tiếp Dẫn gọi. "Được!" Chuẩn Đề cũng vội vàng phản ứng lại.

Khi đám đại năng đã phản ứng kịp và hộ trì Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và năng lượng từ con cự thuyền va chạm vào nhau. "Oanh long!!!" Một trận rung chuyển dữ dội, một mảng lớn trên núi Thủ Dương đều bị san thành bình địa, không sinh linh nào có thể tồn tại.

Ngay cả núi Thủ Dương cũng rung lắc dữ dội mấy cái, nếu không phải Nữ Oa có tầm nhìn xa thì núi Thủ Dương phỏng chừng đã sụp đổ hoàn toàn. "Phụt!" Đế Tuấn đứng ở trung tâm trận Chu Thiên Tinh Đấu, phun ra một ngụm máu tươi.

Đám yêu tộc trong trận pháp cũng bị thương không nhẹ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng theo đó mà tan rã. "Bệ hạ, hôm nay chúng

thần chuẩn bị chưa chu toàn, Nhân tộc có viện binh mạnh, con cự thuyền kia nếu bồi thêm một kích nữa thì Yêu tộc ta e là tổn thất thảm trọng.

Chúng thần thấy hay là cứ quay về chuẩn bị tốt rồi hãy lại tới thảo phạt Nhân tộc!" Bạch Trạch vội vàng khuyên can. "Rút!!" Đế Tuấn tuy trong lòng không cam tâm, nhưng lại vô cùng kiêng dè con cự thuyền kia.

Yêu tộc lần này chuẩn bị vội vàng, đã xem nhẹ Nhân tộc.

Lần sau quay lại, sẽ là lúc san phẳng Nhân tộc!

Yêu tộc rầm rộ kéo đến, cuối cùng lại rầm rộ rút đi.

Không hẳn là thất bại, ai cũng hiểu đây là Yêu tộc rút lui mang tính chiến thuật.

Nhưng điều này cũng khiến Nhân tộc vang danh thiên hạ.

Từ khi Đế Tuấn ngự giá thân chinh tuần du phương Đông tới nay, chưa có chủng tộc nào ngăn cản được Yêu tộc, vậy mà Nhân tộc đã làm được.

Thực tế rất nhiều chủng tộc không muốn gia nhập Thiên Đình.

Thiên Đình những năm qua hống hách ngang ngược, danh tiếng trong Hồng Hoang cũng chẳng tốt đẹp gì.

Đáng tiếc là Yêu tộc cứ kề dao vào cổ, không muốn cũng phải thần phục, bằng không sẽ bị diệt tộc. "Dọn dẹp chiến trường!!" Giọng nói của Phục Hy truyền khắp núi Thủ Dương.

Lúc này trước núi Thủ Dương là một cảnh hỗn độn.

Thương vong của Nhân tộc cùng ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đều vô cùng thảm trọng.

Nếu không phải Quy tộc tới cứu viện, lại còn mang theo con cự

thuyền kia, thì Nhân tộc chắc chắn đã tiêu tùng.

Lão Huyền Vũ cũng bước vào núi Thủ Dương, Nhân tộc Tam Tổ nghênh đón ông vào trong.

Nhân tộc Tam Tổ, Phục Hy, tộc trưởng ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đều có mặt. "Đa tạ Huyền Vũ tiền bối ra tay cứu giúp, nếu không Nhân tộc e khó thoát khỏi kiếp nạn này." Toại Nhân Thị cảm kích nói. "Yêu tộc muốn nhất thống Hồng Hoang, Đế Tuấn dã tâm bừng bừng, Quy tộc ta cũng không muốn chịu cảnh dưới trướng kẻ khác, vả lại Nhân tộc và Quy tộc có uyên nguyên sâu dày, đương nhiên sẽ tương trợ.

May mà Đế Tuấn kịp thời rút đi, nếu không trận chiến này thực sự khó đánh." Huyền Vũ nói xong còn thở dài một tiếng. "Vậy con Phương Chu kia..." Phục Hy như nhận ra điều gì đó.

Nhân tộc Tam Tổ cũng sực tỉnh, sức mạnh của Phương Chu lúc nãy họ đã thấy rõ, một kích của Phương Chu có thể sánh ngang với uy năng của Thánh nhân, thậm chí còn bắn nát cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Sức mạnh của Phương Chu không phải muốn dùng là dùng được, một kích vừa rồi thực chất là hội tụ năng lượng suốt gần mười triệu năm mới phát ra được, nếu muốn có lại một kích với uy năng như vậy, phải tích lũy năng lượng mười triệu năm mới xong!" Lão Huyền Vũ nói.

Chương 198

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi, ngay sau đó là một cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Lần này chỉ coi như là dọa đuổi được Đế Tuấn, không có Phương Chu họ lấy gì để chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đây.

Đợi Đế Tuấn phản ứng lại, hắn sẽ lập tức hủy diệt Nhân tộc. "Chư vị khoan hãy hoảng hốt, trận chiến này của Nhân tộc coi như đã đẩy Yêu tộc hoàn toàn về phía đối lập, không phải ngươi chết thì là ta sống.

Nhưng không phải là không có cách giải vây.

Rất nhiều sinh linh trong Hồng Hoang cũng không phải ai nấy đều nguyện ý quy thuận Yêu tộc." Huyền Vũ tiếp tục.

Toại Nhân Thị và mọi người đều gật đầu liên lịa. "Nhân tộc chỉ cần thể hiện sự mạnh mẽ, chắc chắn sẽ có các sinh linh khác tới gia nhập, ví dụ như mấy vị trên sao Thái Âm kia, cùng một số đại năng ẩn cư nữa.

Mà muốn đối kháng tận gốc với Yêu tộc, thì phải dựa vào Phục Hy đạo hữu rồi!" Huyền Vũ nhìn về phía Phục Hy.

Mà Phục Hy thì ngơ ngác không hiểu gì.

Ông trước khi chuyển thế còn đánh không lại Đế Tuấn, làm sao đấu nổi với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cơ chứ? "Quy tộc ta nhận được tin tức chính xác, Nhân tộc sẽ xuất hiện Tam Hoàng Ngũ Đế, Phục Hy đạo hữu chính là Thiên Hoàng trong Tam Hoàng, Tam Hoàng Ngũ Đế có thể hội tụ khí vận Nhân tộc vào một thân, phát huy sức mạnh cực kỳ kinh khủng, Nhân tộc càng mạnh, khí vận càng cường,

pháp này có thể đối kháng với Yêu tộc!" Lời lão Huyền Vũ vừa dứt, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ suy tư.

Khí vận Nhân tộc!?

Hội tụ khí vận vào một người? "Huyền Vũ tiền bối, cụ thể phải làm thế nào mới có thể hội tụ khí vận Nhân tộc?" Phục Hy hỏi. "Có được sự công nhận của tộc nhân, phong Nhân Hoàng!

Chi tiết cụ thể thì phải dựa vào ngươi tự mình mày mò thôi." Huyền Vũ nói xong liền cáo biệt rời đi. "Lời của Huyền Vũ tiền bối thực ra rất rõ ràng rồi, chính là phải quy tụ lòng dân.

Muốn lên ngôi Nhân Hoàng, tất phải lập được công tích!" Toại Nhân Thị nói.

Phục Hy gật đầu tán thành.

Sau đại chiến, Nhân tộc bắt đầu thu dọn chiến trường, còn Phục Hy thì suy nghĩ về việc trở thành Nhân Hoàng.

Khi ông đi tới bờ sông, phát hiện một con rùa lớn nổi trên mặt nước, sau lưng con rùa đó còn có một bức đồ án huyền diệu.

Phục Hy đứng bên bờ sông quan sát, không biết bao lâu sau, Phục Hy tỉnh lại, trong mắt lấp lánh niềm vui, lẩm bẩm nói: "Đây chính là đạo Tiên Thiên Bát Quái, có đạo này, Nhân tộc ta sẽ hiểu rõ thiên số hơn..." Lúc này ở cách đó không xa, ba đạo nhân ảnh hiện ra. "Muốn trở thành Nhân Hoàng cần có đại công tích, vốn dĩ phải là Thiên Đạo cảm ứng, nhưng Thiên Đạo hiện tại đang đối địch với Nhân tộc, chỉ có thể để chúng ta ra tay giúp đỡ thôi." Lâm Huyền lên tiếng. "Vốn dĩ thứ thích hợp nhất dùng để cảm ngộ Tiên Thiên Bát Quái là Hà Đồ Lạc Thư, đáng tiếc Hà Đồ Lạc Thư đang nằm trong tay Đế Tuấn, chỉ có thể dùng linh bảo khác thay thế vậy." Theo tiến trình vốn có, Phục Hy lĩnh ngộ Tiên Thiên Bát Quái, biết thuận theo thiên thế.

Lại chế tạo ra không ít thứ, ví dụ như lưới đánh cá.

Còn một đóng góp to lớn nữa là thay đổi chế độ hôn nhân của Nhân tộc, đặt ra lễ pháp.

Khi đó mới được phong làm Nhân Hoàng.

Ở điểm này, Thiên Đạo đã bắt đầu âm thầm tính kế.

Giờ đây Lâm Huyền và mọi người đang sửa sai lại mọi thứ. "Nữ Oa đạo hữu nắm giữ Hồng Tú Cầu, quản lý nhân duyên trong thiên địa, một hạng đại công tích khác phải nhờ vào Nữ Oa đạo hữu rồi." Lâm Huyền lại lên tiếng. "Đây là lẽ đương nhiên." Nữ Oa khẽ cười.

Bà tuyệt đối tin tưởng Lâm Huyền, càng huống hồ Phục Hy còn là đại ca của bà nữa!

Có chuyện tốt đương nhiên phải nghĩ tới người nhà mình. "Huyền đạo hữu, trái lại là đám Thiên Đạo Thánh nhân chúng ta, có nhiều tệ đoan như vậy, sau này liệu có khả năng sửa đổi không?" Lão Tử hỏi.

Sau khi đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc kết thúc, Lâm Huyền đã tới núi Thủ Dương gặp Nữ Oa và Lão Tử, đồng thời trực tiếp tiết lộ một số bí mật.

Ví dụ như tệ đoan của việc dùng công đức thành Thánh, hay như thủ đoạn của Hồng Quân trong luồng tử khí.

Đối với Nữ Oa, Lâm Huyền không có gì phải giấu giếm.

Mà Lão Tử hiện giờ cũng đã buộc chặt vào cỗ chiến xa Nhân tộc này rồi, nên cũng có thể tin tưởng được.

Lão Tử đối với lời Lâm Huyền nói không hẳn là tin tưởng tuyệt đối, nhưng cũng không có bất kỳ lời phản bác nào. "Có thể!" Lâm Huyền đưa ra câu trả lời khẳng định.

Lão Tử nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông vốn dĩ có một tâm hướng đạo vô cùng kiên định.

Khi Lâm Huyền nói cho ông biết chứng đạo bằng công đức là một cái bẫy, đầy rẫy tệ đoan, lòng Lão Tử thực sự đã lạnh đi một nửa.

Giờ nhận được câu trả lời khẳng định từ Lâm Huyền, ông mới thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Hơn nữa Lão Tử và Nữ Oa cũng hiểu, họ đứng về phía Nhân tộc thực chất cũng là đánh cược tất cả, nếu thua, kết cục của họ cũng chẳng tốt đẹp gì.

Kết cục khả quan nhất cũng không thoát khỏi cảnh bị giam cầm vĩnh viễn!

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn vẫn ngồi trên chiếc bảo tọa cao lớn kia. "Ta chẳng qua mới bế quan mười triệu năm, các ngươi luyện binh như thế này sao?" Đế Tuấn không hề nổi giận vì thất bại trong trận chinh chiến Nhân tộc, mà là nổi trận lôi đình vì biểu hiện của đám yêu binh.

Khi nghênh chiến Nhân tộc, đám yêu binh rõ ràng thiếu sự cảnh giác, thiếu khả năng ứng biến.

Thậm chí sự chỉ huy của đám Yêu Thần cũng rối rắm một mớ, thực sự không muốn nhìn.

Thế nên Đế Tuấn mới giận dữ đến vậy.

Đám Yêu Thần có mặt không vị nào dám lên tiếng.

Bởi lẽ họ thực sự đã lười nhác.

Trong mười triệu năm Đế Tuấn bế quan, họ đều mải mê tranh quyền đoạt lợi, mải mê vơ vét lợi lộc.

Ai mà ngờ được, trong Hồng Hoang cư nhiên vẫn còn chủng tộc có thể đối đầu với Yêu tộc chứ? "Nhân tộc so với Vu tộc thì chẳng

đáng nhắc tới, Yêu tộc ta muốn diệt Nhân tộc dễ như trở bài tay.

Nhưng ta không muốn thấy một Thiên Đình lười nhác, các ngươi đều phải tự kiểm điểm sâu sắc cho ta!" Đế Tuấn lại hừ lạnh một tiếng. "Bệ hạ, vạn lần không thể khinh thường Nhân tộc!

Nhân tộc tuy sinh ra ngắn ngủi, nhưng thiên tư cực cao, lại có mấy vị Thánh nhân đứng sau vận tác, Yêu tộc chúng ta..." Nhưng không đợi Bạch Trạch nói hết câu, Đế Tuấn đã trực tiếp ngắt lời. "Đủ rồi, ta biết rồi.

Toàn quân chỉnh đốn một thời gian, một ngàn năm sau, chúng ta sẽ lại xuất binh đánh Nhân tộc!" Đế Tuấn căn bản không coi Nhân tộc là mối đe dọa gì, giờ đây Nhân tộc và Yêu tộc đối đầu, phỏng chừng những kẻ bất mãn với Yêu tộc đều sẽ nhảy ra cả.

Đến lúc đó thu dọn một thể luôn!

Bạch Trạch thấy vậy chỉ biết lắc đầu thở dài, ông thực sự không biết phải nói gì cho phải nữa. "Bệ hạ, Hạo Thiên đồng tử của Tử Tiêu Cung cầu kiến." Lúc này lại có tiếng truyền báo. "Mời vào!" Đế Tuấn nói.

Chẳng mấy chốc Hạo Thiên và Dao Trì bước vào: "Đế Tuấn bệ hạ, ta phụng mệnh lão gia nhà ta tới hỗ trợ Yêu tộc." Nghe vậy, trong mắt Đế Tuấn lóe lên một vẻ không hài lòng.

Yêu tộc hắn binh hùng tướng mạnh, quét ngang Hồng Hoang dễ như trở bàn tay.

Cần hai đứa đồng tử này có tác dụng gì chứ?

Căn bản là chẳng giúp được gì.

Theo hắn thấy, Hồng Quân phái Hạo Thiên và Dao Trì tới chẳng qua là để giám sát hắn mà thôi.

Nhưng ngoài mặt, Đế Tuấn sẽ không biểu lộ gì, vẫn ôn tồn nói: "Hai vị sư đệ sư muội từ xa tới đây, thật là vất vả quá, trước tiên cứ xuống nghỉ ngơi đã." Đế Tuấn nhanh chóng sắp xếp cho Hạo Thiên và Dao Trì ở trong một tòa cung điện. "Tên Đế Tuấn này thực sự vô lễ, dù sao chúng ta cũng là lão gia phái tới giúp đỡ, hắn cư nhiên lại đối xử với chúng ta như vậy." Dao Trì cảm thấy Đế Tuấn thật chậm trễ, nên có chút tức giận. "Cũng chẳng còn cách nào khác!

Ai bảo hắn là chủ nhân Thiên Đình, hai chúng ta chỉ là đồng tử chứ?

Như vậy cũng tốt, chúng ta được nhàn hạ." Hạo Thiên an ủi.

Trong lòng thầm nghĩ, vất vả lắm mới được ra ngoài, nhất định phải đi mở mang tầm mắt một chút.

Chỉ là hiện giờ lão gia và Huyền sư huynh quan hệ căng thẳng, không thể gặp mặt, thật là đáng tiếc. "Ta phụng mệnh bệ hạ tới hầu hạ nhị vị!" Lúc này, một nữ tử mặc cung phục bước tới nói. "Ngươi tới thật đúng lúc, ngươi giới thiệu cho chúng ta về Thiên Đình đi!" Hạo Thiên ngược lại lại thấy hứng thú. "Vâng!" Nữ tử cung phục mỉm cười nói.

Chương 199

Mà trong mắt nàng lóe lên một vẻ tinh quái.

Sư tôn đã dặn rồi, Hạo Thiên này có quan hệ tới đại kế sau này, nhất định phải sắp xếp cho ổn thỏa.

Bằng không, trong tình huống bình thường Huyền Tùng sẽ không phái phân thân nữ trang của mình xuất hiện đâu.

Lúc này, tại Tử Tiêu Cung. "Tên Đế Tuấn này nhìn qua đã thấy không phải hạng hiền lành gì, ngươi còn muốn hắn nghe lời ngươi rắp tắp, đúng là nghĩ hơi nhiều rồi." "Hắn không phải hạng hiền lành, vậy những vị ngồi đây, ai là hạng hiền lành chứ?

Các ngươi... có ai thực tâm nghe lời ta không?" Hồng Quân mỉm cười.

Bên cạnh Hồng Quân xuất hiện mấy đạo hắc ảnh mờ ảo đang không ngừng dao động, khiến cho Tử Tiêu Cung vốn dĩ đầy tử khí, tiên ý mười phần bỗng tăng thêm mấy phần không khí quỷ dị. "Điều kiện ngươi nói, ta đều có thể đồng ý, khi nào ngươi mới giúp ta ngưng tụ chân thân?

Ta đã nóng lòng muốn quay lại Hồng Hoang lắm rồi." "Đúng thế, chúng ta đã đợi không kịp nữa rồi." Những bóng đen đó lúc này dao động càng mãnh liệt hơn, cứ như thể đã không thể chờ đợi thêm được nữa. "Sắp rồi!

Sắp rồi!

Sẽ sớm thả các ngươi ra thôi." Hồng Quân cười nói.

Trong thời gian Thiên Đình chỉnh đốn, phía Nhân tộc cũng không ngừng lớn mạnh.

Trong Hồng Hoang có rất nhiều đại năng, chủng tộc cũng rất nhiều.

Không thể nào tất cả các chủng tộc cùng đại năng đều nguyện ý thần phục Yêu tộc.

Đặc biệt là mọi người đều biết Đế Tuấn bá đạo.

Minh Hà tuyên bố tại Huyết Hải rằng tộc A Tu La sẽ kết đồng minh với Nhân tộc.

Hùng tộc, Quy tộc cũng kết minh với Nhân tộc.

Những vị đại năng khác, ví dụ như ba vị trên sao Thái Âm kia, cũng có xu hướng nghiêng về phía Nhân tộc.

Trong núi Thủ Dương, khí tức trên người Phục Hy vô cùng cường thịnh, có khí vận Nhân Đạo không ngừng lưu chuyển.

Nhìn qua có thể cảm nhận được một luồng bá khí hoàng giả. "Phục Hy có đóng góp to lớn cho Nhân tộc ta, có đại công đức, hôm nay Phục Hy có thể đăng lâm ngôi vị Nhân Hoàng!" Toại Nhân Thị và Nhân tộc Tam Tổ đang làm lễ gia miện cho Phục Hy.

Khí vận Nhân Đạo trên người Phục Hy lại đậm đặc thêm mấy phần, thậm chí trên đỉnh đầu ông còn xuất hiện một chiếc ngọc ấn!

Trên đó có chín con rồng uốn lượn, còn khắc hai chữ Không Động.

Chính là Nhân Đạo Chí Bảo, Không Động Ấn! "Nhân Hoàng!" "Nhân Hoàng!!" Vô số người Nhân tộc có cảm ứng, đều bái phục xuống, khí vận Nhân Đạo chấn động, lễ gia miện của Phục Hy thành công.

Kể từ đó Thiên Hoàng của Nhân tộc kế vị!

Thang Cốc!

Đế Tuấn kết thân đã được một thời gian, mười con Kim Ô nhỏ đã

thuận lợi chào đời.

Vì trong Hồng Hoang đầy rẫy nguy cơ, Đế Tuấn cũng không yên tâm để cả mười con Kim Ô ở lại Thiên Đình.

Vì thế đã lập trận pháp ở Thang Cốc, còn đem cây Phù Tang trồng ở đó. "Đệ mới nhận được tin tức, phụ hoàng đã điểm tề thiên binh, chuẩn bị ra tay với Nhân tộc lần nữa rồi." "Lần trước phụ hoàng nói một ngàn năm sau sẽ ra tay với Nhân tộc, giờ đã sắp hết thời gian một ngàn năm rồi, kết quả là huynh đệ chúng ta vẫn bị nhốt ở đây không ra ngoài được." "Đúng thế!

Chúng ta dù sao cũng là thái tử của Yêu tộc, phụ hoàng đều ngự giá thân chinh, mà chúng ta lại chẳng có chút danh tiếng nào." "Ta muốn ra ngoài!

Ta muốn ra ngoài!" "Ta cũng muốn ra ngoài, nhưng phụ hoàng đã lập đại trận ở bên ngoài, người không cho chúng ta ra cửa đâu!" Mười con Kim Ô bay lượn trong Thang Cốc, không ngừng làm loạn.

Nhưng căn bản không thể thoát ra khỏi đại trận. "Ơ!

Đại trận sao đột nhiên mở ra thế này!!?" Đột nhiên, một con Kim Ô hét lên.

Những con Kim Ô còn lại vội vàng kiểm tra, lập tức vui sướng reo hò. "Mở rồi, thực sự mở rồi!

Trận pháp mở rồi, chúng ta có thể ra ngoài chơi rồi!" Những con Kim Ô nhỏ đều vỗ cánh bay ra ngoài, hưng phấn vô cùng.

Chúng từ khi sinh ra đã được Đế Tuấn bảo vệ rất kỹ, căn bản không biết Hồng Hoang hiểm nguy thế nào.

Trong lòng chỉ nghĩ đến việc góp sức cho Yêu tộc, kiến công lập nghiệp, vô cùng đơn thuần.

Cũng không hề cân nhắc tới việc với thực lực của chúng, tới Nhân tộc liệu có gặp nguy hiểm hay không. "Nhân tộc ở đâu?

Chúng ta đi giết Nhân tộc thôi, giết sạch Nhân tộc, lập nên công tích, danh tiếng của các thái tử Kim Ô chúng ta sẽ vang dội khắp nơi!" "Núi Thủ Dương, Nhân tộc đều ở núi Thủ Dương, chúng ta mau đi thôi!" "Tới núi Thủ Dương nào!" Khi mười con Kim Ô bay khỏi Thang Cốc, trên mặt Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung lộ ra một nụ cười nhạt.

Trận pháp mở ra chính là do ông ra tay.

Nếu không cho Đế Tuấn một bài học, vị Yêu Hoàng này sẽ không biết cúi đầu đâu.

Ông muốn Đế Tuấn có tư tưởng riêng của mình, nhưng không thể quá mức kiêu ngạo, như vậy sẽ làm hỏng việc của ông! "Đó là cái gì vậy?

Tại sao lại xuất hiện nhiều mặt trời thế kia?" "Mau chạy đi!

Yêu tộc tấn công rồi!" Hiện giờ Nhân tộc lấy núi Thủ Dương làm trung tâm lan tỏa ra, đã sắp phân bố khắp Hồng Hoang.

Kim Ô lao thẳng tới núi Thủ Dương, trên đường đi hễ thấy người Nhân tộc là chúng sẽ dùng Thái Dương Chân Viêm thiêu chết họ.

Không hề nương tay.

Mười con Kim Ô đều là tồn tại cảnh giới Đại La, người Nhân tộc bình thường căn bản không có chút khả năng phản kháng nào, chết sạch sành sanh. "Khởi bẩm Nhân Hoàng, có mười con Kim Ô đang hướng về phía núi Thủ Dương lao tới, Nhân tộc dọc đường thương vong thảm trọng, không ngừng có người mất mạng." "Kim Ô!!?" Chuyện mười con Kim Ô lộng hành nhanh chóng truyền tới núi Thủ Dương.

Phục Hy vừa mới kế vị, thấy vô số người Nhân tộc chết thảm, lập tức nộ hỏa dâng trào.

Phía sau ông lập tức ngưng tụ ra một đạo hư ảnh.

Phục Hy chuyển thế tất nhiên là tu luyện lại pháp môn của Nhân tộc, ông đã ngưng tụ không ít thiên tiên thần thai, pháp tướng của không ít cường giả.

Lúc này xuất hiện phía sau ông chính là thần xạ thủ của Vu tộc - Hậu Nghệ!

Hư ảnh Hậu Nghệ xuất hiện, giương cung đặt tên, nhất khí liền mạch, một luồng hàn quang bắn thẳng ra ngoài. "Bọn chúng yếu quá, đều bị chúng ta thiêu chết rồi!" "Ha ha ha!

Phụ hoàng nhất định sẽ khen ngợi chúng ta cho xem." Tuy nhiên khi đám Kim Ô đang vui mừng, luồng hàn quang kia đã trực tiếp xuyên thủng cơ thể của một con Kim Ô. "Ngũ đệ!!!" "Ngũ ca!!" Những con Kim Ô đó lập tức kinh hãi tột độ, nhìn Kim Ô lão ngũ từ bên cạnh rơi xuống.

Chưa kịp phản ứng, lại có thêm ba mũi tên lướt qua, ba con Kim Ô nữa lại rơi xuống. "Chạy!

Mau chạy đi!

Nhân tộc có cường giả!" Lúc này đám Kim Ô mới biết sợ!

Lập tức chạy tán loạn khắp nơi. "Có chuyện gì vậy, tại sao ta lại cảm thấy tâm thần bất an thế này?" Đế Tuấn trong đại điện cau mày chặt chẽ, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được là ở đâu. "Bệ hạ, không xong rồi bệ hạ, các thái tử Kim Ô đã ra khỏi Thang Cốc, hướng về phía Nhân tộc mà đi rồi!" Lúc này một bóng người hớt hải lao vào. "Ngươi nói cái gì!!!?" Đế Tuấn lập tức đại kinh, trực tiếp đứng bật dậy khỏi bảo tọa, vừa kinh vừa nộ.

"Chúng gặp chuyện rồi sao?" Đế Tuấn hỏi. "Không rõ, có người đã ngăn cách thiên cơ, còn... ngăn cách cả tầm mắt của chúng thần!!" Kẻ đó run cầm cập nói. "Hỗn chướng!!" Đế Tuấn vội vàng kiểm tra, quả nhiên không thấy gì cả.

Hắn biết tâm thần bất an, chắc chắn là các con Kim Ô gặp chuyện rồi.

Đế Tuấn lập tức quát lớn: "Mau truyền lệnh cho các lộ Yêu Thần điểm tề binh mã, tiến về Nhân tộc ngay lập tức!!!" Yêu binh trong Thiên Đình lập tức hành động, rầm rộ tiến về núi Thủ Dương.

Cùng lúc đó, mười con Kim Ô chỉ còn lại hai con. "Lục đệ, mau chạy đi, mau chạy đi!!" Con Kim Ô có thể hình hơi lớn hơn một chút hét lên.

Xung quanh hắn có quang hoa hiện ra, thực lực hắn mạnh nhất, có Đại La đỉnh phong, trên người còn có linh bảo hộ thân, chắn trước mặt con Kim Ô nhỏ.

Chương 200

"Đại ca, chúng ta cùng đi.

Phụ hoàng sắp tới rồi... sắp tới rồi mà..." Con Kim Ô nhỏ gào khóc. "Không kịp nữa rồi, đi mau!!" Thấy một mũi tên đột kích tới, Đại Kim Ô trực tiếp đẩy con Kim Ô nhỏ ra ngoài. "Đại ca!!!" Con Kim Ô nhỏ gào thét tuyệt vọng, chỉ thấy Đại Kim Ô bị một mũi tên xuyên thủng...

Đại Kim Ô xác rơi xuống, con Tiểu Kim Ô kia không còn tâm trí đâu mà bi thương cho cái chết của các huynh đệ, dốc sức bay về phía xa!

Lúc này, bóng dáng Hậu Nghệ phía sau Phục Hy lại một lần nữa giương cung, mũi tên mang theo hàn mang trực tiếp lao thẳng về phía Tiểu Kim Ô.

Nhìn thấy mũi tên sắp xuyên thủng Tiểu Kim Ô, "Uỳnh!!" một luồng Thái Dương Chân Viêm giáng xuống, trực tiếp thiêu rụi mũi tên đó thành tro bụi.

Đế Tuấn đã kịp thời đuổi tới. "Phụ hoàng!!" Tiểu Kim Ô lập tức nhào vào lòng Đế Tuấn, khóc lóc thảm thiết. "Phụ hoàng, chết hết rồi, họ đều chết hết rồi, oa oa oa!" "Phục Hy, gan của ngươi thật lớn, Nhân tộc các ngươi gan thật lớn!!" Sau khi an ủi Tiểu Kim Ô, đôi mắt Đế Tuấn đỏ rực, ngọn lửa giận dữ bốc cao, hỏa diễm trên người không ngừng cuộn trào.

Phía sau hắn, vô số thiên binh đã sẵn sàng, chờ lệnh của Đế Tuấn để xuất kích tiêu diệt Nhân tộc. "Chuyện gì vậy?

Nhân tộc hình như đã giết con trai của Đế Tuấn rồi!?" "Mối thù này kết quá lớn rồi, Đế Tuấn có mười đứa con mà mất tận chín!"

"Tiểu Kim Ô xuất thế vốn dĩ là chuyện đại sự, tại sao đến giờ chúng ta mới cảm nhận được?

Chẳng lẽ có kẻ đã cách tuyệt thiên cơ?

Là mấy vị Thánh nhân đứng sau Nhân tộc sao?" "Cuộc đánh cờ của những tồn tại đẳng cấp đó, chúng ta tốt nhất đừng tùy tiện xen vào, nếu không chết thế nào cũng không biết." Những đại năng đang âm thầm quan sát xì xào bàn tán, chuyện Kim Ô tử trận tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. "Đế Tuấn, Nhân tộc ta không chủ động gây sự, nhưng ngươi lại dung túng con trai tàn sát tử dân Nhân tộc, ngươi không dạy bảo tốt thì để ta dạy!!" Phục Hy lạnh lùng lên tiếng. "Ngươi tìm chết!" Cơn giận của Đế Tuấn không thể áp chế thêm được nữa. "Sát!" Cuộc giao phong thứ hai giữa Nhân tộc và Yêu tộc lại bắt đầu.

Lần này Yêu tộc tuy có chút bị động, nhưng vẫn quyết tâm tiêu diệt Nhân tộc.

Phía Nhân tộc cũng lập tức nghênh địch.

Hiện tại tộc A Tu La và một số chủng tộc không muốn quy thuận Yêu tộc đều đã đến, kề vai chiến đấu cùng Nhân tộc.

Ngay cả hai vị nữ thần trên Thái Âm Tinh cũng kịp thời có mặt trợ giúp Nhân tộc.

Họ biết rằng nếu Yêu tộc chiến thắng, Đế Tuấn e là sẽ không bỏ qua cho họ. "Lập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, không định dây dưa thêm nữa.

Phải đánh nhanh thắng nhanh.

Lần trước chính vì trì hoãn thời cơ nên mới để Nhân tộc có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Hắn đã thăm dò được rằng con thuyền khổng lồ kia tuy uy lực lớn

nhưng tuyệt đối không linh hoạt.

Hơn nữa, sau khi phân tích, hắn nhận ra đòn tấn công mạnh mẽ như vậy không phải muốn phát ra là phát ra được ngay. "Oanh!!" Trong nháy mắt, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã được thiết lập, hội tụ tinh thần chi lực vô tận, hiển lộ tư thế vô địch! "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ra rồi, Nhân tộc lấy gì để chống đỡ?" "Con thuyền khổng lồ kia không xuất hiện, xem ra nó cũng không phải vạn năng." Ngay khi nhiều người cho rằng Nhân tộc sẽ bại trận, Phục Hy lại bước ra một bước. "Ngô là Nhân Hoàng, đương nhiên hội tụ khí vận Nhân tộc, dẫn dắt Nhân Đạo chi lực!!!" "Chúng ta nguyện trợ Nhân Hoàng một tay!" "Nhân tộc đương hưng!" Vô số người thuộc Nhân tộc hò hét, phía sau họ đều hiển hóa khí vận Nhân Đạo.

Nhân tộc càng mạnh thì khí vận Nhân Đạo phía sau càng lớn.

Nhưng quan trọng nhất là Nhân tộc đông đảo.

Dù mỗi người chỉ đóng góp một sợi nhỏ, khí vận Nhân Đạo cũng hội tụ thành biển cả! "Hống!" Đột nhiên, một con trường long từ trong Thủ Dương Sơn lao ra, quấn quanh người Phục Hy.

Khí thế của Phục Hy tại khoảnh khắc này không ngừng tăng vọt!

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã có thế cân bằng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Sau đó Phục Hy ra tay, một chưởng tung ra, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng bắn ra uy năng mạnh mẽ.

Hai bên va chạm, tiếng động làm rung chuyển cả Hồng Hoang. "Chặn được rồi!

Phục Hy vậy mà chặn được rồi!" "Chuyện này quá khó tin, người ta nói Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể sánh ngang Thánh nhân, chẳng lẽ Phục Hy đã thành Thánh?" "Không thể nào, tuyệt đối không

thể nào, Phục Hy chưa thành Thánh, có lẽ phía Nhân tộc lại có thủ đoạn đặc biệt gì đó." Lúc này hai bên đã lao vào chiến đấu, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đối kháng với Phục Hy.

Tuy Phục Hy có chút yếu thế hơn, nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận muốn hạ gục hắn rõ ràng không dễ dàng gì.

Ngay khi hai bên đang đánh đến kịch liệt, một luồng hà quang giáng xuống. "Các ngươi dừng tay!!" "Đạo Tổ!

Phục Hy giết chín con trai của ta, thù này không báo, ta làm sao ngồi vững vị trí Thiên Đình chi chủ?" Hồng Quân giáng lâm, nhưng Đế Tuấn vô cùng không cam lòng.

Chín đứa con trai chết tại đây, bản thân làm cha lại bất lực không thể báo thù cho con sao?

Hôm nay hắn nhất định phải san bằng Nhân tộc.

Dù Phục Hy có mạnh đến đâu, dù phải trả bất cứ giá nào, hắn cũng phải san bằng Nhân tộc. "Hử!?" Hồng Quân liếc mắt một cái, Đế Tuấn trực tiếp thổ huyết, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tan rã. "Hồng Hoang không chịu nổi sự giày vò của các ngươi, trận chiến này không cần đánh tiếp nữa.

Dựa vào ngươi, căn bản không hạ được Nhân tộc!" Hồng Quân lạnh lùng nói.

Phục Hy thậm chí không thèm nhìn Hồng Quân, quay người rời đi.

Hắn biết một số nội tình, Hồng Quân sẽ không để Yêu tộc san bằng Nhân tộc, Yêu tộc từ đầu đến cuối chỉ là hòn đá mài dao cho Nhân tộc mà thôi.

Hồng Quân thấy bộ dạng của Phục Hy thì khóe mắt giật giật.

Thật không biết lễ phép. "Đại ca, các cháu của ta lẽ nào chết trắng

tay như vậy sao?

Tại sao chúng ta phải nghe lão!" Thái Nhất gầm lên giận dữ.

Hắn cũng dành tình cảm rất sâu đậm cho các cháu mình. "Đi!" Đế Tuấn nhìn về phía Thủ Dương Sơn với ánh mắt hung tợn. "Đại ca!!" Thái Nhất còn muốn nói gì đó, nhưng vẫn bị Đế Tuấn quát lui. "Đi!" Dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn, toàn bộ Yêu tộc đều trở về Thiên Đình. "Cục diện Hồng Hoang lại một lần nữa thay đổi, giờ đây Nhân tộc hoàn toàn có thực lực phân đình kháng lễ với Yêu tộc.

Sau Vu tộc, Nhân tộc lại trỗi dậy rồi!

Yêu tộc muốn thống nhất Hồng Hoang, quá khó khăn!" "Đúng là một phen sóng gió, cuối cùng Yêu tộc vẫn không đạt được mục đích." Nhiều sinh linh lại cảm thấy khá may mắn.

Trong Thiên Đình, một vị nữ thần đang khóc lóc thảm thiết, đau buồn tột cùng. "Bệ hạ, con của chúng ta cứ thế chết thảm sao?

Ngài phải làm chủ cho chúng!" Đây chính là mẹ của mười con Kim Ô, Nam Hải nữ thần. "Chuyện này không đơn giản như nàng nghĩ đâu." Đế Tuấn thở dài một tiếng.

Lúc này có người vào bẩm báo. "Bệ hạ, thần đã đi kiểm tra... pháp trận ở Thang Cốc... mọi thứ vẫn nguyên vẹn, không có dấu vết bị phá hoại..." Vị yêu tướng kia thậm chí không dám ngẩng đầu.

Kết quả này căn bản không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Trở về Thiên Đình, Đế Tuấn tuy rất tức giận, rất muốn đạp bằng Nhân tộc, nhưng điều hắn muốn biết nhất hiện giờ là ai đã thả mười con Kim Ô ra.

Trận pháp Thang Cốc là do hắn thiết lập, Chuẩn Thánh muốn phá cũng khó, hơn nữa còn có cảnh báo cho hắn.

Có thể lặng lẽ thả mười con Kim Ô ra mà không làm hư hại trận pháp, e là chỉ có những vị Thánh nhân Hồng Hoang kia.

Chẳng lẽ là Nhân tộc nhúng tay?

Là Lão Tử hay Nữ Oa?

Nhưng Đế Tuấn không cho rằng Nhân tộc có lý do để làm vậy.

Bởi vì mười con Kim Ô thực lực không mạnh, trong đại chiến căn bản không giúp ích được gì.

Chương 201

Điều duy nhất chúng có thể làm là chọc giận hắn...

Không, không chỉ là chọc giận...

Xoạt!

Đế Tuấn đột ngột đứng dậy, sự lạnh lẽo trong mắt hắn tại khoảnh khắc này thấu tận xương tủy!

Thấy bộ dạng này của Đế Tuấn, cả vị yêu tướng và Nam Hải nữ thần đều sững sờ.

Họ không dám thở mạnh.

Một Đế Tuấn như thế này còn đáng sợ hơn cả lúc hắn nổi trận lôi đình trước đó! "Bệ hạ, ngài sao vậy?" Nam Hải nữ thần không kìm được hỏi. "Không có gì!

Chuyện của Tiểu Kim Ô, ta tự có tính toán." Đế Tuấn sau đó nói với yêu tướng: "Ngươi đi mời Hạo Thiên tới đây." Yêu tướng kia lập tức rời đi với tốc độ nhanh nhất.

Khi Hạo Thiên đến, Đế Tuấn đã bảo Nam Hải nữ thần lui xuống. "Đế Tuấn bệ hạ, xin hỏi có chuyện gì vậy?" Những ngày qua, Hạo Thiên đi lại khắp Thiên Đình, nắm rõ mọi ngõ ngách, từ chế độ đến quan chức đều thuộc lòng.

Lúc nãy hắn đang nghiên cứu cách tối ưu hóa chế độ Thiên Đình thì bị gọi đến. "Hạo Thiên sư đệ, những ngày qua ở Thiên Đình vẫn ổn chứ?" Đế Tuấn cười hỏi. "Rất tốt." Hạo Thiên đáp. "Vậy thì tốt, ta mời sư đệ tới đây thực ra là muốn hỏi, khi đệ tới đây, Đạo Tổ có dặn dò gì khác không?" Đế Tuấn hỏi. "Không có, lão gia chỉ bảo chúng ta tới hỗ trợ bệ hạ một tay, không nói gì thêm." Hạo Thiên suy nghĩ một

lát rồi nói.

Hắn cảm thấy Đế Tuấn có chút bất thường.

Tuy nói họ nhận lệnh đến trợ giúp, nhưng Đế Tuấn luôn coi hắn và Dao Trì như người tàng hình.

Để họ ở Thiên Đình không thèm ngó ngàng, ngay cả lúc chinh chiến Nhân tộc cũng không mang họ theo.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng vui vẻ hưởng nhàn không quản nhiều. "Vậy làm sao ta mới có thể gặp lại Đạo Tổ?" Đế Tuấn vừa dứt lời thì một bóng người đã xuất hiện giữa Thiên Đình. "Lão gia!" Hạo Thiên vội vàng hành lễ.

Đế Tuấn cũng hành lễ. "Chuyện con cái ngươi, ta biết ngươi rất không cam tâm, nhưng không có cách nào, Nhân tộc giờ đây đã mạnh lên, sau lưng còn có Thương Minh chống lưng, ngay cả ta cũng không làm gì được Nhân tộc!" Hồng Quân thở dài một tiếng.

Trên mặt Đế Tuấn lộ vẻ bi thương: "Chuyện này là do ta sơ suất, nếu không con cái ta cũng không tự ý trốn ra ngoài.

Lúc trước có điều bất kính với Đạo Tổ là lỗi của ta, mong Đạo Tổ đừng trách tội." Thực ra, hắn đã biết ai là người thả Kim Ô ở Thang Cốc ra rồi.

Không phải Nhân tộc, không phải Lão Tử, cũng không phải Nữ Oa!

Là Đạo Tổ Hồng Quân!

Là tồn tại luôn ủng hộ hắn bấy lâu nay.

Hắn đã quá chủ quan, tưởng rằng Đạo Tổ giờ đây bị Thương Minh áp chế nên nảy sinh tâm lý khinh thường.

Chín đứa con trai chết chính là sự trừng phạt của vị này dành cho

hắn.

Vị này cũng chẳng quan tâm hắn có biết hay không, có thù hận hay không.

Trong mắt Đạo Tổ, dù Đế Tuấn có quản lĩnh Thiên Đình thì vẫn chỉ là một quân cờ trong tay lão.

Chủ nhân Thiên Đình, ai làm cũng được, không phải Đế Tuấn cũng chẳng sao!

Thế nên dù biết là ai phá bĩnh, Đế Tuấn cũng không dám nói nửa chữ 'không'.

Hắn chỉ có thể nhẫn!

Ngoài nhẫn ra, không còn cách nào khác! "Ngươi gặp phải chuyện như vậy, có chút giận dữ cũng là lẽ thường tình, ta sẽ không trách tội.

Lần này ta tới là muốn giúp ngươi một tay." Hồng Quân lên tiếng. "Nhân tộc có Thánh nhân trợ giúp, mà Thiên Đình lại không có Thánh nhân chống lưng, điểm này Thiên Đình đã ở thế yếu, nếu không dù Nhân tộc có bị Thiên Đình áp chế cũng sẽ lật ngược tình thế thôi!" "Xin Đạo Tổ chỉ điểm cho!" Đế Tuấn cung kính nói.

Hồng Quân cười bảo: "Vốn dĩ ta định để Nguyên Thủy giúp ngươi, nhưng giờ Lão Tử đã ly tâm ly đức với ta, Thông Thiên cũng bằng mặt không bằng lòng, Huyền Môn giờ chỉ dựa vào một mình Nguyên Thủy chống đỡ, nên ta đã tìm cho ngươi những nhân tuyển khác." "Các ngươi vào đi!" Theo lời Hồng Quân, ba bóng người bước vào đại điện Thiên Đình.

Khi Đế Tuấn nhìn thấy ba bóng người này, đồng tử co rụt lại mạnh mẽ.

Vốn dĩ hắn nghĩ là không thể nào!

Nhưng nghĩ lại, Hồng Quân bố cục Hồng Hoang bao nhiêu năm, làm sao có thể không có quân bài tẩy?

Những chuyện không thể đều sẽ thành có thể! "Đế Tuấn kiến quá các vị tiền bối!" Đế Tuấn hành lễ. "Yêu Hoàng không cần khách khí, so với ngươi, chúng ta đều chỉ là những kẻ bại trận mà thôi, bệ hạ trái lại cực kỳ có hy vọng hoàn thành sự nghiệp mà chúng ta chưa từng làm được!" Người lên tiếng là một đại kình ngư mặc giáp đen.

Dáng người cao lớn, toàn thân tỏa ra khí tức cực kỳ bá đạo, nếu không phải ở Thiên Đình có khí vận gia trì, e rằng Đế Tuấn cũng bị hắn áp đảo một bậc!

Bên cạnh đại kình ngư đó còn một người trung niên mặc áo xanh trông như văn sĩ, người còn lại là một phu nhân mặc váy đỏ.

So với vị đại kình bá đạo kia, hai người này cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu.

Danh tính của họ cũng đã rõ ràng.

Long Vương!

Thủy Kỳ Lân!

Nguyên Phượng!

Ba vị này chính là thủy tổ của tam tộc trong thời kỳ Long Hán lượng kiếp.

Năm xưa sau kiếp nạn Long Hán, Thiên Đạo trừng phạt ba người, nay Hồng Quân lại gọi họ ra.

Thực lực ba người rất mạnh, tuy chưa đạt tới Thánh nhân nhưng cũng chẳng cách vị trí Thánh nhân bao xa.

Ba người này vốn không phải hạng người cam chịu dưới trướng kẻ khác, chẳng qua vì tự do mà đạt thành hiệp nghị nào đó với Hồng

Quân.

Thực tế thì nói cho hay vậy thôi, quyền chủ động vẫn nằm trong tay Hồng Quân, ba người họ vẫn chỉ là quân cờ mà thôi. "Ba vị đạo hữu này tuy chưa thể thành công đăng lâm Thánh vị, nhưng nếu liên thủ cũng có thể chiến Thánh nhân.

Quan trọng nhất là khi ba người họ trở lại Hồng Hoang, có thể hiệu triệu tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, trực tiếp xé nát liên minh Nhân tộc." Hồng Quân nói. "Đa tạ Đạo Tổ trợ giúp!" Đế Tuấn vô cùng cảm kích.

Nhìn vậy thôi chứ thực ra Đế Tuấn cảm thấy rất buồn nôn.

Hồng Quân này trước tiên tính kế hại chết chín đứa con trai để dằn mặt hắn, giờ lại đưa Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ra.

Rõ ràng là muốn nói: ta muốn tìm người thay thế ngươi là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ngươi đừng có mà giở trò tâm tư gì. "Ta cũng không nán lại lâu, có chuyện gì ngươi cứ bảo Hạo Thiên truyền tin cho ta!" Hồng Quân quay người rời đi. "Cung tiễn Đạo Tổ." Đế Tuấn vẫn hành lễ cung tiễn.

Cảnh tượng này lọt vào mắt ba người Long Vương, khiến họ đánh giá cao Đế Tuấn thêm một phần.

Tên này đúng là hạng người biết co biết duỗi!

Vốn dĩ Hồng Quân đã nói, ai có thể áp chế được Đế Tuấn thì người đó ngồi vào ghế chủ nhân Thiên Đình.

Lúc đầu ba người còn thấy Đế Tuấn chỉ là hậu bối, còn non nớt lắm.

Họ cũng ham muốn vị trí chủ nhân Thiên Đình, dù sao năm xưa họ đều là những tồn tại tung hoành Hồng Hoang, giờ dù có hồi sinh nhưng đã không kịp thời đại.

Nếu chiếm được Thiên Đình thì vị trí Thánh nhân cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Giờ xem ra không dễ dàng như vậy!

Đế Tuấn này biết rõ Hồng Quân giết con mình mà vẫn có thể trầm ổn như thế, đúng là tâm tính kiêu hùng!

Không dễ đối phó! "Đế Tuấn bệ hạ, từ nay ba người chúng ta sẽ nghe theo hiệu lệnh của ngài.

Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân của ta sẽ duy bệ hạ mã thủ thị chiêm (nghe theo bệ hạ)." Long Vương cười nói.

Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng cũng nhìn về phía Đế Tuấn.

Chương 202

Ba vị bá chủ thời kỳ Long Hán nhìn về phía Đế Tuấn, nhưng khí thế trên người không hề thu liễm chút nào. "Không dám không dám, ba vị đều là tiền bối, ta sao dám tùy ý sai bảo?" Đang nói chuyện, trên người Đế Tuấn có khí vận Yêu tộc hội tụ.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân tuy mạnh, nhưng Yêu tộc hiện nay hùng mạnh biết bao?

Khí vận Yêu tộc gia trì lên người Đế Tuấn, trực tiếp nghiền áp ba vị bá chủ thời Long Hán. "Các vị, hiện tại Nhân tộc đã thành thế, Phục Hy nắm giữ một loại pháp môn có thể hội tụ khí vận Nhân tộc, thậm chí có thể sánh ngang với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, các vị tiền bối có cao kiến gì không?" Đế Tuấn hỏi. "Việc đầu tiên hiện giờ là làm suy yếu sức mạnh Nhân tộc.

Chúng ta sẽ khiến tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân xé bỏ quan hệ đồng minh với Nhân tộc!" Long Vương cười nói. "Long Vương tiền bối, ta nghe nói sau khi ngài đi, Long tộc sống không được như ý, giờ chỉ có thể dựa vào Quy tộc mà tồn tại, Long tộc e là đã bị Quy tộc thuần hóa, ta sợ những rồng đó không nghe lời tiền bối đâu!" Đế Tuấn lộ vẻ lo lắng. "Hừ!

Ta đã trở lại, Long tộc đương nhiên phải nghe hiệu lệnh của chúng ta, tất cả những kẻ nào dám nghịch lệnh của ta đều đáng bị giết sạch!" Hiển nhiên Long Vương cũng biết một số chuyện. "Nếu đã vậy, xin bái thác các vị tiền bối!" Đế Tuấn hành lễ với ba người.

Bất kể bốn người họ hiện giờ trong lòng có bao nhiêu toan tính, nhưng đều phải nhất trí đối phó Nhân tộc.

Chẳng mấy chốc, trong Hồng Hoang đã có thanh âm truyền đến.

Trên Đông Hải hiển hóa ra một bóng rồng khổng lồ.

Thân rồng khổng lồ nằm vắt ngang Đông Hải, long uy tỏa xuống khiến tất cả Thủy tộc, thậm chí là toàn bộ Long tộc đều phải quỳ phục. "Ngô là Long Vương, hôm nay trở lại Hồng Hoang, toàn bộ Long tộc nghe hiệu lệnh của ngô, hủy bỏ đồng minh với Nhân tộc, đến Đông Hải kiến ngã!!" Thanh âm vang dội này vang khắp Hồng Hoang. "Long Vương!?

Hắn chẳng phải bị trấn áp dưới Vô Tận Hải, vĩnh viễn không có khả năng lật thân sao?

Sao lại ra ngoài được?" "Ta hiểu rồi, giờ Đạo Tổ và Thương Minh đối lập, Thương Minh thế mạnh, Đạo Tổ chỉ có thể đi tìm viện binh!

Long Vương đã hiện thân, vậy Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng sẽ xuất hiện chứ?" "Rất có khả năng!

Hồng Hoang lại sắp đổi thay rồi!" Long Vương tái thế khiến cả Hồng Hoang xôn xao, ngay cả các Thánh nhân cũng bị thu hút sự chú ý.

Cũng vào lúc đó, trên Bất Tử Hỏa Sơn của Phượng tộc, một con Thần Hỏa Phượng Hoàng tung cánh.

Trên Kỳ Lân Nhai của Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân cũng hiển hóa thân hình. "Ngô là Nguyên Phượng, toàn bộ Phượng tộc nghe hiệu lệnh của ngô, đoạn tuyệt quan hệ với Nhân tộc, trở về Bất Tử Hỏa Sơn!" "Ngô là Thủy Kỳ Lân..." Ba vị bá chủ thời kỳ Long Hán đều hiện thế tại Hồng Hoang. "Chiêu này của Đạo Tổ thật là diệu!

Long, Phượng, Kỳ Lân và Nhân tộc vốn bổ trợ cho nhau, việc cưỡng ép xé bỏ đồng minh chắc chắn sẽ khiến Nhân tộc nguyên khí đại thương." "Đúng vậy!

Ai mà ngờ Đạo Tổ lại lôi được cả Long Vương, Nguyên Phượng

và Thủy Kỳ Lân ra cơ chứ!" Hai người phương Tây đang bàn luận.

Nhưng chuyện này tạm thời chưa gây ảnh hưởng gì đến phương Tây.

Hiện tại phương Tây sau khi Địa Phủ được thành lập, tuy không vơ vét được lợi ích khổng lồ nhưng cũng kiếm chác không ít.

Họ bận rộn hợp tác sâu rộng với Địa Phủ nên không có tâm trí quan tâm đến việc xưng bá Hồng Hoang. "Sư tôn bố cục ở Hồng Hoang thực sự quá sâu." Lão Tử cảm khái.

Nếu chỉ có một mình hắn phản kháng sư tôn thì chắc chắn bị áp chế chết tươi, không có bất kỳ khả năng phản kháng nào. "Thiên ý có thể nghịch!

Thiên ý không nghịch thì ngay cả Thánh nhân chúng ta cũng không có chút tự do nào." Nữ Oa trầm giọng nói, sau đó nhìn về phía Lâm Huyền: "Huyền đạo hữu, tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân rời đi ảnh hưởng không nhỏ tới Nhân tộc, có pháp môn nào để giữ chân họ lại không?" "Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân là cội nguồn huyết mạch của tam tộc, lời họ nói tộc nhân không dám trái lệnh.

Chuyện này không có pháp môn đối ứng nào cả, Nhân Hoàng kế vị vốn đã đứng vững căn nguyên, dù có yếu hơn Yêu tộc cũng không dễ dàng bị đánh sập đâu." Lâm Huyền nói. "Huyền đạo hữu, những ngày tới ba anh em chúng ta định tụ họp tại Côn Luân, có cách nào... xoa dịu một chút không..." Lúc này Lão Tử nhìn Lâm Huyền với ánh mắt mong chờ.

Tam Thanh ba anh em đều là Thánh nhân, vốn dĩ là chuyện tốt đẹp, nhưng giờ Tam Thanh chia rẽ, ý kiến bất hòa, Nguyên Thủy và Lão Tử thậm chí suýt chút nữa trở mặt.

Lão Tử làm đại ca vẫn không đành lòng. "Nguyên Thủy cô ngạo,

chuyện đã quyết định thường không đổi, hắn đã tin lời Đạo Tổ nói là thật thì bất kể ai cũng không thay đổi được quan niệm đó." Nghe lời này, sắc mặt Lão Tử thoáng u ám. "Thực ra có một cách, ông có thể thử, nhưng có lẽ hơi cực đoan, thành hay không tùy thuộc vào sự cân nhắc của ông." Lâm Huyền lại lên tiếng.

Mắt Lão Tử lập tức sáng lên: "Xin Huyền đạo hữu chỉ dạy." "Từ sau chuyện đó, ông không còn uy nghiêm của một người đại ca nữa, ông cảm thấy có lỗi với Nguyên Thủy nên không thể nói nặng lời hay mạnh tay với hắn.

Lời khuyên của tôi là: hãy thiết lập lại uy nghiêm của người làm đại ca, chuyện này ông chẳng có gì phải hổ thẹn với hắn cả, cây ngay không sợ chết đứng, nếu không ông sẽ luôn cảm thấy bất an." Lâm Huyền dừng lại một chút. "Thực ra đơn giản nhất là: Đánh!

Không phục thì đánh tới khi phục mới thôi, làm đại ca mà ông lại nhẫn nhịn để hắn nhận giặc làm cha sao?" Lão Tử nghe xong liền ngộ ra. "Đa tạ Huyền đạo hữu chỉ dạy." Nữ Oa bên cạnh vẻ mặt kỳ quái, hai người này nói cái gì vậy, sao mình nghe không hiểu lắm nhỉ!

Lúc này, trong Nhân tộc cũng đang hỗn loạn.

Rất nhiều sinh linh Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc thấy các thủy tổ hiện thế đều vô cùng vui mừng. "Lão tổ tông đã trở lại!

Tốt quá, lão tổ tông Long tộc đã trở lại!

Long tộc chúng ta không cần phải dựa dẫm vào ai nữa, có thể một lần nữa uy chấn Hồng Hoang!" "Tộc trưởng, Nguyên Phượng đại nhân đã về, chúng ta đi mau thôi!

Phượng tộc chắc chắn sẽ đại hưng!" Trong phút chốc, sinh linh tam tộc đều xôn xao, không ít kẻ đã trực tiếp rời đi.

Nếu không phải các tộc trưởng đương nhiệm có chút uy nghiêm

thì e là sinh linh tam tộc đã đi sạch từ lâu. "Nhân Hoàng, Long tộc ta nhờ Nhân tộc mà tiêu trừ được nghiệp lực, là chịu ơn đức của Nhân tộc, ta sẽ dốc sức khuyên bảo Thủy tổ đại nhân đừng đối địch với Nhân tộc." Ngao Ngọc chém đinh chặt sắt nói. "Phải vậy, Phượng tộc ta cũng nhận ơn huệ to lớn của Nhân tộc, ta cũng sẽ khuyên mẫu thân ta." Khổng Tuyên cũng lập tức biểu thái.

Tộc trưởng đương nhiệm của Kỳ Lân tộc là Lân Vân cũng lên tiếng: "Ân tình của Nhân tộc, Kỳ Lân tộc ta cũng sẽ ghi nhớ." Năm xưa tam tộc của họ vô cùng lụn bại, chỉ có Long tộc là khá khẩm hơn một chút.

Nhờ đến Nhân tộc mà họ mới phát triển thần tốc, gột rửa được nghiệp lực của chủng tộc, ân tình này họ không thể không báo. "Chuyện này các vị không cần cưỡng cầu, nếu sau này thật sự phải binh đao đối diện, cũng xin các vị đừng xuống tay quá nặng." Phục Hy cười rất sảng khoái.

Phía sau Phục Hy, ba vị Nhân Tổ cũng không nói thêm gì.

Nhân tộc có lẽ có thể dùng vũ lực hoặc ước thúc đồng minh để trói buộc tam tộc, nhưng Nhân tộc không làm vậy.

Phục Hy vung tay, khí vận Nhân tộc phía sau rung động, ba luồng khí tức từ đó bay ra rồi tan biến.

Đó chính là khế ước đồng minh mà tam tộc đã lập với Nhân tộc, nếu tam tộc cưỡng ép xé bỏ thì tộc vận của họ sẽ bị trọng sang.

Nhưng Nhân tộc lại rất khoan dung mà thả họ đi.

Thậm chí, sau này tam tộc rất có thể trở thành kẻ thù của Nhân tộc.

Điều này khiến bọn người Ngao Ngọc vô cùng hổ thẹn, cảm thấy có lỗi với Nhân tộc. "Các vị đi đi!" Phục Hy xua tay.

Bọn người Ngao Ngọc hành lễ với Phục Hy rồi quay người đi về các hướng khác nhau. "Nhân Hoàng, tam tộc này đã coi như bội tín nghĩa, việc xé bỏ đồng minh khiến họ bị trọng sang có thể giúp áp lực của Nhân tộc giảm đi đôi chút, thả họ đi như vậy có quá sơ sài không?" Một cường giả Nhân tộc hỏi.

Đây là một trong những Chuẩn Thánh mới thăng cấp của Nhân tộc. "Nhân Hoàng làm vậy rất chính xác.

Thủy tổ của tam tộc trở lại, dù chúng ta có giữ khế ước cũng không gây tổn thất lớn cho họ, cùng lắm chỉ làm họ khó chịu một chút thôi.

Nhưng hành động này của Nhân Hoàng là đánh vào lòng người.

Không ít sinh linh tam tộc đã nhận được lợi ích từ Nhân tộc ta, họ có tình cảm với chúng ta, sau này khi trở về tộc chắc chắn sẽ nảy sinh bất đồng với Thủy tổ.

Những sinh linh trọng ân nghĩa đó sẽ không ra tay với Nhân tộc ta, thậm chí sẽ âm thầm khiến tộc quần bị chia rẽ!" Toại Nhân Thị cười nói. "Tam tộc xé bỏ đồng minh, Nhân tộc ta chắc chắn bị ảnh hưởng.

Hiện tại công đức của ta đã viên mãn, chuẩn bị bầu chọn vị Nhân Hoàng thứ hai lên ngôi thôi!" Phục Hy nói.

Trên Đông Hải, vô số rồng bay đến, vô cùng hùng vĩ đại hạo.

Long Vương hóa thành một trung niên áo đen đứng trước bầy rồng. "Chúng thần bái kiến Thủy tổ!!" Quần long triều bái, trong mắt đều là vẻ kích động. "Khởi bẩm Thủy tổ, Long tộc ta sau Long Hán kiếp đã bị trọng sang, suýt chút nữa diệt tộc, nếu không nhờ Quy tộc và Nhân tộc viện trợ thì Long tộc đã không có ngày hôm nay, xin Thủy tổ đừng ra tay với Nhân tộc!" Lúc này Ngao Ngọc hiện thân, khẩn cầu. "Ngao Ngọc, những năm qua ngươi làm tốt lắm, Long tộc có

được nền tảng thế này, công lao của ngươi không nhỏ!" Long Vương cười khen ngợi.

Chương 203

Ngao Ngọc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thời Long Hán đại kiếp, cường giả Long tộc vô số, Ngao Ngọc khi đó chỉ là một sự tồn tại không đáng kể.

Lúc đó nàng từng đứng từ xa nhìn Long Vương một lần.

Dáng vẻ cao lớn uy nghiêm đó khiến nàng không khỏi sùng bái.

Dưới sự dẫn dắt của Long Vương, Long tộc đã trở thành chủng tộc lớn nhất, sự sùng bái của Ngao Ngọc dành cho Long Vương đã ăn sâu vào xương tủy.

Giờ Long Vương trở lại, rất có thể đã đạt thành hiệp nghị gì đó với Đạo Tổ để đối phó Nhân tộc, Ngao Ngọc đánh bạo lên tiếng vì không muốn bội tín nghĩa.

Nghe Long Vương khen ngợi, Ngao Ngọc còn tưởng Thủy tổ là người thấu tình đạt lý.

Tuy nhiên, không đợi Ngao Ngọc kịp nói gì thêm, Long Vương trực tiếp ra tay, một tay bóp nghẹt cổ Ngao Ngọc. "Những năm qua ngươi làm chủ ở Long tộc đã thành thói quen rồi sao, lại còn dám lên mặt dạy đời ta?

Ai cho ngươi cái gan đó?" Mặt Long Vương lạnh như băng, lên tiếng lạnh lùng.

Lúc này Ngao Ngọc không ngừng giãy giụa trong tay Long Vương, mặt lộ vẻ đau đớn.

Ngao Ngọc là Chuẩn Thánh, nhưng cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Còn Long Vương là cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Long Vương chỉ cần một tay là có thể bóp chết Ngao Ngọc.

Lúc này, những con rồng khác nhìn bộ dạng của Ngao Ngọc đều không đành lòng.

Những năm qua công lao của Ngao Ngọc đối với Long tộc họ đều nhìn thấy rõ. "Thủy tổ, lời Ngao Ngọc đại nhân nói cũng có lý, Nhân tộc trọng tín nghĩa, đối xử rất tốt với Long tộc ta, thậm chí không lấy minh ước ra nói chuyện, cũng không ép buộc chúng thần ở lại, xin ngài..." "Thủy tổ..." Thấy có người tiên phong, không ít rồng cũng lên tiếng. "Hừ!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, đám rồng kia lập tức im bặt như hến, không dám hó hé thêm lời nào. "Các ngươi những năm qua đã quen hèn nhát rồi sao?

Nhân tộc giải trừ minh ước chẳng lẽ không phải vì sợ ta đến tìm chúng tính sổ?

Chúng phải sợ hãi Long tộc ta, sợ hãi ta mới đúng!

Một lũ Nhân tộc hèn mọn mà cũng đòi bình khởi bình tọa lập minh ước với Long tộc sao?" Đám rồng càng không dám nói gì.

Long Vương nhìn về phía Ngao Ngọc.

Hắn biết, không thể giữ Ngao Ngọc lại.

Bao nhiêu năm hắn vắng mặt, rất nhiều tộc nhân đã không còn đồng lòng với hắn nữa.

Họ sẵn sàng nghe lời Ngao Ngọc hơn.

Long tộc chỉ cần một chủ nhân duy nhất.

Ngao Ngọc phải chết!

Chỉ là ngay khi Long Vương định bóp chết Ngao Ngọc, một đạo thần thông đánh tới, Ngao Ngọc cũng bị cướp đi. "Ai!" Long Vương

vừa kinh vừa nộ. "Ai..." Lúc này một tiếng thở dài vang lên. "Long Vương đại nhân, ngài vẫn chẳng thay đổi chút nào, vẫn bá đạo như vậy.

Nếu là ngày xưa, ngài là chí cường giả Hồng Hoang, Long tộc là tộc mạnh nhất thì không vấn đề gì, nhưng mà... thời thế thay đổi rồi đại nhân ạ!" Một bóng người chậm rãi bước tới. "Huyền Vũ!?" Sắc mặt Long Vương sa sầm, rồi cười lạnh: "Lão Huyền Vũ, bao nhiêu năm không gặp, ngươi cũng khá khen đấy, lại dám lên giáo huấn ta.

Ngao Ngọc hôm nay tất phải chết, nếu Quy tộc của ngươi còn muốn dựa dẫm vào Long tộc thì ta có thể bỏ qua chuyện cũ, cho ngươi một cơ hội!" Huyền Vũ không nói gì, chỉ lắc đầu ngán ngẩm. "Con bé kia, đã tuyệt vọng chưa?

Long Vương không đổi, nhưng Hồng Hoang đã đổi rồi, hắn không theo kịp nữa, chỉ sớm trở thành quân cờ bỏ đi mà thôi." Huyền Vũ nhìn Ngao Ngọc.

Ngao Ngọc lúc này tâm như tro tàn.

Hình ảnh Long Vương trong lòng nàng luôn cao lớn vĩ đại.

Giờ đây, mọi thứ đều tan vỡ.

Cao ngạo, tự đại, mục trung vô nhân (coi trời bằng vung).

Những khuyết điểm của Long tộc đều bị phóng đại vô hạn trên người hắn.

Nàng rất đồng ý với lời lão Huyền Vũ: thời đại đã khác. "Con đi cùng ta chứ?" Lão Huyền Vũ hỏi. "Vâng!" Ngao Ngọc không chút do dự gật đầu. "Láo xược!!" Long Vương nghe thấy cuộc đối thoại của hai người thì giận quá hóa cười, trực tiếp ra tay đánh về phía Huyền Vũ.

Huyền Vũ không đỡ, đòn tấn công trực tiếp rơi lên người ông.

"Huyền Vũ tiền bối!" Ngao Ngọc giật mình kinh hãi.

Huyền Vũ ra hiệu mình không sao. "Long Vương đại nhân, tình nghĩa giữa ngài và tôi đến hôm nay là hoàn toàn chấm dứt, sau này gặp lại sẽ là kẻ thù." Bao nhiêu năm qua Lâm Huyền không hề bạc đãi Huyền Vũ chút nào.

Ma thần tinh phách đều cho lão Huyền Vũ một ít, dù không đánh bại được Long Vương thì cũng không sợ hắn.

Bao nhiêu năm qua Quy tộc luôn chiếu cố Long tộc.

Chịu một đòn của Long Vương, Huyền Vũ chỉ là để giải tỏa sự u uất trong lòng.

Long Vương càng thêm tức giận, vừa định ra tay lần nữa thì một cái vạc vàng lớn bay tới, đánh bật hắn ra.

Hắn rơi xuống Đông Hải, bọt tung trắng xóa. "Ngươi còn dám ra tay với lão tổ tộc ta một lần nữa, ta tất giết ngươi, để xem Hồng Quân có cản nổi không!" Lâm Huyền người không đến nhưng thanh âm đã truyền tới.

Long Vương lếch thếch từ Đông Hải ngoi lên, vừa định bộc phát cơn giận thì phát hiện một khí cơ mạnh mẽ khóa chặt lấy mình.

Không!

Hai đạo!

Hai vị Thánh nhân đang nhìn chằm chằm hắn!!!

Chỉ cần hắn dám động đậy chắc chắn sẽ chết!

Long Vương tuy kiêu căng nhưng lúc này thật sự không dám manh động.

Hồng Quân e là cũng chẳng vì hắn mà ra tay đâu.

Nếu bị đánh chết thật thì đúng là chết uổng. "Đạo hữu à!

Tôi thì chẳng có bản lĩnh gì đâu, nhưng hậu bối của tôi thì khá lắm!

Tôi chịu một đòn của ngài cũng coi như trả hết ân tình rồi, sau này nếu gặp lại, tôi sẽ không đứng yên chịu trận nữa đâu." Huyền Vũ ha ha cười nói. "Con bé này, Long tộc được con bảo vệ rất tốt, những gì con làm đều đúng cả, chỉ là một số kẻ hủ lậu vẫn còn chìm đắm trong vinh quang quá khứ thôi!

Đi thôi!" Ngay khi Ngao Ngọc định đi theo Huyền Vũ, một con Thanh Long cấp Chuẩn Thánh lên tiếng: "Ngao Ngọc trưởng lão, tôi nguyện ý đi theo ngài!" Long tộc có tới vạn ức, công lao của Ngao Ngọc mọi người đều thấy rõ!

Hơn nữa, đa số rồng đều sinh ra sau Long Hán kiếp.

Không ít rồng tuy kính sợ Long Vương, nhưng so ra họ vẫn thích đi theo Ngao Ngọc hơn. "Ngao Ngọc trưởng lão, tôi cũng nguyện ý đi cùng ngài." "Tôi cũng thế, tôi cũng thế!" Lúc này trong Long tộc tiếng hưởng ứng vang lên liên hồi.

Gần một phần ba Long tộc chuẩn bị đi theo Ngao Ngọc.

Đây không phải là con số nhỏ.

Việc bấy nhiêu rồng rời đi đủ để khiến tộc quần bị thương gân động cốt, ảnh hưởng đến tộc vận.

Đây là đòn giáng mạnh vào Long Vương.

Hắn hồi sinh, coi cả Đế Tuấn, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân là kẻ địch.

Long tộc hưng thịnh hơn Phượng tộc và Kỳ Lân tộc vốn là lợi thế của hắn.

Hắn nghĩ dưới sự dẫn dắt của mình, Long tộc chắc chắn sẽ trỗi dậy, hắn còn có cơ hội thống nhất Hồng Hoang. "Huyền Vũ, ngươi không thấy mình quá đáng quá sao?" Long Vương lạnh lùng nói.

Chương 204

"Quá đáng?

Sao ngài lại nghĩ vậy?

Năm xưa Long Hán kiếp, mọi người cùng ngài chinh chiến, hết lòng hết dạ, trận đó Long tộc của ngài đã đánh sạch vốn liếng rồi.

Con bé Ngao Ngọc vất vả lắm mới giúp Long tộc phục hưng được một chút, giờ ngài quay lại nẫng tay trên, ngài có còn biết xấu hổ không!" Huyền Vũ lúc này không nể mặt Long Vương chút nào, mở miệng là mắng.

Long Vương tức đến nghẹn lời: "Long tộc Hồng Hoang đều sinh ra từ huyết mạch của ta, sinh tử của chúng đều do ta nắm giữ, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa." "Các vị, mọi người hãy bình tĩnh lại chút, đi theo tôi đồng nghĩa với việc phản bội Long tộc, sau này chưa biết kết cục ra sao, mọi người nên suy nghĩ kỹ thì hơn." Ngao Ngọc lớn tiếng nói. "Nói nhảm tôi cũng chẳng thèm nói nhiều với ngài, họ muốn đi là tự do của họ, ngài mà dám ra tay tôi sẽ đứng chặn trước mặt ngài, lúc đó ngài mà chết thì đừng có trách tôi." Huyền Vũ cười bảo.

Long Vương: ...

Ăn vạ trắng trợn thế này, còn có vương pháp nữa không?

Nhưng dù Long Vương có không muốn đến mấy thì hắn cũng chẳng làm gì được Huyền Vũ. "Cứ chờ đấy xem!" Long Vương lạnh lùng nói. "Chúng ta đi!" Huyền Vũ gọi một tiếng.

Rất nhiều rồng đã đi theo Ngao Ngọc. "Thủy tổ, chẳng lẽ cứ để họ đi như vậy sao?" Một con rồng già lên tiếng. "Để họ đi đi!

Sau này họ sẽ phải hối hận." Long Vương hừ lạnh, nhưng trong mắt thoáng qua một tia dị sắc.

Hắn thực sự cần trợ lực từ Long tộc, nhưng nghĩ kỹ lại, hợp tác với Hồng Quân chẳng khác nào chơi với lửa!

Lão âm bi Hồng Quân đó dùng mưu kế chơi chết La Hầu, tam tộc của họ thậm chí còn chẳng đủ tư cách làm đối thủ của lão!

Tuy lúc thả họ ra Hồng Quân hứa hẹn đủ điều, thực tế Long Vương không tin lắm.

Hắn dù có tâm thống nhất Hồng Hoang, nhưng để lại chút hương hỏa cho Long tộc cũng tốt.

Giả sử sau này đám rồng dưới trướng hắn có chết sạch thì vẫn còn một nhánh Long tộc tồn tại, với huyết mạch chi lực của mình, việc điều khiển họ vô cùng dễ dàng, để lại một đường lui cũng không tệ, còn có cơ hội đông sơn tái khởi!

Đừng nhìn Long Vương có vẻ kiêu ngạo, thực tế tính toán cũng không ít.

Nếu không sao có thể trở thành một trong những bá chủ năm xưa?

Cùng lúc đó, tại Phượng tộc cũng diễn ra cảnh tượng tương tự. "Nếu Nhân tộc đã nhân hậu như vậy, Phượng tộc ta nếu làm thế sẽ là bội tín nghĩa.

Khổng Tuyên, con hãy dẫn một bộ phận tộc nhân đầu nhập Nhân tộc, dù sau này bên ta có chuyện gì thì Phượng tộc cũng không đến mức diệt tộc." Nguyên Phượng thở dài nói.

Trong tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, tính cách Nguyên Phượng được coi là ôn hòa nhất.

Năm xưa tam tộc đại chiến, nếu không phải Long tộc và Kỳ Lân

tộc khơi mào chiến tranh, ai cũng muốn tranh đoạt thế lực phi cầm thì bà cũng không thể lên ngôi.

Nguyên Phượng không có nhiều toan tính như Long Vương.

Hiện tại bà cảm thấy có lỗi với Phượng tộc nhiều hơn, và có lỗi với hai đứa con trai của mình. "Mẫu thân, người làm vậy để làm gì chứ?

Dù sao người cũng là bá chủ thời Long Hán kiếp, dẫn dắt Phượng tộc chúng ta tranh đoạt vị trí bá chủ Hồng Hoang cũng là điều có thể, Nhân tộc đó là cái thá gì chứ!" Đại Bằng thản nhiên nói.

Nhìn đứa con trai thứ hai, Nguyên Phượng lại thấy đau đầu.

Con cả Khổng Tuyên tính tình ôn nhuận nhưng không mất đi phong cốt, lại có khí chất bá chủ.

Ngược lại con thứ Đại Bằng, thiên tư cao như vậy mà chỉ biết chơi bời, đến giờ cũng chỉ vừa vặn đạt tới Đại La cảnh giới. "Ngươi đó!

Phượng tộc hiện giờ thực lực thế nào mà đòi tranh bá Hồng Hoang?

Tự vệ được đã khó lắm rồi.

Ngươi không thể học hỏi đại ca ngươi chút sao?" Nguyên Phượng hận sắt không thành thép. "Con thèm vào mà học hắn!" Đại Bằng lầm bầm.

Thực ra hắn cũng rất sợ Khổng Tuyên.

Trước đây mỗi lần hắn phạm lỗi, Khổng Tuyên đều dạy dỗ hắn một trận nên thân.

Có điều Đại Bằng chứng nào tật nấy.

Thêm nữa Khổng Tuyên cũng thấy có lỗi với em mình, bận rộn

việc tộc mà không giáo dục chu đáo nên cũng tự trách mình. "Mẫu thân, con nghe nói phương Tây bên kia giữ thanh quy giới luật, rất có nghiên cứu về việc rèn luyện tâm tính.

Hay là gửi Đại Bằng sang đó lịch luyện một phen!" Khổng Tuyên đề nghị.

Đại Bằng: ???

Nguyên Phượng nghe xong, suy nghĩ một lát rồi bảo: "Phương Tây có hai vị Thánh nhân tọa trấn, Phật pháp họ tu cũng có chỗ đáng học hỏi, đúng là rất hợp cho Đại Bằng lịch luyện, khi nào rảnh ta sẽ gửi nó qua đó.

Tiện thể Phượng tộc ta cũng xây dựng chút giao tình với bên đó luôn." "Đừng mà mẫu thân, con không đi phương Tây đâu, chỗ đó nghèo nàn lạc hậu, mấy lão hòa thượng đó không ăn thịt không sát sinh, sống thế thì khổ lắm." Đại Bằng kêu gào. "Không ăn thịt không sát sinh?

Thế thì càng tốt, lệ khí của ngươi quá nặng, đi tẩy bớt lệ khí cũng hay." Nguyên Phượng cười nói.

Đại Bằng hận không thể tự vả miệng mình mấy cái, biết thế chẳng xen vào, tự mình hại mình rồi.

Trên Kỳ Lân Nhai.

Thái độ của Thủy Kỳ Lân nằm giữa Long Vương và Nguyên Phượng, có ý định tham gia tranh bá nhưng lại sợ mình không đủ tư cách, thực ra là đang do dự. "Thủy tổ, tôi thấy Kỳ Lân tộc ta nên thế này, cử một số Kỳ Lân đến Nhân tộc, số còn lại ở lại đây, chúng ta cứ xem bên Long tộc thế nào đã." Ngay khi Thủy Kỳ Lân đang do dự, Lân Vân lên tiếng.

Thủy Kỳ Lân thực ra hiểu rõ tình hình, chỉ là không quyết đoán

được.

Bị nhốt bấy nhiêu năm, bị tính kế một lần đau đớn, hắn nhớ mãi không quên.

Giờ lại dây dưa với Hồng Quân.

Nói cho oai thì là hợp tác với Hồng Quân, nhưng nhìn vào thực tế thì sao!

Chỉ là bị Hồng Quân dùng làm quân cờ mà thôi.

Ba người họ, có khi làm quân cờ cũng chẳng đủ tư cách.

Trong Tử Tiêu Cung, hắn đã thấy mấy vị bằng hữu cũ, ai nấy đều lợi hại hơn họ nhiều.

Hiện tại họ chẳng qua chỉ là quân tiên phong thí mạng.

Hắn không có hùng tâm tráng chí như Long Vương, càng không có sự tự tin đó.

Nhưng hắn lại nghĩ mình có chút khả năng, biết đâu vận may đến giúp hắn chứng đạo thành Thánh, lúc đó địa vị sẽ khác hẳn.

Hiện tại Long Vương, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng có thể nói là: Long Vương dám nghĩ dám làm, có tư thái kiêu hùng.

Nguyên Phượng không dám nghĩ, chỉ muốn bảo toàn bản thân.

Thủy Kỳ Lân thì quá đỗi do dự.

Chẳng mấy chốc, một bộ phận tộc nhân Long, Phượng, Kỳ Lân đã quy tụ về Nhân tộc.

Đây cũng coi là một niềm vui bất ngờ.

Đương nhiên, những sinh linh tam tộc này giờ chỉ nguyện ý bảo vệ Nhân tộc chứ không muốn giúp Nhân tộc chinh chiến.

Đến lúc phải tương tàn với đồng tộc thì đúng là thảm cảnh.

Bọn người Phục Hy cũng bày tỏ sự thấu hiểu.

Dù sao mục đích dự tính của họ cũng đã đạt được, nội bộ tam tộc chắc chắn nảy sinh rạn nứt, giờ lại có một bộ phận trở lại, khí vận Nhân tộc cũng khôi phục được phần nào.

Còn gì không hài lòng nữa chứ!

Hiện nay Nhân tộc đang chuẩn bị chiến tranh hừng hực khí thế, Nhân tộc tuy nền tảng nông hơn Yêu tộc nhưng lại giỏi sáng tạo. "Khởi bẩm Nhân Hoàng, Thần Nông Thị vừa nghiên cứu ra một loại đan dược mới, tên là Vô Hạ Đan, có thể giúp trẻ sơ sinh Nhân tộc có được căn cơ hoàn mỹ hơn!" Có người đến báo cáo với Phục Hy, mắt lộ vẻ vui mừng. "Tốt!

Tốt lắm!

Đan này ra đời, căn cơ Nhân tộc ta sẽ càng thêm vững chắc.

Thần Nông Thị vất vả rồi." Phục Hy cũng vô cùng vui mừng. "Thần Nông Thị nhân hậu, nếm trăm loại thảo dược, vì Nhân tộc không biết đã luyện bao nhiêu đan dược, chịu bao nhiêu khổ cực, có những việc đã đến lúc phải quyết định rồi!" Thần Nông Thị là luyện đan sư nổi tiếng của Nhân tộc.

Chương 205

Do thiên phú luyện đan cực cao, ông từng theo học Lão Tử một thời gian.

Thiên phú của ông ngay cả Thánh nhân Lão Tử cũng phải khen ngợi.

Thần Nông Thị từng muốn bái Lão Tử làm sư phụ, nhưng Lão Tử đã từ chối, nói thẳng rằng mình không thể nhận ông làm đồ đệ.

Thần Nông Thị muốn hỏi cho ra nhẽ nhưng Lão Tử không muốn nói nhiều.

Tuy nhiên đối với Thần Nông Thị, Lão Tử cũng dốc hết sức dạy bảo, ngay cả cuốn Luyện Đan Đại Toàn cũng truyền thụ cho ông.

Có điều đan dược của Lão Tử đa phần dành cho tiên thiên thần thai, đều là loại phẩm giai cực cao.

Thần Nông Thị đã vắt óc suy nghĩ, không tiếc bỏ ra ngàn năm nghiên cứu dược tính của các loại thảo mộc, luyện chế ra những loại đan dược phù hợp cho Nhân tộc, tạo phúc cho cả chủng tộc.

Ngay khi Phục Hy định đi tìm Thần Nông Thị thì đột nhiên một luồng hà quang từ xa bay tới. "Kiến quá Trấn Nguyên Tử đại tiên." Phục Hy chào. "Phục Hy đạo hữu khách khí rồi, trước mặt ông tôi đâu dám nhận danh xưng đại tiên." Trấn Nguyên Tử cười nói. "Lần này tôi đến là vì Thần Nông Thị của Nhân tộc." "Ồ?

Trấn Nguyên Tử đạo hữu tìm Thần Nông Thị có việc gì?" Phục Hy đầy vẻ nghi hoặc.

Thần Nông Thị sinh ra mới được vài ngàn năm, còn Trấn Nguyên Tử là nhân vật cùng thời với tiền kiếp của ông.

Hiện giờ Trấn Nguyên Tử lừng lẫy khắp Hồng Hoang. "Tôi từng có một người bạn thân... bất hạnh gặp nạn, hiện tại..." Trấn Nguyên Tử chưa nói hết câu, Phục Hy đã giật mình. "Chẳng lẽ..." "Không sai, lần này tôi tới là để dẫn dắt huynh đệ của tôi thức tỉnh ký ức năm xưa." Trấn Nguyên Tử thoáng vẻ bồi hồi.

Người có thể được Trấn Nguyên Tử gọi là huynh đệ, ngoài Hồng Vân ra thì còn ai?

Năm xưa Trấn Nguyên Tử liều mạng muốn phục sinh Hồng Vân, tích lũy được tới hai ba triệu điểm tích lũy.

Sau đó biết được Hồng Vân có cơ duyên riêng, thậm chí có hy vọng sánh ngang Thánh nhân, Trấn Nguyên Tử mới từ bỏ ý định ban đầu.

Hiện giờ Thần Nông Thị có cống hiến lớn cho Nhân tộc, được muôn người kính trọng, sắp sửa đăng ngôi Nhân Hoàng, Trấn Nguyên Tử mới hiện thân để dẫn dắt cố nhân. "Mời đạo hữu đi lối này." Phục Hy dẫn đường.

Một lát sau họ tới một sơn động, bên trong đan khí lượn lờ, hương đan tỏa ra ngào ngạt.

Một người trung niên trông có vẻ lôi thôi đang không ngừng thúc giục lửa lò luyện đan, miệng lẩm bẩm tính toán gì đó.

Mãi một lúc sau ông mới nhận ra có người vào. "Nhân Hoàng, thật xin lỗi, tôi luyện đan nhập tâm quá." Thần Nông Thị áy náy nói. "Không sao, không sao, Nhân tộc có những anh kiệt như ông mới phát triển lớn mạnh được." Phục Hy cười bảo: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, có chắc là ông ấy không?" Từ khi vào, Trấn Nguyên Tử không rời mắt khỏi Thần Nông Thị, cảm xúc phức tạp gật đầu: "Là ông ấy!" Cảm khái vạn phần.

Năm xưa Hồng Vân tử nạn, Trấn Nguyên Tử vô cùng hối hận.

Ông nghĩ nếu mình cẩn thận hơn, không để Hồng Vân đi một mình thì liệu bi kịch có xảy ra không?

Thế nên Trấn Nguyên Tử luôn muốn bù đắp, luôn muốn phục sinh Hồng Vân.

Giờ thấy Thần Nông Thị, ông cảm nhận được một khí tức vô cùng quen thuộc. "Đây là...

Trấn Nguyên Tử đại tiên?" Thần Nông Thị biết Trấn Nguyên Tử nhưng chưa từng tiếp xúc gần.

Giờ Trấn Nguyên Tử xuất hiện trước mặt, Thần Nông Thị đột nhiên cảm thấy một luồng cảm giác quen thuộc không ngừng vây quanh. "Huynh đệ, còn không mau tỉnh lại!" Trấn Nguyên Tử quát khẽ một tiếng, một luồng u quang bắn vào giữa lông mày Thần Nông Thị.

Thần Nông Thị ngẩn ngơ một lát, sau đó ánh mắt trở nên thanh minh. "Đạo huynh!" Luồng u quang đó thực ra là Trấn Nguyên Tử xin được từ Địa Phủ.

Hiện giờ Thần Nông Thị đã thức tỉnh ký ức năm xưa. "Tốt!

Tốt lắm!" Trấn Nguyên Tử vô cùng kích động.

Trước đây vì nhiều lý do mà không thể nhận nhau, giờ trùng phùng, cảm xúc đó thật khó diễn tả. "Hồng Vân lão đệ, huynh cuối cùng cũng gặp lại đệ." "Đạo huynh, Hồng Vân đã là quá khứ rồi!" Thần Nông Thị cười khổ.

Trấn Nguyên Tử cũng chẳng để tâm, ngược lại còn vui hơn.

Năm xưa Hồng Vân nhiệt tình mà khờ khạo, giờ Thần Nông thông minh hơn nhiều!

Chuyện tốt, chuyện tốt!

Ngay lúc đó, Địa Thư đột nhiên lơ lửng trên đầu Trấn Nguyên Tử, cảnh giới của ông đột ngột đột phá, trực tiếp bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tiếp đó, một luồng tử khí không biết từ đâu bay tới, nhập vào Địa Thư.

Cái chết của Hồng Vân luôn là nút thắt trong lòng Trấn Nguyên Tử, giờ nút thắt đã được tháo gỡ, đạo tâm của ông càng thêm vững chắc, cảnh giới tự nhiên thăng tiến vượt bậc.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử không hiểu sao Địa Thư lại đột nhiên hiện ra như vậy?

Còn luồng tử khí kia, hình như là Hồng Mông Tử Khí?

Đúng lúc đó, một giọng nói vang dội khắp Hồng Hoang. "Trấn Nguyên Tử, ngươi nắm giữ Địa Thư, lòng dạ nhân hậu lương thiện, là Tổ của Địa Tiên, bảo vệ địa mạch Hồng Hoang, cứu sống vạn linh, nay Địa Đạo cảm kích công tích của ngươi, phong ngươi làm Địa Đạo Thánh nhân!" Lúc này tất cả sinh linh Hồng Hoang đều lộ vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, Hồng Hoang xuất hiện dị tượng, một bóng người hiện ra.

Địa Đạo chi lực không ngừng cuộn trào, Địa Đạo trường long gào thét. "Đó là Hậu Thổ Thánh nhân?" "Thánh nhân gì chứ, giờ phải gọi là Bình Tâm nương nương." Có người sửa lại, Hậu Thổ quy vị, được tôn hiệu là Bình Tâm.

Quản lý mọi việc của Địa Phủ, nắm giữ quyền hạn lớn nhất nơi đây. "Chuyện Địa Đạo Thánh nhân lúc nãy là thế nào?" "Cái này mà ông không biết sao?

Giờ mọi người đều đồn Hồng Hoang có Thiên - Địa - Nhân tam

đạo.

Thiên Đạo quản trật tự Hồng Hoang, Địa Đạo quản luân hồi, Nhân Đạo quản sự sinh sôi của sinh linh.

Trước đây có được tử khí thành Thánh đều là Thiên Đạo Thánh nhân, giờ Địa Đạo quy vị, đương nhiên cũng có Địa Đạo Thánh nhân.

Một bước lên Thánh, đúng là khiến người ta ghen tị quá đi!" Nhiều năm trôi qua, Thiên - Địa - Nhân tam đạo không còn là bí mật gì lớn.

Đám sinh linh có lẽ không biết nội tình thực sự nhưng cũng đã biết đến sự tồn tại của tam đạo. "Địa Đạo Thánh nhân, chuyện này là sao, tại sao ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng thành Thánh rồi?" Đế Tuấn nắm chặt nắm đấm, kêu răng rắc.

Hắn không hiểu nổi.

Hắn nỗ lực như vậy, cầu tiến như vậy, trải qua bao nhiêu gian nan vất vả mà cuối cùng vẫn không thành Thánh.

Còn Trấn Nguyên Tử thì sao!?

Chỉ là một tên 'trạch nam' suốt ngày ru rú trong Ngũ Trang Quán, hạng người như thế mà lại thành Thánh trước hắn?

Hắn không thể chấp nhận được.

Nhưng không chấp nhận được thì đã sao?

Giờ đã đi đến bước này, Đế Tuấn không thể bỏ cuộc. "Trấn Nguyên Tử thành Thánh rồi, ông ấy là hàng xóm của chúng ta mà..." Chuẩn Đề còn đang tính toán gì đó.

Tiếp Dẫn trầm giọng nói: "Đừng quên chuyện Hồng Vân năm xưa, Trấn Nguyên Tử chẳng ưa gì chúng ta đâu.

Chúng ta muốn kết giao với ông ta, nhưng ông ta chưa chắc đã muốn kết giao với chúng ta!" "Nhưng dù nói thế nào... phương Tây

chúng ta giờ gia đại nghiệp đại, Trấn Nguyên Tử thành Thánh, chúng ta có nên qua xem chút không?

Chúc mừng một tiếng?" Chuẩn Đề do dự. "Không đi!

Phương Tây không dây dưa vào vũng nước đục của phương Đông, đợi đánh xong rồi tính!" Tiếp Dẫn trả lời dứt khoát, Chuẩn Đề cũng không nói thêm gì được.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân không có phản ứng gì lớn.

Địa Đạo giải phong, có Địa Đạo Thánh nhân xuất hiện là chuyện thường.

Trấn Nguyên Tử trở thành Địa Đạo Thánh nhân, lão cũng chẳng thấy bất ngờ chút nào. "Đạo hữu, giờ sức mạnh đối kháng với ngài ngày càng mạnh, bao giờ ngài mới giải phong cho chúng tôi đây!?

Chương 206

Chúng tôi nhất định sẽ giúp ngài đoạt lại Hồng Hoang!" Mấy luồng u ảnh đen kịt không ngừng lay động.

Hồng Quân chẳng thèm để ý đến lũ này.

Nếu không phải bất đắc dĩ, lão thực sự không muốn giao thiệp hay giao dịch gì với hạng người này.

Những tồn tại đó không phải hạng phế vật như ba người Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân có thể so sánh được.

Nếu thả ra thật, chưa chắc lão đã kiểm soát nổi.

Thế nên phải thận trọng, còn phải mài giũa tính khí lũ này thêm nữa mới được!

Lúc này trên người Trấn Nguyên Tử tỏa ra tử quang rực rỡ, khí tức không ngừng lớn mạnh, đã có thánh uy quanh thân.

Ông hành lễ về phía Hậu Thổ: "Đa tạ Bình Tâm nương nương đã coi trọng!" Hậu Thổ gật đầu với Trấn Nguyên Tử rồi biến mất.

Chuyện Trấn Nguyên Tử thành Thánh lập tức gây xôn xao khắp Hồng Hoang.

Ai mà chẳng muốn thành Thánh?

Giờ Địa Phủ lại có quyền phong Địa Đạo Thánh nhân, chẳng phải lại thêm một con đường sao? "Chúc mừng Trấn Nguyên Tử đạo hữu đăng lâm Thánh vị!" Nữ Oa, Lão Tử và Lâm Huyền cùng tới chúc mừng.

Trấn Nguyên Tử lập tức đáp lễ. "Thánh vị của đạo hữu hình như có chút khác biệt với chúng tôi." Lão Tử và Nữ Oa vừa đến đã quan

sát Trấn Nguyên Tử.

Dù sao họ cũng là Thánh nhân, nhưng là Thiên Đạo Thánh nhân.

Nhìn một cái Lão Tử đã phát hiện ra điều bất ổn.

Khi họ thành Thánh, Hồng Mông Tử Khí sẽ kết hợp với thần hồn bản thân để hình thành Thánh nhân đạo quả.

Còn Trấn Nguyên Tử, luồng tử khí kia căn bản không liên kết với bản thân ông mà lại liên kết cực kỳ chặt chẽ với Địa Thư.

Cái gọi là Địa Đạo Thánh nhân quả vị đó được thể hiện trên Địa Thư!

Nói đơn giản, Trấn Nguyên Tử nếu mất Địa Thư thì vẫn chỉ là một Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng có Địa Thư thì lập tức có thể địch lại Thánh nhân, lại còn có thể mượn dùng Địa Đạo chi lực.

Nói về khuyết điểm thì có lẽ việc mượn sức mạnh Địa Đạo có chút trở ngại.

Ưu điểm thì không cần bàn cãi, Trấn Nguyên Tử căn bản không chịu bất kỳ sự ràng buộc nào, vẫn là người tự do, thậm chí còn có thể dốc sức chứng đạo.

Lão Tử và Nữ Oa phát ghen lên được.

Họ càng thêm khẳng định Đạo Tổ đã giở trò với các Thiên Đạo Thánh nhân.

Một lát sau, lại có hai luồng hà quang giáng xuống.

Là Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Họ không thân thiết với Trấn Nguyên Tử lắm nhưng cũng muốn xem thử cái gọi là Địa Đạo Thánh nhân.

Hai người chỉ nhìn một cái đã nhận ra manh mối, Thông Thiên im

lặng.

Còn Nguyên Thủy thì cười bảo: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, cái vị trí Thánh nhân này của ông không thuần túy rồi!

Sao lại để tử khí kết hợp với Địa Thư thế kia, so với chúng tôi thì thực lực kém hẳn một bậc đấy!" Hắn hiện giờ vẫn là kẻ cuồng tín của Hồng Quân, cho rằng mọi việc Hồng Quân làm đều đúng.

Thấy Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư làm đạo cơ kết hợp tử khí, hắn còn có ý mỉa mai.

Nữ Oa nén cười, Lão Tử thì mặt xanh mét. "Nhị đệ, không được hỗn xược!" Lão Tử quát.

Nguyên Thủy hừ lạnh: "Đại huynh, đệ có nói sai đâu, quả vị Địa Đạo Thánh nhân của Trấn Nguyên Tử đạo hữu có vấn đề mà!" Hắn nhất quyết không chịu nhường nhịn. "Bốp!!" Lão Tử ra tay, một luồng kim quang trực tiếp đánh Nguyên Thủy ngã nhào, Nguyên Thủy bị đánh đến ngơ ngác, nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Lão Tử, hắn vẫn thấy hơi sờ sợ. "Ngươi chưa bao giờ nghĩ rằng chính những Thiên Đạo Thánh nhân như chúng ta mới có vấn đề sao?

Ngươi cũng chẳng cần lôi lời của lão sư ra làm gì, hôm nay ta chỉ hỏi ngươi một câu: lời của ta ngươi có nghe không!" "Đại huynh, huynh quá đáng rồi, lão sư không thể nào sai được." Nguyên Thủy giận dữ. "Nếu Phụ Thần không có ở đây, vậy thì người làm huynh trưởng như ta sẽ dạy bảo ngươi cho hắn hoi!" Lão Tử trực tiếp gọi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ra, không đợi Nguyên Thủy kịp phản ứng đã trùm lấy hắn, thấy một tầng chưa chắc ăn, ông lại bồi thêm một tầng Thái Cực Đồ lên trên.

Thực lực Lão Tử vốn đã mạnh hơn Nguyên Thủy, lại còn đánh lén nên Nguyên Thủy bị trấn áp không cựa quậy được. "Huynh đừng có qua đây nha!" "Binh!" "Bốp!" Lão Tử xông lên đấm đá túi bụi, khiến

những người chứng kiến cũng phải thấy ghê răng.

Nhưng ai nấy đều thầm cảm thấy hả dạ.

Cái miệng của Nguyên Thủy độc địa lắm, không biết đã đắc tội bao nhiêu người, thấy hắn bị ăn đòn ai cũng thấy xả được cơn giận.

Một lát sau Lão Tử dừng tay: "Sau này lời của ta, ngươi có nghe không?" Nguyên Thủy bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Vốn dĩ thân thể Thánh nhân không tì vết, nhưng Lão Tử cố tình giở trò xấu để Nguyên Thủy mất mặt. "Lão Tử, huynh từ lúc sinh ra đã đoạt bản nguyên của đệ, huynh...

á!" Nguyên Thủy chưa nói hết câu, Lão Tử lại bồi thêm hai đấm vào đầu. "Có nghe lời ta không?" "Đệ...

đệ sẽ đi mách lão sư..." Nguyên Thủy hổ thẹn vạn phần. "Bốp!" Lão Tử đánh xong một bộ combo đấm đá, hai tay chắp sau lưng, thong dong nói: "Ngươi mà còn cứng miệng, ta sẽ treo ngươi lên Bất Chu Sơn cho chúng sinh chiêm ngưỡng anh tư của Nguyên Thủy Thánh nhân đấy!" Lão Tử vừa dứt lời, đám người đứng xem náo nhiệt đều kinh đến rớt cả cằm!

Đây vẫn là Thái Thanh Thánh Nhân sao?

Sao mà... vô sỉ như vậy.

Nói đoạn, Lão Tử liền định ra tay thật. "Đừng mà đại huynh, đệ sai rồi, sau này đệ đều nghe theo huynh, đệ thật sự biết sai rồi..." Nguyên Thủy cũng chẳng còn màng đến mặt mũi, lập tức cầu xin tha thứ.

Hắn cảm thấy Lão Tử thật sự có thể làm ra loại chuyện đó!

Nếu thật sự bị treo trên Bất Chu Sơn, bộ dạng thảm hại ấy để chúng sinh Hồng Hoang nhìn thấy thì anh danh một đời của hắn xem

như tan thành mây khói.

Chuyện này tuyệt đối không được!

Quan trọng nhất là hắn phát hiện đại ca mình đã thay đổi.

Trước đây huynh ấy luôn tỏ vẻ mắc nợ mình, trận đại chiến trước cũng chẳng dùng mấy sức lực khi đánh với mình.

Giờ đột nhiên trở nên cứng rắn, chẳng lẽ mình thật sự sai rồi?

Nói một cách thẳng thừng, Nguyên Thủy đúng là hạng "tiện cốt đầu".

Nói lý lẽ tử tế, giải thích đàng hoàng thì không nghe, cứ phải dùng đến chiêu hiểm, đánh cho phục mới chịu tin. "Ta nói cho ngươi biết, chuyện bản nguyên của ngươi và Thông Thiên, ta quả thực có trách nhiệm, nhưng không phải ta đoạt bản nguyên của các ngươi, ta nói đủ rõ chưa?

Ngươi rốt cuộc tin tưởng ta, hay là nguyện ý tin tưởng lão sư, tự mình lựa chọn!" Lão Tử buông Nguyên Thủy ra.

Thế nhưng Nguyên Thủy vốn tính tình nóng nảy, dù bị mất mặt lớn nhưng vẫn không dám nổi giận với Lão Tử. "Đệ nhất định sẽ làm cho ra lẽ." Nguyên Thủy im lặng một lát rồi nói tiếp: "So với lão sư, đệ càng nguyện ý tin tưởng huynh hơn..." Nói xong, Nguyên Thủy liền quay người rời đi.

Lão Tử cảm động đến sắp khóc, thầm cảm kích Lâm Huyền không thôi.

Cảm ơn Huyền đạo hữu a!

Không ngờ lại bày cho mình một chủ ý tốt như vậy.

Nguyên Thủy trước đây vừa thối vừa cứng, nói thế nào cũng không nghe, cứ thích đi theo Hồng Quân quấy phá, giờ rốt cuộc cũng

chịu nghe lời một chút. "Đại huynh, nhị huynh đây là... hình như khai khiếu rồi, sau này huynh nên động thủ giáo dục nhiều hơn." Thông Thiên nói nhỏ.

Lão Tử trừng mắt nhìn Thông Thiên một cái, Thông Thiên liền im bặt. "Ngươi đừng nhìn ta hôm nay tấu Nguyên Thủy, còn cả ngươi nữa, hữu giáo vô loại ta không nói gì, nhưng ngươi cũng đừng có không thiết lập ngưỡng cửa nào cả, nhìn Tiệt giáo của ngươi bây giờ thành cái dạng gì rồi?

Ô yên chướng khí!" Thông Thiên rụt cổ, liên thanh đáp: "Đại huynh yên tâm, đệ về sẽ lập tức chỉnh đốn Tiệt giáo, lập tức chỉnh đốn." Sắc mặt Lão Tử lúc này mới dịu lại đôi chút.

Quả nhiên thử lần nào cũng đúng, cứ phải lấy ra uy nghiêm của người làm đại ca mới được. "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, vốn là chúng ta đến chúc hạ ngươi thành thánh, ngươi đừng thấy lạ nhé!" Lão Tử nói. "Không lạ không lạ, vả lại đây là Thủ Dương Sơn mà!" Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Thần Nông thị nói: "Nhân vật chính hôm nay không phải là ta!" Thần Nông thị có chút ngỡ ngàng. "Hôm nay Nhân tộc ta Nhân Hoàng luân chuyển, ngô sẽ thoái vị Nhân Hoàng, giao vị trí này lại cho Thần Nông thị!

Các ngươi, có nguyện ý không?" Phục Hy mở lời, giọng nói truyền vào tai tất cả người tộc. "Ngô đẳng nguyện tôn Thần Nông thị vi Nhân Hoàng!" Những đóng góp của Thần Nông thị những năm qua trong Nhân tộc đều được mọi người nhìn nhận, lúc này ông kế nhiệm vị trí Nhân Hoàng, Nhân tộc không có bất kỳ dị nghị nào.

Chương 207

Trong nháy mắt, khí vận Nhân đạo bắt đầu rót vào người Thần Nông thị.

Thần Nông thị định nói gì đó nhưng bị Phục Hy ngắt lời: "Chuyện này là ý nguyện của toàn bộ Nhân tộc, cũng là ý nguyện của ta, giao gánh nặng này cho ngươi, ta cũng yên tâm!" Thần Nông thị cũng không tiện nói thêm. "Hỏa Vân Động là nơi khí vận Nhân tộc cư ngụ, sau này Nhân Hoàng thoái vị có thể đến Hỏa Vân Động!" Lúc này Nữ Oa lên tiếng.

Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế ngụ tại Hỏa Vân Động vốn là sự an bài của Thiên đạo.

Nhưng dưới sự an bài đó, Tam Hoàng Ngũ Đế chẳng khác nào tù nhân.

Dù có khí vận Nhân đạo hộ thân, thực lực sánh ngang Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng lại không được tự do, muốn ra ngoài một chuyến cũng vô cùng gian nan.

Nhưng bây giờ, Nhân Hoàng cư ngụ tại Hỏa Vân Động sẽ không còn nhiều hạn chế như vậy.

Hơn nữa có Nhân Hoàng trấn giữ, trong Hỏa Vân Động còn nảy sinh những biến hóa mới. "Nhân Hoàng thứ hai của Nhân tộc kế vị, chiến lực cao tầng của Nhân tộc lại thêm một người, đối với Yêu tộc ta mà nói không phải là tin tốt lành gì." Đế Tuấn nói.

Dưới tầm mắt của hắn là quần thần Yêu tộc, các vị Yêu Thần, Đại Yêu đều có mặt. "Khởi bẩm bệ hạ, thời gian qua chúng thần cũng không nhàn rỗi, Yêu tộc ta vẫn luôn quan sát động hướng của Nhân tộc.

Nay Trấn Nguyên Tử thành thánh, tự nhiên không thể tham dự vào cuộc chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Phía Nhân tộc, thực lực tổng thể không cách nào so bì với Yêu tộc, nay Yêu tộc ta lại có thêm Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc trợ lực, thực lực lại tăng thêm một bậc." Bạch Trạch lúc này lên tiếng. "Hiện tại có rất nhiều chủng tộc gia nhập trận doanh Nhân tộc, Nhân tộc nhất thời cũng không điều phối hết được, chúng ta có thể ra tay từ bên trong các sinh linh đó, gây khó dễ cho Nhân tộc." "Chiến lực của Trấn Nguyên Tử khi chưa thành thánh có thể so với Nhân Hoàng sao?" Đế Tuấn đột nhiên dâng lên một luồng nộ ý.

Nhắc đến Trấn Nguyên Tử là hắn lại bực mình.

Ngưỡng mộ, đố kỵ!

Đồng thời còn xen lẫn một chút bất mãn đối với Bạch Trạch.

Tự ý quyết định!

Những gì Bạch Trạch nghĩ quả thực là chủ ý hay, nhưng Đế Tuấn chính là cảm thấy không sảng khoái. "Bệ hạ, Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng tam vị đại nhân đã đến." Lúc này có người thông báo. "Các ngươi lui xuống đi, mời ba vị vào." Đế Tuấn phất tay, đám đông Yêu tộc đều lui ra. "Đế Tuấn bệ hạ, hiện tại có lẽ không phải thời cơ tốt để tấn công Nhân tộc, vị Nhân Hoàng thứ hai vừa mới kế vị, Yêu tộc e là không đánh hạ được Nhân tộc." Long Vương nói. "Vậy ý của Long Vương tiền bối là thế nào?" Đế Tuấn cười hỏi. "Thực ra rất đơn giản, cứ đánh tan từng bộ phận là được.

Ví dụ như phía Thái Âm Tinh, phía Huyết Hải, đó đều là viện binh cường đại của Nhân tộc.

Còn một số chủng tộc khác, có lẽ chưa nhận thức đầy đủ sự cường đại của Yêu tộc nên mới dám theo phe Nhân tộc." Long Vương

lạnh lùng cười nói.

Đế Tuấn cũng hiểu ý của Long Vương.

Nói nôm na là giết gà dọa khỉ.

Giết cho bọn chúng sợ hãi thì sẽ không dám ở cùng một phe với Nhân tộc nữa.

Cách này của Long Vương rất độc ác, nhưng Đế Tuấn rất thích. "Chuyện này cứ giao cho Long tộc ta đi!" Long Vương lại lên tiếng.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều im lặng.

Họ không ngu, cũng biết Long Vương và Đế Tuấn đang tính toán điều gì.

Nhưng họ không muốn dính vào, hoặc có muốn cũng không xen vào được. "Được!" Đế Tuấn trực tiếp đồng ý.

Màn thao tác này của Long Vương hắn đã nhìn thấu, chẳng qua là muốn Long tộc lộ diện, thể hiện uy phong ở Hồng Hoang, Đế Tuấn cũng vui vẻ để Long Vương ôm việc.

Long Vương cũng không sợ Đế Tuấn nhìn thấu.

Cả hai đều là dương mưu, nhìn thấu mà không nói toạc ra, sau lưng mỗi người đều có tính toán riêng, nhưng tạm thời trận tuyến vẫn thống nhất. "Đã vậy, ta sẽ ra tay với Giải Trãi tộc trước!" Giải Trãi tộc trước đây là một trong những cường tộc thuộc Long tộc thống lĩnh, thiên phú và thực lực cá thể đều không yếu, nhưng số lượng vô cùng thưa thớt.

Tuy nhiên trong quá trình Nhân tộc lớn mạnh, Giải Trãi tộc cũng có quan hệ thân cận với Nhân tộc.

Cách đây không lâu, Long Vương muốn triệu tập thuộc hạ cũ để chấn hưng uy phong, nhưng không có mấy tộc quần hưởng ứng.

Năm xưa Long Vương bị tính kế, không biết bao nhiêu chủng tộc bị liên lụy, vả lại hiện tại ở Hồng Hoang, đi theo Long Vương không phải là lựa chọn tốt.

Giải Trãi tộc cũng đã từ chối Long Vương.

Hành động này của Long Vương không chỉ để giúp Yêu tộc tăng thanh thế, răn đe các tộc khác, mà phần lớn là để tuyên bố sự trở lại của mình.

Giải Trãi tộc cư ngụ trong một thung lũng linh sơn, tộc này thiên tính thuần lương, cương trực công minh.

Gia nhập Nhân tộc không chỉ ít bị gò bó, mà Nhân tộc khoan hậu còn dành cho Giải Trãi tộc không ít viện trợ. "Lão tổ, chúng ta đuổi sứ giả Long tộc đi như vậy, Long Vương sẽ không có ý kiến gì chứ?" Tộc trưởng Giải Trãi hỏi. "Không đâu, năm xưa Giải Trãi tộc ta theo Long tộc chinh chiến, một mực trung thành, Long Vương đại nhân lại là người có lồng ngực rộng rãi, sẽ không chấp nhặt với tộc ta đâu!" Lão tổ Giải Trãi cười nói.

Ông cũng là tồn tại từng tham gia Long Hán đại kiếp, từng cùng Long Vương đánh thiên hạ.

Tuy nhiên, lời ông vừa dứt, một đạo uy áp đột nhiên trấn áp thẳng xuống tộc địa Giải Trãi. "Lão tổ...

Long tộc tấn công!!!" Lúc này trong tộc Giải Trãi bắt đầu phát tín hiệu cảnh báo. "Ra ngoài xem sao!" Sắc mặt lão tổ Giải Trãi biến đổi mạnh.

Khi họ ra ngoài, liền thấy Long Vương dẫn đầu, phía sau là một đám đông Long tộc khí thế bừng bừng, luồng uy áp mạnh mẽ kia căn bản không hề thu liễm. "Long Vương đại nhân, không biết ngài đến Giải Trãi tộc ta có việc gì cao kiến?" Lão tổ Giải Trãi lên tiếng hỏi

trước. "Ta cũng không nói nhiều, Giải Trãi tộc các ngươi cấu kết với Nhân tộc, hôm nay ta đến để san phẳng Giải Trãi tộc!" Long Vương cười lạnh.

Trái tim lão tổ Giải Trãi lập tức chìm xuống đáy vực, ông vội vàng nói: "Long Vương đại nhân, Giải Trãi tộc ta năm xưa theo ngài chinh chiến, lao khổ công cao, nay tộc ta chịu tổn thương cực lớn, đang hưu dưỡng sinh tức, thật sự không muốn tham gia vào tranh chấp." "Không muốn tham gia tranh chấp mà còn ở cùng một phe với Nhân tộc?

Giết!" Nụ cười trên mặt Long Vương biến mất, lạnh lùng quát lớn.

Sau lưng ông, đám Long tộc đã sẵn sàng, lao vào giết chóc Giải Trãi tộc. "Chạy!

Mau chạy đi!

Mau chóng truyền tin cho Nhân tộc!" Lão tổ Giải Trãi gầm lên một tiếng, sau đó hóa ra chân thân.

Lão tổ Giải Trãi dù sao cũng là tồn tại sống từ lâu, thực lực đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, một mình ông đã ngăn cản được đám Long tộc đang lao tới. "Vốn nể tình ngươi từng theo ta mà định để ngươi chết một cách thể diện, nếu ngươi đã ngoan cố chống trả, vậy thì chết đi!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, trường thương trong tay rung lên, trực tiếp đâm xuyên cơ thể lão tổ Giải Trãi.

Đối mặt với vị công thần cũ từng đi theo mình, Long Vương không hề nương tay.

Đối với Long Vương, dù là hành vi của lão Huyền Vũ hay lão tổ Giải Trãi thì đều là phản bội, tất cả đều là phản bội!

Chỉ cần kẻ nào phản bội mình, đều phải chết! "Lão tổ!!" Tộc nhân

Giải Trãi thấy lão tổ bị Long Vương đánh một kích, mắt muốn nứt ra, trong lòng đầy phẫn nộ, thậm chí có kẻ muốn xông lên báo thù cho lão tổ. "Chạy...

đi..." Dù bị Long Vương dùng thương đâm xuyên thần hồn chân linh, lão tổ Giải Trãi vẫn bảo tộc nhân mau chạy.

Long Vương lại dùng thương hất văng thi thể lão tổ Giải Trãi ra xa. "Giết sạch bọn chúng!" Đám Long tộc lại tiếp tục xông lên giết chóc. "Mau chạy!

Khẩn trương rời đi!

Long tộc thật độc ác, Giải Trãi tộc ta đã sai rồi!" Tộc trưởng Giải Trãi rơi lệ hối hận, dẫn theo các cường giả Giải Trãi chặn trước đám Long tộc, để những đứa trẻ Giải Trãi chạy trốn, giữ lại huyết mạch cho tộc.

Chẳng mấy chốc, Giải Trãi tộc thương vong thảm trọng.

Ngay khi Long tộc định đuổi tận giết tuyệt những kẻ đang chạy trốn, Long Vương ngẩng đầu nhìn về phía xa. "Đi!!" Đám rồng không chút do dự, dưới sự dẫn dắt của Long Vương quay người rời đi.

Một lát sau, từng đạo thần quang hạ xuống.

Sau khi nhận thấy Giải Trãi tộc có biến, Nhân tộc lập mã phái người tới ngay. "Vẫn chậm một bước!

Chương 208

Yêu tộc!!" Nhìn thảm trạng của Giải Trãi tộc, xác nằm la liệt, máu chảy thành sông, những người tộc có mặt đều phẫn hận khôn cùng.

Không lâu sau, lại có thêm nhiều cường giả Nhân tộc đến, ngay cả Nhân Hoàng Thần Nông thị cũng tới nơi. "Nhân Hoàng bệ hạ đến rồi, mau ra đây, mọi người mau ra đây..." Lúc này, những con Giải Trãi chạy trốn và lẩn trốn đều chạy ra ngoài. "Hu hu hu!

Mẹ ơi!

Cha ơi!

Mọi người đừng chết mà!" Những kẻ còn sống đa phần là những tiểu Giải Trãi, thấy tộc nhân người thân của mình nằm trong vũng máu đều khóc nức nở.

Ngay cả số ít những Giải Trãi trưởng thành dẫn theo đám nhỏ chạy trốn cũng đỏ hoe mắt, nước mắt tuôn rơi lã chã. "Nhân Hoàng bệ hạ, là Long tộc, là Long Vương dẫn theo tộc nhân đến muốn... tiêu diệt Giải Trãi tộc ta, lão tổ... chính là bị Long Vương giết chết!" Một con Giải Trãi quỳ phục xuống đất. "Xin Nhân Hoàng bệ hạ làm chủ cho Giải Trãi tộc ta!" Thần Nông thị lập tức đỡ con Giải Trãi đó dậy: "Là Nhân tộc ta có lỗi với Giải Trãi tộc các ngươi!" Thần Nông thị thở dài.

Tiếp đó ông quay đầu lại, nhìn những cường giả Nhân tộc và các đồng minh Nhân tộc vừa kéo đến, dõng dạc nói: "Yêu tộc diệt Giải Trãi tộc, chẳng qua là muốn giết gà dọa khỉ, muốn làm tan rã liên minh Nhân tộc ta, nhưng...

Yêu tộc sai rồi, Đế Tuấn sai rồi, sai đến mức thái quá!

Nhân tộc ta có huyết tính, đồng minh bị hãm hại như vậy, Nhân tộc ta nếu ngồi nhìn không quản thì sao xứng đáng với các vị đồng minh!

Nhân tộc ta hôm nay sẽ cử binh công phạt Yêu tộc, hôm nay sẽ sát hướng Yêu tộc!!" "Giết!!

Giết Yêu tộc!

Công phá Thiên Đình!" "Báo thù cho Giải Trãi tộc!" Lúc này tất cả sinh linh đều giơ tay hô vang.

Trong nháy mắt, mệnh lệnh của Thần Nông thị truyền khắp Thủ Dương Sơn, toàn bộ Nhân tộc bắt đầu động viên. "Yêu tộc chẳng lẽ thật sự cho rằng Nhân tộc ta chỉ có thể bị động chịu đòn?

Nghĩ hay quá, Đế Tuấn là một kẻ thống trị không tồi, nhưng vẫn là câu nói đó, năng lực của hắn không gánh nổi dã tâm của hắn, lồng ngực của hắn vẫn còn quá nhỏ hẹp!" Lão Tử cười lạnh một tiếng. "Yêu tộc a!

Thật là vô tội!" Nữ Oa thở dài một tiếng.

Bà đã cắt đứt liên hệ khí vận với Yêu tộc, nhưng không có nghĩa là bà không còn tình cảm gì với Yêu tộc.

Tuy nhiên, Nữ Oa đã dự liệu được, lần này Nhân tộc chủ động xuất kích, nhất định là khởi đầu cho sự lụi tàn của Yêu tộc. "Thủy tổ... tại sao lại độc ác như vậy a!" Ngao Ngọc nghe chuyện Long Vương dẫn đầu ra tay với Giải Trãi tộc thì nhất thời thẫn thờ.

Những gì Long Vương làm khiến nàng vô cùng xa lạ, thậm chí còn hoài nghi Long Vương đã bị đoạt xá.

Nhưng nàng không biết, đây là sự điên cuồng cuối cùng của Long Vương, là hy vọng cuối cùng của Long Vương để đoạt lấy ngôi vị bá chủ Hồng Hoang.

Ông ta phải ác, còn phải để tất cả sinh linh Hồng Hoang thấy mình ác.

Mục đích của Long Vương thực chất là để chuẩn bị cho việc triệu hồi thuộc hạ cũ sau này, trấn nhiếp những sinh linh đó.

Nhưng nếu Nhân tộc thắng trận này thì tất cả những gì Long Vương làm đều đổ sông đổ biển, còn rước lấy sự căm ghét.

Nếu Yêu tộc thắng thì những việc Long Vương làm mới có ý nghĩa.

Tuy nhiên trong mắt họ, Nhân tộc không thể thắng! "Nhân tộc điên rồi sao?

Vị Nhân Hoàng thứ hai vừa mới kế vị mà đã nghĩ có thể thắng được Yêu tộc?" "Nhân tộc cũng là không còn cách nào khác!

Nếu Nhân tộc không có biểu hiện gì, những chủng tộc đồng minh với Nhân tộc e là sẽ vô cùng kinh hãi, liên minh sẽ không duy trì nổi nữa.

Nếu liều chết một phen, biết đâu còn có một tia sinh cơ, nếu mặc kệ không quản, Nhân tộc tất vong!" Trong Tử Tiêu Cung. "Yêu tộc đại thế đã mất, tương lai của Nhân tộc sẽ đi về đâu vẫn phải xem vị kia." Có bóng đen cười nói. "Thật ngưỡng mộ vị kia vẫn có thể ra ngoài, đâu như chúng ta, ngay cả Tử Tiêu Cung cũng không ra được!" Cũng có bóng đen phànàn.

Bất kể những bóng đen này nói gì, Hồng Quân đều không mấy quan tâm.

Ván cờ Nhân tộc này ông ta nhất định phải thắng, nếu thua thì ông ta sẽ mất tất cả.

Tin tức Nhân tộc muốn công đánh Thiên Đình nhanh chóng truyền tới Thiên Đình. "Đám Nhân tộc này điên rồi sao?" "Đến đúng lúc lắm,

Nhân tộc đến Thiên Đình đảm bảo có đi không về, chỉ cần Yêu tộc thống lĩnh Hồng Hoang thì thành tựu của chúng ta sau này thấp đi đâu được?" Đám Yêu Thần đều bắt đầu mơ tưởng, thậm chí còn rất hưng phấn. "Bệ hạ triệu tập chúng ta, đi thôi!" Một lát sau, trước Thiên Đình cũng tụ tập vô số yêu binh, sẵn sàng chiến đấu.

Đế Tuấn vẫn đứng ở hàng đầu, ngồi trên giá liễn.

Đối với việc Nhân tộc tấn công, Đế Tuấn thực sự khá bất ngờ, nhưng thế này thì càng tốt.

Chiếm giữ ưu thế chủ sân, Yêu tộc vốn dĩ còn mạnh hơn Nhân tộc, nhất định sẽ thắng. "Bệ hạ, đừng khinh địch!" Bạch Trạch không nhịn được lên tiếng nhắc nhở. "Biết rồi!" Đế Tuấn có chút thiếu kiên nhẫn.

Không hiểu sao Bạch Trạch luôn cảm thấy có gì đó không ổn, luôn có một dự cảm không lành.

Nhưng nhìn đám yêu binh kia, nhìn về phía Thiên Đình, lòng ông lại bình ổn hơn đôi chút.

Nếu bệ hạ có thể thành công thống nhất Hồng Hoang, nếu bệ hạ có thể thuận lợi thành thánh thì bệ hạ chắc chắn sẽ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu. "Phục Hy, gan của Nhân tộc các ngươi quả nhiên là lớn thật!" Đế Tuấn nhìn liên quân Nhân tộc trước mắt, trên mặt đầy vẻ trêu chọc. "Không phải gan lớn, mà là Nhân tộc ta có đủ nội hàm!" Phục Hy lạnh lùng nói. "Đã như vậy thì cũng chẳng cần nói nhiều nữa." Trong mắt Đế Tuấn lóe lên tia lạnh lẽo, cánh tay hạ xuống.

Đội quân Yêu tộc phía sau nhận được chỉ thị liền trực tiếp xông lên giết chóc.

Đế Tuấn cũng không ngần ngại tổ chức Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Phía Nhân tộc, Phục Hy và Thần Nông thị gọi ra khí vận Nhân đạo, hai người liên thủ đối chiến với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Chúng ta tuy không thể tham chiến, nhưng cũng có thể nâng cao thực lực của tộc nhân, ngược lại là hai người các ngươi hình như không được thành thật cho lắm." Long Vương cười nói. "Long Hán kiếp đã qua, thời đại thuộc về chúng ta đã hết rồi, còn tranh giành những thứ đó thì có ích gì?

Ta trở lại Hồng Hoang chẳng qua là vì vướng bận hai đứa con của ta thôi.

Vả lại, ta không tin sau khi ngươi trở về, Long tộc của ngươi chỉ có năm vị Chuẩn Thánh!" Nguyên Phượng nói.

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân là thủy tổ của tam tộc.

Sau khi Long Vương trở về đã tinh luyện huyết mạch của một số tộc duệ, khiến không ít tộc duệ được thăng tiến, số Chuẩn Thánh của Long tộc đã lên tới mười vị.

Lần này Long Vương chỉ phái năm vị Chuẩn Thánh Long tộc tham chiến, rõ ràng là không định dùng toàn lực, muốn bảo toàn lực lượng!

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc còn quá đáng hơn, phái ra càng ít cường giả. "Các ngươi a!

Hùng tâm tráng chí năm xưa không còn nữa, không xứng làm đối thủ của ta!" Long Vương lắc đầu: "Hay là hai người các ngươi liên thủ với ta đi?

Ba chúng ta liên thủ thì đám hậu bối kia ai có thể địch lại?

Loại như Đế Tuấn, chúng ta muốn phế bỏ lúc nào chẳng được." Nguyên Phượng không quan tâm, còn Thủy Kỳ Lân do dự một lát cũng không đáp lời.

Long Vương cũng không nói thêm nữa, chỉ liên tục quan sát chiến trường.

Trận chiến này liên quan đến kế hoạch sau này của ông ta.

Yêu tộc thắng thì ông ta có thể tiếp tục đấu trí với Đế Tuấn.

Nhân tộc thắng, Long Vương chưa từng nghĩ đến kết cục này.

Lúc này, cuộc tử chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc ngày càng kịch liệt, không ngừng có các chủng tộc gia nhập, vô số sinh linh bỏ mạng trong cuộc chiến này. "Tiểu muội, tưởng rằng Đế Tuấn kia tính toán bao lâu nay, cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng!

Hắn tuy ngồi trên ngai vàng cao nhất của Thiên Đình nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy thật đáng thương!" Chúc Cửu Âm cười cười.

Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt.

Năm xưa khi Vu tộc và Yêu tộc đối chiến, họ luôn không nhìn rõ, giờ thì đã thấy rõ rồi.

Đế Tuấn rõ ràng chỉ là một quân cờ bị người khác tùy ý điều khiển, hiện tại đại khái cũng đã mất đi giá trị lợi dụng cuối cùng.

Chương 209

"Có gì mà đáng thương, hắn đã chọn vị trí đó thì phải gánh chịu mọi hậu quả, đường là do hắn tự chọn mà!" Hậu Thổ hiện giờ nhìn nhận thấu đáo hơn.

Bất luận là thân phận, địa vị hay thực lực đều đã khác xưa.

Có thể nói bà đã siêu thoát ra ngoài, đứng cao nhìn xa.

Tuy nhiên đối với Yêu tộc, đối với Đế Tuấn, bà vẫn có chút bùi ngùi. "Trận đại chiến lần này không biết có bao nhiêu hồn linh luân hồi, phải khẩn trương thôi!" Hậu Thổ thở dài.

Địa phủ lại phải tăng ca tăng giờ rồi.

Trên chiến trường, Đế Tuấn càng đánh càng vội.

Bởi vì hắn phát hiện, thực lực Yêu tộc rõ ràng mạnh hơn Nhân tộc rất nhiều, thậm chí lại ở ngay trước Thiên Đình, tại sao vẫn giằng co lâu như vậy?

Khi hắn định thần lại mới phát hiện, vấn đề chỉ huy đang gặp trục trặc nghiêm trọng.

Hiện giờ hắn tin tưởng Thử Thiết, kẻ làm việc như một cỗ máy này.

Thần Nông thị cũng đã trở thành Nhân Hoàng, có thể mượn khí vận Nhân đạo, chính mình phải tổ chức Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận toàn tâm ứng chiến nên quyền chỉ huy đều nằm trong tay Thử Thiết.

Thế nhưng lúc này Thử Thiết lại đang luống cuống tay chân.

Trước đó hắn đã giao mọi phương án cho Thử Thiết, nhưng trên chiến trường, phương án gì đó đều là chuyện hão huyền.

Cục diện chiến trường biến hóa khôn lường, đầu óc của Thử Thiết căn bản không đủ dùng.

Hắn muốn rút thân ra ngoài nhưng lại bị Thần Nông thị và Phục Hy chặn đứng. "Đế Tuấn bệ hạ, muốn đi đâu?" Phục Hy cười lạnh.

Đế Tuấn nghiến răng, tiếp tục chiến đấu với hai vị Nhân Hoàng.

Lúc này hắn rất hy vọng Bạch Trạch có thể nắm quyền chỉ huy, như vậy Yêu tộc mới có thể lập tức phản công áp chế Nhân tộc! "Thử Thiết, đưa quyền chỉ huy cho ta, nếu không sẽ không thắng nổi Nhân tộc đâu!!" Bạch Trạch vô cùng sốt ruột. "Bạch Trạch, không được, bệ hạ giao quyền chỉ huy cho ta là sự tin tưởng dành cho ta, ta không thể phụ lòng bệ hạ!" Thử Thiết nghiến răng nói.

Hắn chính là kiểu người ngu trung, không phải ham hố quyền thế, mà là Đế Tuấn đã giao nhiệm vụ thì nhất định phải hoàn thành, không được phép làm sai lệch dù chỉ một chút.

Thực tế quan hệ giữa Thử Thiết và Bạch Trạch cũng không tệ, nhưng trong tình huống này, Thử Thiết lại quá cứng nhắc. "Đưa cho ta!

Cứ thế này sẽ bại trận mất!" Bạch Trạch bỏ vẻ nho nhã thường ngày, trực tiếp gầm lên. "Không được!" Thử Thiết kiên trì. "Bạch Trạch thừa tướng, bệ hạ hữu lệnh, thùy đô bất năng thiện tự canh cải chỉ huy quyền, bệ hạ nhất định hữu chính mình đích dụng ý, thừa tướng tựu bất tất đa thao tâm liễu!" Đế Tuấn sợ có kẻ mưu đồ bất chính nên đã phái mấy vị Yêu Thần tin cẩn kiên quyết bảo vệ quyền chỉ huy của Thử Thiết.

Lúc này, Bạch Trạch chỉ cảm thấy một luồng vô lực trào dâng trong lòng...

Bạch Trạch đã nỗ lực, thật sự đã nỗ lực.

Nếu chỉ có một mình Thử Thiết thì ông sẽ tìm mọi cách lấy lại quyền chỉ huy.

Nhưng Đế Tuấn lòng nghi kỵ quá nặng, thậm chí còn tăng cường đề phòng với Bạch Trạch, ông biết phải làm sao đây?

Hiện giờ đại quân Yêu tộc thậm chí đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy sụp.

Thử Thiết càng thêm luống cuống tay chân, mong đợi Đế Tuấn có thể rảnh tay.

Nhưng lúc này phía Đế Tuấn cũng đang chiến đấu gay gắt, đừng nói là rảnh tay, không rơi vào thế yếu đã là tốt lắm rồi.

Thái Nhất cũng đã nhập vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chiến lực của ông rất mạnh, điều đó không sai, nhưng chiến lực dù mạnh đến đâu cũng không đóng vai trò quyết định trong trận chiến này.

Lúc này Lục Nhĩ cũng đã gia nhập chiến trường, đối chiến với đám Yêu Thần mà không hề nương tay. "Bố cục nhiều năm, thời cơ đã chín muồi rồi!" Huyền Tùng nở nụ cười trên môi.

Ngay lúc đó, trong nội bộ Yêu tộc lại xảy ra biến loạn. "Xoẹt!" Đột nhiên, một Đại La Yêu tộc vung lợi nhận trong tay về phía tộc nhân bên cạnh, trực tiếp chém đứt đầu, thậm chí tiêu diệt luôn cả thần hồn. "Ngươi làm gì vậy!?" Một Yêu tướng bên cạnh vừa kinh vừa sợ. "Làm gì?

Yêu tộc đại thế đã mất, các ngươi không thấy sao?

Yêu tộc mạnh như vậy, kết quả bấy lâu nay vẫn không hạ được Nhân tộc, các ngươi không nhận ra vấn đề sao?

Mỗi lần Yêu tộc định thống nhất Hồng Hoang thì luôn xuất hiện sự cố, đám thánh nhân kia... căn bản chỉ coi Yêu tộc ta là quân cờ, không hề quan tâm đến chúng ta, cũng sẽ không để Yêu tộc làm bá chủ

Hồng Hoang!" Vị Đại La Yêu tộc kia dõng dạc nói.

Giọng nói này khuếch tán không quá rộng trên chiến trường nhưng đủ để ảnh hưởng đến một bộ phận Yêu tộc.

Đám Yêu tộc lúc này cũng bắt đầu nghi hoặc không yên.

Đúng vậy!

Yêu tộc đã có vài cơ hội thống nhất Hồng Hoang nhưng đều bỏ lỡ, làm gì có nhiều sự trùng hợp đến thế! "Đừng nghe hắn nói bậy, Đạo Tổ có ý phù trợ Yêu tộc ta làm bá chủ Hồng Hoang, đó là sự thật, chiến thắng Nhân tộc là chúng ta thắng, bệ hạ cũng có thể thuận lợi trở thành thánh nhân, thời đại Yêu tộc sắp đến rồi!" Một vị Chuẩn Thánh Yêu tộc xuất hiện, không ngần ngại vung đao chém về phía vị Đại La kia, muốn dập tắt những lời đồn đại này.

Nhưng những Yêu tộc như vậy không chỉ có một người.

Lúc này trên chiến trường, liên tục có Yêu tộc tung ra những lời như vậy.

Thậm chí còn có cả các Chuẩn Thánh Yêu Thần phản bội, nói ra những luận điệu đó.

Nhất thời, trong chiến trường Yêu tộc, lòng quân bắt đầu dao động dữ dội, không ít kẻ đã nảy sinh ý thối lui. "Ba người thành hổ", nhất là trong tình cảnh đánh mãi không thắng này.

Nếu là Bạch Trạch cầm quân, tự nhiên sẽ lập tức thanh lý những kẻ tung tin đồn, dùng cách của mình để chấn hưng và ổn định quân tâm.

Nhưng Thử Thiết không làm được!

Thử Thiết là tài năng làm hộ vệ, không phải tài cầm quân.

Khi tình huống này xảy ra, ông ta ứng phó không kịp thời, tin đồn

nhanh chóng lan rộng, ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường.

Rất nhanh, Nhân tộc đã nắm bắt cơ hội này, bắt đầu phản công!

Yêu tộc lúc này bị đánh cho liên tiếp tháo chạy. "Tại sao lại như vậy?

Yêu tộc chẳng phải mạnh hơn Nhân tộc nhiều sao, tại sao lại bị đánh thành thế này!!" Long Vương lúc này bắt đầu hoảng hốt.

Gần như mọi sự trả thù của ông ta đều dựa trên cơ sở chiến thắng của Yêu tộc! "Đế Tuấn đúng là đồ ngốc, trận chiến thế này mà lại giao quyền thống binh cho một đồ ngốc khác, đây...

đây là sợ thua không đủ nhanh sao!!" Long Vương cuống quýt giậm chân. "Yêu tộc đại thế đã mất a!

Hồng Quân căn bản không hề chuẩn bị để Yêu tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang, quân cờ vẫn chỉ là quân cờ, Đế Tuấn đã theo sai người." Nguyên Phượng thở dài.

Thực ra đối với những gì Đế Tuấn làm, những thành tựu của hắn, bà đều hiểu rõ.

Bà cảm thấy Đế Tuấn mạnh hơn ba người bọn họ.

Nếu không có Hồng Quân, Đế Tuấn nói không chừng đã thành công thật rồi.

Tiếc là Đế Tuấn hồ đồ, lại đi theo Hồng Quân - lão hồ ly này, nhìn thì như đang giúp đỡ nhưng thực chất là liên tục đẩy hắn xuống hố.

Giờ là lúc Đế Tuấn phải "về vườn" rồi.

Thực ra Long Vương và những người khác đều biết Đế Tuấn sẽ bị vắt chanh bỏ vỏ, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, Long Vương còn định căn thời gian để thế chỗ Đế Tuấn, kết quả là tự mình cũng nhảy xuống hố.

Thủy Kỳ Lân - kẻ gió chiều nào che chiều nấy lúc này cảm thấy may mắn, may mà không theo Long Vương, nếu không ông ta cũng nhảy xuống hố theo rồi.

Thật nguy hiểm! "Đế Tuấn, Yêu tộc các ngươi đại thế đã mất, cục diện tốt đẹp thế này bị ngươi làm hỏng, cũng là do ngươi tự mình chuốc lấy." Phục Hy hừ lạnh một tiếng.

Và lúc này, đại quân Yêu tộc đã bắt đầu tan rã.

Rất nhiều Yêu tộc thu nạp tạm thời đã bắt đầu tháo chạy, khí vận Yêu tộc không ngừng sụt giảm, ngay cả cường độ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng đang suy yếu. "Bất!

Bất ứng cai giá dạng đích, bất!

Nhân tộc các ngươi dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà thắng được ta!

Chương 210

Dựa vào cái gì!" Đế Tuấn gào thét điên cuồng.

Phục Hy và Thần Nông thị cũng lười giải đáp thắc mắc của Đế Tuấn, trực tiếp ra tay đánh tan Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đế Tuấn và Thái Nhất cùng đám Yêu tộc bên trong đều thổ huyết, bị trọng thương trực tiếp.

Khí vận Thiên Đình không ngừng rên rỉ. "Chết đi!" Đột nhiên, một con rồng dài tập kích tới.

Là Long Vương đã chờ thời cơ từ lâu ra tay, lao về phía Phục Hy và Thần Nông thị.

Nếu hai vị Nhân Hoàng bị trọng thương thì Yêu tộc vẫn còn một tia sinh cơ!

Đây là cơ hội cuối cùng của Long Vương, nói là liều lĩnh cũng không quá lời. "Long Vương, ngươi to gan thật!" Giọng của Nữ Oa truyền đến, không chút do dự trực tiếp ra tay.

Xoẹt!

Dưới thánh uy, cơ thể Long Vương bị chém đứt một nửa.

Dòng máu rồng nóng hổi cùng nửa thân mình rơi xuống Hồng Hoang, một tiếng gào thét vang dội phát ra từ miệng Long Vương.

Nhưng Long Vương không dám có chút bất mãn, cũng không dám dừng lại giây phút nào, ngay cả nửa cái thân mình cũng không màng tới, trực tiếp đào tẩu.

Phen này Đế Tuấn biết hy vọng của mình đã triệt để tan biến. "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tan vỡ rồi!

Yêu tộc... bại rồi!" "Chạy!

Mau chạy đi!" "Không chạy là mất mạng đấy, mau rời đi!" Đám Yêu Thần Yêu tướng thấy Đế Tuấn bại trận, biết đại thế đã mất, nào còn dám ở lại lâu, ít nhất một nửa đã bỏ chạy.

Nửa còn lại lúc này nước mắt giàn giụa, tràn đầy vẻ chán chường.

Rất nhiều người trong số họ là lão binh theo Đế Tuấn chinh chiến Hồng Hoang, trong lòng họ đều có một giấc mơ là để Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, nhưng giờ giấc mơ đó đã hoàn toàn tan vỡ. "Hộ vệ bệ hạ!" Giọng Bạch Trạch truyền đến, đám Yêu tộc với tốc độ cực nhanh bảo vệ Đế Tuấn vào giữa, dù đối mặt với sự áp bức của Nhân tộc cũng không hề lùi bước dù chỉ một bước! "Yêu tộc bại lạc, các ngươi hài lòng rồi chứ!

Các ngươi... hài lòng rồi chứ!" Trên mặt Đế Tuấn đầy vẻ cay đắng.

Cách đây không lâu hắn còn là chủ nhân Thiên Đình cao cao tại thượng, vậy mà giờ đây chỉ là một kẻ tù tội.

Đã không còn bất kỳ khả năng lật ngược thế cờ nào nữa rồi! "Đế Tuấn, đến giờ ngươi vẫn chưa hiểu, ngươi hãy nhìn những người anh em cũ một lòng trung thành theo ngươi này, ngươi có xứng với họ không?" Phục Hy thở dài.

Ông cũng từng làm Yêu Hoàng nên lúc này rất cảm khái.

Nghe lời Phục Hy, Đế Tuấn nhất thời thẫn thờ...

Đế Tuấn nhìn những Yêu tộc đang bảo vệ quanh mình, nhìn Bạch Trạch.

Hắn chợt thấy bàng hoàng.

Những năm qua vì tranh đoạt vị trí bá chủ Hồng Hoang, hình như

hắn căn bản không hề quan tâm đến họ.

Thậm chí còn tự tay tước sạch quyền lực của Bạch Trạch, còn có tâm phòng bị cực mạnh với Bạch Trạch.

Nếu không trận chiến này Yêu tộc cũng không thua một cách khó hiểu như vậy.

Hắn luôn nghĩ mình mạnh hơn Long Vương và những kẻ khác, nhưng giờ xem ra hắn đã quá coi trọng bản thân mình.

Ngay khi Đế Tuấn đang thẫn thờ, lại một đạo hà quang hạ xuống, Hồng Quân đã tới.

Đế Tuấn nhìn Hồng Quân, không hề cầu cứu, cứ thế mà nhìn.

Lúc này hắn cũng đã hiểu ra, dù hắn có nguyện ý hy sinh chín đứa con của mình cũng vô ích, hắn vẫn bị vứt bỏ một cách tùy tiện.

Hắn biết kẻ cầm đầu thực sự chính là vị Đạo Tổ luôn miệng nói ủng hộ Thiên Đình này.

Chỉ có điều, hắn chẳng thể làm gì được.

Thay vì nổi giận vô năng, thà rằng giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng. "Cuộc chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc đã hạ màn, Yêu tộc bại, Nhân tộc thắng.

Chúc mừng Nhân tộc trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang hiện nay!" Hồng Quân cười nói, như thể đang thật lòng chúc mừng vậy.

Nói xong cũng chẳng màng tới phản ứng của mọi người, quay sang Đế Tuấn nói: "Yêu tộc các ngươi những năm qua chinh chiến khắp nơi, đối với Hồng Hoang không những không có phúc báo gì mà còn mang lại họa hoạn vô cùng, ngươi là chủ Thiên Đình, đáng chém!!" "Đạo Tổ, ngã yêu tộc bất thị nhất trực thính tòng nâm đích

mệnh lệnh, nâm vi hà. ....." Bạch Trạch bất chấp tất cả chắn trước mặt Đế Tuấn. "Bảo vệ bệ hạ!" Đám Yêu tộc bảo vệ Đế Tuấn vô cùng chặt chẽ.

Thái Nhất càng là trừng mắt phẫn nộ nhìn Hồng Quân. "Thối hạ!!" Đế Tuấn quát lớn. "Đạo Tổ, ngài tính toán nhiều như vậy, cuối cùng cũng sẽ hại chết chính mạng mình thôi, ngài coi tất cả mọi người là quân cờ, là sâu kiến, nhưng ngài có từng nghĩ chính ngài cũng là quân cờ và sâu kiến không?" Sắc mặt Hồng Quân hơi lạnh lẽo, liền ra tay với Đế Tuấn.

Đế Tuấn không hề né tránh.

Nhưng một đòn của Hồng Quân lại bị Nữ Oa ngăn lại. "Nữ Oa, ngươi làm gì vậy?" "Đạo Tổ, Đế Tuấn và Yêu tộc cũng vì tin ngài mới rơi vào cảnh ngộ này, ngài lại nôn nóng muốn giết hắn đến vậy sao?

Nữ Oa ta dù sao cũng từng làm Yêu Hoàng, có nhân quả lớn với Yêu tộc, vả lại Nhân tộc đã đánh bại Yêu tộc, kết cục của Đế Tuấn và Yêu tộc không phải là chuyện Đạo Tổ có thể định đoạt đâu!" Nữ Oa cười lạnh. "Ngươi..." Đế Tuấn nghe lời Nữ Oa thì nhất thời không thể tin nổi.

Năm xưa hắn và Nữ Oa mâu thuẫn gay gắt, hắn cũng không ít lần nặng lời với bà.

Giờ Nữ Oa lại giúp hắn nói chuyện, cứu mạng hắn!

Hắn ít nhiều cảm thấy hổ thẹn. "Đế Tuấn Yêu Hoàng bệ hạ, ngươi nên biết ngươi không phải sống vì bản thân mình, mà là sống vì toàn bộ Yêu tộc, ngươi chết rồi thì những thuộc hạ cũ này biết đi đâu về đâu?" Nữ Oa thở dài. "Bệ hạ nếu chết, chúng thần nguyện theo cùng!" Bạch Trạch quỳ xuống đầu tiên.

Tiếp đó, một đám đông Yêu tộc đen kịt đều quỳ xuống đất, nguyện cùng Đế Tuấn đi vào chỗ chết. "Các ngươi... các ngươi..." Mắt Đế Tuấn đỏ hoe.

Hắn sai rồi!

Sai đến mức thái quá!

Hắn nịnh bợ Hồng Quân bấy lâu, cuối cùng lại muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Hắn vẫn luôn coi Yêu tộc như công cụ, vậy mà họ lại trung thành với hắn đến mức này.

Hắn thua không oan! "Vậy Nhân tộc muốn xử trí Yêu tộc như thế nào?" Hồng Quân hỏi. "Đế Tuấn dẫn theo tàn bộ Thiên Đình ra ngoài Hồng Hoang, dĩ chu thiên tinh đấu đại trận đề luyện hỗn độn chi khí, phản bộ hồng hoang!" Lâm Huyền lúc này bước ra, nhìn Đế Tuấn. "Thực ra ta khá ghét ngươi, theo tính cách của ta nhất định phải nhổ cỏ tận gốc mới tốt, nhưng ngươi có một đệ đệ tốt, cũng chính là nhị ca tốt của ta, ngươi tính ra cũng là đại ca hờ của ta, ta tha cho ngươi một mạng, ra ngoài Hồng Hoang đi!

Đi thôi!!" "Đại ca!" Thái Nhất nhìn về phía Đế Tuấn gọi một tiếng.

Đám Yêu tộc cũng đều nhìn Đế Tuấn, ánh mắt đầy vẻ mong chờ. "Bệ hạ, chích yếu nâm hoàn tại, na ngã yêu tộc tựu hoàn hữu hi vọng!" Bạch Trạch trầm giọng nói.

Đế Tuấn từ từ đứng dậy, có chút ngẩn ngơ. "Hảo! !chúng ta khứ thiên ngoại!" Đế Tuấn lại nhìn về phía Nữ Oa khẩn cầu: "Nữ Oa nương nương, hồng hoang chi ngoại khổ hàn, ngã hữu nhất sự tương cầu, năng bất năng nhượng ngã na hài nhi lưu tại hồng hoang chi trung?

Ngã khả dĩ nhượng tha khởi thệ, bất hội tái tham dữ hồng hoang tranh đoan chi trung! !" "Có thể, số Yêu tộc còn lại cũng cần có người thống soái và quản thúc, ngươi để Tiểu Lục ở lại, rồi an bài thêm vài thuộc hạ cũ." Nữ Oa nói. "Bạch Trạch, ngươi ở lại đi!

Ta yên tâm!" Đế Tuấn nói.

Chương 211

Bạch Trạch im lặng một lát rồi nhận lời: "Định nhiên bất cô phụ bệ hạ kỳ vọng, ngô nhất định hội hảo hảo chiếu liêu điện hạ." Sau đó trong tay Đế Tuấn có một đạo lưu quang bay ra, rơi vào tay Phục Hy. "Khứ liễu thiên ngoại, giá hà đồ lạc thư ngã dã một thập yêu dụng, tống nhĩ!" Phục Hy cũng không khách sáo.

Ông biết ý của Đế Tuấn là nể tình xưa mà đừng nhổ cỏ tận gốc Yêu tộc.

Đế Tuấn thấy Phục Hy nhận Hà Đồ Lạc Thư, quay đầu nhìn Thiên Đình một cái cuối cùng, không còn gì vướng bận nữa. "Tẩu ba!!" Đế Tuấn vung tay áo, đám Yêu tộc đều theo hắn đi ra thiên ngoại.

Hồng Quân cũng nhân lúc này rút đi Hồng Mông Tử Khí.

Đế Tuấn tuy có cảm giác nhưng cũng không quan tâm.

Năm xưa cũng vì ham hố thứ này nên mới rơi xuống vực thẳm vạn trượng, thật hối hận không kịp! "Chư vị, chúng tôi cũng phải rời đi rồi." Bạch Trạch lau nước mắt, dắt tay tiểu Kim Ô.

Lúc này tiểu Kim Ô đang cố kìm nén nước mắt, không để nó rơi xuống, nhưng khi thấy Đế Tuấn và mọi người rời đi, nó vẫn không nhịn được, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Sau đó Bạch Trạch cùng đám Yêu tộc cũng rời đi.

Thiên Đình trở nên tiêu điều vắng lặng. "Đạo Tổ, cẩn thận Thiên đạo!" Lâm Huyền để lại câu nói này rồi cùng Nữ Oa rời đi.

Hồng Quân cười lạnh liên hồi. "Bản tôn như thử thông minh, khởi hội bị toán kế?

Dùng đích trứ nhĩ môn lai đề tỉnh?

Đa thử nhất cử! ! !" "Tẩu trứ tiểu!" Trong Địa phủ. "Bình Tâm nương nương, vừa rồi trong Luân Hồi có dị động, hình như có chân linh thần hồn của cường giả trốn vào trong đó, chuyển thế vào Nhân đạo, khi tôi phát hiện thì đã muộn rồi!" Người đến là Ngọc Chân.

Bà sau khi thành thánh đã hóa thân thành Quỷ Môn Quan, kiêm luôn chức Mạnh Bà!

Còn Mang Sơn Quỷ Thánh và Bàn Hổ Quỷ Thánh cũng có việc của mình.

Ở Địa phủ thực ra rất tự tại, ngoài Hậu Thổ ra chẳng ai quản được họ.

Quan trọng nhất là hiện giờ Địa phủ đã đi vào quỹ đạo, họ đều có thể cảm nhận rõ ràng thực lực đang không ngừng thăng tiến, đó mới là mấu chốt.

Họ thật lòng muốn Địa phủ ngày càng cường thịnh. "Không sao, vô phi thị tử tiêu cung trung na vị mưu hoa bãi liễu." Hậu Thổ không quá để ý.

Vả lại bà cũng chẳng ngăn cản được gì. "Huyền đạo hữu, ông nói chỉ cần chuyện Yêu tộc kết thúc là có thể giúp chúng tôi chém đi tôn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, hiện tại..." Lão Tử có chút nôn nóng.

Càng biết rõ bộ mặt thật của Hồng Quân, Lão Tử càng không muốn tiếp tục làm Thiên Đạo Thánh Nhân này nữa.

Cứ như một tầng xiềng xích đeo trên người, không được tự tại!

Nữ Oa cũng nhìn về phía Lâm Huyền, cái vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân này ai thích làm thì làm đi! "Bất tưởng tố thiên đạo thánh nhân kỳ thực ngận giản đan, tự trảm đạo quả tựu hảo liễu." Lâm Huyền nói. "Tự trảm đạo quả, na nhĩ chính mình tiện hội điệt lạc thánh nhân chi vị, chích năng trọng tân chứng đạo thánh nhân, hoàn thị ngận nan!"

Sau đó Lâm Huyền nhìn về phía Nữ Oa: "Nữ Oa nương nương bất dụng, nhĩ bản ứng cai thị nhân đạo chấp chưởng giả, chích yếu nhân đạo thoát khốn, nhĩ đích thiên đạo thánh nhân chi vị tựu hội bị bác ly!" Thánh vị, không biết có bao nhiêu cường giả đại năng Hồng Hoang khao khát có được, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng khiến đám đại năng đó đổ xô vào.

Tự trảm thánh vị đòi hỏi bản lĩnh cực lớn.

Rất có thể sau khi chém thánh vị, bản thân sẽ rớt xuống cảnh giới Chuẩn Thánh.

Muốn một lần nữa đăng lâm thánh vị, ngay cả Lão Tử cũng không có đủ tự tin.

Lão Tử lúc này im lặng một lát. "Thử sự, ngã yếu hảo hảo khảo lự nhất hạ!" "Nếu Lão Tử đạo hữu đã đưa ra quyết định, tốt nhất hãy báo cho ta một tiếng, ta có thể giúp ông một tay." Lâm Huyền nói. "Đúng rồi, vật này cho ông!" Nói đoạn, một đạo lưu quang từ tay Lâm Huyền bay ra.

Đó là một chiếc ngọc giản.

Sau khi tiếp lấy và cảm nhận một lát, tâm thần Lão Tử chấn động dữ dội, ngay cả vị thánh nhân như ông cũng có chút không giữ được bình tĩnh. "Đa tạ đạo hữu!" Lão Tử trịnh trọng hành lễ với Lâm Huyền rồi quay người rời đi. "Huyền đạo hữu, thứ vừa rồi là..." Thấy Lão Tử rời đi, Nữ Oa có chút nghi hoặc hỏi. "Thị nhất ta quan vũ tam thanh đích đông tây, đối lão tử đạo hữu hoàn thị hữu ta bang trợ.

Nhược thị lão tử đạo hữu năng thuyết phục na lưỡng vị, na hồng quân tiện bất túc vi cụ." Lâm Huyền cười nói.

Nữ Oa nhất thời ngẩn ngơ.

Thứ gì vậy?

Mà lại có thể đối phó được Đạo Tổ?

Nhưng Lâm Huyền không nói, Nữ Oa cũng không tiện hỏi thêm.

Trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy luôn cảm thấy bất án trong lòng.

Kể từ khi bị Lão Tử đánh cho một trận, Nguyên Thủy càng cảm thấy đại huynh mình nói đúng.

Nguyên Thủy thực ra không ngốc, chỉ là quá mức tự cao, quá bảo thủ với quan điểm của mình.

Nếu không lúc đó cũng chẳng đi chế nhạo Trấn Nguyên Tử. "Sư tôn, sư bá đến rồi..." Nam Cực tiên ông bước vào, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Kể từ khi Lão Tử rời khỏi Côn Luân đã rất lâu không quay lại đây. "Đi mời... thôi bỏ đi, ta tự đi!" Nguyên Thủy có vẻ sốt sắng, vội vàng ra nghênh đón Lão Tử.

Chỉ là khi thấy Lão Tử, Nguyên Thủy lại không biết phải nói gì.

Nhất thời không mở lời được. "Thông Thiên mã thượng tựu đáo, ngã hữu sự tình cân nhĩ môn thuyết." Một lát sau, Thông Thiên cũng đến.

Thông Thiên cũng rất thắc mắc.

Ông cũng đã lâu không đến Côn Luân Sơn, không biết tại sao đại huynh lại gọi ông qua đây. "Đại huynh, hữu thập yêu sự mạ?" Thông Thiên hỏi. "Tiến khứ thuyết." Lão Tử vung tay áo, cũng chẳng khách sáo, trực tiếp tiến vào Ngọc Hư Cung, còn Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái rồi cũng lập tức theo vào.

Hoa!

Lão Tử gọi ra Thái Cực Đồ, trực tiếp che chắn thiên cơ. "Nhĩ

tưởng đích chẩm yêu liễu? tín ngã hoàn thị tín lão sư?" Lão Tử càng không thèm vòng vo, nhìn về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy bị Lão Tử nhìn chằm chằm đến phát hoảng, hồi lâu sau mới mở lời: "Ngã tín đại huynh! !" Lão Tử cũng thở phào một cái. "Ba anh em chúng ta đều là do nguyên thần Phụ Thần hóa ra, tình cảm vốn dĩ nên thâm hậu mới đúng, không nên náo loạn đến mức này.

Là do người làm đại ca như ta luôn giữ im lặng, là ta vô dụng!" Khi nói những lời này, Lão Tử vô cùng áy náy. "Thử sự quái bất đắc đại huynh. ....." Thông Thiên khuyên nhủ: "Ngã hòa nhị huynh lý niệm tương bội, giá thị bất năng điều hòa đích. ....." "Thị a!

đại huynh, nhĩ bất nhu yếu thái quá vu tự trách." Nguyên Thủy cũng mở lời theo.

Thấy Lão Tử như vậy, lòng họ cũng chẳng dễ chịu gì. "Các đệ xem cái này đi." Lão Tử vung tay lấy chiếc ngọc giản Lâm Huyền đưa ra.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc đầu còn nghi hoặc, nhưng sau khi cảm nhận nội dung trong ngọc giản, mặt cả hai đều tràn đầy vẻ kinh hoàng. "Tiệt giáo vạn tiên lai triều của ta đều bị đánh chết, đưa lên Thiên Đình cho tiểu nhi Hạo Thiên nô dịch?" "Xiển giáo của ta gần một nửa phản đồ sang phương Tây?

Chương 212

Làm sao có thể!" "Sáu vị thánh nhân Hồng Hoang chúng ta đều phải uống Vẫn Thánh Đan?" Những gì Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy không phải thứ gì khác mà chính là nội dung Phong Thần lượng kiếp.

Hạo Thiên than khóc.

Hồng Quân gõ vang chuông Tử Tiêu Cung, triệu tập lục thánh đến nghị sự.

Ký tên vào Phong Thần Bảng.

Lão Tử và Nguyên Thủy tính kế Thông Thiên.

Phong Thần kiếp đến, Xiển giáo và Tiệt giáo đánh nhau dữ dội, cuối cùng Vạn Tiên Trận bị phá, Thông Thiên bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung.

Xiển giáo tuy thắng nhưng một nửa đệ tử phản đồ sang phương Tây, mặt mũi mất hết.

Huyền môn từ đó tan rã.

Thiên Đình và phương Tây trở thành kẻ thắng cuộc lớn nhất.

Hay nói cách khác, Hồng Quân đã triệt để nắm giữ mọi thứ. "Đại huynh, giá ta, đô bất thị chân đích ba! !" Nguyên Thủy có chút không dám tin.

Thông Thiên cũng không dám tin. "Giá thị huyền đạo hữu cấp ngã đích, đãn thị ngã giác đắc, nhược thị một hữu thương minh sáp thủ, chúng ta tam nhân vận mệnh, khả năng tựu thị giá dạng đích." Lão Tử thở dài.

Vào thời Phong Thần kiếp, Lão Tử hình như đã tu thành cái gọi là Thái Thượng Vong Tình, tu thành cái gọi là Thanh Tĩnh Vô Vi.

Giờ ông nhìn lại Phong Thần kiếp, chỉ thấy mình thật đáng thương.

Cuối cùng chẳng bảo vệ được ai, ngay cả hai đứa em của mình cũng không bảo vệ được, chỉ dẫn đến kết cục huynh đệ tương tàn.

Đây không phải là điều ông muốn.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lại một trận im lặng.

Họ là thánh nhân, có thể thôi diễn.

Thiên cơ từng là một mảnh hỗn độn, nhưng khi họ theo những gì ngọc giản mô tả mà thôi đoán thì phát hiện ra sự thôi đoán này không hề có sai sót lớn nào!

Những gì ngọc giản mô tả đều rất chân thực.

Tiệt giáo và Xiển giáo đến cuối cùng thật sự sẽ thủy hỏa bất dung. "Các đệ có gì muốn nói không?" Lão Tử hỏi. "Bất ứng cai. .....bất ứng cai a! lão sư vi thập yêu yếu giá yêu tố? huyền môn thị lão sư lập, vi thập yêu yếu tráng đại tây phương? tựu toán thị khiếm liễu tây phương nhân quả, khả thị hứa hạ lưỡng tôn thánh nhân chi vị, nhân quả tảo tựu cai thường hoàn liễu." Nguyên Thủy nhíu mày. "Ta không biết, lão sư tính toán ta không đoán ra được, đó cũng chính là điểm đáng sợ của lão sư, chúng ta vĩnh viễn không đoán được lão sư đang nghĩ gì.

Nếu các đệ tin ta thì hãy cùng ta đi gặp Huyền đạo hữu, nếu không tin thì ta cũng chẳng còn gì để nói." Lão Tử đáp. "Hảo! khứ kiến huyền đạo nhân! !" Nguyên Thủy nghiến răng nói.

Ăn một trận đòn hóa ra lại rất hiệu quả, sự tin tưởng của ông dành cho Lão Tử đã cao hơn.

Một lát sau, Tam Thanh đã có mặt trên đảo Phương Trượng.

Sau trận chiến của Nhân tộc, Lâm Huyền cũng đã trở về. "Chư vị đạo hữu, tựu đẳng nhĩ môn liễu." Lâm Huyền mời Tam Thanh vào đảo.

Nữ Oa cũng có mặt trên đảo Phương Trượng, Phục Hy cũng ở đó, ngay cả Hậu Thổ cũng phái pháp thân đến.

Những người này có thể nói đều là những nhân vật tầm cỡ trong Hồng Hoang. "Huyền đạo hữu, hoàn thỉnh cấp ngô đẳng giải hoặc a!" Lão Tử cùng hai người em ngồi xuống.

Nguyên Thủy không còn vẻ sắc sảo như trước, trông có vẻ hơi suy sụp.

Nếu ngọc giản đó là thật thì người lão sư mà ông kính trọng nhất bấy lâu nay tính là cái gì? "Chư vị đạo hữu, đạo tổ ngận cửu dĩ tiền tựu khai tâm bố cục, khai tâm hòa thiên đạo hợp tác, bố đạo hồng hoang, đắc đại công đức, nhân thử năng cú thành vi thiên đạo đại ngôn nhân, đãn thị đạo tổ dã tâm, bất chỉ vu thử! !" Nghe lời Lâm Huyền nói, những người có mặt đều không quá ngạc nhiên.

Đạo Tổ tính tới tính lui chẳng phải là vì bản thân mình sao?

Chẳng lẽ thật sự là vì Hồng Hoang, vì Thiên đạo? "Đạo tổ hợp đạo, tha thuận lợi thành thánh nhi thả hoàn chưởng quản liễu chỉnh cá hồng hoang, đãn thị tha yếu tưởng ba canh cao đích thoại, thiên đạo tựu thị tha đích thúc phược." "Vu yêu kiếp, tha yếu tá yêu tộc chi thủ, diệt vu tộc, tiêu trừ ẩn hoạn, tưởng yếu sạn trừ sở hữu bàn cổ đại thần ngân tích." "Tha tuần phục tam thanh, vi chính mình sở dụng.

Kiến lập liễu huyền môn!

Tá trợ thiên đạo hoàn hữu hồng hoang, thuận lợi đích tích luy thực lực." Nói đến đây, bất kể là Hậu Thổ hay Tam Thanh, trong lòng đều

dâng lên những luồng sóng chấn động. "Tận thế khi ông ta thấy mình đã bóc lột đủ, tích lũy đủ nội hàm, ông ta liền chuẩn bị giải tán Huyền môn, làm khí vận Huyền môn giảm mạnh, từ đó giảm bớt mối liên hệ giữa mình và Thiên đạo, sau đó tìm cách siêu thoát khỏi Hồng Hoang, đạt được tự do thực sự!" Lời nói của Lâm Huyền như tiếng chuông cảnh tỉnh, khiến những đại năng tầm cỡ ở đây đều ngẩn người ra.

Logic này nói thông được!

Có mạch lạc để lần theo!

Nếu không có Thương Minh tồn tại, Đạo Tổ e là đã thành công diệt Vu Yêu, thiến luôn Địa đạo và chuẩn bị thu hoạch Nhân đạo.

Ngay cả Nguyên Thủy - người vốn luôn đứng về phía Hồng Quân, lúc này cũng không còn gì để nói.

Quan trọng nhất là ông vẫn tin tưởng Lão Tử hơn, tình nghĩa Tam Thanh vẫn còn đó. "Nhi thả, đạo tổ hồng quân căn bản tựu bất thị hồng hoang chân chính độc lựu." Lâm Huyền lại nói tiếp: "Hồng Quân tính toán nhiều như vậy, chẳng qua là làm áo cưới cho kẻ khác mà thôi!" "Thùy!" Nữ Oa thốt lên.

Lâm Huyền chỉ tay lên trời.

Mọi người lập tức hiểu ý.

Lâm Huyền trước đây vẫn luôn nói Thiên đạo có ý thức, xem ra không phải nói bừa. "Ngã tưởng yếu trảm đạo quả, thoát ly thiên đạo thánh nhân chi vị, chính mình trọng tân chứng đạo! ngã bất tưởng tố nhất mai kỳ tử!" Lão Tử lúc này trầm giọng nói. "Ngã dã bất nguyện tố kỳ tử!" Thông Thiên tiếp lời. "Ngã dã thị a!" Nguyên Thủy cười khổ. "Chư vị tiên biệt cấp, cha môn hiện tại hoàn hữu nhất bộ nhu yếu tẩu." Lâm Huyền cười nói.

Mọi người đều nhìn về phía Lâm Huyền. "Bãi truất đạo tổ!" Lâm

Huyền đứng dậy.

Mọi người: ???

Nếu không biết Lâm Huyền khá đáng tin cậy thì họ thật sự muốn hỏi xem Lâm Huyền có bị bệnh gì không!

Hồng Quân rất mạnh, họ đều biết.

Dù có buộc tất cả bọn họ lại cũng chưa chắc đã làm gì được Hồng Quân.

Nếu không phải Hồng Quân bị quy tắc chế ước, nếu không phải hiện giờ có La Hầu kìm chế thì họ làm sao đấu lại?

Bãi truất?

Đây không phải chuyện đùa. "Huyền đạo hữu, chúng ta na hữu giá cá năng nại bãi truất đạo tổ a! giá. .....phạ thị tố bất đáo. ....." Lão Tử lộ vẻ khó khăn. "Huyền đạo hữu ký nhiên thuyết năng, na tựu hữu nhất định đích bả ác.

Ngã đăng lâm địa đạo đại ngôn nhân chi vị, dã động tất liễu nhất ta quy tắc.

Thủy năng tái chu diệc năng phúc chu, nhược thị dĩ chúng sinh chi ý, gia thượng lục tôn thiên đạo thánh nhân tố đam bảo, na ngận khả năng hội thành công đích tương hồng quân cấp phóng trục xuất khứ, thậm chí thị bác ly thánh vị!

Chương 213

!" Hậu Thổ nói.

Hiện giờ vị thế của Hậu Thổ còn cao hơn Lão Tử một bậc, nói ra những lời này, những nhân vật tầm cỡ kia suy ngẫm một lát, phát hiện quả thực có tính khả thi. "Còn một điểm nữa, Đạo Tổ đã nhúng tay vào tử khí của các ông, ông ta và Thiên đạo vẫn đang kiểm soát bầu trời này, nếu các ông muốn chém đi quả vị Thiên Đạo Thánh Nhân thì chỉ có thể nhân lúc Đạo Tổ bị bãi truất mà nắm lấy cơ hội.

Đó có lẽ là cơ hội duy nhất rồi." Lâm Huyền lại lên tiếng. "Hảo! na tựu thí nhất thí!" Lão Tử nói.

Cuối cùng, ngoại trừ Nguyên Thủy ra, mọi người đều đồng ý.

Mà Lão Tử trừng mắt nhìn Nguyên Thủy một cái, Nguyên Thủy lập tức cũng gật đầu theo. "Tây phương đích na lưỡng vị. ....." Phục Hy có chút do dự. "Không sao, có người sẽ khiến họ đồng ý thôi." Lâm Huyền nói.

Lúc này trong Linh Sơn ở phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mặt mũi vô cùng khó coi, cứ như vừa ăn phải chuột chết vậy.

Đối diện với họ là một bóng người. "Na cá. .....ma tổ a! giá kiện sự, chúng ta chân bất năng đáp ứng, yếu thị tố liễu, na ngã tây phương bất tựu triệt để hòa na vị vi địch liễu mạ?" Tiếp Dẫn cẩn thận nói. "Nhĩ môn lưỡng nhất trực tố tường đầu thảo, toán thập yêu dạng tử a! nhĩ môn chân dĩ vi đóa tại tây phương tựu an toàn liễu?" La Hầu lạnh lùng nói.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không dám nói gì nhiều.

Vị đại ca này đang ở đây, họ không dám cãi lại, nếu làm vị này

không vui thì tiêu diệt phương Tây cũng chỉ là chuyện nhỏ. "Ta cứ nói thẳng với các ngươi thế này!

Lần trước các ngươi cũng tính là giúp ta, giờ Hồng Quân chẳng qua là chưa rảnh tay, nếu không nhất định sẽ thu thập các ngươi, các ngươi có quyền lựa chọn sao?" Nghe lời La Hầu, Chuẩn Đề rụt cổ nói: "Thượng thứ, cha môn dã một tố thập yêu ba!

đạo tổ bất hội na yêu tiểu tâm nhãn. ....." Nói đến đây, chính Chuẩn Đề cũng không còn tự tin nữa.

Ai mà chẳng biết vị ở Tử Tiêu Cung kia tâm địa nhỏ nhen vô cùng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn quả thực vẫn luôn nơm nớp lo sợ. "Ma tổ, na chúng ta tựu ứng hạ lai liễu. ....." Tiếp Dẫn cân nhắc một hồi rồi cũng đồng ý.

Họ đã lên thuyền giặc rồi a!

Sau lần trước, Đạo Tổ e là thật sự không dung thứ cho họ nữa, lên thuyền giặc thì dễ, xuống thuyền mới khó! "Bất quá. ....." "Không có nhưng nhị gì cả, lần này chọn thế nào thì tự các ngươi quyết định!" Bóng dáng La Hầu tan biến.

Tiếp Dẫn có chút muốn khóc, ông muốn đòi chút lợi lộc mà kết quả chẳng được gì. "Sư huynh, ma tổ giá yêu một thành ý. .....yếu bất. ....." "Bốp!" Tiếp Dẫn giơ tay đánh mạnh một cái vào Chuẩn Đề. "Hiên tại cha môn một đắc tuyển, cha môn dao bãi thái cửu liễu, bất quản thị na nhất biên đô bất đãi kiến cha môn, hiện tại cha môn hoàn thị trực tiếp bả đạo tổ lạp hạ lai ba! bất năng tam tâm nhị ý, tri đạo mạ?" Tiếp Dẫn biết, La Hầu đã dám đến tìm họ thì chắc chắn đã có chuẩn bị vạn toàn.

Hiện giờ đại cục ông cũng nhìn rõ, Lão Tử, Nữ Oa, toàn bộ Địa đạo Luân Hồi đều đứng về phía Thương Minh.

Có Lão Tử ở đó, Thông Thiên chắc chắn không thành vấn đề, thuyết phục Nguyên Thủy tuy có hơi khó khăn nhưng cũng chỉ là hơi khó khăn mà thôi.

Chỉ hy vọng lần này, sau khi kéo được Đạo Tổ xuống, họ có thể được yên ổn.

Rất nhanh, vạn năm nữa lại trôi qua.

Sau khi Nhân tộc chiến thắng Yêu tộc thì trở thành bá chủ Hồng Hoang, hưu dưỡng sinh tức, không ngừng lớn mạnh.

Vị Nhân Hoàng thứ ba là Hiên Viên thị cũng quy vị, mở ra thời kỳ đỉnh thịnh.

Lúc này, trong bộ lạc Hữu Hùng có một hài nhi chào đời, có thần điểu đến bái, dị tượng liên tiếp hiện ra.

Cảnh tượng này làm kinh động Tam Hoàng Nhân tộc, Tam Hoàng đặt tên cho đứa trẻ là Hoàng Đế, mọi người đều cho rằng cậu sẽ là người kế thừa vị trí Nhân Hoàng.

Trong bộ lạc Cửu Lê cũng có một tiếng khóc chào đời, bầu trời nhuộm một màu đỏ máu!

Đứa trẻ này được đặt tên là Xi Vưu! "Tam Hoàng Nhân tộc đã quy vị, Ngũ Đế cũng sắp xuất hiện, chỉ cần Sát Lục Ma Thần chuyển thế có thể trở thành người đứng đầu Ngũ Đế thì khí vận Nhân đạo sẽ rơi vào tay ta!" Hồng Quân cũng nhận ra sự bất thường của Nhân tộc, trên mặt lộ ra nụ cười.

Cạnh bên Hồng Quân, những bóng đen kia cũng phát ra một trận cười quái dị, không ngừng lay động. "Tiếp theo, chính là lúc ván cờ thực sự bắt đầu." Hồng Quân hừ lạnh một tiếng.

Thế nhưng lời lão vừa dứt, trong Hồng Hoang đột nhiên truyền đến một trận động tĩnh lớn. "Ta, Nữ Oa, là Nhân tộc Thánh Mẫu, là

Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nay Hồng Quân thất chức, nô dịch chúng sinh, khẩn cầu Thiên Đạo bãi truất thân phận đại diện Thiên Đạo của Hồng Quân, tước đoạt Đạo quả của hắn!" Giọng nói của Nữ Oa như sấm sét giữa trời quang, vang vọng khắp Hồng Hoang.

Lúc này, gần như tất cả sinh linh đều lộ vẻ kinh hãi. "Chuyện gì vậy?

Nữ Oa nương nương bị làm sao thế?" "Nữ Oa nương nương muốn bãi truất Đạo Tổ, e rằng mưu đồ rất lớn, chỉ là không biết có thành công hay không!" Các sinh linh Hồng Hoang bàn tán xôn xao, ai nấy đều vô cùng hiếu kỳ.

Nhưng chuyện của những đại lão cấp bậc này, bọn họ vạn lần không dám nhúng tay vào, cùng lắm chỉ có thể làm kẻ đứng xem mà thôi! "Tốt cho một Nữ Oa ngươi, cư nhiên còn muốn bãi truất ta!?" Hồng Quân giận quá hóa cười.

Đồng thời, lão lại cảm thấy Nữ Oa có chút thiên chân.

Vị trí của lão vững vàng, lại có Thiên Đạo bảo hộ, ai có thể bãi truất được lão?

Cho dù lão thực sự có tội lỗi gì, thì Thiên Đạo chính là kẻ thẩm phán kia mà!

Tuyên trắng án chẳng phải rất đơn giản sao?

Rất nhanh, lại một thân ảnh khác xuất hiện. "Ta là người đứng đầu Tam Thanh - Thái Thanh Lão Tử.

Đạo Tổ bất công, khẩn cầu Thiên Đạo chủ trì công đạo!" Khá lắm.

Lão Tử vừa xuất hiện, tính chất sự việc đã hoàn toàn khác hẳn!

Lão Tử là ai?

Lão Tử là đại đệ tử thân truyền của Hồng Quân, quan hệ giữa hai người không hề cạn.

Dù nói có chút mâu thuẫn, nhưng Lão Tử làm vậy tuyệt đối được coi là đại nghĩa diệt thân. "Ta là Thông Thiên của Tam Thanh, khẩn cầu Thiên Đạo bãi truất vị trí đại diện Thiên Đạo của Đạo Tổ..." Sau Thông Thiên, là Tây Phương nhị thánh!

Ba vị lão tổ Nhân tộc, ba vị Nhân Hoàng, tất cả đều lên tiếng.

Tiếp đó là Hậu Thổ đại diện cho toàn bộ Địa Phủ.

Nổ tung rồi!

Hồng Hoang tại khắc này hoàn toàn nổ tung!

Tiếng bàn tán vang tận trời xanh!

Nếu chỉ mình Nữ Oa xuất hiện đòi bãi truất Hồng Quân, đối với mọi người mà nói có lẽ chỉ là một trò cười.

Dù Nữ Oa vị cao quyền trọng, thực lực cường hãn, nhưng so với Đạo Tổ vẫn không cùng một đẳng cấp.

Nhưng hiện tại, tính chất đã khác.

Nhân tộc là bá chủ Hồng Hoang hiện nay.

Hậu Thổ chấp chưởng Địa Phủ.

Trong sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, năm vị đã bày tỏ thái độ.

Chương 214

Điều này đã đại diện cho chín mươi phần trăm sức mạnh của Hồng Hoang.

Mà chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Ở bên ngoài Hồng Hoang, Đế Tuấn đang đề thuần Hỗn Độn khí không nhịn được cười lên mấy tiếng. "Hồng Quân, ngươi cũng có ngày hôm nay sao!

Tính kế cho lắm vào, thật sự tưởng rằng có thể nắm thóp tất cả à?

Mơ đẹp quá đấy!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức lên tiếng. "Đạo Tổ vô đức, Yêu tộc ta không tôn vị trí Đạo Tổ của Hồng Quân!

Khẩn cầu Thiên Đạo tước đoạt!" Lúc này đây, Hồng Quân thực sự đã có chút hoảng loạn.

Lão có lẽ đoán được Thương Minh vì đối phó lão đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, nhưng xem ra lão thực sự đã đánh giá thấp họ, quá thấp rồi!

Hiện tại có nhiều người đứng ra đòi bãi truất vị trí Đạo Tổ của lão như vậy, khí vận trên người lão bắt đầu không ngừng tiêu tán.

Tuy nhiên Hồng Quân vẫn chưa tuyệt vọng. "Nguyên Thủy...

Nguyên Thủy vẫn chưa..." "Ta là Nguyên Thủy của Tam Thanh, hy vọng lão sư đừng nô dịch chúng sinh!

Mong Thiên Đạo tước đoạt thân phận đại diện Thiên Đạo của lão sư." Nguyên Thủy đứng trên đỉnh Côn Luân, thở dài một tiếng thật dài. "Ngươi..." Hồng Quân lúc này thực sự tức đến nghẹn lời.

Lão đã mê hoặc Nguyên Thủy lâu như vậy, cư nhiên cũng bị phản bội? "Thiên Đạo!

Thiên Đạo hộ ta!" Hồng Quân cưỡng ép nén sự hoảng loạn trong lòng.

Lão cảm thấy, Thiên Đạo sở hữu quyền phủ quyết tuyệt đối.

Thiên Đạo có thể bảo vệ lão. "Hồng Quân, không cần giãy dụa nữa, những gì ngươi làm trước đây Thiên Đạo đều không hài lòng, cho nên nó quyết định đổi người khác thống soái đám Ma thần đoạt lấy Nhân Đạo.

Ngươi tưởng rằng đã tính kế được chúng ta, kìm hãm chúng ta, nhưng ngươi có từng nghĩ qua, chúng ta chẳng qua chỉ là đang đùa giỡn với ngươi thôi không?" Lúc này một bóng đen xuất hiện trước mặt Hồng Quân, phát ra từng tràng giễu cợt. "Ngươi chẳng qua chỉ là một con giun mà thôi, khi đó Thiên Đạo suy yếu, không có lựa chọn nào khác mới chọn nâng đỡ ngươi, nhưng ngươi lại quá tự phụ.

Làm hỏng bao nhiêu chuyện, Thiên Đạo không dung được ngươi nữa!" "Không!

Không thể nào!

Ta từ thời Long Hán kiếp đã bắt đầu bố cục, Thiên Đạo... làm sao có thể có ý thức... không thể nào..." Hồng Quân gầm lên. "Bố cục của ngươi, thật sự tưởng người khác không nhìn ra sao?

Thủ đoạn vụng về như vậy mà ngươi cũng dám đem ra khoe mẽ?

Được rồi, không cần nói nhiều nữa!" Bóng đen kia chậm rãi quay người lại. "Hồng Quân vô đức, tước đoạt thân phận đại diện Thiên Đạo!" "Hồng Quân vô đức, tước đoạt thân phận đại diện Thiên Đạo!" Giữa Hồng Hoang, Thiên Đạo hiển hóa, từng trận kim quang rải xuống.

Một giọng nói không chút cảm xúc vang lên giữa đại địa Hồng Hoang, truyền vào tai tất cả sinh linh. "Không...

đừng..." Lúc này, khí vận trên người Hồng Quân không ngừng bị rút đi, ngay cả hơi thở Thánh nhân của lão cũng bắt đầu suy sụp.

Sau đó, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều nhìn thấy dưới uy nghiêm của Thiên Đạo, Hồng Quân bị phóng trục khỏi Hồng Hoang!

Kim quang Thiên Đạo nhanh chóng tan đi, nhưng các sinh linh Hồng Hoang lại hồi thần không nổi trong thời gian dài.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, bọn họ nhất thời chưa thể bình định được sóng to gió lớn trong lòng.

Đạo Tổ Hồng Quân!

Danh hiệu này luôn vang dội khắp Hồng Hoang.

Thời Long Hán kiếp, lão đập tan âm mưu của Ma Tổ, cứu nguy đại địa Hồng Hoang.

Là người đầu tiên thành Thánh trong Hồng Hoang!

Giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, truyền đạo khắp Hồng Hoang!

Tiến trình của Hồng Hoang, Đạo Tổ đều có tham dự trong đó, mang màu sắc truyền kỳ cực đậm.

Mà hiện tại, một tồn tại truyền kỳ như thế, người từng có thể chế hành cả Hồng Hoang, lại bị phóng trục triệt để?

Mất đi tất cả quyền hành, lâm vào cảnh chó mất nhà!

Quá đột ngột! "Sư huynh, chuyện này xem ra quá mức dễ dàng rồi!

Đạo Tổ bị phóng trục, nhưng tại sao tâm của đệ lại càng lúc càng bất an thế này?

Sư huynh, đây không phải điềm tốt đâu!" Chuẩn Đề nhíu mày nói.

Tiếp Dẫn ở bên cạnh không nói gì, nhưng lão cũng có cảm giác như vậy.

Không ổn, vô cùng không ổn.

Nhưng không ổn ở chỗ nào thì lão thực sự không nói ra được. "Huyền đạo hữu, Thiên Đạo đây là... từ bỏ Đạo Tổ rồi sao?" Nữ Oa không nhịn được hỏi. "Hiện tại mà nhìn thì đúng là như vậy.

Nếu Thiên Đạo muốn cứu Hồng Quân thì tự nhiên sẽ ra tay, nhưng nó lại vứt bỏ lão một cách sạch sẽ dứt khoát như vậy.

Có thể thấy nó cảm thấy Hồng Quân đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi." Lâm Huyền cũng có chút bùi ngùi.

Khi Hồng Quân quẳng Đế Tuấn và Yêu tộc sang một bên cũng tùy ý và vô tình như thế, hiện tại lại luân đến chính lão.

Phong thủy luân lưu. "Tuy nói Thiên Đạo từ bỏ Hồng Quân, nhưng chắc chắn sẽ có người khác trở thành quân cờ của Thiên Đạo.

Trận chiến tranh giành Nhân Hoàng của Nhân tộc sắp tới chính là chiến trường chính.

Xem bản lĩnh của mỗi người đi!" Lâm Huyền nói. "Các vị đạo hữu bây giờ chắc chắn phải nhân cơ hội này chặt đứt liên hệ giữa bản thân và Hồng Mông Tử Khí, còn ta... cũng đã đến lúc đăng lâm Thánh vị rồi!

Chuyện Hồng Hoang, xin Nữ Oa đạo hữu và Hậu Thổ đạo hữu trông nom giúp cho!" Nữ Oa nghe vậy, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc. "Huyền đạo hữu, huynh sắp thành Thánh rồi sao?" "Đúng vậy, tích lũy cũng tạm đủ rồi.

Không chỉ mình ta thành Thánh, Hồng Hoang sắp nghênh đón thời đại Chư Thánh rồi." Lâm Huyền cười đáp.

Cũng vào lúc này, Tam Thanh tụ họp tại Côn Luân. "Những gì cần nói ta đã nói với các đệ rồi.

Chúng ta là Bàn Cổ chính tông, thiên tư vốn là tồn tại cao nhất Hồng Hoang, vị trí Thiên Đạo Thánh nhân này chỉ là xiềng xích của chúng ta, ta sẽ tự trảm Thánh vị, làm lại từ đầu.

Còn các đệ sau khi tự trảm cũng có thể nhân cơ hội này bù đắp lại bản nguyên đã tổn thất!" Lão Tử thần sắc rất nghiêm túc. "Đệ cũng nguyện ý tự trảm!" Thông Thiên đáp lời. "Đệ cũng nguyện ý tự trảm, đệ sẽ không tụt lại sau bất kỳ ai trong các huynh đâu." Nguyên Thủy nói.

Lão Tử thấy vậy rất vui mừng, trực tiếp đứng dậy, tử khí trên người cuồn cuộn không ngừng dật tán ra ngoài.

Ngay cả Thánh uy trên người lão cũng bắt đầu không ngừng trôi mất.

Một luồng tử khí bên trong cơ thể Lão Tử không ngừng chạy loạn, giống như đang trốn tránh sự truy bắt của lão, nhưng rất nhanh đã bị lão chộp được. "Sau ngày hôm nay, ta sẽ không còn là Thiên Đạo Thánh nhân nữa, ta sẽ dùng pháp tắc chứng đạo, đi con đường của Phụ thần!" Lão Tử dứt khoát rút ra Hồng Mông Tử Khí.

Luồng tử khí kia dường như cũng biết Lão Tử không cần nó nữa nên không dây dưa thêm, trực tiếp độn tẩu.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng làm tương tự, trục xuất tử khí.

Giữa Hồng Hoang nhất thời đổ xuống một trận mưa máu.

Chương 215

Thánh nhân tự trảm giống như Thánh nhân vẫn lạc, thiên địa đồng bi! "Chuyện gì thế này?

Đang yên đang lành sao trời lại đổ mưa máu?

Có đại sự gì phát sinh sao?" "Các ngươi nhìn đỉnh Côn Luân kìa!!" Theo một tiếng kinh hô, không ít người đều nhìn về phía Côn Luân.

Trên đỉnh Côn Luân, ba đạo tử khí hiện ra. "Hồng Mông Tử Khí, là Hồng Mông Tử Khí!!

Đó là cơ sở của Đại Đạo!" "Tam Thanh tước đoạt Hồng Mông Tử Khí rồi, bọn họ không muốn vị trí Thiên Đạo Thánh nhân nữa." "Bọn họ không cần, ta cần a!" Chỉ trong cháy mắt, không biết bao nhiêu đại năng lao về phía ba đạo tử khí kia.

Bây giờ ai cũng biết Thiên Đạo Thánh nhân là yếu nhất, nhưng Thánh nhân yếu nhất thì vẫn là Thánh nhân a!

Tam Thanh không cần, có đầy người muốn.

Dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ mà!

Có điều mặc cho các đại năng kia truy đuổi thế nào, ba đạo tử khí kia nhanh chóng tản ra.

Một đạo rơi vào một khe biển ở Đông Hải.

Một đạo rơi vào Bất Tử Hỏa Sơn.

Đạo cuối cùng rơi vào Kỳ Lân Nhai! "Yêu tộc bại rồi, Hồng Quân bị phóng trục, ta không cam tâm!!" Long Vương ẩn mình trong một khe biển ở Đông Hải dưỡng thương.

Đòn đánh đó của Nữ Oa tuy không lấy mạng lão, nhưng lại khiến

lão bị trọng thương triệt để.

Một nửa thân rồng bị chém đứt, ngay cả thực lực cũng đại giảm.

Hồng Quân coi lão là quân cờ, lão cũng muốn mượn oai hùm của Hồng Quân để phô trương.

Tiếc thay!

Chỗ dựa đã sụp đổ.

Lão lấy cái gì để đấu với Nhân tộc?

Dựa vào số Long tộc còn sót lại?

Dựa vào Long Vương lão sao?

Viễn viễn không đủ!

Ngay lúc Long Vương đang sầu muộn, đột nhiên một đạo tử khí với tốc độ cực nhanh độn vào cơ thể lão.

Thương thế trên người Long Vương phục hồi với tốc độ thần kỳ. "Cái này...

đây là..." "Cơ sở của Đại Đạo, Hồng Mông Tử Khí!!" Long Vương vừa mừng vừa sợ, ngay khoảnh khắc tử khí nhập thể, thương thế trên người lập tức khôi phục, không chỉ vậy, trên người lão bắt đầu hiện ra Thánh uy.

Vốn dĩ Hồng Mông Tử Khí không thể trực tiếp đẩy một sinh linh vào cảnh giới Thánh nhân.

Nhưng những đạo tử khí này đã ở bên cạnh Tam Thanh lâu như vậy, tóm lại là được nuôi béo không ít, khi Tam Thanh trảm chúng cũng bị chúng mang theo một phần bản nguyên đi.

Trực tiếp đẩy Long Vương lên đến cảnh giới Thánh nhân. "Đạo tử khí này sao lại vào khe biển này?

Có người nói Long Vương sau khi bị trọng thương đã độn vào đây trị thương, không biết là thật hay giả!" "Còn do dự gì nữa, đó là Hồng Mông Tử Khí đấy, một Long Vương bị trọng thương thì chúng ta cùng lên cũng có thể giải quyết!" Rất nhiều Chuẩn Thánh đại năng đuổi theo Hồng Mông Tử Khí đã tới đây, lao thẳng vào trong khe biển. "Ngao!!!" Có điều những người kia còn chưa vào sâu trong khe biển đã nghe thấy một tiếng rồng ngâm chấn động màng nhĩ, tiếp đó một thân rồng hùng vĩ lao ra khỏi khe biển, há to miệng nuốt chửng những kẻ định tranh đoạt vào bụng. "Làm sao có thể, Long Vương có được Hồng Mông Tử Khí liền thành Thánh rồi?

Chạy!

Mau chạy đi!" Những sinh linh chạy tới sau thấy cảnh đó đều quay đầu bỏ chạy.

Long Vương thành Thánh rồi, bọn họ còn tranh cái rắm gì Hồng Mông Tử Khí nữa? "Chết hết cho ta!" Long Vương có được tử khí thành Thánh, vừa hay muốn thử sức, một móng vuốt đưa ra chộp về phía những người kia.

Có điều lúc này Thiên Đạo hiện ra kim quang, hư ảnh một con mắt Thiên Phạt xuất hiện.

Long Vương lập tức toát mồ hôi lạnh, không dám làm loạn nữa, sau đó quay người độn vào Đông Hải.

Tại Bất Tử Hỏa Sơn, Nguyên Phượng cũng có được tử khí, thành tựu vị trí Thánh nhân.

Tiếp đó là Thủy Kỳ Lân.

Hồng Hoang trong một ngày mất đi ba vị Thánh nhân, cũng trong một ngày có thêm ba vị Thánh nhân.

Cảnh tượng này khiến tất cả sinh linh đều trợn mắt há mồm,

không biết nói gì cho phải!

Đạo Tổ vừa mới bị phóng trục, Tam Thanh liền lập tức tự trảm, cam nguyện rớt khỏi Thánh vị, để Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân tiếp quản thành Thánh.

Sau đó Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng và Long Vương đều bay về một hướng: Tử Tiêu Cung bên ngoài Hồng Hoang!

Lúc này Nữ Oa đã có chút hiểu ý nghĩa của thời đại Chư Thánh mà Lâm Huyền nói rồi.

Hồng Quân bị phóng trục, cục diện Hồng Hoang trong một thời gian tới chắc chắn sẽ đại biến.

Tam Thanh sau này rất có khả năng sẽ tự mình thành Thánh.

Còn có Vọng Thư, Huyền đạo hữu, rồi lão quy Bắc Hải kia... "Sư huynh, tính sao đây?

Tam Thanh tự trảm, Long Vương bọn họ thành Thánh, chúng ta có nên tự trảm luôn không?

Luồng Hồng Mông Tử Khí này xem ra không giống thứ gì tốt lành đâu!" Chuẩn Đề lúc này sắp khóc đến nơi rồi.

Vốn dĩ sau khi Hồng Quân bị phóng trục, lão đã định tâm ẩn mình cẩu thả qua ngày, kết quả lại tới một màn này. "Tự trảm cái gì?

Đệ tưởng hai ta là Tam Thanh chắc!

Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần phân hóa ra, thiên tư cực cao, Đạo Tổ tính kế bọn họ nên mới tròng vào vị trí Thiên Đạo Thánh nhân, còn hai ta là Thánh nhân do Đạo Tổ ban cho để hoàn trả nhân quả, có thể so sánh được sao?" Tiếp Dẫn cũng muốn khóc.

Lão biết chuyện này vẫn còn lâu mới kết thúc.

Tây Phương bọn lão biết đi đâu về đâu đây!

Thật sự làm lão sầu chết đi được. "Sư huynh, làm sao bây giờ?" Chuẩn Đề lại hỏi. "Hiện tại không còn cách nào khác, nếu chúng ta đã gia nhập phe Thương Minh bên kia thì đừng dao động nữa.

Có chuyện gì quyết không xong thì đi tìm Ma Tổ, tìm Hậu Thổ!" Tiếp Dẫn trầm giọng nói.

Lúc này, ba người Nguyên Phượng đã đến ngoài Tử Tiêu Cung.

Khi có được Hồng Mông Tử Khí, bọn họ đã nhận được lệnh triệu tập.

Bọn họ cũng biết Hồng Quân chẳng qua chỉ là quân cờ bị đẩy ra phía trước, kẻ đứng sau thực sự là Thiên Đạo.

Vừa biết tin này bọn họ còn rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh cũng hết kinh ngạc.

Dù sao Hồng Quân bị phóng trục quá đơn giản, thái độ của Thiên Đạo cũng khiến người ta vô cùng nghi hoặc. "Ba vị, chúc mừng thành Thánh!!" Trong Tử Tiêu Cung, có một thân ảnh đang đợi ba người Long Vương, khi bọn họ tới nơi, người đó quay người lại!!

Khoảnh khắc thân ảnh kia quay lại, ba người Long Vương lộ vẻ kinh hãi, khí tức đó bọn họ rất quen thuộc.

Năm xưa Ma thần có ba ngàn vị, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng nằm trong số đó, chẳng qua thứ hạng không cao, chỉ là vận khí tốt nên khi đó không chết hẳn, nhờ vậy mới lập nên ba đại tộc Long, Phượng, Kỳ Lân trong Hồng Hoang.

Để thành Thánh, bọn họ đã khơi mào Tam tộc tranh bá, dẫn đến Long Hán kiếp. "Ta đã biết ngay mà, ngay cả ba người chúng ta còn sống sót, thì các đại nhân làm sao có thể dễ dàng vẫn lạc được?" Nguyên Phượng thở dài một tiếng. "Nhân Quả đại nhân, ta có thể hỏi một chút, là ai đã thao túng tất cả chuyện này không?" Thủy Kỳ Lân

lên tiếng hỏi.

Nhân Quả, xếp thứ năm trong ba ngàn Ma thần, cao hơn cả La Hầu xếp thứ bảy.

Cũng là một trong những Chí cao Ma thần.

Hiện tại Nhân Quả đã xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, thay thế vị trí của Hồng Quân.

Đối với Hồng Quân, ba người Long Vương thực ra cũng coi thường, thứ hạng của bọn họ trong ba ngàn Ma thần tuy không cao nhưng dù sao cũng ở mức trung lưu.

Còn Hồng Quân là cái thá gì?

Xếp hạng bét trong ba ngàn Ma thần.

Chương 216

Trước đây Long Vương nghe lời Hồng Quân chỉ là khẩu phục tâm không phục.

Nhưng hiện tại Ma thần Nhân Quả xuất hiện, bọn họ không dám có nửa điểm láo xược.

Đương nhiên, quan trọng nhất là kẻ đứng sau kia ngay cả Chí cao Ma thần cũng có thể sai khiến, rốt cuộc là lai lịch thế nào? "Có đôi khi biết quá nhiều cũng chẳng có ích gì đâu." Nhân Quả nói.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy Ma thần Nhân Quả không có một khuôn mặt rõ ràng.

Lúc thì biến thành lão già, lúc thì tráng niên, lúc thanh niên, lúc ấu đồng.

Thiên biến vạn hóa.

Thời gian vi tôn, Không gian xưng hoàng, Vận mệnh bất xuất, Nhân quả xưng vương.

Ở đây nói chính là bốn loại chí cao pháp tắc. "Rõ!" Thủy Kỳ Lân không dám nói thêm nữa. "Nhân Quả đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Tam Thanh tự trảm, thực lực Thương Minh suy yếu, chỉ cần có thể triệu hoán thêm vài vị đạo hữu nữa, Hồng Hoang có gì mà không lấy xuống được?" Long Vương nói.

Vừa rồi lão vẫn luôn im lặng, khi thấy Ma thần Nhân Quả online, Long Vương đã thu lại tất cả dã tâm.

Nếu là Hồng Quân, lão còn có chút tâm tư riêng muốn mưu lợi, nhưng trước mặt vị này lão không có cái gan đó. "Tam Thanh không

phải mấu chốt!" Ma thần Nhân Quả đáp. "Ta nghe nói trước đây Hồng Quân luôn gặp trở ngại là vì Thương Minh, mà Thương Minh là do Dương Mi lập nên..." Thủy Kỳ Lân nói. "Dương Mi?

Dương Mi sớm đã rời khỏi Hồng Hoang rồi, chỉ có tên ngốc Hồng Quân kia mới tin.

Hơn nữa Dương Mi có bản lĩnh đó sao?" Ma thần Nhân Quả khinh miệt nói.

Chuyện này làm ba người Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân mơ hồ.

Nếu nói vậy thì là ai luôn ở giữa phá đám?

Ai có thực lực đó?

Ai có bản lĩnh đó? "Ba người các ngươi ngoan ngoãn nghe lời là được, nếu có thể ngoan ngoãn nghe lời thì vị trí Thánh nhân là của các ngươi, nếu không thể thì cái mạng này cũng không còn đâu!" "Rõ!" Đám người Long Vương lập tức im như phế vật, không dám nói bậy nữa.

Ngay cả Long Vương vốn cuồng vọng cũng đã biết nước rất sâu, mình mạo hiểm nhảy xuống tuyệt đối sẽ bị chết đuối.

Cùng lúc đó, trong Thiên Đình một mảnh tiêu điều.

Vốn dĩ Thiên Đình rất phồn hoa, thiên tài địa bảo không ít, nhưng khi Thiên Đình bại lạc, nhiều Yêu tộc thừa cơ hôi của đã cướp đi rất nhiều thứ.

Hơn nữa từ sau khi Yêu tộc phá sản, nơi này cũng không ai dám tới vì sợ vướng phải nhân quả, ngộ nhỡ xui xẻo trở thành bia đỡ đạn, bị cuốn vào cuộc tranh chấp của các đại lão thì mười cái mạng cũng chẳng đủ chết.

Có điều, hiện tại trong Thiên Đình vẫn có ba thân ảnh. "Quá nhanh, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Lão gia bị phóng trục khỏi Hồng Hoang, chúng ta biết đi đâu về đâu đây?" Hạo Thiên vẻ mặt buồn rầu, còn có chút bi thương.

Bên cạnh hắn, Dao Trì thậm chí còn đang rơi lệ.

Hai người họ vốn là ngọc thạch được Hồng Quân điểm hóa, luôn đi theo lão.

Thực lực có lẽ khá mạnh, nhưng họ căn bản chưa từng rời Tử Tiêu Cung mấy khi.

Hồng Quân bị khu trục, Tử Tiêu Cung cũng bị chiếm cứ, hiện tại họ có cảm giác không nhà để về. "Hạo Thiên, chúng ta... bây giờ phải làm sao?

Làm thế nào chúng ta mới có thể... cứu Lão gia ra đây!" Dao Trì lau nước mắt. "Muốn cứu Đạo Tổ e rằng rất khó." Nữ tử mặc cung phục bên cạnh nói. "Hai vị ở Hồng Hoang được coi là hàng đại năng, nhưng cuộc đấu cấp bậc này của Đạo Tổ ngay cả Thánh nhân cũng có nguy cơ bị tiêu diệt." "Huyền Nữ, những ngày qua đa tạ cô đã bầu bạn!" Dao Trì cảm kích nói.

Nữ tử mặc cung phục không phải ai khác, chính là người được Đế Tuấn phái đến hầu hạ Hạo Thiên và Dao Trì trước kia.

Cũng chính là phân thân nữ trang của Huyền Tùng. "Không sao đâu." Huyền Nữ mỉm cười.

Sau đó nàng do dự một chút rồi nói. "Hạo Thiên đại nhân, thực ra có một chuyện ta luôn không dám nói.

Huyền đạo nhân từng đến tìm ta." Nghe thấy ba chữ Huyền đạo nhân, Hạo Thiên và Dao Trì giật bắn mình.

Họ biết Lão gia nhà mình bị phóng trục chắc chắn có sự tham gia

của Huyền đạo nhân.

Nhưng họ không hận nổi y.

Tuy là đồng tử, nhưng những việc Hồng Quân làm sau khi trở mặt họ cũng biết là sai.

Chỉ là phận đồng tử thì lấy tư cách gì mà ý kiến cơ chứ! "Huyền sư huynh đã nói gì?" Hạo Thiên hỏi. "Huyền đạo nhân nói huynh có mệnh cách Thiên Đế, sau khi Yêu tộc đi rồi sẽ do huynh chấp chưởng Thiên Đình!" Lời Huyền Nữ vừa thốt ra, Hạo Thiên và Dao Trì đều đại kinh thất sắc.

Cái gì cơ?

Hạo Thiên chấp chưởng Thiên Đình?

Thiên Đế mệnh định?

Hạo Thiên tuy có ham muốn vị trí đó, muốn được vô số sinh linh kính ngưỡng, nhưng cũng hiểu rõ mình nặng nhẹ bao nhiêu.

Đại năng Hồng Hoang nhiều như vậy, vị trí Thiên Đế tuyệt đối là một miếng bánh ngon.

Cộng thêm Lão gia bị phóng trục, Hạo Thiên hắn tính là cái thá gì chứ!

Hơn nữa Thiên Đình rộng lớn như vậy, không phải hắn và Dao Trì có thể gánh vác nổi. "Chuyện này đúng là Huyền đạo nhân đã nói với ta, hơn nữa y còn bảo ta rằng chỉ cần huynh lập hạ Thần Đạo thì huynh có thể làm Thiên Đế, làm Thần Chủ!" Huyền Nữ trút hết lời trong một hơi.

Trong lòng Hạo Thiên đã dậy sóng dữ.

Thần Đạo!

Hắn biết năm xưa Huyền sư huynh đã định lập hạ Thần Đạo, dẫn

tới thiên địa dị tượng cực kỳ hào hùng, chẳng qua Thần Đạo còn chưa lập xong đã bị Lão gia nhà mình ngăn cản.

Khi đó còn không ít người cảm thấy vô cùng nuối tiếc. "Ta có thể... lập Thần Đạo sao?" Hạo Thiên vẫn không tin nổi. "Cụ thể thế nào ta cũng không rõ, Huyền đạo nhân chỉ nói bấy nhiêu thôi." Huyền Nữ nói. "Hạo Thiên, Huyền sư huynh e là vì chuyện của Lão gia nên cảm thấy ngại không muốn gặp chúng ta thôi." Dao Trì thở dài.

Hạo Thiên tâm tự phức tạp, chuyện này hắn đương nhiên hiểu, nhưng hắn đối với Lâm Huyền, đối với những Thánh nhân Hồng Hoang kia thực sự không hận nổi.

Cùng lúc đó, trong Nhân tộc các bộ lạc không ngừng lớn mạnh.

Nhân tộc xưng bá Hồng Hoang, ngay cả Yêu tộc vốn oai phong một thời giờ cũng trở thành đối tượng săn bắn của Nhân tộc.

Hơn nữa theo sự lớn mạnh của Nhân tộc, giữa các bộ lạc bắt đầu xuất hiện ma sát và xung đột.

Bộ lạc Hữu Hùng thị là một trong những bộ lạc đỉnh tiêm trong Nhân tộc.

Hoàng Đế, người nhận được sự chúc phúc của Tam Hoàng, thuận lý thành chương ngồi lên vị trí thủ lĩnh bộ lạc Hữu Hùng thị.

Sau khi Hoàng Đế đảm nhiệm vị trí thủ lĩnh, thực lực Hữu Hùng thị cũng thăng tiến nhanh chóng, mọi người trong bộ lạc đều tâm phục khẩu phục hắn. "Thủ lĩnh, bộ lạc Cửu Lê khinh người quá đáng, lại bắt đầu cướp bóc vật tư của chúng ta, thậm chí còn muốn đồ sát sạch bộ lạc Hưu Nguyệt." Một tráng hán phẫn nộ nói.

Phạm vi chiếm giữ của bộ lạc Hữu Hùng rất rộng, còn quản lý nhiều bộ lạc vừa và nhỏ.

Mà bộ lạc Cửu Lê thì nổi tiếng hung hãn tàn bạo.

Đặc biệt là sau khi thủ lĩnh Xi Vưu của Cửu Lê lên nắm quyền thì càng trở nên bá đạo hơn, thường xuyên xảy ra xung đột với bộ lạc Hữu Hùng.

May mà có Nhân Hoàng điều giải nên hai bộ lạc mới chưa đánh lớn. "Món nợ này chúng ta sẽ tìm bộ lạc Cửu Lê tính sau, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là Nhân Hoàng thoái vị, rất có khả năng sẽ chỉ định người kế nhiệm tiếp theo.

Chương 217

Hữu Hùng thị ta không thể từ bỏ cơ hội này." Hoàng Đế đứng dậy nói.

Nói đến đây, các tộc lão và đại thần Hữu Hùng thị lập tức tỉnh táo hẳn!

Khi Hoàng Đế sinh ra, dị tượng phát sinh, ngay cả Nhân Hoàng cũng tới.

Rất nhiều người trong Nhân tộc cho rằng Hoàng Đế sẽ là người kế vị được Hiên Viên Nhân Hoàng chỉ định. "Thực lực Hữu Hùng thị cường kinh, những năm qua Hoàng Đế có cống hiến cho Nhân tộc thế nào mọi người đều thấy rõ, Nhân Hoàng chắc chắn sẽ ưu ái Hoàng Đế." Cùng lúc đó, trong bộ lạc Cửu Lê.

Tộc nhân Cửu Lê thân hình to lớn, tính tình hung hãn, thích giết chóc, ham tranh đấu.

Truyền thuyết nói tộc nhân Cửu Lê đều sở hữu huyết mạch Vu tộc, chiến lực cực mạnh.

Ngay cả trong vài lần tranh chấp với Hữu Hùng thị, họ cũng không hề tỏ ra yếu thế.

Điều này có quan hệ mật thiết với sự dẫn dắt của thủ lĩnh Xi Vưu.

Năm xưa Hoàng Đế giáng sinh có dị tượng, còn khi Xi Vưu giáng sinh cũng có dị tượng, lúc đó nửa bầu trời đã bị nhuộm thành màu huyết hồng, thậm chí trong không khí còn ngửi thấy mùi máu tanh.

Nếu ở bộ lạc khác, nói không chừng sẽ bị coi là điềm bất tường.

Nhưng bộ lạc Cửu Lê là một ngoại lệ.

Họ không những không cảm thấy là tai ách giáng lâm, ngược lại còn coi đó là món quà ban tặng cho bộ lạc Cửu Lê.

Người trong bộ lạc họ đều là những tồn tại khát máu, máu nhuộm bầu trời thì họ cho rằng đứa trẻ này tuyệt đối là kiêu tử của bộ lạc.

Xi Vưu quả thực không phụ kỳ vọng, bộc lộ thiên phú cực mạnh, trong việc dùng binh đánh trận cũng là bậc thiên tài.

Bộ lạc Cửu Lê trước đây tuy mạnh nhưng còn lâu mới được như hiện tại.

Những hán tử Cửu Lê đều tâm phục khẩu phục Xi Vưu.

Hiện tại, Xi Vưu đang ngồi ở vị trí cao nhất của bộ lạc Cửu Lê.

Thân hình hắn cao lớn, tới một trượng, ngực bụng để trần, khiến người nhìn phát khiếp. "Thủ lĩnh, chúng ta vốn định đồ sát bộ lạc Hưu Nguyệt để làm lễ trưởng thành cho đám nhóc trong bộ lạc, kết quả Hữu Hùng thị lại đến can thiệp, thật là đen đủi." Sự tàn bạo của Cửu Lê không phải nói chơi.

Cái gọi là lễ trưởng thành chính là để đám thanh niên Cửu Lê ra trận giết địch.

Sẽ không có người lớn nào can thiệp.

Chết thì coi như bỏ, không chết mới có thể trở thành chiến sĩ thực thụ của Cửu Lê. "Những chuyện đó không quan trọng, quan trọng là vị trí Nhân Hoàng.

Nếu thủ lĩnh có thể đoạt được vị trí Nhân Hoàng, thì tộc Cửu Lê ta sẽ là bá chủ thực sự của Hồng Hoang, thủ lĩnh cũng có thể đăng lâm Thánh vị." "Nhưng mọi người đều nói Hoàng Đế sẽ là người kế nhiệm tiếp theo, điều này đối với bộ lạc Cửu Lê ta rất không ổn." "Sợ cái gì?

Không cho chúng ta thì chúng ta cướp!

Hữu Hùng thị tính là cái gì, Hoàng Đế tính là cái gì chứ?" Thái độ của những người nắm quyền bộ lạc Cửu Lê thực ra cũng rất rõ ràng.

Họ chắc chắn không cam tâm chịu khuất phục dưới trướng Hữu Hùng thị. "Hiên Viên Nhân Hoàng sắp từ chức, thế lực của tộc Cửu Lê ta trong Nhân tộc không hề nhỏ, chỉ cần chúng ta không thừa nhận Hoàng Đế, thì Hoàng Đế muốn làm Nhân Hoàng cũng khó.

Nếu Hiên Viên Nhân Hoàng nhất quyết truyền ngôi cho Hoàng Đế, thì đừng trách tộc Cửu Lê ta tạo phản!" Xi Vưu lên tiếng, đại điện lập tức im phăng phắc, không ai dám nói bậy, thậm chí thở mạnh cũng không dám.

Xi Vưu không chỉ tàn bạo với bộ lạc khác mà với người trong bộ lạc Cửu Lê cũng không nương tay.

Ai không nghe lời đều bị giết sạch!

Khi Xi Vưu ngồi lên vị trí thủ lĩnh Cửu Lê cũng là nhờ sát phạt mà máu chảy thành sông. "Đại ca, nếu chúng ta làm thật, Hữu Hùng thị chắc chắn đấu không lại chúng ta!" Một tráng hán khác lên tiếng.

Xi Vưu có bảy mươi hai huynh đệ, người nào cũng vô cùng dũng mãnh, thậm chí còn luyện thành bất tử chi thân.

Những người huynh đệ này chính là trợ lực và cánh tay đắc lực nhất của Xi Vưu.

Lúc này Xi Vưu ngẩng đầu nhìn về phía núi Thủ Dương, thánh địa của Nhân tộc.

Lúc này núi Thủ Dương bị một luồng kim quang bao phủ, tất cả người trong Nhân tộc đều có cảm nhận. "Nhân Hoàng thoái vị, chúng ta đi núi Thủ Dương." "Cũng không biết ai sẽ kế nhiệm vị trí Nhân Hoàng đây." Trong Nhân tộc bàn tán xôn xao.

Còn những tộc nhân ngoại tộc cũng đặc biệt quan tâm.

Nhân tộc hiện là bá chủ Hồng Hoang, nhất cử nhất động được chú ý, nay thay đổi Nhân Hoàng, ảnh hưởng tới Hồng Hoang là rất lớn. "Nhân Hoàng lần này rất có khả năng là Hoàng Đế của Hữu Hùng thị kế nhiệm, tác phong của Hoàng Đế không tệ, có tư chất vương bá." "Ta thì nghe nói vị bên Cửu Lê kia cũng không tồi, nếu hắn kế nhiệm thì Hồng Hoang chắc phải máu chảy vạn dặm!" Hiện tại hai người được tranh luận nhiều nhất chính là họ: Hoàng Đế của Hữu Hùng thị và Xi Vưu của bộ lạc Cửu Lê.

Cách hành sự và thái độ với các tộc khác của hai người hoàn toàn khác nhau.

Hoàng Đế nhân hậu, nếu hắn quản lý Nhân tộc thì các chủng tộc khác còn có đường thở.

Nhưng nếu Xi Vưu lên nắm quyền, đại quân Nhân tộc sẽ chinh chiến khắp Hồng Hoang, gây ra loạn lạc quy mô lớn.

Rất nhanh, thủ lĩnh các bộ lạc đã tề tựu tại núi Thủ Dương.

Thánh Mẫu và Thánh Phụ đã sáng tạo ra Nhân tộc tại đây, nơi này là nơi hội tụ khí vận của Nhân tộc.

Ý nghĩa của núi Thủ Dương đối với Nhân tộc là không cần bàn cãi.

Hiện tại núi Thủ Dương so với trước kia trông càng thêm hùng vĩ.

Núi vẫn là ngọn núi đó, nhưng những gì nó gánh vác đã khác xưa.

Trên núi Thủ Dương dựng tượng Thánh Phụ, Thánh Mẫu và Thánh Sư.

Thánh Phụ Thánh Mẫu không cần nói thêm, còn Thánh Sư Nhân tộc chính là Lão Tử. "Chúng ta bái kiến Nhân Hoàng!" Các thủ lĩnh bộ

lạc hành lễ.

Trên đỉnh núi Thủ Dương, Hiên Viên thị đang đứng đó, dưới sự bao phủ của khí vận Nhân Đạo, khí thế của Hiên Viên thị khiến trái tim tất cả người Nhân tộc có mặt đều rung động. "Hiện tại đã qua vạn năm kể từ khi Yêu tộc bị trục xuất khỏi Hồng Hoang." "Mục đích ta gọi mọi người tới hôm nay, chắc mọi người đều rõ." Lời vừa dứt, tất cả thủ lĩnh bộ lạc đều tập trung tinh thần.

Một số bộ lạc dù yếu hơn Hữu Hùng thị một chút vẫn ôm hy vọng nhất định.

Xi Vưu cũng nhìn về phía Hiên Viên thị.

Hắn vốn là Sát Lục Ma Thần chuyển thế, nếu không phải bị người ta nắm thóp thì hắn cũng chẳng thèm đầu thai làm Nhân tộc, càng chẳng thèm tranh đoạt chức Nhân Hoàng gì đó.

Nếu không phải người kia đã hứa rằng chỉ cần mình trở thành Nhân Hoàng thì sẽ trả tự do, Xi Vưu đời nào đồng ý.

Lúc này, Hiên Viên thị lại lên tiếng. "Hồng Hoang đã an định, Nhân tộc ta đã là đại tộc số một, là bá chủ Hồng Hoang, vị trí Nhân Hoàng không thể cẩu thả." "Sau khi ta bàn bạc với Thiên Hoàng, Địa Hoàng và ba vị Nhân Tổ, ai có thể thống nhất được tất cả bộ lạc, người đó chính là Nhân Hoàng tiếp theo!" Khi lời của Hiên Viên thị thốt ra, các tộc nhân có mặt lập tức xôn xao.

Bởi vì tình huống này nằm ngoài dự tính của họ, trước đây Phục Hy thị nhường ngôi cho Thần Nông thị, Thần Nông thị nhường ngôi cho Hiên Viên thị, đều là trực tiếp thiền nhượng.

Nhưng hiện tại Hiên Viên thị lại không chỉ định người kế vị.

Điều này có ảnh hưởng cực lớn đến chế độ kế vị Nhân Hoàng sau này.

Nhưng công bằng mà nói, chế độ này đối với các bộ lạc Nhân tộc lại công bằng hơn một chút.

Như vậy, ít nhất ai cũng có hy vọng. "Nếu không có vấn đề gì thì quyết định như vậy đi." Giọng của Hiên Viên thị lại vang lên.

Sau đó trên núi Thủ Dương hào quang tỏa sáng tứ phía, từng luồng hà quang rụng xuống, tất cả đều chiếu rọi lên người Hiên Viên thị.

Lúc này trên người Hiên Viên thị khí vận quấn quanh, long phượng trình tường.

Sau đó trên trời xuất hiện hai thân ảnh: Thiên Hoàng Phục Hy thị và Địa Hoàng Thần Nông thị.

Họ tới để tiếp dẫn Hiên Viên thị quy vị.

Sau đó ba vị Nhân Hoàng rời đi.

Nhân Hoàng rời đi, dị tượng không nhỏ, nhưng lại khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc. "Hiên Viên Nhân Hoàng rời đi, tại sao không có Nhân Hoàng mới xuất hiện quản lý Nhân tộc?" "Đúng vậy!

Hiện tại rốt cuộc là tình hình thế nào?" "Ta nghe được tin rồi, lần này vị trí Nhân Hoàng sẽ không theo chế độ thiền nhượng nữa.

Hiên Viên Nhân Hoàng hạ lệnh, chỉ cần ai có thể khiến tất cả bộ lạc Nhân tộc tâm phục khẩu phục, người đó chính là Nhân Hoàng!!" Khi nghe được tin này, các đại năng Hồng Hoang đều đưa mắt nhìn nhau.

Kết quả này vượt ra ngoài dự liệu của tất cả bọn họ.

Nhưng kết quả này lại nằm trong lẽ thường.

Nhân tộc hiện nay không giống như trước kia.

Hiện tại Nhân tộc mạnh mẽ, không có ngoại hoạn nên mâu thuẫn nội bộ bắt đầu nảy sinh.

Tuyển chọn Nhân Hoàng theo cách này mới có thể khiến mọi người tâm phục.

Chương 218

"Sau khi Yêu tộc ẩn thối, cuộc tranh giành Nhân Đạo đã bắt đầu, cuộc tranh chấp lần này e rằng không kém gì kiếp nạn Vu Yêu trước kia." Chuẩn Đề thở dài. "Hoàng Đế của Nhân tộc vốn nên là một trong các Nhân Hoàng, nhưng tên Xi Vưu kia dường như có liên quan đến tính toán của Tử Tiêu Cung..." Tiếp Dẫn dạo này thực ra vẫn luôn suy nghĩ có nên tham gia vào cuộc tranh đấu của Nhân tộc lần này không, và nên tham gia với lý do gì. "Sư tôn, tên Lục Nhĩ kia lại đánh Kim Sí Đại Bàng rồi." Lúc này Không Không đi vào.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn:...

Họ thực sự cạn lời.

Lục Nhĩ Di Hầu khi còn ở Yêu tộc Thiên Đình danh tiếng không nhỏ, sau này trong đại chiến Nhân tộc và Yêu tộc cũng vô cùng thần dũng.

Sau khi đại chiến kết thúc, Huyền đạo nhân nói muốn để Lục Nhĩ ở Linh Sơn Tây Phương rèn luyện, tiêu trừ sát khí.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức đồng ý, ai mà chẳng biết Huyền đạo nhân chắc chắn sẽ thành Thánh chứ!

Nếu bắt quàng được quan hệ thì lợi ích cho Tây Phương không hề nhỏ.

Quan trọng nhất là Huyền đạo nhân có quan hệ không cạn với Nữ Oa nương nương và Hậu Thổ nương nương, nếu có thể giữ quan hệ tốt với Huyền đạo nhân, nói không chừng còn có thể kiếm lợi từ hai vị kia.

Còn chuyện Lục Nhĩ đánh Đại Bàng, thực ra là do Đại Bàng kiêu

ngạo ở Tây Phương.

Đại Bàng là con trai của Nguyên Phượng, nói là giao Đại Bàng cho họ dạy bảo, nhưng họ cũng không dám quá khắt khe với nó.

Cho nên ở Linh Sơn Đại Bàng vẫn có chút làm theo ý mình, không ít Bồ Tát, La Hán từng bị nó bắt nạt.

Cho đến khi Lục Nhĩ tới.

So thực lực, một trăm con Đại Bàng buộc lại một chỗ cũng không đánh nổi Lục Nhĩ.

So bối cảnh, Lục Nhĩ càng không sợ Đại Bàng chút nào.

Chủ yếu là do Đại Bàng quá ngứa đòn, bị dạy bảo một lần xong không bao lâu lại bắt đầu khiêu khích Lục Nhĩ.

Khiêu khích một lần bị đánh một lần.

Về sau nó không dám trêu vào Lục Nhĩ nữa, nhưng Lục Nhĩ nhìn nó không thuận mắt, thấy một lần đánh một lần.

Lần nào cũng đánh cho Đại Bàng khóc thét. "Lục Nhĩ gia gia, tha cho tôi, cầu xin anh tha cho tôi đi!

Tôi không dám nữa đâu." Khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tới nơi, một tiếng khóc thét truyền đến.

Họ nhìn qua thì thấy Đại Bàng đang gào khóc thảm thiết, hiện nguyên hình, lông đuôi đều bị nhổ sạch, trọc lốc.

Trên mặt đất cũng đầy lông vũ màu vàng kim, lông trên người Đại Bàng cũng bị nhổ không ít.

Khóe mắt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giật giật.

Kim Sí Đại Bàng quý nhất là bộ lông này, lông đuôi lại càng quý hơn, ai dám động vào nó nhất định sẽ xé xác kẻ đó.

Thế mà giờ đây, Lục Nhĩ đem lông đuôi của nó đan thành một cái quạt vàng kim lấp lánh.

Khá lắm, chưa cần luyện hóa kỹ càng mà cái quạt này đã có thể sánh ngang với cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo rồi. "Linh Sơn là nơi thanh tịnh, nếu ngươi còn dám làm xằng làm bậy, ta sẽ vặn gãy cổ ngươi.

Người khác sợ ngươi là con trai Nguyên Phượng, chứ ta thì không sợ đâu!" Lục Nhĩ hừ lạnh.

Hôm nay Kim Sí Đại Bàng thấy Lục Nhĩ bế quan nên lại bắt đầu ngứa tay, đánh bị thương một vị La Hán, chẳng qua không ngờ đúng lúc bị Lục Nhĩ bắt gặp.

Cũng vào lúc này, trên Linh Sơn xuất hiện một vùng mây đỏ, Nguyên Phượng giáng lâm. "Bái kiến hai vị đạo hữu." Nguyên Phượng hành lễ với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đáp lễ, chỉ là sắc mặt hơi khó coi, sao chuyện Đại Bàng bị đánh lại đúng lúc bị Nguyên Phượng nhìn thấy thế này?

Con trai mình bị bắt nạt, liệu Nguyên Phượng có khoanh tay đứng nhìn không?

Bây giờ không còn là chuyện tranh chấp giữa đám tiểu bối nữa, ngộ nhỡ biến thành cuộc tranh chấp giữa Huyền đạo nhân và Nguyên Phượng thì môn phái Phật môn kẹp ở giữa hậu quả khôn lường. "Mẫu thân... mẫu thân... cứu con... hu hu hu..." Đại Bàng thấy Nguyên Phượng như thấy cứu tinh, trực tiếp lao tới, nước mắt nước mũi giàn dụa.

Lục Nhĩ dù đối mặt với Nguyên Phượng cũng không hề sợ hãi.

Vốn dĩ là do Đại Bàng làm sai, Sư tôn đã nói rồi, chỉ cần mình có

lý thì chẳng việc gì phải sợ. "Mẫu thân, tên Lục Nhĩ này quá đáng lắm, con ở Linh Sơn luôn an phận thủ kỷ... vậy mà hắn dám đánh con, còn nhổ sạch lông của con..." Đại Bàng khóc lóc kể tội. "Đạo hữu... chuyện này..." Tiếp Dẫn cứng họng.

Nhưng không đợi lão nói xong, Nguyên Phượng đã nhìn về phía Đại Bàng, mỉm cười: "An phận thủ kỷ?

Từ này dùng trên người con không hợp lắm nhỉ!" Đại Bàng:... "Danh tiếng Lục Nhĩ tướng quân ta đã từng nghe qua, là thiên kiêu của Hồng Hoang, ngay cả anh trai con cũng đấu không lại hắn, hắn khí lượng đâu có nhỏ đến mức chuyên môn tìm phiền phức để bắt nạt con, con cứ nói xem mình đã phạm lỗi gì đi!" Nguyên Phượng lại lên tiếng.

Tuy Yêu tộc không còn, Thiên Đình đã mất, nhưng chức danh Tướng quân của Lục Nhĩ vẫn được giữ lại, đó là một sự khẳng định dành cho hắn.

Đại Bàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Sao lại thế này chứ!

Nó mong sao mong trăng mới mong được Nguyên Phượng tới, kết quả nương thân cư nhiên không bênh mình, lại đi nói giúp cho người ngoài? "Nguyên Phượng đại nhân, Đại Bàng ở Linh Sơn không giữ thanh quy, Tây Phương chúng ta không sát sinh, vậy mà những năm qua Đại Bàng đã giết hàng vạn sinh linh, còn trực tiếp nuốt sống họ.

Trong thời gian ở Linh Sơn, Đại Bàng đã đập nát mười lăm pho tượng Phật, đánh trọng thương ba vị Bồ Tát..." Lúc này Không Không lên tiếng, kể hết những việc xấu Đại Bàng đã làm.

Cứ mỗi lần một việc được kể ra, tim Đại Bàng lại thót lên một cái, sắc mặt Nguyên Phượng lại trầm xuống một phần. "Những lời

Không Không Cẩu Đà nói có đúng không?" Nguyên Phượng hỏi. "Mẫu thân, người nghe con giải thích..." "Bốp!!!" Không đợi Đại Bàng nói xong, Nguyên Phượng trực tiếp vung tay tát một cái khiến Đại Bàng lún sâu vào trong đất.

Đại Bàng muốn khóc mà không có nước mắt, đây đúng là mẹ ruột sao?

Có mẹ ruột nào như thế không chứ!

Lục Nhĩ cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đứng bên cạnh nhất thời cảm thấy ê răng.

Cú tát vừa rồi của Nguyên Phượng họ đều thấy rõ, tuy có nương tay nhưng đánh không hề nhẹ. "Hai vị Thánh nhân, đứa con không nên thân này của ta đã gây phiền phức cho hai vị rồi." Nguyên Phượng áy náy nói. "Không có gì, không có gì, không phiền phức đâu!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn toát mồ hôi hột.

Nguyên Phượng này đánh con ruột mình còn chẳng do dự, họ càng không dám đắc tội. "Lục Nhĩ tướng quân, ta có một thỉnh cầu quá đáng, đứa con này của ta được nuông chiều từ nhỏ, mong Lục Nhĩ tướng quân sau này hãy dạy bảo đứa con không thành khí này giúp ta." Nói đoạn Nguyên Phượng lấy ra một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đưa cho Lục Nhĩ. "Làm phiền ngươi rồi!

Món linh bảo này ngươi nhất định phải nhận lấy, nếu không ta không yên tâm.

Lục Nhĩ tướng quân, sau này ngươi cứ việc dạy bảo, dù có đánh chết ta cũng không nửa lời oán hận." "Mẫu thân...

đừng mà...

đừng mà!

Con khỉ này nó dám đánh chết con thật đấy!!" Đại Bàng gào khóc

thảm thiết hơn.

Tại sao nó dám kiêu ngạo như vậy?

Là vì nó biết Nguyên Phượng lợi hại, đám đầu trọc Tây Phương không dám làm gì mình.

Hơn nữa trước đây dù mẫu thân có nói thế, Tây Phương cũng không dám quá khắt khe.

Nhưng con khỉ này thì khác hẳn, chuyện gì cũng dám làm, không hề kiêng nể. "Định không phụ lòng Nguyên Phượng tiền bối ủy thác." Lục Nhĩ không khách sáo, đối với Nguyên Phượng hắn cũng có vài phần kính trọng.

Thực ra ý tứ của Nguyên Phượng, hắn cũng lờ mờ đoán được.

Tính cách của Đại Bàng, nếu không có Nguyên Phượng, không có Phượng tộc che chở thì sớm đã bị người ta đánh chết rồi.

Đây là nhờ hắn huấn luyện lại Đại Bàng, yêu cầu nhỏ này hắn có thể làm được.

Lục Nhĩ cũng nghĩ tới một số điều nhưng chưa nghĩ hết.

Chương 219

Nguyên Phượng biết mình cũng chỉ là một quân cờ, nên sinh tử không do mình quyết định.

Nếu sau này mình có mệnh hệ gì thì hai đứa con phải làm sao?

Đối với Khổng Tuyên thì nàng còn yên tâm, nhưng với Đại Bàng thì thực sự lo lắng.

Nay có Lục Nhĩ ở đây, chuyện này liền dễ giải quyết.

Hơn nữa hiện tại nàng và Thương Minh đang ở vị thế đối lập.

Nếu Tử Tiêu Cung thắng, nàng có thể bảo vệ được hai đứa con; nếu Thương Minh thắng, Khổng Tuyên thân cận với Nhân tộc, nay lại gửi gắm Đại Bàng cho Lục Nhĩ, đến lúc đó cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nguyên Phượng tính toán thật chu toàn!

Chỉ có thể nói tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ thật đáng trân trọng.

Xử lý xong những việc này, Nguyên Phượng quay người rời đi, Đại Bàng tiếp tục gào khóc, Lục Nhĩ chẳng khách sáo chút nào, trực tiếp đấm một phát vào mặt Đại Bàng.

Đại Bàng khóc càng to hơn.

Hỏa Vân Động, ba vị Nhân Hoàng Nhân tộc tề tựu một nơi. "Cuộc chiến giành Nhân Hoàng cuối cùng cũng đến rồi, Xi Vưu hẳn là một vị Ma thần nào đó chuyển thế, được Tử Tiêu Cung phái tới đoạt lấy khí vận Nhân tộc ta." Phục Hy thở dài. "Nhân tộc ta vốn đoàn kết, nay lại bị chia năm xẻ bảy thế này, nếu Xi Vưu thắng thì Nhân tộc ta xong đời!" Hiên Viên thị cũng có chút rầu rĩ. "Thực ra cũng không cần lo lắng quá, cuộc đấu trong Nhân tộc ta chưa bao giờ là mấu chốt, chủ

yếu vẫn là cuộc đấu giữa các Thánh nhân kia, chúng ta có thể làm được gì chứ?" Thần Nông thị mỉm cười.

Ông nói rất có lý, ba người họ đằng nào cũng không can thiệp được, nghĩ nhiều làm gì?

Tại bộ lạc Hữu Hùng thị. "Hiên Viên Nhân Hoàng cư nhiên không trực tiếp tuyên bố người kế vị, thật đúng là ngoài dự tính.

Nhưng như vậy cũng khiến mọi người tâm phục hơn." Một vị tộc lão Hữu Hùng thị nói. "Cuộc chiến giành Nhân Hoàng không thể cẩu thả." Hoàng Đế ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm.

Trong bộ lạc Cửu Lê, Xi Vưu thực ra rất mãn nguyện, vì đối với hắn mà nói, hắn chưa bao giờ coi Hoàng Đế ra gì.

Cái thá gì mà đòi kháng cự với Sát Lục Ma Thần hắn?

Pháp tắc sát lục của hắn có thể liệt vào top một trăm trong ba ngàn Ma thần.

Trước đây ngay cả La Hầu cũng muốn dùng sát lục đạo làm bàn đạp để chứng hủy diệt đạo.

Hắn không hề để Hoàng Đế vào mắt.

Rất nhanh, cuộc chiến giữa các Nhân tộc bùng nổ.

Ngoài bộ lạc Hữu Hùng và Cửu Lê, nhiều bộ lạc lớn cũng bắt đầu không ngừng bành trướng ra ngoài.

Lại một vạn năm nữa trôi qua.

Trên Thái Âm Tinh, hào quang Thái Âm rủ xuống, rắc khắp Hồng Hoang.

Một lát sau Thái Dương lặn mất, chỉ còn Thái Âm Tinh treo lơ lửng trên không trung.

Các sinh linh trong Hồng Hoang vô cùng kinh ngạc. "Vị trên Thái Âm Tinh kia thành Thánh rồi!!" Có người kinh hô.

Vị đó là ai, mọi người đều rõ, chính là Vọng Thư!

Vị này cùng thời đại với Hồng Quân Đạo Tổ, cũng là một nhân vật đầy màu sắc truyền kỳ.

Tuy sống ẩn dật nhưng cũng có ảnh hưởng không nhỏ tới Hồng Hoang.

Nay dị tượng sinh ra, rõ ràng là Vọng Thư thành Thánh nhân rồi!!

Dù Hồng Hoang hiện tại không ít Thánh nhân, nhưng mỗi một vị đều có địa vị quan trọng, nắm giữ sức mạnh to lớn.

Mà Vọng Thư nữ thần hình như luôn thiên hướng về phe Thương Minh.

Một lát sau, nguyệt hoa thu liễm, Thái Dương Tinh xuất hiện, Phù Tang mộc trong Thái Dương Tinh hiện lên, cùng Nguyệt Quế trên Thái Âm Tinh giao nhau tỏa sáng, cũng là để chúc mừng Vọng Thư thuận lợi thành tựu Thánh vị. "Vọng Thư nương nương thành Thánh, đây là chuyện tốt cho Thương Minh, không biết vị ở Bắc Hải thế nào rồi?" Vị ở Bắc Hải tự nhiên là Bắc Hải Huyền Quy.

Lão Huyền Quy này sống cũng thọ, ước chừng từ thời khai thiên đã có rồi, đến thời Vu Yêu kiếp mới xuất thế.

Vị này cũng là Ma thần chuyển thế, sau này không biết vì sao lại đi tới vùng cực Bắc.

Có người đoán vị này đi tìm cơ duyên thành Thánh.

Nói cũng khéo, đúng lúc mọi người bàn tán về Bắc Hải Huyền Quy thì tại vùng cực Bắc cũng phát sinh dị tượng hào hùng.

Lão Huyền Quy cũng thành Thánh rồi!! "Lão già này, nói thành

Thánh là thành Thánh luôn.

May mà ta có hậu bối cực tốt, nếu không chẳng phải bị lão già này bắt nạt chết sao?" Lão Huyền Vũ nói. "Lão tổ, người nói vậy là không đúng rồi.

Huyền Quy lão tổ dù sao cũng cùng nguồn gốc với người, hai người thật là... chỉ được cái mồm là giỏi, Huyền Quy lão tổ thành Thánh, con không tin người không vui." Huyền Lang đứng bên cạnh cười nói. "Cái con bé này, lão thành Thánh ta vui cái gì, ta chẳng vui chút nào cả." Huyền Vũ trợn mắt quát.

Lão Huyền Vũ miệng thì phàn năng nhưng trong mắt không giấu nổi vẻ vui mừng.

Huyền Lang biết vậy nên mỉm cười, hai vị lão tổ này miệng lưỡi chẳng ai chịu thua ai. "Cũng không biết Lâm Huyền thế nào rồi." Huyền Lang nói đến đây lại có chút lo lắng.

Lâm Huyền cũng đã bế quan rất lâu rồi. "Cái thằng nhóc đó khôn như rận, có gì mà phải lo?

Lão tổ trước đây có đi hỏi Nữ Oa nương nương, người nói nó đi một con đường khác biệt, chỉ cần thành Thánh thì sẽ vô cùng phi phàm.

Thằng nhóc này, lão tổ năm đó gặp nó đã thấy không tầm thường rồi!" Lão Huyền Vũ nhắc đến Lâm Huyền là mặt mày rạng rỡ đầy tự hào.

Nhìn người không sai mà! "Xoẹt!!" Đột nhiên, giữa Hồng Hoang có một đạo kiếm quang từ Đông Hải lao thẳng lên trời xanh, như muốn xé toạc bầu trời. "Đảo Bồng Lai, là Thông Thiên...

Thông Thiên lại thành Thánh rồi!!" Huyền Lang nhìn sang bên cạnh.

Năm xưa Tam Thanh tự trảm đã gây chấn động một thời, hiện tại Thông Thiên cư nhiên lại đăng lâm Thánh vị lần nữa, hơn nữa còn là pháp tắc chứng đạo. "Thời đại Chư Thánh đến rồi... thời đại Chư Thánh a!!" Lão Huyền Vũ cảm thán.

Khi lão Huyền Quy cảm thán, trong Hồng Hoang vô số kiếm khí không ngừng gầm thét, từng đạo kiếm ý bắt đầu giao thoa, quét sạch mọi nơi.

Đại đạo mà Thông Thiên tu tập có thể tưởng tượng được, chính là Kiếm chi đại đạo.

Tay nắm Tru Tiên tứ kiếm, có thể chém vạn vật!

Sắc sảo lộ rõ, chư thần né tránh! "Kiếm chi đại đạo!" Trong Huyết Hải, Minh Hà lẩm bẩm.

Bên cạnh lão, Nguyên Đồ và A Tỳ bao quanh Minh Hà không ngừng xoay tròn.

Nguyên Đồ A Tỳ là một bộ trường kiếm, kết hợp lại là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong Hồng Hoang cũng có uy danh lẫy lừng, mang khí tức sát phạt cực mạnh.

Mà Minh Hà thực ra cũng là một cao thủ kiếm đạo, cực kỳ yêu thích kiếm đạo.

Nay thấy Thông Thiên dùng kiếm đạo chứng đạo thành Thánh, Minh Hà ngoài ngưỡng mộ còn có vài phần nể phục.

Dù sao lão cũng biết kiếm đạo của mình thực sự không bằng Thông Thiên, mà Nguyên Đồ A Tỳ hai thanh kiếm cũng không bằng Tru Tiên tứ kiếm.

Thông Thiên có thể dùng kiếm đạo thành Thánh, Minh Hà tâm

phục khẩu phục, cũng thật lòng mừng cho Thông Thiên. "Đây chính là pháp tắc chứng đạo sao?" Trên đảo Bồng Lai, Thông Thiên tán đi kiếm khí vây quanh người, nhưng dù không có kiếm khí hỗ trợ thì thân thể Thông Thiên cũng giống như một thanh lợi kiếm sắp tuốt vỏ.

Dù chỉ là một ánh nhìn cũng có thể khiến người ta khiếp sợ, như thể muốn chém người ta làm đôi, diệt sạch thần hồn.

Dù không hiển lộ sức mạnh pháp tắc cũng mang lại một cảm giác vô cùng thuần túy. "Cung hỷ sư tôn tái đăng Thánh vị!" Lúc này các đệ tử Tiệt giáo đồng loạt đến nghênh tiếp.

Thất đại thân truyền: Đa Bảo, Kim Quang, Kim Linh, Quy Linh, Triệu Công Minh, Tam Tiêu!

Chương 220

Tùy thị Thất Tiên: Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Kim Quang Tiên, Bì Lư Tiên!

Ngoài họ ra, Tiệt giáo cũng đã có hàng vạn giáo chúng, nay đều đã tới.

Khi thấy Thông Thiên tự trảm, tất cả họ đều rất lo lắng.

Tuy nhiên, chỉ có rất ít người thực sự lo cho sự an nguy của Thông Thiên.

Tuyệt đại đa số là vì lo sau khi Thông Thiên không còn là Thánh nhân thì sẽ không còn chỗ dựa vững chắc cho họ nữa.

Thậm chí không ít kẻ đã chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng giờ thì tự nhiên không cần chạy nữa. "Cung hỷ sư tôn pháp tắc chứng đạo, đăng lâm Thánh vị!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên bước ra cười nói.

Thực lực của Trường Nhĩ Định Quang Tiên không quá mạnh, nhưng hắn giỏi nịnh hót, khá được Thông Thiên yêu thích và tin tưởng.

Nếu không Thông Thiên cũng đã không giao Lục Hồn Phiên cho hắn chấp chưởng trong trận Vạn Tiên. "Ngày hôm nay ta đăng lâm Thánh vị lần nữa, sẽ đặt tại Tiệt giáo một hòn Vấn Tâm Thạch, chỉ có đệ tử nào vượt qua được cửa vấn tâm mới có thể ở lại Tiệt giáo." "Nếu không qua được cửa vấn tâm thì hãy tự mình rời đi, từ nay về sau không còn là môn đồ Tiệt giáo nữa." Thông Thiên chẳng buồn liếc mắt nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên lấy một cái, trực tiếp tuyên

bố.

Giọng của lão truyền khắp Hồng Hoang khiến tất cả mọi người giật mình.

Họ không hiểu nổi tại sao việc đầu tiên Thông Thiên làm lại là đặt Vấn Tâm Thạch tại Tiệt giáo.

Dù sao tôn chỉ lập giáo của Thông Thiên là "Hữu giáo vô loại", chỉ cần có duyên với lão thì đều có thể trở thành môn đồ.

Vì vậy Tiệt giáo mới thu nạp hàng vạn môn đồ với tốc độ cực nhanh, thanh thế hào hùng, được coi là đại giáo số một Hồng Hoang.

Thế mà hiện tại, Thông Thiên lại đặt ra một ngưỡng cửa: Tâm tính!

Lúc này không ít môn đồ Tiệt giáo bắt đầu hoảng hốt.

Bởi vì tâm tính của nhiều người trong số họ không hề vững vàng, đa phần môn đồ Tiệt giáo là dị loại thành đạo, tốt xấu lẫn lộn, tâm tính tự nhiên không chịu nổi thử thách.

Quan trọng nhất là những sinh linh này dựa vào danh nghĩa môn đồ Tiệt giáo đã vơ vét không ít lợi lộc.

Ai chẳng biết Thông Thiên bảo thủ, bao che khuyết điểm nên họ mới không kiêng nể gì. "Lão sư, Tiệt giáo chúng ta khi lập giáo có tôn chỉ hữu giáo vô loại, nay lập hạ Vấn Tâm Thạch, liệu có mâu thuẫn với giáo nghĩa ban đầu không?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên thấy Thông Thiên không để ý đến mình, vội vàng lên tiếng để thu hút sự chú ý.

Thông Thiên quả thực đã quay đầu nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Khoảnh khắc hắn bị ánh mắt của Thông Thiên khóa chặt, lập tức

cảm thấy như rơi vào hầm băng, khí tức trên người dường như bị đông cứng hoàn toàn, thần hồn cũng ngừng vận chuyển. "Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Tiệt giáo này là do ngươi lập ra, hay là do ta lập ra?" Một câu hỏi của Thông Thiên khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên đứng hình.

Dù là hắn hay những người khác trong Tiệt giáo đều nghe ra sự bất mãn trong lời nói của Thông Thiên.

Nhưng bất kể là Trường Nhĩ Định Quang Tiên hay những môn đồ khác đều không hiểu vì sao Thông Thiên lại bất mãn với hắn.

Hơn nữa thường ngày Trường Nhĩ Định Quang Tiên rất được sư tôn sủng ái cơ mà.

Chỉ có Thông Thiên biết, lão đã xem qua Phong Thần kiếp, biết tiến trình của nó.

Phong Thần kiếp có lẽ là do lão sư tính kế, do Thiên Đạo tính kế, nhưng nguyên nhân từ bản thân lão cũng không nhỏ.

Tiệt giáo của lão hữu giáo vô loại, nhiều người không chú trọng tâm tính.

Lão quá để tâm vào giáo nghĩa hữu giáo vô loại nên dù có phát hiện ra vấn đề cũng nghĩ rằng bản thân mình là Thánh nhân có thể trấn áp được.

Tiếc thay, sau đó lão căn bản không trấn áp nổi.

Môn đồ Tiệt giáo xuống núi đa phần tính cách bạo liệt, tâm tính bất ổn, nếu không sao có thể bị người của Xiển giáo đánh bại?

Lại thêm tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên này, âm thầm phản bội theo Tây Phương, đâm sau lưng lão một nhát, khiến Tiệt giáo có lẽ đã không thua thảm đến thế.

Sai thì phải sửa.

Đương nhiên quan trọng nhất là lão đã dùng pháp tắc chứng đạo, còn quan tâm gì đến cái giáo nghĩa rách nát kia nữa.

Trước đây là bị giáo nghĩa hạn chế nên khó phát huy. "Vấn Tâm Thạch, hạ!" Thông Thiên quát khẽ một tiếng.

Ầm ầm!!

Một lát sau trên đảo Bồng Lai có một tảng đá lớn bay ra, sau đó rơi xuống lối vào của hòn đảo.

Tiếp đó Thông Thiên dùng Tru Tiên kiếm làm bút, khắc lên ba chữ lớn "Vấn Tâm Thạch".

Tảng đá xanh vốn bình thường đó trong nháy mắt bắt đầu tỏa ra ánh sáng trắng lưu chuyển, môn đồ Tiệt giáo nhìn thấy tảng đá này đều có chút rùng mình. "Các ngươi đi đi!

Kẻ không hợp cách, Vấn Tâm Thạch sẽ tỏa ra ánh sáng đỏ, hãy tự mình rời đi là được, đừng có nán lại, nếu không đừng trách ta vô tình!" Khi nói câu này, Thánh uy trên người Thông Thiên tỏa ra, tạo nên những đợt sóng chấn động.

Những sinh linh Tiệt giáo kia lập tức im bặt. "Đi!" Đa Bảo dẫn đầu tiến về phía Vấn Tâm Thạch, các đệ tử thân truyền cũng vội vàng theo sau, tiếp đó là Tùy thị Thất Tiên và những sinh linh khác.

Họ biết không thể qua mắt được Thông Thiên.

Một lát sau đã thấy rất nhiều tia sáng đỏ lóe lên.

Những sinh linh bị chiếu sáng đỏ mặt xám như tro, có kẻ ngoan ngoãn rời đi nhưng cũng có kẻ lỳ lợm không chịu đi, đều bị Thông Thiên trực tiếp trục xuất. "Làm sao có thể, chuyện này không thể nào, tại sao chỗ ta cũng tỏa ra ánh sáng đỏ?" Lúc này lại vang lên một tiếng

gào khóc, chính là Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Ngay khi tay hắn vừa chạm vào tảng đá xanh, ánh sáng đỏ lóe lên vô cùng chói mắt.

Hắn không thể tin nổi!!

Hắn cư nhiên cũng không đạt yêu cầu!

Thực ra không chỉ Trường Nhĩ Định Quang Tiên không tin, ngay cả những sinh linh Tiệt Giáo khác cũng chẳng dám tin.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên có thể trở thành Tùy Thị Thất Tiên, tự nhiên là được Thông Thiên coi trọng.

Thực lực của hắn cũng không yếu, tu vi Đại La trung kỳ, trong đám đệ tử Tiệt Giáo cũng thuộc hàng bạt tiêm, lại nhận được sự khí trọng của Thông Thiên.

Giờ đây, hắn đã làm kinh động toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo.

"Lão sư, ta... ta đối với Tiệt Giáo trung thành tận tâm, đạo tâm của ta ổn cố, khẳng định không gặp vấn đề gì đâu ạ!!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên kêu gào thê lương.

Đặc biệt là hắn nghĩ mãi không thông, tại sao những kẻ thực lực thấp kém như Kim Tiên thậm chí Huyền Tiên đều có thể thông qua khảo nghiệm Vấn Tâm Thạch, mà hắn lại không qua nổi?

Hắn là Tùy Thị Thất Tiên, là đệ tử ký danh của Thánh nhân.

Dù hắn chỉ là Đại La, nhưng ngay cả Chuẩn Thánh gặp hắn cũng phải khách khí.

Nếu trở thành tán tu, cuộc sống của hắn tuyệt đối sẽ rớt từ thiên đường xuống địa ngục.

Còn ai sẽ kính trọng hắn nữa?

“Đạo tâm của ngươi có ổn cố hay không, ta lại không biết sao?

Vấn Tâm Thạch hỏi, đâu chỉ có mỗi đạo tâm!” Thông Thiên lạnh lùng nói.

“Kể từ hôm nay, ngươi hãy rời khỏi Tiệt Giáo, không còn là đệ tử của Thông Thiên ta nữa.” “Sư tôn, đừng mà...

Sư tôn...

Con không muốn đi...

Con...” Trường Nhĩ Định Quang Tiên quỳ rạp xuống đất thỉnh cầu, nhưng Thông Thiên không hề có chút lưu tình.

Một kẻ phản phúc, ai mà muốn giữ lại cơ chứ!

“Sư tôn... chúng con...” Kim Quang Tiên, Linh Nha Tiên và Cầu Thủ Tiên đều sợ hãi nhìn về phía Thông Thiên.

Bọn họ cũng đã dùng Vấn Tâm Thạch khảo nghiệm, cũng hiện lên hồng quang, chỉ là hồng quang không mạnh bằng Trường Nhĩ.

Việc bọn họ có bị trục xuất hay không, giờ đều phụ thuộc vào lời nói của Thông Thiên.

“Các ngươi, nếu bằng lòng diện bích nghìn vạn năm để tẩy luyện tâm tính, thì có thể ở lại Tiệt Giáo.” Thông Thiên nói.

Thực ra Thông Thiên đối đãi với đệ tử rất thâm hậu.

Đặc biệt là với mấy đệ tử thân truyền và Tùy Thị Thất Tiên, y cực kỳ coi trọng, linh bảo các loại chưa bao giờ lận sắc.

Nếu không phải Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản bội chạm đến giới hạn của Thông Thiên, y cũng không nhẫn tâm đuổi hắn đi như vậy.

Còn ba người Cầu Thủ Tiên chỉ là tính cách bạo liệt, vô pháp vô

thiên, cậy có Thông Thiên che chở mà kiêu ngạo quá mức thôi.

“Chúng con bằng lòng!

Chương 221

Sư tôn, chúng con nguyện ý diện bích nghìn vạn năm để mài giũa tâm tính.” Ba người Kim Quang Tiên nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, chỉ cần không bị đuổi đi là được.

“Vút!!” Đột nhiên, lại một luồng hồng quang bừng sáng, khiến đệ tử Tiệt Giáo tại trường đều kinh hãi.

Ngay cả lúc hồng quang chiếu rọi Trường Nhĩ vừa rồi cũng không khiến họ kinh ngạc đến mức này.

Bởi vì, luồng hồng quang đó xuất hiện trước mặt Đa Bảo.

“Cái này...” Đa Bảo cũng không thể tin được.

“Sư tôn, Vấn Tâm Thạch này có phải nhầm lẫn rồi không?

Tâm tính của đại sư huynh sao có thể có vấn đề được?” Kim Linh Thánh Mẫu lên tiếng.

“Phải đó!

Đại sư huynh đối đãi với chúng con rất tốt, thực lực lại là tồn tại mạnh nhất trong đám đệ tử Tiệt Giáo, sao có thể tâm tính không đủ?” Quy Linh cũng nói theo.

Chẳng mấy chốc, gần như tất cả đệ tử Tiệt Giáo ở lại đều nói đỡ cho Đa Bảo.

Đa Bảo là người đầu tiên nhập Tiệt Giáo, là đại sư huynh.

Hơn nữa tính tình hắn tốt, đối xử với sư đệ sư muội rất hòa nhã, thực lực lại mạnh nhất nên rất được lòng người.

Thông Thiên cơ bản đều giao Tiệt Giáo cho Đa Bảo quản lý, có thể thấy y cực kỳ khí trọng hắn, Đa Bảo cũng không phụ sự kỳ vọng

đó.

Hiện tại Đa Bảo lại không qua được Vấn Tâm Thạch, bọn họ thật sự không biết nói gì.

“Ngươi cũng không cần nói nhiều lời, đi đi!

Rời khỏi Tiệt Giáo.” Thông Thiên phẩy tay.

“Sư tôn!!!” Các đệ tử thân truyền đều quỳ xuống đất ai cầu.

“Sư tôn, đừng đuổi đại sư huynh đi, cầu xin sư tôn đừng đuổi đại sư huynh.” “Đi!!” Thông Thiên vung tay áo.

Đa Bảo định nói gì đó, nhưng ngay lúc này dường như cảm nhận được điều gì, toàn thân chấn động mãnh liệt.

Sau đó, Đa Bảo quỳ xuống lạy Thông Thiên ba cái, thở dài một tiếng thật dài rồi xoay người rời đi.

Thông Thiên nhìn bề ngoài thì bất động, nhưng trong mắt cũng thoáng qua một tia không nỡ.

Tâm tính của Đa Bảo, Vấn Tâm Thạch tự nhiên sẽ không hiện hồng quang.

Chỉ là Thông Thiên đã động tay động chân, mục đích là muốn ép Đa Bảo rời đi.

Tam Thanh bọn họ xuyên suốt Phong Thần đại kiếp, vẫn luôn khinh thường phương Tây, cuối cùng phương Tây lại thành kẻ thắng lợi.

Hơn nữa, vì lão sư bị phóng trục, Tam Thanh bọn họ lại tự trảm tu vi, khí vận Huyền môn sụt giảm nghiêm trọng, không biết đã thất thoát bao nhiêu.

Tuy rằng ba người họ tham gia vào việc phóng trục Hồng Quân, nhưng đạo thống không thể đổ, không thể sụp được!

Thế là Thông Thiên ngoài mặt đuổi Đa Bảo đi, thực chất là để hắn đến phương Tây.

Cuối Phong Thần kiếp, Tiệt Giáo đại bại, Đa Bảo bị Lão Tử cuốn đi, lập nên Đại Thừa Phật Giáo, bái nhập Phật môn.

Sự quy thuộc và trung thành của Đa Bảo với Tiệt Giáo và Thông Thiên tự nhiên không cần bàn cãi.

Nhưng tiến vào phương Tây có thể chăm sóc những đệ tử Tiệt Giáo bị độ đi, lại có thể trở nên mạnh hơn để cứu sư tôn.

Vì vậy, Đa Bảo mới đồng ý đề nghị của Lão Tử vào Phật môn làm Hiện Tại Phật!

Giờ đây, Tam Thanh muốn tính kế phương Tây, Thông Thiên vẫn phái Đa Bảo đi.

Lúc này, bên ngoài đảo Bồng Lai, rất nhiều đệ tử bị trục xuất vẫn chưa rời đi, vẫn ôm hy vọng mong manh.

Khi thấy Đa Bảo bước ra, bọn họ như nổ tung cả tổ ong.

"Đại sư huynh, đại sư huynh tới rồi!" "Đại sư huynh, sư tôn có phải hồi tâm chuyển ý rồi không?" "Sư tôn có phải muốn cho chúng ta thêm một cơ hội không?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng vội vàng áp sát lại.

Trong Thất đại thân truyền và Tùy Thị Thất Tiên, chỉ có mỗi hắn bị trục xuất!

"Không có, ta cũng bị trục xuất khỏi Tiệt Giáo rồi!" Một câu của Đa Bảo khiến hiện trường nổ tung.

"Cái gì?

Đại sư huynh cũng bị sư tôn trục xuất?

Chuyện này sao có thể!!" "Đại sư huynh, huynh đang đùa phải

không?" "Ta không đùa, là thật!" Đa Bảo trầm giọng nói.

Lúc này, đám đệ tử Tiệt Giáo im phăng phắc như tờ, đồng thời trong lòng cũng thoáng chút thả lỏng.

Bọn họ nghĩ, ngay cả đại sư huynh còn bị đuổi, thì bọn họ bị đuổi cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Tâm lý thấy dễ chịu hơn hẳn.

"Đại sư huynh, không sao, huynh đã là đại năng Chuẩn Thánh, chúng con đều nguyện ý đi theo huynh!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên hô lớn.

"Đúng, sư huynh, chúng con đều nguyện ý theo huynh!" Những đệ tử khác cũng sáng mắt lên.

Một cây làm chẳng nên non, có Đa Bảo dẫn đầu, bọn họ lại có thêm tự tin.

"Đại sư huynh, đệ có một chỗ tốt, phương Tây bên kia đang quảng nạp anh kiệt, huynh đệ chúng ta đều không tệ, dưới sự dẫn dắt của đại sư huynh, cùng nhau đến phương Tây nhất định sẽ có việc lớn để làm!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên kêu gọi.

Thực ra lúc hắn chưa bái nhập Tiệt Giáo, phương Tây đã từng tìm hắn, chỉ là hắn thấy bái vào Tiệt Giáo tốt hơn.

Nếu có thể kéo được đại sư huynh cùng vào phương Tây, chắc chắn sẽ phất lên như diều gặp gió.

"Được!

Đi phương Tây!" Đa Bảo đã nhận được mật lệnh của Thông Thiên, đang nghĩ xem làm sao để đến phương Tây, không ngờ Trường Nhĩ lại đề xuất trước.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên phấn khích vô cùng, người của Tiệt

Giáo lũ lượt kéo nhau về phía phương Tây.

“Hành động này của Thông Thiên, không nhìn ra ý đồ gì, ngay cả Đa Bảo mà cũng đuổi đi.” “Cử chỉ của Thánh nhân, ai mà nhìn thấu được?

Kể từ khi Thông Thiên thành thánh, thì Nguyên Thủy và Lão Tử tự nhiên cũng sẽ không còn xa nữa!” Trong đảo Bồng Lai, Thông Thiên không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, những đệ tử ở lại dù thế nào cũng không thay đổi được quyết định của y.

“Hiện tại Nhân tộc đại chiến, các ngươi hãy chuẩn bị tham chiến đi!” Thông Thiên vừa dứt lời, trên núi Côn Luân cũng xuất hiện dị tượng thành thánh.

Nguyên Thủy thành đạo, nhưng nắm giữ lại là Phá Diệt chi đạo.

Bàn Cổ Phiên là đệ nhất công phạt chí bảo trong Hồng Hoang, do lưỡi búa của Bàn Cổ Phủ hóa thành, mà Nguyên Thủy chính là từ Bàn Cổ Phiên nhận được khế cơ thành thánh, lĩnh ngộ Phá Diệt chi đạo.

Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy triệu tập tất cả môn đồ Xiển Giáo.

“Nhiên Đăng sư đệ, ngươi đi đi!

Xiển Giáo ta không dung nạp nổi ngươi.” Nguyên Thủy mở lời, khiến môn đồ Xiển Giáo kinh hãi.

Nhiên Đăng cũng vô cùng kinh ngạc: “Sư huynh, đệ có điểm nào làm không tốt khiến huynh không hài lòng sao?

Nếu có, xin huynh cứ nói thẳng, đệ nhất định sẽ sửa đổi.” Thái độ của hắn rất khẩn thiết, nhưng Nguyên Thủy không chuẩn bị giữ hắn lại Xiển Giáo nữa.

Nhiên Đăng cũng là một trong ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung năm

xưa, vì căn cơ không ổn, cộng thêm không có cơ duyên nên mãi không đạt được thành tựu lớn.

Sau này Nhiên Đăng cũng chẳng cần thể diện, làm một không làm hai, nhân lúc Nguyên Thủy thu đồ mà xin bái nhập môn hạ.

Xét về lý, hai người họ thực chất là cùng vai vế.

Nhưng Nhiên Đăng co được dãn được, chẳng sợ người ta xì xào.

Cuối cùng Nguyên Thủy cũng giữ Nhiên Đăng lại, nhưng không thu làm đồ đệ.

Nhiên Đăng không cần mặt mũi chứ y thì cần!

Nguyên Thủy phong Nhiên Đăng làm phó giáo chủ Xiển Giáo, tương đương với một quản gia, lo liệu mọi việc trong giáo cũng coi như ngăn nắp.

Có điều Nguyên Thủy xem qua Phong Thần đã biết Nhiên Đăng là hạng người gì.

Lại dám giúp phương Tây đào góc tường, mang theo mấy đệ tử của y đi mất.

Đệ tử đi là chuyện nhỏ, nhưng vì chuyện này mà mặt mũi y mất sạch.

Nếu không phải phương Tây ngăn cản, y đã đánh chết Nhiên Đăng rồi.

"Ngươi đi đi!" Nguyên Thủy phẩy tay: "Tiện thể mang theo Từ Hàng, Phổ Hiền, Văn Thù, Câu Lưu Tôn đi luôn!" "Lão sư!" Đám người Từ Hàng cũng lộ vẻ kinh hãi.

Cuối cùng Nguyên Thủy vẫn trục xuất năm người này khỏi Xiển Giáo.

Giống như Thông Thiên, Nguyên Thủy cũng có sự bố trí riêng.

Theo tiến triển của Phong Thần, vì Nguyên Thủy thiên vị nên Từ Hàng và những người khác mới bị Nhiên Đăng dụ dỗ rời Xiển Giáo sang Phật môn.

Nhưng hiện tại bọn họ vẫn chưa ly tâm ly đức với Nguyên Thủy, y chỉ thuận thế an bài họ vào Phật môn mà thôi.

"Xiển Giáo cũng đuổi người sao?

Ngay cả Nhiên Đăng cũng bị đuổi?

Tiệt Giáo và Xiển Giáo này có hành động lớn gì chăng?" "Hình như ta thấy những đệ tử bị trục xuất của hai giáo đều kéo nhau sang phương Tây cả rồi!" Trong Linh Sơn phương Tây, tiếng phạn vang rền.

Chương 222

"Thiên đạo có chỉ dẫn, phương Tây ta sắp đại hưng, môn đồ của Xiển Giáo, Tiệt Giáo nhập vào phương Tây ta, chính là làm lớn mạnh nội hàm của ta." Chuẩn Đề cười nói.

Đám đệ tử Tiệt Giáo tuy vàng thau lẫn lộn, nhưng vẫn có một bộ phận hạt giống tốt như Đa Bảo, hay Trường Nhĩ Định Quang Tiên, hoàn toàn có thể trở thành rường cột Phật môn.

Đệ tử Xiển Giáo thì khỏi phải bàn rồi!

Nguyên Thủy thu đồ nghiêm khắc là chuyện chúng sinh Hồng Hoang đều biết, đệ tử y thu nhận không một ai tư chất kém.

Huống chi còn có Nhiên Đăng, thực lực bản thân hắn cũng không thể coi thường.

"Sư thúc, vẫn nên cẩn thận một chút.

Đạo Tổ bị phóng trục, quan hệ của Tam Thanh hòa hoãn lại, điều này bất lợi cho Phật môn ta.

Ai biết được đám đệ tử bị đuổi kia có phải là thủ đoạn của mấy vị kia không?" Không Không nói.

Việc tiếp nhận đệ tử bên ngoài đều do Không Không phụ trách, nên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã sớm gọi hắn tới.

"Không Không nói không sai!" Tiếp Dẫn nhíu mày.

Hiện tại việc này rất khó xử.

Nếu không tiếp nhận, thì lời tuyên bố Phật môn mở cửa phương tiện của họ chẳng khác gì lời nói suông; nếu tiếp nhận, nhỡ đâu ba kẻ khốn kiếp kia tính kế thì tính sao?

“Sư tôn, thực ra rất đơn giản, cứ tiếp nhận là được, không cần phải sợ sệt như vậy.

Bọn họ cài cắm người vào thì đã sao?

Chúng ta lẽ nào còn sợ?” Không Không nói.

“Không sai, nếu Tam Thanh đích thân tới, chúng ta sợ hãi còn có lý, chứ chỉ là đám đệ tử thôi, không việc gì phải sợ!” Tiếp Dẫn trầm giọng.

“Sư tôn, con muốn lập nên Đại Thừa Phật Pháp, người người đều có thể thành Phật!” Không Không đề nghị.

“Đại Thừa Phật Pháp?

Thế nào là Đại Thừa Phật Pháp?” Tiếp Dẫn nhíu mày.

Sau đó Không Không giải thích một lượt về Đại Thừa Phật Pháp, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề suy nghĩ hồi lâu.

“Pháp này có lợi cũng có hại!

Nếu thực thi pháp này, khí vận Phật môn chắc chắn sẽ bị phân tán, chịu tổn hại, nhưng nếu được truyền bá rộng rãi, tín đồ Phật môn ta sẽ tăng lên rất nhiều.

Người người đều có thể thành Phật, một sớm đốn ngộ, ai mà chịu nổi sự cám dỗ này?” Hai người bọn họ cũng là Thánh nhân, nghiên cứu Phật pháp bấy lâu, sao không biết quan hệ lợi hại.

“Sư tôn, vì con đã nghĩ ra pháp này, thì Tam Thanh e rằng cũng có thể nghĩ ra để phân chia khí vận Phật môn, chúng ta chi bằng ra tay trước, thành lập Đại Thừa Phật Pháp trước đi.” Không Không nói.

“Để Nhiên Đăng làm Quá Khứ Phật, Đa Bảo làm Hiện Tại Phật, còn con làm Tương Lai Phật.

Tương lai dù thế nào, khí vận Phật môn cũng đều nằm trên người

con.

Bất kể Nhiên Đăng hay Đa Bảo, Huyền môn có bố trí bao nhiêu đi chăng nữa, cũng đều là làm áo cưới cho Phật môn ta mà thôi!" Không Không biết rõ, đây chính là đại cơ duyên, sơ sẩy một chút e là có thể chiếm trọn khí vận Phật môn!

Huyền môn à, xin lỗi nhé, vì khí vận ta buộc phải làm vậy, hớt tay trên của các người chắc các người không để ý đâu nhỉ!

Di Lặc xin lỗi nhé, sau này ta sẽ đối xử tốt với ngươi một chút.

Huyền Tùng cảm thấy, nếu việc này thành công, thì Không Không tuyệt đối sẽ là phân thân mạnh nhất trong số các phân thân của mình.

"Pháp này không tệ, còn muốn đào góc tường khí vận của Phật môn ta?

Nằm mơ đi.

Cứ thế mà làm!" Tiếp Dẫn mừng rỡ.

Chuẩn Đề cũng giơ cả hai tay tán thành.

"Hôm nay Phật môn ta dục lập nên Đại Thừa Phật Giáo, quảng nạp tín đồ, người tu Đại Thừa Phật Pháp, ai ai cũng có thể thành Phật!" Lúc này, một giọng nói từ Linh Sơn truyền ra.

Thiên đạo cảm ứng, giáng xuống công đức lên người Không Không.

Khoảnh khắc này, sau lưng Không Không hiện lên vạn trượng kim quang, bảo tướng trang nghiêm, phật quang phổ chiếu khắp Linh Sơn.

"Hai vị bên Phật môn kia đầu óc có vấn đề sao, tự dưng lập cái gì mà Đại Thừa Phật Giáo, chẳng phải là đang tự phá căn cơ nhà mình à?" "Đúng là cảm giác không được thông minh lắm, khí vận Phật môn phân hóa ra ngoài thì có ích gì đâu." "Mấy vị Thánh nhân này làm sao

thế nhỉ?

Cảm giác ai cũng như đang nghĩ quẩn vậy.

Tiệt Giáo và Xiển Giáo cũng thế.” “Ai mà biết được?

Hoặc có lẽ lập nên Đại Thừa Phật Môn cũng là một cuộc đấu trí giữa Phật môn và Huyền môn, ai rõ được chứ?

Theo ta biết thì hai vị phương Tây kia không phải hạng người chịu chịu thiệt đâu.” Trong khi chúng sinh Hồng Hoang đang bàn tán, sắc mặt của Thông Thiên và Nguyên Thủy đều có chút khó coi.

Bọn họ quả thực định lập nên Đại Thừa Phật Pháp, nhưng không phải là để Không Không của Phật môn lập ra!

Theo an bài của họ, đáng lẽ Đa Bảo phải là người lập ra Đại Thừa Phật Pháp, như vậy mới có thể nắm giữ nó trong tay, xâm thực khí vận của Phật môn.

Hiện tại... diễn biến có chút chệch hướng rồi!

Không Không lập nên Đại Thừa Phật Pháp không phải điều bọn họ mong muốn.

Giờ phải tính sao đây?

Lúc này trên núi Thủ Dương, Lão Tử cũng đã xuất quan.

Y lĩnh ngộ Đan Đạo thành thánh, quanh thân tràn ngập Đan Đạo quy tắc.

Đối với tình hình phương Tây, Lão Tử cũng không nói gì.

Dù để Phật môn dẫn đầu lĩnh ngộ Đại Thừa Phật Pháp cũng chẳng sao.

Điều đó có quan hệ gì?

Ba huynh đệ họ sau này chẳng lẽ còn sợ không đánh lại hai kẻ

phương Tây kia?

Đến lúc thật sự trở mặt, bọn họ lên bồi cho vài đấm, hai người phương Tây kia cũng chỉ biết cầu xin tha thứ mà thôi.

Trên Linh Sơn, Đa Bảo có chút muộn phiền.

Vốn dĩ hắn định nhân lúc kiến diện hai vị Thánh nhân phương Tây mà thuận thế lập ra Đại Thừa Phật Pháp để chiếm tiên cơ.

Giờ tiên cơ mất rồi, không biết có hoàn thành nổi nhiệm vụ sư tôn giao phó không nữa.

Nhưng tâm cảnh của Đa Bảo cũng không tệ, dù vậy cũng không có dao động gì lớn, vẻ mặt vẫn bình lặng như mặt hồ không gợn sóng.

"Đa Bảo này quả nhiên có vấn đề." Tiếp Dẫn cười lạnh.

Thực ra y vẫn luôn chú ý tới đám đệ tử Huyền môn mới sang.

Đa Bảo dù có ẩn giấu kỹ đến đâu, chỉ cần lộ ra một chút sơ hở cũng bị Tiếp Dẫn phát hiện ngay.

"May mà chúng ta lập Đại Thừa Phật Pháp trước họ, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Đều nhờ có Không Không cả!" Tiếp Dẫn thầm cảm thán.

Còn Không Không lúc này đang cực kỳ vui sướng, tiềm phục ở Phật môn bấy lâu cuối cùng cũng có hồi báo lớn, đúng là công lao không uổng phí.

Lúc này Tiếp Dẫn tiến lên, chính thức tiếp kiến đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo.

"Phật môn ta vừa lập nên Đại Thừa Phật Pháp, cần người giúp đỡ Không Không.

Trong Đại Thừa Phật Pháp có các vị trí Quá Khứ Phật, Tương Lai

Phật và Hiện Tại Phật.

Nhiên Đăng đạo hữu, ngươi là Quá Khứ Phật, Đa Bảo, ngươi là Hiện Tại Phật!" Tiếp Dẫn cười nói.

"Đa tạ Thánh nhân!" Đa Bảo ngoài việc nhận lời thì chẳng còn cách nào khác.

Còn Nhiên Đăng thì lại rất đỗi vui mừng.

Hắn biết sự phân chia quả vị trong Phật môn, vừa mới đến đã thành đại năng, hơn nữa vị trí Quá Khứ Phật này rõ ràng là cực kỳ được tôn sùng.

Nhiên Đăng vội vàng tạ ơn.

Tiếp đó Tiếp Dẫn lại phân chia đám đệ tử Xiển Giáo, Tiệt Giáo một chút, những kẻ xuất chúng thì phong làm Bồ Tát, tư chất khá hơn một chút thì cho làm La Hán, khiến ai nấy đều cảm thấy mình được trọng dụng.

Hơn nữa bọn họ đều tu tập Đại Thừa Phật Pháp, dưới quyền quản lý của Không Không.

Đám sinh linh Tiệt Giáo bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên dỗ dành sang đây, còn tưởng sẽ sung sướng lắm, đúng là nằm mơ.

Thanh quy giới luật của Phật môn cực kỳ nghiêm khắc, đến lúc đó chắc chắn chỉ muốn bỏ chạy.

Nhưng muốn chạy đâu có dễ như vậy!

Vào Phật môn thì dễ, vì cửa phương Tây luôn rộng mở, nhưng muốn ra thì cứ dẹp cái ý định đó đi là vừa.

Chẳng mấy chốc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã an bài xong xuôi chuyện Đại Thừa Phật Pháp.

Đột nhiên, trên bầu trời Hồng Hoang có dị động phát sinh.

Chương 223

Thấy mấy tấm bảng đơn bắt đầu rung chuyển, thậm chí vây thành một vòng tròn.

Những tấm bảng này chính là các bảng xếp hạng cảnh giới, liên quan đến việc có thể vào cảm ngộ ngoài Siêu phẩm Đạo bia và Cực phẩm Đạo bia hay không.

Hồng Hoang hiện tại phát triển nhanh như vậy, cường giả nhiều như thế, có quan hệ rất lớn với những Đạo bia kia.

Không biết bao nhiêu sinh linh đã thu được cơ duyên tại đó và đạt được thành tựu.

Giờ đây những bảng này có dị động, tự nhiên thu hút sự chú ý của toàn bộ sinh linh Hồng Hoang.

“Chuyện gì thế này?

Sao bảng xếp hạng đột nhiên chuyển động?

Chẳng lẽ Đạo bia có biến?” “Chắc không phải đâu, Đạo bia đã cắm rễ trong Hồng Hoang rồi, sao có thể xảy ra biến cố gì được?” Giữa lúc chúng sinh còn đang suy đoán, trong tám tấm bảng xếp hạng đang vây thành vòng tròn bỗng hiện ra một tấm bảng mới.

Địa Tiên bảng, Chân Tiên bảng...

Chuẩn Thánh bảng, tổng cộng tám tấm bảng.

Những tấm bảng này tấm sau lại có khí tức hùng vĩ hơn, hoa lệ hơn tấm trước.

Trên Chuẩn Thánh bảng đã phủ đầy sức mạnh quy tắc huyền ảo, ngay cả Chuẩn Thánh đứng dưới tấm bảng này cũng cảm thấy bị uy

hiếp.

Mà tấm bảng mới xuất hiện này, khí tức lại còn hùng vĩ hơn cả Chuẩn Thánh bảng!

Đây chính là...

Thánh Nhân bảng!!

"Thánh Nhân bảng xuất hiện rồi, Thánh Nhân bảng cuối cùng cũng xuất hiện." Có sinh linh lẩm bẩm.

Tuy rằng tấm bảng này không có liên hệ trực tiếp với đại đa số sinh linh, nhưng bọn họ cũng rất tò mò trong Hồng Hoang có bao nhiêu Thánh nhân, và thứ hạng của họ ra sao.

"Hạng nhất, Nhân Quả Ma Thần, Thánh nhân Lục trọng thiên!" "Hạng nhì, La Hầu, Thánh nhân Lục trọng thiên!" "Hạng ba, Hồng Quân, Thánh nhân Lục trọng thiên!" "Hạng bốn, Hậu Thổ, Thánh nhân Ngũ trọng thiên!" "Hạng năm, Vọng Thư, Thánh nhân Tứ trọng thiên!" "Hạng sáu, Bắc Hải Huyền Quy, Thánh nhân Tứ trọng thiên!" "Hạng bảy, Mang Sơn Quỷ Thánh, Thánh nhân Tứ trọng thiên!" "Hạng tám, Nữ Oa, Thánh nhân Tứ trọng thiên!" "Hạng chín, Huyền Đạo Nhân, Thánh nhân Nhất trọng thiên!" "Hạng mười, Lão Tử, Thánh nhân Nhị trọng thiên!" "Hạng mười một, Bàn Hổ Quỷ Thánh, Thánh nhân Tam trọng thiên!" "Hạng mười hai, Tiếp Dẫn, Thánh nhân Tam trọng thiên!" "Hạng mười ba, Chuẩn Đề, Thánh nhân Tam trọng thiên!" "Hạng mười bốn, Nguyên Thủy, Thánh nhân Nhất trọng thiên!" "Hạng mười lăm, Thông Thiên, Thánh nhân Nhất trọng thiên!" "Hạng mười sáu, Ngọc Chân, Thánh nhân Nhị trọng thiên!" Hạng mười bảy, mười tám, mười chín lần lượt là các Thiên Đạo Thánh nhân Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Dưới họ là Trấn Nguyên Tử, người dùng Địa Thư để gánh vác Thánh nhân đạo quả.

Bọn họ đều hiển thị là Thánh nhân Nhất trọng thiên.

"Hồng Hoang không ngờ đã âm thầm có tới hai mươi vị Thánh nhân rồi sao!!?" "Nhân Quả Ma Thần xếp thứ nhất kia từ đâu ra vậy?

Nhân Quả dường như cũng là một trong những Ma Thần tối cao trong ba nghìn Ma Thần năm xưa!" "Đạo Tổ chẳng phải đã bị phóng trục rồi sao?

Không ngờ vẫn được liệt kê vào đây?" "Huyền Đạo Nhân cư nhiên cũng đã thành thánh, lại còn lấy thực lực Thánh nhân Nhất trọng thiên lọt vào hạng chín của Thánh Nhân bảng.

Chẳng lẽ hắn là dĩ lực chứng đạo?

Nhưng Lão Tử, Nguyên Thủy cũng là dĩ lực chứng đạo mà có mạnh bằng hắn đâu!" "Trước đó sau khi Quỷ Tiên Giới biến thành Hồng Hoang Địa Phủ, ba vị Quỷ Thánh cũng trở thành Thánh nhân Hồng Hoang." Sự xuất hiện của Thánh Nhân bảng đã trực tiếp gây nên một cơn sóng dữ trong Hồng Hoang.

Đối với Thánh nhân, đại đa số sinh linh đều thấy xa lạ, thậm chí chẳng có khái niệm gì.

Nhưng giờ đã có Thánh Nhân bảng, bọn họ có thể hiểu biết thêm nhiều thứ, thậm chí là nắm rõ những Thánh nhân ẩn mình và thứ tự mạnh yếu giữa họ.

"Pháp tắc chứng đạo và công đức chứng đạo vẫn có khoảng cách, pháp tắc chứng đạo vẫn mạnh hơn công đức chứng đạo quá nhiều.

Thánh nhân Nhất trọng thiên pháp tắc chứng đạo có thể nghiền ép Thánh nhân Nhị trọng thiên công đức chứng đạo." Chuẩn Đề mặt đầy cay đắng.

Hiện tại y còn có thể áp chế được Nguyên Thủy, Thông Thiên, nhưng sau này tuyệt đối không áp chế nổi nữa.

“Đừng hoảng, Tam Thanh cần mặt mũi, sẽ không đích thân ra tay với chúng ta đâu, chúng ta chủ yếu vẫn là chú ý tới cuộc chiến đạo thống.

Bọn họ cần mặt mũi, chúng ta không cần là được.” Tiếp Dẫn nói một cách thản nhiên.

Lão Tử: Ngươi nói gì cơ?

Ta nghe không rõ!

“Huyền đạo hữu quả nhiên lợi hại!

Hắn chắc hẳn đã đi một con đường mới.” Lão Tử thở dài, sau bao nhiêu lần so kè với Lâm Huyền, giờ y cuối cùng cũng chẳng còn tâm trí tranh đấu nữa, vì biết có tranh cũng không lại!

Sự xuất hiện của Thánh Nhân bảng thực sự đã gây nên một cơn chấn động lớn.

“Nhân Quả xuất hiện, thay thế Hồng Quân, vậy kẻ đoạt xá Thiên Đạo rốt cuộc là ai?” Trong Ma giới, La Hầu nhíu mày.

Nếu không nhờ Lâm Huyền nhắc nhở, có khi y vẫn bị bịt mắt bấy lâu nay.

Tại cung Tử Tiêu, Nhân Quả Ma Thần nhìn Thánh Nhân bảng, trong mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên rồi cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Dù sao thì sự tồn tại của mình sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ thôi.

Cùng lúc đó, trong Huyết Hải truyền ra một giọng nói quái đản.

“Minh Hà, ngươi hà tất phải chấp mê bất ngộ như vậy?

Huyết Hải này tuy là do rốn của Bàn Cổ hóa thành, nhưng cũng đã dung hợp bản nguyên của ta trong đó.

Ngươi sinh ra từ Huyết Hải, hoàn toàn có thể coi là con cháu của ta, giờ hợp nhất với ta, ngươi sẽ có thể chứng đạo Thánh nhân, việc này đối với ngươi cũng đâu có tổn thất gì lớn." Minh Hà tọa trên tòa sen Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, vẻ mặt không chút gợn sóng, nhưng đôi lông mày lại hơi nhíu lại.

Sau khi Trấn Nguyên Tử trở thành Địa Đạo Thánh nhân, Minh Hà liền bế tử quan.

Tuy y ít khi quan tâm tới tranh chấp trong Hồng Hoang, nhưng cũng không muốn thua kém người khác, vẫn luôn khao khát chứng đạo Thánh nhân.

Ngay sau khi y bế quan, Huyết Hải xảy ra dị trạng, một tồn tại tự xưng là Huyết Chi Ma Thần xuất hiện, liên tục dụ dỗ Minh Hà hợp nhất với hắn để dung hợp Huyết Chi Đại Đạo.

Minh Hà rất kháng cự.

Y muốn thành thánh, nhưng không có nghĩa là y bằng lòng để bản thân bị kẻ khác chi phối.

Minh Hà tu hành bấy lâu, sao có thể tin vào chuyện bánh quy từ trên trời rơi xuống được chứ?

Vì thế, Minh Hà vẫn luôn từ chối lời đề nghị hợp nhất của Huyết Chi Ma Thần.

"Ngươi đó!

Thật sự là nghĩ quá nhiều rồi, Huyết Chi Đại Đạo của ta tuy không tính là bạt tiêm nhất, nhưng cũng nằm trong top một trăm đại đạo, chứng đạo dễ như trở bàn tay..." Vừa nói, trong Huyết Hải đột nhiên có một luồng huyết lưu phóng ra, lao thẳng về phía Minh Hà.

Thực ra bấy lâu nay, Huyết Chi Ma Thần liên tục khuyên nhủ Minh Hà, chính hắn cũng thấy phiền rồi.

Hắn không đợi nổi nữa, định dùng biện pháp mạnh.

Đáng tiếc!

Minh Hà đâu phải hạng vừa, trên người huyết quang lưu chuyển, trực tiếp đánh bay luồng huyết lưu kia đi.

"Ngươi cút xa cho ta, cái gì mà Huyết Chi bản nguyên, ta đây không thèm!" Minh Hà lạnh giọng nói.

"Được!

Tốt cho ngươi, Minh Hà, ngươi dám từ chối thiện ý của ta, ngươi cứ đợi đấy!" Luồng huyết lưu kia không ngừng di chuyển trên mặt Huyết Hải, giọng nói lộ rõ vẻ tức tối.

"Hừ!" Minh Hà ra tay lần nữa, hai thanh hung khí Nguyên Đồ và A Tỳ xuất hiện, chém về phía huyết lưu.

Thấy vậy, huyết lưu kia liên tục lẩn trốn, cuối cùng hóa thành một con muỗi đen lớn phủ đầy huyết văn, bay ra khỏi Huyết Hải.

Minh Hà thấy vậy cũng đành thôi.

Y biết mình chẳng làm gì được kẻ tự xưng là Huyết Chi Ma Thần kia, nếu không y đã chẳng để hắn lải nhải bấy lâu nay.

Lúc này trong Nhân tộc, cuộc tranh đấu vẫn tiếp tục diễn ra suốt vạn năm.

Hoàng Đế và Xi Vưu dẫn dắt quân đội riêng tranh hùng.

Nhân tộc hiện nay hễ đánh một trận là lại kinh thiên động địa, trong trận doanh của cả Xi Vưu và Hoàng Đế đều có không ít Chuẩn Thánh.

Hai bên giằng co không dứt, chưa ai giành được chiến thắng tuyệt đối.

Trong bộ lạc Cửu Lê.

“Thủ lĩnh, hiện tại Long tộc kia còn muốn thiên vị Hữu Hùng thị, lũ súc sinh đó, thân là thủ hộ thần của Nhân tộc ta mà còn dám làm vậy!” Một tên to lớn vạm vỡ giận dữ nói.

“Đám người Hữu Hùng thị tâm cơ thâm hiểm, nếu chỉ luận thực lực chắc chắn không bằng bộ lạc Cửu Lê ta, nếu không lôi kéo một số thế lực thì đã sớm bị bộ lạc ta đánh bại rồi, làm sao có thể kéo dài lâu như vậy được?” Có người cười lạnh.

“Hữu Hùng thị có thể lôi kéo ngoại viện, lẽ nào bộ lạc Cửu Lê ta lại không có?” Xi Vưu cười nhạt.

Phía dưới, các tộc lão của bộ lạc Cửu Lê đưa mắt nhìn nhau.

Ai mà chẳng biết bộ lạc Cửu Lê hung tàn, mọi người đều không muốn hợp tác.

Vì thế Hữu Hùng thị mới lôi kéo được nhiều đồng minh như vậy, còn bộ lạc Cửu Lê thì đồng minh chỉ đếm trên đầu ngón tay, cũng vì thế mà họ lâm vào thế yếu.

Đúng lúc này, một luồng huyết phong cuộn vào nơi nghị sự của bọn họ.

“Kẻ nào dám tự tiện xông vào bộ lạc Cửu Lê!!?” Các chiến sĩ Cửu Lê định ra tay, những người có mặt ở đây đều là cấp bậc Đại La, Chuẩn Thánh cũng có vài vị.

“Các ngươi lui xuống đi!

Đây chính là vị đồng minh mà ta đã nói!” Xi Vưu lên tiếng.

Các chiến sĩ Cửu Lê có chút nghi ngại nhưng vẫn nhìn sang, trong đám huyết khí kia hiện ra một con muỗi cực lớn.

Chương 224

Cái vòi đen sì tỏa ra u quang khiến người ta rùng mình, luồng khí tức ô uế trên người nó ngay cả tộc nhân Cửu Lê cũng cảm thấy không thích ứng nổi.

Nhưng lời của Xi Vưu họ không thể không nghe, chẳng mấy chốc nơi đây chỉ còn lại Xi Vưu và con muỗi màu máu kia.

“Ta nghe nói thời gian qua ngươi vẫn luôn muốn đoạt lại bản nguyên của mình, xem ra là không thành công rồi?” Xi Vưu cười nói.

“Hừ!

Nếu không phải ta trọng thương lại bị Thiên Đạo phong cấm thần hồn, thì sao có thể để tên Minh Hà kia nhặt được của hời?” Con muỗi màu máu bực bội nói.

Hắn chính là Huyết Chi Ma Thần.

Chỉ có điều phần lớn bản nguyên thuộc về hắn đã bị Minh Hà chiếm giữ, bao nhiêu năm trôi qua, những bản nguyên đó đã không còn thuộc về hắn nữa.

Muốn cướp cũng không cướp lại được, khiến hắn không cam tâm.

“Sát Lục, ngươi định thế nào?

Thật sự định bán mạng cho vị kia sao?” Con muỗi hỏi.

“Ngươi nghĩ chúng ta còn lựa chọn nào sao?

Kết cục của Hồng Quân ngươi không thấy à?” Xi Vưu xoay người lại: “Hiện tại, ta không phải Sát Lục Ma Thần, ta tên là Xi Vưu!” “Đã vậy thì ta giúp ngươi vậy!

Tin rằng không lâu nữa, những kẻ khác cũng sẽ thức tỉnh, chỉ có

đoạt được vị trí Nhân Hoàng, chúng ta mới có vốn liếng để đàm phán với vị kia!" Con muỗi nói.

"Được." Xi Vưu lập tức đồng ý, y cũng muốn mau chóng chiếm lấy vị trí Nhân Hoàng.

"Ngươi tên Xi Vưu, vậy từ hôm nay, ta sẽ gọi là Văn Đạo Nhân!" Con muỗi cười quái dị vài tiếng.

"Ta thấy Minh Hà kia cũng đi con đường Huyết Chi Đại Đạo, vả lại bản nguyên trên người hai ngươi đều không hoàn chỉnh, nếu có thể đoạt lấy bản nguyên của hắn, ngươi hoàn toàn có thể bước vào cảnh giới Thánh nhân.

Tiếc là Minh Hà giờ lông cánh đã đầy, thực lực cường hãn, ngược lại ngươi đang ở thế yếu, phải cẩn thận đấy, kẻo lại bị một hậu bối hớt tay trên đoạt mất bản nguyên!" Xi Vưu nhắc nhở.

"Không thể nào!" Nhắc tới chuyện này, Văn Đạo Nhân mặt đầy muộn phiền.

Thực ra hắn cũng sợ.

Hiện tại hắn mới chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, mà Minh Hà đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí là viên mãn.

Nếu không nhờ hắn có chút thủ đoạn thì lúc ở Huyết Hải có khi đã bị Minh Hà chém rồi.

Ai biết sau này Minh Hà có tìm ra cách khắc chế hắn hay không?

"Chỉ cần ngươi cam đoan nghe lời ta, ta có thể giúp ngươi tăng thực lực nhanh nhất, thậm chí vượt qua Minh Hà cũng không phải là không thể!" Xi Vưu nhìn Văn Đạo Nhân.

"Chuyện này không vấn đề, ta đều nghe theo ngươi." Văn Đạo Nhân hứa hẹn.

Xi Vưu là Sát Lục Ma Thần, Văn Đạo Nhân là Huyết Chi Ma Thần, thứ hạng của hai người không chênh lệch mấy.

Văn Đạo Nhân tới giúp, Xi Vưu rất hoan nghênh, nhưng y cũng lo hắn không phục tùng quản giáo, đó mới là điều đại kỵ.

"Nhân tộc hiện đang chinh chiến, trên chiến trường có rất nhiều huyết khí, ngươi hãy tìm cơ hội tập kích cường giả của trận doanh đối phương, như vậy sẽ có thể khôi phục nhanh nhất!" Xi Vưu dặn dò.

"Được!" Văn Đạo Nhân lắc mình một cái hóa thành một đạo nhân gầy gò mặc huyết bào.

Lúc này, Lâm Huyền đang đứng trong thế giới của riêng mình.

Tiểu thế giới giờ đây tràn đầy sinh cơ, thiên trụ khổng lồ sừng sững ở trung tâm ngăn cách thiên địa.

Mặt đất xanh rì bóng cây, sông ngòi khe suối chảy về đại giang đại hải.

Trên trời mây trắng lững lờ, có mặt trời, mặt trăng cùng muôn vàn tinh tú.

Dưới chân thiên trụ kia đang mọc một dây hồ lô, trên dây treo một cái hồ lô màu đen, thỉnh thoảng lại đung đưa nhẹ nhàng.

"Chủ nhân, căn cơ thế giới này của ngài rất vững chắc.

Tuy có thể chưa bằng Hồng Hoang, nhưng tiềm lực tuyệt đối không thấp, so với Ma giới của La Hầu thì tốt hơn gấp bội!" Chân Chân quả nhiên chỉ toàn nói lời thật lòng.

Nếu để La Hầu nghe thấy chắc sẽ đau lòng lắm đây!

"Hơn nữa có Tiểu Thanh Liên trợ giúp, các quy tắc trong thế giới của chủ nhân đã hoàn thiện gần hết rồi.

Ngài có thể thử tạo ra một số chủng tộc có linh trí để khởi động sự vận hành của thế giới, sau này thế giới càng mạnh thì sự phản bổ cho chủ nhân sẽ càng lớn." Chân Chân nói tiếp.

Lâm Huyền rơi vào trầm tư.

Việc sáng tạo ra những sinh linh có thể tu hành y đã nghĩ từ lâu, nhưng trước đây vì thực lực chưa đủ nên chưa dám thử.

Một lát sau y đã có ý tưởng, y đưa tay ra, nước trong thế giới dường như nhận được cảm ứng nào đó.

"Ào ào!!" Nước không ngừng lưu động, sau đó từng nhóm tiểu nhân từ dưới nước chui lên.

Những tiểu nhân đó hình thái giống con người, chỉ có điều kích thước nhỏ hơn nhiều, cơ thể dường như được cấu thành từ nước, dòng nước không ngừng luân chuyển.

Hay nói cách khác, gọi là nguyên tố thể thì hợp lý hơn.

Những tiểu nhân này đều do thủy nguyên tố tạo thành, sinh ra đã có khả năng ngự thủy, sử dụng sức mạnh thủy nguyên tố.

Kẻ đầu tiên chui lên từ mặt nước mạnh hơn hẳn những kẻ khác, tương đương với Đại La Kim Tiên của thế giới Hồng Hoang.

Tiếp đó Lâm Huyền lại nhào nặn ra hỏa nguyên tố thể, kim nguyên tố thể, mộc nguyên tố thể và thổ nguyên tố thể.

Ngũ hành chính là căn cơ của thế giới này.

Chẳng mấy chốc, thủ lĩnh của ngũ hành nguyên tố kim mộc thủy hỏa thổ đều xuất hiện trước mặt Lâm Huyền, hành đại lễ và không ngừng gọi y là Phụ Thần.

"Sau này thế giới này giao cho các ngươi quản lý." Lâm Huyền nói.

Đám tiểu nhân ngũ hành vui mừng khôn xiết.

Lâm Huyền có thể cảm nhận được, mỗi khi có thêm một tiểu nhân nguyên tố ra đời, thế giới lại lớn mạnh thêm một chút.

Sau đó y rời khỏi thế giới do mình sáng tạo, xuất hiện trên đảo Phương Trượng.

Lúc này, lão Huyền Vũ và lão Huyền Quy đang ngồi uống rượu trên đảo.

"Lão già nhà ngươi xem kìa, rốt cuộc vẫn không bằng ta đúng không!" Lão Huyền Quy khoe khoang.

"Ta bồi dưỡng ra Lâm Huyền!" Lão Huyền Vũ khí định thần nhàn.

"Ta thành thánh!" "Ta bồi dưỡng ra Lâm Huyền!" "Ta đánh chết ngươi giờ!" "Ngươi dám đánh ta, ta sẽ gọi Lâm Huyền đánh ngươi!" Lâm Huyền nghe hai lão này đối thoại mà cạn lời.

Thấy Lâm Huyền đi ra, lão Huyền Vũ lập tức đón lấy: "Ngươi xuất quan rồi à?" Còn lão Huyền Quy thì vẻ mặt có chút gượng gạo.

Tuy Lâm Huyền chỉ điểm y tới vùng cực Bắc thành thánh, nhưng trước đây y từng bị Lâm Huyền giáo huấn, giờ chủ động chào hỏi thì lại thấy mất mặt.

"Hai vị lão tổ, chiến huống của Nhân tộc thế nào rồi?" Nghe Lâm Huyền gọi mình là lão tổ, lão Huyền Quy mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm nghị, đang giữ giá đây mà!

"Chiến sự giữa Hữu Hùng bộ lạc và Cửu Lê bộ lạc rất kịch liệt, vốn dĩ Hữu Hùng bộ lạc lôi kéo được một số chủng tộc nên chiếm thế thượng phong, nhưng bên Cửu Lê bộ lạc đột nhiên xuất hiện một con muỗi đại sát tứ phương, giờ ngược lại Cửu Lê bộ lạc đang chiếm ưu thế." Lão Huyền Quy nói.

“Con muỗi sao?” Lâm Huyền biết chắc chắn là Văn Đạo Nhân đã xuất hiện, và kẻ này e rằng không đơn giản, rất có thể là vị Ma Thần nào đó trọng sinh.

“Gần đây Tiệt Giáo và Xiển Giáo dường như cũng có ý định phái người tới viện trợ Hữu Hùng bộ lạc.” Lão Huyền Vũ cũng xen vào một câu.

Lâm Huyền đại khái đã nắm được tình hình.

Nói thực lòng, cuộc tranh giành Nhân Hoàng thực chất là cuộc đấu đá của tầng lớp trên.

Hiện tại Nhân Quả Ma Thần vẫn chưa ra mặt, cũng chưa tung chiêu, điều này trái lại còn khó đối phó hơn cả Hồng Quân.

Bởi vì ngươi hoàn toàn không biết hắn đang nghĩ gì, bước tiếp theo định làm gì.

Sau khi Hồng Quân bị phóng trục, Lâm Huyền gần như đã mất đi lợi thế tiên tri tiên giác.

Hiện tại trong tay y vẫn còn vài quân bài.

Ví dụ như Địa Phủ, Hậu Thổ tuy lập thệ không can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, nhưng chỉ cần nàng đứng đó cũng đã có sức uy hiếp cực lớn.

Ví dụ như Thanh Tức Thương Minh tuy không có hành động gì lớn, nhưng vẫn đang âm thầm thâm nhập vào mọi mặt của Hồng Hoang, tích lũy lượng lớn tài lực vật lực.

Hay như Thiên Đình vẫn chưa được lập nên.

Thiên Đình vốn dùng để Thiên Đạo chấp pháp, Thần đạo diễn sinh ra sau này thậm chí không yếu hơn hệ thống Tiên đạo hiện nay.

Nếu có thể đoạt lấy toàn bộ quyền hành của Thần đạo, cũng sẽ

làm suy yếu đáng kể sức mạnh của Thiên Đạo.

Ngoài ra, át chủ bài lớn nhất của Lâm Huyền chính là Chân Chân.

Sau khi hàn huyên với lão Huyền Quy và lão Huyền Vũ một hồi, Lâm Huyền liền hướng về núi Thủ Dương.

Trên núi Thủ Dương là đạo trường của Lão Tử, cũng là nơi cư ngụ của nhiều thánh hiền Nhân tộc.

Những tiên hiền ở đây sẽ không tham gia vào cuộc tranh chấp hiện tại.

"Huyền đạo hữu, Huyết Chi Ma Thần phục tô không phải tin tốt lành gì cho chúng ta, đó rất có thể là một tín hiệu khởi đầu, không biết sẽ còn bao nhiêu Ma Thần phục tô nữa." Lão Tử có chút ưu sầu.

Nếu cuộc tranh giành Nhân Hoàng thất bại, thì những gì họ làm trước đây rất có thể sẽ trở thành trò cười.

"Thực ra muốn tìm Ma Thần rất đơn giản, chỉ cần phiền Hậu Thổ đạo hữu một chút là được.

Chương 225

Đám Ma Thần đó đa phần mới phục tô, vẫn còn khá dễ đối phó." Lâm Huyền nói.

"Đúng vậy, Hậu Thổ đạo hữu chấp chưởng Luân Hồi Địa Phủ, đám Ma Thần trọng sinh chắc chắn không thoát khỏi sự tra xét của Địa Phủ.

Bấy lâu nay ta vẫn chưa tới Địa Phủ xem qua, hay là chúng ta cùng đi đi!" Nữ Oa đề nghị.

Lão Tử thấy Nữ Oa cứ nhìn chằm chằm Lâm Huyền, liền nhìn thấu tâm tư nhỏ mọn của nàng.

Cái gì mà cùng đi Địa Phủ, chẳng qua là sợ Huyền đạo hữu bị Hậu Thổ nương nương cuỗm mất thôi!

Nhưng Lão Tử không dám nói bừa, nói ra là đắc tội cả Nữ Oa lẫn Hậu Thổ ngay, y không chịu nổi đòn hội đồng của hai nàng đâu.

"Được!

Địa Phủ thiết lập mà ta cũng chưa tới lần nào, giờ đúng lúc đi xem thử!" Thực ra Lâm Huyền cũng muốn tới Địa Phủ xem Thiên Đạo có thâm nhập vào đó không.

Địa Đạo tuy phục tô, nhưng Thiên Đạo giờ không đơn thuần là Thiên Đạo nữa, rất có thể còn có kẻ đứng sau thao túng.

Lâm Huyền, Lão Tử và Nữ Oa nhanh chóng tới trước Quỷ Môn Quan của Địa Phủ.

Trấn thủ Quỷ Môn Quan là hai vị Đại La của Vu tộc, nói là Vu tộc trấn thủ thực ra Ngọc Chân hóa thân thành Quỷ Môn Quan mới là người trấn giữ thực sự.

Thánh nhân giữ cửa, tồn tại tầm thường đừng hòng mong vào được.

“Mấy vị hãy theo ta!

Nương nương đã đợi từ lâu rồi.” Ngọc Chân dẫn ba người vào trong.

Trong Địa Phủ, u minh tử khí không ngừng lan tỏa, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gào thét, vô số linh thể lơ lửng bên trong.

Địa Phủ thành lập đã được một thời gian không ngắn, oán linh trong Hồng Hoang đều bị thu nạp vào đây, sau đó mới đầu thai rời đi.

Hệ thống khổng lồ này vận hành một cách trật tự như vậy đã làm cho Hồng Hoang trở nên hoàn thiện hơn.

“Mấy vị đạo hữu mời ngồi.” Hậu Thổ mời ba người vào chỗ.

“Mục đích các vị tới đây ta đã biết.

Địa Phủ quả thực vẫn luôn chú ý tới hành tung của đám Ma Thần đó.

Thậm chí đối với Địa Phủ, đám Ma Thần đó đều thuộc diện tội phạm truy nã, lấy thân phận hồn linh quấy nhiễu cả Hồng Hoang.” “Chỉ có điều, với cục diện Hồng Hoang hiện nay, Địa Phủ không dám tùy tiện ra tay.” Hậu Thổ cũng không che giấu gì, trực tiếp mở lời.

“Số lượng Ma Thần trốn vào Hồng Hoang lần này tổng cộng là sáu mươi bảy vị, đại đa số đã thành công nặn lại hình hài, sống lại một đời nữa.” “Sáu mươi bảy vị sao!?” Lão Tử hơi kinh ngạc, con số này thực ra ít hơn nhiều so với y tưởng tượng.

Dẫu sao Ma Thần có tới ba nghìn vị, giờ chỉ còn lại sáu mươi bảy.

“Năm xưa Phụ Thần khai thiên, ba nghìn Ma Thần tử thương thảm trọng, còn lại sáu mươi bảy vị đã là khá nhiều rồi.

Hơn nữa số lượng chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu, sự tra xét của Địa Phủ cũng có hạn." Hậu Thổ nói.

"Nói thực lòng, hiện tại ngay cả Địa Phủ cũng đang chịu họa từ Ma Thần!" Nói đến đây, Hậu Thổ thở dài một tiếng.

"Địa Phủ cũng bị Ma Thần xâm nhập sao?

Với sức mạnh của Hậu Thổ đạo hữu mà cũng không có cách nào trục xuất sao?" Nữ Oa ngạc nhiên hỏi.

Hậu Thổ hiện giờ rất mạnh, sau khi chấp chưởng Địa Phủ thực lực tăng tiến rất nhanh, với sự gia trì của Địa Đạo, nàng đã đạt tới Thánh nhân Ngũ trọng thiên, đứng hàng đầu trong các Thánh nhân Hồng Hoang.

"Theo lý mà nói hiện tại Ma Thần vẫn chưa khôi phục toàn thịnh, thậm chí còn chưa đạt tới Thánh nhân, đạo hữu vẫn chưa thể trục xuất bọn chúng sao?" Lâm Huyền cũng rất thắc mắc.

Hậu Thổ là chủ Địa Phủ, nắm quyền hành tuyệt đối trong tay, sao lại bị đám Ma Thần đó quấy nhiễu được.

Hậu Thổ không nói gì, thở dài một tiếng rồi dẫn mọi người tới mười tám tầng địa ngục.

Trong mười tám tầng địa ngục, những hồn linh đang không ngừng ai oán, kêu thét thảm thiết, trông cực kỳ rùng rợn.

Nơi đây là trọng địa hành hình của Địa Phủ, nơi những hung linh phải chịu trừng phạt, là một trong những cơ sở căn bản nhất của Địa Phủ, tác dụng không kém gì Quỷ Môn Quan hay cầu Nại Hà.

Ngay tại mười tám tầng địa ngục đó, đột nhiên một bóng đen vọt ra.

"Hậu Thổ nương nương, người đã nghĩ thông suốt chưa?

Nếu nghĩ thông rồi, ta nguyện ý thay người chấp chưởng mười tám tầng địa ngục này.” Trong bóng đen đó hiện ra một khuôn mặt người, miệng tuy gọi là "người" nhưng đối với Hậu Thổ lại chẳng có chút kính ý nào.

“Hình Phạt Ma Thần!” Lão Tử liếc mắt đã nhận ra lai lịch cái bóng đen kia.

Ba nghìn đại đạo có Hình Phạt, Hình Phạt Ma Thần cai quản bản nguyên của hình phạt.

Lâm Huyền cũng đã hiểu nỗi khổ của Hậu Thổ.

Mười tám tầng địa ngục là nơi thi hành hình phạt của Địa Phủ, mà khi Địa Phủ và mười tám tầng địa ngục được lập nên, vị kia chắc hẳn đã để lại hậu thủ, đánh bản nguyên của Hình Phạt Ma Thần vào mười tám tầng địa ngục, dung hợp làm một.

Hiện tại thực lực của Hình Phạt Ma Thần không mạnh, cùng lắm chỉ là Chuẩn Thánh, nhưng nếu giết hắn thì mười tám tầng địa ngục sẽ sụp đổ.

Nếu không giết, hắn cứ như miếng cao dán chó bám lấy không buông, khiến người ta khó chịu vô cùng.

Không chỉ vậy, hắn còn có thể giở trò trong mười tám tầng địa ngục, gây nhiễu loạn sự vận hành bình thường của Địa Phủ, có thể nói là cực kỳ ghê tởm.

“Mười tám tầng địa ngục là trọng địa của Địa Phủ, sao có thể giao cho ngươi?” Hậu Thổ hừ lạnh một tiếng: “Nếu ngươi còn không biến đi, ta sẽ xé xác chân linh của ngươi!!” “Ha ha ha!” Hình Phạt Ma Thần cười lớn.

“Hậu Thổ, nếu ngươi xé được chân linh của ta thì đã xé từ lâu rồi, việc gì phải đợi đến bây giờ?

Bản nguyên của ta đã kết hợp với mười tám tầng địa ngục làm một, dù ngươi có là đại ngôn nhân của Địa Đạo cũng chẳng làm gì được ta đâu." Đó chính là chỗ dựa của hắn.

Hậu Thổ tức nghẹn lời, nhưng lại không dám thật sự làm gì hắn.

Đúng lúc đó, Lâm Huyền ra tay, trực tiếp tóm lấy luồng hắc khí kia.

"Ngươi định làm gì... dừng tay!

Ta mà chết thì mười tám tầng địa ngục cũng sẽ tiêu tan theo!" Hình Phạt Ma Thần gào lên, lời lẽ không chút sợ hãi.

Hắn nghĩ dù ai muốn diệt mình, Hậu Thổ cũng sẽ ngăn lại.

"Huyền đạo hữu!" Hậu Thổ quả nhiên giật nảy mình, nàng thực sự hận Hình Phạt Ma Thần đến thấu xương nhưng không dám để hắn xảy ra chuyện.

"Hậu Thổ đạo hữu, tin ta không?" Lâm Huyền cười hỏi.

Im lặng một lát, Hậu Thổ gật đầu.

Lúc này Lão Tử ngồi không yên, hận không thể chuồn lẹ.

Cạnh y, luồng khí tức ẩn hiện trên người Nữ Oa khiến y rùng mình.

Cái này... không nên tới đây mới phải!

Sau đó Lâm Huyền nắm lấy luồng hắc khí, sau lưng hiện lên một vầng hào quang trắng, rồi cả người y bước vào vầng hào quang đó.

Hậu Thổ và những người khác theo ý Lâm Huyền cũng đi theo sau.

Xuất hiện trước mắt họ là một phương thiên địa hoàn toàn khác, căn bản không nằm trong Địa Phủ.

“Khí tức ngũ hành thật nồng đậm, kia là những sinh linh chưa từng xuất hiện sao?” Nữ Oa nhìn quanh rồi lên tiếng.

“Đây là một phương thế giới mới?” Lão Tử cũng phát hiện ra một vài điểm lạ.

Sau đó, giữa tiếng gào thét chói tai của Hình Phạt Ma Thần, một tấm thạch bia từ trên trời rơi xuống, trấn áp hắn dưới chân bia, không còn một tiếng động nào nữa.

“Mối liên hệ giữa Hình Phạt Ma Thần và mười tám tầng địa ngục đã bị cắt đứt!” Vẻ mặt Hậu Thổ đầy vẻ không thể tin nổi.

Nàng liên hệ chặt chẽ với Địa Phủ nên có thể cảm nhận được điều đó.

Nhưng chuyện này không đúng lý cho lắm!

Mối liên hệ giữa bản nguyên của Hình Phạt Ma Thần và mười tám tầng địa ngục vô cùng khăng khít, nếu chỉ mang sang thế giới khác mà có thể cắt đứt liên hệ thì Hậu Thổ đã làm từ lâu rồi.

“Thế giới này có chút đặc thù, không giống những thế giới khiếm khuyết khác, độ viên mãn bản nguyên của thế giới này thậm chí có thể sánh ngang với Hồng Hoang.” Nữ Oa nhìn về phía Lâm Huyền, nàng dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

“Đây là thế giới do ta tạo ra, ta chứng đạo không đi theo ba con đường chứng đạo trong Hồng Hoang, mà đi một con đường mới: Thế giới chứng đạo.

Trong thế giới của ta, vạn vật đều do ta khống chế, bản nguyên của Hình Phạt Ma Thần đã bị ta trấn áp hoàn toàn.” Lâm Huyền thản nhiên nói.

Y dự định sau này sẽ công bố Thế giới chứng đạo pháp cho sinh linh Hồng Hoang, nên cũng không muốn giấu giếm gì.

Hơn nữa các Thánh nhân, dù đã chứng đạo, đều có thể khai tịch thế giới của riêng mình.

Đương nhiên, Lâm Huyền sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho mình.

Thế giới chứng đạo chi pháp là do y sáng tạo ra, sau này những cường giả muốn khai tịch thế giới đều phải trả phí bản quyền cho y!

Mỗi khi một thế giới được khai tịch, thế giới của y sẽ nhận được sự phản bổ, khai tịch càng nhiều thế giới thì thế giới của y càng mạnh, thế giới khai tịch càng mạnh thì thế giới của y cũng càng mạnh theo.

Lần này y định cho ba người Lão Tử, Nữ Oa và Hậu Thổ học hỏi một chút.

"Thế giới chứng đạo pháp!" Nữ Oa lẩm bẩm.

"Huyền đạo hữu, Thế giới chứng đạo pháp này còn mạnh hơn cả dĩ lực chứng đạo sao!!?" Lão Tử không nhịn được hỏi.

Chương 226

Khi Thánh Nhân bảng xuất hiện, mọi người thấy Lâm Huyền xếp hạng chín đều vô cùng kinh ngạc.

Vừa mới bước chân vào cảnh giới Thánh nhân đã đứng hạng chín, thậm chí còn mạnh hơn cả những tồn tại Thánh nhân Tam trọng thiên.

Lão Tử đoán điều này có liên quan tới Thế giới chứng đạo pháp.

"Thế giới chứng đạo pháp và dĩ lực chứng đạo pháp môn không dễ phân biệt mạnh yếu, Ma Tổ cũng tính là đi theo con đường thế giới chứng đạo, và pháp môn này không chỉ dùng để chứng đạo, mà các vị đạo hữu đây cũng có thể khai tịch thế giới để dùng sức mạnh thế giới phản bổ bản thân." Lâm Huyền giải thích.

Nghe vậy, đám người Nữ Oa càng thêm chấn động.

"Ta sẽ truyền pháp môn cho các vị đạo hữu, các vị tự mình tra cứu là đủ!" Ba luồng linh quang từ tay Lâm Huyền bay ra.

Ba người kia cũng chẳng phải hạng tầm thường, nhận được linh quang liền lập tức có sở ngộ.

"Diệu!

Thật là diệu!" Lão Tử không kìm được tự nhủ.

Pháp môn này dù chưa biết mạnh đến đâu nhưng thực sự là một pháp môn hỗ trợ tu hành cực tốt cho họ.

Khai tịch thế giới, lấy thế giới làm căn cơ hỗ trợ tu hành chắc chắn sẽ nhanh hơn tự mình tu hành, và dự trữ sức mạnh cũng hoàn thiện hơn.

Quan trọng nhất là, khai tịch thế giới có thể giúp gần gũi với Đại

Đạo hơn, đó mới là thứ mà các Thánh nhân hằng tìm kiếm.

"Đại ân của đạo hữu chúng ta sẽ ghi tạc trong lòng." Nữ Oa cũng vô cùng kích động.

Pháp môn cỡ này mà Lâm Huyền lại hào phóng truyền cho họ.

"Ta cũng có một việc muốn nhờ các vị, phiền các vị truyền pháp môn này vào Hồng Hoang.

Hiện nay Hồng Hoang đang gặp chiến hỏa, sau này rất có thể thường xuyên bùng phát đại chiến Thánh nhân, thế giới khai tịch quanh Hồng Hoang càng nhiều thì Hồng Hoang sẽ càng ổn định." Nghe Lâm Huyền nói vậy, sự kính trọng của Lão Tử và mọi người dành cho y lập tức tăng vọt.

Huyền đạo hữu không ngờ lại có tinh thần phụng hiến như vậy.

Thật đáng nể!

"Nhất định không phụ sự ủy thác của đạo hữu!" Lão Tử kích động nói.

Bọn họ biết đây không chỉ đơn thuần là truyền bá một pháp môn, mà còn là công đức nhìn thấy được, là công đức dâng tận tay.

"Chúng ta về thôi!" Lâm Huyền lại vung tay một cái, một cánh cửa hiện ra trong thế giới, đưa mọi người trở lại Địa Phủ.

Trong cung Tử Tiêu, Nhân Quả Ma Thần lộ vẻ kinh ngạc.

"Chuyện gì thế này?

Khí tức của Hình Phạt Ma Thần sao lại biến mất rồi?" Hình Phạt Ma Thần là một quân cờ quan trọng đặt trong Địa Phủ, lúc mấu chốt có thể gây nhiễu loạn nơi đó.

Sao nói mất là mất luôn được?

Ngay sau đó, cung Tử Tiêu lóe lên từng đạo kim quang.

"Ngươi nói là tạm thời không quản chuyện đó sao?" Nhân Quả Ma Thần cũng không nghĩ nhiều nữa.

Việc Hình Phạt Ma Thần biến mất chắc chắn có liên quan tới đám người kia.

Nhưng Địa Phủ quan trọng như vậy, bọn họ không thể chỉ có bấy nhiêu bố trí ở đó, kẻ kiêu ngạo như Hình Phạt Ma Thần chẳng qua chỉ là một quân cờ lộ diện, vài quân cờ ngầm khác mới thực sự là mấu chốt.

Với tình hình này, Nhân Quả Ma Thần biết cuộc đối đầu thực sự sắp bắt đầu.

"Địa Đạo phục tô, những hiểm họa trong Địa Phủ chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu, Hậu Thổ đạo hữu nên nâng cao thực lực bản thân mới là thượng sách!" Lâm Huyền nhắc nhở.

Những điều này Hậu Thổ tự nhiên hiểu rõ.

"Huyền đạo hữu, đây là thông tin về các Ma Thần mà Địa Phủ chúng ta nắm được, đại khái bọn chúng đã giáng sinh ở những nơi này." Hậu Thổ lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Lâm Huyền, vẻ mặt hơi áy náy nói.

"Sau này hy vọng Huyền đạo hữu thường xuyên ghé Địa Phủ chơi, lần này vội vã quá, không thể chiêu đãi chu đáo thực là đáng tiếc!" "Cái Địa Phủ này âm u lắm, Huyền đạo hữu chắc không thích đâu, sau này Hậu Thổ đạo hữu rảnh thì tới núi Phượng Tê của ta, phong cảnh bên đó mới đẹp." Không đợi Lâm Huyền lên tiếng, Nữ Oa đã chen vào.

Hậu Thổ không giận, cười nói: "Đó là do Nữ Oa đạo hữu chưa đi đúng chỗ thôi, nơi Bỉ Ngạn của Địa Phủ ta có rất nhiều hoa Bỉ Ngạn

nở rộ, đẹp lắm.

Có cơ hội ta sẽ dẫn đạo hữu đi xem." "Vậy thì sau này phiền Hậu Thổ đạo hữu rồi." Nữ Oa cười nói.

Hai người này vừa cười, cả Lâm Huyền và Lão Tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật đáng sợ!

Cuộc đối thoại vừa rồi của Nữ Oa và Hậu Thổ nồng nặc mùi thuốc súng, suýt nữa dọa họ chết khiếp.

"Hậu Thổ đạo hữu, chúng ta xin phép đi trước." Lâm Huyền vội vàng chuồn lẹ, Nữ Oa và Lão Tử cũng theo sau.

Hậu Thổ nhìn theo bóng lưng Lâm Huyền rời đi, mỉm cười rất tươi.

"Tiểu muội, sao thế?

Sao lại vui thế này?" Đúng lúc này Đế Giang không biết từ đâu chui ra.

"Cái lão khốn Hình Phạt Ma Thần đâu rồi?

Để hắn ra đây xem ta có bóp chết hắn không!" Tuy đã tu tập Vô Lượng Di La Tâm Kinh, nhưng tính khí của Đế Giang vẫn nóng nảy như xưa.

"Không sao rồi, Huyền đạo hữu đã tới và trấn áp hoàn toàn Hình Phạt Ma Thần, cuộc khủng hoảng ở mười tám tầng địa ngục đã được giải trừ." Hậu Thổ nói.

"Huyền Đạo Nhân sao!?" Đế Giang đập mạnh vào đùi một cái: "Ta biết rồi, tiểu muội, có phải muội có ý với tiểu tử đó không?

Hồi trước Huyền Minh muội tử hình như cũng có ý với hắn, sau đó lại thôi, giờ tiểu muội muội lại nhắm trúng hắn rồi sao?" "Cái gì?

Tiểu muội nhắm trúng ai cơ?" Chẳng mấy chốc, các Tổ Vu khác đều kéo tới.

Vì chuyện Hình Phạt Ma Thần mà Địa Phủ loạn cả lên, mười hai Tổ Vu đều đang tìm cách giải quyết, nghe thấy động tĩnh bên này liền chạy tới.

Hậu Thổ cạn lời luôn.

"Còn ai vào đây nữa, chính là cái tên Huyền Đạo Nhân đó.

Hắn cũng may mắn thật mới được tiểu muội nhà mình để mắt tới." Đế Giang bô bô nói.

Đám Tổ Vu thấy Hậu Thổ không phản đối, lập tức hò reo trêu chọc.

"Huyền Đạo Nhân à?

Tên đó hình như hay liếc mắt đưa tình với Nữ Oa lắm, tiểu muội ở trong Địa Phủ thì không có ưu thế gì đâu!" "Hay là chúng ta bắt cóc Huyền Đạo Nhân về đây?" "Nghĩ gì thế!

Huyền Đạo Nhân giờ là Thánh nhân đấy, bắt thế nào được?

Chúng ta đều đánh không lại hắn, chuyện này phải để tiểu muội chủ động xuất kích thôi.

Tiểu muội nhà mình có điểm nào thua kém Nữ Oa đâu chứ?" Huyền Minh cổ vũ.

"Đúng thế, Huyền Đạo Nhân không tệ, xứng đôi với muội đó, muội phải tiên hạ thủ vi cường, kẻo sau này lại hối hận.

Đừng nói Nữ Oa, ngay cả Tây Vương Mẫu, rồi cái cô Huyền Lang tộc Quy nữa, hình như đều có ý với hắn, chậm chân là không kịp đâu." Chúc Cửu Âm cười nói.

"Thôi đi, chuyện này sau hãy nói, lúc Huyền đạo hữu tới có để lại

một pháp môn, ta cho các huynh tham ngộ một chút, việc này cũng rất có ích cho việc thành thánh của các huynh." Hậu Thổ đánh trống lảng, nhưng nàng cũng cảm thấy mình nên chủ động xuất kích thôi.

Nữ Oa đâu phải hạng tầm thường.

Các Tổ Vu nghe lời Hậu Thổ xong lại vô cùng hiếu kỳ.

"Pháp môn?

Pháp môn gì cơ?" Những năm này Vu tộc cũng không phải không làm gì, họ đã tìm cách mua được toàn bộ bản Vô Lượng Di La Tâm Kinh từ chỗ Thương Minh.

Chiến lực Vu tộc lại một lần nữa nhảy vọt.

"Thế giới chứng đạo chi pháp!" Hậu Thổ nhớ lại cảnh tượng trong thế giới của Lâm Huyền trước đó, trong lòng không khỏi hướng vãng.

Tiếp đó nàng đem pháp môn dạy lại cho các Tổ Vu.

"Thế giới chứng đạo pháp này, chẳng lẽ là do vị Huyền Đạo Nhân kia sáng tạo?" Chúc Cửu Âm có chút kinh hãi hỏi.

"Không sai!" Hậu Thổ đáp.

Các Tổ Vu nhìn nhau trân trối.

Dù thần kinh họ có thô thiển đến đâu cũng biết pháp môn cấp bậc này tinh diệu tuyệt luân đến mức nào.

Nếu pháp môn này là do Huyền Đạo Nhân sáng tạo, thì thông minh tài trí của hắn thật sự là không thể lường được!

"Tiểu muội, muội đừng bỏ lỡ Huyền Đạo Nhân.

Ta có ý này, muội không thể tùy ý đi vào Hồng Hoang, nếu Nữ Oa thừa hư nhi nhập thì tổn thất lớn lắm, chúng ta phải phái người đi

canh chừng Huyền Đạo Nhân, tuyệt đối không được để Nữ Oa có cơ hội!" Chúc Cửu Âm đột nhiên nói.

"Đúng!

Không sai, không thể nhường cho Nữ Oa!" Đế Giang cũng kêu lên.

"Nhưng phái ai đi bây giờ?" Huyền Minh đặt ra một vấn đề nan giải.

Đúng vậy!

Ai đi?

Chương 227

Tất cả Tổ Vu đều không thể tùy ý rời đi, vậy ai có thể trông chừng được Huyền Đạo Nhân?

Nếu thực lực quá thấp thì chẳng có tác dụng gì cả!

"Ta biết rồi, Địa Phủ của chúng ta không phải vẫn còn một người ngoại tộc sao?" Chúc Cửu Âm nở nụ cười...

Tại tầng sâu nhất của Địa Phủ, nơi này một mảnh khô tịch, bị bóng tối bao trùm, đầy rẫy hư vô.

"Ai đó... cứu ta với..." Trong không gian tịch liêu trống rỗng này, một đạo âm thanh yếu ớt liên tục vang lên.

Chỉ thấy trên một cây cột đang trói một thân ảnh.

Âm thanh kia chính là truyền ra từ thân ảnh đó.

Đây không phải ai khác, chính là Côn Bằng!

Vị Yêu sư lừng lẫy một thời giờ đây quần áo rách rưới, trông vô cùng thê thảm.

Sau khi rơi vào tay Vu tộc, Côn Bằng vẫn luôn bị giam giữ.

Cho đến khi Địa Phủ thành lập, hắn bị lôi đến tầng sâu nhất này để trấn áp.

Mười hai Tổ Vu cứ như quên mất sự tồn tại của hắn, mặc kệ không thèm ngó ngàng tới.

Điều này khiến Côn Bằng càng thêm không chịu nổi.

Thực tế, những tồn tại như họ, bế quan một lần có thể tính bằng ngàn vạn năm.

Nhưng trong môi trường này, Côn Bằng không thể an tâm được!

Ai biết được kết cục chờ đợi hắn là gì?

Sự nơm nớp lo sợ khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng.

"Đại ca, con súc sinh kia quả nhiên vẫn chưa chết!" Nhục Thu hét lớn một tiếng.

"Hắn dù gì cũng là một tôn Chuẩn Thánh, có dễ chết như vậy sao?" Đế Giang bực bội nói: "Vả lại, hắn mà chết thì chúng ta tìm ai làm việc đây!?" Nghe thấy tiếng của các Tổ Vu truyền đến, tâm tự Côn Bằng phức tạp, vừa có chút sợ hãi lại vừa có chút kỳ đãi.

Sợ Vu tộc không giảng đạo lý mà đánh chết mình, lại mong Vu tộc đại phát từ bi mà thả mình ra.

"Côn Bằng, chúng ta có một việc giao cho ngươi làm, làm tốt thì cái mạng nhỏ của ngươi sẽ được giữ lại." Đế Giang oai phong lẫm liệt nói.

"Việc gì!?

Cứ việc phân phó!" Mắt Côn Bằng sáng lên.

Bây giờ đừng nói một việc, tám việc mười việc hắn cũng làm!

Chỉ cần có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này thì hắn sẽ có hy vọng chạy thoát, chỉ cần ra ngoài được là có hy vọng.

"Một việc là đủ rồi." Huyền Minh đem sự tình nói sơ qua cho Côn Bằng.

Côn Bằng nghe xong thì ngẩn người.

Việc này dường như thực sự rất khó nhằn!

Canh chừng Huyền Đạo Nhân, đề phòng Nữ Oa.

Trong Hồng Hoang sớm đã có lời đồn Nữ Oa và Huyền Đạo Nhân

có quan hệ mờ ám.

Bây giờ đến cả Hậu Thổ cũng muốn chen một chân vào?

Cái này... rõ ràng là đắc tội Nữ Oa nương nương mà!

“Ngươi làm tốt việc này, ta hứa cho ngươi một tôn Thánh vị, nếu làm không tốt, ngươi cứ tiếp tục ở lại đây đi.” Hậu Thổ nói.

“Đi, tôi đi!

Không phải là canh chừng Huyền Đạo Nhân sao?

Việc này cứ giao cho tôi.

Có tôi ở đó, Nữ Oa nương nương sẽ không thể đắc ý đâu.” Côn Bằng vỗ ngực bảo đảm.

Hậu Thổ búng ngón tay một cái, một luồng hắc khí liền độn vào trong cơ thể Côn Bằng.

Côn Bằng biết đây là cấm chế do Hậu Thổ hạ xuống, cũng không quá để ý.

Sau đó hắn liền rời khỏi Địa Phủ.

Hồng Hoang, Côn Bằng ta lại trở về rồi!

Mười hai Tổ Vu cũng bắt đầu nghiên cứu pháp môn sáng thế.

Lúc này, tại Oa Hoàng Cung, Nữ Oa tuyên bố với bên ngoài rằng ngàn năm sau sẽ giảng đạo tại Hồng Hoang.

Giảng về Thế giới chứng đạo pháp môn.

Mà Tam Thanh tại Côn Luân Sơn cũng tương tự tuyên bố sẽ giảng thuật pháp môn này.

Khoảnh khắc ấy, cả Hồng Hoang đều sôi sục.

“Thế giới chứng đạo pháp môn?

Đó là thứ gì?

Chứng đạo, chẳng lẽ là chứng thành Thánh nhân chi đạo?

Đây là loại thứ tư ngoài ba loại pháp môn chứng đạo hiện có sao?" "Rất có khả năng.

Tam Thanh và Nữ Oa nương nương đều giảng pháp này, đủ thấy pháp môn này huyền diệu, chúng ta không thể bỏ lỡ." Chúng sinh Hồng Hoang bàn tán xôn xao, đầy hiếu kỳ với Thế giới chứng đạo chi pháp.

"Khá lắm Lâm Huyền, đúng là có phách lực.

Ngay cả pháp môn cấp bậc này cũng sẵn lòng truyền ra ngoài." La Hầu đứng dậy, nhưng rất nhanh hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

"Lâm Huyền tiểu tử này, không có lợi thì không dậy sớm, chắc chắn không đơn giản như vậy, biết đâu hắn lại đang đào hố chờ chôn người ta thì sao!" La Hầu suy nghĩ một chút liền biết Lâm Huyền chắc chắn không có ý tốt gì, nhưng cũng không quản nhiều như vậy.

"Phóng tứ!" Đột nhiên, La Hầu quát lạnh một tiếng, một bàn tay trực tiếp chộp tới.

"Kiệt kiệt kiệt!

La Hầu, không ngờ ngươi đường đường là Hủy Diệt Ma Thần, cư nhiên đến cả vô thượng quyền hành của bản thân cũng không cần, lại đi dòm ngó tiểu đạo của ta!" Một đạo ma ảnh hiện lên.

La Hầu muốn chộp lấy nhưng lại hụt.

Ma ảnh kia thiên biến vạn hóa, liên tục né tránh, ngay cả đòn tấn công của La Hầu cũng không làm gì được nó.

"Ma!

Ngươi cũng thức tỉnh rồi sao?

Là Nhân Quả bảo ngươi tới?" La Hầu hừ lạnh một tiếng.

"Ha ha ha!

Ngươi hoảng rồi sao?

Có phải sợ ta sẽ đoạt lấy tất cả của ngươi không?

Ngô chưởng quản Ma chi bản nguyên, ngươi không bắt được ta, cũng không giết được ta.

Ta sẽ từ từ tàm thực Ma Giới, ăn sạch, ăn sạch tất cả, đến lúc đó chẳng ai làm gì được ta cả!" Ma Chi Ma Thần phát ra tiếng cười ngạo mạn.

Hắn cũng là một trong các Ma Thần phản hồi, khi xuất hiện ở Ma Giới thì càng vui mừng khôn xiết.

Chỉ cần thôn phệ toàn bộ Ma Giới, hắn còn sợ ai?

Hắn e rằng sẽ một bước trở thành một trong những Ma Thần đỉnh tiêm nhất quay trở lại.

Tuy nhiên, chưa đợi hắn vui mừng được bao lâu, La Hầu đã cười lạnh.

"Thôn phệ Ma Giới?

Ngươi nằm mơ đẹp quá.

Vừa vặn ngươi đã về, dùng ngươi để tu bổ lại Ma Giới cũng tốt." Lời La Hầu vừa dứt, Ma Chi Ma Thần liền phát ra một tiếng thảm thiết thê lương.

"Không... sao có thể chứ, bản nguyên của ta đã dung hợp với Ma Giới, tại sao ngươi..." "Dung hợp?

Ngươi thực sự nghĩ ta chỉ đơn thuần tu luyện Ma đạo sao?

Quá ngây thơ, ta đâu có ngu, tu luyện cái Ma đạo nát bét của ngươi, ta thà kế thừa quyền hành tiền thế tinh tu Hủy Diệt đạo còn hơn!

Thật là nghĩ quá nhiều!" La Hầu hừ lạnh một tiếng.

Chương 228

Và vị Ma Thần kia cũng không còn tăm hơi gì nữa.

Những Ma Thần này tuy phục sinh nhưng đa số đều không biết tự lượng sức mình.

Thật sự coi sinh linh Hồng Hoang là kiến hôi, cứ ngỡ mình là thông minh nhất, kết quả lại là một lũ ngốc!

Sau khi diệt Ma Chi Ma Thần, sắc mặt La Hầu hơi trầm xuống.

"Nhân Quả muốn làm gì?

Thăm dò hư thực của ta?

Thiên Đạo lại đang làm gì?

Thả ra nhiều Ma Thần như vậy, thật sự chỉ là để chuẩn bị cho việc tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng sao?" Cuối cùng La Hầu cũng không nghĩ nhiều nữa.

Nghĩ nhiều cũng chẳng có ích gì.

Tại phương Tây, nhị thánh phương Tây cũng rất hiếu kỳ về Thế giới chứng đạo chi pháp.

Nhưng bất kể là Nữ Oa hay Tam Thanh, quan hệ của họ đều không tốt lắm.

"Sư tôn, chúng ta đi hỏi Hậu Thổ nương nương là được rồi." Không Không nhắc nhở.

Hai người phương Tây lập tức tỉnh ngộ, vội vàng đi hỏi Hậu Thổ.

Hậu Thổ cũng không giấu giếm quá nhiều, đem pháp môn cáo tri cho họ, hai người phương Tây cũng lập tức tuyên bố ngàn năm sau bắt đầu giảng về Thế giới chứng đạo chi pháp.

Chẳng mấy chốc ngàn năm đã trôi qua.

Tại Phượng Tê Sơn, Côn Luân Sơn và Linh Sơn, sáu vị Thánh nhân bắt đầu giảng về Thế giới chứng đạo chi pháp.

Sự kiện này làm chấn động cả Hồng Hoang.

Không biết bao nhiêu sinh linh đã đến thính đạo.

Tại ba đạo trường đỉnh tiêm, đi kèm với tiếng giảng đạo của Thánh nhân là vô số dị tượng nảy sinh, cam lộ giáng lâm.

Chuyến giảng đạo này kéo dài suốt mấy ngàn năm.

Cho đến khi kết thúc, chúng sinh vẫn còn cảm thấy chưa thỏa mãn.

"Thế giới chứng đạo chi pháp là loại chứng đạo thứ tư của Hồng Hoang, sự huyền diệu trong đó các ngươi có thể tự mình tham tác." Nữ Oa khai khẩu.

"Nữ Oa nương nương, trong ba loại pháp môn chứng đạo của Hồng Hoang, Pháp tắc chứng đạo mạnh nhất, Tam thi chứng đạo thứ hai, Công đức chứng đạo kém nhất, vậy Thế giới chứng đạo pháp môn thuộc về tầng thứ nào?" Có người đặt câu hỏi.

Đây cũng là vấn đề vô số sinh linh cực kỳ quan tâm.

Dù việc tranh thứ hạng không liên quan trực tiếp đến họ, nhưng họ vẫn tò mò.

"Pháp môn này mạnh hay yếu, ta cũng không nói trước được." Nữ Oa mỉm cười.

"Sự mạnh yếu của pháp môn này thực tế phụ thuộc vào chính các ngươi, nó tùy thuộc vào sức mạnh của thế giới các ngươi tạo ra.

Quan trọng nhất là, Thế giới chứng đạo chi pháp có thể dùng như một pháp môn phụ trợ, khi các ngươi kiến tạo thế giới, nó cũng có thể nâng cao tu vi, thậm chí giúp các ngươi minh ngộ Đại đạo trong quá

trình sáng thế, đó mới là mấu chốt.” “Loại pháp môn này cũng không phải do ta sáng tạo, mà là do Huyền đạo hữu cảm ngộ được.” “Oa!!” Trong nháy mắt, những người thính đạo đều bùng nổ.

Đây là một tin tức cực kỳ chấn động.

Ai cũng biết Huyền Đạo Nhân vừa mới tiến vào giai tầng Thánh nhân đã có tên ở tốp đầu bảng xếp hạng.

Vậy thì Thế giới chứng đạo chi pháp này...

Tê!

Phải học!

Lúc này không ít sinh linh bắt đầu khai tịch thế giới.

“Mẹ kiếp, thế giới của ta có gì đó không ổn!

Sao mới dựng được một nửa đã sụp rồi?” “Đồ ngốc, chắc chắn là không nghe giảng kỹ rồi, đã bảo sáng tạo thế giới cần dùng vật chống đỡ... mẹ nó!

Sao của ta cũng sụp rồi.” “Thế giới ngươi tạo ra to quá, sụp là bình thường, nhìn của ta này, thành công rồi.” Lúc này sinh linh Hồng Hoang gần như đều đang sáng thế.

Linh khí trong Hồng Hoang dao động cực kỳ kịch liệt.

Ngoài thiên ngoại.

“Bệ hạ, chúng thần đã dốc toàn lực vận chuyển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cung cấp đủ linh khí cho Hồng Hoang rồi, có thể nghỉ ngơi một chút.” Một tôn Yêu Thần báo cáo với Đế Tuấn.

Họ cũng có thời gian nghỉ ngơi.

Đế Tuấn lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng một chút cũng tốt.

Chỉ có điều ngay lúc này, đột nhiên một tộc nhân Yêu tộc hớt hải chạy tới, hét lớn.

"Bệ hạ, không xong rồi, linh khí trong Hồng Hoang dường như phát sinh biến động kịch liệt, linh khí mà Yêu tộc chúng ta vận chuyển sắp bị tiêu hao sạch sành sanh rồi.

Nếu không tiếp tục vận chuyển linh khí, e rằng linh khí của Hồng Hoang sẽ không đủ." Đế Tuấn nghe xong suýt chút nữa thổ huyết ba lít.

Nhưng hắn lại không dám không cấp linh khí cho Hồng Hoang, nếu thực sự xảy ra sơ sót gì, Yêu tộc của hắn khó tránh khỏi trách nhiệm.

"Tốc tốc vận chuyển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lập tức quán thâu linh khí cho Hồng Hoang!" Đế Tuấn hạ lệnh, các Yêu tộc đều hoạt động trở lại.

"Thế giới chứng đạo pháp môn!" Long tộc, Long Vương cũng biết đến sự tồn tại của pháp này, thậm chí đã bắt đầu khai tịch thế giới.

Trong phương thế giới đó, liên tục có bóng rồng quần đảo.

Tất cả sinh linh đều mang huyết mạch Long tộc.

Những sinh linh này đều do máu của hắn nhỏ vào thế giới hóa thành.

Hơn nữa khi thế giới hình thành, Long Vương liền cảm nhận được bản nguyên trong cơ thể đang không ngừng cuộn trào.

Hắn cảm nhận được thực lực của mình đang thăng tiến.

Quan trọng nhất là, vào khoảnh khắc thế giới hình thành, hắn dường như cảm thấy tử khí có chút buông lỏng, điều này chẳng phải nói lên rằng hắn có thể thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo sao?

Nếu đúng như vậy thì thật là một chuyện tốt.

Long Vương có dã tâm, chẳng qua là đem dã tâm giấu đi mà thôi.

Không chỉ Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng khai tịch thế giới của riêng mình.

Thế giới do Thánh nhân khai tịch càng thêm ổn cố, mạnh mẽ và phạm vi cũng rộng lớn hơn.

Họ cũng nhận được lợi ích cực lớn trong quá trình khai tịch thế giới.

"Thế giới chứng đạo pháp môn, Thương Minh... thứ đó quả nhiên vẫn còn ở trong Hồng Hoang!" Nhân Quả Ma Thần trầm ngâm.

Tiếp đó trong Tử Tiêu Cung lại chìm vào một mảnh trầm tịch, không còn một tiếng động nào.

Thế giới chứng đạo pháp lưu truyền, gần như tất cả sinh linh đều bắt đầu thử nghiệm, nhưng tuyệt đại đa số đều kết thúc thất bại.

Nếu không phải vì thiếu nguyên liệu chống trời phù hợp thì cũng là do bản nguyên không đủ.

Thực lực càng mạnh thì thế giới sáng tạo ra càng mạnh.

Thế giới cấp bậc Đại La đã rất ổn cố, còn thế giới do người dưới Đại La sáng tạo thì rất dễ bị băng sụp.

Nhất thời, thứ hạng trên bảng xếp hạng cũng liên tục thay đổi.

"Ha ha ha!

Ta sáng thế thành công, tăng vọt năm mươi hạng!" "Thế giới chứng đạo pháp đúng là đồ tốt!" Trong khi thực lực của sinh linh Hồng Hoang thăng tiến, Hồng Hoang cũng đang không ngừng lớn mạnh.

Từng thế giới xuất hiện, mà những thế giới đó đều lấy Hồng Hoang làm căn bản, khi từng thế giới nở rộ, bản nguyên Hồng Hoang bắt đầu không ngừng lớn mạnh.

Trên đảo Phương Trượng, khí thế của Lâm Huyền cũng bắt đầu không ngừng tăng cao, nhờ truyền ra Thế giới chứng đạo pháp môn nên giờ đây hắn nhận được sự phản bộ cực lớn.

Thế giới hắn sáng tạo bắt đầu không ngừng mở rộng, các nguyên tố sinh linh bên trong reo hò nhảy nhót.

Đóa tiểu thanh liên kia cũng lớn dần trên không trung thế giới, nở rộ, tỏa ra ánh sáng hỗn độn.

Địa mạch thế giới đang khuếch trương, thiên trụ đang tăng trưởng, mọi thứ đều đang biến đổi.

Thực lực Lâm Huyền từ Thánh nhân nhất trọng thiên tăng vọt lên tam trọng thiên.

Sau cảnh giới Thánh nhân, mỗi một trọng thiên đều là một bước nhảy vọt về thực lực.

Mỗi một trọng cảnh giới đều cần lượng lớn cơ duyên và tích lũy mới có thể đạt tới, mà giờ đây Lâm Huyền dựa vào Thế giới chứng đạo pháp đã kiếm được một món hời lớn.

Hơn nữa khi những sinh linh kia thực lực càng mạnh, thế giới tạo ra càng mạnh thì lợi ích hắn nhận được sẽ càng nhiều.

Đồng thời hắn bảo Chân Chân điều chỉnh bảng xếp hạng Thánh nhân, vẫn giữ ở mức Thánh nhân nhất trọng thiên.

“Chủ nhân, tôi lại nhớ ra một số chuyện.

Chương 229

Lúc trước khi tôi bị hư tổn và rơi vào mảnh hư không này, cũng từng có một số sinh linh tìm kiếm tung tích của tôi.

Cái gọi là ba ngàn Ma Thần kia, trong đó chắc hẳn có một số không phải do tôi thôi sinh ra." Lời của Chân Chân khiến tim Lâm Huyền khẽ run.

Trước đây Chân Chân từng nói lai lịch mình phi phàm, rất lợi hại.

Cô ấy rơi vào mảnh hỗn độn này mới có ba ngàn Ma Thần xuất thế.

Mà ba ngàn Ma Thần có một số không phải cô ấy thôi sinh?

Người ngoại lai sao!?

Lâm Huyền cũng biết hỗn độn rất rộng lớn, không chỉ có mỗi thế giới Hồng Hoang này, thậm chí còn có chư thiên vạn giới tồn tại.

Một bộ phận Ma Thần e rằng chính là cường giả trong vạn giới.

Còn Thiên Đạo kia, chắc cũng là người ngoại lai.

Nếu không thì đã chẳng khôn lỏi như vậy.

Mà mục đích của Thiên Đạo... thì thật khiến người ta phải suy ngẫm.

Có lẽ, thứ Thiên Đạo muốn căn bản không phải là Hồng Hoang.

Nếu không, với thủ đoạn của nó, sớm đã có thể nắm thóp Hồng Hoang rồi.

Thứ nó muốn chính là Chân Chân!

Lúc này Lâm Huyền rời khỏi thế giới của mình, xuất hiện trên đảo

Phương Trượng.

“Lão gia, bên ngoài đều đồn Thế giới chứng đạo pháp là do ngài khai tịch ra, có bí quyết gì không?” Côn Bằng vẻ mặt nịnh bợ.

Lâm Huyền lại một hồi câm nín.

Ngàn năm trước Côn Bằng đã tới, cứ nhất quyết đòi làm phó tòng cho hắn.

Ban đầu Lâm Huyền không đồng ý, cho đến khi tên này nói mình được phía Địa Phủ phái tới, Lâm Huyền mới miễn cưỡng đồng ý.

Lâm Huyền đôi khi khá khâm phục Côn Bằng, da mặt thật sự rất dày.

Trước đây hắn và Côn Bằng còn có thù oán, kết quả tên này chẳng biết liêm sỉ là gì, làm nô bộc mà không có chút chướng ngại tâm lý nào.

“Bí quyết thì cũng có một chút, ví dụ như khi ngươi dựng thế giới, tốt nhất nên chọn nguyên liệu phù hợp với linh căn của mình, như vậy mới giúp thế giới có không gian phát triển tốt hơn, hỗ trợ cho bản thân càng lớn.

Còn nữa, đừng vội vàng sáng tạo sinh linh, sẽ ảnh hưởng đến sự ổn định của thế giới...” Lâm Huyền tùy miệng nói vài câu.

Côn Bằng lập tức như bắt được bảo vật, vui mừng khôn xiết.

Việc hắn làm nô làm bộc coi như cũng có hồi báo.

“Sư tôn!” Lúc này Lục Nhĩ trở về núi Phương Trượng.

Ở Linh Sơn lâu như vậy, hắn đã tẩy sạch được lệ khí trên người.

Tu vi lại được nâng cao.

Trên bảng Chuẩn Thánh, tên của hắn và Huyền Tùng cũng xuất

hiện.

Một người đứng thứ bốn mươi, một người thứ bốn mươi mốt.

Trong thứ hạng này cơ bản đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ thậm chí là đỉnh phong.

Mà Lục Nhĩ và Huyền Tùng mới chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lục Nhĩ đôi khi rất uất ức, tại sao luôn không thể vượt qua sư huynh?

Dù chỉ một lần thôi cũng được mà!

Kết quả là lần nào Huyền Tùng cũng đè bẹp hắn.

Phía sau Lục Nhĩ còn có một thân ảnh đi theo, Đại Bằng.

Vốn dĩ nghe nói Lục Nhĩ sắp đi, Đại Bằng vui mừng hớn hở, tràn đầy kỳ vọng.

Kết quả ngày Lục Nhĩ đi, hắn điểm danh yêu cầu dẫn theo Đại Bằng đi cùng.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức đồng ý ngay.

Đại Bằng ở lại Linh Sơn là một rắc rối, cũng chỉ có Lục Nhĩ mới dám thẳng tay tẩn Đại Bằng, nếu không Linh Sơn chẳng ai quản nổi hắn.

"Ra đây đi!" Lúc này Lâm Huyền đột nhiên lên tiếng.

Lục Nhĩ và Đại Bằng đều ngơ ngác.

Tiếp đó thấy một sợi lông khỉ trên người Lục Nhĩ khẽ động đậy, rơi xuống đất hóa thành một con khỉ nhỏ.

"Đây là..." Lục Nhĩ cũng nghệch mặt ra.

Trên người mình có một con khỉ nhỏ thế này sao mình lại không biết?

“Hỗn Thế đạo hữu có việc gì sao?” Lâm Huyền lại lên tiếng.

“Huyền đạo hữu đúng là tuệ nhãn như cự!

Một cái nhìn đã thấu thân phận của ta.” Con khỉ nhỏ kia thở dài nói.

“Hỗn Thế, Hỗn Thế Ma Viên?” Côn Bằng cũng là đại năng Hồng Hoang, nghe cuộc đối thoại của hai người cũng phản ứng lại được.

Trong ba ngàn Ma Thần có Hỗn Thế Ma Viên, chưởng quản Hỗn Thế pháp tắc.

Chiến lực của Hỗn Thế Ma Viên cực kỳ mạnh.

Lục Nhĩ dường như chính là sinh ra từ thi thể của Hỗn Thế Ma Viên.

Không ngờ hắn vẫn còn sống?

“Ta đến đây thực ra là có việc muốn cầu, ta nguyện ý quy thuận đạo hữu!” Hỗn Thế Ma Viên nói.

Câu này vừa thốt ra, ngay cả Lâm Huyền cũng kinh ngạc.

Cái quái gì thế?

Chẳng phải những Ma Thần phục sinh kia đều bị Thiên Đạo kiềm chế, nghe theo Thiên Đạo chỉ huy sao?

Hơn nữa Ma Thần nào chẳng tâm cao khí ngạo, sao lại chịu khuất phục dưới trướng người khác?

“Đạo hữu có lòng đề phòng cũng là bình thường, ta quy thuận là thật lòng thật dạ.

Ba ngàn Ma Thần chúng ta tuy đều là Thánh nhân, nhưng có khác gì tù nhân đâu?

Những kẻ đó dã tâm bừng bừng, luôn nghĩ sau khi khôi phục sẽ lại

tranh bá, tính kế cái này cái nọ, cuối cùng cũng chỉ là một trận không!" Hỗn Thế Ma Viên cười khổ nói.

"Chúng ta từ khi nào có được tự do cơ chứ?" Lâm Huyền: .....

Nói cũng có lý quá, hắn cư nhiên không thể phản bác được.

Nhưng mà giảng đạo lý, Hỗn Thế Ma Viên thiên tính hiếu chiến, sao lại nhìn thấu đáo như vậy?

Hay là vì tính tình thẳng thắn nên tâm tư mới thông suốt?

Nhưng điều đó không quan trọng.

"Phía Thiên Đạo..." Lâm Huyền do dự.

"Thiên Đạo đúng là đã hạ lệnh cấm, ước thúc bản nguyên chi lực của chúng ta, nhưng ta tin Huyền đạo hữu sẽ có cách.

Thiên Đạo dã tâm quá lớn, theo nó thì sớm muộn gì cũng xong đời, theo Huyền đạo hữu, chúng ta còn có một tuyến sinh cơ." Hỗn Thế Ma Viên nói.

Lần này đến lượt Lâm Huyền im lặng.

Thực ra Hỗn Thế Ma Viên đầu thành cũng coi là một khởi đầu tốt.

Những Ma Thần này tuy đa số đã tàn phế một nửa, nhưng nếu sử dụng tốt thì vẫn có kỳ hiệu.

"Chủ nhân, hãy đồng ý với hắn, trong cơ thể những Ma Thần này ẩn chứa tinh túy bản nguyên chi lực, có thể giúp tôi khôi phục.

Tôi có cách kiềm chế họ." Chân Chân lên tiếng.

Lâm Huyền nhìn Hỗn Thế Ma Viên nói: "Được, ta có thể đồng ý với ngươi.

Cũng có thể giúp ngươi giải trừ cấm chế của Thiên Đạo trên người.

Tuy nhiên ta sẽ phải bố trí thủ đoạn trên người ngươi.” “Được!” Hỗn Thế Ma Viên trông có vẻ rất kích động.

Lâm Huyền vẫy tay một cái liền giải trừ cấm chế trên người Hỗn Thế Ma Thần, sau đó bố trí cấm chế mới.

Sau đó Hỗn Thế Ma Viên nói: “Đạo hữu, thực ra bây giờ ta tới tìm ngài là nhờ có sự chỉ dẫn của người khác.” “Ai?” Lâm Huyền buột miệng hỏi.

“Thời Thần, Thời Thần Ma Thần!” Hỗn Thế Ma Viên nói.

Chương 230

Thời Thần Ma Thần, một trong mười đại chí cao Ma Thần trong ba ngàn Ma Thần, nắm giữ Thời Gian pháp tắc, có thể ngao du trong dòng sông thời gian.

"Trước khi Bàn Cổ khai thiên không lâu, Thời Thần dường như đã biết Bàn Cổ sẽ khai thiên, ba ngàn Ma Thần chúng ta đều là chất dinh dưỡng cho thế giới mới.

Thời Thần Ma Thần quan hệ với ta khá tốt, hắn nói với ta rằng có người đã tính kế tất cả, có người muốn lấy thứ gì đó, dặn ta nếu muốn giữ mạng thì hãy đến Đông Hải." Hỗn Thế Ma Viên nói.

Nhắc đến Thời Thần Ma Thần, trong mắt hắn thoáng qua một tia bi thích.

Trong ba ngàn Ma Thần, hắn và Thời Thần quan hệ rất tốt.

Nếu không có Thời Thần Ma Thần nhắc nhở, e rằng hắn đã chết không thể chết thêm được nữa.

"Thời Thần Ma Thần... chết rồi sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Chết rồi!

Thời Thần nói hắn ngao du dòng sông thời gian, thỉnh thoảng có thể nhìn thấu một số bí mật, biết quá nhiều nên vị kia tuyệt đối sẽ không để hắn sống.

Rất nhiều chuyện cấm kỵ hắn đều không dám nói với ta, chắc là sợ liên lụy đến ta." Hỗn Thế Ma Viên nói.

"Rốt cuộc là ai thao túng tất cả, ta không biết." Lâm Huyền lập tức đi hỏi Chân Chân, có lẽ sẽ biết Thiên Đạo rốt cuộc là ai, nhưng Chân Chân phần lớn thời gian đều ngủ say, cũng không quá rõ ràng.

Hơn nữa, dù biết Thiên Đạo là ai thì dường như cũng không có tác dụng gì quá lớn.

Hắn chỉ hơi tò mò, thời gian lâu như vậy, Thiên Đạo rất có khả năng đã đoán ra Chân Chân đang ở trong tay mình, tại sao vẫn luôn không động tĩnh gì?

Có lẽ Thời Thần có câu trả lời, nhưng Thời Thần đã ngủm củ tỏi rồi.

Thời Gian chi đạo là một loại cực kỳ thần bí trong ba ngàn Đại đạo.

Thậm chí có lời đồn rằng toàn bộ hỗn độn được xây dựng bởi dòng sông thời gian và dòng sông vận mệnh làm chủ thể.

Giống như Chúc Cửu Âm ở Hồng Hoang tinh thông Thời Gian pháp tắc, nhưng so với Thời Thần Ma Thần thì chắc chắn là kém không chỉ một bậc.

"Đạo hữu, còn một việc nữa ta cũng muốn nói cho ngài.

Thiên Đạo phía bên kia dường như lại có dự tính mới.

Thần Linh đã thức tỉnh, vả lại đã thức tỉnh được một thời gian không ngắn, giáng lâm Hồng Hoang sớm hơn tất cả chúng ta.

Họ chắc đang mưu đồ chuyện gì đó." Hỗn Thế Ma Viên tiếp tục.

Thần Linh, Ma Thần chấp chưởng Thần đạo trong ba ngàn Ma Thần.

"Họ đang mưu đồ Thần đạo!" Lâm Huyền ngẩng đầu.

Về việc Thiên Đạo muốn mưu đồ Thần đạo Hồng Hoang, Lâm Huyền không hề thấy ngạc nhiên.

Thiên Đạo không phải Hồng Quân.

Thiên Đạo biết nhiều thứ hơn Hồng Quân rất nhiều.

Mảng Thần đạo này, Lâm Huyền chắc chắn sẽ không từ bỏ.

Chỉ là hắn và Thiên Đạo đều đang tìm kiếm thời cơ, hiện nay Thiên Đạo không biết là bị hạn chế hay vì nguyên nhân gì mà vẫn luôn không có hành động, đây là cơ hội đối với Lâm Huyền.

"Hỗn Thế đạo hữu, ngươi có thể liên lạc được bao nhiêu Ma Thần?

Có bao nhiêu Ma Thần nguyện ý rời bỏ Thiên Đạo?" Lâm Huyền hỏi.

"Cái này chính ta cũng không rõ lắm, những Ma Thần kia đều cao ngạo lắm, nhiều kẻ còn muốn tính kế cả Thiên Đạo, muốn Thiên Đạo làm bàn đạp cho mình, nhưng dựa vào chúng mà đòi đối phó Thiên Đạo thì thật là quá hão huyền." Nhắc đến chuyện này, Hỗn Thế Ma Viên lại có chút khinh miệt.

Và những gì hắn nói quả thực đều là sự thật.

Lâm Huyền đã gặp mấy tên Ma Thần, tên nào chẳng tự đắc mình là thiên hạ đệ nhất, coi trời bằng vung?

Những kẻ này đa số sẽ trở thành bia đỡ đạn, bị Thiên Đạo coi như quân cờ.

"Ta dự tính bảo thủ thì chắc có khoảng bốn năm vị sẽ nguyện ý đi theo đạo hữu." Hỗn Thế Ma Viên nói.

"Vậy thì trăm sự nhờ đạo hữu." Sức mạnh của Ma Thần có lợi cho Chân Chân.

Hắn sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để tăng cường thực lực.

Sau đó Lâm Huyền liền truyền tin cho các thương nhân Thương Minh đang ở bên ngoài, bảo họ thu thập tin tức ngoại bộ.

Hắn muốn biết trong quá khứ đã có những tồn tại hùng mạnh nào từng giáng lâm mảnh hỗn độn này, dòm ngó Chân Chân.

Có lẽ như vậy sẽ tìm được gốc gác của Thiên Đạo.

Lúc này, trên Thái Âm Tinh.

"Ngươi là ai?

Có chuyện gì không?" Hy Hòa và Thường Hy hai tỷ muội nhìn người mới tới với vẻ nghi hoặc.

Trên Thái Âm Tinh rất hiếm khi có người tới, nên có vẻ hơi lạnh lẽo.

Mà người này, cả hai nàng đều nhìn không thấu.

Vị này rất có khả năng là một tôn Thánh nhân.

"Ta đến bái phỏng Vọng Thư đạo hữu." Người tới lịch sự nói.

"Vào đi!" Lúc này từ trong Nguyệt Cung truyền ra một giọng nói.

"Đạo hữu tiền lai có việc gì sao?" Vọng Thư nhìn người tới hỏi.

"Cũng không có chuyện gì quá hệ trọng, chỉ muốn tìm đạo hữu ôn lại chuyện cũ.

Đạo hữu chắc hẳn đã nhớ ra điều gì rồi chứ!" Nhân Quả Ma Thần cười nói.

"Ta không hiểu đạo hữu đang nói gì." Vọng Thư mỉm cười.

"Đạo hữu không cần giả vờ nữa, ta cứ tưởng La Hầu sẽ là người tìm lại ký ức sớm nhất, không ngờ cư nhiên lại là đạo hữu." Nhân Quả Ma Thần có chút cảm khái.

"Năm đó chí bảo kia rơi vào phương hỗn độn này mới có nhiều chuyện xảy ra sau đó như vậy.

Nếu cho ta chọn lại lần nữa, ta thà không tham gia vào cuộc tranh

đoạt đó, nếu không cũng chẳng rơi vào kết cục thế này." Nhân Quả Ma Thần cười khổ liên hồi, trong mắt thực sự có ý hối hận.

Vẻ mặt Vọng Thư cũng pha chút phức tạp.

"Đạo hữu nói phải, nếu được làm lại lần nữa, ai lại đi làm chuyện ngu ngốc năm đó chứ?" Vọng Thư nhớ lại khi xưa, chí bảo giáng lâm mảnh hỗn độn này.

Truyền thuyết nói chí bảo đó ẩn chứa sức mạnh thần kỳ.

Vô số cường giả trong chư thiên kéo đến, nổ ra cuộc tranh đoạt kịch liệt.

Vọng Thư, Nhân Quả Ma Thần, thậm chí cả La Hầu, họ đều tham gia trận chiến đó.

Họ đều là người ngoại lai, đều muốn đoạt được chí bảo, tức là Chân Chân.

Trận chiến đó đánh đến vô cùng thê thảm, cuối cùng chỉ còn lại hai tôn tồn tại hùng mạnh vô biên tiếp tục đối chọi, sau đó chí bảo xảy ra biến cố, cuốn tất cả những người đang tranh đấu vào trong đó, những sinh linh còn sống đều rơi vào giấc ngủ sâu, còn những kẻ đã cách thế cơ bản đều hóa thành những luồng pháp tắc chi lực tinh túy nhất.

Trong khoảng thời gian đó cũng đã dục dưỡng ra ba ngàn Ma Thần.

Đó chính là nguồn gốc của ba ngàn Ma Thần.

Ký ức của họ thực tế cũng bị tước đoạt mấy lần, quên mất rất nhiều chuyện.

Sự xuất hiện của Thương Minh, việc thỉnh Đại Đạo Bi chẳng qua chỉ giúp họ khôi phục lại những ký ức nông cạn.

Ký ức sâu tầng hơn vẫn chưa hề thức tỉnh.

Nếu không phải Thiên Đạo gần đây định bố cục Thần đạo thì Vọng Thư cũng không nhớ lại chuyện năm xưa.

"Đạo hữu có dự tính gì không?

Năm đó hai vị đại nhân, rõ ràng là vị đại nhân ta đi theo đã thắng lợi, đạo hữu nếu nguyện ý có thể quy nhập dưới trướng vị đại nhân này.

Đối đãi với đạo hữu cũng sẽ không giống như đối với những kẻ chỉ còn sót lại chút ít bản nguyên Ma Thần kia đâu..." Chưa đợi Nhân Quả Ma Thần nói xong, Vọng Thư đã trực tiếp cắt ngang.

"Đạo hữu không cần nói thêm nữa, ta vốn tính lười biếng, cũng không muốn quy nhập dưới trướng ai, chẳng bao lâu nữa ta sẽ rời khỏi Hồng Hoang." Nàng không thuộc về Hồng Hoang, năm đó Dương Mi mời nàng cùng rời đi, khi đó Vọng Thư vẫn chưa khôi phục ký ức, cộng thêm không biết đường về ở đâu nên mới không đi.

Nhưng giờ thì khác rồi, Hồng Hoang không phải nhà của nàng, nàng muốn trở về, trốn khỏi nơi này, không muốn bị cuốn vào chiến loạn nữa, không muốn trở thành quân cờ của kẻ khác.

"Vậy e rằng đạo hữu không đi được đâu." Nhân Quả Ma Thần cười nói.

"Không đi được?" Vọng Thư đột ngột cao giọng.

"Đúng vậy, không đi được!

Đạo hữu dù sao cũng là một trong ba ngàn Ma Thần, là một trong ba ngàn pháp tắc của Hồng Hoang, đạo hữu đi thì pháp tắc Hồng Hoang sẽ không hoàn chỉnh." Nhân Quả Ma Thần cầm tách trà nhấp một ngụm.

"Ngươi muốn nói là chỉ cần ta không quy thuận vị kia, ngươi sẽ giết ta sao?" Sắc mặt Vọng Thư trầm hẳn xuống.

“Đạo hữu nói nặng lời quá, giết thì chưa đến mức đó, đạo hữu đã không muốn tham gia phân tranh thì sau này hãy an phận một chút, đợi đến khi mọi chuyện ngã ngũ, biết đâu đạo hữu lại có cơ hội trở về.” Nhân Quả Ma Thần nói xong, thân hình liền tan biến hoàn toàn.

Vọng Thư ngồi đó hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Chương 231

Thực ra nàng cũng biết, kể từ khi nàng không cưỡng lại được sự cám dỗ của chí bảo kia, nàng đã bước lên con đường không lối thoát.

"Mẫu thân, người sao vậy?

Người đó rốt cuộc là ai?" Hy Hòa bước lại gần hỏi.

"Không có gì, nếu có một ngày Thái Âm Tinh xảy ra biến cố, các con nhất định phải bảo vệ tốt bản thân." Vọng Thư nhìn hai con gái mỉm cười nói.

"Mẫu thân, người bây giờ là Thánh nhân mà, ai dám đến Thái Âm Tinh chúng ta làm loạn chứ?" Thường Hy vô tư nói.

Vọng Thư nhìn Thường Hy cười cười.

Thánh nhân sao, chẳng lẽ không thể trở thành bia đỡ đạn sao?

Thánh nhân cũng không thể làm chủ vận mệnh của chính mình!

Hy Hòa dường như nhận ra điều gì đó, nhưng nàng không nói gì thêm.

Lúc này, trong Nhân tộc.

"Thủ lĩnh, thế công của bộ lạc Cửu Lê thực sự quá hung mãnh, họ không biết tìm được viện trợ từ đâu mà mạnh quá." Một Chuẩn Thánh của bộ lạc Hữu Hùng thị kêu lên.

Hiện giờ trên chiến trường, Hoàng Đế không hề chiếm được ưu thế nào, bộ lạc Cửu Lê khí thế hung hăng, đánh bấy lâu nay bộ lạc Hữu Hùng thị đã mất một phần ba địa bàn, tử thương cũng vô cùng thảm trọng.

Ban đầu cuộc tranh đấu giữa Hữu Hùng thị và Cửu Lê vẫn ở trạng

thái cân bằng, cho đến khi phía Cửu Lê có một số cường giả hỗ trợ.

Những con muỗi đỏ như máu, những người đá cao lớn... những cường giả đó thực lực ít nhất cũng ở cấp độ Chuẩn Thánh.

Quan trọng nhất là thủ đoạn của họ cực kỳ xảo quyệt, khiến người ta không kịp đề phòng.

Ví dụ như con muỗi đỏ kia có thể hút máu ngay trên chiến trường, càng đánh càng hăng.

Hơn nữa trước những đòn đánh chí mạng, nó còn có thể phân hóa ra vô số phân thân để né tránh.

Cứ như là tồn tại không thể giết chết vậy.

Còn người đá kia thì sức mạnh vô song, e là có thể sánh ngang với Tổ Vu, công thành lược địa cũng là một tay thiện nghệ.

Bộ lạc Hữu Hùng thị vì chuyện này mà đau đầu vô cùng.

Giờ đây Hoàng Đế cũng cảm thấy một trận bất lực.

Hắn đã tìm đủ mọi cách, lôi kéo tộc nhân của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đang kết minh với Nhân tộc nhưng vẫn ở thế yếu.

"Thủ lĩnh, trong Hồng Hoang vẫn còn không ít cường giả chưa tham chiến, nếu có thể nhận được sự viện trợ của họ, phía chúng ta không phải không có khả năng thắng." Khổng Tuyên lên tiếng.

Sự tàn bạo của bộ lạc Cửu Lê hắn đã được chứng kiến.

Những tộc nhân Cửu Lê đó căn bản không giảng bất kỳ đạo lý nào, chỉ dùng nắm đấm.

Ngang ngược!

Thậm chí còn quá đáng hơn cả Vu tộc năm xưa.

Khổng Tuyên không muốn cùng hội cùng thuyền với họ nên mới

chọn phe Hoàng Đế.

Nếu Hoàng Đế thua, những người đi theo Hoàng Đế như họ tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Khổng Tuyên thậm chí đã cầu cứu mẫu thân mình, nhưng Nguyên Phượng nói chuyện của Nhân tộc liên quan đến quá nhiều bí mật, không muốn nhúng tay vào.

"Thủ lĩnh, bên ngoài có một người tự xưng là Minh Hà Đạo Nhân, nói là đến để viện trợ Nhân tộc." "Mau mời vào!" Hoàng Đế đại hỉ.

Huyết Hải Minh Hà Đạo Nhân, đó là đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang, cường giả trong hàng Chuẩn Thánh.

Năm xưa khi Nhân tộc và Yêu tộc đại chiến, Minh Hà cũng từng giúp đỡ Nhân tộc.

Chỉ là sau đó Minh Hà ở ẩn trong Huyết Hải, tỏ thái độ không quan tâm đến chuyện của Hồng Hoang.

Đối với cuộc tranh đấu giữa Hữu Hùng thị và Cửu Lê trong Nhân tộc, ông ta dường như cũng chẳng đoái hoài.

Giờ cư nhiên lại tới?

Còn bảo là muốn giúp mình?

"Hoàng Đế các hạ, lần này ta tới là vì con tọa kỵ của ta trốn thoát, đã gia nhập bộ lạc Cửu Lê, ta đến là muốn bắt nó về!" Hoàng Đế tiếp kiến Minh Hà, Minh Hà trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Tọa kỵ?" Hoàng Đế nhíu mày.

"Tọa kỵ mà tiên sinh nói có phải là con muỗi lớn đỏ như máu kia không?" Khi Văn Đạo Nhân tiến vào chiến trường, khí tức Huyết Hải rất đậm đặc.

Hơn nữa Huyết chi pháp tắc sử dụng cũng rất tinh thuần.

Khi đó Hoàng Đế đã nghi ngờ không biết Văn Đạo Nhân này có phải xuất thân từ Huyết Hải không?

Hắn còn nghĩ sâu xa hơn là liệu Minh Hà Đạo Nhân có đang ủng hộ bộ lạc Cửu Lê hay không?

Giờ xem ra là hắn nghĩ nhiều rồi.

"Đúng vậy!" Minh Hà gật đầu.

Sau khi Huyết Chi Ma Thần tức Văn Đạo Nhân bỏ đi, Minh Hà luôn suy nghĩ một vấn đề, có nên tranh giành bản nguyên với Huyết Chi Ma Thần hay không.

Xét về quan hệ thì Huyết Chi Ma Thần là cha ông ta.

Đã dục dưỡng ra ông ta!

Nhưng gần đây ông ta đã nghĩ thông rồi.

Cha với chả không cha.

Cho dù là cha đẻ cản trở đạo lộ của mình thì ông ta cũng phải xuống tay.

Vả lại, vị kia dường như cũng không định tha cho ông ta.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương.

Mình thu phục tọa kỵ cũng là danh chính ngôn thuận!

Đương nhiên, quan trọng nhất là trước đây không rời khỏi Huyết Hải là vì Minh Hà sợ Văn Đạo Nhân có hậu chiêu gì đối phó mình nên mới cẩu ở Huyết Hải, nhưng giờ mình cũng đã kiếm được một món vũ khí bí mật từ Thương Minh, có thể trực tiếp khống chế được Văn Đạo Nhân.

Đó mới là nguyên nhân căn bản ông ta đến Nhân tộc.

"Vậy thì tốt quá, từ khi Văn Đạo Nhân gia nhập bộ lạc Cửu Lê,

hắn đã quấy nhiễu chúng ta không yên, tiên sinh nhất định phải bắt hắn về." Hoàng Đế nói.

Ngay lúc đó bộ lạc Cửu Lê lại một lần nữa phát binh tấn công bộ lạc Hữu Hùng thị.

Đạo lý hành quân đánh trận khí thế một lần mạnh, hai lần yếu, ba lần hết ai cũng hiểu.

Xi Vưu còn đang chờ sau khi tiêu diệt được Hoàng Đế sẽ nắm giữ Nhân đạo, có được tự do.

Nên có vẻ cực kỳ cấp thiết.

"Xuất binh!" Sắc mặt Hoàng Đế trầm hẳn xuống.

Sau khi chiếm được thượng phong, bộ lạc Cửu Lê luôn bám riết không tha.

Minh Hà cũng bám sát theo sau.

"Bộ lạc Hữu Hùng đã là cá nằm trên thớt, đợi đánh hạ được họ, chúng ta lại có thể trở thành Thánh nhân, thiên hạ rộng lớn này đi đâu mà chẳng được?" Một người đá khổng lồ lên tiếng, giọng nói ồm ồm.

Văn Đạo Nhân cũng đứng bên cạnh hắn.

"Xi Vưu, ngươi đã hứa với ta, chỉ cần ta giúp ngươi thắng được Hoàng Đế, ngươi sẽ giúp ta chinh chiến Huyết Hải, trợ ta lấy lại Huyết chi bản nguyên." Văn Đạo Nhân nói.

"Yên tâm, những lời ta đã hứa với các vị đều sẽ thực hiện, ta không bao giờ quỵt nợ đâu!" Xi Vưu ha ha cười lớn, cứ như thể mình đã thắng đến nơi rồi.

Lúc này đại quân bộ lạc Cửu Lê đã chuẩn bị tấn công.

"Giết!" Xi Vưu ra lệnh một tiếng, các tộc nhân bộ lạc Cửu Lê và những Ma Thần tham chiến đều ra tay.

Văn Đạo Nhân cũng cực kỳ hăng hái, trực tiếp theo một luồng huyết quang lao thẳng vào trận.

Hắn đi đến đâu, các chiến sĩ Hữu Hùng thị đều phải dạt ra.

Bởi vì có cố gắng thế nào cũng vô dụng, căn bản không thể làm bị thương được vị Văn Đạo Nhân này.

Mỗi lần Văn Đạo Nhân ra tay đều gây tổn thất lớn cho bộ lạc Hữu Hùng.

"Nghiệt súc, còn không mau đền tội!" Minh Hà xuất hiện, vạt áo vung mạnh lên, Nguyên Đồ và A Tỳ hóa thành hai luồng lưu quang lao về phía Văn Đạo Nhân.

"Minh Hà!!" Văn Đạo Nhân thấy Minh Hà thì kinh ngạc vô cùng, thậm chí còn có chút hoảng sợ.

"Minh Hà tiên sinh, con tọa kỵ của ngài giao cho ngài tự mình thu phục vậy." Hoàng Đế nói.

"Thủ lĩnh yên tâm, có ta ở đây, con nghiệt súc này không làm nên trò trống gì đâu." Minh Hà đầy tự tin.

Văn Đạo Nhân: ???

Nghiệt súc?

Chương 232

Tọa kỵ?

Cái đệt!

Ta là cha ngươi đấy!

Văn Đạo Nhân tức chết đi được, giờ thực lực hắn tăng mạnh, ngay cả Minh Hà hắn cũng chẳng sợ.

Vừa vặn nếu có thể ma diệt giết chết Minh Hà thì hắn có thể bổ sung tất cả bản nguyên, khôi phục hoàn toàn.

Khi đó Thánh vị chỉ là chuyện trong tầm tay!

Chẳng mấy chốc Minh Hà và Văn Đạo Nhân đã lao vào chiến đấu.

"Đến cả Minh Hà cũng ra tay rồi, trận chiến này e là vẫn còn biến cố." Xi Vưu ngồi trên thực thiết thú, lẩm bẩm tự nói.

Hắn biết việc mình thống nhất các bộ lạc Nhân tộc không thể thuận buồm xuôi gió như vậy được.

Giờ thì phía bên kia đã bắt đầu hành động.

"Có biến cố thì đã sao, chúng ta vốn là ba ngàn Ma Thần, đều là Thánh nhân chi khu, chẳng lẽ còn sợ lũ hậu bối này?

Vừa hay bọn chúng tới đây, tất cả sẽ trở thành thức ăn của chúng ta!" Một tôn Ma Thần đứng bên cạnh Xi Vưu nói.

Ma Thần này có hình người nhưng trên người toàn là bùn đất đang không ngừng chảy xuống, thậm chí đến cả ngũ quan cũng không nhìn rõ.

Nê Chi Ma Thần.

Coi như là Ma Thần cấp thấp, cái gọi là Nê chi đạo chẳng qua chỉ là một nhánh nhỏ của Thổ chi pháp tắc mà thôi, không có gì đáng bàn.

Nhưng dù Nê Chi Ma Thần có cùi bắp đến đâu thì cũng không coi trọng sinh linh Hồng Hoang.

Thân phận Ma Thần khiến hắn vô cùng tự phụ, dù là Ma Thần yếu nhất thì xưa kia cũng từng là bậc Thánh nhân.

Những sinh linh sinh ra trong Hồng Hoang này là cái thá gì?

Đang nói chuyện, Nê Chi Ma Thần cũng lao ra trận.

Dù sao hắn cũng là một tôn Chuẩn Thánh.

Lúc này Minh Hà và Văn Đạo Nhân đánh nhau rất hăng.

Tuy Văn Đạo Nhân đã hút được rất nhiều máu trên chiến trường nên thực lực tăng mạnh.

Nhưng vẫn không phải đối thủ của Minh Hà, liên tục bị ép đánh.

Minh Hà thậm chí còn vả một cái vào mặt Văn Đạo Nhân.

"Minh Hà, cái thằng khốn này, ta đã dục dưỡng ra ngươi, ta là cha ngươi, ngươi cư nhiên dám ra tay với cha mình sao?" Văn Đạo Nhân tức đến nổ phổi.

Hắn nắm giữ Huyết chi đại đạo.

Đại đạo này có lẽ không phải loại mạnh nhất nhưng cực kỳ khó đối phó.

Chỉ tiếc Minh Hà cũng tinh thông đạo này, Văn Đạo Nhân tung chiêu nào là bị áp chế chiêu đó.

Minh Hà rất dễ dàng hóa giải các thủ đoạn của Văn Đạo Nhân.

"Cha cái gì?

Ngươi chẳng qua chỉ là một con muỗi sinh ra từ Huyết Hải mà

thôi, là tọa kỵ của ta.

Giờ cư nhiên dám ở Hồng Hoang làm xằng làm bậy, đi về với ta!" Minh Hà hét lớn một tiếng.

Cha gì chứ?

Ông ta mà lại gọi một con muỗi là cha sao?

Không đời nào, tuyệt đối không đời nào!

"Các ngươi còn đứng xem trò vui gì nữa, mau lại đây giúp ta!!" Văn Đạo Nhân hét lớn một tiếng.

Lập tức có một thân ảnh xuất hiện lao về phía Minh Hà, thủ đoạn linh lệ, Minh Hà đã đỡ được đòn này.

"Hậu sinh khả úy nha!

Nếu ngươi thực sự có được bản nguyên Huyết chi hoàn chỉnh thì con muỗi này không bằng ngươi được!" Người ra tay là một Ma Thần toàn thân tỏa ra ánh vàng kim.

Kim Chi Ma Thần trong Ngũ Hành Ma Thần, chấp chưởng Kim chi pháp tắc, sắc bén vô song.

Thứ hạng của hắn còn trên cả Huyết Chi Ma Thần, thảo nào dám nói với Văn Đạo Nhân như vậy.

"Còn nói nhảm gì nữa, giúp ta hạ gục Minh Hà đi, sau này ta sẽ giúp ngươi Ngũ Hành hợp nhất!" Văn Đạo Nhân hét lên.

Trong Ngũ Hành Ma Thần hiện giờ cũng chỉ có Kim Chi Ma Thần phục tô, hay nói đúng hơn là chỉ có Kim Chi Ma Thần còn sống.

Lão Huyền Quy kia miễn cưỡng cũng coi là Ma Thần chuyển thế, nhưng hắn là sự kết hợp giữa bản nguyên Thủy Chi Ma Thần và Ngự Chi Ma Thần, bản nguyên và ký ức của cả hai trộn lẫn vào nhau và được lão Huyền Quy kế thừa.

Kim Chi Ma Thần dã tâm rất lớn, hắn muốn Ngũ Hành quy nhất để trở thành Ngũ Hành Ma Thần mới.

Cần biết rằng nếu Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ bị phân tán thì cũng chỉ xếp hạng trung thượng trong số các Ma Thần.

Còn Ngũ Hành Ma Thần thì lại là một trong mười đại chí cao Ma Thần.

"Được!" Kim Chi Ma Thần cũng không phí lời nữa, chuẩn bị ra tay với Minh Hà lần nữa.

Chỉ là đòn tấn công chưa kịp giáng xuống thì một thân ảnh đã chắn trước mặt hắn.

"Minh Hà đạo hữu, chỗ này cứ giao cho ta, ông mau đi thu lấy bản nguyên Huyết Chi Ma Thần đi!" Tây Vương Mẫu tới rồi.

Tây Vương Mẫu so với Minh Hà còn ở ẩn triệt để hơn, ngay cả trong Hồng Hoang cũng rất ít khi thấy bóng dáng bà ấy.

Giờ thấy Tây Vương Mẫu tham chiến trong cuộc nội chiến Nhân tộc khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Nhưng Tây Vương Mẫu biết lúc này cũng giống như đại chiến Nhân tộc và Yêu tộc năm xưa, không thể không đến.

Nếu bộ lạc Cửu Lê thắng lợi thì nỗ lực bấy lâu nay của họ sẽ đổ sông đổ biển.

Thực ra Tây Vương Mẫu đã sớm định giúp đỡ Hoàng Đế nhưng Lâm Huyền luôn ngăn cản, bảo là thời cơ chưa tới.

Cách đây không lâu bà nhận được truyền tin của Lâm Huyền nên lập tức tới ngay.

Tây Vương Mẫu ra tay đấu với Kim Chi Ma Thần.

Tuy Tây Vương Mẫu ít khi xuất hiện nhưng thực lực của bà

không hề yếu chút nào.

Khi đánh nhau, ngay cả Kim Chi Ma Thần cũng có chút chống đỡ không nổi.

"Văn Đạo Nhân, ngươi thực sự muốn ta ra tay sao?

Không có ta thì làm gì có ngươi?

Ta có thể hợp làm một với ngươi, nhưng ngươi không được phép ma diệt ý thức của ta.

Như vậy bản nguyên Huyết chi cũng có thể bổ toàn." Văn Đạo Nhân lạnh giọng nói.

Vì hiện giờ những người giúp sức quanh hắn đều đã tản đi hết.

Tuy thực lực bộ lạc Cửu Lê mạnh hơn Hữu Hùng thị nhưng cái mạnh đó cũng có giới hạn.

Những cường giả kia đều đang bận nghênh chiến, không có ai dư hơi mà để ý đến phía hắn.

"Ngươi luôn muốn hợp làm một với ta, chắc hẳn đã tính toán từ trước rồi, chỉ cần vào được cơ thể ta là sẽ bắt đầu ma diệt ý chí của ta chứ gì!" Minh Hà cười lạnh.

Văn Đạo Nhân tính toán gì ông ta đoán được hết.

Thật sự coi ông ta là hạng mơ hồ, mặc cho hắn phỉnh phờ sao?

Hợp làm một gì chứ, lập địa thành Thánh gì chứ, hợp nhất xong có thể bá chủ Hồng Hoang sao?

Có bệnh à!

Thực ra Văn Đạo Nhân quả thực có tính toán như vậy, dù sao đi nữa mình cũng là Huyết Chi Ma Thần, sự kiểm soát đối với Huyết chi nhất đạo vẫn mạnh hơn Minh Hà.

Chỉ cần vào được cơ thể Minh Hà, hắn có thể câu động những bản nguyên chi lực trước kia để thôn phệ hoàn toàn Minh Hà.

"Ngu muội không biết điều!" Văn Đạo Nhân quát lớn một tiếng, lại lao vào đánh nhau với Minh Hà.

Tuy hắn không bằng Minh Hà nhưng chỉ cần đợi phía Cửu Lê rảnh tay đối phó Minh Hà thì dễ như trở bàn tay.

Vả lại khi không ở Huyết Hải, đối phó Minh Hà dễ dàng hơn nhiều.

Đây là một cơ hội.

"Thủ lĩnh, cường giả bộ lạc Cửu Lê thực sự quá nhiều, nhiều cường giả thế này chúng ta căn bản không đối phó xuể, kéo dài thời gian sẽ bất lợi cho Hữu Hùng thị!" Có người báo cáo.

Hoàng Đế chưa ra tay, quan sát cục diện trận đấu, phát hiện đúng là như vậy.

Huống chi sự áp chế của bộ lạc Cửu Lê đối với Hữu Hùng thị đã bắt đầu từ rất lâu rồi.

Ngay khi Hoàng Đế chuẩn bị rút quân để tìm cách khác.

Chương 233

"Bành!!" Đột nhiên một cây gậy từ trên trời rơi xuống, quét thẳng về phía người đá kia.

"Cái này là..." Mọi người đều kinh ngạc.

Ngay sau đó thấy Lục Nhĩ từ trên trời giáng xuống.

Cơ thể hắn so với người đá thì thực sự kém xa, nhưng sức mạnh của hắn thì không hề kém cạnh chút nào, từng gậy từng gậy liên tục giáng xuống khiến người đá lùi bước liên tục, nhất thời không có sức chống đỡ.

"Ngô Lục Nhĩ phụng mệnh sư tôn đến viện trợ Hữu Hùng thị!!" Lục Nhĩ hô lớn một tiếng.

"Tìm chết!" Người đá kia phản ứng lại, một tay nắm lấy thiết bổng của Lục Nhĩ, sau đó tung một cú đấm định đánh chết Lục Nhĩ.

Người đá này là một trong các Ma Thần, là Thạch Chi Ma Thần, cũng là một nhánh của Thổ chi pháp tắc.

Nhưng vị trí của hắn vượt xa Nê Chi Ma Thần, sở trường về sức mạnh.

Cú đấm này giáng xuống e là không có mấy sinh linh đỡ nổi, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó mà chống đỡ!

Có điều Lục Nhĩ không phải hạng vừa.

Sức mạnh của hắn cũng chẳng nhỏ.

Đối mặt với đòn tấn công của người đá, hắn trực tiếp vận chuyển Diệt Thế Đại Ma, vòng ma bàn đen kịt hiện ra phía sau, người đá lập tức cảm nhận được nỗi sợ hãi tột cùng, trong lúc hoảng loạn đã buông

cây gậy của Lục Nhĩ ra.

Lục Nhĩ bật nhảy lên, cầm gậy quét ngang một phát.

"Lùi lại cho ta!!" Cú quét gậy này của Lục Nhĩ mang sức mạnh cực lớn, tạo ra một trận chấn động kịch liệt giữa chiến trường.

Người đá kia bị quét bay đi mất.

"Con khỉ này, sức mạnh lớn quá, ngươi là hậu duệ của Hỗn Thế Ma Viên sao!?" Người đá vừa kinh hãi vừa hỏi.

"Chết đi!" Lục Nhĩ căn bản không định nói chuyện với người đá, lại một gậy nữa quét ra.

Người đá lập tức chống đỡ, nhưng sức mạnh của Lục Nhĩ quá cuồng bạo, người đá bị đánh cho lùi bước liên tục.

"Chúng ta là người của Tiệt giáo, đến để giúp Hoàng Đế một tay!!" Lúc này từ phía chân trời lại có hàng ngàn đạo thân ảnh kéo đến.

Tiệt giáo!

Sau khi Thông Thiên thanh lọc Tiệt giáo, những người ở lại đều đang tiềm tu.

Cho đến hôm nay Thông Thiên mới lệnh cho các đệ tử Tiệt giáo đến hỗ trợ Hoàng Đế.

"Lập Vạn Tiên Trận!" Kim Linh Thánh Mẫu khẽ quát.

Vạn Tiên Trận từng là trận pháp Đông Vương Công sử dụng, sau đó Thông Thiên đã lấy về và cải tiến lại một chút.

Vạn Tiên Trận có tiếng xấu ở Hồng Hoang.

Đông Vương Công dùng thì Đông Vương Công chết.

Tiệt giáo dùng thì Tiệt giáo diệt.

Thực tế uy năng của Vạn Tiên Trận chưa bao giờ nhỏ.

Các tiên nhân Tiệt giáo triển khai Vạn Tiên Trận, trực tiếp cuốn ba tôn Chuẩn Thánh của bộ lạc Cửu Lê vào trong.

Tiếp đó là người của Xiển giáo đến.

Chẳng mấy chốc không ít cường giả và các chủng tộc đều kéo đến chiến trường hỗ trợ Hoàng Đế.

Giờ thì phía Xi Vưu lại có phần vất vả.

"Ta biết ngay là không đơn giản như vậy, cục diện trận chiến ở phía chúng ta vĩnh viễn không thể ảnh hưởng đến thắng bại thực sự!" Xi Vưu nắm chặt nắm đấm.

Hắn cũng là một trong ba ngàn Ma Thần, giờ đây vẫn không thể làm chủ vận mệnh của chính mình.

Đúng lúc này ba tộc Long Phượng Kỳ Lân lại kéo tới.

Đây không phải những người đã kết minh với Nhân tộc mà do Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân thống lĩnh.

Sau khi ba tộc này tới chiến trường liền gia nhập vào bộ lạc Cửu Lê và bắt đầu cuộc tàn sát.

Hồng Hoang bắt đầu dao động, cả Hồng Hoang dường như bị bao phủ bởi một màu máu.

"Nhân tộc ta có tội tình gì cơ chứ!" Hiên Viên thị nghiến răng nghiến lợi.

Với tư cách là Nhân Hoàng, những người từng thống lĩnh Nhân tộc, họ đã dẫn dắt Nhân tộc lớn mạnh và có tình cảm sâu đậm với Nhân tộc.

Giờ đây họ nhìn thấy biết bao tộc nhân chết trong cuộc tương tàn mà họ lại bất lực.

Cảm giác đó vô cùng uất ức.

Nếu có thể, Hiên Viên thị thực sự muốn một kiếm chém bay cái Thiên Đạo kia.

Cao cao tại thượng, thật sự coi chúng sinh là gia súc mình nuôi dưỡng sao.

"Hy vọng Thương Minh có thể thắng!

Nếu không kết cục của Nhân tộc ta sẽ càng thê thảm hơn!" Phục Hy thở dài một tiếng.

Ông ta cũng cảm thấy đau lòng khôn xiết.

Khi xưa kháng tranh với Yêu tộc cũng không thấy đau đớn kịch liệt như thế này!

"Sư huynh, làm sao bây giờ!?" Chuẩn Đề nhìn chiến trường phương Đông đánh nhau kịch liệt, hỏi.

Phương Tây thực sự có thể đứng ngoài cuộc sao?

"Phương Tây chúng ta phải ra tay thôi!

Trước đó đã chọn phe rồi, giờ chính là lúc hoàn trả nhân quả với Hồng Vân năm xưa, nhất định phải ra tay!" Tiếp Dẫn quyết đoán ngay lập tức.

"Để Không Không dẫn đầu các cường giả Phật môn đến viện trợ Hoàng Đế!" Không Không lĩnh mệnh, Phật môn xuất kích.

Cảnh tượng này khiến chúng sinh Hồng Hoang vô cùng kinh ngạc.

"Phật môn ăn nhầm thuốc gì hay sao?

Trong tình cảnh này mà cũng dám ra tay?" "Bây giờ không chọn phe, đợi đến lúc muốn chọn thì đã muộn rồi, hai vị kia dù sao cũng phải bày tỏ thái độ của mình chứ!" Trên đảo Phương Trượng, Lâm

Huyền cũng quan sát chiến trường Nhân tộc.

"Huyền đạo hữu, Thiên Đạo không thể không biết cuộc sát lục của Nhân tộc chẳng có tác dụng quyết định gì, tại sao còn muốn khơi mào sát phạt vậy?" Nữ Oa thắc mắc.

Đồng thời còn lườm Côn Bằng một cái thật sắc.

Tên Côn Bằng này thật phiền phức, mình muốn đứng gần Huyền đạo hữu một chút cũng không xong.

Cứ mỗi lần mình định lại gần là lão tặc này lại vô tình chen vào giữa hai người.

Nữ Oa đôi khi thật sự muốn tiêu diệt luôn Côn Bằng.

Vả lại nàng cũng đoán được Côn Bằng là do ai phái tới nên căm thù vô cùng.

Còn Côn Bằng đối với ánh mắt giết người của Nữ Oa đã quá quen thuộc rồi.

Nói thật lòng hắn rất sợ Nữ Oa.

Nhưng hắn còn sợ đám người không giảng đạo lý ở Địa Phủ hơn.

Đám người đó mà muốn giết hắn thì là giết thật đấy!

"Không, Thiên Đạo có mục đích." Lâm Huyền trầm ngâm.

Lúc này hắn đã nhìn ra mục đích của Thiên Đạo.

"Thần đạo, Thiên Đạo đang chuẩn bị cho Thần đạo đấy!" "Thần đạo!?" Nữ Oa giật mình kinh hãi.

Tuy Hồng Hoang vẫn chưa có Thần đạo nhưng nàng cũng biết Thần đạo quan hệ trọng đại, thậm chí liên quan đến quyền hành của Thiên Đạo.

Thần đạo vạn vạn lần không được rơi vào tay Thiên Đạo.

“Linh hồn của các sinh linh sau khi chết trên chiến trường Nhân tộc căn bản không hề vào Địa Phủ!!” Hậu Thổ tới rồi.

Côn Bằng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thường thì Hậu Thổ không hay đích thân tới.

Nhưng chuyện này có lẽ thực sự hệ trọng rồi.

Cuộc tương tàn giữa các bộ lạc Nhân tộc, chiến trường này đã sắp quét sạch cả Hồng Hoang.

Nếu thực sự so sánh thì có lẽ còn thảm liệt hơn cả đại chiến Vu Yêu hay đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc năm xưa.

Trong cuộc tranh đấu này, mỗi giây mỗi phút đều có lượng lớn sinh linh bỏ mạng.

Nhưng điều kỳ lạ là linh hồn và chân linh của những sinh linh đã chết đó đều không về Địa Phủ, không biết đã đi đâu.

Hậu Thổ đã chuẩn bị tinh thần để làm tăng ca rồi, kết quả là chẳng có một chân linh nào lọt vào Địa Phủ cả.

Tuy nàng được thong thả nhưng tâm tư lại trở nên nặng nề, đây chẳng phải điềm báo tốt lành gì!

Chương 234

"Địa Phủ là nơi quy túc của linh hồn, không đi Địa Phủ thì đi đâu?" Tam Thanh cũng cùng nhau kéo tới.

Họ cũng phát hiện ra một số manh mối.

"Trong Hồng Hoang có Thiên Địa Nhân tam thư, Thiên thư còn gọi là Phong Thần Bảng, là vật căn bản để lập nên Thần đạo.

Phong Thần Bảng đó có thể sắc phong chư thần, có thể nạp linh hồn vào trong để đúc nên thần khu mới, mà những thần linh đó đều chịu sự quản hạt của Phong Thần Bảng, dưới trướng Phong Thần Bảng không một thần linh nào dám làm loạn!" Lâm Huyền lên tiếng.

Vì sự phá đám của hắn nên Phong Thần đại kiếp chắc chắn là không còn nữa.

Nhưng giờ rõ ràng Thiên Đạo không chịu từ bỏ Phong Thần kiếp.

Nó đã chuyển kiếp nạn này sang cuộc tranh đoạt của Nhân tộc.

Vả lại dã tâm của Thiên Đạo rất lớn.

Trong Phong Thần Bảng có ba trăm sáu mươi lăm tôn chính thần, phụ thần nhiều tới hàng triệu.

Nhưng giờ đây trên chiến trường Nhân tộc, số lượng Đại La chết đi phải tính bằng ngàn bằng vạn.

Ba trăm sáu mươi lăm tôn chính thần đó chắc chắn là có địa vị rất lớn, giá trị cực cao.

Ngay cả Chuẩn Thánh cũng bị liệt kê vào đó.

Phụ thần thì không cần nói, phải tính bằng hàng vạn tỷ.

Nếu thực sự để Thiên Đạo thành công thì Phong Thần Bảng e là

có thể vượt qua cả Tiên Thiên Chí Bảo, đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Đáng sợ hơn nữa là Phong Thần Bảng do Thiên Đạo nắm giữ.

"Hậu Thổ đạo hữu, phiền nàng ra tay vận chuyển quy tắc Địa đạo, cố gắng dẫn độ những linh hồn đó về Địa Phủ, nếu để Thiên Đạo thực sự đạt được mục đích thì hậu quả không thể lường được!" Lâm Huyền nói.

"Được!" Hậu Thổ lập tức đồng ý ngay.

Thực ra nàng cũng sớm có dự tính này nhưng định bụng hỏi ý kiến Huyền đạo hữu cho chắc ăn nên mới tới đây.

Giờ có lời của Lâm Huyền, Hậu Thổ lập tức dẫn động luân hồi chi lực của Địa Phủ.

"Uỳnh uỳnh!!" Đi kèm với một tiếng nổ lớn, một cánh cổng khổng lồ xuất hiện giữa Hồng Hoang.

Quỷ Môn Quan!!

Phía trên Quỷ Môn Quan, âm khí lan tràn, không ngừng có hồn linh du tẩu trên đó.

Ngay khi Quỷ Môn Quan xuất hiện, bầu trời Hồng Hoang bỗng trở nên âm u hẳn đi.

"Chuyện gì thế này?

Địa phủ chẳng phải không được tham dự tranh đấu ở Hồng Hoang sao?

Chẳng lẽ cũng muốn nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc!" "Không rõ nữa, cứ xem tiếp đi, dù sao chuyện này chúng ta cũng không xen vào được.

Có thể bảo mệnh trong trận tranh đấu này đã là không tệ rồi!"

Những sinh linh chưa bị cuốn vào chiến trường đều có suy nghĩ như vậy.

Sự xuất hiện của Quỷ Môn Quan cũng thu hút sự chú ý của các đại năng.

"Quỷ Môn Quan!

Hậu Thổ nương nương muốn làm gì?" Thần Nông Thị nghi hoặc không hiểu.

"Các ngươi nhìn kỹ đi, hồn linh trong chiến trường đó đều không độn nhập vào Địa phủ, rất có khả năng là thủ đoạn của Thiên đạo, Địa phủ bắt đầu can dự rồi." Phục Hy tinh tế hơn một chút.

Nghe Phục Hy nói vậy, Tam Hoàng lập tức hiểu ra.

Mưu đồ của Thiên đạo quả nhiên là không chỗ nào không len lỏi vào được.

"Cuộc chiến của các đại năng thực sự bắt đầu rồi!" Xi Vưu lẩm bẩm.

"Hồn linh thiên địa, triệu lai!" Từ trong Quỷ Môn Quan truyền ra tiếng oanh minh trầm đục.

Giống như thanh âm của Đại đạo, lại càng giống như đang tuân theo một loại quy tắc nào đó.

Quỷ Môn Quan của Địa phủ chính là nơi đi về của những hồn linh đó, nay Hậu Thổ trực tiếp tế ra Quỷ Môn Quan, coi như đã dùng đến cả quy tắc của Địa phủ.

Luận về việc thu nạp hồn linh, ai có thể nhanh hơn Quỷ Môn Quan?

Chẳng mấy chốc, những hồn linh và oan hồn trên chiến trường đều hướng về phía Quỷ Môn Quan mà đi.

Không chỉ vậy, những hồn linh trước đó bị Thiên đạo giấu ở nơi nào đó cũng bắt đầu hướng về Quỷ Môn Quan.

Hồn linh che trời lấp đất, cực kỳ hùng vĩ.

"Hậu Thổ nương nương, Địa phủ các người đã nói là không tham dự tranh đấu ở Hồng Hoang, sao lại nuốt lời?" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân hiện thân, chắn trước Quỷ Môn Quan, mang theo tư thế muốn chặn đứng toàn bộ hồn linh ở ngoài cửa.

Uy thế của ba vị Thánh nhân quả thực không nhỏ, những hồn linh đó lập tức dừng lại.

"Nuốt lời?

Địa phủ ta mới là nơi quy túc của hồn linh Hồng Hoang, có kẻ ám trung đem những hồn linh đó giấu đi không muốn để ta tìm thấy, không cho hồn linh vào Địa phủ, chuyện này ta có thể nhịn sao?

Hơn nữa, ta nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang khi nào?" Hậu Thổ hiện thân, lạnh lùng cười nói.

Đối mặt với Hậu Thổ, thực tế nhóm Long Vương không có lá gan lớn đến thế.

Hậu Thổ tuy nói là hậu bối, nhưng hiện giờ dù sao cũng là chủ nhân Địa phủ, là cường giả đỉnh tiêm thực sự của Hồng Hoang.

Ba người bọn họ đứng trước mặt Hậu Thổ vẫn chưa đủ tư cách.

Thậm chí Hậu Thổ chỉ cần tiện tay xuất chiêu cũng có thể đánh bại bọn họ.

Huống hồ trong Địa phủ đâu chỉ có mỗi một mình Hậu Thổ.

Nếu không phải Thiên đạo hạ lệnh, bọn họ cũng chẳng có cái gan này.

Cũng chẳng đợi nhóm Long Vương kịp mở miệng, Nhân Quả Ma

Thần đã chậm rãi bước ra.

Ba người Long Vương rất biết điều lui ra sau lưng Nhân Quả Ma Thần.

“Hậu Thổ nương nương, hồn linh tuy nói là do Địa phủ quản lý, nhưng những hồn linh này còn có công dụng khác, cũng là vì để lớn mạnh Hồng Hoang, hoàn thiện quy tắc Hồng Hoang, mong Hậu Thổ nương nương buông tay.” “Nghĩ hay quá nhỉ!” Hậu Thổ lạnh cười một tiếng, luân hồi pháp tắc của Địa phủ bên trong Quỷ Môn Quan vận chuyển hết công suất, những hồn linh kia không còn nhẫn nhịn được nữa, lao thẳng về phía Địa phủ, muốn độn nhập vào Quỷ Môn Quan.

Nhân Quả Ma Thần thậm chí còn không ra tay ngăn cản.

Đúng lúc này, trong Quỷ Môn Quan đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh.

“Quỷ Môn Quan, phong!!!” Theo lời vừa dứt, Quỷ Môn Quan quả nhiên có tư thế đóng cửa lại.

Hậu Thổ lập tức kinh hãi.

Quỷ Môn Quan là môn hộ của Địa phủ, thậm chí có vị Thánh nhân là Ngọc Chân trấn thủ, cộng thêm Luân hồi pháp tắc của bản thân điều động, cho dù là Thiên đạo sợ rằng cũng không có quyền chỉ huy Quỷ Môn Quan.

Kết quả hiện giờ đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh lại có thể khiến môn hộ Quỷ Môn Quan đóng lại?

“U Minh Ma Thần!” Lúc này Nữ Oa đã nhận ra lai lịch của đạo thân ảnh kia.

U Minh Địa Phủ, pháp tắc căn bản nhất là Luân hồi pháp tắc.

Năm đó Luân Hồi Ma Thần muốn tranh đoạt quyền hành Địa phủ đã trực tiếp bị xử lý.

Thế nhưng quyền hành của U Minh pháp tắc chiếm giữ trong Địa phủ cũng không nhỏ.

Hiện giờ U Minh Ma Thần lại xuất hiện.

Với bản lĩnh của U Minh Ma Thần, có lẽ không có năng lực điều động sức mạnh của cả Địa phủ, nhưng vào lúc mấu chốt này, tạm thời đóng Quỷ Môn Quan lại thì vẫn có thể làm được.

Thậm chí chỉ cần đóng một lát thôi cũng đủ để ảnh hưởng đến cục diện hiện tại.

Hậu Thổ vừa kinh vừa nộ.

Hình Phạt Ma Thần trước đó là do Thiên đạo cài vào, muốn động đến mười tám tầng địa ngục.

Còn tên U Minh Ma Thần này, e rằng mới là át chủ bài của Thiên đạo, cứ chờ đợi khắc này đây!

Hậu Thổ hiện giờ dốc hết sức điều động sức mạnh Địa phủ, muốn mở Quỷ Môn Quan ra, nhưng U Minh Ma Thần cùng Thiên đạo đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng, nhất thời chưa thể mở ra được.

Những hồn linh không vào được Địa phủ thì sẽ bị Thiên đạo dẫn dắt.

"Xoạt!!" Quả nhiên không ngoài dự liệu của Hậu Thổ.

Ngay khi Quỷ Môn Quan bị phong tỏa, chân trời đột nhiên xuất hiện một đạo kim quang.

Trong kim quang đó là một bức bảng đơn.

Thiên thư, Phong Thần Bảng!

Bảng này sẽ liệt kê chư thần Thiên đình, phối hợp cùng Đả Thần Tiên để sử dụng, là căn cơ của Thiên đình.

Ngay khi Phong Thần Bảng xuất hiện, những hồn linh kia lại như có mục tiêu, hướng về phía Phong Thần Bảng mà đi.

"Đừng hòng!!" Đột nhiên một luồng ma khí cuồn cuộn, một cây trường thương bao phủ ma khí vô biên lao thẳng về phía Phong Thần Bảng.

La Hầu đã ra tay.

Chương 235

Hắn muốn tiêu hủy Phong Thần Bảng trước khi nó được lập ra.

Thí Thần Thương đột kích khiến người ta không kịp đề phòng, Nhân Quả Ma Thần lúc này cũng ra tay.

Nhân Quả Ma Thần sở hữu Nhân quả chi đạo, hắn muốn dùng nó để ảnh hưởng đến Thí Thần Thương, dùng lực lượng nhân quả khiến Thí Thần Thương bị chệch hướng.

Có điều La Hầu còn hung tàn hơn hắn tưởng, chân thân giáng lâm chặn trước mặt Nhân Quả Ma Thần.

Ma khí ngút trời thậm chí lan tỏa khắp cả Hồng Hoang, những sinh linh dưới trướng ma khí này đều suýt nữa không thở nổi, bị áp chế không dám lên tiếng.

Đây chính là uy năng của Ma Tổ!

"Bàng!" Thí Thần Thương va chạm lên Phong Thần Bảng.

Thí Thần Thương là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng sát phạt chi lực của nó không kém gì Tiên thiên chí bảo.

Còn Phong Thần Bảng cũng là tồn tại cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, chỉ có điều nó không phải là linh bảo thiên về công phạt hay phòng ngự.

Đối mặt với cú đâm này của Thí Thần Thương, Phong Thần Bảng thực tế là không chống đỡ nổi.

Thế nhưng xung quanh Phong Thần Bảng kim quang chợt lóe.

Thí Thần Thương không hề làm tổn hại được Phong Thần Bảng mảy may.

Thậm chí sau cú kích này, kim quang trên Phong Thần Bảng càng thêm hạo hãn, giống như vừa được kích hoạt một cái công tắc nào đó.

"Thần đạo!

Thần đạo sắp được lập ra rồi!" Trên Thái Âm Tinh, Vọng Thư cũng luôn quan tâm, chỉ tiếc không dám mạo muội xen vào.

Khi thấy Thí Thần Thương sắp đâm thủng Phong Thần Bảng, nàng còn có chút vui mừng, chỉ là vui mừng hơi sớm.

"Thần đạo, ai sẽ là Thần đạo chi chủ đây!" Thường Hi hỏi.

Nàng cũng ý thức được vị trí này có thể ảnh hưởng đến đại cục Hồng Hoang.

Chưa đợi Vọng Thư mở lời, đã thấy trong hàng vạn tinh tú của Hồng Hoang, có một ngôi sao đang tỏa ra hào quang rực rỡ đến cực hạn.

Ánh tử quang chiếu rọi, hiện rõ vẻ tôn quý.

Ngôi sao đó chính là ngôi sao đứng đầu quần tinh.

Tử Vi!!

Trên vòm trời Hồng Hoang, Tử Vi Tinh đột nhiên chuyển động.

Thậm chí dị động của Tử Vi Tinh còn hô ứng từ xa với Phong Thần Bảng.

"Tử Vi Tinh là đứng đầu quần tinh, trong Tử Vi Tinh chắc không có thứ gì chứ!" "Rất có khả năng!

Thiên đạo rất có thể đã bố cục bên trong Tử Vi Tinh." Nhóm Lão Tử lập tức phản ứng lại.

Hiện giờ cuộc tranh giành Thần đạo đang ở lúc kịch liệt nhất.

Thí Thần Thương của Ma Tổ đối với Phong Thần Bảng còn

không có tác dụng, đến cả vô số hồn linh cũng không thể vào Địa phủ, Thiên đạo chắc chắn có chuẩn bị.

Mà Tử Vi Tinh chính là do Thiên đạo thao túng.

Chẳng mấy chốc, từng đợt hào quang từ Tử Vi Tinh tản mát xuống, trên Tử Vi Tinh có một đoàn điểm sáng màu tím không ngừng rơi xuống phía dưới.

Tiếp đó, một đạo thân ảnh mặc tử bào xuất hiện trước mắt mọi người.

"Ngô là Tử Vi, đứng đầu quần tinh, hôm nay lập ra Thần đạo Hồng Hoang, nắm giữ quy tắc vận hành của Hồng Hoang, giám sát chúng sinh thiên hạ!" Tử Vi mở miệng, lời hắn nói ra như thiên hiến, tràn ngập thần uy vô tận.

"Ong ong" Phong Thần Bảng lập tức bắt đầu rung động không ngừng, từng chữ vàng xuất hiện trên đó, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đó là từng cái tên một, chính là những sinh linh đã tử trận trong cuộc đại chiến Nhân tộc, bọn họ hiện giờ lần lượt xuất hiện trên Phong Thần Bảng.

"Ngô là chủ nhân Thiên đình, hiện giờ sắc phong chư thần!" Tử Vi lại lên tiếng.

Tay vung lên, những hồn linh đó đều phải hướng về phía Phong Thần Bảng.

"Không xong rồi!" Hậu Thổ đại kinh thất sắc.

Sức mạnh Địa phủ hiện giờ bị phong tỏa, căn bản không tranh lại Phong Thần Bảng.

Nếu Phong Thần Bảng thu nạp toàn bộ số hồn linh đó vào trong, thì Phong Thần Bảng e rằng sẽ trở nên vô cùng khủng bố, không chỉ vậy, trong Phong Thần Bảng thậm chí sẽ sinh ra thần chức của Địa

phủ, từ đó phân chia can thiệp quyền hành Địa phủ, đây đối với Hậu Thổ mà nói không phải là tin tức gì tốt lành.

Chỉ là hiện giờ Hậu Thổ dù có nghĩ cách thế nào cũng đã không còn kịp nữa.

Tử Vi vẻ mặt đầy hưng phấn.

Hắn là Thần Chi Ma Thần, nắm giữ sức mạnh Thần đạo.

Hồi còn ở trong Hỗn độn, cái Thần đạo này của hắn cơ bản chẳng có tác dụng gì lớn, cho nên trong đám Ma thần cũng không tính là xuất chúng.

Nhưng ở Hồng Hoang, Thần đạo phục hồi, hắn sẽ là Thần đạo chi chủ!

Sẽ sở hữu sức mạnh vô cùng vô tận!

"Sư huynh, chúng ta lần này, hình như đặt cược nhầm chỗ rồi..." Chuẩn Đề một trận hối hận.

Còn Tiếp Dẫn thì tâm thái tốt hơn một chút.

Nhầm thì nhầm, một lần thôi mà.

Hơn nữa nếu tình hình thực sự không ổn, bọn họ hoàn toàn có thể trở mặt phản chiến!

Chẳng có chuyện gì lớn.

"Cuộc tranh giành Thần đạo, thua rồi!" Nguyên Thủy thở dài một tiếng.

Còn Thông Thiên cũng thần sắc chán nản.

Loại tranh chấp này cũng tương tự như tranh giành đạo đồ, một bước sai là từng bước sai.

Một bước chậm là từng bước chậm, lần này thua rồi thì sau này

còn có thể đuổi kịp sao?

Thật sự là không chắc chắn!

"Chưa hẳn!" Lão Tử lại giữ thái độ khác hẳn.

Điều này khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên đều kinh ngạc.

Đã sắp ván đóng thuyền rồi mà còn chưa hẳn?

"Huyền đạo hữu đều không hoảng loạn, thì tự nhiên là vẫn chưa đến lúc quyết thắng cuối cùng." Lão Tử trầm giọng nói.

Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng nhìn về phía Lâm Huyền.

Nữ Oa cũng nhìn Lâm Huyền.

Mà trên mặt Lâm Huyền thoáng qua một nụ cười.

Cuộc tranh giành Thần đạo lần này, chúng ta quả thực ở thế yếu, nhưng thua thì thật sự chưa chắc.

"Có một người tốt bụng đã để lại hậu thủ cho chúng ta!" Lâm Huyền cười cười.

Nữ Oa và những người khác thì mờ mịt.

Người tốt bụng?

Vị người tốt nào có năng lực này, lại có thể nhúng tay vào tranh chấp Thần đạo?

Cuộc tranh chấp hiện giờ, ngay cả tồn tại như La Hầu, Hậu Thổ đều không xen vào được.

Lâm Huyền cũng không giải thích nhiều.

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên lại xuất hiện một đạo tử sắc hào quang.

Chỉ thấy Hạo Thiên đứng ở đó, xa xa đối vọng với Tử Vi.

“Ngô là Hạo Thiên, Thần đạo chi chủ do Thiên định, hiện tại, ngô sẽ sắc phong chư thần!” Người Hồng Hoang: ???

Bọn họ hiện giờ thực sự là không hiểu nổi nữa.

Đây lại là đang làm gì thế?

Vừa mới có một Tử Vi làm Thần đạo chi chủ nói sắc phong chư thần, giờ lại xuất hiện thêm một Hạo Thiên?

Hơn nữa Hạo Thiên còn nói là Thần đạo chi chủ do Thiên định?

Chẳng lẽ là đùa giỡn sao?

Chỉ cần là đại năng Hồng Hoang đều có thể nhìn ra, Tử Vi đột nhiên xuất hiện mới là Thần đạo chi chủ do Thiên đạo chuẩn bị lập nên.

Hạo Thiên này tính là gì chứ!

“Thần đạo chi chủ, mà loại sâu kiến như ngươi cũng làm được?” Tử Vi nhìn Hạo Thiên như nhìn một trò cười, đầy mặt khinh thường.

“Ngươi chắc là một tiểu đồng tử dưới tòa Hồng Quân chứ gì!

Chỉ mình ngươi cũng đủ tư cách tranh phong với chúng ta sao?” Lúc này, mọi người mới nhớ ra một thân phận khác của Hạo Thiên.

Chương 236

Đồng tử của Hồng Quân.

Năm đó lúc ba nghìn người nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên chính là một kẻ gác cổng.

Từ trước đến nay luôn bị người ta coi thường.

Khi Hồng Quân còn ở đó, mọi người còn nể mặt một chút.

Hồng Quân bị trục xuất, tự nhiên là người đi trà lạnh.

Ai còn nhận Hạo Thiên?

Đừng nói Tử Vi cảm thấy Hạo Thiên là một trò cười, ngay cả những đại năng kia cũng thấy Hạo Thiên không biết tự lượng sức mình.

"Hạo Thiên, đây là chuẩn bị của Đạo hữu sao?

Có ổn không?" Nữ Oa không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ổn mà, dù sao Hồng Quân... cũng từng là 'Thiên' mà!

Lão ta đã sớm chuẩn bị chấp chưởng Thần đạo, sớm đã chuẩn bị đưa Hạo Thiên lên vị trí này rồi!" Lâm Huyền trông về phía Hạo Thiên.

Lúc này Tử Vi chẳng hề khách khí, trực tiếp ra tay với Hạo Thiên.

Giống như tùy ý vỗ một con ruồi vậy.

Lúc này, sức mạnh trong Phong Thần Bảng đã quán chú vào cơ thể Tử Vi, hiện giờ Tử Vi sợ rằng không yếu hơn Thánh nhân là bao, còn Hạo Thiên, chẳng qua chỉ là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh.

"Thần lực, đối với ta vô tác dụng!" Hạo Thiên lạnh cười một

tiếng.

Khi đòn tấn công của Tử Vi giáng xuống, đúng như lời Hạo Thiên nói, sự tấn công của Tử Vi căn bản không dấy lên bất kỳ gợn sóng nào.

Thậm chí thần lực trên người Tử Vi còn bị Hạo Thiên dẫn dắt đi mất.

"Điều này không thể nào!!" Tử Vi đại kinh thất sắc, hắn là Thần đạo chi chủ do Thiên đạo định ra, thần lực loại này chỉ có hắn mới có thể ngự sử chứ!

Tại sao Hạo Thiên cũng có thể?

"Thế gian này có chuyện gì là không thể nào chứ?" Hạo Thiên vung tay lên, một đoàn kim quang xuất hiện trước mặt hắn.

Mọi người định thần nhìn qua, ngẩn người ra một chút.

Đó là một thứ trông giống như cái dùi gỗ, từng đốt từng đốt, tỏa ra thần lực vô tận, quả nhiên cùng một giuộc với Phong Thần Bảng.

"Đả Thần Tiên!

Sao trong tay ngươi lại có Đả Thần Tiên?" Tử Vi kinh khiếu một tiếng, lúc nói chuyện, trong tay hắn cũng xuất hiện một vật.

Vật trong tay Tử Vi, giống hệt cái trong tay Hạo Thiên.

Không sai, chính là giống hệt nhau.

Đều là Đả Thần Tiên, ngay cả thần lực bên trên cũng giống nhau như đúc.

"Thiên Thư là độc nhất vô nhị, Đả Thần Tiên cũng vậy, sao có thể xuất hiện hai cái được?" Đến cả Nhân Quả Ma Thần cũng kinh hãi.

Đây là chuyện ngoài dự liệu của bọn họ.

Trong dự định ban đầu của bọn họ, chính là muốn để Tử Vi thống ngự Thần đạo, sau đó dùng Thần đạo để trợ giúp Xi Vưu đánh bại Hoàng Đế, triệt để chấp chưởng Nhân đạo, rồi mới xâm nhập Địa đạo.

Kế hoạch hoàn hảo không chút sơ hở, nhưng hiện giờ hai cái Đả Thần Tiên này là thứ gì?

Hơn nữa Nhân Quả Ma Thần hiện giờ luôn có một loại dự cảm không lành hiện lên.

Nhìn Đả Thần Tiên trong tay Hạo Thiên, Tử Vi lạnh cười một tiếng.

"Ta biết rồi, giả, Đả Thần Tiên trong tay ngươi là giả!

Đả Thần Tiên đi cùng với Phong Thần Bảng, hiện giờ Phong Thần Bảng do ta khống chế, Đả Thần Tiên của ngươi tự nhiên là giả!" Nói đoạn, Tử Vi còn vung vẩy Đả Thần Tiên trong tay, đồng thời còn kích phát thần lực trong đó.

Thần lực từ Đả Thần Tiên dao động, bao trùm Tử Vi vào bên trong.

Tử Vi càng thêm tin chắc, Đả Thần Tiên của mình mới là hàng thật.

Còn Hạo Thiên lại cười cười: "Ngươi nhìn kỹ lại xem Đả Thần Tiên của ai mới là thật?" Vừa nói xong, thần lực trên Đả Thần Tiên trong tay Tử Vi đột nhiên bắt đầu tiêu tán, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Tử Vi: ???

Ngớ người luôn!

Hắn lại đem sức mạnh của bản thân trút vào Đả Thần Tiên, đáng

tiếc vô ích.

Đả Thần Tiên không bao giờ tỏa ra thần lực nữa.

"Chuyện này... thì ra Đả Thần Tiên trong tay Tử Vi mới là giả!

Trong tay Hạo Thiên mới là Đả Thần Tiên thật." Nguyên Thủy cũng chấn kinh.

Còn có loại thao tác này sao?

Thiên đạo lại hồ đồ đến mức này, đến cả Đả Thần Tiên cũng đưa nhầm?

Không lẽ nào.

"Là lão sư, hậu thủ của lão sư!" Lão Tử mở miệng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đều sững sờ.

Lão sư!

Tự nhiên chính là Hồng Quân.

Lão sư để lại hậu thủ, lão sư đã nhúng tay vào?

Thế thì không có gì lạ.

Lão sư tính tình cẩn thận, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, có sự đề phòng đối với Thiên đạo cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Tất cả chuyện này dường như đều hợp quy luật.

"Bây giờ ngươi nói thử xem, Đả Thần Tiên của ai là thật?

Đả Thần Tiên của ai là giả?" Hạo Thiên trông về phía Tử Vi nói.

Cái Đả Thần Tiên này thực tế Hạo Thiên cũng không dự liệu được, chỉ là gần đây hắn mới phát hiện ra.

E rằng lão gia đã sớm bố trí hậu thủ trên người hắn rồi.

"Đưa cho ta!" Tử Vi vứt cái Đả Thần Tiên giả kia đi, lao về phía

Hạo Thiên.

Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng là một bộ.

Trên Phong Thần Bảng liệt kê chư thần, đều bị Đả Thần Tiên kiềm chế.

Không có Đả Thần Tiên, sự ràng buộc của Phong Thần Bảng đối với chư thần sẽ giảm xuống mức thấp nhất.

Có điều Hạo Thiên không để Tử Vi toại nguyện, Đả Thần Tiên trong tay vung xuống hướng về phía Tử Vi.

Thần lực của Tử Vi đối với Hạo Thiên không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Long Vương muốn lén tấn công Hạo Thiên để cướp Đả Thần Tiên vào tay, tiếc là Tam Thanh đã xuất hiện, bảo vệ Hạo Thiên.

"Hạo Thiên sư đệ nên là Thần đạo chi chủ!" "Xoạt!!" Cũng đúng lúc này, những hồn linh vốn muốn độn nhập vào Phong Thần Bảng đã không tiếp tục đi về phía đó nữa.

Những tồn tại mạnh mẽ kia, tuy nói đã chết, nhưng hồn linh vẫn còn ý thức.

Bọn họ thực tế rất kháng cự việc nhập vào Phong Thần Bảng.

Chỉ cần vào bảng, thì sinh tử và tự do của họ sẽ không còn do họ quyết định.

Chủ yếu là không có lựa chọn.

Địa phủ bị phong tỏa, sức hút của Phong Thần Bảng đối với họ khiến họ không thể kháng cự.

Chỉ là hiện giờ Đả Thần Tiên không còn nữa, uy lực uy hiếp của Phong Thần Bảng đối với những hồn linh đó tức khắc giảm xuống mức thấp nhất.

“Nhân Quả, còn không mau đến giúp ta!” Tử Vi tức đến nổ phổi.

Chỉ còn một bước nữa là hắn có thể ngồi lên vị trí chí cao kia, hiện giờ coi như bị đánh rơi khỏi mây xanh.

“Đả Thần Tiên e là không lấy lại được rồi.

Thực tế chúng ta lẽ ra nên sớm nghĩ tới, Hồng Quân chắc chắn sẽ có hậu thủ, nhưng không ngờ hậu thủ của lão ta lại là đem giấu Đả Thần Tiên đi.” Nhân Quả Ma Thần thở dài một tiếng.

Hắn hiện giờ cũng không có biện pháp nào tốt để đi cướp Đả Thần Tiên.

Quan trọng nhất là, vừa rồi Thiên đạo đã bảo hắn đừng quản chuyện Đả Thần Tiên nữa.

Chương 237

"Bây giờ tính sao?" Tử Vi nghiến răng hỏi.

"Phong thần!" Nhân Quả Ma Thần nhàn nhạt nói.

Tử Vi không còn cách nào khác, chỉ có thể bắt đầu phong thần.

Có điều trên Phong Thần Bảng của hắn, chỉ có vài vị Chuẩn Thánh ít ỏi sót lại, đại đa số hồn linh dù có phiêu dạt trong Hồng Hoang cũng không tình nguyện trở thành thần linh trong Phong Thần Bảng.

Lúc này Hạo Thiên cũng bắt đầu phong thần.

Chỉ là Hạo Thiên so với Tử Vi còn thê thảm hơn, thậm chí không có lấy một vị Chuẩn Thánh nào bằng lòng trở thành thần linh dưới trướng Hạo Thiên.

Thứ nhất là so với Tử Vi, thế lực của Hạo Thiên quá mức mỏng manh, căn bản không có bảo đảm gì lớn.

Sau này Hạo Thiên và Tử Vi chắc chắn sẽ nổ ra tranh chấp.

Hạo Thiên tuy nắm giữ Đả Thần Tiên nhưng khả năng thua là rất lớn.

Thứ hai chính là Đả Thần Tiên đối với thần linh uy hiếp quá lớn, hoàn toàn bị lệ thuộc vào người khác.

"Oanh long!" Cũng đúng lúc này, vì Hạo Thiên đã tranh thủ được thời gian quý báu, cho nên khắc này Quỷ Môn Quan đã hoàn toàn được giải phóng, tên U Minh Ma Thần kia cũng chỉ có thể kiên trì được bấy lâu thôi.

Thậm chí vì sợ Hậu Thổ thanh toán, hắn đã độn nhập vào nơi sâu nhất của Địa phủ không dám thò đầu ra nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Hậu Thổ, Quỷ Môn Quan một lần nữa mở ra.

Lúc này giọng nói của Hậu Thổ truyền tới: "Hạo Thiên là Thần đạo chính thống, chỉ cần dốc sức dưới trướng hắn, chỉ cần tích lũy đủ công huân, Địa phủ ta có thể giúp các ngươi sống lại một đời, nếu có yêu cầu khác, Địa phủ ta cũng sẽ xem xét đáp ứng!" Lời này vừa nói ra, thật là kinh khủng.

Trong đám hồn linh lập tức có một bộ phận lao thẳng về phía Hạo Thiên.

Những hồn linh này đa phần là tàn hồn, nếu ở lại Hồng Hoang quá lâu đều có nguy cơ tiêu tán.

Đọa vào luân hồi tuy nói là đi đường tắt, nhưng ai biết sau này sẽ phát sinh biến cố gì?

Nếu có cơ hội được sống lại một đời, thì đương nhiên họ chọn sống lại một đời, chuyện này còn cần phải lựa chọn sao?

Hạo Thiên thấy vậy lập tức vui mừng khôn xiết.

Còn Tử Vi mặt mày tức đến xanh mét.

Nhưng Nhân Quả ở bên cạnh hắn không có bất kỳ hành động nào.

Tử Vi hiện giờ giống như một con chó bị người ta xích lại, chủ nhân không lên tiếng, hắn không dám manh động.

Chẳng mấy chốc, vô tận oan hồn chia làm ba luồng, biến mất trong thiên địa Hồng Hoang.

Luồng lớn nhất đương nhiên là độn nhập vào Địa phủ, gần một nửa hồn linh đã vào trong đó.

Hai phần còn lại lần lượt quy về dưới trướng Hạo Thiên và Tử Vi.

Cả Hạo Thiên và Tử Vi đều được kim quang bao phủ, trang phục trên người cũng thay đổi hình dạng.

"Cướp Thiên đình!!" Lúc này Long Vương, tên tay sai này đã phản ứng lại, lao thẳng về phía Thiên đình.

Có điều Tam Thanh còn nhanh hơn hắn, Nguyên Thủy lấy ra Tam Bảo Ngọc Như Ý chẳng hề khách khí gõ lên đầu Long Vương, đánh rơi lão xuống đất.

Lúc này chân trời lại có kim quang lấp lánh, chặn Tam Thanh ở ngoài.

Thiên đình là do Yêu tộc năm xưa lập nên.

Có thể tính là kiến trúc hùng vĩ nhất Hồng Hoang.

Quan trọng nhất là bên trong nó vốn đã hội tụ đế hoàng chi khí, nếu có thể nhập chủ, sẽ có lợi cực lớn cho Thần đạo.

Ai cướp được Thiên đình thì coi như chiếm được tiên cơ.

Dù là Hạo Thiên hay Tử Vi đều muốn đoạt lấy.

Chỉ là các Thánh nhân đang đọ sức, Thiên đạo cũng đã nhúng tay vào.

"Có những việc là Thiên định, không phải do các ngươi định đoạt.

Các ngươi cứ chờ đó cho ta!" Tử Vi lạnh lùng buông lời đe dọa rồi hướng về Thiên đình mà đi.

Có điều đột nhiên một luồng hỏa quang lao thẳng lên chín tầng mây, một con Tam Túc Kim Ô xuất hiện trước mắt mọi người.

Kim Ô này vừa lộ diện, mọi người đều đã biết thân phận của nó.

Đế Tuấn, Thái Nhất đã đi ra ngoài thiên ngoại, mười con Kim Ô cũng chỉ có con thứ sáu là còn sống.

Kim Ô xuất hiện này chỉ có thể là Lục Áp, cũng chính là chủ nhân Yêu tộc hiện nay!

Ngay khi Lục Áp xuất hiện, Thái Dương Chân Hỏa bùng cháy hừng hực.

"Lục Áp là thái tử Yêu tộc, Yêu tộc từng chấp chưởng Thiên đình, lẽ nào hiện giờ Lục Áp xuất hiện cũng là muốn tranh đoạt vị trí Thần đạo chi chủ này?" Có người suy đoán như vậy.

Hơn nữa suy đoán này cũng không phải là không có lý.

Yêu tộc năm đó cơ nghiệp lớn như vậy, Thiên đình cũng là do Yêu tộc tốn hao cái giá cực lớn mới lập nên được, mới có quy mô như vậy.

Yêu tộc thực sự cam tâm sao?

Chuyện này chưa hẳn.

Dù sao cũng từng là bá chủ, Thiên đình càng là cơ nghiệp của người ta, có thể chắp tay nhường lại sao?

Hơn nữa trước đó cuộc tranh giành giữa Hạo Thiên và Tử Vi kịch liệt như vậy, giờ xuất hiện thêm một đối thủ mạnh mẽ nữa chẳng phải cũng rất bình thường sao?

"Lục Áp!!" Tử Vi và Hạo Thiên cũng đều đồng loạt nhìn qua.

Lục Áp lắc mình một cái biến hóa thành hình người.

"Lục Áp, ngươi cũng đến tranh vị trí Thần đạo chi chủ này sao?" Tử Vi lạnh lùng nói.

Kẻ nào dám tranh vị trí này với hắn, kẻ đó chính là kẻ thù.

Trước có một Hạo Thiên, giờ lại thêm một Lục Áp.

Đều phải chết!

Nhưng Lục Áp lại cười cười: “Thần đạo chi chủ?

Ta không có bất kỳ hứng thú nào.” Chúng sinh: ???

Khắc này ai nấy đều ngơ ngác.

Không hứng thú?

Nhưng cũng chẳng mấy ai tin.

“Vì tranh cái vị trí bá chủ Hồng Hoang đó, phụ thân ta cùng với đa số tộc nhân Yêu tộc đều bị trục xuất khỏi Hồng Hoang, ta đối với cái gọi là vị trí Thần đạo chi chủ này không có hứng thú gì cả, hơn nữa các ngươi thấy Yêu tộc ta còn dư lực gì để tranh phong với các ngươi sao?” Lục Áp rất tiêu sái.

Sau khi Thiên đình sụp đổ, hắn và Bạch Trạch đã đưa đông đảo Yêu tộc vào Thập Vạn Đại Sơn, lánh đời không ra.

Hắn tận mắt chứng kiến chín người anh em của mình chết thảm, hắn tận mắt thấy Yêu tộc bị trục xuất đi.

Cho nên hắn không muốn để Yêu tộc rơi vào cảnh động đãng và bất ổn như năm xưa nữa.

Ngay cả cuộc tranh đấu giữa Nhân tộc, Yêu tộc hắn cũng không nhúng tay vào giúp đỡ bất kỳ bên nào.

“Ta hôm nay xuất hiện ở nơi này chỉ có một mục đích.

Đó là giúp Thiên đình tìm kiếm một chủ nhân mới!” Lục Áp lúc này nhìn về phía Hạo Thiên.

“Thiên đình do Yêu tộc ta chế tạo, là căn cơ năm xưa của Yêu tộc ta, mong sư thúc hãy đối xử tốt với Thiên đình!” Nói đoạn, Lục Áp hướng về Hạo Thiên hành lễ.

Hạo Thiên được Đế Tuấn gọi là sư đệ, tiếng sư thúc này Lục Áp gọi cũng được.

“Nhất định không phụ sự ủy thác!” Hạo Thiên trịnh trọng đáp lễ.

Khắc này giống như vừa hoàn thành một cuộc bàn giao nào đó.

Trong Thiên đình, một đạo kim quang bắn ra.

Đạo kim quang đó đột phá sự phòng thủ của Thiên đạo, trực tiếp độn nhập vào cơ thể Hạo Thiên.

Khắc này Hạo Thiên dường như có liên hệ cực kỳ chặt chẽ với Thiên đình.

Khắc này Hạo Thiên có quyền kiểm soát tuyệt đối đối với Thiên đình.

“Không!

Thiên đình, Thiên đình là của ta, là nền tảng Thần đạo của Tử Vi ta!” Tử Vi cuồng loạn, thậm chí hướng về phía Hạo Thiên và Lục Áp phát động tấn công.

Nhưng Hạo Thiên chỉ cần xoay người là đã chặn được Tử Vi.

Vị trí Thần đạo chi chủ đáng lẽ chỉ có một.

Nhưng hiện giờ dù là Tử Vi hay Hạo Thiên đều đã có sức mạnh chấp chưởng Thần đạo, có thể sắc phong chư thần, có thể duy trì sự vận hành của Hồng Hoang.

Nhưng bất kể là ai, quyền hành Thần đạo trên người đều không hoàn chỉnh.

Chương 238

Nếu thực sự phải làm một phép so sánh, thì hiện giờ Hạo Thiên mạnh hơn Tử Vi, vả lại còn mạnh hơn không ít.

Hạo Thiên có được sự trợ giúp của Hậu Thổ Địa phủ, số lượng thần linh hội tụ sẽ nhiều hơn Tử Vi, cũng sẽ mạnh mẽ hơn Tử Vi.

Hiện giờ Lục Áp đem Thiên đình giao cho Hạo Thiên.

Dù cho có Thiên đạo ngăn cản cũng không chặn được.

Dù sao Thiên đình có nói thế nào cũng là do Yêu tộc chế tạo.

Mà khí vận cuối cùng của Yêu tộc đều hội tụ trên người Lục Áp, Lục Áp muốn đưa Thiên đình cho ai thì đưa.

Cộng thêm sự gia trì của Thiên đình, thực lực Hạo Thiên vào khắc này cũng bắt đầu tăng vọt.

Trực tiếp xông lên đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Chúng ta hình như cũng không đặt cược nhầm!" Chuẩn Đề ngẩn người ra.

Còn Tiếp Dẫn cũng thở phào nhẹ nhõm, kết quả như vậy đối với phương Tây là tốt nhất rồi.

"Hạo Thiên!

Ngươi đoạt quyền hành Thần đạo của ta, ta với ngươi thề không đội trời chung!" Tử Vi lúc này ngoài việc buông lời đe dọa thì còn làm được gì nữa?

Lúc này, cuộc tranh đấu giữa Nhân tộc cũng đi đến hồi kết.

Hiện giờ Hữu Hùng bộ lạc tuy có thể áp chế Cửu Lê bộ lạc nhưng cũng không thể diệt sạch hoàn toàn.

Xi Vưu dù có bao nhiêu không cam lòng cũng chẳng còn cách nào khác.

"Huyết chi đại đạo từng thuộc về ngươi, nhưng hiện giờ, Huyết chi đại đạo là của ta rồi!" Minh Hà lạnh cười một tiếng.

Trong cuộc đấu trí đấu lực với Văn Đạo Nhân, Minh Hà áp chế mọi mặt, Văn Đạo Nhân dù sao cũng sinh ra quá muộn, vả lại đã lạc hậu rồi.

Không có người giúp đỡ mà còn muốn đấu với Minh Hà, đúng là nghĩ quá nhiều.

"Minh Hà, ngươi thực sự không nể chút tình xưa sao?" Văn Đạo Nhân gào lên, lộ ra chút tuyệt vọng.

"Ta với ngươi có tình xưa gì chứ, ngươi đừng có nói bừa!" Minh Hà vung tay một chưởng trấn áp Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân muốn hóa thân thành hàng vạn mảnh, nếu là cường giả Chuẩn Thánh bình thường thì e đã bị hắn trốn thoát rồi.

Nhưng Huyết chi pháp tắc trên người Minh Hà trực tiếp ức chế đạo của Văn Đạo Nhân!

"Minh Hà, ngươi đừng ép ta!" Văn Đạo Nhân không ngừng giãy giụa.

"Không phải ta ép ngươi, ngươi và ta đều rõ, trên con đường thành đạo, không phải ngươi chết thì là ta sống.

Cho nên ngươi chết, ta sống tiếp để thuận tiện chứng đạo Thánh nhân, chính là kết cục tốt nhất!" Giọng Minh Hà gần như lạnh lùng, trực tiếp hạ sát thủ với Văn Đạo Nhân, muốn lấy ra Huyết chi quy tắc trong cơ thể hắn, như vậy quy tắc của Minh Hà mới có thể hoàn chỉnh, mới có thể thành Thánh.

Tuy nhiên, đúng lúc này Văn Đạo Nhân đột nhiên cười điên dại.

"Đây là ngươi ép ta, đây là ngươi ép ta!

Ta muốn bắt cả Hồng Hoang phải chôn cùng ta, ha ha ha ha!" Lúc này Minh Hà cũng nhận ra có điều không ổn, khi lão vừa triệt để trấn áp Văn Đạo Nhân và muốn lấy ra Huyết chi quy tắc, Hồng Hoang đột nhiên nhuốm một màu máu, tỏa ra khí tức vô cùng quái dị, không ít sinh linh thấy cảnh này đều sợ hãi run rẩy.

"Huyết Hải, Huyết Hải có dị động rồi!!!" Một vị cường giả thét lên thảm thiết, lúc này chúng sinh cũng đều phản ứng lại.

"Không xong rồi!" Huyết Hải dị động, Minh Hà tự nhiên là nhận ra, thân hình lão lóe lên, lao thẳng về phía Huyết Hải.

Lúc này trong Huyết Hải đã dấy lên sóng dữ, thậm chí liên tục có những vòng xoáy khổng lồ xuất hiện.

Đáng sợ nhất là Huyết Hải bắt đầu tràn ra ngoài.

Sinh linh Hồng Hoang ai mà chẳng biết Huyết Hải là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, dùng từ chứa chấp mọi thứ dơ bẩn để hình dung vẫn còn là nhẹ nhàng.

Ngoài Minh Hà và A Tu La tộc, ai mà chịu nổi Huyết Hải?

Chỉ có điều từ khi Hồng Hoang thành lập đến nay, ngoại trừ lúc Quỷ Tiên Giới đột kích Huyết Hải phát sinh dị động, còn lại lúc nào Huyết Hải cũng rất bình lặng.

"Lẽ nào lại có ngoại giới xâm nhập?" "Không phải!

Nếu có ngoại giới xâm nhập Hồng Hoang, Tứ Cực Thiên Trụ sẽ có phản ứng.

Hiện giờ Tứ Cực Thiên Trụ đều chưa khởi động, rõ ràng là bản thân Huyết Hải đang dị động, đang tràn lan!

Nếu Huyết Hải tràn ra ngoài, thì cả Hồng Hoang sẽ sinh linh đồ thán mất!!" Ngay khắc này, vô số sinh linh đang than khóc, vô số sinh linh đang kinh hoàng chạy trốn.

Huyết Hải tấn công dữ dội, những sinh linh xung quanh trong nháy mắt đều bị cuốn vào Huyết Hải không còn một tiếng động.

Dưới cấp Đại La, tuyệt đối không có khả năng tồn tại trong Huyết Hải.

"Định!" Minh Hà xuất hiện, một thân huyết bào, dưới thân là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Trên người lão tỏa ra sức mạnh cường đại.

Luồng sức mạnh đó gia trì lên Huyết Hải, muốn làm nó bình tĩnh lại.

Thực tế bao nhiêu năm nay Huyết Hải không bạo động, Minh Hà có công lao không nhỏ.

Đối với việc bình định Huyết Hải, Minh Hà hiểu rõ hơn ai hết.

Lão ra tay, những vòng xoáy trong Huyết Hải dường như thực sự đang từ từ tan biến.

Nhưng ngay khi chúng sinh vừa thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên...

"Bành!!" Dưới đáy Huyết Hải truyền ra một tiếng động cực kỳ dữ dội, bên trong Huyết Hải dường như có thứ gì đó đang không ngừng cuồn cuộn.

"Các vị đạo hữu, Văn Đạo Nhân, tức Huyết Chi Ma Thần đã đem một phần bản nguyên của bản thân chôn dưới Huyết Hải, ngay vừa rồi hắn đã kích nổ bản nguyên, Huyết Hải bạo động, ta... trấn áp không nổi nữa..." Minh Hà thổ huyết, Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới

thân lão đều bị sức mạnh cường đại của Huyết Hải hất văng đi.

"Bành!!" Một cột máu đỏ thẫm vọt thẳng lên trời từ trong Huyết Hải, lớp máu bẩn vô tận xung quanh Huyết Hải tiếp tục tràn lan, không gì cản nổi.

"Không thể để Huyết Hải bạo động, nếu không cả Hồng Hoang sẽ bị Huyết Hải thôn phệ!" Lão Tử ra tay.

Lão thậm chí có thể thấy, Huyết Hải đang không ngừng thôn phệ sinh linh Hồng Hoang, đồng thời sức mạnh ẩn chứa trong Huyết Hải cũng trở nên mạnh mẽ hơn, cứ đà này thì ngay cả Thánh nhân cũng sẽ bất lực với Huyết Hải thôi!

Không chỉ Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, hai người phương Tây đều ra tay.

Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ hóa thành cây cầu vàng muốn định trụ Huyết Hải nhưng chống không nổi.

"Đại huynh, để đệ giúp huynh!" Nguyên Thủy ra tay, Bàn Cổ Phiên hóa ra vô số lợi nhận muốn cắt rời Huyết Hải.

Thông Thiên ra tay, tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm để Tru Tiên Kiếm Trận bao trùm Huyết Hải.

Hậu Thổ triệu hoán Luân Hồi Bàn, tiêu trừ oán khí trong Huyết Hải, thanh tẩy sự ô uế.

Còn Nữ Oa và hai người phương Tây lúc này đưa những sinh linh quanh Huyết Hải đi tản cư.

Không chỉ những vị Thánh nhân này, không ít đại năng Hồng Hoang cũng ra tay, ví dụ như Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử.

Trong nhất thời, đà tiến của Huyết Hải dường như thực sự bị chặn lại.

“Hống!!” Đúng lúc này, trong Huyết Hải lại xuất hiện một đạo hư ảnh khổng lồ.

“Phụ thần!!?” Khi hư ảnh này xuất hiện, Hậu Thổ kêu lên thất thanh, mọi người đều giật nảy mình.

Thân thể và hình dáng của gã khổng lồ đó giống hệt Bàn Cổ.

Có điều thân hình đều bị một tầng đen kịt bao phủ, ngay cả Bàn Cổ Rìu cũng biến đổi hình dạng, chiếc rìu đen kịt phủ đầy những vân văn huyết sắc tà dị.

Thêm vào đó, đôi mắt của hư ảnh Bàn Cổ đỏ ngầu màu máu, tràn đầy sự cuồng bạo và hung tàn.

“Đây không phải Bàn Cổ đại thần, đây là Ác niệm của Bàn Cổ!” Lâm Huyền lên tiếng.

Mọi người đều biết Huyết Hải là do rốn của Bàn Cổ hóa thành, là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, nhưng không mấy ai biết dưới Huyết Hải còn trấn áp Ác niệm của Bàn Cổ.

Thực tế chút bản nguyên chi lực của Văn Đạo Nhân làm nổ tung Huyết Hải cũng không ảnh hưởng quá lớn, quan trọng nhất vẫn là Ác niệm của Bàn Cổ đã bị thả ra.

Dù cho Ác niệm này chỉ có một phần trăm thậm chí một phần nghìn sức mạnh của Bàn Cổ thì cũng không ai đối phó nổi.

“Nhân Quả, Ác niệm Bàn Cổ xuất thế là do các ngươi giở trò?” La Hầu nhìn về phía Nhân Quả Ma Thần.

Nhân Quả Ma Thần không nói gì.

Thực tế hắn cũng không nhận được tin tức về phương diện này, nhưng rất có khả năng là do Thiên đạo tạo ra.

Bọn họ làm gì cũng cần báo cáo với Thiên đạo, nhưng Thiên đạo

thì lại không báo cáo với bọn họ.

"Hồng Hoang mà diệt thì mọi người đều xong đời cả!" La Hầu lạnh cười một tiếng, nhưng hành động thì rất thành thật, lao thẳng về phía Ác niệm Bàn Cổ.

Hiện giờ Ma giới của hắn có thể coi là một thực thể độc lập, nhưng cũng cần dựa dẫm vào Hồng Hoang, dùng sức mạnh Hồng Hoang để lớn mạnh mới được.

Hồng Hoang diệt thì tổn thất của hắn cũng không nhỏ.

Hồng Hoang không thể bị hủy, ít nhất là lúc này.

La Hầu tấn công, Thí Thần Thương đâm về phía Ác niệm Bàn Cổ.

Chương 239

Ác niệm Bàn Cổ thấy La Hầu đột kích, trực tiếp vung rìu chém xuống một nhát.

Hai tồn tại cường đại ra tay, cả Hồng Hoang không ngừng rung chuyển.

Cú va chạm này khiến chấn động trong Huyết Hải càng thêm kịch liệt, một số sinh linh ở gần đó đều bị dư ba chấn đến thổ huyết.

"Các ngươi mau chóng trấn áp Huyết Hải, để ta đối phó Ác niệm Bàn Cổ trước!" La Hầu hét lớn.

Thực tế khi đối chiêu với Ác niệm Bàn Cổ, hắn chính là kẻ bị đánh lui.

Lúc này Hậu Thổ cũng trực tiếp lao tới, cùng La Hầu liên thủ đối phó Ác niệm của Bàn Cổ.

La Hầu Thánh nhân lục trọng thiên, Hậu Thổ Thánh nhân ngũ trọng thiên.

Đây coi như là chiến lực đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang rồi.

Hai người đấu với Ác niệm Bàn Cổ bất phân thắng bại, hình thành một thế cân bằng.

"Đại nhân, chúng ta cần làm gì?" Nguyên Phượng hỏi.

Thực tế nàng cũng có chút lo âu.

Nàng từng là một trong ba nghìn Ma thần, nhưng lại rơi xuống Hồng Hoang tạo ra Phượng tộc.

Nàng đã coi Hồng Hoang là căn cơ, có cảm giác thuộc về.

Nếu Hồng Hoang bị Huyết Hải thôn phệ, Phượng tộc của nàng e

cũng khó thoát khỏi vận hạn.

"Không cần làm gì cả!" Nhân Quả Ma Thần nói.

Những cường giả bên phía hắn, trừ nhóm Nguyên Phượng ra, những người còn lại đều chẳng mấy quan tâm đến chuyện Hồng Hoang.

Thậm chí Hồng Hoang có diệt vong thì liên quan gì đến bọn họ chứ?

Bọn họ thậm chí đang đợi chỉ lệnh của Thiên đạo, chỉ cần chỉ lệnh hạ xuống, họ có thể lập tức đi đối phó nhóm La Hầu để giúp sức cho Ác niệm Bàn Cổ.

"Hống!!" Ác niệm Bàn Cổ lại gầm lên một tiếng chấn động thiên địa.

Nhóm Lão Tử dưới sự chỉ dẫn của Minh Hà đã tìm ra bí quyết, bắt đầu cắt đứt liên kết giữa Huyết Hải và Ác niệm Bàn Cổ.

Ác niệm Bàn Cổ bị trấn áp dưới Huyết Hải bao nhiêu năm, sớm đã có liên hệ cực sâu với Huyết Hải, thậm chí nhiều sức mạnh của Ác niệm Bàn Cổ đều lấy từ Huyết Hải.

Ác niệm chính là hấp thu cảm xúc tiêu cực và oán khí để mạnh lên.

Ác niệm Bàn Cổ ban đầu không mạnh thế này, nhờ Huyết Hải nuôi dưỡng mới có được thực lực này, mới trở nên mạnh mẽ đến thế.

Cắt đứt Huyết Hải thì Ác niệm Bàn Cổ sẽ bị suy yếu.

Suy đoán của nhóm Lão Tử không sai, chẳng mấy chốc La Hầu và Hậu Thổ đã ép được Bàn Cổ vào thế bí.

Từng chút một, uy thế trên người Ác niệm Bàn Cổ không còn mạnh như trước, ngay cả thân hình cũng đang không ngừng thu nhỏ lại.

“Bình định Huyết Hải, nhanh lên!” Nhóm Lão Tử mắt sáng lên, càng thêm dốc sức.

Có điều chưa đợi họ kịp vui mừng, Ác niệm Bàn Cổ đột nhiên há miệng gầm thét thêm một trận nữa.

Lần gầm thét này không phải là sự cuồng nộ vô ích.

Kèm theo tiếng gầm của gã, từng đợt huyết khí từ tứ diện bát phương ùa tới, với tốc độ cực nhanh hòa vào cơ thể Bàn Cổ, hòa vào trong Huyết Hải.

Ngay khi những luồng huyết khí đó vào trong thân xác Bàn Cổ, khí thế trên người Ác niệm Bàn Cổ đột nhiên bùng nổ.

Sóng lớn của Huyết Hải vốn đã bình định lại lập tức cuồn cuộn trở lại.

“Không xong rồi!!” Lão Tử quát lớn, dốc toàn bộ sức mạnh vào Thái Cực Đồ, cây cầu vàng lập tức tỏa ra thánh uy mãnh liệt.

Thái Cực Đồ đọ sức với Huyết Hải, nhưng rất nhanh sau đó, Huyết Hải dường như muốn nuốt chửng và cuốn phăng cây cầu vàng do Thái Cực Đồ hóa thành.

Tiếp đó một đợt sóng đánh tới, trực tiếp đánh rơi Thái Cực Đồ xuống.

Lão Tử vội vàng đỡ lấy Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ lúc này căn bản không còn vẻ thần thái của một món Tiên thiên chí bảo nữa, không những trở nên u ám vô quang mà trên đó còn có những vệt máu lốm đốm.

Sự ô uế của Huyết Hải thật lợi hại, không thứ gì là không thể bị nhiễm bẩn.

Một khi bị nhiễm bẩn sẽ mất đi linh quang vốn có.

Những linh bảo cấp thấp thậm chí sẽ trực tiếp hỏng hẳn.

Thấy Thái Cực Đồ như vậy, Lão Tử xót xa không thôi.

Nhưng sau khi thu Thái Cực Đồ lại, lão lập tức đi ngăn cản làn sóng Huyết Hải, nhưng dù thánh uy có ngút trời thì việc trấn áp huyết lãng cũng vô cùng gian nan.

Thực tế sức mạnh của Huyết Hải không phải là loại mạnh không thể chống đỡ, mà là khả năng ô uế quá ghê gớm.

Bị Huyết Hải nhiễm phải, không nói đến linh bảo, ngay cả cơ thể cũng sẽ gặp vấn đề.

Ngay cả Thánh nhân cũng vậy.

Huyết Hải ở Hồng Hoang bao nhiêu năm nay, ai biết bên trong tích tụ bao nhiêu thứ bẩn thỉu chứ?

Không chỉ có mỗi Lão Tử như vậy.

Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy, Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên đều mất đi thần vận vốn có, uy lực giảm mạnh, muốn khôi phục ít nhất cần hàng vạn năm nuôi dưỡng.

"Đại huynh, đệ không gánh nổi nữa!" Nguyên Thủy kêu lên đầu tiên.

"Ta cũng không gánh nổi." Thông Thiên cũng thất thủ.

Lão Tử cũng không trụ vững được nữa.

"Phụt!" Tam Thanh đồng loạt thổ huyết, phòng tuyến Huyết Hải một lần nữa tan vỡ.

Không chỉ vậy, sau khi "cắn thuốc", Ác niệm Bàn Cổ đã ép đánh La Hầu và Hậu Thổ, dùng cự lực đánh bay Hậu Thổ đi.

La Hầu lập tức rơi vào cảnh đơn thương độc mã, cũng bị đánh

trúng và bị thương nặng.

“Cái Hồng Hoang này, bản tọa không giữ nữa, muốn ra sao thì ra!” La Hầu tức chết đi được, lần nào làm mấy chuyện này cũng chịu thiệt.

“Cứu mạng với!

Ai đến cứu chúng ta với!” “Cứu mạng!” Lúc này vô số sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đang cuồng chạy.

Vô số sinh linh bị Huyết Hải nuốt chửng.

Bao nhiêu vị Thánh nhân đều không thể trấn áp nổi Huyết Hải.

“Các ngươi lui ra phía sau đi!!” Lâm Huyền xuất hiện.

“Huyền đạo hữu, sức mạnh Huyết Hải quá mạnh, thân thể Thánh nhân cũng khó lòng chống đỡ!” Nữ Oa thấy Lâm Huyền định ra tay, vội vàng lên tiếng.

Vừa rồi nàng cũng tham gia ngăn cản Huyết Hải và cũng bị thương không nhẹ.

“Huyền đạo hữu, hiện giờ bên tôi còn có một cách, chính là mười hai Tổ Vu chúng tôi hợp lực, vận chuyển Địa phủ vượt giới hạn, dùng sức mạnh Luân hồi để trấn áp Ác niệm Bàn Cổ, như vậy hiểm họa Huyết Hải có thể được hóa giải.” Hậu Thổ nghiến răng nói.

“Có pháp môn này sao không dùng sớm?” Nguyên Thủy hỏi, có chút không hài lòng.

“Chúng ta hiện giờ thực tế vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát được Địa phủ, nếu anh chị em mười hai người chúng ta toàn lực vận chuyển Địa phủ, triệu hoán sức mạnh luân hồi tầng sâu nhất, thì mười hai Tổ Vu chúng ta sẽ hoàn toàn hòa nhập vào Địa phủ, không còn bất kỳ thần trí nào nữa.” Chúc Cửu Âm xuất hiện nói.

Bên cạnh lão, mười vị Tổ Vu còn lại cũng đã đến.

Họ biết điều này có nghĩa là gì, nhưng họ vẫn đến.

Tổ Vu họ sẽ không đứng nhìn thế giới do Phụ thần khai phá bị hủy hoại trong chốc lát.

Dù cho cái giá phải trả là tính mạng của họ!

Nguyên Thủy không nói gì nữa, đông đảo đại năng cũng im lặng.

Thực tế Tam Thanh và các Tổ Vu quan hệ không tốt, trước kia còn từng đánh nhau, nhưng hiện giờ Tam Thanh đối với mười hai Tổ Vu đều vô cùng kính phục.

Mười hai Tổ Vu lúc này đứng lại với nhau, chuẩn bị triệu hoán sức mạnh luân hồi tầng sâu.

"Ta đã nói rồi, để ta làm là được!

Nếu mười hai Tổ Vu chết, thì Địa đạo vô chủ, sẽ rơi vào tay Thiên đạo, chuyện này đối với sinh linh Hồng Hoang e rằng còn tàn khốc hơn cả việc Hồng Hoang bị diệt vong." Lâm Huyền cười nói.

"Huyền đạo hữu, chuyện này không phải nói đùa, đạo hữu có nắm chắc không?" Lão Tử vẫn rất lo lắng.

Lão biết Lâm Huyền rất mạnh, mạnh hơn cả chính mình, nhưng lão không nghĩ Lâm Huyền có thể trấn áp được Huyết Hải.

Dù sao vừa rồi La Hầu và Hậu Thổ liên thủ đều không làm được.

Lâm Huyền liệu có ổn không?

"Ta nói ổn thì nhất định là ổn." Lâm Huyền xua xua tay.

Hắn đại khái đã biết ý đồ của Thiên đạo.

Kế trong kế, lồng trong lồng.

Chương 240

Nhưng hắn lại không thể không ra tay, thủ đoạn này quả thực cao tay.

Lâm Huyền cũng không nghĩ nhiều nữa, đã hạ quyết tâm.

Sau đó hắn vung tay lên, một đạo lưu quang hướng về phía Ác niệm Bàn Cổ mà đi.

Mọi người định thần nhìn lại, thấy đạo lưu quang đó rốt cuộc là thứ gì.

"Mai... mai rùa..." Mọi người trợn mắt há mồm.

Ai mà chẳng biết bản thể của Lâm Huyền là rùa chứ!

Cái mai này chẳng lẽ là của chính Lâm Huyền sao!

Chỉ thấy cái mai rùa đó rơi xuống với tốc độ cực nhanh, ngay cả Ác niệm Bàn Cổ cũng chưa kịp phản ứng.

"Trấn áp cho ta!" Lâm Huyền mở miệng.

Cái mai rùa rơi trên đỉnh đầu Bàn Cổ đột nhiên phóng to, sau đó trấn áp xuống.

Bàn Cổ cũng cảm thấy có điều bất ổn, sương mù đen đỏ lan tỏa bao trùm cơ thể gã, định chống đỡ cái mai rùa đó, lại còn giơ rìu lên định chém đứt cái mai rùa đó.

"Bành!!" Nhát chém đó mang sức mạnh cực lớn, Huyết Hải rung chuyển.

La Hầu cảm thấy nếu nhát chém này mà rơi lên người mình thì mình tuyệt đối trọng thương.

Con rùa nhỏ này sợ là không dựa dẫm được rồi!

Hắn đã tính đến chuyện có nên bỏ chạy hay không.

Kết quả mọi người nhìn qua mới phát hiện, trên mai rùa đó chỉ có thêm một vệt trắng.

Chư thánh: .....

Không hổ là người phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang, quá mạnh.

Họ cảm thấy dù có đặt cái mai rùa này trước mặt họ thì họ cũng không đánh nổi.

"Oanh!" Ngay sau đó, kèm theo một tiếng nổ lớn, cái mai rùa nhắm thẳng đầu Bàn Cổ mà đè xuống.

"Hống!" Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, cơ thể Ác niệm Bàn Cổ bỗng chốc khòm xuống.

Có điều sự phản kháng của Ác niệm Bàn Cổ quá mức kịch liệt, sự trấn áp của mai rùa dường như đè không được triệt để.

Chúng sinh đều đang cổ vũ cho Lâm Huyền.

Mà Lâm Huyền lại vẫy tay một cái.

Tức khắc đại địa Hồng Hoang không ngừng chấn động, tiếp đó chín đạo lưu quang xuất hiện trong Hồng Hoang.

"Siêu phẩm Đạo bi!

Là chín khối Siêu phẩm Đạo bi đó!" "Ta biết rồi, Huyền Đạo Nhân muốn dùng Siêu phẩm Đạo bi để trấn áp Ác niệm Bàn Cổ, chúng ta có cứu rồi!" Các đại năng lúc này vô cùng vui mừng.

Đại Đạo Bi là phúc lợi mà Thương Minh dành cho sinh linh Hồng Hoang khi đó.

Siêu phẩm Đạo bi lại càng là đứng đầu các Đạo bi trong Hồng Hoang, nếu có thể vào phạm vi Siêu phẩm Đạo bi tham ngộ một lần

thì tuyệt đối là cơ duyên cực lớn.

Mà hiện giờ chín tòa Siêu phẩm Đạo bi giống như cứu tinh trong mắt mọi người, rơi xuống xung quanh Huyết Hải.

Tiếp đó chín tòa Đạo bi vây quanh Huyết Hải, theo sự áp sát của Đạo bi, Huyết Hải cũng không ngừng thu hẹp, thu hẹp lại.

"Hống!!" Tiếng gầm này của Ác niệm Bàn Cổ đầy vẻ không cam lòng.

Nhưng Đạo bi tề tụ, cộng thêm mai rùa của Lâm Huyền, Ác niệm Bàn Cổ trực tiếp bị trấn áp trở lại.

Huyết Hải lại khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Thấy cảnh này, đông đảo cường giả Hồng Hoang đều thở phào nhẹ nhõm.

Vì chuyện Huyết Hải mà tinh thần họ căng như dây đàn, chỉ sợ Hồng Hoang có nguy cơ diệt vong.

Hiện giờ nguy cơ dường như đã được hóa giải?

"Vẫn chưa xong đâu, toán kế của Thiên đạo vẫn chưa xong đâu!" Lâm Huyền trầm giọng nói.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lâm Huyền.

Vẫn chưa xong sao?

Vừa rồi tai họa Huyết Hải đã khiến họ sứt đầu mẻ trán, thậm chí vì thế mà bị thương nặng, kết quả là vẫn chưa kết thúc?

"Toán kế thực sự của Thiên đạo chưa bao giờ là Huyết Hải cả!" Lâm Huyền nhìn về phía núi Bất Chu.

Cứ ngỡ vì sự ảnh hưởng của mình mà núi Bất Chu trở nên kiên cố lạ thường, cuộc đại chiến Vu Yêu cũng không lan tới núi Bất Chu.

Hắn cứ tưởng núi Bất Chu sẽ không sụp đổ nữa.

Nhưng...

Chỉ thấy một bóng đen lao thẳng về phía núi Bất Chu.

"Đó là Nê Chi Ma Thần của trận doanh Xi Vưu trước đó!

Hắn định làm gì?" Có người phát hiện ra danh tính của bóng hình đó.

Nê Chi Ma Thần, thực lực Chuẩn Thánh.

"Hắn muốn làm gì?

Tại sao lại lao về phía núi Bất Chu?" Ngay cả các Ma thần cùng trận doanh với hắn cũng thấy vô cùng kỳ quái.

Không có một chút điềm báo nào, không có một chút dự báo nào, Nê Chi Ma Thần đã đưa ra một quyết định khiến người ta kinh ngạc.

"Hắn muốn... húc đổ núi Bất Chu!" Nhân Quả Ma Thần lên tiếng.

Đông đảo Ma thần: ???

Húc đổ núi Bất Chu?

Không sao chứ!

Húc núi Bất Chu làm gì?

Đừng nói là có húc đổ được không, ngộ nhỡ húc đổ được thật thì lúc đó mới thực sự là khổ sở đấy!

Chỉ cần húc đổ thì nghiệp lực nhân quả không phải chuyện đùa.

Dù sao núi Bất Chu cũng là thiên trụ, chống đỡ trời và đất này.

Núi Bất Chu mà đổ, thiên địa Hồng Hoang không còn chỗ chống đỡ thì nhân quả phản phệ, ngay cả Thánh nhân cũng không gánh nổi.

Mà lúc này Nê Chi Ma Thần nước mắt đầm đìa.

Hắn lờ mờ biết mình sắp phải làm gì.

“Đừng mà...

đừng mà!

Đại nhân, tôi cầu xin ngài, tha cho tôi, tha cho tôi, tôi tuyệt đối không có hai lòng, nhất định sẽ tận tâm tận lực vì đại nhân mà!” Nê Chi Ma Thần hoảng sợ khôn cùng, liên tục cầu xin nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

“Bành!!” Cơ thể hắn trực tiếp húc vào núi Bất Chu, hay nói đúng hơn là hắn đã tự bạo ở sườn núi Bất Chu.

Uy lực khổng lồ khiến núi Bất Chu rung rinh mấy cái nhưng không hề sụp đổ.

“Bọn họ muốn hủy hoại núi Bất Chu!” “Núi Bất Chu là thiên trụ, nếu sụp đổ thì kết quả có thể tưởng tượng được!” Nhóm Thánh nhân Lão Tử cuống lên.

“Chư vị, mong các vị đừng khinh cử vọng động.” Nhân Quả Ma Thần hiện thân nói.

Hắn chặn trước mặt mọi người, vả lại khí thế trên người hắn áp đảo tất cả những người có mặt.

“Thánh nhân thất trọng thiên!!” Sắc mặt La Hầu biến đổi.

Cảnh giới Thánh nhân, một tầng cảnh giới là một tầng trời.

Càng về sau khoảng cách càng lớn.

Nhân Quả Ma Thần Thánh nhân thất trọng thiên, xét về lý thì đã có thể áp chế tất cả những người ở đây, huống hồ họ cơ bản đều đang mang thương tích?

“Huyết Hải hiện thế các người không giúp ức chế Huyết Hải, cũng không ra tay ngăn cản chúng ta, cái các người chờ đợi chính là

lúc này đây!" Lâm Huyền lạnh cười nói.

"Các người thúc đẩy Huyết Hải, giải phóng Ác niệm Bàn Cổ ra chính là muốn để ta lấy đi Siêu phẩm Đạo bi trấn thủ núi Bất Chu!" Sắc mặt mọi người lập tức đại biến.

Thì ra mục tiêu của Nhân Quả Ma Thần chưa bao giờ là Huyết Hải, mà là núi Bất Chu.

Năm đó Đạo bi giáng thế, không ít Đạo bi rơi trên núi Bất Chu, lại có Siêu phẩm Đạo bi trấn áp núi Bất Chu, sự ổn định của núi Bất Chu là điều dễ hiểu.

Chương 241

Nhưng hiện giờ Siêu phẩm Đạo bi trên núi Bất Chu đã bị nhổ đi, núi Bất Chu không còn kiên cố bất khả xâm phạm nữa.

Chỉ là họ không hiểu tại sao Nhân Quả Ma Thần, tại sao Thiên đạo lại hết lần này đến lần khác ép Hồng Hoang vào tử địa?

Thiên đạo có thế nào thì đó cũng là Thiên đạo Hồng Hoang mà!

Nếu Hồng Hoang diệt thì Thiên đạo còn có thể tồn tại sao?

Họ rất không hiểu nổi.

Nhưng Lâm Huyền biết Thiên đạo chính là liệu định các cường giả Hồng Hoang và bản thân hắn sẽ không để Hồng Hoang bị diệt vong.

Thiên đạo sở dĩ nhất định phải hủy hoại thiên trụ chắc chắn là để thoát khỏi sự trói buộc của Hồng Hoang.

Hồng Hoang đối với Thiên đạo thực tế là một xiềng xích.

Hiện giờ Thiên đạo muốn từng bước mở xiềng xích ra.

"Huyền tiên sinh, ngươi vẫn thật thông minh." Nhân Quả Ma Thần tán thưởng.

"Núi Bất Chu bắt buộc phải đổ!" Mà các Ma thần sau lưng Nhân Quả Ma Thần ai nấy đều nổi da gà, có một số thậm chí đã bắt đầu lùi lại.

Họ biết Nê Chi Ma Thần vừa rồi không phải tự dưng húc vào núi Bất Chu, đó là do Thiên đạo thao túng.

Hiện giờ núi Bất Chu chưa đổ, người tiếp theo sẽ là ai?

Ngay cả Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng đều

thấp thỏm.

Họ đã thành Thánh, uy lực húc đổ núi Bất Chu còn lớn hơn.

Đúng lúc đông đảo Ma thần lùi lại, đột nhiên cơ thể mấy vị Ma thần không còn tự chủ được nữa.

"Đừng mà...

Nhân Quả đại nhân, Thiên đạo đại nhân, đừng mà!

Tôi không muốn chết, tôi vừa mới tỉnh lại, không muốn chết đâu!" "Tha cho chúng tôi, tha cho chúng tôi đi!

Bảo tôi làm gì tôi cũng sẵn lòng!" Những Ma thần bị chọn trúng lập tức hoảng loạn, gào thét điên cuồng.

Họ là công cụ để húc núi Bất Chu, núi Bất Chu không đổ thì họ sẽ chết dưới chân núi.

Núi Bất Chu đổ thì họ sẽ triệt để bị phản phệ mà chết.

Đằng nào cũng là chết!

"Làm gì cũng sẵn lòng?

Vậy các ngươi đi chết đi!" Nhân Quả Ma Thần lạnh cười.

"Nhân Quả, ngươi sớm muộn gì cũng không có kết cục tốt đẹp đâu!" "Ngươi cũng sẽ chết thôi!" Những Ma thần đó biết khó lòng trốn thoát nên không ngừng nguyền rủa, muốn sướng cái miệng một chút.

Còn những Ma thần chưa bị chọn thì trong lòng thầm cầu nguyện, hy vọng những Ma thần này có thể húc đổ núi Bất Chu, nếu không chắc chắn sẽ còn tiếp tục chọn người.

Lần này có tổng cộng mười hai vị Ma thần bị chọn.

Đều là chiến lực cấp Chuẩn Thánh.

Tất cả đều lao về phía núi Bất Chu.

Giống như mười hai quả bom nổ tung, tất cả đều bỏ mạng dưới núi Bất Chu.

Những Ma thần còn lại tim thót lại một cái.

Bởi vì núi Bất Chu vẫn chưa đổ!

"Xem ra vẫn cần thêm vài người qua đó giúp húc núi..." Nhân Quả thở dài một tiếng.

Hắn không có chút lòng thương hại nào với các Ma thần này.

Có chăng chỉ là nỗi buồn thỏ chết cáo khóc mà thôi.

Đúng như những Ma thần đó nói, hắn cũng chỉ là một công cụ của Thiên đạo, Thiên đạo có thể vứt bỏ hắn bất cứ lúc nào.

Sau này biết đâu hắn cũng sẽ như những Ma thần húc núi mà chết kia, kết cục vô cùng thê thảm.

Có điều hiện giờ hắn cũng không rảnh để nghĩ nhiều thế.

Chỉ cần sống đủ lâu thì sẽ luôn có cách thoát thân.

Sống mới là đạo lý cứng nhắc.

Tuy nhiên lời của Nhân Quả vừa dứt.

"Rắc!!" Trên núi Bất Chu đột nhiên truyền tới tiếng nổ lớn, một vết nứt xuất hiện ở sườn núi.

Tiếp đó phần phía trên bắt đầu không ngừng nghiêng đổ.

"Núi Bất Chu...

đổ rồi!!" Vô số sinh linh đang gào thét, gần như tuyệt vọng.

Đặc biệt là núi Bất Chu vốn có vô số sinh linh cư ngụ, núi Bất Chu vừa đổ thì những sinh linh này sợ là đều phải chết.

“Ta đi cứu những sinh linh đó!” Nữ Oa kêu lên.

Nàng sống ngay trên núi Bất Chu, hiện giờ nhà của nàng đã sập rồi.

Lần này Nhân Quả Ma Thần không ngăn cản Nữ Oa!

“Cứu lấy sinh linh Hồng Hoang, dốc hết sức ngăn cản trời đất tương hợp!” Nhân Quả Ma Thần quay sang nói với đám Ma Thần.

Đám Ma Thần kia ngẩn ngơ cả mặt, Bất Chu Sơn này chẳng phải do Thiên Đạo bảo húc gãy sao?

Giờ lại muốn cứu viện Hồng Hoang?

Có bệnh à!

Nhưng hiện tại không ai dám có bất kỳ dị nghị nào, Thiên Đạo có quyền khống chế tuyệt đối với bọn họ, thậm chí là sinh sát dư đoạt đều do Thiên Đạo quyết định.

Trước đó Nê Chi Ma Thần bọn họ chết thế nào mọi người đều đã thấy rõ.

Thân thể hoàn toàn không chịu sự khống chế, Thiên Đạo chắc chắn đã bố trí thủ đoạn gì đó trong người bọn họ.

Ai dám không nghe người đó chết!

Nhi đối với Thiên Đạo mà nói, mục đích của nó căn bản không phải muốn Hồng Hoang phúc diệt, chẳng qua là muốn từ từ cắt đứt sự trói buộc của Hồng Hoang đối với mình mà thôi.

Bất Chu Sơn đổ sập và phúc diệt Hồng Hoang là hai chuyện khác nhau.

“Oanh long!!” Cũng chính lúc này, nửa đoạn trên của Bất Chu Sơn đã hoàn toàn đổ xuống đại địa Hồng Hoang.

Sau khi rơi xuống, nó trực tiếp đập ra một cái hố khổng lồ trên mặt đất, vô số sinh linh cứ thế bị đè chết dưới chân núi Bất Chu.

Dưới chân Bất Chu Sơn, tổ mạch Hồng Hoang cũng bắt đầu không ngừng đứt đoạn, bản nguyên Hồng Hoang chịu tổn thương cực lớn.

"Chư thần Thiên đình nghe lệnh, lập tức xuất động, khơi thông địa mạch, cứu viện Hồng Hoang!" Sau khi Hạo Thiên ngồi lên vị trí chủ nhân Thiên đình, lập tức phát hiệu thi lệnh.

Chư thần lĩnh mệnh, toàn bộ đáp xuống Hồng Hoang, dùng quyền hành trong tay để cứu vãn chúng sinh.

"Thiên Đạo vô đức, chịu khổ chịu nạn chỉ có sinh linh Hồng Hoang vô tội, đến khi nào mới có thể nhổ tận gốc Thiên Đạo đây!?" Hạo Thiên thở dài một tiếng.

Không tính những chuyện trước đó, chỉ riêng vụ Huyết Hải bạo động và Bất Chu Sơn đứt gãy đã khiến không biết bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang bị hại.

Có lẽ trong mắt Thiên Đạo, Hồng Hoang chết bao nhiêu sinh linh cũng chẳng liên quan gì đến nó.

Các đại năng Hồng Hoang một lần nữa vận chuyển trở lại.

Khơi thông địa mạch, cứu vãn sinh linh, ai nấy đều hiển lộ thần thông.

Nhưng vấn đề chủ yếu nhất không phải là Bất Chu Sơn đổ xuống đè chết bao nhiêu sinh linh, cũng không phải địa mạch hư tổn nghiêm trọng thế nào, mà là sau khi Bất Chu Sơn đổ, giữa trời đất không còn vật chống đỡ.

Trời không ngừng hạ thấp xuống.

Nơi Bất Chu Sơn tiếp giáp với trời xuất hiện một cái lỗ hổng cực lớn, khí tức Hỗn Độn không ngừng đổ ngược vào Hồng Hoang.

"Bệ hạ, đại sự không ổn, Bất Chu Sơn đổ rồi!" Ngoài thiên ngoại, có cường giả Yêu tộc báo cáo cho Đế Tuấn.

Thực ra chuyện này không cần báo cáo Đế Tuấn cũng thấy rất rõ.

Mỗi khi Hồng Hoang xảy ra động loạn là Yêu tộc bọn họ lại phải tăng ca, gần đây Đế Tuấn sắp mệt chết rồi.

Bây giờ còn nghiêm trọng hơn, Bất Chu Sơn đổ, trời trực tiếp sập xuống.

Nếu trời và đất hợp lại, Hồng Hoang sẽ triệt để phúc diệt, hóa thành một đoàn Hỗn Độn.

Thế nhưng đối mặt với tình huống này, Đế Tuấn cũng chẳng có cách nào tốt cả!

"Trời đất tương hợp, việc này ta không nhúng tay vào được nữa.

Nếu Hồng Hoang mất đi, chúng ta sẽ đón Lục Áp bọn nó đi, rời khỏi Hồng Hoang tìm nơi cư ngụ khác." Đế Tuấn rất quả quyết, ngay cả hậu lộ cũng đã tính xong.

Chương 242

Đối với hắn, Hồng Hoang dù sao cũng là nơi sinh ra nuôi dưỡng mình, nếu không còn cách nào thì ai muốn bỏ đi chứ!

"Đại huynh, không ổn rồi!

Trời sắp sập xuống rồi, phải làm sao đây?

Hiện tại căn bản không có thiên trụ chống đỡ!" Nguyên Thủy kêu lên, mặt đầy vẻ nôn nóng.

"Chống trời trước rồi tính cách khác." Lão Tử nghiến răng, trực tiếp tế ra Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Vốn dĩ hai món bảo bối này bị Huyết Hải ô nhiễm cần phải ôn dưỡng, nhưng tình huống này không còn cách nào khác.

Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp không ngừng chặn lỗ hổng trên trời, không để khí tức Hỗn Độn tràn vào.

Nguyên Thủy và Thông Thiên giống như những người công cụ, lập tức thi triển thánh uy đi chống trời, không để trời hạ thấp xuống.

Nếu là lúc Hồng Hoang mới khai sinh, hai người bọn họ nói không chừng còn có thể chống đỡ được.

Nhưng hiện tại, nội hàm Hồng Hoang ngày càng thâm hậu, độ trầm trọng của bầu trời so với trước kia thật không biết nói sao cho hết.

Nói chung là Thông Thiên và Nguyên Thủy bắt đầu gánh không nổi rồi.

“Sư đệ, chúng ta cũng đi chống trời.” Tiếp Dẫn nói.

Chuẩn Đề lập tức ứng lời, hai người vội vàng đi chống trời.

Phương Tây của bọn họ đã bị nổ tung mấy lần rồi, lần này nếu Hồng Hoang không còn, nhà của bọn họ cũng mất luôn.

“Huyền đạo hữu, giờ phải làm sao?” Hậu Thổ lo lắng hỏi: “Chúng ta có cần chống trời không?” La Hầu cũng nhìn về phía Lâm Huyền.

“Bảo mấy vị đạo hữu đang chống trời và ngăn chặn lỗ thủng Thiên Đạo kia xuống đây hết đi.” Lâm Huyền lên tiếng.

Hậu Thổ ngơ ngác, La Hầu cũng đầy dấu hỏi chấm.

Chuyện gì thế này?

Muốn bỏ cuộc sao?

Đây không giống tính cách của Lâm Huyền chút nào!

Tam Thanh nghe Lâm Huyền gọi cũng ngẩn người.

“Huyền đạo hữu nói gì?

Bảo chúng ta xuống?

Chuyện này không hợp lý!” Thông Thiên nghi hoặc.

Hai người phương Tây cũng không hiểu nổi.

Bọn họ đã lâu không liều mạng như vậy, kết quả giờ lại bảo không cần nữa?

“Huyền đạo hữu chưa bao giờ sai, chúng ta xuống thôi!” Lão Tử nghiến răng, không chút do dự thu hồi Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nguyên Thủy và những người khác cũng lập tức dừng tay.

“Huyền đạo hữu, tiếp theo làm thế nào?” Lão Tử hỏi.

“Hiện tại không cần quản bầu trời đang hạ xuống kia, chỉ cần đảm bảo an nguy cho sinh linh Hồng Hoang, cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Mọi người chẳng phải đều khai tịch tiểu thế giới sao?

Dùng tiểu thế giới của các vị mà chứa, sơn xuyên hà lưu, đại hải, chứa được bao nhiêu thì chứa!” Lâm Huyền cười lạnh nói.

Chư Thánh kinh ngạc: Cái gì?

Nói như kiểu định từ bỏ Hồng Hoang vậy?

Lâm Huyền cười cười, nói tiếp: “Bất kể là Huyết Hải bạo động hay Bất Chu Sơn đổ sập, đều là quỷ kế của Thiên Đạo, mắc mớ gì chúng ta phải trả nợ thay cho nó?

Chúng ta đều đã khai tịch tiểu thế giới, thu lấy một phần nội hàm của Hồng Hoang, lo gì không tái tạo được một Hồng Hoang mới, để Thiên Đạo tự mình chơi một mình đi, chúng ta không quản nữa!” Nghe lời Lâm Huyền, mọi người tiên là ngẩn ra.

Nữ Oa là người đầu tiên lên tiếng: “Huyền đạo hữu nói không sai, với năng lực của chúng ta, không phải không tạo ra được một Hồng Hoang mới.

Tại sao phải đi dọn dẹp hậu quả cho hành vi của Thiên Đạo?

Chúng ta không chơi với nó nữa.” Nhìn Hồng Hoang đầy rẫy vết thương, vô số sinh linh bỏ mạng, Nữ Oa thực sự rất tức giận.

“Ta thấy Huyền đạo hữu nói rất đúng, Địa Phủ vốn dĩ là do Quỷ Tiên Giới hóa thành, Hồng Hoang có xong đời thì cũng không ảnh hưởng đến Địa Phủ bao nhiêu, trực tiếp tách ra ngoài rồi tổ chức lại một Hồng Hoang mới!” Hậu Thổ cũng lên tiếng.

“Được, chúng ta nghe theo Huyền đạo nhân!” Lão Tử có chút kích

động, ý tưởng này quả thực quá mức táo bạo.

Nghĩ thôi cũng thấy kích thích.

“Sư huynh, chúng ta đi dời Linh Sơn, di cư chúng sinh phương Tây, chuẩn bị chuồn lẹ thôi!” Chuẩn Đề gọi lớn.

Hai người phương Tây lập tức rời đi.

“Chuyện gì thế này?

Đám người Lão Tử sao không chặn lỗ hổng nữa?

Sao không chống trời?

Bọn họ định làm cái gì?

Chẳng lẽ lại có chủ ý gì hay sao?” Tuy Nhân Quả Ma Thần bảo đám Ma Thần xuất lực cứu viện, nhưng lũ này toàn âm thầm lười biếng.

Dù sao thì sinh linh Hồng Hoang cũng rất chăm chỉ.

Kết quả giờ sinh linh Hồng Hoang cũng mặc kệ trời sập luôn?

“Bọn họ định làm gì?” Nhân Quả Ma Thần cũng bắt đầu lầm bầm, theo dự liệu, đám Thánh nhân Hồng Hoang phải dốc sức lắm mới đúng chứ!

Ngay lúc này, trong Hồng Hoang không ngừng có tiếng truyền lại: “Chư vị, trời Hồng Hoang sắp sập, xin hãy mở tiểu thế giới của mình ra, cố gắng an trí thật nhiều sinh linh, thu lấy thật nhiều đất đai Hồng Hoang, sau này chúng ta sẽ hợp nhất tiểu thế giới, tái tạo Hồng Hoang, xây dựng lại Hồng Hoang mới!!!” Khi Nhân Quả Ma Thần nghe thấy lời này, cả người đứng hình.

Cái gì cơ?

Tái kiến Hồng Hoang?

Chỗ này không cần nữa à?

Bảo bỏ là bỏ luôn?

Chuyện này không giống với tính toán của bọn họ, việc này Thiên Đạo có biết không?

Lúc này tâm trạng của Thiên Đạo cũng rất phức tạp.

Kế hoạch của nó vòng vòng tương khấu, vậy mà cư nhiên tính sai?

Sao có thể tính sai được chứ?

Không đúng chút nào!

Lúc này, vô số sinh linh Hồng Hoang đã bắt đầu hành động, vô số đại năng Hồng Hoang đang thu dọn đạo trường của mình.

Nguyên Thủy muốn kéo cả Côn Luân Sơn đi.

Lão Tử và đám Nhân tộc dời Thủ Dương Sơn.

Thông Thiên đang đem đảo Bồng Lai nhét vào tiểu thế giới của mình...

Lúc này, chẳng ai thèm quản bầu trời đang hạ xuống kia nữa.

Thiên Đạo khoảnh khắc này thực sự bị phá vỡ phòng ngự.

Điên mất thôi!

Thiên Đạo lập tức dùng quyền hành của mình hạ cấm lệnh, không cho chúng sinh Hồng Hoang dời đi đạo trường, vơ vét nội hàm Hồng Hoang.

Các Ma Thần lúc này cũng lập tức nhận được chỉ thị của Thiên Đạo, bắt bọn họ mau chóng đi gánh trời, bịt kín lỗ hổng trên trời lại.

Thế nhưng dù có Nhân Quả Ma Thần dẫn đầu, bầu trời này thực sự rất nặng!

Hơn nữa khí tức Hỗn Độn không ngừng cuộn trào, linh khí bên trong Hồng Hoang sẽ càng lúc càng thưa thớt, dần dần diễn hóa thành một phần của Hỗn Độn.

"Chư vị, Hồng Hoang sắp phúc diệt rồi, xin hãy giúp một tay.

Cho dù các vị dùng tiểu thế giới ghép lại thành Hồng Hoang mới, thì nó cũng khác xa với Hồng Hoang hiện tại, bất kể là pháp tắc hay bản nguyên đều sẽ không đủ.

Đến lúc đó có lẽ ngay cả một tôn Chuẩn Thánh cũng không thể sinh ra.

Thậm chí, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng sẽ vì Hồng Hoang phúc diệt mà bản nguyên bị tổn thương, rơi rụng Thánh vị, thậm chí là tử vong!" Nhân Quả Ma Thần vội vã nói.

Những gì hắn nói thực ra là sự thật.

Những tiểu thế giới ghép lại, dù diện tích có lớn đến đâu thì quy tắc cũng không hoàn thiện.

Chắc chắn không bằng thế giới hiện tại, hơn nữa những Thiên Đạo Thánh nhân như Nữ Oa, hay hai người phương Tây, sau khi Hồng Hoang phúc diệt chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

"Thì đã sao?

Chương 243

So với việc bị Thiên Đạo và đám Ma Thần các ngươi giày vò, chúng ta thà nhìn Hồng Hoang phúc diệt còn hơn.

Huyết Hải bạo động chẳng phải do các ngươi làm sao?

Bất Chu Sơn đổ chẳng phải do các ngươi làm sao?

Giờ nói những lời này có ích gì?" Nữ Oa lạnh lùng đáp.

Mắng cho Nhân Quả Ma Thần không nói được lời nào.

"Mọi người đừng quản hắn, dù không dời đi được linh sơn Hồng Hoang, chúng ta cũng phải giữ lấy mạng trước đã.

Ta xem Hồng Hoang phúc diệt rồi, Thiên Đạo có chết không!" Hậu Thổ còn độc miệng hơn, trực tiếp rủa Thiên Đạo chết đi.

"Đại nhân, chúng ta gánh không nổi nữa rồi!

Trời nặng quá!!" Đám Ma Thần kêu khổ.

Trong số bọn họ, cũng chỉ có ba người Long Vương là có thực lực Thánh nhân, mà còn là loại Thiên Đạo Thánh nhân yếu nhất.

Nhân Quả Ma Thần chặn vết nứt, đám Ma Thần còn lại chống trời, nhưng vẫn gánh không nổi.

Trời vẫn đang hạ xuống, càng lúc càng thấp, khí Hỗn Độn cũng ngày càng nồng đậm, tình hình rất không ổn.

Ngay cả trên trời cũng xuất hiện một vùng kim quang lớn, kim quang đó đang không ngừng tịnh hóa khí Hỗn Độn trong Hồng Hoang, đồng thời cũng nâng đỡ bầu trời.

"Nữ Oa đạo hữu, theo chỉ dẫn của Thiên Đạo, nàng là người bổ thiên, chỉ cần dùng một ít Tức Nhưỡng và Ngũ Sắc Thạch là có thể vá

lại lỗ hổng trên trời.” Nhân Quả Ma Thần gần như khẩn cầu, trực tiếp nói ra phương pháp bổ thiên.

Nhưng Nữ Oa không hề dao động.

“Trời này, ai thích vá thì vá, ta không vá!” Nữ Oa nhìn cũng chẳng thèm nhìn Nhân Quả Ma Thần.

Xem ai làm ghê tởm ai.

“Nhưng ngoài nàng ra, không ai có thể bổ thiên cả!” Nhân Quả Ma Thần nói.

Nữ Oa là mẹ của Nhân tộc, mang trên mình khí vận Nhân đạo.

Nàng vốn dĩ nên là người đại ngôn cho Nhân đạo.

Vật phẩm bổ thiên do Nữ Oa luyện chế mới có thể dung hợp khí vận Nhân đạo vào trong đó.

Trời và Người tương hợp mới có thể bền vững.

Nếu không, dù là tồn tại mạnh mẽ như Nhân Quả Ma Thần, có luyện chế xong dược liệu bổ thiên rồi dán lên, cuối cùng cũng không chắc chắn, sẽ lập tức rơi xuống ngay.

Chư Thánh không phản ứng.

Đối với Hồng Hoang, bọn họ đều có tình cảm mãnh liệt, nhưng hành vi của Thiên Đạo đã hết lần này đến lần khác chạm vào giới hạn cuối cùng của bọn họ.

Bọn họ không nguyện ý thỏa hiệp.

Hoặc có thể nói, bọn họ đang chờ Lâm Huyền quyết định.

Hiện tại, bọn họ đều đã lấy Lâm Huyền làm đầu, Lâm Huyền bảo làm thế nào thì làm thế nấy, tính đoàn kết cực mạnh.

“Bổ thiên cũng được, nhưng các ngươi không thể không trả giá!

Trên đời không có chuyện gì miễn phí cả!" Lâm Huyền lên tiếng.

"Huyền đạo hữu cứ nói." Nhân Quả Ma Thần như vớ được cọc, lập tức lên tiếng, mắt lộ ra vài phần vui mừng.

Hồng Hoang không còn, e là hắn cũng xong đời.

Thiên Đạo không ngừng tạo áp lực cho hắn, nếu Lâm Huyền bọn họ không chịu buông lời thì coi như xong đời.

"Thứ nhất, giao Thần đạo cho chúng ta!" "Thứ hai, giao Nhân đạo cho chúng ta!" Hai yêu cầu, làm được thì Nữ Oa đạo hữu sẽ bổ thiên, chúng ta cũng sẽ giúp chống trời trở lại.

"Không được!!" Tử Vi và Xi Ưu đồng thời lên tiếng.

Tử Vi là Thần đạo chi chủ được Thiên Đạo nâng đỡ, trước đó Hạo Thiên nhúng tay, quyền hành của hắn đã bị lấy mất một phần lớn.

Mà hiện tại, Lâm Huyền muốn lấy toàn bộ quyền hành Thần đạo.

Phía Xi Ưu thì khỏi phải nói, nếu tranh đoạt Nhân đạo thất bại, kết cục của hắn e là cũng chẳng tốt đẹp gì, đánh nhau bao nhiêu năm nay, thất bại sao hắn cam tâm cho được?

Hơn nữa, hắn không phải tự mình muốn thua.

"Thần đạo có thể, Nhân đạo không được!" Nhân Quả Ma Thần trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng.

Tử Vi nhất thời mặt xám như tro, hắn biết mình đã thành quân cờ bỏ đi.

"Bổ thiên chống trời của Hồng Hoang đối với các vị cũng có lợi, tranh đoạt Nhân đạo quan hệ trọng đại, không thể dễ dàng giao cho các vị." Nhân Quả Ma Thần nói.

"Không được, đàm phán không xong thì cứ để trời sập đi." Thái độ

của Lâm Huyền rất kiên quyết.

Nhân Quả Ma Thần trong lòng khổ không thấu!

“Huyền đạo hữu, hay là thế này, mỗi bên lùi một bước, Thần đạo ta có thể làm chủ nhường cho các vị, phía Nhân đạo này, chúng ta cũng có thể giao Không Động Ấn cho các vị, ngài thấy thế nào?” Nhân Quả Ma Thần nói.

Không Động Ấn là Nhân đạo chí bảo, hội tụ gần như toàn bộ khí vận của Nhân đạo.

Thực tế Không Động Ấn vẫn luôn ở Thủ Dương Sơn, chỉ là luôn bị một đạo Hồng Mông Tử Khí trấn phong.

Nhân Quả Ma Thần bảo giao, thực chất là giải khai phong ấn Không Động Ấn.

“Được!

Các ngươi giao Thần đạo trước, giải phong Không Động Ấn trước.” Lâm Huyền đồng ý.

Hắn biết, đây đã là giới hạn cực cùng mà Thiên Đạo có thể đáp ứng.

Trước đó hắn bảo mọi người rút lui cũng không phải thực sự muốn nhìn Hồng Hoang diệt vong, mà là ép Thiên Đạo nhượng bộ.

“Được!” Nhân Quả Ma Thần không chút do dự, một tay chiêu gọi Phong Thần Bảng tới.

“Không!

Trả lại cho ta, Phong Thần Bảng trả lại cho ta, Phong Thần Bảng của ta...” Tử Vi lúc này mắt đã đỏ ngầu.

Tuy biết kết cục đã định, nhưng dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Đây là hy vọng trở nên mạnh mẽ của hắn, hắn không thể mất đi hy vọng cuối cùng này!

Thậm chí, Tử Vi còn trực tiếp ra tay với Nhân Quả Ma Thần.

Chỉ có điều Nhân Quả Ma Thần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đưa ra một bàn tay chọc chết tươi Tử Vi.

Chân linh bị mẫn diệt, không sống quá ba tập...

Tử Vi chết như vậy khiến đám Ma Thần kia run rẩy dữ dội.

So với Tử Vi, bọn họ càng chẳng có tác dụng gì lớn, kết quả vẫn là bảo giết là giết, không chút do dự.

"Giờ đã được chưa?" Nhân Quả Ma Thần hỏi.

"Ta còn yêu cầu thứ ba!" "Ngươi đừng quá đáng." Nhân Quả Ma Thần vốn đang nén một bụng tức, giờ đang nhịn đến ngưỡng bùng nổ.

"Yêu cầu cuối cùng, giải phóng toàn bộ Đạo Quả của Thánh nhân Hồng Hoang!" Lâm Huyền nhìn chằm chằm Nhân Quả Ma Thần.

Lời này nói ra, đến lượt đám Thánh nhân Hồng Hoang ngây người.

Cái gì?

Đạo Quả gì?

"Nữ Oa đạo hữu, các vị là Thiên Đạo Thánh nhân, ngay cả Tam Thanh trước đây cũng từng là Thiên Đạo Thánh nhân.

Đạo Quả Thiên Đạo Thánh nhân dung nhập vào Hồng Hoang, nằm trong tay Thiên Đạo.

Dù cho Tam Thanh đạo hữu sau này đi con đường khác, nhưng Đạo Quả vẫn bị Thiên Đạo khấu lưu trong tay, nếu không lấy lại, đối với tu hành thậm chí là bản nguyên của các vị sẽ có ảnh hưởng cực lớn." Lâm Huyền giải thích.

Nữ Oa và năm vị Thánh nhân khác nhất thời một phen sợ hãi.

Bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện này, hoặc giả bấy nhiêu năm Đạo Quả của bọn họ không xảy ra chuyện gì, nên căn bản không biết Thiên Đạo còn có thể làm như vậy.

Mà yêu cầu Lâm Huyền đưa ra cho Nhân Quả Ma Thần hiện tại, thực chất cái này mới là quan trọng nhất.

Dù sao phía Nhân đạo Thiên Đạo cũng sẽ không buông tay, Thần đạo hiện tại cũng chẳng có gì to tát.

"Lâm Huyền!!" Nhân Quả Ma Thần nghiến răng nghiến lợi.

Lần này bị tính kế đau quá.

"Ngươi không làm chủ được thì bảo người làm chủ được đưa ra ý kiến đi." Lâm Huyền cười nhạt.

Một lát sau, Nhân Quả Ma Thần nói: "Được, chúng ta có thể đáp ứng yêu cầu của ngươi." "Đừng có giở trò gì, ta nhìn ra được đấy." Lâm Huyền nói.

Nhân Quả Ma Thần hừ lạnh.

Trên không trung sáu đạo kim quang rơi xuống, toàn bộ độn vào trong cơ thể sáu vị Thánh nhân như Nữ Oa.

Chương 244

Chính trong khoảnh khắc đó, Nữ Oa và các vị Thánh nhân lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, giống như vừa tháo bỏ được một xiềng xích nào đó.

"Đa tạ ơn của Huyền đạo hữu!" Nữ Oa trịnh trọng hành lễ với Lâm Huyền.

Tam Thanh và hai người phương Tây cũng vậy.

Nếu không nhờ Lâm Huyền, bọn họ chắc chắn vẫn bị che mắt, nếu có một ngày Thiên Đạo phát khó, lúc đó mới thực sự nghiêm trọng.

"Chư vị đạo hữu, thu thập Ngũ Sắc Thạch, gom lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, để Nữ Oa đạo hữu luyện chế Đá Bổ Thiên vá trời!" Lâm Huyền lên tiếng.

"Được!!" Vô số đại năng Hồng Hoang lập tức lĩnh mệnh.

Một số Thánh nhân tiếp tục chống trời, những người còn lại nhanh chóng tìm thấy không ít Ngũ Sắc Linh Thạch và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Nữ Oa lấy ra Tạo Hóa Đỉnh, đem số Ngũ Sắc Linh Thạch và Tức Nhưỡng đó ném vào trong.

Sau trăm năm, trong Tạo Hóa Đỉnh xuất hiện một đạo hào quang năm màu, chiếu sáng cả đại địa Hồng Hoang.

Tiếp đó, một luồng sáng rực rỡ được Nữ Oa thu lấy, bay về phía lỗ hổng trên trời.

Luồng sáng đó rất khớp, bịt kín lỗ hổng Hồng Hoang.

Những khí tức Hỗn Độn không còn đổ ngược vào nữa.

Các sinh linh Hồng Hoang dùng tốc độ nhanh nhất tịnh hóa lượng khí Hỗn Độn đã tràn vào.

Những luồng khí Hỗn Độn này thực ra rất dễ tịnh hóa, trước kia là do liên tục tràn vào nên mới kinh cửu không tan, dù có tịnh hóa cũng không đạt được hiệu quả đặc biệt tốt.

Còn bây giờ, sau khi đã chặn đứng từ nguồn gốc, khí Hỗn Độn không còn là mối lo ngại nữa.

"Đạo hữu, trời tuy đã bịt kín lỗ hổng, nhưng vẫn không ngừng hạ thấp, cần tìm một vật thích hợp làm thiên trụ để chống đỡ!" Nữ Oa đi đến trước mặt Lâm Huyền nói.

Các Thánh nhân còn lại cũng nhìn qua.

Trời này ngay cả Thánh nhân cũng gánh không nổi, nếu là vật tầm thường thì e là không chống nổi.

"Đông Hải có Kiến Mộc, Kiến Mộc thông thiên, dùng Kiến Mộc chống trời thì sao?" "Không được, Kiến Mộc quá giòn yếu, nếu có người phá hoại thì trời vẫn dễ đổ như chơi." Một thời gian, chư Thánh đều đưa ra ý tưởng riêng, nhưng dường như đều không mấy thích hợp.

"Chống trời, ta biết dùng cái gì rồi!" Lâm Huyền nhìn về phía một bóng người.

Huyền Vũ!

"Lão tổ, trời Hồng Hoang đang hạ thấp, ngài có nguyện ý đi chống trời không?" Huyền Vũ: ???

Không chỉ Huyền Vũ, ngay cả các Thánh nhân cũng đầy dấu hỏi chấm.

Huyền Vũ chẳng qua mới là Chuẩn Thánh, chống nổi không?

"Huyền Vũ lão tổ tuy không phải Thánh nhân, nhưng nội hàm đủ thâm hậu, vả lại ông ấy đi chống trời không chỉ đơn giản là dùng sức mình nâng trời lên, mà là hóa thân thành Thiên trụ của Hồng Hoang, chống đỡ bầu trời.

Tuy nhiên quá trình này cũng cần các vị đạo hữu trợ giúp." Lâm Huyền nói.

"Không vấn đề!" Mọi người đồng thanh biểu thị.

"Có điều một khi đã thành Thiên trụ thì không được tự ý rời bỏ chức trách, quá trình có chút tẻ nhạt, lão tổ có nguyện ý chăng?" Lâm Huyền lại hỏi.

"Nguyện ý, vì Hồng Hoang, ta Huyền Vũ có thể xả thân thủ nghĩa!" Huyền Vũ đại nghĩa lẫm liệt.

Thực ra trong lòng lão rất rõ, Lâm Huyền chắc chắn sẽ không hại lão.

Trở thành Thiên trụ, e là có lợi ích cực lớn đấy!

Đám Thánh nhân như Lão Tử thực ra cũng nhìn ra được chút manh mối.

Nhưng mọi người đều không nói gì, cũng nguyện ý giúp đỡ Lâm Huyền.

Ân tình vừa rồi không hề nhỏ chút nào.

Hơn nữa nếu không có Lâm Huyền, bọn họ e là đều biến thành thịt trên thớt của Thiên Đạo, mặc nó xâu xé!

Lão Huyền Quy cũng một phen chua xót, lão Huyền Vũ này vận khí đúng là quá tốt mà!

E là sau này không dùng cảnh giới áp người ta được rồi.

“Chư vị, hãy đem Thánh lực của các vị quán thâu vào người lão tổ!” Lâm Huyền quát lớn.

Vô số Thánh nhân đều phát lực.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Tam Thanh, hai người phương Tây, Vọng Thư, Lão Huyền Quy, ba vị Thánh nhân Địa Phủ, Trấn Nguyên Tử...

Sức mạnh của các Thánh nhân này đều hội tụ lên người Huyền Vũ.

“Ta, Huyền Vũ, hôm nay nguyện hóa thành Thiên trụ Hồng Hoang, vĩnh viễn trấn giữ Hồng Hoang, phân chia trời đất!” Tiếng nói của Huyền Vũ vang khắp Hồng Hoang.

“Chuẩn!!” Một đạo âm thanh đại đạo truyền tới.

Lão Huyền Vũ hóa ra bản tướng, đứng giữa Hồng Hoang.

Tiếp đó một đạo quang trụ xông thẳng lên trời, một luồng sức mạnh cường đại không ngừng đẩy bầu trời lên cao, mãi đến khi bầu trời Hồng Hoang hiện ra Ba Mươi Ba Tầng mới dừng lại.

Khí thế trên người lão Huyền Vũ cũng không ngừng tăng vọt, một bước trở thành tôn vị Thánh nhân, mà còn là Thánh nhân Tứ Trọng Thiên.

Lần này lão Huyền Quy mắt càng thêm thèm thuồng.

Đồng thời lão cũng thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn, sự trói buộc cuối cùng cũng biến mất.

Vốn dĩ việc chống trời là phải chém chết lão để lấy bốn cái chân làm trụ chống trời, nhưng trải qua nhiều biến cố, lão Huyền Quy đã thoát được kiếp nạn, còn nhận được lợi ích cực lớn.

Theo sự ổn định của trời đất, trong Hồng Hoang thanh khí bốc lên, trọc khí hạ xuống, thanh trọc phân minh.

Những sinh linh Hồng Hoang đều có cảm giác may mắn sau tai nạn.

Bọn họ là những người may mắn, không may là những sinh linh đã chết trong vụ Huyết Hải bạo động và dưới chân Bất Chu Sơn đổ nát.

Tiếp đó, trên bầu trời bỗng hiện một đạo kim quang, lượng công đức khổng lồ hiện ra.

Một nửa bị Huyền Vũ và Nữ Oa chia nhau, nửa còn lại chia cho những người đã giúp đỡ cứu viện sinh linh Hồng Hoang.

Chỉ có điều, đối mặt với công đức do Thiên Đạo ban cho, phần lớn các tồn tại đều không hấp thu, mà cẩn thận hóa nó thành Công Đức Kim Luân để dùng vào việc khác.

Hiện tại ở Hồng Hoang, chỉ cần là tồn tại từ Đại La trở lên đều biết Thiên Đạo tàn bạo, đại đa số đều không nguyện ý đứng về phía Thiên Đạo.

"Huyền đạo hữu, chuyện nơi đây đến đây là chấm dứt, ngài hãy tự giải quyết cho tốt." Nhân Quả Ma Thần nói xong, xoay người rời đi.

Đám Ma Thần cũng tản ra, nhưng đa số vẫn đi theo Xi Ưu.

Bọn họ vẫn sẽ tiếp tục tranh đoạt Nhân đạo, chỉ là tình hình hiện tại không mấy lạc quan.

Sau vụ này, dự kiến rất nhiều sinh linh sẽ căm ghét phe Xi Ưu.

Thế nhưng, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Tiếp tục theo Thiên Đạo chinh chiến thì còn hy vọng sống sót, còn nếu không nghe lời, tất tử vô nghi!

Ngoài thiên ngoại, Đế Tuấn nhìn Hồng Hoang đã bình lặng, lại thở phào một cái dài.

Lúc này mặt hắn trắng bệch, có cảm giác thấu chi quá độ.

Yêu tộc của bọn họ thực sự quá mệt mỏi.

Mỗi khi Hồng Hoang có động tĩnh là bọn họ phải tăng ca.

"Những ngày thế này bao giờ mới kết thúc đây!" Đế Tuấn có chút cạn lời.

"Chắc là sắp rồi!" Thái Nhất lên tiếng.

Chính trong khoảnh khắc đó, Đế Tuấn có chút hoảng hốt.

Thái Nhất vừa rồi cư nhiên khiến hắn cảm thấy có chút xa lạ?

"Hai vị đạo hữu, các vị hẳn là có thể nhìn ra, vị đại nhân đó thậm chí không coi chúng ta là quân cờ, không có chút lòng yêu thương nào.

Hắn đối với trời đất Hồng Hoang như vậy, đối với Ma Thần chúng ta cũng là đuổi đi gọi đến, những ngày như thế này, ta chịu đủ rồi!" Nguyên Phượng nói.

Bên cạnh nàng là Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

Năm xưa ba người bọn họ là bá chủ thời kỳ Long Hán, từng tranh đoạt vị trí bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, đánh nhau đến sống dở chết dở.

Chỉ là giờ đều là châu chấu buộc chung một sợi dây, phải ôm lấy nhau mà sưởi ấm.

"Nguyên Phượng đạo hữu, nàng phải bình tĩnh!

Chúng ta không giống đám Ma Thần kia, chúng ta nhận được Hồng Mông Tử Khí, là tôn vị Thánh nhân, đối với vị đại nhân đó vẫn có chút tác dụng, chúng ta chờ thêm xem, đợi vị đại nhân đó thắng lợi rồi thì tất cả sẽ qua thôi." Thủy Kỳ Lân dường như nghe ra ẩn ý của Nguyên Phượng, vội vàng khuyên nhủ.

“Nguyên Phượng, nàng đừng có bốc đồng, đến lúc đó đừng có liên lụy đến ta!” Long Vương lạnh lùng nói, trực tiếp cảnh cáo.

Hắn quan tâm đến bản thân mình nhiều hơn.

Nguyên Phượng cười khổ liên tục, không đáp lại, xoay người rời đi, đáp xuống Thủ Dương Sơn.

“Nguyên Phượng đạo hữu có việc gì mà ghé thăm?” Lão Tử hỏi.

Chương 245

Tuy ở hai trận doanh khác nhau, nhưng Lão Tử cũng không có ác cảm quá lớn với Nguyên Phượng.

Lâm Huyền cũng đến.

Nhìn Nguyên Phượng, hắn dường như hiểu ra điều gì đó.

"Ta muốn gặp Khổng Tuyên." Nguyên Phượng cười nói.

"Mẫu thân!" Một lát sau, Khổng Tuyên và Đại Bằng đều đến.

"Mẫu thân, người đến đây làm gì?" Khổng Tuyên có chút lo lắng.

"Không có gì, qua xem hai đứa thế nào thôi!" Nguyên Phượng nói, mắt nhìn chằm chằm hai đứa con của mình.

"Mẫu thân, rốt cuộc người làm sao thế?" Đại Bằng không nhịn được lại hỏi một câu.

Nguyên Phượng rất an lòng.

Đại Bằng so với trước kia thực sự đã tốt hơn rất nhiều.

"Các con đều đã khôn lớn rồi!

Sau này, Phượng tộc... giao lại cho các con, ta cũng không còn gì nuối tiếc nữa." Nguyên Phượng hóa thành hình người, đưa tay vuốt đầu hai đứa trẻ.

Khổng Tuyên và Đại Bằng dường như ý thức được điều gì đó, mặt đầy lo âu nhưng không dám hỏi ra lời.

"Chư vị đạo hữu, hai đứa trẻ này của ta, sau này xin nhờ các vị giúp đỡ trông nom một chút.

Đa tạ!" Nguyên Phượng hành lễ với nhóm Lão Tử.

“Mẫu thân, người đừng đi, con không muốn người đi!” Nước mắt Khổng Tuyên chảy dài, nắm chặt tay Nguyên Phượng, Đại Bằng bên cạnh cũng ôm lấy Nguyên Phượng.

Chỉ là Nguyên Phượng tùy ý vẫy tay, Đại Bằng và Khổng Tuyên đều ngất đi trên mặt đất.

“Đạo hữu, nhất định phải đi sao?” Lâm Huyền không nhịn được hỏi: “Nếu đạo hữu nguyện ý, ta có thể nghĩ cách giải trừ trói buộc cho nàng.” “Đa tạ Huyền đạo hữu, nhưng không cần thiết nữa.

Là sinh linh Hồng Hoang, ta lại chỉ có thể tận mắt chứng kiến Thiên Đạo tính kế Hồng Hoang, sinh linh lầm than, thậm chí còn trở thành trợ thủ cho nó.

Là Hỗn Độn Ma Thần, chúng ta vốn nên có sự kiêu ngạo của riêng mình, có ngạo cốt của riêng mình, giờ đây lại bị giày xéo tùy ý.

Có những việc, cần phải có người đứng ra làm.” Nguyên Phượng lắc đầu, sau đó vẫy tay với mọi người, hóa thành bản thể khổng lồ, bùng cháy ngọn lửa hừng hực, bay về phía thiên ngoại.

“Chỉ riêng hành động này của Nguyên Phượng, ta La Hầu sau này nhất định bảo hộ an nguy cho Phượng tộc!” La Hầu vốn im lặng nãy giờ lên tiếng.

Nguyên Phượng trong ba nghìn Ma Thần xếp hạng không cao, nhưng nàng lại có giác ngộ như vậy.

“Nguyên Phượng đạo hữu, tấm gương của chúng ta.

Đạo hữu...

đi thanh thản!” Các cường giả tiễn đưa Nguyên Phượng.

“Sao đột nhiên nóng thế này?

Các ngươi nhìn kìa, đó hình như là bóng dáng Nguyên Phượng!”

Có sinh linh Hồng Hoang kêu lên.

Trong Hồng Hoang Phượng tộc không ít, nhưng người có uy nghiêm như vậy, ngoài Nguyên Phượng ra không ai khác có được.

Vô số Phượng tộc nhìn theo bóng dáng Nguyên Phượng rời đi, mặt đầy nghi hoặc.

Thủy tổ định làm gì vậy?

Bọn họ biết Thủy tổ nhà mình là kiểu người rất thấp điệu, sau khi thành Thánh cũng thâm cư giản xuất, hoàn toàn khác với Long Vương.

Hơn nữa Thủy tổ rất quan tâm tộc nhân, mọi người đều kính trọng Nguyên Phượng.

"Nguyên Phượng đạo hữu... ta không bằng nàng!" Trên vách đá Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân thở dài một tiếng.

Dưới Đông Hải, Long Vương cười khẩy: "Đúng là không biết sống chết." Chỉ một lát sau, bóng dáng Nguyên Phượng đã xuất hiện nơi chân trời Hồng Hoang, xa hơn nữa là Hỗn Độn.

"Thiên Đạo, bạo hành của ngươi, ta không nguyện ý đồng lõa.

Ma Thần chúng ta, ta từng chấp chưởng một trong ba nghìn pháp tắc, sao có thể làm chó săn cho ngươi?

Thiên Đạo, ra đây nhận lấy cái chết!!" Nguyên Phượng sải cánh, ngọn lửa thiêu đốt đó quét sạch chân trời.

Lời của nàng khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc đến ngây người.

"Nguyên Phượng này điên rồi sao?

Nàng ta đang nói gì vậy?

Chẳng phải nàng ta nhờ Thiên Đạo mới lấy lại tự do, nhờ Thiên

Đạo mới thành Thánh sao?

Tại sao lại đại nghịch bất đạo như vậy?" "Không biết, có trò hay để xem rồi." Mọi người bàn tán xôn xao.

"Nguyên Phượng tìm cái chết rồi!" Có Ma Thần chế giễu.

Tuy nhiên cũng có Ma Thần trầm tư.

Đúng vậy!

Ma Thần bọn họ từng là những người chấp chưởng pháp tắc, là thân phận Thánh nhân cao cao tại thượng.

Tại sao hiện tại phải từ bỏ tôn nghiêm, tại sao hiện tại phải trở thành chó săn!?

"Nguyên Phượng, nàng việc gì phải thế?

Năm xưa nàng đại nạn không chết, trở thành sinh linh Hồng Hoang, lại được đại nhân coi trọng trở thành một trong các Thiên Đạo Thánh nhân, đại nhân đối với nàng cũng gửi gắm nhiều hy vọng mà!

Tại sao phải làm chuyện ngu ngốc như vậy?" Nhân Quả Ma Thần thở dài nói.

"Nhân Quả, những gì ta muốn nói vừa rồi đã nói rất rõ rồi.

Nguyên Phượng ta thà chết chứ không chịu khuất phục, nếu đã không có Ma Thần nào dám mở đường, thì Nguyên Phượng ta sẽ làm người mở đường đó." Nguyên Phượng cười lớn.

Câu nói "thà chết chứ không chịu khuất phục" đó đã làm rung động trái tim của gần như tất cả Ma Thần.

Bọn họ, nếu không phải vì muốn thoát ly triệt để, ai nguyện ý bị Thiên Đạo khống chế.

Chỉ một chút hứa hẹn của Thiên Đạo mà bọn họ đã đổ xô vào, vì

thế không tiếc từ bỏ tôn nghiêm, trở thành tay đấm cho Thiên Đạo, thậm chí cuối cùng ngay cả hy vọng sống cũng phải chờ Thiên Đạo ban phát.

Những Ma Thần húc Bất Chu Sơn trước đó, mọi người đều thấy cả rồi.

Tử Vi trước đó, mọi người cũng thấy cả rồi.

Đôi khi đám Ma Thần đó rất muốn biết, bọn họ nghe lời như vậy, nhưng Thiên Đạo liệu có thực sự nguyện ý trả lại tự do cho bọn họ?

Nhưng đối với những Ma Thần này, không ai cho bọn họ câu trả lời, không ai nói cho bọn họ biết.

Thậm chí bọn họ còn không dám hỏi, sợ rằng chút hy vọng cuối cùng cũng bị chặt đứt.

Nhìn thấy Nguyên Phượng như vậy, bọn họ đều cảm khái vạn phần.

Tâm trí một số Ma Thần thậm chí bắt đầu không ngừng xao động.

"Ai!

Nguyên Phượng, thực ra ta khá khâm phục nàng.

Nếu nàng đã chọn như vậy, ta sẽ thành toàn cho nàng!" Nhân Quả Ma Thần thở dài.

Hắn là một trong các Ma Thần chí cao, nhưng hiện tại hắn cảm thấy mình không bằng Nguyên Phượng.

Không có dũng khí như nàng.

Cũng chính vì khâm phục, nên Nhân Quả Ma Thần quyết định cho Nguyên Phượng một cái kết thúc nhanh chóng!

Chỉ thấy Nhân Quả Ma Thần chỉ tay một cái, một luồng sức mạnh

cực mạnh bộc phát ra.

Nguyên Phượng không chờ chết, nàng dang rộng đôi cánh, phát ra ngọn lửa Phượng Hoàng Chân Yên rực cháy.

Nàng cất tiếng hót cao vút, như thể đang phản kháng lần cuối với vận mệnh của mình.

Tư thế của Nguyên Phượng giống như một dấu ấn, khắc sâu vào tâm trí sinh linh Hồng Hoang.

"Thủy tổ!" "Thủy tổ đại nhân!

Đừng mà!" Đám Phượng tộc gào khóc thảm thiết, mắt đẫm lệ.

Nhưng bọn họ ngay cả Thánh nhân cũng không phải, làm sao có thể nhúng tay vào được?

Sức mạnh của bọn họ quá nhỏ bé, chẳng làm được gì, chẳng thể ngăn cản điều gì.

Chỉ có thể trố mắt nhìn Nguyên Phượng hóa thành hư vô trong tay Nhân Quả Ma Thần.

Giữa trời đất chỉ còn sót lại một chút hơi nóng, như chứng thực cho việc Nguyên Phượng từng đến thế gian này.

Chương 246

“Nguyên Phượng!” Thủy Kỳ Lân nhìn bóng dáng Nguyên Phượng biến mất mà lầm bầm.

Hắn thấy Nguyên Phượng sải cánh khoảnh khắc đó, lòng dâng trào nhiệt huyết, cũng có cảm giác muốn xông lên, muốn thoát khỏi sự trói buộc.

Nhưng khi thấy Nguyên Phượng chết, hắn lại như bị dội một gáo nước lạnh, mọi nhiệt huyết đều bị dập tắt.

Hắn biết mình không có ý chí kiên định như Nguyên Phượng, càng không có quyết tâm thản nhiên đón nhận cái chết.

Hắn không bằng Nguyên Phượng.

Tuy nhiên cái chết của Nguyên Phượng cũng khiến một vài Ma Thần đứng ra.

“Nhân Quả, giết ta đi!

Ta trong ba nghìn Ma Thần có thể xếp vào top trăm, vậy mà không quyết tuyệt được như Nguyên Phượng, Thiên Đạo chưa từng cho chúng ta bất kỳ hy vọng nào, chúng ta không có hy vọng, ta không muốn làm quân cờ nữa.” Một tôn Ma Thần đứng ra nói.

Đó là Hư Vô Ma Thần, từng là cường giả trong đám Ma Thần, nhưng bản nguyên mất đi lượng lớn, hiện tại hắn ngay cả Thánh nhân cũng không phải.

Từng có lúc hắn tràn đầy hy vọng, cảm thấy chỉ cần nghe lời Thiên Đạo là sẽ có được tự do mình mong muốn.

Chỉ tiếc là quá ảo tưởng rồi.

Cái chết của Nguyên Phượng đã làm hắn tỉnh ngộ.

"Còn cả ta nữa!" "Ta cũng vậy!" Chẳng mấy chốc đã có bảy tôn Ma Thần đứng ra, mỗi người đều có vẻ mặt kiên nghị, mang theo quyết tâm thà chết còn hơn.

"Các ngươi việc gì phải thế chứ?" Nhân Quả Ma Thần thở dài.

Hắn dù trước đây hay bây giờ đều có thể nói là cao cao tại thượng.

Hắn trước đây dù giết ai cũng không hề do dự, nhưng hiện tại hắn do dự rồi.

Không phải vì hắn có bao nhiêu tình cảm với đám Ma Thần này, mà là lòng hắn cũng bị xúc động.

Hắn và những Ma Thần này, xét một cách nghiêm túc thì thực ra không có gì quá khác biệt.

Cuối cùng, Nhân Quả Ma Thần vẫn ra tay, những Ma Thần đó đều thiệt mạng.

Chứng kiến cảnh này, những Ma Thần còn lại im lặng, chúng sinh Hồng Hoang cũng im lặng.

"Ta... vẫn không làm được!" Xi Ưu thở dài.

Hắn cũng là hạng người kiêu ngạo, nhưng so với những Ma Thần khác, hy vọng của hắn lớn hơn một chút, nên cuối cùng vẫn không động đậy.

Nhất thời, vì Nhân Quả Ma Thần ra tay, trận doanh của bọn họ đã chết gần một nửa.

Một nỗi bi lương bao trùm lên người bọn họ.

"Phụng lệnh Thiên Đạo, trảm tận Phượng tộc Hồng Hoang!!" Lúc này, Nhân Quả Ma Thần bỗng ngẩng đầu.

Hắn biết, những gì Nguyên Phượng làm có lẽ không tạo ra ảnh hưởng thực chất gì lớn đến vị kia, nhưng lại khiến vị đó có chút tức giận.

Hành động này là giết gà dọa khỉ đây!

Những Ma Thần còn lại không dám trái lệnh, hướng về phía Hồng Hoang mà đi.

"Hừ!

Có cứng cỏi đến đâu thì đã sao?

Chân linh bị mẫn diệt, ngay cả luân hồi chuyển thế cũng không làm được, chết cũng là chết uổng, cuối cùng còn liên lụy đến tộc nhân, đúng là đồ ngu ngốc!" Long Vương vẫn còn nói mấy câu mỉa mai.

Sau đó hắn phất tay, quát lớn: "Theo ta đi diệt sát Phượng tộc!" Đàn rồng gào thét, vô số cường giả Long tộc kéo đến.

Còn Kỳ Lân tộc chỉ có mình Thủy Kỳ Lân động đậy, hắn không thể tuyệt tình như Long Vương.

"Phượng tộc... bọn họ nhắm vào Phượng tộc rồi!!" Khổng Tuyên vừa tỉnh lại, tận mắt thấy mẫu thân qua đời, giờ lại thấy đám Ma Thần hướng về Phượng tộc, lòng nóng như lửa đốt, cùng Đại Bằng định đi cứu viện Phượng tộc.

Bọn họ không muốn Phượng tộc xảy ra chuyện!

"Chư vị tộc nhân, Thủy tổ chúng ta tuy đã khuất, nhưng Phượng tộc chúng ta không khuất phục, chúng ta thà chết chứ không chịu nhục!!" Trưởng lão Phượng tộc gào thét.

"Chiến!!" Vô số Phượng tộc cũng phát ra tiếng gào thét chấn động trời xanh, đồng loạt vỗ cánh, cảnh tượng hùng vĩ và rực rỡ.

Phượng tộc không sợ hãi!

Chẳng mấy chốc, đám Ma Thần đã tới nơi, Long tộc cũng đã tới.

Trước uy áp của những cường giả đó, Phượng tộc không hề cúi đầu.

"Một lũ kiến hôi mà thôi!

Giết chúng!" Một tôn Ma Thần kêu lên, tiên phong xông ra.

Những Ma Thần còn lại tranh nhau tiến lên.

Đám Ma Thần còn sót lại này đa số đều là hạng tham sống sợ chết, đều muốn dốc sức làm việc cho Thiên Đạo để thể hiện mình trước mặt nó.

Phượng tộc đối mặt với sự tấn công của đám Ma Thần này thực ra chẳng có chút sức kháng cự nào, nhưng họ không lùi bước.

Ngay khi tôn Ma Thần đầu tiên sắp xông tới, đột nhiên một bóng người xuất hiện, tiếp đó là một ngọn trường thương đâm xuyên qua tôn Ma Thần đó.

"Ta đã từng nói sẽ bảo hộ Phượng tộc bình an, các ngươi muốn để ta thành hạng người thất tín sao?" La Hầu rút trường thương ra, chân linh của tôn Ma Thần đó tiêu tan hoàn toàn, chết không thể chết thêm được nữa.

Đám Ma Thần đang xông tới lập tức dừng bước, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Trong số bọn họ, ngoài Nhân Quả Ma Thần ra, ai có thể đấu lại La Hầu?

Đồng thời bọn họ lại thấy có chút nực cười.

La Hầu mà cũng giảng tín nghĩa sao?

Lúc này Nhân Quả Ma Thần cũng đã tới.

“La Hầu, tránh ra.” “Ta không tránh!” La Hầu cười lạnh một tiếng.

Đột nhiên, trên bầu trời bắn ra vạn trượng hào quang, từng đạo kim quang độn vào cơ thể đám Ma Thần đó.

Chỉ trong chớp mắt, thực lực của đám Ma Thần bạo tăng, thậm chí có vài kẻ trực tiếp thành tựu Thánh vị.

Sự ban tặng to lớn từ Thiên Đạo!

Ngay cả trên Bảng Danh Sách cũng bắt đầu ghi nhận tên những Ma Thần thành Thánh.

Trong trận doanh của Nhân Quả Ma Thần trực tiếp tăng thêm sáu tôn Thánh nhân.

Điều này khiến nhuệ khí của bọn họ lập tức trở nên sung túc.

Đám Ma Thần còn lại càng cảm thấy Nguyên Phượng và những người kia là lũ ngốc.

“Ta xem ai dám động vào Phượng tộc!” Tam Thanh cùng nhau tiến đến.

Lão Tử mặt âm trầm nhìn đám Ma Thần.

Tiếp đó là hai Thánh nhân phương Tây, Nữ Oa, Hậu Thổ... toàn bộ các Thánh nhân đều đứng trước mặt Phượng tộc.

Thấy vậy, đám người Phượng tộc lập tức rơi lệ đầy mặt.

Thấy nhiều Thánh nhân đến như vậy, đám Ma Thần cũng không dám tiến lên.

Về số lượng bọn họ vẫn không bằng, về thực lực lại càng không bằng.

Thực sự đánh nhau chắc chắn sẽ bị ăn đòn, cuối cùng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Nhân Quả Ma Thần dường như đã dự liệu trước cảnh tượng này, cũng không có hành động gì khác.

"Thiên Đạo đây là thoát khỏi được một vài trói buộc nên bắt đầu làm loạn rồi!" Lâm Huyền hơ hơ cười vài tiếng.

Thiên Đạo khổ tâm sắp xếp để húc đổ Bất Chu Sơn, chẳng phải vì lúc này sao?

Nếu là trước đây, Thiên Đạo sao có thể tùy tâm sở dục như vậy?

Cùng lúc đó, các sinh linh trong Hồng Hoang cũng bắt đầu bạo động.

"Cái lũ Long tộc ngốc nghếch này, cư nhiên còn dám làm việc cho Thiên Đạo, đánh chúng!" "Đúng thế, Long tộc so với Phượng tộc kém xa quá, sau này ta gặp Long tộc là đánh!" Các sinh linh Hồng Hoang cư nhiên tự phát hướng về Tứ Hải.

Thấy rồng là đánh, thấy rồng là giết.

Nhất thời, Tứ Hải bị nhuộm thành một màu đỏ ngòm.

Long Vương thấy cảnh đó cũng sững sờ.

Đám rồng phía sau hắn cũng gặp họa.

"Láo xược, cư nhiên dám ra tay với Long tộc ta?" Có cường giả Long tộc nộ hống, nhưng rất nhanh đã bị mấy tôn Chuẩn Thánh vây đánh.

Chương 247

Còn Long Vương muốn động đậy nhưng lại bị chặn đường.

“Cho Long tộc ngươi một bài học, còn có lần sau, ta diệt luôn ngươi!” Nữ Oa lạnh lùng nói.

Nàng giao hảo với Phượng tộc, quan hệ với Nguyên Phượng cũng coi như không tệ.

Lần trước Nữ Oa đã chém đứt nửa thân hình Long Vương, không ngờ hắn vẫn không biết rút kinh nghiệm.

Một lát sau, Long tộc Tứ Hải bị đồ sát ít nhất một nửa.

Đám rồng ở Thủ Dương Sơn không dám bước chân ra khỏi cửa, sợ bị người ta đánh chết.

“Đi!!” Long Vương nghiến răng, chỉ có thể uất ức dẫn theo số rồng còn lại vội vàng rời đi.

“Phong ấn Không Động Ấn, gỡ bỏ cho ta.” Lâm Huyền nhìn về phía Nhân Quả Ma Thần.

Thiên Đạo một lần nữa hiển hóa.

“Ong!!” Trên Thủ Dương Sơn, khí vận Nhân tộc cao vạn trượng.

Không Động Ấn xuất hiện, chín con kim long không ngừng uốn lượn quanh ấn tỳ.

Tiếp đó, một đạo tử khí rút ra khỏi Không Động Ấn.

Thiên Đạo dùng Hồng Mông Tử Khí trấn áp Không Động Ấn, cũng là trấn áp khí vận Nhân đạo.

Ngay khoảnh khắc tử khí bị rút đi, khí vận Nhân đạo trong Hồng Hoang một lần nữa bạo tăng thêm hai vạn trượng, đạt tới độ cao ba

vạn trượng.

Cũng chính lúc này, Tam Hoàng của Nhân tộc nhờ khí vận trợ giúp, toàn bộ đều trở thành tôn vị Thánh nhân!

"Thiên Đạo thực sự có chút tàn nhẫn, đây mới chỉ là giải phóng Không Động Ấn, nếu giải phóng toàn bộ Nhân đạo, khí vận Nhân đạo ít nhất có thể vọt lên chín vạn trượng, đó mới thực sự là đỉnh phong của Nhân đạo." Lão Tử cảm thán.

"Tranh đoạt Nhân đạo sẽ là cuộc tranh đấu cuối cùng, ai có được Nhân đạo người đó sẽ giành chiến thắng cuối cùng." Lâm Huyền trầm ngâm.

Nhân Quả Ma Thần sau khi thu hồi Hồng Mông Tử Khí, xoay người rời đi.

Khi hắn một lần nữa xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, một bóng người màu vàng đã tọa lạc trên chiếc bồ đoàn ở giữa đó.

"Việc này, ngươi làm không khiến ta hài lòng!" Bóng người màu vàng rất mờ nhạt, không nhìn rõ diện mạo thực sự.

Hắn chính là Thiên Đạo, cũng là kẻ chủ mưu lớn nhất Hồng Hoang.

Sau khi Bất Chu Sơn đổ, sự ràng buộc đối với hắn giảm đi rất nhiều.

Hiện tại hắn cũng đã có được một phần tự do, mọi sức mạnh theo đó cũng mạnh hơn.

"Đại nhân..." Nhân Quả Ma Thần gọi một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn không đưa ra lời giải thích nào.

Xoát!

Trong Tử Tiêu Cung, một đạo kim quang sắc bén như lưỡi đao rơi

xuống, cánh tay của Nhân Quả Ma Thần trực tiếp bị chém đứt.

Đây không phải đơn giản là chém đứt cánh tay, mà là chém đi một phần bản nguyên của hắn, dù mạnh như Nhân Quả Ma Thần, mất đi bấy nhiêu bản nguyên cũng là một thương tổn cực nặng.

Nhưng Nhân Quả Ma Thần không dám có nửa lời oán hận.

"Chí bảo bên kia gần như có thể khóa định rồi, nó nằm trên người Lâm Huyền đó." Thiên Đạo lên tiếng.

"Đại nhân, nếu đã biết nằm trên người hắn, tại sao không đoạt lấy luôn?" Nhân Quả Ma Thần rất khó hiểu.

Nói gì thì nói, thực lực Thiên Đạo hiện tại đã rất mạnh, Hồng Hoang e là không ai cản nổi.

"Đoạt?

Đoạt thế nào?

Lâm Huyền đó có lẽ không đáng lo, nhưng Bàn Cổ chắc chắn vẫn còn để lại hậu thủ, đang chờ thời cơ giáng cho ta một đòn chí mạng đấy!" Thiên Đạo lạnh giọng nói.

Nhân Quả Ma Thần im lặng.

Hai vị đại năng đó đấu trí đến tận bây giờ, Thiên Đạo có thể đang ở thế thượng phong, nhưng Bàn Cổ cũng chưa hoàn toàn biến mất, vẫn rình rập chờ cơ hội.

Cuộc đấu của hai vị đại lão này, hắn cũng không chen chân vào được.

Cùng lúc đó, ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn, một bóng người không ngừng tiến về phía Hồng Hoang.

"Cuối cùng cũng về rồi!" Người tới mặc một chiếc trường bào màu xanh lá, là hình tượng một lão giả.

Tuy đã rời đi nhiều năm, nhưng Lâm Huyền vừa nhìn là biết ngay, đây chính là Dương Mi!

Năm xưa Dương Mi rời Hồng Hoang ra ngoài xông pha, nay quay trở lại, e là sẽ khiến không ít người phải kinh hãi rớt cằm.

"Khí tức Hồng Quân?

Hồng Hoang xảy ra chuyện gì rồi sao?" Dương Mi cau mày, sau đó nhắm hướng một nơi mà tới.

Thấy Hồng Quân bị nhốt trong một khe hở không gian, đang khoanh chân ngồi dưới đất.

Hồng Quân bị trục xuất, bị nhốt ở nơi không xa bên ngoài Hồng Hoang.

Một cái lồng giam đặc chế chuyên môn giam giữ Hồng Quân không cho lão ra ngoài.

Ngay cả khi Dương Mi tới, Hồng Quân vẫn giữ nguyên tư thế, chẳng buồn nhúc nhích.

"Đừng giả vờ nữa, không phải là không muốn để ta thấy bộ dạng quẫn bách của ngươi sao?" Dương Mi vuốt chòm râu dài cười nói.

Lúc này Hồng Quân mới mở mắt.

"Hừ!

Ngươi đến để xem trò cười của ta sao?" Hồng Quân bực bội vô cùng.

Hắn và Dương Mi cũng coi như là lão oan gia rồi, gặp lại lần này, hắn quả thực có chút quẫn bách.

Khi đó hắn đuổi Dương Mi ra khỏi Hồng Hoang, ý khí phong phát biết bao.

Nhưng giờ hắn lâm vào cảnh tù tội, còn Dương Mi rất có thể là áo gấm về làng, sự khác biệt này quả là quá lớn.

"Sao ta lại xem trò cười của ngươi được?

Chúng ta dù gì cũng là bạn cũ rồi, ta sẽ không cười ngươi đâu." Dương Mi vừa nói vừa bật cười thành tiếng.

Hồng Quân tức chết mất, tức đến tím tái mặt mày.

"Ta đã bảo ngươi từ sớm rồi, đừng có coi mình là cái gì quá, giờ thì sao, tự mình hại mình rồi chứ gì!

Ta lần này về, thực ra là phát hiện ra một chuyện." Dương Mi nói.

"Chuyện gì?" Hồng Quân hỏi.

Hắn hiện tại tuy đang bị nhốt, nhưng không hề từ bỏ niềm tin thoát ra ngoài.

Dương Mi trở về rất có thể là một cơ hội.

"Thôi, ta không nói cho ngươi được.

Ai biết ngươi có tiết lộ ra ngoài không?

Chuyện Hồng Hoang ta cũng biết một chút rồi, đợi khi nào có cơ hội, ta sẽ thả ngươi ra." Nói xong, Dương Mi chuồn mất, để lại mình Hồng Quân nắm chặt nắm đấm.

Hồng Quân cảm thấy, nếu mình mà ra ngoài được, tuyệt đối phải đấm chết Dương Mi.

Cái thằng cha này, đến đây chỉ để cố ý chọc tức mình thôi sao?

Nhưng chỉ một lát sau, tim Hồng Quân bỗng đập mạnh một cái.

Dương Mi!

Dương Mi chẳng phải vẫn luôn ở Hồng Hoang sao?

Chẳng phải Thương Minh là do lão chủ trì sao?

Nhưng giờ Dương Mi thế này, rõ ràng là vừa mới quay về mà!

Vậy chủ nhân Thương Minh trong Hồng Hoang kia là ai?

Trên Thái Âm Tinh, kể từ khi Nhân Quả Ma Thần tới, Vọng Thư luôn tâm sự nặng nề.

Hi Hòa và Thường Hi thực ra đã phát hiện ra vấn đề, nhưng không dám hỏi nhiều, hỏi thì Vọng Thư cũng không nói.

"Vọng Thư đạo hữu, ta về rồi!!" Bóng dáng Dương Mi xuất hiện trên Thái Âm Tinh.

Vọng Thư lập tức lộ ra nụ cười, vội vàng nghênh đón, thấy Dương Mi xuất hiện nàng càng thêm vui mừng.

"Dương Mi đạo hữu, ngài đã về!!" Khoảnh khắc Dương Mi trở về, Vọng Thư dường như đã có thêm chỗ dựa.

Hi Hòa và Thường Hi nhìn kiểu gì cũng thấy hai người này có gì đó không đúng lắm.

Vọng Thư và Thường Hi có thể thấy vị tiền bối Dương Mi này và nương thân mình có gì đó mờ ám, năm xưa tiền bối Dương Mi rời Hồng Hoang, thậm chí còn định mang mẫu thân đi cùng, nhưng bọn họ cũng không dám nói bậy.

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, trên Bảng Danh Sách Thánh nhân, đột nhiên lại có một đạo kim quang lóe lên.

Chương 248

Một dòng chữ xuất hiện trên bảng.

Thánh nhân bảng hạng hai: Dương Mi, Thánh nhân Lục Trọng Thiên!

Cảnh tượng này lập tức gây ra một cơn chấn động lớn.

Đối với Dương Mi đạo nhân, sinh linh Hồng Hoang thực ra không hề xa lạ.

Vị này năm xưa từng chiến thắng Đạo Tổ Hồng Quân, là tồn tại đầu tiên của Hồng Hoang dùng lực chứng đạo thành công.

Chỉ là sau đó rời khỏi Hồng Hoang, nay cư nhiên quay lại?

Hơn nữa vừa về đã vượt qua La Hầu, trở thành tồn tại xếp hạng hai?

"Dương Mi đạo nhân về rồi." Lâm Huyền không quá kinh ngạc trước việc Dương Mi quay lại.

Những năm qua, nghiệp vụ của Thương Minh phát triển rất nhanh, trong chư thiên đều có bóng dáng thương nhân của Thương Minh, Dương Mi ở chư thiên cũng có danh tiếng không nhỏ.

Thậm chí lần này Dương Mi quay lại cũng là do bên Thương Minh cung cấp lộ tuyến, nếu không lão không về nhanh như vậy được.

"Vọng Thư đạo hữu, những năm qua ta du lịch Hỗn Độn, đi qua rất nhiều thế giới, chuyện năm xưa ta cũng đã nhớ lại rồi.

Hồng Hoang vẫn là chiến trường của hai vị đó, vị chiếm giữ Thiên Đạo kia hiển nhiên đang chiếm thế thượng phong.

Hơn nữa vị đó hành sự quả thực càng lúc càng bá đạo, không nói

lý lẽ.

Nếu hắn thắng, Hồng Hoang e là sẽ phúc diệt!" Dương Mi có chút lo lắng nói.

Trong ba nghìn Ma Thần, Dương Mi là Không Gian Ma Thần, một trong mười Ma Thần chí cao.

Năm xưa chí bảo rơi xuống, lão cũng đến gần vùng Hỗn Độn này tìm kiếm, cũng bị cuốn vào đại chiến, hóa thành một trong ba nghìn Ma Thần.

"Vị hóa thân Thiên Đạo đó hiện tại đã nắm giữ thế chủ động, với sức của chúng ta, không có cách nào kháng cự lại hắn." La Hầu chậm rãi bước ra.

La Hầu cũng đã thức tỉnh ký ức thuộc về mình.

Bên cạnh hắn là Lâm Huyền.

Dương Mi nhìn Lâm Huyền nở nụ cười nhẹ.

Năm xưa lão đã rất coi trọng Lâm Huyền, và Lâm Huyền cũng không phụ sự kỳ vọng của lão, đi tới được bước đường ngày hôm nay, thậm chí còn giữ được Hồng Hoang.

"Năm xưa khi chí bảo giáng lâm, hai tồn tại chí cường ra tay, chúng ta chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn mà thôi, hiện tại, chúng ta vẫn chỉ là bia đỡ đạn." Dương Mi thở dài một tiếng.

"Ta biết, lần này quay lại có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ta không thể không về, ta không thể vứt bỏ Hồng Hoang." "Mọi chuyện có lẽ không nghiêm trọng như tưởng tượng đâu." Lâm Huyền nói.

"Thiên Đạo không ngừng mạnh lên, nhưng Bàn Cổ đại thần chắc chắn vẫn còn hậu thủ để lại, so với Thiên Đạo, Bàn Cổ đại thần nhân

từ hơn nhiều.” “Cái thằng ranh này cứ giấu giấu giếm giếm mãi!

Thay vì nói đợi Bàn Cổ, chi bằng nói là đợi ngươi.

Những thứ của ngươi, giờ ai mà chẳng biết?

Nếu ngươi không ở Hồng Hoang, bản tôn e là đã đi sớm rồi, dù nói thế nào thì bản tôn cũng nợ tình của ngươi, nếu không bản tôn đã chết lâu rồi.

Ân oán, ta vẫn phân minh rõ ràng lắm.” La Hầu khinh khỉnh nhìn Lâm Huyền một cái.

Lâm Huyền mặt thoáng vẻ quẫn bách.

Thực ra hắn cũng biết mình không giấu được những tồn tại này.

Thiên Đạo chắc cũng sớm biết rồi, chỉ là Thiên Đạo đang tích lực, đồng thời cũng có chút kiêng kỵ hậu thủ của Bàn Cổ, nếu không e là đã ra tay từ sớm rồi.

“Vị đại nhân hóa thân Thiên Đạo đó luôn coi vị còn lại là đối thủ lớn nhất của mình, mà lại bỏ qua ngươi, đó chính là cơ hội của chúng ta.” Dương Mi nói.

Chỉ có Vọng Thư ở bên cạnh là đầy vẻ chấn kinh, rất nhanh cũng như nghĩ ra điều gì đó.

“Thiên Đạo đang đợi, chúng ta cũng cần thời gian, Thiên Đạo đang bố trí, chúng ta cũng đang bố trí, tranh đoạt Nhân đạo là cuộc đấu trí cuối cùng, cứ xem quân bài của ai nặng hơn thôi.” Lâm Huyền hướng mắt về phía đại địa Hồng Hoang.

Mấy người hội tụ ở đây có thể nói là những tồn tại đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang.

Thắng bại của bọn họ sẽ quyết định kết cục cuối cùng của Hồng Hoang.

Nếu Lâm Huyền bọn họ giữ được Hồng Hoang, thì sau này Hồng Hoang chắc chắn sẽ hưng thịnh.

Còn nếu Thiên Đạo chiếm được Hồng Hoang, kết cục của Hồng Hoang sẽ chẳng đi về đâu.

Chẳng mấy chốc, hàng vạn năm nữa lại trôi qua.

Cuộc tranh đấu của Nhân tộc vẫn chưa bao giờ dừng lại.

Chỉ có điều chiến lực của hai bên đều tăng cao, dần dà đã có Thánh nhân bắt đầu tham gia vào cuộc chiến.

Vốn dĩ bên Hoàng Đế có thể áp chế bên Xi Ưu, sức mạnh Thánh nhân bên này cũng mạnh hơn bên kia, nhưng theo thời gian, đám Ma Thần đó cũng dần thu hồi lại bản nguyên và nội hàm của mình, bắt đầu trở nên mạnh mẽ hơn.

Hồng Hoang không ngừng biến động.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ mặt ủ mày chau.

Nàng nhìn những linh hồn không ngừng đổ vào Địa Phủ, những linh hồn không ngừng chuyển sinh, những linh hồn đang chịu sự giày vò và ma nạn, nhất thời tâm tư vạn trạng, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nàng là người đại ngôn của Địa đạo, là tồn tại cao cao tại thượng trong Hồng Hoang.

Nhưng nàng sinh ra trong Hồng Hoang, từng vì bảo vệ Hồng Hoang mà đấu tranh.

Mảnh đất này là do Phụ Thần của bọn họ để lại, là tâm niệm của bọn họ.

"Chúng ta sẽ thắng lợi chứ?" Hậu Thổ thở dài.

"Chúng ta nên tin tưởng Huyền đạo hữu, tin tưởng Phụ Thần, và càng phải tin tưởng chính mình!" Huyền Minh ngẩng đầu nhìn lên, tuy

đang an ủi Hậu Thổ nhưng mắt vẫn đầy vẻ lo âu.

Côn Luân Sơn, Tam Thanh lại tụ họp.

Bọn họ có thể cảm nhận được trận chiến cuối cùng đang đến gần.

Ba anh em bọn họ phân phân hợp hợp, cuối cùng vẫn lại ở bên nhau.

"Nghĩ lại ba chúng ta năm xưa vì bất đồng lý niệm mà chia gia đình, thật nực cười làm sao.

Chúng ta vốn nên cùng tiến cùng lui, vậy mà suýt chút nữa đã trở thành kẻ thù của nhau." Lão Tử cười nói.

"Phải đó!

Đại huynh, lòng dạ của đệ vẫn còn quá hẹp hòi.

Chén này, đệ kính hai người!" Nguyên Thủy uống cạn chén rượu trong tay.

Thông Thiên không nói lời nào, nhưng mọi thứ đều nằm trong sự im lặng.

Bọn họ biết, trận chiến này ngay cả Thánh nhân cũng có khả năng sẽ hoàn toàn vẫn lạc.

Mà bọn họ, chứng đạo bằng pháp tắc, thực ra có thể thoát ly Hồng Hoang đi ra ngoài, thậm chí ở vạn giới vẫn có thể sống tốt.

Thế nhưng, không một ai làm vậy cả.

Cố thổ nan ly.

Bọn họ càng không muốn bị Vu tộc xem thường.

Vu tộc có thể ở lại bảo vệ thế giới do Phụ Thần khai phá, chẳng lẽ bọn họ lại không làm được?

Tam Thanh bọn họ sao có thể không có trách nhiệm như Vu tộc?

Sao có thể không cao quý bằng Vu tộc cho được?

Phương Tây, tương tự cũng bị bao phủ trong một tầng u ám, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đóng cửa tu luyện vạn năm, ngay cả chuyện phương Tây cũng không mấy khi quản tới.

"Sư đệ à!

Hay là đệ đi đi!

Đệ tuy là Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng Đạo Quả đã lấy lại được, ta có thể dùng toàn bộ khí vận của Phật giáo chúng ta, để đệ vừa tước bỏ Hồng Mông Tử Khí vừa giữ lại được tôn vị Thánh nhân.

Đệ hãy rời đi, đến nơi khác truyền bá Phật giáo, đệ mang theo bọn Không Không đi, ta tin đệ nhất định sẽ khiến Phật giáo tỏa sáng ở vạn thiên thế giới." Tiếp Dẫn đột nhiên cười nói.

"Vậy còn sư huynh... huynh thì sao?" Chuẩn Đề hỏi.

"Ta?

Ta ấy à!

Ta ở Hồng Hoang quen rồi, vả lại với khí vận và nội hàm hiện tại của Phật giáo, tiễn một mình đệ đi siêu thoát là đã cạn kiệt rồi, đệ không cần quản ta." Tiếp Dẫn đáp.

"Vậy đệ không đi!" Chuẩn Đề vốn dĩ luôn nghe lời Tiếp Dẫn, nhưng lần này hắn không muốn nghe nữa! "Sư huynh, Tây Phương là tâm huyết của hai người chúng ta, Hồng Hoang phúc diệt, Tây Phương khẳng định cũng không giữ được.

Đệ không đi, càng huống hồ, đệ không thể bỏ lại một mình sư huynh mà rời đi." Thái độ của Chuẩn Đề thập phần kiên quyết.

Tiếp Dẫn thấy thế cũng không tiện nói gì thêm, y biết Chuẩn Đề sẽ không nghe lời mình mà rời đi.

Chương 249

"Vậy chúng ta vẫn nên đem hỏa chủng của Phật môn tống xuất khỏi Hồng Hoang, để Không Không dẫn một số người rời đi thôi!" Tiếp Dẫn hạ quyết định.

Y hóa tác một đạo kim quang, xuất hiện trên Linh Sơn.

Phật quang diệu nhãn tán lạc.

Lúc này trên Linh Sơn, toàn bộ đều được Phật vận bao trùm, vô số tăng chúng, vô số tín đồ cung cấp cho Phật môn nguyện lực vô tận. "Đây là Phật môn của chúng ta!" Tiếp Dẫn nỉ non. "Đúng vậy, Phật môn của chúng ta!" Chuẩn Đề xuất hiện bên cạnh Tiếp Dẫn.

Ngay lúc này, nhìn thấy hai vị Thánh nhân xuất hiện, những tín đồ Phật giáo kia toàn bộ bắt đầu không ngừng quỳ lạy.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều lộ ra nụ cười.

Trong Oa Hoàng Cung. "Nương nương, ngài hoán lục áp đến có việc gì?" Lục Áp hành lễ. "Hồng Hoang đại chiến sắp tới, ngươi hãy mang theo Yêu tộc rời đi thôi!" Nữ Oa vung tay lên, một lá đại phiên xuất hiện trong tay.

Trên đại phiên có vô số thân ảnh Yêu tộc hiện lên, hoa điểu trùng ngư, không thiếu thứ gì. "Đây là Chiêu Yêu Phiên, là ta dùng Tiên thiên Linh bảo Hồ lô tại Bất Chu Sơn năm đó luyện chế mà thành, ngươi cầm vật này có thể hào lệnh quần yêu, đưa Yêu tộc rời đi." Nữ Oa nói.

Đế Tuấn luôn nói Nữ Oa nàng trong lòng không có Yêu tộc.

Nhưng sự thật là, từ khắc Nữ Oa đáp ứng làm Yêu hoàng, nàng đã

gánh vác phần trách nhiệm này.

Trong lòng nàng có Yêu tộc.

Chỉ là năm đó Đế Tuấn đã mê muội, vì sức mạnh, vì xưng bá Hồng Hoang, vì trở thành Thánh nhân mà bất chấp thủ đoạn.

Nữ Oa mới cùng Đế Tuấn xé rách mặt. "Nương nương, con không đi!

Hồng Hoang vạn linh cũng có Yêu tộc của con.

Phụ hoàng của con ở ngoài Hồng Hoang vận chuyển Hỗn độn chi tức, đến lúc đại loạn, phụ thân đưa quần yêu rời đi là được, con ở trong Hồng Hoang sẽ không làm kẻ đào ngũ.

Yêu tộc chúng con, tổng quy phải có người vì Hồng Hoang mà đấu tranh." Thái độ của Lục Áp rất kiên định. "Tiểu tử ngươi nói năng kiểu gì thế?

Cha ngươi còn chưa chết đâu!

Sao đến lượt ngươi vì Hồng Hoang chinh chiến?" Đột nhiên, một đạo thanh âm truyền đến. "Phụ hoàng!" Ánh mắt Lục Áp tràn đầy vui mừng. "Nữ Oa đạo hữu, thời gian dài như vậy, Yêu tộc đa tạ nàng đã chiếu cố." Khi nói lời này, Đế Tuấn còn có chút ngượng ngùng.

Năm đó hắn và Nữ Oa xé rách mặt, khi ấy đã định là chết già không tương tác.

Sau này Yêu tộc thất bại, Đế Tuấn hắn cũng triệt để tỉnh ngộ.

Sau đó, hắn cũng quan tâm đến Yêu tộc Hồng Hoang, Nữ Oa và Phục Hy âm thầm che chở nên Yêu tộc mới có thể an nhiên phát triển trong Thập Vạn Đại Sơn, bằng không Lục Áp - vị thái tử sa cơ này rất dễ trở thành mục tiêu của các cường giả. "Không sao, ta đã làm Yêu hoàng, che chở Yêu tộc cũng là việc nên làm." Nữ Oa vung tay,

đưa Chiêu Yêu Phiên vào tay Lục Áp.

Lúc này, Lục Áp cũng bị tống ra khỏi Oa Hoàng Cung. "Nữ Oa đạo hữu, tình huống hiện tại rất nghiêm trọng sao?" Sắc mặt Đế Tuấn rất nghiêm túc. "Rất nghiêm trọng, không phải ngươi chết thì là ta sống, hiện tại thắng toán chưa biết, nhưng trong trận chiến này, khẳng định sẽ có Thánh nhân vẫn diệt." Nữ Oa đứng dậy nói. "Ta sẽ thống lĩnh tinh binh Yêu tộc ở lại, để Lục Áp và Thái Nhất rời đi.

Ta tuy không ngồi lên vị trí bá chủ Hồng Hoang, nhưng dù sao cũng là sinh linh Hồng Hoang, là chủ của Yêu tộc, ta không thể đi, ta mà đi Yêu tộc sẽ bị người ta coi thường." Đế Tuấn nói. "Đạo hữu hà tất phải vậy?" Nữ Oa thở dài một tiếng. "Ta biết, thực lực của ta hiện tại mà nói rất yếu nhỏ, nhưng nếu ta đi, đạo tâm của ta vĩnh viễn sẽ không viên mãn, ta chỉ muốn vì Hồng Hoang góp một phần sức... coi như là... chuộc tội!" Đế Tuấn ngẩng đầu nhìn về phía đại địa Hồng Hoang.

Năm đó, hắn muốn chiếm lĩnh Hồng Hoang chỉ vì muốn thành Thánh nhân, trở thành bá chủ Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại nhìn lại, Hồng Hoang chính là nhà của hắn!

Chó dữ giữ cửa muốn phản khách vi chủ, hắn cũng nên góp một phần sức.

Nữ Oa không nói thêm nữa.

Trên đại địa Hồng Hoang, rất nhiều cường giả đều biết đại chiến sắp đến.

Thương Minh đem con tàu lớn từng nã pháo Yêu tộc trước đó kéo ra, vận tải một số sinh linh Hồng Hoang rời đi.

Nếu chiến bại cũng có thể lưu lại chút hỏa chủng cho Hồng Hoang.

Có điều, đa số sinh linh đều không muốn ly hương.

Khi phương chu rời đi, căn bản còn chưa chứa đầy người.

Ngay lúc phương chu vừa ra khỏi Hồng Hoang. "Hoàng Đế, ra đây nhất chiến!" Xi Vưu hóa thân Ma thần thiên trượng, cưỡi trên Thực Thiết Thú, từ trên cao nhìn xuống nộ hống.

Sau lưng hắn, các cường giả bộ lạc Cửu Lê đã súc thế đãi phát.

Mà bên phía Hữu Hùng thị cũng bộc phát ra vạn trượng kim quang, thân hình Hoàng Đế không bạo trướng nhưng khí thế trên người lại không hề thua kém Xi Vưu bao nhiêu.

Sau lưng y cũng có vô số sinh linh hội tụ, chiến ý dâng cao. "Xi Vưu, nếu ta bại dưới tay ngươi, vậy ta chính là tội nhân của Nhân tộc, tội nhân của Hồng Hoang!" Hoàng Đế hóa tác một đạo trường long lao về phía Xi Vưu, hai người chiến đấu cùng một chỗ.

Vô số sinh linh sau lưng họ cũng phát khởi xung kích.

Vốn dĩ bên Xi Vưu không có nhiều sinh linh như vậy, nhưng các Ma thần kia đều mượn sức mạnh Thiên Đạo, lấy huyết mạch của bản thân sáng tạo ra không ít tộc quần.

Có lẽ, Thiên Đạo cũng đang biểu lộ một ý tứ: Sinh linh Hồng Hoang không tôn kính mình, vậy mình cũng không phải không có năng lực tạo ra một mẻ sinh linh Hồng Hoang khác.

Trong sát na, bầu trời bị một mảnh huyết sắc bao phủ.

Khi hai luồng hồng lưu giao thoa, vô số sinh linh đã mất đi sinh mạng. "Hồng Hoang là của chúng ta, khởi có thể dung nhẫn lũ khốn kiếp này bá chiếm?

Giết chúng!" Minh Hà nộ hống một tiếng, hai đạo lưu quang quanh thân trực xạ ra, lao thẳng về phía một tôn Chuẩn Thánh Ma thần.

"Trận chiến này, không thể bại!" Tây Vương Mẫu từ trước đến nay không thích tranh đấu, nhưng hiện tại, bà không có lựa chọn.

Cuộc tranh đấu của các Chuẩn Thánh cường giả khiến cả Hồng Hoang chấn động dữ dội.

Tứ hải kích đãng, đại địa nứt nẻ, linh khí bắt đầu hỗn loạn không ngừng. "Yêu tộc chúng tướng lĩnh ở đâu!" Đế Tuấn xuất hiện, đại hống một tiếng. "Ngô đẳng nguyện tùy Bệ hạ chinh chiến!" Sau lưng hắn, vô số tinh binh Yêu tộc xuất hiện.

Năm đó họ chiến đấu vì tranh đoạt Hồng Hoang, nay họ chiến đấu để hộ vệ Hồng Hoang. "Tổ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn nộ quát.

Vạn thiên tinh thần trên Hồng Hoang chuyển mắt đã phóng xuống tinh quang, chiếu diệu trên thân vô số binh tốt Yêu tộc.

Kèm theo một đạo khí tức cường liệt xuất hiện, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tái hiện Hồng Hoang! "Chúng tướng lĩnh, tùy ta giết!" Đế Tuấn huy vũ chủ trận kỳ trong tay, ngồi trên giá liễn, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. "Mẹ kiếp, lần này cư nhiên để Yêu tộc đoạt tiên cơ?

Thế này sao được?

Vu tộc ta sao có thể thua kém Yêu tộc!" Đế Giang gấp gáp vỗ đùi, sau đó đại hống một tiếng, hóa tác Tổ Vu chân thân. "Vu tộc chúng tộc nhân ở đâu?

Tùy ngô đẳng giết địch!" Vô số Vu tộc hóa thành hồng lưu từ Địa phủ tuôn ra như ong vỡ tổ.

Các Tổ Vu dẫn đầu, cả đại địa không ngừng rung chuyển.

Tuy nhiên trận tranh đấu này, Hậu Thổ hiển nhiên sẽ không ra tay. "Tổ kiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Đế Giang lại gầm

lên một tiếng, một đạo thân ảnh khổng lồ xuất hiện giữa Hồng Hoang, tay cầm Khai Thiên Phủ - chính là Bàn Cổ pháp thân.

Tuy Hậu Thổ không gia nhập, nhưng nàng đã đưa một giọt tinh huyết cho các Đại Vu, Đại Vu cùng mười một tôn Tổ Vu tổ kiến trận pháp, xông vào chiến trường.

Chương 250

"Chúng ta không thể bị Yêu tộc so bì được, giết!

Giết chúng!" "Lũ man tử Vu tộc các ngươi cũng dám so với chúng ta sao?" Đế Tuấn lãnh tiếu một tiếng, uy thế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lần nữa tăng vọt.

Thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, hai tộc giác lực, vì tranh đoạt vị trí bá chủ mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán, vô số sinh linh bị cuốn vào.

Cuối cùng Vu tộc thoái lui vào Địa phủ, còn Yêu tộc bại dưới tay Nhân tộc.

Họ đã là lão đối thủ của nhau.

Thế nhưng hiện tại, hai lão đối thủ này cũng không ngờ có ngày sẽ liên thủ.

Khi họ đánh sống đánh chết cũng không ngờ sẽ cùng nhau kháng kích một kẻ thù chung. "Chư thần nghe lệnh, giết!" Trên thiên khung lại có thần quang hiển hóa, Hạo Thiên xuất hiện, thần linh giáng thế.

Không bao lâu sau bộ lạc Cửu Lê đã rơi vào thế yếu.

Vu tộc, Yêu tộc cùng Thiên đình, bên nào mà chẳng mạnh? "Một lũ sâu kiến còn muốn lật trời?

Nghĩ quá nhiều rồi!" Một tôn Ma thần cấp bậc Thánh nhân ra tay hướng về Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Ma thần này thực lực không yếu, nếu thật sự va chạm, đại trận rất có khả năng sẽ bị đánh tan trực tiếp. "Đạo hữu dừng bước!" Lão Tử hiện thân.

Hai tôn Thánh nhân va chạm vào nhau.

Chẳng mấy chốc, Thánh nhân hai bên đều ra tay, chiến thành một đoàn. "Dương Mi, ra tay!" La Hầu đại khiếu một tiếng, Dương Mi cũng hóa tác lưu quang lao về một hướng.

Nhân Quả Ma thần!

Nhân Quả Ma thần là Thánh nhân thất trọng thiên.

La Hầu và Dương Mi liên thủ mới có hy vọng kiềm chế được y. "Hai người các ngươi vẫn là chấp mê bất ngộ.

Bố cục của Đại nhân, các ngươi sao có thể nhìn thấu?

Các ngươi có từng nghĩ, tại sao ta lại nguyện ý hiệu lực cho Đại nhân không?" Nhân Quả Ma thần nghênh kích. "Bất kể nguyên nhân gì, bản tôn đều phải đánh nổ ngươi!" La Hầu muộn hanh một tiếng, lao về phía Nhân Quả Ma thần.

Chiến lực cao tầng giao thủ, đại địa Hồng Hoang không còn đơn giản là nứt nẻ mà bắt đầu xuất hiện những vân lộ nhỏ xíu.

Hồng Hoang căn bản không chịu nổi cường độ xung kích lớn như vậy.

Trên chiến trường, vô số sinh linh đang kích đấu, máu chảy thành sông. "Hoa!" Đúng lúc này, một con mắt xuất hiện.

Thiên Đạo Thần Phạt chi nhãn, cũng chính là đại biểu cho Thiên Đạo. "Thần đạo do Thiên Đạo chấp chưởng, là quyền hành Thiên Đạo, ngô bác đoạt thần chủ chi vị của ngươi!" Một đạo thanh âm truyền đến.

Tiếp đó nghe thấy Hạo Thiên thảm khiếu một trận.

Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên đều bị Thiên Đạo bác đoạt đi, thần quang trên người Hạo Thiên nháy mắt ảm đạm.

Mà những thần linh kia, trong khoảnh khắc này thần khu đều bị

Phong Thần Bảng thu đi. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai người ngươi nãi là Thiên Đạo Thánh nhân, nhờ công đức chứng đạo, đắc Thánh nhân quả vị, nay mưu nghịch, đáng sát!" Trong Thần Phạt chi nhãn lại bắn ra một đạo quang lượng, trực tiếp lao về phía hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn. "Sư đệ, Phật môn giao phó cho đệ, vi huynh đi đây!" Tiếp Dẫn vẻ mặt sái thoát, một tay đặt trên người Chuẩn Đề, một đạo Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Chuẩn Đề trực tiếp bị đánh ra ngoài.

Té ra trước khi tham chiến, Tiếp Dẫn đã lưu lại thủ đoạn.

Y biết Thiên Đạo chắc chắn sẽ có hạn chế đối với họ. "Không..." Chuẩn Đề khàn cả giọng, dưới đạo quang mang kia chiếu rọi, khoảnh khắc Tử Khí ly thể, dưới sự quán chú khí vận Phật môn, y vẫn là Thánh nhân chi tôn.

Còn Tiếp Dẫn lại hóa thành tro bụi.

Chỉ để lại một đạo Tử Khí bị Thiên Đạo thu đi. "Thiên Đạo, ta phải giết ngươi!

Ta phải giết ngươi!" Chuẩn Đề hiết tư để lý muốn lao về phía Thiên Phạt chi nhãn nhưng bị một tôn Ma thần Thánh nhân chặn lại. "Tiếp Dẫn chết rồi!" Các Thánh nhân Hồng Hoang sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Đối với hai người phương Tây, họ thực sự không có cảm tình tốt, nhưng lại rất kính bội.

Tiếp Dẫn là vị Thánh nhân đầu tiên tử trận trên chiến trường, nhưng tuyệt đối không phải vị cuối cùng. "Nữ Oa..." Thiên Đạo vừa muốn nói Nữ Oa, nhưng khắc sau, Không Động Ấn đã xuất hiện trong tay nàng. "Ngươi muốn lấy vị trí Thiên Đạo Thánh nhân để giết ta?

Thật sự tưởng ta hiếm lạ cái vị trí này sao?" Nữ Oa muộn hanh một tiếng, Không Động Ấn trong tay quang hoa đại tác, một đạo Hồng

Mông Tử Khí trong cơ thể nàng bị bức ra ngoài.

Cùng lúc đó, Nhân đạo khí vận đại trướng thêm ba vạn trượng!

Nếu không phải chiến trường Nhân tộc chưa phân thắng bại, khí vận này có thể bạo trướng đến cửu vạn trượng.

Thực lực Nữ Oa cũng bạo trướng, trực tiếp đạt tới Thánh nhân ngũ trọng thiên. "Giết sạch lũ mưu nghịch Hồng Hoang này!" Trong Thần Phạt chi nhãn phát ra một tiếng nộ hống.

Thiên Đạo vốn vô tình vô tư, nhưng hiện tại Thiên Đạo giống như một bạo quân, hoặc giả còn tàn bạo hơn cả bạo quân.

Những Ma thần kia ở khắc sau giống như nhận được sức mạnh cực kỳ cường đại, thực lực nháy mắt bạo trướng, cục diện đột ngột thay đổi. "Phành!" Nửa thân thể Minh Hà trực tiếp bị đánh nổ. "Khụ khụ khụ... chết như vậy cũng không tệ!" Một tôn Ma thần xuất hiện, trực tiếp chém giết Minh Hà. "Minh Hà đạo hữu!" Tây Vương Mẫu đại khiếu một tiếng, phía bà cũng có một trận hàn mang hiện lên, cánh tay bà bị chém rụng. "Khụ khụ...

Vu Yêu đại chiến không chết, kết quả lại chết ở đây... cũng được...

đây có lẽ chính là quy túc của ta!" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bị đánh tan triệt để, những Yêu tộc tàn lưu hộ vệ Đế Tuấn ở giữa.

Phía Vu tộc tình hình cũng rất không ổn.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tương tự bị đánh tan trực tiếp, vô số Vu tộc vẫn mệnh.

Ngay cả Tổ Vu Nhục Thu và Tổ Vu Cú Mang cũng đã thảm tử. "Ngô đẳng vì Phụ thần thủ hộ Hồng Hoang, chúng ta... tận lực rồi..." Đế Giang đang thổ huyết nhưng cũng lộ ra nụ cười. "Giết!

Vu tộc không thể để Yêu tộc xem thường, chúng ta có thể tiếp tục chiến!" Đế Tuấn thấy thế, cầm lấy một thanh Linh bảo trường kiếm, lần nữa suất lĩnh đông đảo Yêu tộc xông về phía Ma thần. "Yêu tộc nhị lang, lũ man tử kia cư nhiên dám cười nhạo chúng ta, chúng ta khiến chúng không cười nổi nữa!" Phía Thánh nhân, tranh đấu cũng thảm liệt không kém.

Trấn Nguyên Tử thực lực yếu nhất trong các Thánh nhân, đã thảm tử. "Không..." Kèm theo một tiếng thảm thiết, Tam Thanh đã giảo sát Long Vương.

Nhưng họ cũng chẳng khá khẩm hơn, các Ma thần xung quanh đã bức họ vào tuyệt cảnh. "Đại huynh, lần này chúng ta không có phản bội Hồng Hoang, chúng ta cũng không làm Phụ thần thất vọng chứ!" Ngực Nguyên Thủy bị xuyên thấu, Thánh huyết không ngừng tuôn ra. "Ha ha ha!

Không có, không có, Phụ thần lấy chúng ta làm vinh!

Chúng ta là huyết mạch chính thống nhất của Phụ thần!" Lão Tử ha ha đại tiếu. "Đại huynh, chúng ta giết thêm một kẻ nữa... giết thêm một tôn Thánh nhân... giết sạch lũ Ma thần này... trả lại an ninh cho Hồng Hoang!" Thông Thiên tựa vào Thanh Bình Kiếm, ánh mắt lộ ra vẻ thị huyết!